
EMRE GÜL
AYNALAR ÇAĞI
YOZLAŞMIŞ HARABELER

EMRE GÜL

YOZLAŞMIŞ HARABELER

AYNALAR ÇAĞI

Dediler ki, Yaratılış ve Yokoluş tanrıları hiçliğin yegâne sahibiydi.
Kaos ise zamanın tanrısı...
Kaos zamanı çağırdı.
Yer ve gök birbirinden ayrıldı.
Hiçbir şeyin ayırt edilemediği karanlık bir boşluk.
Karanlığa ışık bahşedildi, güneş göğe yerleştirildi.
Karanlık güneşe örtüldü, yıldızlar yerine tayin edildi.
Gece gündüzü, zaman günleri yarattı.
Toprak sudan ayrıldı, ateş balçığı yoğurdu.

Dediler ki; nefes bir kez üflendi, insanoğluna tanrıların sureti bahşedildi.
Yerden bir tanrıça bitti.
Toprak ana yeryüzüne hayat biçti.
Yeri doğurdu, göğü serdi, suları döktü.
Tanrılar âlemleri yarattı; insanları ve diğerlerini...
Cümle mahlukat, elçileri yok saydı. İnancı yitik, nefsi çürük...

Dediler ki; onlar dize gelsin, ışığa dönsün.
Periler diz çöküp itaat etti.
İnsanoğlu bu çağrıyı reddetti.

Dediler ki; onlar her şeyden mahrum edilsin.
İnsanoğlu diyarı keşfe çıktı, yaşamak için her şeyi elde etti.
Ateşi tanrılardan çaldı, suyu gözyaşlarından.
Toprağı kanla işledi, havayı hırsla kirletti.

Dediler ki; onlara cennetten bir elçi gönderilsin.
Yozlaşmış halkı uyarsın, insan âlemini ışığa çağırsın...
O kadın karşı geldi, diz çökmeyi reddetti.
Tanrılar ona şeytan dedi. Kör şeytan, dilsiz şeytan...
Şeytan huzurdan kovuldu, cennet bahçelerinde ilk günah işlendi.

Dediler ki; şeytan insanın aklını çeldi.
Girdi koynuna, peydahladı diyara bir günah tohumu.
Tanrı geri aldı verdiğini, esirgedi onlardan merhametini.
Şeytanı cehenneme sürgün etti.
İnsanoğlundan ölümsüzlüğünü söküp alırken perilere sonsuzluk bahşetti.

Dediler ki; insanoğlu korkularını yendi, güçleri tanrıların önüne geçti.
Zaman yitip gitti, yeryüzü tebaası yozlaşıp diyara hükmetti.
Tanrılar bir yıkım gönderdi; insanoğlunun kibri kıyametin önüne geçti.

Tanrılar birbirine girdi, insanlığı düşman belledi.
Peri diyarına alamet gönderdi, insanı dizginlemeyi emretti.
Kâbus gözlendi, ruh çelindi, ışık getirildi.
Kaos diyara sirayet etti ve insanoğlu sihri keşfetti.

İnsan diyarı bir günah işledi.
Peri diyarı bir günah işledi.

Yaratılış ve Yokoluş tanrıları yozlaşan halkın yeniden uygarlığını kurması için suretlerinden bir nefes üflediğinde güzel yüzlü, ışık saçan tanrıçalar dünya hayatında yerel halka eşlik etti. Karanlığın ve aydınlığın tanrıçaları yeni bir yaşam için ölümsüzlüklerini feda ederken onlara inananları peşlerinden getirdi.

Âlemler birbirinden ayrıldığında Eski Uygarlık başka bir boyutta uykuya daldı. Kimsenin ulaşamayacağı, Ayna muhafızlarının koruduğu sihirli bir boyutta...

Ve o gün, Aynaların Çağı en soğuk kışa döndü.

1

AYNADAKİ YANSIMA

"Rüyada bir uçurumun kenarından aşağı itilmek; rüyayı gören kişinin büyük üzüntü içine gireceğine, zor günler geçirip hayatının tepetaklak olacağına, uzun süre kendisine gelemeyeceğine, yalnız ve çaresiz kalacağına yorumlanır."

Kısa bir sessizlik...

"Rüyada yılan görmek; kişinin korktuğu bazı şeylerin başına geleceğine, zor günlerin kapıda olduğuna ve güçlü düşmanlara, gizli tehditlere işaret eder. Rüyada yılanın bacağına dolanması ise sanılanın aksine iyi bir hâle yorulur. Kişinin atılacak adımın ardından herkesin tanıdığı ve çok sevdiği birine dönüşeceğine, zor günlerin geride kalacağına işaret eder.

Yine de rüyada yılan gören kimse dikkatli olmalıdır. Zira yılanlar rüyada uzun zamandır korku anlamındadır. Eski Çağlar'da kâbusları korkutmak için insanlar kilden yaptıkları yılanları evlerinin kapılarına koyarlardı. Böylelikle kötü rüyaları taşıyan yılanların, kilden yapılan yılanlar tarafından dışarıda tutulacağına inanılırdı çünkü kâbuslar kişiye güçlü bir duygusal rahatsızlık veren, kötü ruhların hane-ye musallat olmasına yol açan büyük bir felaketti."

Telefonun tuş kilidini duyduğumda makyaj aynasından yatağıma doğru bir bakış atıp Erin'le göz göze geldim. Telefonunu yanına bırakmış öylece sırıtarak yüzüme bakıyordu.

Son bir haftadır her gece aynı rüyayla uykularım bölünüyordu. Daha doğrusu gördüğüm şey bir kâbustu. Her gece, yüzünü göremediğim aynı adam tarafından uçurumdan aşağı itilmem ve tam düşerken

adamın yılana dönüşüp bacağıma sarılması yüzünden uyuyamaz olmuştum.

Tüm bunları en yakın arkadaşım Erin'e anlatmak gibi bir hataya düştüğüm için son kırk beş dakikadır internette okuduğu saçma sapan rüya tabirleri kafamın içinde uçuşuyordu.

"Kâbus Gözcüsü sana musallat olmuş." Erin'e, söylediklerinin saçmalık olduğunu belirten ifademle göz devirdim ama arkam dönük olduğu için o bunu göremedi. "Her gece aynı kâbusu görmenin başka açıklaması olamaz."

"Beş yaşımdayken büyükannem de uyumak istemediğimde beni böyle zırvalıklarla korkutmaya çalışırdı." Paletten aldığım nar çiçeği rengi farı göz kapağıma uygulamaya devam ettim. "Eğer uyumazsam gece cinleri gözlerimi yermiş ve sonsuza kadar uyumak zorunda kalırmışım." Zor bir çocuk olduğum için büyükannemin sık sık anlattığı korku hikâyesinden bahsederken kıkırdadım.

"Gerçek olduğunu ikimiz de biliyoruz," dediğinde fırçayı gözümden çekip doğruldum ve kaşlarımı çattım.

"Neyin?" diye sordum.

"Yansıyan Şehir'in..." Heyecanla yattığı yerden doğruldu. "Mironlar gerçek!"

Ne kadar işe yaramaz bilgi, dilden dile dolaşan hikâye ya da peri masalı zırvalıkları varsa orada Erin'i bulabilirdiniz. Bu Yansıyan Şehir zırvalığı da o hikâyelerden biriydi ve bu, en yakın arkadaşımın ne kadar ilgisini çekiyorsa benim de bir o kadar umurumda değildi.

"Ya!" Duyduklarıma inanamıyormuş gibi sahte bir şaşkınlıkla omzumun üstünden baktım. "Hangi Miron söyledi sana bunu? Biz gerçeğiz diye yazılı beyanda da bulundular mı?"

"Aptalsın Rena," diyerek küçümsedi beni. "Onlar kadim ırklar. Tarihin en eskileri... Bize tanrıların ışığında bir dünya bahşetmiş yüce bir diyarla alay ediyorsun. Eski çağlarda, her şeyden önce onların yaşadığını bilmiyormuş gibi davranma."

"Öyle davranmıyorum," dedim omuz silkerek. "Senin de söylediğin gibi eskide kaldılar. Yaşadığım çağda olmayan varlıklar hakkında sağda solda konuşulanlara kulak asıp neden kafa patlatayım ki?"

"Çünkü varlar. Bize bir dünya yaratıp başka bir boyuta çekildikleri

için onları yok sayamayız. Sırf göremiyoruz diye onları yok saymak ahmaklık olur." Katır inadı tutmuştu yine. "Ayrıca fark ettiysen kâbuslar senin peşini bırakmıyor. Bense hiç kâbus görmüyorum mesela, rüya bile görmem kolay kolay. Huzurla uyurum hep. Neden? Çünkü onlara inanıp saygı gösterdiğim için beni seviyorlar ve huzurumun kaçmasını istemiyorlar."

Saçmalık...

"Pekâlâ," dedim sabırla tuttuğum nefesimi bırakarak. "Varlar." Erin'le bazı konularda ne kadar tartışırsak tartışalım uzlaşamıyorduk.

Yansıyan Şehir'de yaşamın devam ettiğine ve kadim ırkların hâlâ var olduğuna dair sarsılmaz bir inancı vardı. Tüm bunların eski tarihlerde yaşamış olabileceğine ben de inanıyordum; fakat günümüzde hâlâ sihirli bir şehir ya da diyarda hayat sürdükleri fikri saçma geliyordu.

Erin söylediklerini kabul etmemle sakinleşmiş ve telefonuyla ilgilenmeye devam etmişti. Aramızdaki sessizliğin bozulması için ona sataşmayı seçtim.

"Ayrıca gördüğüm hiçbir kâbus, senin yatağımda öylece uzanıp rüya tabirleri okuyarak keyfimi kaçırmandan daha kötü olamaz Erin. Hem de yıllar sonra beni heyecanlandıran biriyle çıkacağım randevuya hazırlanırken bunu yaptığına inanamıyorum." Gözlerimi aynadaki yansımasına diktim.

"Alt tarafı partiye gideceksiniz." İlgisizce cevaplayıp yatağımdan sarkıttığı bacağını yukarı aldı ve yatağıma iyice yayıldı. "Bu bir randevu sayılmaz."

"Yine de ilk adım için fena sayılmaz." Omuz silkerek elimdeki dudak parlatıcısının kapağını açtım. "Yoksa gideceğimiz parti, eski sevgilinin doğum günü partisi olduğu için mi bozuk atıyorsun?" Partiye gideceğimi öğrendiğinden beri huysuzdu.

"Uzun zaman oldu Rena." Tok sesi eski günlerden bahsederken fazlasıyla yumuşamış ve tizleşmişti. "O değirmenin altından çok sular aktı."

"Geçen gece salondaki kanepede uyurken onun ismini sayıklıyordun ama?" Erin yakalanmanın öfkesiyle renkten renge girerken bana fırlatmak için etrafında bir şeyler aradı.

Saniyeler içinde yastıklarımın arasındaki tüylü peluşlardan birini

kafama atmaya yeltenince hışımla arkamı dönüp durması için elimi havaya kaldırdım.

"Sakın!" dedim gülmeme engel olamadan. "Makyajım bozulur!"

Yastığı atıp atmama konusunda tereddüt etse de biraz sonra sakinleşip "O hâlde benimle uğraşmayı kes," dedi ve oyuncağı aldığı yere geri fırlatıp arkasına yaslandı. "Ayrıca eski defterlerden söz etmenin faydası yok çünkü son bir aydır başka birinden hoşlanıyorum."

"Çünkü erkeksin," diye iğneledim. "Her zaman hoşlanacağınız başka birileri vardır."

"Adilik etme!" Bu kez kafamın arkasına isabet eden küçük kırlent darbesiyle sarsılınca öfkeyle kızarma sırası bana geçmişti. "Hayatım boyunca hiçbir ilişkimde sadakatsizlik etmedim."

"Gerçek bir aptalsın!" diye bağırdım. "Senin yüzünden saçlarım kabardı." Başımı yana çevirip aynadan saçımın arkasını görmeye çalıştım. Diğer yandan makyaj malzemelerim arasında kaybolmuş tarağımı alıp kumral saçlarımı usul usul taradım.

"Sen de kötü bir arkadaşsın," diye hayıflandığında dikkatimi çekmeyi başardı. "En yakın arkadaşının eski sevgilisinin doğum günü partisine gitmen hiç etik değil," dedi. Neden durduk yere böyle bir şey söyleme gereği duyduğunu merak ettim.

"Oraya neden gittiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Nate için gidiyorsun," dediğinde başımla onayladım. "Sarışın sevdan uğruna bana ihanet etmeyi göze alıyorsun yani?" Erin'in çocukça tavrı gitme isteğimi öldürüyordu. Biraz daha böyle devam ederse cildimi mahvetmeyi göze alarak ıslak mendille makyajımı silecek, üzerimdeki elbiseden kurtulup pijamalarımı giyecek ve onunla sabaha kadar dedikodu yapmayı seçecektim.

Eğer vazgeçme ihtimalimin olduğunu duysa gitmeme engel olana kadar başımın etini yiyeceğini bildiğimden hiçbir şey söylemeden hazırlanmaya devam ettim; çünkü Nate'le aramızdaki yakınlaşma hoşuma gidiyordu. Yakışıklı bir yüzü ve altın sarısı saçları olduğu için değil, iyi bir kalbi olduğu için onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde *"Pis yalancı,"* diye geçirdim içimden. Tamam çocuk yakışıklı olabilirdi ama yine de onunla takılmamın tek sebebi bu değildi.

"Beni duvardan duvara vursalar, cehennem ateşlerinde yaksalar, şişeler dolusu zehir içirseler yine de en yakın arkadaşıma ihanet etmeyi aklımdan geçirmezdim." Göz ucuyla Erin'e bakınca ciddi göründüğünü fark ettim. Başını eğmiş, kucağına yatırdığı peluş ayıcığın saçlarını tararken epey üzgün görünüyordu.

"Erin?"

Oturduğum yerde dönerek kolumu sandalyenin kenarına dayayıp çenemi koluma yasladım. Bana bakmasını bekledim. Büyükbabamlar ve Erin'in ailesi aynı mahallede yaşıyordu. Çocukluğumuzdan beri birbirimizin en yakın arkadaşıydık. Bu yüzden onu böyle üzgün görmek keyfimi kaçırmıştı.

"Sen iyi misin?"

"Ben ona hiçbir şey yapmamıştım," diye mırıldandı hüzünlü bir şekilde. "Ama o sırf benden daha popüler, zengin ve yakışıklı diye o piç kurusuyla olmayı seçti."

Ayrılıklarının üzerinden birkaç yıl geçmişti. Erin ismini söylemeyi yasakladığından kızın adını bile unutmuştum ama Erin'in hâlâ üzüldüğünü görmek içimin burkulmasına sebep oldu.

"O kaybetti," diyerek oturduğum yerden kalktım. "Sen dünyanın en yakışıklı, yetenekli, karizmatik ve âşık olunası erkeğisin. Zekândan söz etmeme gerek bile yok! Seni kaybetmek tam da aptalların yapacağı türden bir harekettir." Hemen yanına oturdum ve elimi elinin üzerine koyup yavaşça sıvazladım.

"Teselli etmek için çabalayan en yakın arkadaşımın yanıma otururken kıçını görmek hiç hoşuma gitmedi." Dehşete kapıldım ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Eğer bu elbise üzerindeyken bütün gece böyle frikik vermeye devam edersen gecenin sonunda kendini Nate'in kucağında bulabilirsin."

"İğrençsin!" Omzuna sağlam bir yumruk indirdim. "Seni düşünende kabahat."

Öfkeyle oturduğum yerden kalkıp makyaj masasına geri döndüm. Erin yüzünden eteğimin açılmasına engel olarak sandalyeye oturdum. Gösterişli bir partiye gideceğimiz için mini ve cesur bir elbise seçmiştim ama gitme isteğim hiç kalmamıştı.

Telefonumu alıp Nate'e partiye gitmek yerine başka bir mekânda

buluşmak istediğimle ilgili kısa bir mesaj attıktan sonra rimelimi sürmek üzere aynaya iyice yaklaştım.

Sağ gözüme rimeli sürdükten sonra refleks olarak araladığım dudaklarımı hızlıca yalayıp "Partiye gitmeyeceğim," diyerek geriye çekildim.

Erin'in yüzü neşeyle aydınlandı. Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan hayretle ona baktım çünkü onun için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim ona bahsetmeden parti teklifini reddederdim.

"Neden?" diye sordu tepkisiz kalmaya çalışarak. "Bir şey mi oldu?"

"Nate'le ilk kez birlikte dışarı çıkacaksam daha sakin bir yerde olmasını isterim," diyerek bahane uydurdum. "Her nereye gidersek gidelim o aptal partide sıkılmaktan iyi olacağı kesin."

Sırf Nate'in arkadaş grubu olduğu ve beni de davet ettiği için gitmeye mecbur kaldığım bir partiden kurtulduğuma da seviniyordum.

Telefonuyla ilgilenirken omuz silkerek "Nasıl istersen," dedi sadece. "Sonuçta ben her türlü bu gece Hera'yla ilgileneceğim. Sağ salim eve geri dönmek şartıyla dilediğin her şeyi yapabilirsin."

Hera, geçen sene yağmurlu bir günde kapımın önünde bulduğum ve sadece karnını doyurmak için eve alıp daha sonra bırakacağımı söylesem de o günden beri ev arkadaşım olan tatlı köpeğimdi. Golden Retriever cinsi, güzelliğiyle her seferinde beni kendine hayran bırakan oğluma bir tanrıça ismi vermek saçmalıktı belki ama Erin, bu ismin ona çok yakışacağı konusunda ısrarcı davrandığı için mecbur kalmıştım. Ve hakkını yememeliyim ki Hera gerçekten güzel bir isimdi.

"Hera'yı dolaştırmaya çıkarırsın değil mi?" Bir yandan hazırlanmaya devam ederken diğer yandan sık sık Nate'den cevap gelmiş mi diye telefonumu kontrol ediyordum. "Kakasını yaparsa sakın yolda bırakma."

Derin bir nefes alarak karşılık verdi.

"Dolapta yemek var, eğer acıkırsan yiyebilirsin. Ayrıca erzak dolabı ağzına kadar abur cubur dolu."

Yakası açık bordo tişörtü yüzünden açıkta kalan göğsünü pervasızca kaşırken "Hepsini midemde bil," diyerek sırıttı.

"Hera arkamdan huysuzlanacaktır, ilk birkaç dakika oyuncak tavşanıyla oyalarsan gecenin kalanında sana sorun çıkarmaz."

"İlk kez Hera'nın yanında kalmıyorum." Yüzüme bakmadan telefonuyla ilgilenmeye devam etti.

"Ve ben yokken sakın eve birini çağırayım deme!" Bunu söylerken tam karşısında ebeveyn tavrımı takınarak durup işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Şu aptal herif hala gelmedi mi?" diyerek sabrı taştı. "Git artık!"

Son olarak allık sürerken telefonuma iki mesaj geldi. Erin göz ucuyla bana bakarken telefonumu alıp Nate'in mesajlarını okudum.

"Partiye gitmekten neden vazgeçtin?"

"Bir sorun mu var?"

Doğrudan cevap yazmaya koyuldum.

"Hayır... Sadece Erin en yakın arkadaşım ve onu hiçe sayıp eski sevgilisinin doğum günü partisine gitmemin doğru olmayacağına karar verdim."

Çevrimiçi beklediği için cevabı gecikmedi.

"Ama partiye gitmezsem Elis çok kırılır."

"En azından yarım saatliğine uğrasak senin için sorun olur mu?"

Olur.

Aynı arkadaş grubunda oldukları için bu özel günde arkadaşının yanında olmak istemesini anlayışla karşılıyordum fakat o ne kadar arkadaşını önemsiyorsa ben de Erin'i düşünerek bir karar almış ve partiye gitmek istemediğimi söylemiştim.

"Sen istersen gidebilirsin ama ben gelmek istemiyorum."

Cevap gecikmedi.

"Sinirlendin."

Sinirlenmemi gerektirecek bir şey yoktu. Aksine iptal olduğuna seviniyordum. Sadece hazırlanmak için boşa zaman harcadığıma üzülmüştüm.

"Hayır."

"Yemin ederim. Sinirlenmedim."

Erin meraklı bakışlarla hararetli olarak Nate'le ne konuştuğumu öğrenmeyi bekliyordu.

"Emin misin?"

Görmeyeceğini bildiğim halde ifademi yumuşatarak aramızdaki gerilimi kırmaya çalıştım.

"Eminim."

"Sonuçta ikimiz de kendi arkadaşımızı düşünüyoruz. En doğrusu bu gece ayrı vakit geçirmek."

Tam tuş kilidini kapatmak üzereyken yeni bildirimler geldi.

"Öyle sanırım."

"Peki... başka zaman görüşür müyüz?"

Ekrana doğru gülümsedim.

"Görüşürüz."

"Gerçek bir randevu olarak."

Tuş kilidini kapattıktan sonra bildirim panelinden Nate'in "Anlaştık," yazdığı mesajını da okuduktan sonra telefonu kenara bırakıp Erin'in karşısına geçtim.

Merakına daha fazla karşı gelemeyip "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu gece iptal," dedim omuz silkerek. "Haklıymışsın," diye dürüstçe itiraf ettim. "Nate alelade bir doğum günü partisini bana tercih etti." Dudaklarımı büzerek aynadan tarafa döndüm. Yansımam çok güzeldi ama tüm emeklerimin boşa gidecek olması üzücüydü.

"Boş ver," dedi omuz silkerek. "Gitmeni hiç istemiyordum zaten."

Kıkırdayarak, "Ben de öyle," diye itiraf ettim yine.

"Benim yüzümden vazgeçmene gerek yoktu ama," dedi yattığı yerden doğrularak. "O kadar hazırlandın üstelik..."

"Bu onun için bir sınavdı. Beni seçmediyse keyfi bilir." Göz devirerek kendimi aynadan bakışlarımı çektim. "Gidip çöpleri atayım bari, hazırlığım boşa gitmesin." Sessiz bakışmamızın ardından kahkahalarımız odada yankılandı.

"Üzülmedin değil mi?" Bakışları dikkatle yüzümü incelerken geriye çekildim.

"Elbette üzülmedim. Sadece uzun zamandır kimseyle flört etmediğim için Nate beni heyecanlandırdı. Hoş bir çocuktu, takılmak isterdim ama olmadı." Alt dudağımı büzerek kaşlarımı kaldırdım. "Büyütecek bir şey yok."

"İyi oldu," dedi net bir tavırla. "Takıldığı tiplere baksan anlarsın. Çocuğun hiçbir vizyonu yok."

"Üniversiteliyiz," dedim sıkıntıyla iç çekerek. "Eğlenerek geçireceğimiz son zamanlarımızda insanların vizyonunu düşünecek değildim."

"Çocuk bir baltaya sap olamamış. Sen hem çalışıyor hem okuyorsun. Flört bile olsa kendine yakıştırdığın tip bu mu?"

"Ben işimi seviyorum," dedim hiç beklemeden. "Aynı zamanda büyükannemi ve büyükbabamı da... Öyle olmasa çalışmazdım."

Büyükbabam bir ayna ustasıydı. Nesilden nesle uzanan küçük, şirin bir dükkânımız vardı ve büyükannem de ona yardım ediyor, dükkânı birlikte işletiyorlardı. Boş zamanlarımda harçlığımı çıkarmak için ben de yıllardır orada çalışıyordum. Annemin vasat bulduğu o dükkân, benim çocukluğumun anı defteriydi ve orada vakit geçirmeyi çok seviyordum.

Ailemin evi karşı yakadaydı ama benim evim burası sayılırdı. Anne ve babam sürekli iş seyahatlerinde bulunduğundan çocukluğum burada geçmişti.

Çizim yeteneğimin ve el işlerindeki becerilerimin tamamını büyükbabama borçluydum. Küçük yaşlarımdan itibaren hep bir öğretmen gibi yanımda olmuş, kendimi keşfetmemi sağlamıştı. Biraz daha büyüdüğümde ise aynalar konusunda beni eğitmişti.

Öyle ki büyükbabamla yedi sekiz ay önce bir anlaşma yapabilecek kadar ustalaşmıştım. Eğer görkemli bir ayna tasarlayıp yurtdışından getirttiği özel taşlarla bezemesini yapar ve beğenmesini sağlarsam, çocukluğumun geçtiği bu şirin dükkânı tamamen bana devredecekti. Olur da başaramazsam bundan sonra dükkânın tüm faturalarını kendi harçlığımdan ödeyecektim.

Tüm bunları düşünürken dalıp gitmiştim. En son Erin'le Nate'in vizyonsuz oluşunu tartışıyorduk fakat kafam dağıldığı için aramızda yoğun bir sessizlik oluşmuştu.

"Hâlâ karşımda güzeller güzeli hâlinle durman sinirlerimi bozuyor. Lütfen bir an önce ev haline döner misin?" Erin'in uykuyla karışık alaycı ses tonuna kaşlarımı çattım.

"Haklısın ama önce çöpler..." Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek vakit kaybetmeden odanın çıkışına yöneldim.

Son kez omzumun üstünden Erin'e baktığımda iyice mayıştığını gördüm. Birkaç dakika içinde uykuya dalacağına emindim. Kıkırdayarak odadan çıktım.

Mutfak tezgahında yığılı şekilde bekleyen çöp poşetlerini dış kapının önüne bıraktıktan sonra kenarda beni bekleyen Hera'yı severken başına kocaman bir öpücük kondurup aceleyle evden ayrıldım.

Sokağa attığım ilk adımda rüzgârın serinliğiyle ürperdim. Gökyüzündeki kasvetli hava üzerime çöreklendi. Etrafta kimse yoktu. Sokak lambalarından birkaçı patlak olduğundan ya da bu gece diğer gecelerden daha karanlık olduğundan içimi huzursuzluk kapladı. Son günlerde rüyamda gördüğüm zifiri karanlığa benzer bir hava vardı.

Nate'le partiye gitmediğim için mutlulukla içimi çektim. Birkaç dakika içinde ellerimdeki çöp poşetlerinden kurtulup tüm geceyi evimde geçireceğime inanamıyordum.

Gözlerimi havaya çevirip gökyüzüne baktım. Bir tane bile yıldız yoktu. Dolunay bile bulutlarla örtündüğünden gökyüzünde dağılmış bir ışık öbeği gibi görünüyordu.

Yine dalıp gitmiştim ama karanlığın içinden ses duyar gibi olunca irkilerek kendime geldim.

Yersiz korkularımı aklımdan savmak için başımı iki yana sallayıp yürümeye yeltendiğim anda bir ses beni durdurdu. Hırıltılı bir erkek sesiydi ama sokakta benden başka kimse olmadığı için bu, imkânsızdı.

"Sana bir bilmecem var."

Kulağıma ilişen fısıltıyla neredeyse çığlık atacaktım. Uzaklardan gelen boğuk ses nabzımı hızlandırırken son zamanlarda yakamı bırakmayan kâbusların birinde olduğumu düşünerek önemsememeye çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Çöplerden kurtulur kurtulmaz kolumu çimdikledim.

Acıyla yüzümü buruştururken sıktığım etimi bırakıp kızaran yeri ovalayarak etrafa bakındım. Hâlâ sızlayan koluma bakılırsa gayet uyanıktım. Son iki gündür fazla çalışıyor ve az uyuyordum. Belki de bu yüzden zihnim artık uyumam için bana oyunlar oynuyordu.

Etrafımı son bir kez kolaçan ederek olduğum yerde oyalandım.

Nisan ayı bitmek üzereydi. Buna rağmen mevsimlerin kafası karışmış gibi görünüyordu çünkü hava gerçekten fazla soğuktu. Kendime sarılarak çıplak kollarımı sıvazladım. Sırtımdan yayılarak tüm vücudumda hissettiğim ürpertiyle dişlerimi sıktım.

Bu gece diğerlerinden farklıydı, uğursuzdu ve bu uğursuz gece kısa sürede içime işlemişti.

Kendime, "Bir şey yok," diye telkinde bulunurken duruşumu dikleştirdim. "Sakin ol, hiçbir şey yok."

Yeniden eve dönmek üzere arkamı döndüğümde mutfağın penceresinden bana bakan Hera'yı görünce korktum. Bir an boşluğuma gelmişti. Karanlıkta parlayan gözleri ürkütücü gelse bile sevimli suratı sayesinde gülümsemem geri gelmişti.

Bir anda esen rüzgârla savrulan saçlarım yüzümü kapattığında panikle geriye attım.

"Sana bir bilmecem var."

Rüzgârın taşıdığı ses kalbime çöktüğünde bu kez daha net duyduğuma emin olarak etrafımı korkulu gözlerle baktım. Sesin kime ait olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyordum çünkü kahrolası sokakta tek başıma dikiliyordum.

"Sağlam bir uyku çekmeye ihtiyacım var," diye mırıldanarak başımı iki yana salladım. "Gaipten sesler duymaya başladın kızım," diyerek kendimle alay etmeyi ihmal etmedim.

Issız sokağın ortasında dikilmekten ve duyduğum saçma sapan seslerden korkarak aceleyle yürümeye başladım.

Eve girip kapıyı kapattıktan sonra üç yerden de kilitleyip zincirin ucunu küçük bölmesine yerleştirerek içimi rahatlattım.

Arkamı döndüğümde Hera tam karşımda oturuyordu. Dili dışarıda gözlerimin içine bakarken kuyruğu bir sağa bir sola salınıyor ve benden sevgi bekliyordu. Ödümü kopardığından bihaberdi tabii.

"Beni korkuttun!" Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp boynunun altını sevmeye başladım. "Erin nerede bakalım?" Hırıltılı bir havlamayla cevap verdiğinde keyifle güldüm. Hâlâ benim yatağımda olduğuna hatta uykuya daldığına emindim.

Dizlerimin üzerine çökerek beş dakikadan fazla Hera'yı sevdikten sonra üst kattan gelen sifon sesiyle yerden kalktım. Erin tuvaletten çıkmak üzereydi.

"Rena?" Merdivenlerin başında belirdi. "Attın mı çöpleri?"

Başımla onayladıktan sonra omuzlarımı düşürerek yanına gittim. "Hera'yı sen gezdirir misin?" Yüzümü astım. "Çok yorgun hissediyorum. Dün gece sabaha kadar atölyede çalıştım ve çok az uyudum."

"Neden?"

"Büyükbabama söz verdiğim aynayı doğum gününe yetiştirmek istiyorum," dedim neşeyle. "Eğer başarabilirsem çok mutlu olur bence."

"Yalnız aşırı iyi bir sürpriz olur," dedi Erin sırıtarak. "Hemen çık yat o zaman. Ben Hera'yla çıkarım merak etme."

Üç numara kestirdiği saçlarını kaşırken Hera'ya çarpık bir gülüşle öpücük attı. "Hera... Hera!" El çırparak dikkatini çektiğinde, Hera coşkulu bir şekilde Erin'in yanına koşup kucağına atladı.

"Yarın dersimiz sabahtan başlayacak, vakit kaybetmeden çık uyu."

"Haklısın." Şimdiden erken kalkacağım için sıkıntıyla iç çektim. "O zaman ben çıkıyorum, Hera sana emanet."

"Anlaştık." Omzuma birkaç kez vurarak merak etmememi söylediğinde yanından geçip merdivenlere yöneldim.

Erin, Hera'nın tasmasını bulmak için vestiyerin çekmecesini kurcalarken oyalanmadan üst kata çıkıp banyoya ulaştım. Her şeyden önce makyajımdan kurtulmalıydım.

Odama döndüğümde ilk işim üzerimdeki elbiseden kurtulmak oldu. Pencerenin yanındaki berjerin üzerine sabahtan katlayıp koyduğum pijama takımını giydim.

Telefonumu, uykumun bölünmesini istemediğim için sessize alıp komodinin üzerine bıraktım. Son olarak gece lambasını kapatıp ince battaniyemi omzuma kadar çektim ve yağmurun sesiyle kısa sürede uykuya daldım.

Bedenim gibi zihnim de uykuya teslim olur sanmıştım ama umduğum gibi olmamıştı.

Dalları göğü kaplayan geniş ağaçların çepeçevre sardığı ormanın derinliklerine doğru koşuyordum. Peşimde kuzgunlar vardı ve kuzgunların arasında attığı her adımla ruhumu yaralayan bir adam vardı. Gölgelerin ardına saklanan suretini görmek için bir an bile durmaya vaktim yoktu çünkü peşine taktığı kuzgunlar beni parçalamak istiyordu. Öfkeliydiler ve öfkelerinin sebebini bilmiyordum.

Kaçtım.

Var gücümle, nefesim kesilene kadar koştum.

Her gece görüp durduğum aynı kâbusun başlangıcıydı bu. Kimden, neden ve nereye olduğunu bilmediğim hâlde can havliyle kaçıyor ve en nihayetinde kendimi uçurumun kenarında ciğerlerim nefessizlikten patlamak üzereyken buluyordum.

"Sana bir bilmecem var."

Diğer gecelerde gördüğüm kâbuslardan tek farkı buydu. Akşam dışarı çıktığımda duyduğum ses çok daha netti bu kez. Daha önceki kâbuslarımda hiç duymamıştım.

"Sana bir bilmecem var."

Durmadan koşmaya devam ettim.

Hırıltılı bir kuzgun sesi bilmeceyi söylemeye başladığında ensemdeki tüylere kadar ürperdim. Korkudan ayakta duramayacak hâldeydim, koşmaya nasıl devam ettim, bilmiyordum.

"Sen gülersen, gülerim.

Ağladığında ise içim gider.

Suretim sende gizlidir.

Her gün peşinden gelirim."

Sustu.

Kuzgunların kanat sesleriyle, kalbimin göğüs kafesimi yumruklayan çırpınışlarından başka hiçbir ses yoktu. Koşuyor, kaçıyordum fakat korkunun beni yutmasına izin vermeme çok az kalmıştı. Dizlerimin üzerine çöküp ölümün yakama yapışmasına müsaade etmek üzereydim.

"Söyle bakalım, ben neyim?"

Uçurumun kenarına geldiğimde başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ay, güneş gibi parlak ve göz kamaştırıyordu.

Sadece bir dakika sonra o, karşıma dikildi. Gölgelerin geceden sakındığı yüzünde az da olsa gözlerini seçebiliyordum. Etrafında sisli bir toz bulutu uçuşuyordu.

Kuzgunlar göğe yükselip kümeler hâlinde ayın önünü kapatırken karanlığın yoğunluğu iyice arttı. Kâbuslarımda peşimi bırakmayan adam, bana daha da sokuldu.

Hem titriyor hem ağlıyordum.

Omzumun üzerinden arkaya dönüp uçurumdan aşağı baktım. Sonunu göremediğim uçurumun dibinde bir kıvılcım çaktı. Saniyeler içinde devasa bir yangına dönüştü.

Yorgun bedenimi yutmaya hazır ateş, karşımdaki adama itaat ediyor ve beni yakıp küle çevirmek için ondan emir bekliyordu. Harlayan ateşin çıtırtılarıyla nefesimi tutarken, her gece yaptığı gibi, yine beni aşağı atacağı anı korkuyla bekledim.

Yerimden kıpırdamasam da ne odamda ne dışarıda benimle konuşacak kimsenin olmadığına emindim.

Rüya görüyor olmam tutundum yeniden. Uyanık olduğuma emin olsam da bu ihtimal içimi kemiriyordu.

Hiç vakit kaybetmeden odadan çıkıp banyoya koşarken merdivenlerin başında durarak aşağı baktım. Erin ve Hera henüz gelmemişlerdi.

Sonuna kadar açtığım suyu avuçlarıma doldurup yüzüme çarpmaya başladım. Soğuk su sayesinde iyice kendime gelmiştim.

Son birkaç kez daha avuç dolusu suyu yüzüme çarparken hâlâ nefes nefeseydim fakat daha iyi hissediyordum.

Başımı lavabodan kaldırmadan kenardaki yüz havlusuna uzandım. Havluyu sıkıca bastırarak kuruladıktan sonra yüzümün halini merak ederek doğrudan aynaya baktım. Korkudan kireç gibi olmuş bir yüz ve uykusuzluktan kızarmış gözlerle karşılaşacağıma emindim.

Bir dakika...

Yansımam yoktu!

Gördüklerim, daha doğrusu göremediklerim karşısında soluğum kesilmiş, vücuduma yayılan uyuşukluk nabzımı yavaşlatmıştı. Bu gerçek olamazdı... Aynanın karşısında duruyor olmama rağmen yansımam yoktu.

Şaşkınlıktan ağzımın içi kurumuştu. Elimden düşen havlunun ucu ayağıma dokunduğunda küçük bir çığlık dudaklarımdan koptu ve ben çığlığımı kimseye duyurmamak için ellerimi hınçla ağzıma bastırdım.

Kendimde olmadığımı düşünerek başımı iki yana salladım. Ardından yumruk yaptığım ellerle gözlerimi ovalayıp göz ucuyla aynaya bir bakış daha attım.

Karşımda hâlâ boş bir ayna vardı. Kendimi göremiyordum!

Bedenim bayılmanın eşiğinde sarsılırken koşmak yerine ayaklarımı yerde sürükleyerek kendimi güçlükle odaya taşıdım. Ağır ağır attığım adımların her birinde parkeler ayağımın altında gıcırdıyor, beynim daha da uyuşuyordu.

Odamın önünde durduğumda kendimi telkin etmeye çalıştım.

"Korkma, korkma, korkma..."

Aynı şeyi içimden tekrarlayıp dururken titreyen elimle kapıyı açıp odama girdim.

Gece lambası sayesinde aydınlanan odanın içinde göz gezdirerek telefonumu aradım. Komodinin üzerinde duruyordu. Büyükçe yutkunarak boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalıştım ama olmadı.

Komodine ulaşmadan önce odamın köşesinde duran boy aynasına gözüm takıldı. Tek merak ettiğim şey yansımamı görüp göremeyeceğimdi.

Hâlâ ıslak olan elimle yüzümü silerek aynanın karşısına doğru yürüdüm. Boy aynasıyla aramda yalnızca bir iki adımlık mesafe kalınca durdum. Yapmam gereken tek şey başımı kaldırmak ve aynaya bakmaktı.

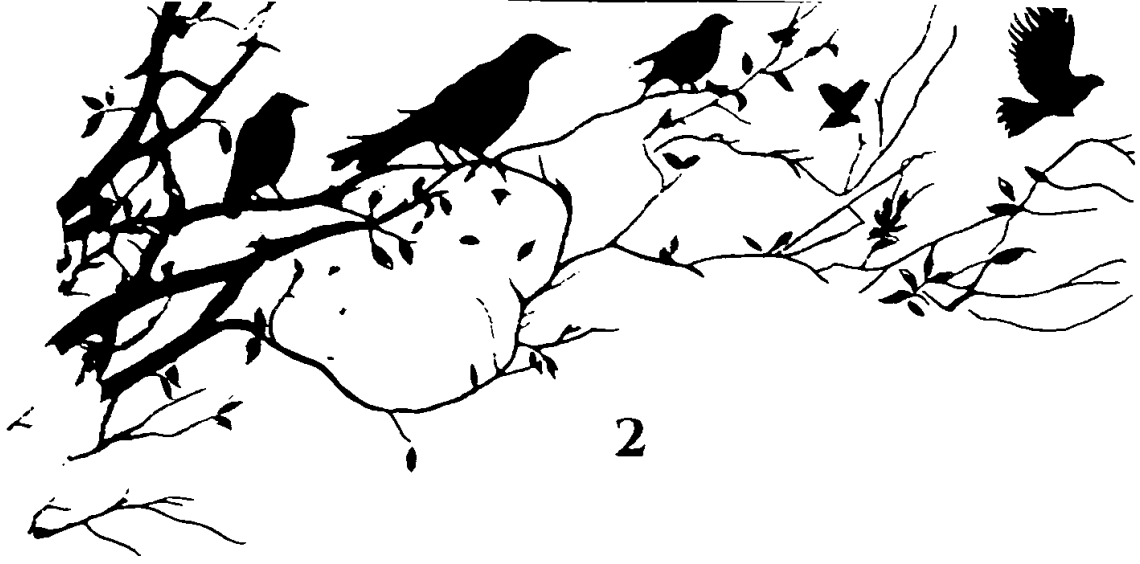
Dakikalar boyunca derin nefesler eşliğinde cesaretimi toplamayı başardıktan sonra tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek başımı kaldırdım. En kötü ihtimalle burada da kendimi göremeyince korkudan aklımı kaybetmeyi umarken hiçbir şey beklediğim gibi olmadı.

Daha kötüsü oldu... En kötüsü!

Yansımam yoktu ama tam karşımda, aynanın içinde bir başkası duruyordu. Kâbuslarımda beni uçurumdan aşağı iten... Kuzgunlarıyla beni ıssız orman boyunca kovalayan... Ateşe hükmeden... Kılık değiştirebilen... Gecenin ardına saklanan ve tekinsiz gözleriyle ruhuma pençelerini geçiren adam... Aynanın içinde öylece durmuş gözlerimin içine bakıyordu. Bense ilk kez net olarak görebildiğim onun yabancı yüzüne...

Gözlerim karardığında geriye sendeledim.

Neler olduğunu sormak için dudaklarım aralandı ama yaşadıklarımın ağırlığı bedenime fazla geldi. Bilincim bedenimi terk ederken korkuyla dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım.

2

KÂBUS GÖZCÜSÜ

"Uyan küçük fani..."

Zihnimde yankılanan ses sarsıcıydı. Kuzgunlar tarafından beynim gagalanıyormuş gibi acıyla ruhum sancıdı.

Hâlâ yerde baygın bir şekilde yatıyordum ama aynanın içindeki Kâbus Gözcüsü bunu umursamadan bana işkence etmeye devam ediyordu.

"Bulman gerek, bilmen gerek... Doğru cevabı vermen gerek."

Benimle oynuyor ve bundan epey keyif alıyor olmalıydı. Beynim, ağırlaşan göz kapaklarıma hükmedemeyecek kadar işlevini kaybettiği için bir süre daha gözlerimi açamadım. Zihnim uyanıktı fakat bedenim için aynı şeyi söyleyemezdim. En son aynada bir yabancının suretini gördüğüm için yığılıp kalmıştım.

Parkelerin soğukluğu sırtımı üşütmeye başladığında parmaklarımı ancak kıpırdatabildim.

"Aç gözlerini de bana bak."

Gözlerim, yabancı sesin emriyle usul usul aralanırken bulanık görüşümün netleşmesini bekledim.

"Bana bak. Aynaya bak."

Söylediği her şeyin bir ritmi ve sesinde ilahi bir tını vardı. Anlam veremediğim, tarif edemediğim, ruhumun derinliklerine kazınan... en ufak hücremi bile titreten sesinin dünyada bir karşılığı yoktu. Kimdi bu?

Korku tüm bedenimi ele geçirdiğinden harelerime kadar titrediğimi hissedebiliyordum. Dirseklerimden güç alarak yerden kalkmaya çalışırken sağ kolum tökezlediği için tekrardan düştüm ve kürek kemiğimin acısıyla inledim.

"Kahretsin."

"Bence de." Sesiyle irkildim. Çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım.

Başımı kaldırıp baktığımda sıkıntılı görünüyordu.

Korkumun sağladığı güçle sıçrayarak doğruldum. Göğsümdeki sıkışmayı gidermek için nefes alıp verirken sakin kalmaya çalışıyordum ama onu tekrar gördüğümde bu pek mümkün olmadı. Atak geçirtecek kadar güçlü bir çarpıntı kalbime hücum ettiğinde panikleyerek etrafıma bakındım.

Bakışlarım gece kadar tekinsiz gözlerine takıldığında soluk soluğa kalarak titreyen ellerimi yere bastırdım ama ne yaparsam yapayım fayda etmiyordu. Gözlerim yeniden kararıyor ve midem bulanıyordu. Yeniden bayılacak gibi hissediyordum.

"Buraya bak."

Bana seslenip ona bakmamı söylese de onunla inatlaşır gibi başımı iyice yana çevirdim. Kalbimin gürültüsünü duyduğuna, havaya karışan telaşımın kokusunu aldığına ve kireç gibi olan yüzümün acınası hâlini fark ettiğine yemin edebilirdim.

"Aynaya yaklaş ve gözlerimin içine bak."

Benden ne istiyordu? Bunu ona sormalıydım belki de...

Kalbimi sıkan bir el var gibi hissediyordum. Şimdi o elin varlığı yavaşça silinirken kalp atışlarım düzene girmeye başlamıştı. Sakinliğin esintisiyle kafamın içindeki kargaşa sustu. Sanki biri kalbimdeki korkuyu söküp almıştı.

Önce göz ucuyla aynadan tarafa baktım, sonra cesaretimi toplayıp tamamen o tarafa dönerek onunla göz göze geldim.

Karşımdaki kişi elini aynaya yaslamış bir şeyler mırıldanıyordu. Lisanını bilmediğim kelimeler dökülüyordu dudaklarından. Avucunun içinde siyah bir toz bulutu ışıldıyordu. Yıldızlarla kaplı bir gece gibi... Büyüleyici.

O yapmıştı. Artık korkmuyordum ve bedenimi iki büklüm eden kramplarım, çarpıntılarım onun sayesinde beni rahat bırakmıştı.

Birkaç dakika öncesine kadar ellerimden destek alarak dengemi sağlayabiliyordum. Bana her ne yaptıysa buna ihtiyacım kalmadığı için doğruldum.

"Sen..." Sakindim ama yine de kelimeler boğazıma takılıyordu. "Sen de kimsin?" Ayna tam karşımda olacak şekilde sırtımı yatağın kenarına yasladım.

ESTAR DUVARI
Buz Mağarası
Kral Mezarlıkları
Ayna Kule
Kristal Vadi
Sava Köyü
AYNALAR KENTİ
Aynalı Pazar
Işık Şövalyeleri Karargâhı
ORRENIA KRALLIĞI
Rüzgâr Avcıları Karargâhı
Ruh İzi Tapınağı
Ruh ve Toprak Sarayı
LAKSİ BÖLGESİ
Sarmaşıklar Ormanı
Yıldız Işığı Tapınağı
Gökkuşağı Gözetim Kuleleri
Şenlik Alanı
Hayat Ağacı
Kara Orman
Alacakaranlık Tapınağı
Unutulmuş Kapı
KEYBOS KRALLIĞI
Kızıl Vadi
Düş ve Kabus Sarayı
Kızıl Köy
Harabe Şehir
GLANDER KRALLIĞI
Işık ve Gün Sarayı
Kara Ölüm Korusu
Kabus Mahzenleri
Işık Şehri
Kızıl Kum Fırtınaları
Gölge Avcıları Karargâhı
Nera Adası
Peri Ormanı
Vilema Köyü
Bambu

Gözleri, anlam veremediğim şekilde kışkırtıcı bakışlarla parladığında çenesi kasıldı. Dudaklarında en ufak bir kıpırtı olmadığı için sorumu cevapsız bırakacağını düşündüm. Aramızdaki sessizliği fırsat bilerek yüzünü inceledim.

Tıpkı rüyamdaki gibiydi. *Soğuk...* Teninden yayılan dondurucu soğuğu nefes kesiciydi.

Yansıyan Şehir'de yaşamış çok fazla ırktan söz edilirdi hep. Onların yaşam biçimleri, görünüşleri hakkında söylenen çok fazla şey vardı. Hepsinde farklı tasvir ediliyor, bambaşka ilahi varlıklara benzetiliyorlardı.

Hiçbiri değildi.

Karşımda duran şey tıpkı bizim gibi görünüyordu. İnsan gibi...

En fazla yirmili yaşlarında görünen genç ve yakışıklı bir yüzü olsa da gözlerinin ardında asırların yükünü taşıdığını belirten bir bilgelik vardı. Ürkütücü olan şey görünüşü değildi. Sesi değildi. Bakışları değildi. Ürkütücü olan şey güzelliğiydi.

Yüzü, solgunluğuna rağmen büyüleyici bir çekiciliğe sahipti. Gölgelerin ardına saklansa da ilahi güzelliği net olarak görülebiliyordu.

Saçları rüyamdakinin aksine beyazdı. Kırçılları ona bambaşka bir efsun katmıştı. Rüyamda bir kuzgunun tüyü kadar siyahtı oysaki. Birçok şeyi merak ettiğim gibi bunun sebebini de merak etmeye başladım.

Yüz hatları ortadaydı ya da yüzüne düşen gölgeler hatlarını belirginleştiriyordu, emin değildim ama oldukça yakışıklı görünüyordu. Ve yemin ederim ki sert hatları kaçıp kendimi kurtarmam gerektiğini haykırıyordu.

Yüzüne dalıp gitmişken harelerinin kıpırdadığını görünce irkilerek kendime geldim.

"Sen kimsin?" Sorumu yineledim.

Benim gibi o da sırtını yaslamış oturuyordu. Tek dizini karnına doğru çekip kolunu dizinin üzerine koymuş öylece duruyordu. Diğer elindeyse küçük bir hançer tutuyordu.

Hançerin ucunu yere saplamış işaret parmağını da kabzasının üstüne bastırmıştı. Kabzasının uç kısmında göz alıcı bir zümrüt ışıldıyordu. İşaret parmağıyla dengede tuttuğu hançerin çelik gövdesine baş parmağıyla sertçe vurduğunda hançer kendi etrafında tiz bir ses çıkararak dönmeye başladı.

İkimizin de bakışları hançer durana kadar oyalandı. Onun nerede olduğunu anlayamıyordum çünkü hiçliğin ortasında gibiydi. Aynada görebildiğim tek şey oydu.

Hançer durdu.

Başını kaldırıp bana baktığında bu kez kaşları çatık değildi. İfadesi daha yumuşak görünüyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun."

Gözlerini yeniden benden kaçırmasını umursamadan konuştum.

"Kâbus Gözcüsü."

Ona ismiyle seslenmişim gibi başını kaldırıp gözleriyle beni buldu. Bu kez farklı bakıyordu. Sanki yüzüme değil, ruhumun derinliklerine bakıyor, orada bir şeyler arıyordu.

Ürperdim.

"Yaklaş ve bilmecenin cevabını söyle."

Reddeder gibi başımı iki yana salladım. Ona karşı geldiğim için ifadesinin sertleşmesini bekledim ama beklediğimin aksine yüzünde en ufak bir hareketlenme olmadı.

"Yaklaş ve bilmecenin cevabını söyle."

İlahi tını ve kelimelerin ritmiyle konuştu.

Rüyamdakinden farklı olan tek şeyin saçlarının rengi olmadığını fark ettim. Ses tonu da farklıydı. Kâbuslarımdaki ses, içsel huzursuzluk yaşatacak kadar ürkütücüydü. Şimdiyse sesi en az yüzü kadar sakin ve yumuşak çıkıyordu.

Aniden dikkat kesildiğinde korkuyla nefesimi tuttum. Gözleri odanın içini tararken neden yaptığını bilmeden onunla birlikte etrafa bakındım.

"Kim olduğunu söylersen bilmeceye cevap veririm." Onunla pazarlık yapma fikri bir anlığına çok mantıklı gelse de gözleri üzerime dikildiğinde aksini düşünmeye başladım.

Dikkat kesildiği yer odam değildi artık. Gözlerimdi. Düşünceli bir hâli vardı. Sessiz kalarak ona zaman tanıdım. Belki de teklifimi düşünüyordu.

Derin bir nefesle göğsü hareketlendiğinde doğruldum. Konuşacaktı sanırım. Saçma tavırlarını bırakıp kim olduğunu ve aynanın içinde ne halt ettiğini açıklasa iyi ederdi.

Kaşlarını çattı. Zihnimi okuyor olabilir miydi?

Onu kandırabileceğimi sanarak içimden aynı şeyi defalarca kez tekrarladım.

"Saçmalık değil, saçmalık değil, saçmalık değil..."

Yüzündeki ifade değişmeyince işe yaramadığını fark edip omuzlarımı düşürdüm. Gerçekten kafayı yemek üzereydim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de sadece bu evden topuklamalıydım. Ardıma bile bakmadan...

"Bilmeceye cevap verirsen kim olduğumu söylerim."

Kaşlarımı çattım. Benim teklifimi bana geri sunmasına sinirlenmiştim ama karşımda ne olduğunu bilmediğim bir şeyle inatlaşmaya cesaret edecek kadar kafayı yememiştim henüz.

"Pekâlâ." Doğrulup sırtımı yatağımdan ayırdım ve yerden destek alarak kalktım.

Aynayla aramda bir iki adımlık mesafe kalana kadar yaklaşıp karşısında bağdaş kurarak oturdum.

Bilmeceyi hatırlamıyordum. "Bilmeceyi tekrar alabilir miyim?"

Aptal olduğumu hissettiren bakışları yüzümde oyalanırken bilmece kulaklarımda yankılanmaya başladı. İsteğim yerine gelmiş olsa da bilmece aynadaki kişi tarafından sorulmadığı için şaşkınlığımı gizleyemedim. Onun sesine çok benziyordu ama değildi ya da oydu, her neyse...

"Sen gülersen, gülerim.
Ağladığında ise içim gider.
Suretim sende gizlidir.
Her gün peşinden gelirim.
Söyle bakalım, ben neyim?"

Kafam allak bullak oldu. Sahiden oyun mu oynamak istiyordu benimle? Ayrıca biz insanlar bile bilmece zırvalıklarını ilkokulda bırakmıştık. Belki de binlerce yıl yaşında olan kadim ırkların hâlâ tek eğlencesi bilmeceler miydi?

Saçmalık.

Kaşlarını çatar gibi oldu yeniden. Sahiden aklımdan geçenleri duymuyordu değil mi?

Huzursuzca oturduğum yerde kıpırdandım. Aklımdan geçenleri duyup duymadığını anlamanın tek bir yolu olduğunu düşündüm ve içimden ona saydırmaya başladım.

"Piç kurusu."

Kaşları çatıktı ama ifadesinde pek bir değişiklik olmadı.

"Adi herif."

Gözlerinin içine bakıyordum. O da benimkilere ama hâlâ sinirlenmiş gibi durmuyordu.

"Aynaya hapsolmuş iblis." Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Yanaklarımı dişlerken bir anlığına gözlerimi kaçırdım çünkü boş boş yüzüme bakmaya devam ettikçe gülme isteğimi bastırmam zorlaşıyordu.

Bir dakikaya yakın beklemiş olsam da hiçbir şekilde öfke artışı olmadı. Aksine çattığı kaşları gevşemiş ve ifadesi biraz önceki gibi yumuşamıştı. Demek ki aklımdan geçenleri duymuyordu, *iyi.*

Saçma fikirlerimle zaman kaybetmeyi bir kenara bırakıp bilmeceye odaklandım.

"Sen gülersen gülerim. Ağladığında ise içim gider. Kim ben güldüğümde gülüp benimle birlikte ağlar?" Sanki aynanın içinde o yokmuş gibi gözlerimi duvardaki tabloya dikerek bilmeceyi düşünmeye devam ettim.

Cevap onun için çok önemliymiş gibi tüm dikkatini vermiş beni inceliyordu. Neden onun için bu kadar önemliydi bu bilmece? Ya da kimin için önemliydi?

"Aile, anne, arkadaş..." Aklıma gelen ilk seçenekleri hızlıca saydıktan sonra bakışlarım aynanın üzerinde dolaştı. Sanki sihirli bir şey olması gerekiyormuş gibi... ama hiçbir şey olmadı.

Cevaplarım doğru değildi öyleyse.

"Demek ki bu bir insan değil," dedim son cümleyi tekrarlayınca. "Bir şey."

Aptallığımı yüzüme vurur gibi bakıyordu. Özellikle yüzündeki alaycı ve bıkkın ifadeden beni küçümsediği besbelliydi.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" diye azarladım onu. "Dikkatimi toplamamda hiç yardımcı olmuyorsun."

Sabır dilenir gibi başını sallayıp gözlerini kaçırdı. Neden sözümü dinlemişti ki?

Çatık kaşlarımı düzeltip düşünmeye geri döndüm. Saçma bir şekilde onu azarladığım için suçluluk duygusu vicdanımı çimdikleyince bir süre doğru düzgün odaklanamadım. Kalbini kırmış olabilir miydim?

Böyle düşünmem saçmalıktı. Kâbus Gözcüsü'nün günlerdir aynı kâbusla uykularımı mahvettiği gerçeğini hatırlayınca suçluluk duygum yok oldu. O bana işkence ederken suçlu hissetmiyorsa ben de onu azarladığım için üzülecek değildim.

Bilmeceyi bir kez daha aklımdan geçirdikten sonra yeni tahminlerimi sıralamaya başladım.

"Gölge olabilir mi?" diye sordum heyecanla. "Gölge. Her gün peşimden gelir işte." Diğer cümlelerle uyuşmadığını fark edince hayal kırıklığına uğradım.

Başıma ne geleceğini bilmeden girişiğim bu bilmecenin olayını çok merak ediyordum.

"Ayna mı?" Bir anda aklıma geldiği için gereğinden fazla bağırmıştım. "Sen bana göz mü devirdin?" Evet, evet göz devirmişti. Öfkeyle gerilirken "Çok biliyorsan kendi cevabını kendin bul!" diye bir kez daha azarladım.

Karşılık vermedi.

Yansıyan Şehir halkının tamamı böyleyse oldukça sıkıcı olmalıydılar. Hiçbir şeye cevap vermeyince tartışamıyorduk ve laflarımın hepsi havada kalıyordu. Hiç hoş değildi.

"Ruh olabilir mi?" dedim biraz sonra. "Ruhumuz bizimle aynı duyguları yaşar sonuçta. Her zaman nereye gitsek bizimle gelir." Doğru mantık yürütüp yürütmediğimi sorar gibi kaşlarımı kaldırdığımda yine tepkisiz kalınca cevabın ruh olmadığını anlamış oldum.

Oflayarak başımı sallarken ona bakmaya devam ettim ama o umutsuz vaka olduğumu düşündüğünden bana bakmıyordu bile.

Bir yandan bilmeceyi düşünüyor diğer yandan da son bir saatte yaşadıklarımı aklımdan geçiriyordum. Düşüncelerin kargaşasıyla baş başa kaldığım birkaç dakikanın ardından aydınlanma yaşamış gibi doğruldum.

Başka bir cevap aklıma gelmişti ve bu kez bulduğuma yemin edebilirdim.

"Yansıma!" dedim net bir sesle. "Doğru cevap yansıma."

Başını kaldırıp yüzüme bakarken çenesi kasıldı ve dudağının kenarına çarpık bir gülümseme yerleşir gibi oldu. Sanki gecenin ışıltısıyla yüzü aydınlandı ve yemin ederim tam o an dilim tutuldu.

Bu zamana kadar inanmıyorsam bile gülüşünden yayılan efsun yüzünden artık onun yüce bir varlık olduğuna emindim. İlahi Varlık, Kadim Irk, Yüce Lord... Karşımdaki her neyse, varlığına inanmaya hazırdım.

"Bildin." Gurur duyar gibi baktığında içimi garip bir mutluluk kapladı.

Hiç vakit kaybetmeden oturduğu yerden kalktığında onunla birlikte ayaklandım. Ondan önce davranıp bir adımla aynanın önüne vardım.

Meraklı bakışlarım bir şey olmasını bekler gibi üzerinde dolaşırken, "Şimdi sıra sende," dedim. Bana bakmıyor, söylediklerimle ilgilenmiyordu bile.

Elini aynaya koyduğunda başını kaldırıp yukarı baktı. Ne olması gerektiğini o da bilmiyordu. Benim gibi bir şey olmasını beklediği yüz ifadesinden belliydi.

"Şimdi ne olacak?" Yeni bir soru daha yönlendirmekten çekinmedim. "Cevap doğru mu? İşe yaradı mı?"

Durumu yoklar gibi elini aynaya koydu. Gözleri merak dolu bir tedirginlikle farklı köşelerde gezinirken neyi kontrol ettiğini anlamaya çalışıyordum. Kahretsin ki bana bir şey söyleme gereği duymadığı için meraktan çatlıyordum.

Çok geçmeden diğer elini de öbürünün çaprazına yerleştirdiğinde aynayı iki taraflı tutmuş oldu. Korkularımı benden almak için elini aynaya koyduğu zaman olan şey tekrarlanıyordu yine. Avuçlarından aynaya doğru siyah bir toz bulutu ışıldayarak yayılıyordu. Bense korkudan nefesimi tutmuş olanları izliyordum.

"Bir daha," diye fısıldadığında neden bahsettiğini anlamayarak başımı salladım. "Bir daha."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bulman gerek, bilmen gerek... Doğru cevabı vermen gerek."

Yine aynı şeyleri tekrarlamaya başladığı için göz devirdim. Etrafında birileri varmış da onlardan duyduklarını bana aktarıyormuş gibi sağına soluna bakınarak konuşuyordu. Sahi... Başkaları da var mıydı?

"Yaklaş ve fısılda... Doğru cevabı vermen gerek."

Biraz daha eğilerek aynaya yaklaştığımda, "Yansıma," diye fısıldadım. Neden hiç düşünmeden onun istediğini yerine getirdiğimi bilmiyordum. Hemen geriye çekildim.

Hâlâ hiçbir şey olmadığını görmek sinirlendirmişti. Ağlamaklı bir ifadeyle başımı geriye atarken "Yeter!" diye cıyakladım. "Oyun bitti. Bana cevap ver, kimsin?"

Gözleri benden tarafa dönse de bana bakmıyordu. Tam karşıya, uzaklara bakıyordu. Benim göremediğim her ne gördüyse onu rahatsız etmiş olmalıydı ki bir süre daha gözlerini kısarak bakmaya devam etti.

Tereddütle omzumun üstünden arkaya baktım. Gece lambasının loş ışığıyla aydınlanan odamda hiçbir şey yoktu.

Tam önüme dönecekken bileğimde hissettiğim acıyla çığlık attım. Aynadan uzattığı eliyle bileğimi öyle kuvvetli yakalamıştı ki neredeyse ağlayacaktım. Korkudan kanım çekilirken kurtulmak için çırpındım.

Bileğimi sıkıca tutmaya devam ederken diğer elini de aynadan dışarı uzattı. Yüzündeki kaslar yavaşça gevşerken dudaklarının kenarı usulca kıvrılıyor, gözleri yıldızların ışığını çalmış gibi parıldıyordu.

Gecenin ayazı çökmüş teninin hapsinden kurtulmaya çalışırken tüm gücümle çırpındığım için nefes nefese kalmıştım.

"Başardın," dedi ve bir ayağını aynadan dışarı atarak odamın parkesine bastı.

Korkuyla geriye kaçmak istesem de yapamadım çünkü hâlâ bileğimi tutuyordu.

"Beni serbest bırakmayı başardın." Şaşkın olduğu kadar keyifli görünüyordu.

"Ne?" Onun aksine dehşete kapılmıştım. "Na- Nasıl?" Kekelemekten doğru düzgün konuşamadım bile.

Bileğimi bırakıp diğer adımını da odama atarak aynanın içinden tümüyle çıktı. Arkasından zümrüt yeşili bir ışık parladığında büyük bir sis bulutu odama doldu.

Serbest bıraktığım Kâbus Gözcüsü odamda yürüdükçe ışıltıları peşinden gelip havada asılı kalıyorlardı. Bense kalbimin gürültüsüyle titreyen bedenimi ayakta tutmaya çalışmakla meşguldüm.

Olduğum yere çivilenmiş, tek adım öteye gidememiştim. Yanımdan geçerken boyunun ne kadar uzun olduğunu ancak fark edebildim. Dik tuttuğu çenesiyle tam karşıya bakarak yürüyordu.

Meraklı bakışlarla dönüp arkasından baktım. Omuzlarından yerlere kadar uzanan pelerinin parke zeminde çıkardığı sesle ürperdim. Kıyafetleri eski çağlardan kalma olsa da göz alıcıydı.

Yakası epey açık siyah, yere kadar uzanan tuniğinde orta çağ esintisi vardı. Tuniğine eşlik eden siyah pantolonu ve parlayan siyah uzun çizmeleriyle oluşturduğu kontrast büyüleyiciydi. Gece lambasının sarı ışığı altında tuniğindeki yaldızlar parlıyordu. Pelerini tutan vatkalar sayesinde geniş omuzları, yanında kendimi ufacık hissetmemi sağladı.

Bacağına sardığı silah askısının kını boştu. Hançerini elinde tutuyordu.

Pencerenin yanındaki berjerin önünde durup topuklarının üzerinde bana döndü. Pelerini, bedeninin etrafında ahenkle dalgalanırken gözleri üzerimdeydi. Beyaz saçlarından bir tutam gözünün önüne düşmüştü.

Tam bir şey sormak üzere kuruyan dudaklarım aralandığında işaret parmağını kaldırıp susmamı söyler gibi dudaklarına bastırdı.

Bir kez daha ona yenilip istediğini yaptım ve konuşmaktan vazgeçip sessiz kaldım.

Önce havayı kokladı. Ardından ellerini çenesinin hizasında kaldırarak iki elinin parmak uçlarını kavuşturdu. Başını hafifçe eğerken yine anlamadığım kelimeleri ağzında gevelemeye başladı.

Parmaklarından yayılan ışıltıları sarmalayan duman bu kez yalnızca siyah değildi. Odanın karanlığında zümrüt gibi parlayan yeşile dalıp giderken korkuyla geriye sendeledim.

Parmak uçları yavaşça birbirinden uzaklaştı. Elleri omuz hizasında açıldığında avuç içleri tavana bakıyordu. Işıltılı toz bulutları odamın her yerindeydi artık.

"Hey!" Daha fazla onun istediğini yapmayacaktım. Bir anlaşmamız vardı. Ben şartımı yerine getirmiştim ve şimdi sıra ondaydı. "Hey!"

Cevap vermedi.

Her ne yapıyorsa tüm bedeni ve ruhuyla odaklanmıştı. Fısıltılar kesildiğinde eğdiği başını kaldırıp gözlerini açarak bana baktı.

"Üç gün," dedi sakince. Üç gün boyunca burada, insan topraklarında kalmak zorundayım."

"Burada derken?" Duyduklarıma inanamıyordum. Neler döndüğünü aklım almayacak kadar beynim algılarını kapatmıştı.

"Burada," diye yineledi. "Bu fani evinde."

"Sen kimsin?" diye çıkıştım. "Anlaşmaya uy ve sorularıma cevap ver."

Ellerini iki yanına bıraktıktan sonra bir adım geriye çıkıp berjere yerleşti. Bu tavrına sinirlendim. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek karşısına dikilip hesap sormaya başladım.

"Bana cevap ver."

"Kim olduğumu biliyorsun." Kaçamak bir cevapla geçiştirmeye çalışması akıl alır gibi değildi.

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Nesin sen?" Umarım bağırdığım şey bir tanrı değildir.

Cevapsız bıraktı.

Nabzım onu ilk gördüğüm andaki gibi yükseliyor ve çarpıntılarım nefesimi kesiyordu. Kalbim, öfkelendiğim için mi yoksa korkudan mı çarpıyordu emin değildim. Sağlıklı düşünemiyor ve ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Yaşadığım paniği savuşturmaya çalışsam da olanların yükü fazlaydı.

Benim aksime karşımda sakin ve ifadesiz bir adam vardı. Dirseğini tekli koltuğun kenarına yasladı. Baştan aşağı beni süzerken elini çenesinin hizasında kaldırıp işaret parmağıyla başparmağını dairesel hareketlerle birbirine sürtmeye başladı. Ağzından çıkan kelimeler kulağımı tırmalarken yine duygularımın yatıştığını hissediyordum. Duruluyor, sakinleşiyor ve bilincimi kazanıyordum. Bunu sürekli yapmasını isteyebilirdim çünkü harika hissettiriyordu. Korkmamak, cesur olmak ve sağlıklı düşünebilmek... inanılmazdı.

"Şimdi konuş," dedi ve elini indirdi.

"Bana ne yapıyorsun böyle?"

"Hırçın bir türsünüz. Korktuğunuzda ne yapacağınız belli olmuyor. Böyle anlarda dizginlenmeniz gerek." Burnu havada tavrına sinirlenmek istesem de olmadı. Yaptığı şey buna engel oluyordu.

"Türüm hakkında bir hayvandan bahseder gibi konuşamazsın!"

Yine söylediğime karşılık vermeye tenezzül etmedi. Onunla tartışmak yerine merak ettiğim sorulara cevap almaya çalışmanın mantıklı olacağına karar verdim.

"Aynada ne işin vardı?" Sakince yeni bir soru yönelttim.

"Hapsoldum," dedi kısaca.

"Nasıl?" Kendimi yatağımın kenarına bıraktım. "Neden?"

"Uzun hikâye. Yüz yılı aşkın süredir oradaydım." Nefesim kesildi.

Yaklaşık iki insan ömrü kadar hapsolmaktan bahsediyordu. "Her günü işkence gibiydi."

"Burada mı?" diye sorduğumda boy aynasını işaret ettim. Sesimin net çıktığından emin olmak istedim.

Hüzünlü bir şekilde çenesini eğdi. Neden benim aynamda hapsolduğunu sormak istedim. "Bir arafta sıkışıp kalmışsın gibi."

"Neden?"

"Uzun hikâye." Aynı cevapla beni geçiştirmeyi başardığında ofladım.

"Peki Yansıyan Şehir'e neden dönmedin?" Merakla dile getirdiğim sorumu bitirmeye kalmadan sağ elinin orta parmağındaki göz alıcı yüzüğe dikkat kesildim. Tılsımlı olduğu her hâlinden belliydi. "Bizim dünyamızda ne işin var?"

"Yansıyan Şehir," dedi gülerek. "Mienas."

"Mienas?"

"Periler diyarının adı... Mienas," diye açıkladı. "Yansıyan Şehir ise Mienas'ta bir bölgenin adı."

"Periler gerçek..." Çok kısık bir sesle mırıldandıktan sonra başka bir soruyla başımı kaldırdım. "Peri misin yani?"

"Hayır."

Kafam iyice karıştı. Bir süre sessiz kalarak konuştuklarımızı zihnimde derleyip mantıklı düşünmek için kendime zaman tanıdım.

"Ama demiştin ki..."

"Periler gerçek ama ben bir peri değilim. Onlar halkımız, üç krallığın tebaasıdır. Bizler Mironlarız, yüce olanlar. Halkımızsa perilerden oluşur."

Anlattığı şeyleri bir yandan dinleyip bir yandan doğru şekilde algılamaya çalışarak beynimi gereğinden fazla yordum.

"Sen hangi krallıktansın?"

"Keybos." Kulağa havalı gelse bile ilk kez duyduğum isim karşısında tepkisiz kaldım. "Keybos Krallığı. Tüm krallıkların en üstün ve en zeki olanıyız. Her şeyin sahibi ve her şeyin anahtarı... Yıkan ve yeniden kuran... Yakan ve yok eden... Ölüm getiren, hayat veren."

Korkuyla yutkundum. Sesindeki gölgeler boğazıma sarılmış gibi nefes almakta zorluk çekince kalbim göğüs kafesimi tekmeledi.

"Diğer krallıklar?"

Bu sorumu duymazdan gelince bir diğerine geçtim.

"Peki sen?" diye sorduğumda sesim titredi. "Kâbus Gözcüsü sen misin?"

"Benim," dedi kibirli bir ifadeyle. "Düş ve Kâbus Sarayı'nın efendisi."

Dilim tutulmuş gibi şaşkınlıkla yüzüne bakmak dışında bir şey yapamadım. Bedenim donup kalmış, kelimelerin hepsi zihnimden firar etmişti. Söyleyecek bir şey bulamadım.

"Neden oraya dönmedin?"

Kaşları çatıldı.

"Üç gün sonra dönebilirim ancak," derken sesi ve ifadesi sıkıntılı bir hâl aldı.

"Neden üç gün sonra?" Hiç beklemeden bir soru daha sordum. "Bu kadar güçlüysen neden doğrudan sarayına dönmedin?"

"Yüz yıl boyunca hapsolmaktan bahsediyorum," derken sakinliğini kaybeder gibi oldu. "Aradan geçen zaman sihrimi zayıflattı, beni güçsüz düşürdü. Doğrusu alevimi aldılar benden. Gücümün büyük bir kısmını..." Kesik bir nefes çekti içine. "Üç gün sonra kanlı dolunay geceyi aydınlattığında sihrim birkaç dakikalığına da olsa kuvvetlenecek."

"Peki sarayın ne durumda? Halkın?"

"Bilmiyorum," dediğinde gözlerine hüzün yansımıştı.

Eğer o bir kralsa, hiçbir halk krallarının yokluğunu kabul edemez, taşkınlık çıkarırdı. Tarih bu gibi olaylar yüzünden nice imparatorlukların yıkılmasını anlatırdı. En azından insanlık tarihinde işler böyle ilerliyordu.

"Peki, nasıl oldu?" diye başka bir soru sorarak konuyu değiştirdiğimde gözleri beni buldu. "Yüz yıldır aynada hapsolduğunu söylüyorsun ama ben seni ilk kez bugün görüyorum. Neden?" Kâbuslarımda defalarca kez görmemi saymazsak tabii...

"Bilmiyorum," dedi kısaca. Beni geçiştirmek mi istedi yoksa gerçekten bilmiyor muydu? "Orada sonsuza dek çürüyeceğimi düşünüyordum. Bu yüzden tek eğlencem sendin. Yıllardır sana kâbuslarında işkence ederek zaman geçiriyordum." Güldü. "Fani hayatı senin sayende öğrendim. Yirmi yıldır devam eden sefil bir ömür. Tek gayeniz hayatta kalmak için koşturup durmak. Acınası hayatını kâbuslarla hareketlendirmek şerefti."

"İğrenç pisliğin teki olmalısın." Kâbuslarımın sebebinin o olduğunu, dahası bu durumun onu eğlendirdiğini duyunca öfkeyle sıktığım dişlerim gıcırdadı.

"Kaosun, kâbusların ve karanlığın efendisiyim. Var oluş sebebim bu." Elinden başka bir şey gelmediğini söyler gibi omuz silkti.

Tam onunla tartışmaya girecekken başka bir soru aklıma gelince vazgeçtim.

"Peki bilmece?"

"Ayna Muhafızları... Onların isteğiydi. Aynaya hapsolduğumda herkesin anılarından silindim. Bu yüzden de kurtarmaya gelen olmadı çünkü kimse beni hatırlamıyordu ama bir şekilde seninle aramızda oluşan bağa tutundum. Onlar da tutsaklığın kalkması için bilmece şartını koştular."

Kafamın içinde her şey birbirine girmişti. Şakaklarıma saplanan acıyı umursamadım çünkü onunla nasıl bir bağımın olabileceğini düşünmeye dalmıştım.

"Nasıl bir bağ?"

Bilmediğini söyler gibi omuz silkti.

"Yansımam..." dedim çekingen bir tavırla. "Benim yansımam neden kayboldu?"

Duyacaklarımdan korkuyordum. Bu yüzden ellerimi kulaklarıma bastırmak ve hiçbir şey duymak istemiyordum ama mecburdum. Bana neler olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı.

"Siliniyorsun," diyerek ayağa kalktı. "Çünkü aynanın laneti seni de buldu."

"N-Nasıl?" Ciğerlerim nefessiz kaldığında boğazımdaki hırıltıyla panikledim. "Ben..."

"Evet," dedi. "Önce yansıman silinip suretin kaybolacak. Ardından varlığın... Kimse hatırlamayacak seni. Sonra tıpkı benim gibi hapsolacaksın... Aynalar Diyarı'nda sıkışıp kalacaksın ama üzülme..."

"Neden?" Bildiği bir şey varmış gibi duruşunu düzeltti.

"Eğer benim gibi ölümsüz olsaydın sonsuz bir ıstırabın içine düşecektin. En azından ölümlüsün. Kısacık ömrün hızla akıp gidecek ve hayatın orada son bulacak."

"Nasıl kurtulacağım? " diye sordum ağlamaklı sesimle.

"Bilmiyorum," dediğinde gözümden bir damla yaş süzüldü. "Biliyor olsaydım yüz yılı aşkın süre boyunca orada kalmazdım."

Haklıydı.

Midemin burkulmasını umursamamaya çalıştım. Bayılmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiştim. "Bana yardım et," dedim ağlamaya devam ederken. "Hapsolmak istemiyorum." Asla inanmayacağım kadim varlıklardan birine yalvardığıma inanamıyordum. Şahit olduklarımdan sonra aynanın lanetinin de gerçekliğini sorgulamıyordum.

"Sana yardım edemem." Beni reddetmesi hıçkırıklara boğulmama neden oldu.

"Lütfen..." diye yalvardım. "Güçlerin var. Sarayın, krallığın... Bana yardım et."

Durdu.

Hiçbir şey söylemediğinde ellerimin tersiyle gözlerimi silip yüzünü görmeye çalıştım. Görüşüm bulanık olsa da yüzündeki düşünceli ifadeyi rahatlıkla görebilmiştim.

Dakikalar sürdü sessizliği ama nihayetinde ilk konuşan o oldu.

"Benimle Mienas'a gel." Burnumu çekerek gözlerimi yeniden sildim. "Şimdi zayıfım. Diyara döndüğümde güçlerimi geri alacağım. Sana ancak o zaman yardım edebilirim." Durakladı.

"Ve?"

"Sen de bu süre boyunca hizmetkârım olarak sarayımda kalabilirsin."

Perilerle dolu bir diyarda beni hizmetkâr olarak istemesi garip ve saçmaydı.

"Ben..."

"Teklifimi düşündüğünü söyleme bana." Hiddetli bir şekilde ayağa kalktığında korkuyla sıçradım. "Başka şansın olduğunu mu sanıyorsun?"

Haklıydı ama niye öfkelenmişti ki?

Onun gibi ölümsüz değildim ve her ne sebeple olursa olsun hayatımın geri kalanını bir aynanın içinde, hiçliğin ortasında soldurmaya niyetim yoktu.

Oturduğum yerden kalkıp ayaklarımı yerde sürükleyerek aynanın karşısına geçtim. Hâlâ yansımam olup olmadığını kontrol etmek istemiştim.

Yoktu. Aynanın karşısında öylece duruyordum ama aptal suretimi göremiyordum işte. Dişlerimi sıkarken yaşlar yeniden süzülmeye başlayınca omzumun üstünden ona baktım.

"Pekâlâ," dedim titreyen sesimle. "Seninle geleceğim."

Bir şekilde aynanın lanetinden kurtulup yeniden hayatıma dönebilirdim. Ne kadar süre geçecek olursa olsun geriye döndüğümde yaşayabileceğim bir hayatımın olması için bunu yapmaya mecburdum.

Mienas tek çaremdi.

"Güzel." Ağır ağır başını sallarken konuştu. "Beni aynadan kurtardığın için sana borçlandım. Karşılığını bu şekilde alacağından şüphen olmasın, Rena."

İlk kez bana adımla seslenmişti ve gecenin ayazı kadar soğuk sesinden adımı duymak ruhumu üşütmüştü.

"Adın ne?" diye sordum endişeli gözlerle yüzünü incelerken. Bir anlığına laneti unutup Kâbus Gözcüsü'nün ismini merak etmek belki aptalcaydı ama aklımda dönüp duran tek soru bu olmuştu.

"Aryen," dediğinde onu kollayan karanlık, harfleri zihnime kazırken içimden Kâbus Gözcüsü'nün ismini tekrarladım.

"*Aryen.*"

Yirmi üç yıllık hayatımın şahidi. Düş ve Kâbus Sarayı'nın efendisi.

Gecenin ışığıyla parlayan gözlerine bakarken korkuyla çarpan kalbimin ritmi zihnime başka bir soruyu taşıdı. Mienas'a gitmeden önce üç gün boyunca burada kalacağını söylemişti.

Üç gün boyunca Kâbus Gözcüsü'nü nasıl saklayacaktım?

3

AYNANIN LANETİ

Yatağın ortasında bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyordum. Aryen de tekli koltukta oturmuş beni inceliyordu.

Aklımı kurcalayan şey, aynanın lanetini kırmak için gitmeyi kabul ettiğim Mienas tam olarak neresiydi? Düşünmeden teklifi kabul ettiğime şimdiden pişman olmuştum. Her şeyi çok hızlı idrak ve kabul etmişim gibi geliyordu. Bunun sebebi Aryen'in duygularımı yatıştırmak için yaptığı tılsımdı. Panikleyip korkmak yerine anlattığı her şeyi algılayıp en doğru şekilde sindirebilmeyi başarmıştım ama yine de acele ettiğimi düşünüyordum.

Bu hem iyi hem de kötüydü. İyi tarafı şuydu ki eğer Aryen bana o sihirleri yapmamış olsaydı şimdiye çoktan kalbim durmuş ya da aklımı oynatmıştım. Kötü tarafıysa kalbimin üzerinde bir yumru vardı. İçim daralıyordu ve çığlık atma isteği göğsümün üstüne çöreklenip kalmıştı. Antidepresan almışım gibi... Ağlamak istersin ama ağlayamazsın ya... Aryen'in tılsımı da aynı şeyi hissettiriyordu.

"Sahiden yıllar boyu oradan bütün hayatımı izledin mi?" Önce Aryen'e baktım. Gözleri beni bulduğunda da çenemin ucuyla boy aynasını işaret ettim.

"Ne yazık ki," dediğinde öfkem kalbime ulaştı. "Sefil fani hayatın aynanın lanetinden daha ıstıraplıydı."

Araladığım dudaklarımdan ağır bir kelime kaçacakken onun alelade bir insan olmadığını ve elindeki hançerle bedenimi ikiye bölebilecek kadar güçlü olduğunu tahmin ederek vazgeçtim.

Birkaç dakika sessiz kalıp sinirimi yatıştırdıktan sonra konuyu değiştirmek üzere başka bir soruyla sessizliği bozdum.

"Aynaya neden hapsoldun?"

Hançerini işaret parmağının üzerine koymuş diğer eliyle de kabzasından tutarak dikkatle inceliyordu. Bir anlığına beni duymazdan geleceğini düşünüp önüme döndüm fakat çok geçmeden Aryen'in sesiyle irkildim.

"Ayna Ruhu..." Sustu. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Evet?"

Bir şey söylemeden gözlerini kıstığında uzun kirpikleri gece mavisi gözlerine gölge düşürdü. Tekinsiz bakışları daha ürkütücü bir hâl alınca fazla soru sorarak aptallık ediyor olabileceğimi düşündüm.

Başımı eğip kucağımda kavuşturduğum ellerimi birbirine geçirerek oyalanmaya başladım. Pijamamın aptal desenlerine gözlerim takıldığında alt dudağımın kenarını dişledim. Mienas'ın bir krallığından olan Kâbus Lordu'nun karşısında garip zebra desenleri olan yeşil saten pijamalarımla durmaktan utanmıştım.

Başımı kaldırmadan göz ucuyla ona baktığımda hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Ben onun kıyafetlerini hayranlıkla incelemiştim. Eminim o, en az hayatım kadar pijamalarımı da saçma bulmuştu.

İç çekerek bu düşünceyi aklımdan savdım çünkü dert edeceğim çok daha önemli meselelerim vardı. Ne zaman başlayacağını bilmediğim bir lanetin beni bulması ve aynaya hapsolup orada sonsuza dek çürüyecek olmam gibi...

Yutkundum. Boğazımdan aşağı cam kırıkları serpilmiş gibi bir acı hissettiğimde yüzümü buruşturdum. Hem sorularıma cevap bulabilmek hem de bir şekilde oyalanıp kafamı dağıtmak için onunla konuşmaya ihtiyaç duydum.

"Senin kurtarıcın mıyım?"

Bir böcekmişim gibi yüzüme baktığında korkularım onun büyüsüne rağmen harekete geçti ama geri adım atacak değildim. Onu hapsolduğu yerden kurtaran bendim. Hem de kendi ağzıyla söylediği gibi sayemde sonsuz bir ıstıraptan kurtulmuştu.

"Sayılır."

Sayılır mı? *Piç kurusu.*

"Yani bana bir can mı borçlusun?" Sırıtmaya yeltensem de ters bir bakışıyla hemen ifadesiz yüzüme geri döndüm. Sahiden saçmalamıştım çünkü. Ölümsüz biri için can borcunun değeri olur muydu hiç?

Cevap vermeye bile tenezzül etmedi. İnsanları küçük gören bu ölümsüzler önce bir oturup iletişim kurmayı öğrenmelilerdi. Hem kaba hem de nezaketsiz varlığın tekiyle yatak odamda oturmuş sessizce birbirimize baktığımıza inanamıyordum.

Bunların bir kâbus olduğuna ve biraz sonra uyandığımda hepsinin geçip gideceğine olan inancımı kaybedeli saatler olmuştu. Aynanın laneti de Aryen de gerçekti ve hepsi burada, odamda yaşanıyordu.

"Bana anlatmalısın."

"Ne öğrenmek istiyorsun?" Çenesini kaşıp duruşunu dikleştirdi. Duruşunda kadim bir güç vardı. Her şeyin korkunç bir şaka olduğunu düşündüğüm her an aurası tokat gibi gerçeği yüzüme vuruyordu.

"Her şeyi."

"Aklının almayacağı şeyler var." Yine o küçümseyici bakış ve aynı ses tonu.

Derin bir nefesle ciğerlerimi doldururken boşa çabaladığımı hissedip sustum. Tek amacım sorularıma cevap alıp kafa karışıklığımı gidermekti ama Aryen hiç yardımcı olmuyordu.

"Şekil değiştirebiliyorsun değil mi?" Başka bir soruyla şansımı denedim. Açıklama bekler gibi bakışlarını gözlerime diktiğinde konuşmaya devam ettim. "Kâbuslarımda yılana dönüşüp bacağıma dolanıyordun. Gerçekte de yapabiliyor musun?"

"Keybos halkı kılık değiştirmez," dedi iğrenir gibi kaşlarını çatarak. "Orrenia Krallığı'nın olayıdır şekil değiştirmek."

"Orrenia Krallığı mı?"

"Evet." Burnundan soludu ama öfkeli görünmüyordu. "Çamur, balçık işleri onların zırvalıklarıdır. Bayılırlar kılıktan kılığa girmeye." Dudaklarının kenarında küçümseyici bir kıvrılma belirdi. "Ayrıca rüyanda yılana dönüşen ben değilim, Enfer."

Söylediği ismi ilk kez duyuyordum. Onun dışında kâbuslarımı yönetebilen bir başkası daha mı vardı?

Kaşlarımı çatarak, "Enfer?" diye sordum. Sesim oldukça meraklıydı. "O da kim?"

"Baş muhafızım. Aynı zamanda en sadık hizmetkârım. Enfer şekil değiştirebiliyor. Çoğu zaman kuzgun suretinde topraklarımın muhafız-

lığını yapar. Krallığımın sınırlarında dolaşıp durur. Kısaca gökyüzünden güvenliği sağlar."

İlk kez bu kadar uzun cümlelerle bir şeyi açıkladığı için hayretle ve ağzım açık dinledim.

Anladığımı söyler gibi başımı salladım.

"Enfer de Orrenialı mı?" Çünkü öyleyse başka bir krallığa hizmet etmesi ne kadar doğruydu?

"Evet, çok önceleri Orrenia halkından bir periydi fakat krallığını terk edip bana sığındı. Karışık olaylar..." Yine fazla detay vermek istemediği uzun bir hikâye.

"Tüm Orrenialılar kılık değiştirebiliyor mu peki?"

"Hayır," dedi hiç gecikmeden. "Sadece krallıktan olanlar değiştirebilir. Ve krallık adına eğitilen seçilmiş periler... Halk bunu yapamaz. Her krallıkta farklı güç sınıfları vardır. Periler buna göre seçilip sınıflara ayrılır. Eğitimlerini tamamlayınca da krallığına hizmet etmeye başlar."

"Sınıflar?" Kafamın içinde yüzlerce yeni bilgi oradan oraya savruluyor ve zihnimin duvarlarına çarpıp yere çakılıyordu.

"Her şeyi bir günde öğrenemezsin. Öğrenmeye de ihtiyacın yok insan kızı," dedi küçümser gibi. "Mienas senin gibileri yutar, yok eder. Orada çok kısa bir süre kalacaksın zaten."

Şaşkınlıkla bir şeyler geveleyerek anladığımı söyledim fakat zihnim hâlâ yapbozu tamamlarken zorlanıyordu. Bir yanım Mienas hakkında anlattıklarını sindirmeye çalışırken diğer yanım Aryen'in bile yüzyıl boyunca kurtulamadığı aynanın lanetinden nasıl kurtulacağımı düşünüyordu.

Umutsuzluğa kapılırken, merak ettiğim soruları kafamdan uzaklaştırıp sırtımı yatak başlığına yasladım. Ayaklarımı uzatıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Başımdaki ağrıyla birlikte sessizliğe gömüldüm.

"Bu kadar mıydı?"

Hayretle Aryen'in yüzüne bakarken, "Birilerinin canı sıkılıyor anlaşılan," diyerek kıkırdadım. "Kendine sohbet edecek arkadaş arıyorsan Enfer'ini çağırsana?"

Hançerin çeliğine sapladığı parmağını çekip kirpiklerine takılan saç tutamını geriye doğru taradı. Tüm bunları yaparken bir an bile gözünü kırpmadı. Gözlerimin içine bakarken öfkesi açıkça görünüyordu.

"Kâbus Sarayı'nda. Herkes gibi o da beni unuttu." Cevap vermesini beklemediğim için afallamıştım.

"Kalbim sancıyor," derken avuç içimi göğsümün üzerine bastırarak kalbimdeki yükün hafifleyeceğini umdum. Hiçbir işe yaramadığı yetmiyormuş gibi bir de fiziksel anlamda canımı acıttığım için yüzümü buruşturdum.

"Korkuların tetiklenmeyi bekliyor," dedi.

"Onları serbest bırakacak mısın?" Eğer bunu yaparsa bir anda duygu girdabına kapılırdım ve bu kargaşa enkazım olurdu. Bense altında kalarak can vermekten paçayı kurtaramazdım.

"İstersen..."

Daha cümlesini tamamlamadan başımı iki yana sallayarak reddettim. "Hayır, istemiyorum," dedim aceleyle. "Kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Bir kez başını sallayıp hançeri kabzasından yakaladığı gibi hışımla havaya kaldırıp bana doğru uzattığında telaşa kapılarak doğruldum. Panikle yatağın ortasında dizlerimin üzerine oturdum. Korkulu gözlerle ne yapacağını izlerken ağzımın içi öyle bir kurumuştu ki konuşmakta güçlük çektim.

"Ne yapıyorsun?" Sesim çatallandığı için kelimeleri peltek bir şekilde telaffuz edebilmiştim.

"Hiç." Tek gözünü kapatarak hançerin hedefine beni aldığında nefesimi tuttum. Biraz sonra elini indirip hançeri bacağındaki bıçak askısının kınına soktu ve geriye yaslandı.

Korkularımın yersiz olduğunu anlayınca gevşeyerek arkama yaslandım.

"Aynadan elini uzatıp bileğimi tuttuğunda beni içeri çekeceğini düşünmüştüm." Bir anda aklıma gelen bu anıyı sesli düşündüğüm için Aryen'in ezici bakışlarına maruz kaldım.

Sabır dilenir gibi başını yana yatırırken gözlerini kısa bir anlığına yumdu ve iç çekerek alt dudağını yaladı. Konuşmakla ilgili büyük bir problemi vardı. Kendisi binlerce yıl yaşadığı için yirmi üç yıllık bir insanı konuşmaya değer görmüyor olması büyük saygısızlıktı.

"İnsan halkına hırçın demeden önce kendi nezaketsizliğine bir çare bulmalısın."

Anlamadığı her hâlinden belli olan ifadesiyle beni süzdüğü kısa sürede, hançerini gırtlağıma geçirmemesi adına içten içe dualar ettim.

"Uyu artık." Şeytani bir gülüş dudaklarının kenarına dokunduğunda ürkütücü ifadesiyle kalbim saniyeler içinde sertçe çarparak göğsümü dövmeye başladı.

"Neden?" diye çıkıştım cesurca. "Uykumda rahatça bana işkence edebilmen için mi?" Hesap sorar gibi kaşlarımı kaldırarak cevap bekledim.

"Evet."

"Neden kendine kalacak bir yer bulmuyorsun?" diye azarladım. "Üç gün sonra beni almaya gelirsin."

Cevap vermedi. Arsız şey!

Sıkıntılı bir şekilde başını geriye attığından başka soru soramadım. Daha düne kadar abuk sabuk kâbuslarla uykusu bölünen, büyükbabasının dükkânında çalışan, köpeği ve en yakın arkadaşıyla mutlu bir hayat süren basit biriydim. Şimdiyse lanetlenmiş bir şekilde Kâbus Gözcüsü'yle baş başa sohbet ediyordum.

"Tüm diyarı sen mi yönetiyorsun?"

Hayır anlamında başını salladı.

"Başka lordlar da var yani?"

Birden Erin'i düşündüm. Benim yerime tüm bunları o yaşıyor olsaydı eğer mutluluktan aklını kaybederdi. Resmen hayran olduğu kadim varlıklardan bir tanesi tam karşımda duruyordu. Gerçekti.

Sahi, Erin'le Hera neredeydi?

"Diyarı yöneten üç krallık var. Her krallığın sınırları bellidir ve kimse izinsiz sınırları geçemez. Ne halk ne de saray mensupları... Hiç kimse." Kesin bir tavırla konuşurken gözlerinde çok başka bir ifade belirdi. Yüzlerce yıldır sarayını görmeyen bir lord duruyordu karşımda. Kendi topraklarının ne hâlde olduğunu bilmediğinden endişeli görünüyordu.

"Sence oraya döndüğünde neyle karşılaşacaksın?"

Cevabını ikimiz de biliyorduk aslında. Başıboş bir krallığın kaderini tahmin etmek zor değildi. Oldukça kanlı bir tahmin hem de...

"Aynaya hapsolduğunda herkesin anılarından silindiysen... Tutsaklığın bittiğine göre anıları geri dönmüştür, değil mi? Halkın seni yeniden hatırlayacak mı dersin?"

Peş peşe sorduğum sorulara cevap vermeye fırsat bulamadan aşağıdan gelen kapı sesiyle ikimiz de sustuk.

"Rena!"

Erin'in sesini duymamla yataktan adeta fırlayarak çıktım. Panikten elim ayağım birbirine dolanmıştı.

"Rena!"

"Kurtul onlardan." Oturduğu yerden emir vermesine omzumun üstünden ters bakışlar atarken o yüzüme bile bakmıyordu.

"Nasıl?" diye sordum çaresizce. "Neden böyle bir şey yapayım?"

Sol elini koltuğun kenarından ayırıp öne doğru uzattı. Zarif bir bilek bükme hareketiyle elini kıvırdığında parmakları belli bir ritimle dalgalandı. Parmak uçlarından dökülen karanlık, gözle göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde odamın kapısını kilitlediğinde şaşkınlıkla bakakaldım.

"İkisini de gönder."

Bütün gece anlattıkları yüzünden yaşadığım karmaşa yetmiyormuş gibi hâlâ kesin bir tavırla emrini bildirip susuyordu. Oysa benim nedenini anlamaya ihtiyacım vardı.

"Nedenini söyle."

Koltuğun kenarlarını kavrayan elleri sertçe kasıldığında sabrının taşmak üzere olduğunu anladım. Mırıldanarak ayağa kalktığında birkaç adım ötede olmasına rağmen gölgesi üzerime düştü.

Doğrudan gözlerimin içine bakarken temkinli adımlarla yanıma ulaşıp karşımda durdu. Tam o an, üzerime çullanan yoğun telaşın pençesinde kıvranırken kalbimin gürültüsünü bastırmaya çalıştım.

Birden üzerime doğru eğilince korkuyla nefesimi tuttum. Kısa sayılmazdım fakat onun yanında ufacık kalıyordum. Gölgesinin karanlığı yoğunlaşıyor ve soluğumu tıkıyordu.

Başı omzuma doğru uzanırken kulağımı yalayıp geçen nefeslerinin hırıltısıyla sessizlik bulanıyordu.

"Çünkü bu evde yalnız değiliz." Fısıltısı kafamın içindeki çanları kuvvetle sarsıp katlanılmaz bir gürültüyü beraberinde getirdi. "Kim geldiyse kurtul hepsinden." Geriye çekilip doğruldu.

"Ama..." Hiçbir şey anlamamıştım.

Bir kez havayı kokladıktan sonra "Büyü," diye mırıldandı. Birkaç kez daha havayı koklamaya devam ettikten sonra da "Biri daha var. Kokusunu alıyorum," diye yineledi.

"Ne?" Çığlığım Aryen'in kaşlarını çatmasına neden olurken afallamış ifademle kapıdan tarafa bir bakış attım. "Nerede?" diye sordum yeniden Aryen'e dönerek. "Ne büyüsü?" Kalbimin derinliklerinde hissettiğim sancılı telaş soluğumun seyrelmesine neden olunca başımın döndüğünü hissettim.

"Erin..." diye fısıldarken midemin burkulmasıyla sesim çatallandı. "En yakın arkadaşım." Aryen'in gözlerinin içine baktım çaresizlikle.

"Erin mi geldi?" diye sordu sanki yıllardır tanıyormuş gibi. İçimden bir ses bu düşünceme karşı çıkarken benimle alay etmeyi ihmal etmedi çünkü Aryen de yıllardır Erin'i tanıyordu. Yatak odamdaki tüm berbat ve utanç verici konuşmalarımızın tamamına şahit olmuştu. Bir dakika... Aryen bana dair her şeyi biliyordu!

"Başkası gelmiş olabilir mi?" Aryen'in sesiyle irkildim.

Hem düşünceleri başımdan savmak hem de Aryen'e cevap vermek için başımı iki yana salladım. Alt kattan gelen ses Erin'in sesinden başkası değildi.

"Gönder onları," diye yinelediğinde kanım çekilmiş gibi hissettim. Tüm hayatım bir yalan üzerine kurulmuştu ve ben az önce en yakın arkadaşımın büyük sırrını öğrenmiştim. Aryen onda büyü kokusu alıyordu.

Şaşkınlıkla buruşturduğum yüzümü saklama gereği duymadım çünkü ifadesiz kalmaya çalışmaktan yorulmuştum. Her söylediği şey bir öncekinden daha fazla dehşete düşürüyordu.

"Emin misin?" Hiç beklemeden sordum. "Erin de mi sizden biri?"

"Olabilir."

"O ne demek?" Öfkeyle çatıldı kaşlarım. "Net bir şey söyleyemiyor musun?"

"Aşağıda Erin ve köpeğin var," dediğinde söylediğini onaylar gibi başımı salladım. "İkisinden biri bu dünyaya ait değil."

"Ne?" Boğazım kurumuştu. "Nasıl yani... Şimdi sen bana Hera'nın da mı peri olabileceğini söylüyorsun?" Erin'in şaşkınlığını üzerimden atamamışken bir de Hera'nın peri olma ihtimaliyle beynim uyuştu.

"İkisini de gönder." Gözlerimin içine bakarken ona itaat etmemi bekliyordu.

Tüm söylediklerini ve yaşadıklarımı reddeder gibi başımı sallarken

"Hayır..." diye mırıldandım sesimin boğukluğuna aldırmadan. "Doğru değil, hayır."

Titreyen nefesim Aryen'in soğuk parmaklarının arasından cılız bir şekilde bedenimi terk etti. Eliyle ağzımı sıktığı için yeniden nefes alabilmem zor olsa da başardım.

"Bırak beni!" Öfkeyle dirseklerimi karnına saplayıp kendimi öne doğru atarak vücudunun baskısından kurtuldum. "Bana yalan söylüyorsun," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Onları oyunlarına alet edemezsin."

"Aptal fani kız," dedi şakağıma sertçe vurarak. "Çalıştır kafanı. Aynanın laneti yüzünden seni istiyorlar. Neden yalan söyleyeyim?"

"İyi de neden?"

Gece yarısını sahiplenen gözlerine bakıldığında her şey açıkça görülebiliyordu.

"Söylediğimi yap."

"Hayır."

"Mienas'tan gelmişler." Gözleri öfkeyle parladı. "Senin için."

"Ne... Neden?" Kekeledim. Boğazımın kuruluğu canımı yakmıştı ve eminim ki tiz sesim Aryen'e zor ulaşmıştı. Nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Kokusunu alıyorum." Pusuya yatmış bir avcı gibi duyduğu tıkırtıyla bakışlarını kapıya yönlendirdi. "Peşine takılmış bir Orreniali bu."

"İyi de benden ne istiyorlar?" Köpeğim ya da en yakın arkadaşım neden benim peşimdeydi?

"Ruh Çelen peşinde."

"Ruh Çelen de kim?" Kontrolümü kaybettiğim için bağırmıştım. Hızla atılıp eliyle ağzımı kapatarak beni kendine çektiğinde teninden yayılan buz gibi soğukla ürperdim.

"Lord Rodas." Çenesi kasıldığında sesi bir tehlikeyi fısıldar gibi çıktı. "Ruh ve Toprak Sarayı'nın lordu. Aynı zamanda bir Ruh Çelen. Peşine hizmetkârlarından birini takmış olmalı."

Bu zamana kadar öğrendiğim hiçbir şey saniyeler önce Hera'yla Erin hakkında öğrendiğim kadar ezici ve sarsıcı olmamıştı. İkisiyle de yıllardır birlikteydik. Hayatımdaki yerleri çok özel ve değerliydi. Onlarsız bir hayat düşünemezdim bile.

"Ne yapacağız?"

"Arkadaşına evine gitmesini söyle. Yanında köpeği de götürsün." Çenesinin ucuyla omzumun üstünden kapıyı işaret etti. "Henüz kokumu aldığını sanmıyorum ama an meselesi. Zayıf olduğum için varlığımı hissedemiyor ama eğer odaya yaklaşırsa hissedebilir."

Hera'nın havlama sesini işittiğimde kalbimin acısından Aryen'in istediği şeye odaklanamadım.

"Uyuduğumu sanıyor zaten. Ses çıkarmazsam rahat bırakırlar." Fısıldayarak konuşuyordum.

"Köpek odana gelmek isteyebilir," dedi kaşlarını kaldırarak. "Evden gitmeleri lazım."

"Burada olduğunu fark ederse ne olur?"

"Onu öldürmek zorunda kalırım," dedi net bir şekilde. "Ve krallıkların anlaşmasına göre başka krallıktan birini öldürürsem öldürülen kişinin krallığı için kan hakkı doğar." Bir anda susmuş olsa da söyleyeceklerinin bitmediğini anladım.

Aramızdaki kısa sessizlik iyice sabırsızlanmama neden olunca, "Ve?" dedim.

"Öldürülen kişinin krallığı savaşmak yerine kan hakkı talep ederse atalarımızın kurallarına göre yargılanırız. Haksız yere öldürdüğümüze karar verilirse talep üzerine kendi halkımdan, ölen kişi kadar değerli birini seçip kurban etmem gerekir."

Ağzım açık dinlediğim geleneklerinin karşısında dudaklarım uçuklamış, soluğum kesilmişti.

"Fazla ilkel bir adalet anlayışı değil mi bu?"

Söylediğimin onun için pek de önemli olmadığını göstermek için omuz silkerek "Can alan can verir. İlk çağlardan beri bu böyledir," dediğinde şaşkınlığım katlanarak arttı.

Ruhumu ele geçiren ürpertiye kapılıp sustum. Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı çünkü kelimelerin tamamı zihnimi terk edip beni yalnız bırakmışlardı.

"Yukarı geliyorlar."

Hiç ses duymadığım için kaşlarım çatıldı. Anladığım kadarıyla onların duyuları çok daha gelişmiş hâldeydi. Bu yüzden bir şeyleri benden önce algılayabiliyordu.

"Acele et."

Telaşlı değildi sadece elini kana bulamak istemiyor gibi bir umursamazlığı vardı.

Derin bir soluğun ardından titreyen nefesim dudaklarımdan dökülürken sakin kalmaya çalışarak yürüdüm. Kapının kilidini açarken omzumun üstünden Aryen'e bir bakış attım. Gözlerini üzerime dikmiş dikkatle beni izliyordu.

Odadan çıktığımda Erin'in ayak seslerini daha yakından işitince panikleyerek kapımı kapattım. Parmak ucumda koşarak merdivenin başına ulaştığımda Erin yarı yolda beni fark edip durdu.

"Uyuduğunu unuttum," dedi sırıtarak. "Seslendiğim için özür dilerim, uyandırdım mı?"

"Hayır," diye fısıldarken darmadağın olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalıştım. Dağınık olan tek şey saçlarım değildi. Kafamın içini kim düzeltecekti?

"Sen iyi misin?" diye sordu şüpheli bakışları yüzümü incelerken. "Kireç gibi olmuş yüzün. Gözlerin de bir garip... Korkmuş gibi."

Bir şey belli etmemek için sırıtırken aklıma gelen fikirle merdivenleri inmeye başladım. Birkaç basamak sonra Erin'in koluna girip onunla birlikte merdivenleri inmeye devam ederken neler olduğuna dair onlarca soruyu peş peşe sıralasa da salona girene kadar duymazdan geldim.

Holde oturan Hera'yla karşılaşana kadar oldukça iyi idare etmiştim ama onun masum yüzüne baktığım an dünya başıma yıkıldı. İki yıldır canımdan çok sevdiğim, en kıymetlim... dahası çocuğum gibi olmuştu.

Aynı soru kafamın içinde parazit gibi dolaşıyor ve dolaştıkça zihnim bulanıyordu.

Hangisi daha çok canımı yakardı? Erin'in mi casus olması yoksa Hera'nın mı?

Cevap verebileceğimi sanmıyordum. Hangisi Orrenia denilen krallığa ait olursa olsun kalbim eşit derecede kırılacaktı.

Erin kolundan çekiştirip onu sürüklediğim için homurdanmaya devam ederken Hera koşarak yanıma geldi. Kirli patileriyle kucağıma atlayıp yüzümü yalamaya başladı.

"Hera!" dedim buruk bir sesle. "Oğlum... Anneciğim."

Ona böyle seslendiğim son anlarım olabilirdi. Ya da biraz sonra Erin'le konuşacağım son anlarım. Bu gece lanetin ta kendisiydi. Res-

men hayatım tepetaklak olmuştu. Kâbus Gözcüsü'nü, Mienas'a gitmezsem hapsolacağımı ve yıllardır en yakınımda bir casusun olduğunu öğrenmiştim. Tüm bunları nasıl taşıyacağımı bilmiyordum.

Hera'nın boynunun altını severken başına öpücük kondurup ayağa kalktım.

"Gel," diye fısıldayarak Erin'i salona çektim.

"Artık neler döndüğünü anlatacak mısın Rena?" Erin fazla sabırsız ve meraklı biri olduğundan daha fazla dayanamamıştı.

"Sakin ol," diye fısıldadıktan sonra omzumun üstünden Hera'ya baktım. Olduğu yere uzanmış, başını patilerinin üstüne yaslayıp uyumaya çalışıyordu. Masumluğuna gülümsedim.

Erin'in kolumu sarsmasıyla dikkatimi toplayıp önüme döndüm. Merdivendeyken aklıma gelen yalanı anlatırken inandırıcı olmak için çekingen bir tavırla gözlerimi kaçırarak konuştum.

"Ben..."

"Evet?"

"Yalnız değildim." Utançtan yanaklarım kızarmıştı. "Yukarıda..."

"Kim?" Erin'in dehşete uğramış ifadesine bakakaldım bir süre. "Kim yukarıda?"

"Nate." Çapkın bir gülümsemeyle söylediğime inanması için dua etmeye başladım. "Sen gittikten sonra aradı. Partide sıkıldığını ve takılmak isteyip istemediğimi sordu."

"Evet?"

"Ben de yalnız olduğumu söyleyip eve davet ettim." Söylediklerim gerçek olmadığı hâlde utancımdan Erin'in yüzüne bakamıyordum.

"Şaka mı bu?" diye sordu hayretle. "Şimdi siz... Nate'le yukarıda..."

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "O yüzden seni aceleyle aşağı indirdim."

"Alt tarafı Hera'yı gezdirmeye çıkıyorum ve sen eve birilerini mi atıyorsun?" İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdığında huzursuzca kıpırdandım.

"Birileri değil, hoşlandığım çocuğu..." diye cevap verdim. Erin'i evden uzaklaştırmak için söylediğim Nate'den hoşlandığım yalanına karşılık beni aşağılayan bakışlarına aldırmamaya çalıştım.

"Sana söylemiştim," dedi öfkeyle. "Çocuğun tek derdi seninle yatmak demiştim. Saf gibi kandın mı?" Sıkıntılı bir şekilde iç çekti.

Erin her zaman Nate'in ne kadar adi biri olduğunu, tek derdinin takılmak olduğunu söyleyip dururdu. Bense öyle biri olmadığını savunurdum. Sürekli aramızda geçen bu saçma tartışma bugün kurtarıcım olmuştu.

"İyi de bunu ben istedim," diye karşılık verdim. "Amacım takılmak... Evlilik hayalleri kurmuyorum, merak etme."

"Aptal," dedi yüzüme karşı tükürür gibi. "Aptalsın."

"Eğleniyorum," diyerek yalan söylemeye devam ettim. "Bu yüzden de dünyalar tatlısı en yakın arkadaşımdan bu gece beni idare etmesini istiyorum." Köpek yavrusu bakışlarımla sevimli görünmeye çalıştım. Hera'dan öğrendiğim gibi...

Erin hiçbir şey söylemeden göz devirdiğinde bir anlık gözlerim dolu ve aceleyle başımı yana çevirdim. Salonun ışıkları kapalı olduğu için seviniyordum. Oda yalnızca holün ışığı sayesinde aydınlandığı için yüzümün büyük bir kısmı karanlıkta kalıyordu. Erin'le birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki ışıklar açık olsaydı bir gariplik olduğunu sezip çoktan didiklemeye başlardı.

"Pekâlâ," dedi çaresiz kaldığı için.

Kolunu tutup usulca sıvazlarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Beni merak etme, olur mu?"

Avucumun içini dişleyen soğuklukla ürperdim. Dışarıdan geldiği için soğuk olan teni Aryen'in soğukluğunu hatırlatınca bedenimi saran ürpertiyle tüylerim diken diken oldu.

Birlikte salondan çıktığımızda doğrudan vestiyere yöneldi. Hera'nın yeni çıkardığı tasmasını çekmeceden alıp bağlarken öylece merdivenlerin önünde durmuş en yakın arkadaşımı ve oğlumu seyrediyordum. Vedalaşır gibi...

Hera yeniden dışarı çıkmanın heyecanıyla holde koşturmaya başladı. Kuyruğunu sevinçten bir o yana bir bu yana sallayıp duruyordu. İçim ona sarılıp ağlama isteğiyle dolarken gözyaşlarımın firar etmesine engel olmak için alt dudağımı dişledim. Tıpkı dakikalardır yaptığım gibi...

Erin, Hera'yı hazırladı önce.

Erin'in elinden kurtulan Hera koşarak kucağıma atladığında kocaman öptüm. Patilerinden tutup ayağa kaldırırken kıkırdadım. Buruk gülüşümü gizlemek için Erin'e hiç bakmadan Hera'yı sevmeye devam ettim.

"İyi eğlenceler bebeğim." Patilerini bıraktım.

Erin cüzdanını arka cebinden çıkararak yanıma gelirken dikkatle onu inceledim. Yanıma ulaştıktan sonra bana uzattığı şeye bakarken dehşete kapıldım.

"Dikkatli olmalısın," dedi tüm ciddiyetiyle. "Yanlışlıkla anne olmak için pek doğru bir zaman sayılmaz."

"Erin!" Utançtan yerin dibine girmemek için zor duruyordum. Böyle şeylerden utandığımdan değil ama yapmadığım bir şey yüzünden arkadaşımın gözünde çapkın, fırsatçı konumuna düşmüştüm. Yokluğunda eve erkek atan biri gibi görünmek berbattı.

"Utanılacak şeyler değil bunlar," dedi omzumu tıpışlarken. "Yirmili yaşlarında hamile kalırsan büyük sıçarsın."

Göz devirerek elindekini kapıp pijamamın cebine sıkıştırdıktan sonra hızla kollarımı göğsümün altında birleştirip gitmelerini bekledim.

"Biz kaçıyoruz," dedi yanımdan ayrılırken. Arkalarından el salladım sadece.

Kapı kapandığında iç çekerek holün ışıklarını kapatıp merdivenlere yöneldim. Doğrudan odama çıktım çünkü Aryen'den öğreneceğim çok fazla şey vardı. Özellikle Erin ve Hera hakkında...

Odanın kapısını açtığım anda "İstediğiniz zaman elinizi kolunuzu sallaya sallaya bizim dünyamıza gelebiliyor musunuz yani?" diye sordum. Evde yalnız olduğumuz hâlde kapıyı kapatmadan edemedim.

Arkamı döndüğümde Aryen'i bıraktığım yerde göremeyince hemen tekli koltuğa baktım.

Yoktu.

Kalbimin gürültüsü kulaklarımda yankılanırken odada yalnız olduğum gerçeğiyle dünya ayaklarımın altından kayıp gitti.

Kâbus Gözcüsü gitmişti.

Sonsuz ömrünü aynaya hapsolmuş şekilde geçirmekten kurtardığım Aryen, beni lanetin ellerine terk edip gitmişti.

4

YOZLAŞMIŞ SIR

Karanlık...

Zifiri karanlık...

Güne sıradan insanlar gibi başladığım hayatımın gecesinde yansımasının kaybolmasıyla lanetlenmiş biri olarak yatağımda oturuyor, düşüncelerimin zehirli sarmaşıklar gibi bedenimi ve ruhumu sarıp sarmalamasına göz yumuyordum.

En yakın arkadaşım casus bir peri olabilirdi.

Canımdan çok sevdiğim köpeğim casus bir peri olabilirdi.

Yıllardır aynamın içinde hapsolmuş Kâbus Gözcüsü'nü kurtarmamın karşılığında terk edilmiştim.

Aynanın laneti her an beni ele geçirebilirdi.

Bu gece öğrendiklerimle birlikte hayatım bir hiçliğin ortasına doğru çekilmişti ve ben öylece oturup yok oluşumu izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Yalnız başıma odamda kalakalmıştım. Yetmezmiş gibi bir de Aryen gittiğinden beri onun büyüsüyle silinen tüm korkularım üzerime çullanmıştı.

Yatağımın ortasında bağdaş kurmuş otururken boy aynasına dönüp kendimi görebilme umuduyla kısa bir bakış attım. Bir yanım tüm bunlara sebep olanın Aryen olduğunu ve onun gitmesiyle birlikte her şeyin düzelebileceğini söyleyerek umut tacirliği yapmıştı; fakat aynadan tarafa döndüğümde yaşadığım hayal kırıklığının bedeli pahalıya patlamıştı.

Yansımamı göremediğim aynaya bakakalırken kalbimi çepeçevre saran korku ve üzüntüyle donup kaldım.

Mienas'a kendi başıma gitmenin yollarını arayacak değildim. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Daha birkaç saat

öncesine kadar onların ve diyarlarının varlığını bile reddederken şimdi yeni kurban olarak beni seçen lanetten kurtulmanın yollarını düşünüyordum.

"Hata ettim," diye homurdandım öfkeyle yatak örtüme tırnaklarımı geçirirken. "Önce cevapları alıp sonra onu serbest bırakmalıydım." Bilmeceye cevap verirken başıma neler geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu bile. Aptal gibi ona inanıp söylediğini yapmıştım.

Uyumalıydım. Belki de tüm bunlar kâbusumun bir parçasıydı ve sabah olduğunda Erin'le mutfakta kreplerimizi yerken bunların hepsini anlatıp birlikte alay edecektik.

Umarım...

Kalbimin derinliklerinden yükselen dileğimin kabul olması için yalvararak kendimi sırt üstü geriye bıraktım ama başımın altında hissettiğim pelüş ayıcık yüzünden geri doğruldum. Ayıcığın gözleri başımın arkasına batarak canımı acıtmıştı. Öfkeyle ayıcığı odanın rastgele bir tarafına savururken aslında Aryen'e olan hıncımı çıkarmak istemiştim. Odanın içi karanlık olduğu için ne tarafa gittiğini net olarak göremedim.

"Yavaş."

Karanlık köşeden gelen sesle birlikte çığlık çığlığa yatağın ortasında debelenmeye başladım fakat çok geçmeden odayı kaplayan ışıltılar kalbime çöreklenen korkuyu saniyeler içinde alıp götürdü.

"Siz insanlar neden böylesiniz?" Aryen'in donuk sesiyle kalbim bir anlığına duraksadığında öksürük krizine tutuldum. Aryen'in burada olduğuna inanamıyordum.

Boğazım parçalanana kadar krizim devam etti. Kıpkırmızı olduğuma emindim ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Sizin başka düşmana ihtiyacınız yok," diye homurdanmaya devam etti. "Aptallığınız kendi sonunuzu getiriyor. *Her seferinde...*" Son söylediğiyle bir şey ima etmek istediğine emindim; fakat öksürmekten ciğerlerim acıdığından Aryen'in ne demek istediğini düşünme fırsatım olmadı.

"Dur şimdi," dedim gözlerimde biriken yaşları silerken. "Bu rüya mı, gerçek mi? Gitmedin mi sen?" Her şey birbirine girmişti. Odaya girdiğimde yalnız olduğuma yemin edebilirdim. Nereye gitmişti ya da ne ara gelmişti?

"Gerçek." Tok sesinin ardına saklanan gölgelerin ağırlığı odaya çöktü.

"Yemin et!" Kafa karışıklığıyla söylediğim şeyin ne kadar saçma olduğunu sonradan fark ettim. İş işten geçtiği için alt dudağımı dişleyip kendime aptal demek dışında elimden bir şey gelmedi.

Sessizliğime eşlik ettiği saniyelerin ardından burnundan soluduğunda alaycı gülüşünü göremesem de duydum. Kaşlarım çatılırken yüzüme düşen saçları geriye taradım. Karanlığa rağmen bakışlarındaki ezici güç tarafından itilip kakılsam da konuşmaya devam ettim.

"Rüyada olmadığımızı ispatla." Aryen yaptığı sihirle korkularımı benden alırken sağlıklı düşünebilmemi istiyordu. Bense onu yanıltacak şekilde aptallaşarak sabrını sınıyordum. "Yani şey... Bu konuda yetenekli olmalısın, kâbusların çok gerçekçi oluyor ve ben gerçek mi değil mi ayırt edemiyorum."

Aptal Rena, aptal...

Kâbus Gözcüsü'ne kâbuslarımla ilgili iltifat ederken tam olarak neyi amaçladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu; ama emin olduğum bir şey varsa o da iyice yerin dibine batmayı başardığımdı.

"Eğer şimdi uyuyor olsaydın her şeyi ben yönetiyor olurdum. Emin ol yapacağım ilk şey de sesini kesmek olurdu." Sesindeki alaycılığa eşlik eden öfkeyle ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Nereye gittin?"

İşte bu soruyu ben bile kendimden beklemediğim için şaşırıp kalmıştım. Eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsam bunu daha uygun ve onu sinirlendirmeyecek şekilde sormalıydım çünkü neye nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Hangisinin casus olduğunu öğrenmek için gittim." Soruma cevap verirken yine hançeriyle ilgileniyordu. "Doğrusu..." Duraksayıp iç çekerek, "Boş ver gitsin," dedi konuşmaktan vazgeçip.

"Ne?"

"Söyleyeceklerim senin dünyan için fazla yabancı olacaktı. Boş ver," diye açıkladığında kendimi tutamayıp güldüm.

"Geceden beri yaşadığım her şey benim dünyam için fazla yabancıydı." Omuz silkerek ellerimi kucağımda birleştirip yaşadıklarımın yükünün ağır geldiğini belirtmek için dudak büzdüm. "Benim dünyamda kimsenin yansıması silinmez, aynasından bir Kâbus Gözcüsü çıkmaz ya da lanetlenmez."

"Bu diyarda yaşamak sizin en büyük lanetiniz." Yüzünde beliren küçümseyici ifadeyi göremesem de hayal etmekte zorlanmadım.

Haklı olabilirdi ama bunu hakaret gibi rahatça söyleyecek kadar kibirli olması sinir bozucuydu. Birinin Kâbus Gözcüsü'ne haddini bildirmesi gerekiyordu.

"Sihir yapabiliyorsun, binlerce yıl yaşındasın ve diyarındaki bir sarayın lordusun diye dilediğin gibi hakaret edebileceğini mi sanıyorsun?" Öfkeyle kaşlarımı çattığımda bedenim yay gibi gerildi. Korkuyla sıktığım yumruklarımı kendimi savunmak için hazırladım.

"Efendisi." *Efendiymiş. Peh!*

Kâbus Sarayı'nın Efendisi...

Titreyen nefesim cılız bir şekilde dudaklarımdan koparken gözlerimi kısarak Aryen'i görmeye çalıştım. Onu sinirlendirdiğime emindim. Yine de ifadesini görmek istemiştim.

"Şimdi ne olacak?" Konuyu değiştirmek istedim. Aynı zamanda da aramızdaki sessizliğe son vermem gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

Aryen'in cevap vermesini beklemeden sağ çaprazımda kalan gece lambasını açmak için dirseğimle yataktan destek alıp arkaya doğru uzandım. Küçük düğmesine basınca odanın içi gece lambasının sarı ışığıyla aydınlandı.

Önüme döndüğümde Aryen gözlerini üzerime dikmişti. Öylece beni inceliyor ve muhtemelen ne kadar zavallı olduğumu düşünüyordu. Onun gibi kibirli birinin hakkımda düşüneceği tek şey bu olurdu zaten.

"Kanlı dolunayı bekleyeceğiz," dedi sakince.

"Biliyorum," diye çıkıştım. "O zamana kadar ne yapacağız?"

"Olabildiğince az konuşacak ve beni rahat bırakacaksın."

Odamın başköşesine kurulup benimle böyle konuştuğu için kalbimin üzerinde tekrar alevlenen öfkeyle kaşlarım çatıldı.

"Yok ya!" Tiz sesimin yankılanacak kadar yüksek çıkması rahatsız edici olsa da umursamadım. "Seni kurtardığım için bana minnettar olman gerekmiyor mu? Senin sarayında nezaket nedir öğretmezler mi?"

"Biz her şeyden önce saygı duymayı öğreniriz." En azından istediğinde iğneleyici konuşabiliyordu demek.

"Seni hapsolmaktan kurtardım. Bana saygı göstermelisin." *Hatta önümde diz çökmelisin, hayatını bana borçlusun lord bozuntusu.*

"Belki de," dedi omzumun üstünden arkaya bakarak. "Ya da bırakırım, kalan hayatını ıstırap içinde geçirirsin. Ayna muhafızları işkence etme konusunda fazla iyiler." Sırıttığında gözlerim dudaklarına takıldı.

Tehlikeli gülüşü yavaş yavaş silinirken dilini yanağının içinde gezdirerek dikkatimi bozdu. Perilerin muhteşem bir güzelliğe sahip olduklarını biliyordum. Daha önce bir peri görmemiş olsam da Aryen'in yüzünün eşsiz olduğuna neredeyse emindim. Perilere hükmeden bir lordun da kusursuz olması gerekirdi zaten. Peri tozundan yaratılmış gibi... Bu diyardan olmadığını belirtir gibi... Büyüleyici.

"Uyumak zorunda değilsin ama en azından kendimi daha rahat ve güvende hissetmeme izin verebilirsin. Bunun için de odamdan çıkman gerekiyor." Derin bir nefes aldım. "Biz faniler uyumadığımız zaman günümüz berbat geçebiliyor. Özellikle uykusuz geçen bir gecenin sabahında fazla asabi oluyoruz."

Çattığı kaşlarının altında gerginlikle kısılan gözleri karşısında panikledim. Yine de hareketsiz kalmak için kendimle mücadele ettim. Çok geçmeden hafifçe başını salladığını görünce tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Teşekkür ederim."

Yanımdan geçip giderken ruhumun derinliklerine sızan kokusu tarifsizdi. İnsanın ciğerlerini kamaştıran, dünya üzerinde hiçbir karşılığı olmayan kokusunu soğuk bir kış gecesi olarak tarif edebilirdim. Kâbus Gözcüsü, en karanlık gecede insanın içine çöreklenen kasvetli havanın huzursuzluğu kokuyordu.

Büyülenmiş gibi olduğum yere çakılsam da son bir kez Aryen'e bakmak üzere arkamı döndüğümde çoktan odadan çıktığı için bakışlarım boşlukta asılı kaldı. Onu odamdan çıkarmanın zor olacağını düşünürken bu kadar çabuk kurtulduğuma sevinmiştim.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sabaha ulaşmak üzere olduğumuza emindim. Yeniden uyumaya cesaret edebileceğimi sanmasam da çabucak yatağa döndüm.

Göğsüme kadar çektiğim ince battaniyenin kenarına ellerimi koyarak karnımın üzerinde birleştirdim. Gece lambasını kapattığım an karanlık üzerime örtülmüştü.

Gözlerimi net göremediğim avizeye dikerken zihnimdeki kargaşaya kapılmamak için kendimi oyalamaya çalışıyordum. Yeniden uyuyamam sanmıştım, yanılmışım. Karnımın üzerinde birleştirdiğim parmaklarımla tuttuğum ritim sayesinde göz kapaklarım ağırlaşırken her an biraz daha gevşeyen bedenim kısa sürede uykuya teslim oldu.

Göl kenarındaki küçük bir iskelede oturmuş, öylece suya bakıyordum. Hava karanlık, gölün rengi epey bulanıktı. Buna rağmen yansımam net olsa da bir yabancıya ait gibiydi. Yüzünde gördüğüm soğukluk tüylerimi ürpertiyordu. Ayağa kalkıp kaçmak istedim.

Kafamın içindeki kargaşaya rağmen kalp atışlarım sakindi. Nefes alıp verişim düzenli... Zihnim buradan uzaklaşmamı haykırıyordu hâlbuki.

Bedenimle aklım arasındaki savaşın ortasında kalmış bir hâlde göldeki yansımamı izlerken suretimin yavaş yavaş değiştiğini görünce nefesimi tuttum. Tenim her saniye biraz daha soluyor, gözlerimi gölgeler istila ederken yüz hatlarım sert bir görünüm kazanıyordu.

Saçımın ucunda gördüğüm bir tutam beyazlığı fark ettim. Ellerimle iskelenin kenarında destek alarak göle doğru eğildim ve yansımamı yakından görmeye çalıştım.

Perçemimin bir tutamına ak düşmüştü. Hayatım boyunca saçımda bir tel beyaz görmemişken bu beyazlık da neyin nesiydi?

Hayretle yansımamı incelerken gözlerimi kırpıştırarak gördüklerimin yanlış olup olmadığını anlamaya çalıştım ama fark ettiğim şeyle birlikte geriye kaçtım. Benimle aynı şeyleri yapması gereken yansımam, öylece gözlerini dikmiş beni izliyordu. Dahası öfkeli görünüyordu.

Başka biri gibiydi.

Titreyen ellerim iskelenin kırık tahtalarını sıkıca kavradı. Canımın acımasını umursamadan korkulu gözlerle kendime baktım. Bir şeyler mırıldandığını hem rüzgâra karışan fısıltılardan hem de dudaklarının kıpırdamasından anlamıştım.

Ben konuşmuyordum fakat yansımam bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Fısıltılara dikkat kesilip uğultunun içindeki kelimeleri yakalamaya çalıştım. Her an daha da sertleşen ifadesi ve hiddetlenen sesiyle söylemeye çalıştığı şeyi anlamak zorundaymış gibi hissediyordum.

"İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır seni bulacak."

Birden tüm sesler susup kendi sesimi işittiğimde iç çekerek bacaklarımı gölden çekip ayağa kalktım.

"Yaklaş küçük kız...

İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır seni bulacak.

İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır seni ele geçirecek."

Bacaklarım titriyordu. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Geriye doğru birkaç adım kaçmış olmama rağmen hâlâ iskelenin kenarında sayılırdım. Ben ayakta olmama rağmen yansımam hâlâ biraz önceki gibi görünüyordu. İskelenin kenarında oturuyormuşum gibi... Benden bağımsız biriymiş gibi...

"Saklan... Saklan... Saklan...

Yansımanı çalanlar seni bulacak.

Diyar seni arıyor...

Aynalar seni hapsettiğinde ona itaat et.

Yozlaşmış Harabeler onu bekliyor."

Göğüs kafesimi yumruklayan kalbimin darbeleriyle nefesim kesilirken görüşüm bulandı.

"Buldu bile... Buldu bile..."

İşittiğim her kelimeyle yansımamın saçları biraz daha beyazlıyordu.

"Buldum seni küçük kız."

Ardımdaki ormanın derinliklerinden boğuk bir erkek sesi yükseldiğinde omzumun üstünden arkaya doğru bakarken ürperdim. Kulaklarımda yankılanmaya devam eden sesin kime ait olduğunu bilmiyor ve kimseyi göremiyordum.

"Burada kaldın... Gidecek yerin yok."

Rüzgâr daha şiddetli esmeye başladı.

"Seçilmiş olan yola çıktı... Karanlığı peşine taktı, geliyor... geliyor..."

Hava kararmaya yüz tuttuğunda kalbimi ele geçiren şaşkınlığı alt etmem mümkün görünmüyordu.

"Yozlaşmış Harabeler onu bekliyor."

Ağaç dallarının hışırtısıyla birlikte fısıltılar kulaklarıma doldu. Tenimi yalayıp geçen ürpertiyle zihnim iyiden iyiye bulandı.

"Geliyor... Geliyor... Geliyor..."

Kulaklarımı tırmalayan kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. Kopuk kopuk sarf edilen her kelime ruhumdan bir parça koparıyordu. Yansımamın sesinde hem korku vardı hem neşe. Hüzünlü bir tınıyla şarkı mırıldanırken bir el boğazını sıkıyormuş gibi can çekişiyordu.

Anlatmak istediği şeyi öğrenmekten başka çarem olmadığı için korkularımı kalbimden defettim.

Benimle birlikte o da duruldu. Artık çılgınca başını sağa sola sallamıyor, gözleri etrafı taramıyor ve saçları daha fazla beyazlamıyordu. Öylece durmuş gölün üstünden beni izliyordu.

"Anlat bana," derken ona doğru bir adım attım. Damarlarımı sızlatan kanda boğulmamak için derin derin solumaya devam ederken korku dolu bir adım daha atarak biraz daha yaklaştım.

"Kaos zamanın tanrısıdır."

Yansımamın söylediklerileyle kaşlarım çatıldı.

"Zamansa kaosun kurbanı..."

"Ne demek bu?" diye sordum titreyen sesimi umursamadan. "Sen kimsin?" Kendime bu soruyu sormak garip hissettirse de merakla cevap vermesini bekledim.

"Âlemler birbirinden ayrıldığında lanet diyarı ele geçirdi."

Aynanın lanetinden bahsediyor olmalıydı. Bu sadece Aryen ve bana olan bir şey değil mi demek oluyordu?

"Periler diyarı bir günah işledi."

"Mienas mı?" diye sordum gecikmeden.

"İnsan diyarı bir günah işledi."

Beni duymuyordu bile. Sadece söylemek istediği şeyleri karmaşık olarak dile getiriyor, sonra sessizce gözlerini dikip beni süzüyordu. Bu şekilde her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hâle getirdiği için öfkeleniyordum.

"Bana cevap ver!" diye bağırdım göle doğru. "Neler olduğunu bilmiyorum. Bana anlat!"

"Sensin... Sensin... Sensin...

Seni bulacak... Seni buldu."

"Kim?"

Başını hırsla iki yana sallamaya başladığında gözlerini kapatıp beyaz saçlarını tek tek yolmaya başladı. Her kopardığı saç telini sağa sola atıyordu. O kopardıkça saçları daha çok beyazlıyordu.

"Kaosa sahip çık...

Bul onu... Işığını bul...

Kristalleri çöz."

Zifiri karanlık her yanı esir aldığında başımı kaldırıp bakışlarımı, güneşin küllerinin yağdığı gökyüzüne çevirdim. Gecenin karanlığında kızıl alev topları gibi üzerimize yağan güneş tozlarından bir tanesi yeryüzüne doğru süzülürken yüzümü hedef aldı.

Dudaklarımdan dökülen korku dolu çığlığımla elimi yüzüme doğru siper ettim. Biraz sonra ceviz büyüklüğündeki güneş tozu bileğime çarpıp kayboldu. Canımı yakacağını düşünsem de yanılmıştım. Hiçbir şey hissetmedim. Sadece tenimle buluşur buluşmaz parçalara ayrılıp yok oluverdi.

Biraz sonra dolunayın ışığıyla aydınlandı her yer. Işık huzmeleri gözlerimi acıtacak kadar yoğundu. Doğrudan gölün üzerine düşen ışığı ormanın içine doğru aydınlık bir yol çizdi.

Gözlerimi acıtan ay ışığının etkisini azaltmak için elimi yüzüme siper ettim. Dakikalardır sessizliğe gömülen yansımamı görmeye çalıştım. Yansımamın yüzü silinmişti. Sadece boynu ve omuzları görünüyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Telaşlı bir şekilde nefes nefese kalmıştı.

"Seni bulduğunda ona itaat et.

Gerçeğe karşı koyar yozlaşmış kalpler..."

Yansımam son sözleriyle birlikte tamamen silindiğinde iskelenin ortasında yapayalnız kaldım. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek birilerini görme umuduyla kendi etrafımda döndüm.

Benden başka kimse yoktu. Bu hem iyiydi hem de kötü.

Kanat sesleri göğe yükseldiğinde kalbimin ritmi duyduğum seslere eşlik etti. Tanıdık olan kanat sesleri Aryen'in kuzgunlarına aitti.

Geliyorlardı.

Biraz sonra tüm bunlara ayak sesleri eşlik etti. Kuzgunların kahkahayı andıran sesleri kulaklarımı tırmalarken ay ışığının aydınlattığı orman yolunda bir siluet belirdi.

Aryen olduğunu tahmin ettiğim kişi yaklaştıkça bedeni daha da büyüyordu sanki. Karanlığın içinde parlayan gözlerini net seçemesem de tehlike çanlarının gürültüsü tam anlamıyla kulaklarımı doldurmayı başarıyordu.

Kaçma isteğiyle dolan kalbimin emrini yerine getirip bir adım geriye çıktım. Sonra bir adım daha... Ayağımın yarısı boşluğa düşecek gibi olduğunda kendimi öne doğru atarak göle düşmekten son anda kurtuldum.

Gökyüzünde daireler çizen kuzgun sürüsü ay ışığını kesiyordu. Bir girdap oluşturacak kadar kalabalık kuzgunların kuvvetle çırptıkları kanatlarının rüzgârı, iskelenin kenarındaki zayıf bedenimi itip göle düşürmeye çalışıyor gibiydi.

Aryen birkaç adım uzağımdayken gölgeler keskin yüz hatlarından yavaş yavaş çekilmeye başladı. Gözlerini üzerime dikmiş, fısıltılarla üzerime doğru geliyordu.

Kaçacak bir yerim olmadığını, arkamda sadece karanlık sular olduğunu bilmeme rağmen korkuyla yutkunarak omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim.

Çaresizce Aryen'in yanıma ulaşmasını beklemekten başka şansım yoktu.

Bu kez diğer kâbuslarımda olduğu gibi karşımda dikilmedi ya da herhangi bir bilmece sormadı. Hiç beklemeden koluma sarılıp uzun parmaklarının arasında sıkıştırdığı etimin acısıyla inledim. Tırnakları canımı yaksa da parmaklarının baskısı daha fazla acı veriyordu.

Soğuk teninin altında titreyen bedenimi kendine doğru çekip yüzlerimizi hiç olmadığı kadar yakınlaştırdı. Geceye ev sahipliği yapan gözleriyle ruhumu hapsederken acıdan gözlerimi sıkıca yumdum.

Gözlerimi açmamı ister gibi kolumu sarsarak daha çok sıktığında istediğini yapıp gözlerimi zor da olsa araladım.

Dudaklarının kenarında kanımı donduran gülüşü şeytanın ayak izlerini taşıyordu. Uzun kirpiklerinin ardında parlayan gözlerinin tekinsizliğine dalıp gittiğim an tek hamlede zayıf bedenimi itip göle düşürdü.

Göl kaynadı.

Ay ışığı parladı.

Rüzgâr esti.

Sular taştı.

Zavallı bedenim gölün derinliklerine çekilirken bilincim bir kez daha kapandı.

Uyandım.

Kan ter içinde kalmıştım. Yüzüme yapışan saçları geriye atarken üzerimdeki ince battaniyeyi tekmeleyerek doğruldum.

Nefes nefese kaldığımdan soluduğum hava ciğerlerim için yetersiz kalıyordu. Bedenim zapt edemeyeceğim kadar yoğun bir titremeyle yatağın ortasında sarsılırken beynim hâlâ olanları idrak edemeyecek kadar kapalıydı.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum fakat daha önceki kâbuslarımın hiçbiri bu kadar gerçek hissettirmemişti. Öyle ki Aryen'in kolumu sıktığı yer hâlâ acıyordu.

Üzerime yapışan panikle odamın içinde göz gezdirdim. Havanın aydınlandığını perdenin altından sızan ışık sayesinde görebiliyordum fakat odamın içi hâlâ zifiri karanlıktı. Güneş ışığıyla uykumun bölünmesinden nefret ettiğim için aldığım fon perdeler sayesinde odama gün doğmamış gibiydi.

Boşluğa bakarak gözlerim daldığında öfkeyle dişlerimi sıktım. Aryen'i odamdan postalarken bütün gece bana rahat vermeyip kâbuslarla işkence edeceğini bilmeliydim. Adi kâbus boku!

Bana bir şeyler anlatmak mı istiyordu yoksa tek derdi işkence etmek miydi, deli gibi merak ediyordum.

Kafamı allak bullak eden soruyla birlikte omuz silktim. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp biraz bu şekilde oyalandım çünkü başım dönüyordu. Kalp çarpıntısıyla midem burkuluyor, katlanılmaz bir ağrı tüm zihnimi uyuşturuyordu.

Yataktan doğrulurken parmak uçlarımla şakaklarıma bastırarak baş ağrımı biraz da olsa dindirmeye çalıştım. Daha iyi hissediyordum.

Havaya bakılırsa alarmımdan çok önce uyandığıma emindim. Erin gelmeden bugün Aryen'i onlardan saklamamın bir yolunu bulabileceğime inanıyordum.

Oflayarak yürümeye devam ettim. Banyoya gitmeye ihtiyacım vardı. Özellikle kâbusun etkisiyle hem tuvalete girmem hem de elimi yüzümü yıkamam gerekiyordu.

Rüyada, yansımamın bana söylediği çoğu şeyi unutmuştum. Tamamen zırvaladığı için ancak birkaç cümlesini aklımda tutabilmiştim.

Tuvalette geçirdiğim dakikaların tamamında zihnimi iyice yorarak rüyamda duyduklarımı hatırlamaya çalıştım.

"İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır seni bulacak."
"Yansımanı çalanlar seni bulacak."
"Diyar seni arıyor..."
"Aynalar seni hapsettiğinde ona itaat et."
"Âlemler birbirinden ayrıldığında lanet diyarı ele geçirdi."
"Gerçeğe karşı koyar yozlaşmış kalpler..."
Tüm bunlar ne anlama geliyordu ki?

Sabır dilenir gibi gözlerimi yumup başımı geriye attım. Aklımı kaybetmemek için zor duruyordum. Düşüncelerimi kafamdan savdım. En azından günün ilk dakikalarında, kendime gelene kadar hiçbir şeye kafa yormak istemiyordum.

Yansımamın yokluğuna alışmış bir şekilde elimi yüzümü yıkadıktan sonra aceleyle banyodan çıktım. Eskiden olsa odama dönüp yatağımda bir süre daha miskince vakit geçirirdim ama ne ben ne de hayatım artık eskiye ait değildi. Bu yüzden doğrudan alt katın yolunu tutup merdivene yöneldim.

Basamakları ağır ağır inerken aşağıdan gelen sesle irkildim. Özellikle Erin'in gelebileceği saatten çok önce uyansam da onun işi belli olmazdı. Ya erken gelip Aryen'le salonda karşılaştıysa?

Zihnimi kemiren düşünceyle birlikte salonda görebileceklerimden korkarak son bir basamak kala durdum. Titreyen elim merdivenin tırabzanında oyalandı.

Salonun girişinde durup başımı içeri uzattığımda hiçbir şeyin korktuğum gibi olmadığını görmek içimi rahatlattı.

Evde Aryen'den başka kimse yoktu ve o da konsolun önünde durmuş süs eşyalarını inceliyordu. Elinde tuttuğu ördeğin Hera'nın en sevdiği oyuncağı olduğunu ve oynarken üzerine salyalar akıttığını söyleyemezdim. Yüz ifadesine bakılacak olursa ne olduğunu çözmeye çalışıyor olmalıydı.

Sakince salona girerken ne diyeceğimi bilemediğim için "Günaydın," demeye karar verdim.

Başını hafifçe çevirip kısa bir bakış atarken elindekini konsolun üzerine bıraktı ve önüne döndü. Yan profili kusursuzdu.

"Kahvaltı eder misin?" diye sordum selamımı karşılıksız bırakmasına rağmen. Dün gece hiçbir şey yemediğim için karnım çok açtı. Hiçbir şey yiyecek hâlde olmasam da hayatta kalmak için bir şeyler yemeliydim.

Başını iki yana sallayarak sorumu olumsuz anlamda yanıtladı.

"En azından kahve içersin bence?" Neden onun ne yiyip içmek isteyeceğiyle ilgileniyordum ki?

"Ya da boş ver," diyerek göz devirdim. "Ben mutfağa gidiyorum. Sen de ne yapıyorsan yap." Geber, pislik kâbus torbası! Onun aptal kâbusları yüzünden her sabah gerginlikten başım çatlıyordu.

Doğrudan mutfağa gidip kendime kahve yapmak için ısıtıcıyı doldurdum. Suyun kaynamasını beklerken de dün, Erin'le birlikte hazırladığımız pankeklerden kalanları ağzıma tıkıştırdım. Gerçekten kurt gibi acıkmıştım.

Daha birini yutmadan diğerlerini de ağzıma tıkıştırdığım için yanaklarım kocaman olmuştu ve dev lokmayı çiğnemekte güçlük çekiyordum.

Kahve tozu koymak için musluğun ilerisindeki duvar askısına yöneldim. En sevdiğim kupalarım burada asılıydı. İçlerinden yeşil olanı alırken Aryen'i mutfağın girişinde görünce korkuyla irkildim. Ve öksürük krizine tutuldum çünkü ağzımda bir o yana bir bu yana evirip çevirdiğim lokma boğazıma kaçmıştı. Neredeyse öleceğimi sanarak geçirdiğim süre boyunca beni gülerek izledi.

"Ne gülüyorsun?" diye azarlamaya çalıştım ama öksürükler konuşmama engel oldu.

"Aynanın lanetine kalmadan kendini öldüreceksin, aptal kız." Kollarını göğsünün altında kavuşturup omzunu kapı pervazına yasladı.

"Ha ha, çok komik!" diyerek yüzümü buruşturdum. "Espri anlayışın da senin gibi yıllanmış, kâbus zıkkımı." Öksürmekten ağrıyan boğazımı tuttum. Kıpkırmızı olmuştum ve yüzümden ateş püskürüyor gibiydi.

Gözlerindeki garip bir ışıltıyla sessizliğe gömülüp beni izledi. Oralı olmadan kahvemi hazırlamaya koyulsam da bakışlarını sırtımda hissediyordum.

"Kahve istemiyor musun?" diye sordum kupaya sıcak suyu aktarırken. "Bak son şansın."

"İnsan diyarında hiçbir şey içmem," diye karşı çıktı. "Ve çok acı kokuyor. O da ne?" Omzumun üstünden dehşete düşmüş bir ifadeyle bakış attığımda şaşkınlığımı yadırgadı.

"Sakın bana kahvenin ne olduğunu bilmediğini söyleme!" Şaşkınlığım başka boyutlara ulaştı. Aryen'in gözlerindeki yabancılıkla ağzım açık kaldı. "Sen... şaka mı yapıyorsun?"

"Çok çirkin bir şeye benziyor," dedi yüzünü ekşiterek. "Kokusu da berbat."

"Ayy!" Küçümseyici tavrımı sonuna kadar kullanmaktan çekinmedim. "Diyarındaki musluklardan çilekli süt akıyor anlaşılan... Ne bu çıt kırıldım hâller?" Geceden sabaha bin bir türlü belaya bulaşmışken hâlâ hiç derdim yokmuş gibi Kâbus Lordu'yla kahveyi tartıştığıma inanamıyordum.

"Çok konuşuyorsun insan kızı..." Sabrı tükeniyor gibi iç çekti. "Ve de boş konuşuyorsun."

"En azından konuşuyorum kâbus efendi." Ellerimi belime koydum. "Senin gibi sirke satmıyor suratım." Anlaşılan dün gece bana yaptığı sakinleştirme tılsımının etkisi hâlâ devam ediyordu.

Kahvemle birlikte mutfak penceresinin önündeki yuvarlak yemek masasına yerleştim. İki kişilik sandalyeleri olan, siyah ve tatlı bir masaydı. Hem fazla yer kaplamıyor hem de işimi görüyordu.

"Otursana," dedim hâlâ kapının önünde dikilmesinden rahatsızlık duyarak. "Gel şöyle." Çenemin ucuyla karşımdaki boş sandalyeyi işaret ettim.

Karşılık vermeden dediğimi yapıp sandalyeye yerleştiğinde pelerini de peşinden geldi. Böyle heybetli kıyafetlerle ve yerleri süpüren peleriniyle benim şirin, ufak mutfak sandalyeme oturmayı pek beceremedi ama olsun.

Dakikalar geçti. Kahvemden birkaç yudum almakla bile kendime geldim çabucak.

"Al," diyerek avuçlarımın arasında tuttuğum kupayı Aryen'e uzattım. "Tadına baksana."

"İstemez." Gözlerime diktiği bakışları bir kez bile merak edip kupaya kaymadı.

"Hadi ya... Ölmezsin!" Neden ısrar ettiğimi bilmiyordum. Beğenmediği için ona bu şekilde işkence edesim vardı belki de. "Bir yudum..."

Gözlerindeki garip ifade huzurumu kaçırdı. Bir yabancının bakışları değildi bunlar. Tanıyormuş gibi... Her şeyimi biliyormuş gibi... Her

zaman hayatımın içindeymiş gibi bakıyordu; ki öyleydi zaten. Aynanın içinden tüm hayatımı izlemişti.

Bu bilgi her seferinde bütün keyfimi kaçırıyordu. Gergin bir şekilde yutkunarak kahvemden bir yudum daha alıp tekrardan Aryen'in önüne koydum.

"İç hadi," diye ısrar ettim.

"Sen susmak nedir, bilmez misin?" Sabrı taşmıştı resmen.

"Bilmem. Başka soru?" Onu sinir etmekten keyif almıştım.

"Seni ayna ruhuna bırakmadan şuracıkta yok edebilirim... Başka soru?" Benim silahımla bana bir kurşun attığında buz kestim. Gözleri sahiciydi çünkü. Ağzından çıkan her kelimenin hayata geçebileceğini net olarak görebildiğim gözlerinden kaçtım.

"Aman yahu şaka yaptık," diyerek kupadan elimi çektim. "Sen de ne alıngan çıktın. Ağla bir de utanmadan."

Beni duymazdan gelip önündeki kupanın dumanı üstünde tüterken havayı kokladı. Yüzünü buruşturmasına gülmemek için yanaklarımı dişlerken tüm dikkatimi Aryen'e verdim.

Tiksindiği her hâlinden belliyken kupayı alıp ağır ağır dudaklarına götürdü. İri dudaklarına kupayı yasladığında çok az bir yudumla ağzını doldurdu. O kadar ucundan içti ki belki sadece dudakları ıslanmıştır.

"Hım..." Kupayı yerine bırakırken düşünceli ifadesi merakımı körükledi.

"Nasıl?" diye sordum heyecanla. "Sevdin, değil mi?"

"Tadı şey gibi..." Doğru terimi mi düşünüyordu?

"Ne gibi?"

"Sanki..." Birkaç dakikadır ilk kez göz göze geldiğimizde konuşmaya devam etti. "Yüz yıl boyunca aynaya hapsolup günlerini sonsuz bir ıstırapla geçirmişsin gibi... Berbat!"

"Ay götüm!" Erin'in sıklıkla kullandığı tepkisi ağzımdan kaçınca iki elimle de ağzımı kapattım. "Yani... şey..." Kahretsin, koskoca lorda söyleyecek laf mıydı şimdi bu?

Aryen dudaklarını yalayarak geriye yaslandı. Sandığım kadar kaba ve haydut olmamasına şaşırarak kahvemi yudumlamaya devam ettim.

"Erin ve Hera iki saate gelecek. Ne yapacağız?"

"Gelmesinler."

"Sabah dersimiz var demiştim. Birlikte gitmek için sözleştik, kesin gelecek."

"Gelirlerse ölürler." Aman ne rahatladım!

"İyi de nasıl engel olacağım?" Sesimi yükseltmiştim. "Özel tılsımları olan sen değil misin? Bir büyü yap, gelmesinler madem."

Aryen ve aptallığımı tokat gibi yüzüme çarpan küçümseyici bakışları... Sustum.

Dakikalar sonra durduk yere kıyafetine sataşasım gelince sessizliği bozdum. "Bu şekilde insanların arasında dolaşamazsın." Öyle bir niyeti olduğunu sanmıyordum oysaki.

Söylediklerimle birlikte başını eğip üzerindeki çağımıza uyum sağlayamayacak kadar tarihin tozlu sayfalarında kalmış kıyafetlerini inceledi.

"Evet. Bu kıyafetler yüzyıllar öncesinde kaldı." Başını kaldırıp yüzüme baktığında sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Onları değiştirip günümüze uygun şeyler giymelisin. Kot, tişört, ceket, gömlek gibi... Bu şekilde evimi yıkacaksın yoksa." Epey zaman önce sandalyeye otururken kenardaki çöp kovasını devirdiği için konu açılmıştı aslında. "Buraya uyum sağlamalısın," diye tavsiye verdim.

"Ya da diyarınızı yok edeyim. Buna ne dersin?"

"Biraz barbarca olur." Fikri beğenmediğimi belirtecek şekilde yüzümü buruşturdum. "Karşılaştığımız sorunları çözmek için ilkel yöntemlere başvurmayı bırakalı uzun zaman oldu canımın içi."

"Hâlâ diyarınızı küle çevirmeyi mantıklı buluyorum." Kaşlarını çattı. "Ve bana bir daha efendim ya da lordum dışında, farklı bir şekilde seslenirsen seni yok ederim."

"Çok istiyorsan kendi diyarını yakıp yıkarsın!" Ya da diyarına döner kendini becerirsin, kâbus pisliği.

"Uzun bir hayatın olsun istiyor musun?" Durduk yere sorduğu soruyla kaşlarımı çatarak baktım. "Eğer istiyorsan sadece sus, olur mu?" Her geçen dakika daha da sinirimi bozuyordu Aryen.

Daha fazla sakinliğimi koruyamayıp cırladığımda öfkeyle kaşları çatıldı. "Boş tehditlerini kendine sakla da kalk. Ne bu diyar senin diyarın ne de bu ev senin sarayın... Şimdi yukarı çıkıp Erin'in dolabımda bıraktığı birkaç parça kıyafetten kendine uygun olanlarını seçip giyiyorsun. Yoksa..." *O kahrolası lord kıçına tekmeyi vurup evimi daha fazla yıkmaman için kaba kuvvete mi başvurayım seni iblis*, demek isterdim.

Diyemedim.

Söylediklerim karşısında kısılan gözleri uzun kirpiklerinin arasından üzerime dikildiğinde vücudum patlamak üzere olan bir yanardağ gibi kaynadı. Bu kadar fazla cesaret bana bile fazlaydı. Yanaklarımın kızardığına emindim.

"Yani... lütfen." Tuttuğum nefesimi usulca bıraktım. Titreyen nefesimin sıcaklığı dudaklarımın çatlaklarına doldu ve korkudan buz kesmiş tenime hızla yayıldı ama fayda etmedi.

Aryen her seferinde beni şaşırtıyordu. Ne zaman tepki verip ne zaman sakin kalacağını kestiremiyordum. Şimdi yine ona bağırmamı sakin karşılayıp yerinden kalktı. Onu aynanın lanetinden kurtardığım için bana karşı minnettar olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı. Sadece her şeye karşı ifadesiz kaldığı için ne düşündüğünü bilememek korkutuyordu.

Aryen'le birlikte odama çıktıktan sonra ona giymesi için Erin'in siyah kot pantolonlarından birini verdim. Üzerine de siyah bir tişört uzattığımda bu durumdan memnun olmadığı her hâlinden belliydi ama sesini çıkarmadığına sevindim. Belki de haksızlık ediyordum. Bir lorda göre hiç de buyurgan değildi. Emirler yağdırmıyordu ve hâlâ canıma kastetmemişti.

Belki de diyarında fazlasıyla sevilen ve değer gören iyi bir lorddu. Kim bilir?

Aryen giyinmek için salona indi. Ben de üzerimdeki saçma desenli pijamalardan kurtulup günlük kıyafetler giydim. Biraz yüzümü renklendirmek için makyaj masamın başına geçtiğimde karşımdaki ayna gerçeği tokat gibi yüzüme çarptı.

Evet... yansımam hâlâ yoktu.

Hayal kırıklığıyla makyaj masasından kalkıp alt kata indim.

Salona attığım ilk adımda gözlerim odayı taradı. Köşedeki tekli koltukların birinde öylece oturmuş beni bekliyordu. Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde boş koltukların birine oturdum. Artık tamamen bizim gibi görünüyordu. İnsan gibi...

Gözlerimi ondan ayırmakta güçlük çektim. Kendi kıyafetleri ile ilahi bir kusursuzluğu vardı. Şimdi insan kıyafetlerinin içinde insanı kışkırtacak kadar yakışıklı ve gözünü alamayacağın kadar çekici görünüyordu.

Geriye taradığı beyaz saçlarıyla birlikte sağ gözünün kıyısına doğru dalgalar hâlinde düşen tutama odaklandım.

"Biraz su alacağım. İster misin?" Yine sessizlikten rahatsız olduğum için konuşmuştum.

Gece yarısı gibi kasvetli gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan başını sakince iki yana salladı. Kıyafetlerin içinde mutsuz ve huysuz görünüyordu.

Mutfaktan büyük bardakların birine su doldurup içtim. Aynı bardağı tekrardan doldurarak salona döndüm. Bir sonraki su ihtiyacımda yerimden kalkmak istemediğim için hazırlıklı gelmiştim.

Pencerenin önünde arkası dönük bir şekilde dışarıyı izleyen Aryen'i görünce onu rahatça baştan aşağı süzdüm. Geniş omuzları, iri kolları ve tişörte rağmen belli olan sırt kaslarını incelerken gözüm arka cebine takıldı.

"Sahiden o hançeri arka cebinde taşımayacaksın, değil mi?"

"Sen susmak bilmez misin, insan kızı?" Arkasını dönüp bana bakma gereği duymadan konuştu.

Beni göremeyeceğini bildiğim için rahatça kaşlarımı çatıp alaycı bir ifadeyle yüzümü buruşturarak taklidini yaptım.

"Yüzünü düzelt," dediğinde donup kaldım. "Duyularım sayesinde aptal kaşlarını hareket ettirmeni duyabiliyorum. Büzdüğün dudaklarını ve kırışan cildini... Ve o dilini içine çek."

Ona doğru uzattığım dilimi panikle ağzımın içine alırken ne yapacağımı bilemedim. Yaptıklarımı inkâr ederek bu durumdan kurtulacağımı düşünüp cırladım.

"Hiçbir şey yapmıyorum!" dedim hemen. "Aynaların içinde geçirdiğin yıllar kulaklarını paslandırmış olmalı," dedikten sonra biraz önce oturduğum koltuğa doğru yürüdüm. "Ayrıca şeytan kulaklarınla beni taciz etmeyi kes."

Gürültülü bir nefesle omuzları inip kalktı. Sabır eşiği yüksek olmalıydı çünkü bazen bilinçli olarak üzerine gidip sinirlendiriyordum.

"Nasıl? Sevdin mi insan diyarını?" Alaycı tavrımı gizlemeye çalışarak konuştum. Hâlâ pencereden sokağı izliyordu.

Ters bir bakış daha attıktan sonra önüne dönüp "Bu sefil diyarı sayende yıllarca inceleyip tanıma şansım oldu. Herkes senin gibi bir hayat yaşıyorsa çok yazık."

"Ne varmış hayatımda?"

"Hiçbir şey," dedi hemen. "Bu yüzden çok yazık."

"Bana kendi diyarından bahseder misin?" dedim sakince. Onunla atışarak hiçbir şey elde edemediğimi öğrenmiştim. Bu yüzden sakince iletişim kurmalı, bazı sorularıma yanıt almalıydım.

"Keybos Krallığı, üç krallıktan biri. Düş ve Kâbus Sarayı evimdi. Karanlık bizim ışığımızdı. Karanlığın yandaşları dediler halkıma. Gücünü karanlıktan alanlar, gölge avcılarıydık biz. Topraklarımın her karışında halkım güven içinde yaşıyordu. Ta ki o güne kadar..." Duraksadı. Konuşmaya devam edeceğini bildiğimden araya girmek istemedim. "Ayna muhafızları anlaşmaya uymayıp beni hapsettiğinde her şeyimi yitirdim. Halkım beni unuttu. Krallığım bana yüz çevirdi. Tebaam yoldan çıktı. Tüm diyar bizim için *yozlaştı*, dedi."

Aryen'in anlattıklarının çoğu hayal edemeyeceğim şeylerdi. Buna rağmen kalbim onun sesindeki hüzünlü öfkeyle burkuldu. Ayna muhafızlarıyla ne tür bir anlaşma yaptığını merak etsem de sormaya cesaret edemedim.

"Belki hâlâ bıraktığın gibidir," diyerek teselli etmeye çalıştım.

Yavaşça arkasını dönüp tekli koltuğa oturdu. Boşluğa doğru bakıyordu. Düşünceleri zihnini ele geçirmiş, anıları kalbine çöreklenmiş gibiydi.

Bir Miron'un hüznüyle canımın sıkılacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Burada güçlerinin zayıf olduğunu söylemiştin," diyerek yeni bir konuya değindim. "Bu sadece senin için mi böyle yoksa Mienas'tan insan diyarına gelen herkes için de aynı mı?" Bunu sorma nedenim peşime takılan Orrenia casusundan ne kadar korkmam gerektiğini bilmek istememdi.

"Hayır. Aynanın ruhu benden alevimi çaldığı için güçlerim zayıf... Kendi diyarımda olsam da eski gücümde olamayacağım. Bunun için beyaz alevimi geri almam gerekir." Ne anlama geldiğini bilmesem de anladığımı söyler gibi başımı salladım.

Hüzünlü bakışlarının yerini cayır cayır yanan bir öfke aldı. Aryen'in duygu değişimi beni endişelendirmeye başlıyordu.

Korkuyla yutkunarak göz ucuyla baktım. Dalgın hâliyle hiç de gü-

venilir durmuyordu. Patlamaya hazır bir bombayı daha fazla kurcalamanın anlamsız olacağını düşünerek sustum.

On beş dakikaya yakın telefonla oyalandıktan sonra saate baktım. Erin'in gelmesine ne kadar vakit olduğunu hesaplarken kulağıma çalınan ses kurşun gibi beynimi delip geçti.

Kapıya takılan anahtar çevirme sesiyle olduğum yerden fırladım. Erin'in gelmesine en az yarım saat olduğu hâlde biraz sonra kapı açılacaktı. Aryen'le hazırlıksız yakalandığımız için aynı telaş ikimizin de yüzüne sirayet etmişti.

"Geldiler," diye fısıldadım titreyen nefesimle. "Ne yapacağız?" Aryen tepkisiz kalarak ayağa kalktı yavaşça.

Erin ve Hera'nın bizi gördüğünde hangisinin casus peri olduğunu, ne tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordum.

Kilit sesi beynimde yankılanarak yükseldi ama bir türlü son bulmadı. Kulaklarımda bir çınlama olarak kalan ses beni salonun dışına taşıdığında kendimi holde buldum. Aryen de hemen peşimden çıktı.

Hera, Erin'den önce heyecanla eve daldığında parkede bıraktığı pati sesleri sağanak gibi üzerime yağdı. İkisi de Aryen'i görünce donup kalmıştı. Kalbimin telaşıyla göğsüm hızla inip kalkarken ciğerlerime yeteri kadar oksijen iletebilmek tek amacım olmuştu. Nefes alamıyor, boğuluyordum.

"Rena?"

Erin'in şaşkınca mırlamasıyla mideme kramp girdi. İki büklüm olmamak için tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek güçlü durmaya çalıştım. Korktuğum başıma geldiği için beynim anbean uyuşuyordu. Şimdi ne yapacaktım?

Eve neşeyle giren Hera'nın tam karşımda donup kalmasıyla soluklarım sıklaştı.

Casus peri hangisiydi?

"Rena?" Erin bir açıklama bekler gibi yineledi.

Bakışlarımı Aryen'e çevirdim. Belki de çoktan hangisinin peri olduğunu çözmüştü.

Bir adım öne çıkarak Hera'ya seslendim. Öylece durup sevdiklerimden şüphelenerek düşüncelerin girdabında boğulmaktan bıkmıştım. Ne olacaksa olsun ama bir şey olsun artık diye Hera'yı yanıma çağırmak istedim.

Hera'nın koşarak yanıma gelmek yerine yere yattığını görünce dizlerimi yere koyup kaldım. Hepimiz yerde yuvarlanan Hera'ya bakıyorduk. Hırıltıları her geçen saniye arttı ve nihayetinde haykırışlara dönüştü. İnsan haykırışlarına...

Birden odayı kaplayan karanlığın sebebini öğrenmek için omzumun üstünden arkaya baktığımda Aryen'in aynadan ilk çıktığı zamanki gibi büyü yaptığını gördüm.

Avuçları tavana dönük bir şekilde kollarını iki yana açmıştı. Başını geriye attığı için yüzünü göremiyordum. Denizin üzerinde dalgalar tarafından sarsılan bir kayık gibi hareket eden âdemelmasına gözlerim takıldığında kalbim dörtnala koşmaya başladı.

Parmak uçlarından çıkan siyah toz bulutu yoğunluğunu artırırken hol iyice karanlığa gömüldü. Lisanını bilmediğim kelimeler birer birer dudaklarından dökülürken sesindeki ilahi tını kulaklarımı acıtıyordu.

Işıltılar karanlığa karıştı. Bir rüzgâr esti, karanlık taştı. Tenime değen her bir ışık parçası canımı yakarken toz bulutunun arasından Hera'yı görmeye çalıştım.

Canımdan çok sevdiğim oğlum yoktu artık.

Gitmişti.

Son bir iniltiyle tamamen insan formuna dönen peri, elleriyle yerden destek alıp doğruldu. Yıllardır evladım gibi beslediğim köpeğimin yattığı yerden genç bir adam ayaklanmıştı. Şaşkınlıktan bayılmak üzereydim.

Aryen transa geçmiş gibi hareketsizdi.

Erin kolonun ardına saklanıp neler olduğunu anlamak için bir Aryen'e bir de casus periye dehşetle bakıyordu. Hiçbir şey anlamadığına emindim. Ben bile anlayamıyordum.

Başımı çevirip bakışlarımı Aryen'den çektim ve önüme döndüm.

Karşımda duran peri ağır ağır başını kaldırdığında gözleri ilk benimle buluştu. Dudakları kıvrıldığında vakur gülüşüyle birlikte gözleri parladı.

"İşte karşımdasın," dediğinde tok sesi ruhumu dişledi. "Sen osun... Nihayet tanışabildik." Orrenia Krallığı tarafından gönderilen casus peri, şeytani ifadesiyle beni süzerken hiç de iyi niyetli görünmüyordu.

Bir adım geriye çıkarken sendeledim. Düşmek üzereyken son anda dengemi sağlayabilmiştim. Aryen her ne yapıyorsa acele etse iyi olurdu çünkü korkudan ölmek üzereydim.

5

RUH MÜHRÜ

Karşımdaki yabancının şeytani gülüşü ruhumu kıskıvrak yakaladı.

Kuruyan boğazıma rağmen güçlükle yutkunmaya çalıştım. Casus perinin gözleriyle beni hapsettiği kaçıncı dakikadaydık, emin değildim. Tek bildiğim göz hapsinde olduğum için yerimden kıpırdayamıyor oluşumdu.

Göz ucuyla Erin'e baktım. Ardına saklandığı kolona titreyen elleriyle sımsıkı sarılmıştı. Gördükleriyle beti benzi atan arkadaşımın dehşete düşmüş ifadesi içimi titretti.

En az onun kadar korkuyu kuşanan gözlerimle Orrenia Krallığı'ndan gelen casus periye baktım. Köpek kılığındayken sapsarı tüyleriyle insanı kendine hayran bırakacak güzellikte bir köpekti. Şimdi, Aryen'in holün tamamına yaydığı karanlıkta koşturan gölgeler arasında, buğday tarlası gibi parlayan koyu kumral ve dağınık saçları gözlerini perdeliyordu.

Yakışıklı görünüyordu. Bir peri olduğunu alenen göz önüne seren yüzüne baktığımda casusluk gibi aşağılık bir görevin kuklası olduğu için onun adına üzüldüm. Tuniğinin açıkta bıraktığı çıplak göğsüyle karnına düşen gölgeler vücut hatlarını ön plana çıkarıyordu.

Gözlerimi kaçırmak istedim.

Burnundan gülerek çenesini hafifçe eğdiğinde avını göz hapsine almış bir yırtıcı duruşu vardı. Elleri iki yanında yumruk şeklinde hazırda beklerken vücudu bir yay gibi dik ve gergin görünüyordu.

Üzerinde kahverenginin farklı tonlarından birçok parça taşıyordu. Yakası neredeyse karnına kadar açık olan krem rengi tuniğinin altına koyu kahverengi deri bir pantolon giymişti. Diz hizasında takılı silah askılarında birer el baltası vardı.

Baltalardan birinin çeliği karanlıkta ışıldayarak bana göz kırpınca ne kadar keskin olduğunu daha iyi anlamış oldum.

Yutkunmaktan boğazım acımaya başlamıştı.

El ve ayak bileklerini pantolonuyla aynı renkte deri parçalarıyla sarmıştı. Derilerin üzeri, ince bir ip dolamış gibi sarmaşıklarla sağlamlaştırılmıştı.

Aryen'in sihri mi çok uzun sürdü yoksa sandığım kadar fazla zaman geçmedi mi, kestiremedim. Saatler geçmiş gibi hissetsem de muhtemelen sadece birkaç dakika olmuştu. Emin değildim.

Aryen, tılsımlı kelimeleri mırıldanırken her geçen saniye sesi daha çok şiddetlendi. Son söyledikleri gökyüzünde çakan şimşekler kadar gürültülüydü. Casusun yüzü de bu karmaşadan rahatsız olmuş gibi bir ifadeye büründü.

"Demek buradasın," diye fısıldarken bakışlarını benden çekip Aryen'e diktiğini görünce afalladım.

Aryen yanılıyor olabilir miydi? Casus peri belki de benim değil onun peşindeydi. Aynadan kurtulmuştu sonuçta, diyarda yeniden onu hatırlıyor olmalıydılar.

Omzumun üstünden Aryen'e baktım. İki yana açtığı ellerinden tavana doğru yükselen siyah toz bulutlarının arasında, ışıldayan tenine gölgeler sarıldı.

Aryen duruşunu düzelttiğinde yüzünü benden tarafa döndü. Gözlerinin maviliklerini sürgüne gönderen ıssız gece kalbime üşüştü. Gerginliğimi yatıştırmak için buz kesmiş parmak uçlarımı avuçlarıma bastırınca ruhum üşüdü.

"Kâbus Lordu'nu insan diyarında görmek büyük sürpriz." Casusun gülüşü Aryen'in derinden gelen tıslama sesine benzer homurtularıyla kayboldu. "Kaderde insan diyarında karşılaşmak da varmış." Saygısızlığı Aryen'in öfkesini besliyordu.

Aryen, "Diyarına geri dön," diye hırlayıp duruşunu dikleştirerek buyurduğu emrini yerine getirmesini söyler gibi başını bir kez salladı. "Buradaki görevin her neyse, bitti. Mienas'a dön ve krallığına hizmet etmeye devam et." Casusun hayatını bağışlamak için ona bir şans tanıyordu.

Casus perinin kahkahasıyla içim ürperdiğinde bakışlarımı kaçırıp arkama döndüm. Aryen'in yüzündeki ifade ölüm saçıyordu.

Kafam karışmıştı. Aryen'in söylediğine göre karşımızdaki peri Ruh ve Toprak Sarayı'ndan gelen bir casustu. Yani Aryen ondan üstündü. Peki öyleyse nasıl olur da bir lordun emrini yerine getirmek yerine onunla alay etmeye cesaret ederdi?

"Ben ancak Lord Rodas'ın emirlerine itaat ederim. Ve Kraliçe Maysa'nın emirlerine..." Casusun ilk söylediği ismi daha önce duymuştum. Aryen onun Ruh Çelen olduğunu söylemişti. Orrenia Krallığı'nın yüce lordu.

Kraliçe Maysa kimdi?

Bunu daha sonra da öğrensem olurdu. Şimdi kimse zarar görmeden birinin casusu haklaması gerekiyordu. Bunu Aryen'den başka yapabilecek kimse yoktu.

Çatılan kaşlarımın altında öfkeyle parlayan gözlerim Orrenia casusuna döndüğünde kalp atışlarım hızlandı. Yüzüne sağlam bir yumruk indirmek için nelerimi vermezdim ki... Oğlum Hera'nın intikamını almak için ona zarar vermek istiyordum hatta gücüm yetse onu yok etmek, içimi daha çok rahatlatabilirdi.

"Son kez söylüyorum, diyara geri dön." Aryen'in tehditkâr sesi keskin bir bıçak gibi sessizliği dağıttı. "Aksi hâlde insan diyarı mezarın olacak."

"Zayıfsın," diye alay etti casus. "Yozlaşmış Harabeler'in unutulmuş efendisi Aryen... Sen artık bir hiçsin."

Aryen'in düzensizleşen solukları kulaklarımı tırmaladı. Aklını yitirmiş gibi zırvalayan casusun biraz sonra başına gelecekleri hayal edince bile kanım çekildi.

"Ne dedin sen?" Aryen'in sesinden afalladığı belli oluyordu.

"Mienas'ta her şey çok değişti. Kâbus Krallığı tarihin tozlu sayfalarındaki yerini aldı. Sarayın ise karanlığa gömüldü. Yozlaşmış halkının sefaleti tüm diyara büyük bir ders oldu."

Aryen'in etrafını çepeçevre saran karanlık gitgide yoğunlaştı. Çok geçmeden tenimde ağırlığını hissedeceğim boyuta ulaştı. Aldığım her nefeste parmaklarından yayılan büyünün metalik kokusu ciğerlerimi dağlıyordu.

"Sarayın düştü." Casus aklını yitirmiş olmalıydı. Aryen'in öfkesi beni bile korkuturken onu kışkırtmaya devam etmesini aklım almıyordu.

Anladığım kadarıyla sarayını ve ailesini kaybetmişti Aryen. Her şe-

yini kaybetmiş bir lord... Böyle bir acıyla empati yapmaya çalıştığımda bile kalbimi bir el sıkıyormuş gibi içim huzursuzlukla doldu. Kim bilir Aryen neler hissediyordu?

"Tüm ailen, halkın seni terk etti."

Casusun sözleri zehir gibiydi.

Aryen'in gözlerinde, hırçın dalgalarla dövülen kayalıkların yıpranmışlığı görünüyordu.

Yakamoz gözleri hüzünle sarsılmaya devam etti. Aryen bir insan değildi. Bir periden daha yüceydi ama neticede onun da bir kalbi vardı ve o kalp kaybetmenin enkazı altında acı çekiyordu.

Aryen fısıltılar eşliğinde kollarını iki yana açıp yürümeye başladığında iç çekerek geriye kaçtım.

Aralarındaki mesafe hızla kapanınca casusun gülüşü soldu. Panikle bacaklarındaki silah askılarından çift el baltasını çıkarıp aldı. Aryen gözlerini dikip ona bakarken, casus eline aldığı baltaları bir tur döndürüp rahat bir tavırla saplarından kavradı.

Aryen'in fısıltıları haykırışa dönüştükçe evin içinde daha sert rüzgârlar esmeye başladı. Kalbim biraz sonra yaşanacakları düşündükçe kasılıyordu. Korkuyla tek elimi yüzüme siper ettim ve parmaklarımın arasından onları görmeye çalıştım.

"Eskisi gibi güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" dedi casus peri bir adım geriye kaçarken. "Zayıfsın." Kışkırtmaya çalışırken geri adım atması ironikti.

Aryen iki yanında duran ellerini göğüs hizasında kavuşturup avuçlarıyla dev bir karanlık çember oluşturduktan sonra casus perinin durduğu yere doğru savurdu.

Tüm eve sirayet eden karanlık, bir kafes gibi hepimizi hapsettiğinde korkudan bayılmak üzereydim. Gölgeler, Aryen'e hizmet ediyordu ve karanlığın oluşturduğu kafesin muhafızlığını yaptıkları belliydi. Buradan kimsenin çıkmasına izin verecek gibi durmuyorlardı.

Varlığını sürekli unuttuğum Erin'le kısa bir an göz göze geldik. Ruhu çekilmiş gibi görünüyordu. Kireç gibi bembeyaz olan yüzünde titreyen gözleri yardım dileniyordu.

Yapamadım.

Ruhumu ele geçiren vahşetin gürültüsü tarafından yutulurken donup kalmak dışında hiçbir şey yapamadım.

Aryen, casusu çoktan bir duvardan diğerine fırlatmıştı. Çığlıklarım evi inletirken Erin kolonun dibine çöktü. Ellerini sıkıca kulaklarına bastırıp kargaşayı susturmaya çalıştı.

Her an daha fazla yükseldi sesler.

Orrenia casusu elinde tuttuğu baltalardan birini Aryen'e doğru fırlattığında kendimi yere attım. Duvarın dibine sinerken ellerimi başımın üstüne koyarak kendimi korudum.

Boğuşma dakikalarca devam etti. Korkuyla yumduğum gözlerimi çekinerek araladım. Aryen'in arka cebindeki hançer düşüp duvarın dibine doğru sürüklenirken metalik sesi kulaklarımı tırmaladı.

Aryen'e karşı şansı olmadığı hâlde casus gayet güçlü bir şekilde direnmeye devam ediyordu. Birkaç kez sağlam darbelerle Aryen'i yere sermeyi başarmıştı.

Boğuştukları süre boyunca duyduğum her kemik kırılmasına çığlıklarım eşlik ederken, her yutkunmaya çalıştığımda cam kırıkları batıyor gibi boğazım acıyordu. O kadar çok titriyordum ki kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Biraz sonra Aryen'in hiddetli sesiyle bir gürültü koptuğunda casus zeminde kayarak ayaklarımın dibine kadar sürüklendi ve dirseği tam ayak ucuma dokunduğunda durdu.

Dakikalar önce peri güzelliğiyle insanı etkileyen yüzü şimdi darmadağındı. Yüzünde açılan yaralardan sızan kanlar her yere bulaşmıştı.

Hareketsiz bir hâlde ayaklarımın dibinde acıyla inleyen casusu izlemeye devam ettim.

Elini bir gayretle göğsüne attıktan sonra kan püskürterek öksürdü. Etrafa saçılan kanların bir kısmı elime ulaştı. Tenime sıçrayan kanın sıcaklığı midemi yaktı.

"Ne yaparsan yap..." Hâlâ bir şeyler söyleme peşindeydi. Konuşacak dermanı yoktu ama yine de Aryen'e laf yetiştirme arzusundan vazgeçmedi. "Diyar artık Kraliçe Maysa'nın hükmünde ve sen asla geri dönemeyeceksin."

Aryen casusu zayıflatmanın rahatlığıyla hemen yanımıza gelmedi. Muhtemelen çektiği acıyı iyice hissetmesi için periye zaman tanıyordu.

"Sen..." Kanlanmış gözleri beni bulduğunda geriye kaçmak istedim ama sırtımı yasladığım duvar gidecek yerimin olmadığını net olarak hatırlattı. "Sen... sen osun... Seçilmiş olansın."

Aryen konuşmaya başladığında sustu. "Öyle ya da değil..." Holün diğer köşesinde karanlığa gizlenmişken parkeleri sarsacak kadar hiddetli adımlarla yanımıza ulaştı. "Sen, bundan sonrasını görecek kadar yaşamayacaksın."

Aryen eğilip casusu boğazından yakaladı. Hiç zorlanmadan havaya kaldırıp diğer köşeye kadar sürükledi. Parmak uçlarındaki karanlık, casusun tenine siyah bir kefen gibi örtündü. Nefessiz kalarak kızarmaktan morluğa dönen yüzü, içler acısı görünüyordu.

Sen seçilmiş olansın. Ne demekti bu?

Üstüme çullanan korkunun esaretiyle titreyen bedenimi zapt etmek imkânsızdı. Parmaklarımı birbirine kenetleyerek kendimi dizginlemeye çalıştıysam da nafile... Başaramadım.

Aryen, casus periyi sertçe duvara çarptığında perinin sırtını yasladığı duvar çatırdadı. Casus peri debelenmekten başka bir şey yapamazken boğazını sıkan elin baskısı daha da arttı. Ağzından bir posta daha kan püskürdü. Aryen'in yüzü casusun kanıyla boyandığında karşılaştığım manzara nefesimi kesti.

"Hançer."

Omzunun üstünden biraz önce hançerinin sürüklendiği köşeye bir bakış attığında gözlerim onun baktığı yöne döndü. Erin'in arkasına saklandığı kolonla salon kapısının arasında bir yerde duran hançerin kabzasındaki zümrüt yerini belirtir gibi parladı.

"Hançeri getir!" diye emretti hiddetli bir şekilde.

Aryen'in emriyle olduğu yerde sıçrayan Erin'e baktım. Elini uzatsa hançeri rahatça alabileceği kadar yakınındaydı fakat korkudan donup kaldığı için söylenenleri idrak edemediği belliydi.

"Erin!" Beklediğimden daha yüksek çıkan sesim ona ulaşınca dönüp bana baktı.

Casusu yok etmek için hançere ihtiyacı vardı. Elinin altında debelenmeye devam ederken Aryen onu tutmakta zorlanıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa gücünün tükendiği de açıkça belliydi.

Erin yeniden önüne döndü. Boğuşma sesleriyle kendine gelip hemen harekete geçti. Telaşlı bir şekilde sindiği yerden hançerle birlikte ayaklandı.

Erin hançeri ulaştırmak için koşarken debelenmekten yorgun düşen

casus son bir gayretle Aryen'in karnına sağlam bir tekme vurup boğazını sıkan elinden ve üzerine devrilen bedeninden kurtulmayı başardı.

Geriye doğru sendeleyen Aryen dengesini kaybedip sırt üstü yere yığılınca dudaklarımdan kopan çığlığa engel olamadım. Ellerimi ağzıma bastırdığımda nefesimi tutup gözümün önünde yaşanan vahşete seyirci kalmaya devam ettim.

Her şey birkaç saniye içinde yaşandı ve bitti.

Aryen dirseklerini zemine yaslayarak düştüğü yerden doğrulurken Orrenia casusu Erin'in üzerine uçtu. Can havliyle kendini yere atan Erin'in çığlıkları kulağıma dolduğunda en yakın arkadaşımın zarar göreceğinden korktum.

Erin sırt üstü yerde uzanıyordu. Casus da onun üzerine yüz üstü düşmüştü.

Çığlıklar yükseldi ve sustu.

Casus perinin kalbine saplanan hançer acı dolu çığlığını yarıda kesti.

Ölmüştü.

İkisinin bedenini birbirinden ayıran hançerin parıltısıyla mideme yumruk yemiş gibi iki büklüm kaldım.

Casus periyi öldüren kişi Erin'di.

Aryen de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Bana kısa bir bakış atarak ayağa kalktı.

Erin'in üzerinde asılı duran casusun ölü bedenini omuzlarından kavrayıp geriye doğru savurduğunda göğsüne saplanan hançer çıktı. Casusun kanı oluk oluk Erin'in üzerine akarken gördüğüm manzarayla kaskatı kesildim.

Erin göğüs hizasında sıkıca tuttuğu hançerle yerde uzanıyordu. Yaşadıklarının şokuyla kıpırdayamadı bile.

Aryen'in bir kâğıt parçasını savurur gibi hiç zorlanmadan holün köşesine doğru fırlattığı ceset, oturuyor gibi sırtı duvara denk gelmişti. Kolları iki yanına düşmüştü ve gözleri açıktı.

Feri gitmiş gözleri doğrudan üzerime dikilmiş, bana bakıyordu. Hayatı son bulan casusun yaşadığı acının yansıdığı gözleri, bana bakarken öfkeliydi sanki.

Bir süre daha oturur hâlde duran ceset yavaş yavaş duvardan kayarak yana devrilirken ağzının kenarından sızan kan zemine damladı. Hâlâ

gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Ölümün soğukluğuyla içim üşürken ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Dengemi sağlayabilmek için elimi boşluğa doğru savurdum. Hiç gücüm olmasa da Erin'in yanına koşup kendimi yere attım.

"Erin." Sesim sönmek üzere olan cılız bir mumun alevi gibi titredi. "Erin."

Hâlâ sımsıkı tuttuğu hançeri zor da olsa elinden alıp kenara koydum. Hemen sonra zayıf kollarımla sarılıp yerden kaldırdım. Söylediğim hiçbir şeyi duymuyor, tepki vermiyordu. Öylece gözlerini dikmiş duvarın dibindeki cesede bakıyordu.

Aryen soğuk ifadesiyle yanımızdan geçip birkaç adımda cesedin yanına ulaştı. Omzunun üstünden bir bakış atarak yüzünü bizden tarafa döndü. Bana değil Erin'e bakıyordu. Casusu öldürdüğü için onunla gurur duyduğunu gizleyemediği gözleri ışıltılıydı.

Bir süre daha sessizce Erin'e baktıktan sonra önüne dönüp ellerini iki yana açarak gölgeleri çağırdı. Hemen peşinden parmak uçları göğüs hizasında kavuşarak karanlığı besledi, büyüttü ve çoğaltı. Gölgeler, Aryen'in parmak uçlarından casusun ölü bedenine doğru koşturdu.

Gölgelerin ayak sesleri yükselirken büyünün isli kokusu ciğerlerime ulaştı.

Casus perinin cesedine atılan gölgeler kısa sürede göz gözü göremeyecek kadar yoğunlaştı. Çok geçmeden yeniden Aryen'in ellerine doğru çekilip kayboldular. Asıl şaşkınlığa uğramamı sağlayan şey karanlıkla birlikte cesedin de ortadan kaybolmasıydı.

Erin'in iki elimle sıkıca kavradığım vücudu öyle şiddetli sarsılıyordu ki bir yandan cesedin nereye kaybolduğunu düşünürken diğer yandan Erin için telaşlanıyordum.

Aryen işi bitince yanımıza geldi.

"Ne yaptın az önce?" diye sordum Erin'e daha sıkı tutunurken. "Nereye kayboldu? Cesede ne yaptın?" Ardı arkası kesilmeyen sorulardan bıktığı belli olsa da sabırla cevapladı.

"Gücünü çaldım." Normal bir şeyden bahseder gibi hançerinin çeliğine bulaşan kanı temizlerken konuşmaya devam etti. "Bir tür kara büyü... ceset çalma denir. Ölen kişinin vücudundaki sihirden beslenip onun gücünü çalıyorsun."

Her an yeni bir şey öğrenmeye devam ediyordum. Bundan sonra hiçbir şeye şaşırmam dedikçe her seferinde daha fazla şaşırıp kalıyordum. Düne kadar kan görünce fenalaşan biriydim; fakat biraz önce gözlerimin önünde bir cinayet işlenmişti.

Gözümü her kırptığımda casusun hayat ışığı sönüp gitmiş gözleri, yaşanan arbedenin izlerini taşıyan yüz ifadesi canlanıyordu. Ölüm kokan bu evde aldığım her nefes soluğumu kesiyordu.

Aryen kandan arındırdığı hançerini dikkatli bir şekilde kınına yerleştirirken gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Bir şeyler yap," diye mırıldandım Aryen'e. "Dün gece bana yaptığın sakinleştiren tılsımdan... Duygularını kontrol edemiyor. Ona yardım et." Yalvarır gibi çıktı sesim. "Lütfen."

Erin dizlerini karnına kadar çekmiş yerde oturuyordu. Hâlâ gözleri cesedin yaslandığı duvardaydı. Bir şeyler mırıldanıyor, inliyor ve titriyordu. Elinde olmadan sebep olduğu ölümün yüküyle omuzları çökmüştü. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Aryen nazik bir tebessümle başını salladıktan sonra vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöküp Erin'in karşısına geçti. Bakışları uzun kirpiklerinin arasından Erin'i hedef almıştı. Kavisli kaşları çatıldığında mavi gözleri elmas gibi parladı. Sağ elini Erin'in yüz hizasında kaldırıp avucunu açtı.

Parmak uçlarından yayılan siyah duman Erin'in yüzünü kapladı. Aryen'in dudaklarından dökülen sözcüklerle yatışırken sanki beni de sakinleştirmiş gibi gevşedim.

Erin'in hızla inip kalkan göğsünün telaşı tanıdıktı. Aynı tılsımı dün gece bana yaptığında da böyle hissetmiştim. Önce tüm duyguların bir girdap olup yüreğinden taşarken içinde kopan tufanda debeleniyordun. Saniyeler geçtikçe ruhunu kavuran hisler bir bir seni terk ediyor ve sakinliğinle kalakalıyordun.

Erin de çok geçmeden bu hissi yaşamanın dinginliğiyle kendine geldi. Gözleri Aryen'in uzun parmakları arasından onu bulduğunda irkilerek geriye kaçtı ve omzunun üstünden bana bakmak için başını kaldırdı.

"Rena." Hayretle yüzümü incelerken şaşkınlığı gün gibi ortadaydı. "Neler oluyor?"

Aryen dizlerini yerden kaldırıp doğrulduktan sonra Erin'e elini uzattı. Bu nezaketli davranışına şaşkınlıkla bakarken ilk günden beri bana bu şekilde yaklaşmadığı için öfkeyle yüzümü astım.

Erin sayesinde elini kana bulamadan casustan kurtulduğu için ona iyi davranıyor olmalıydı. Erin onun için bir şey yapmıştı. Oysaki ben de onu aynanın lanetinden kurtarmıştım. Buna rağmen yaptığı, tehdit etmek ve emirler yağdırmaktan başka bir şey değildi.

Piç kurusu.

Çenemi dikleştirip pervasız bir ifade takınarak onları izlemeye devam ettim. Bana nasıl davranırsa davransın umurumda değildi. Yaşananlardan Erin'in zarar görmemiş olmasına seviniyordum. Eğer benim yüzümden başına bir şey gelseydi kendimi asla affedemezdim.

Dakikalardır boş boş bakan Erin nihayet Aryen'in uzattığı eline tutunarak ayağa kalktı.

"Neler olduğunu bana hanginiz anlatacak?" Sessizce Aryen'e döndüm. "Evet?" diyerek üstelediğinde gözleri benim üzerimdeydi.

"Salona geçelim mi önce?" dedim. "İyi görünmüyorsun. Otursan daha iyi olur."

Erin başıyla onayladıktan sonra arkasını döndü ve salona ilk giren oldu. Aryen'le birlikte hemen peşinden salona girdiğimizde çoktan kendini tekli koltuğa atmıştı.

Aryen donuk ifadesiyle kendini diğer tekli koltuğa bıraktığından bana da kanepe kalmış oldu.

"Daha iyi misin?" diye sordum meraklı bakışlarla Erin'i incelerken.

Başıyla onaylasa da yüzü hâlâ solgun görünüyordu. Dün geceki hâlim aklıma gelince ondan kalır yanım olmadığını hatırlayıp bu durumu önemsemedim. Yansımam kaybolduğu için kendimi aynada göremesem de tahmin etmek zor değildi.

"Sizi dinliyorum."

Erin'in sorgulayıcı bakışlarından kaçarak Aryen'e döndüm. Benim de pek bir şey bildiğim söylenemezdi fakat en azından yakın arkadaşı olarak olayları anlatmaya başlayan taraf ben olmalıydım. Kendi bildiğim kadarını...

"Aryen," diyerek onu işaret ettim. "Kâbus Gözcüsü." Erin dehşete

düşmüş bir ifadeyle baktığında söylediklerimi idrak edebilmesi için zaman tanıdım.

Aryen belli belirsiz başını sallayarak Erin'i selamladı. Erin ise donuk bakışlarla yüzünü incelemek dışında pek bir şey yapmadı.

Hızlıca Aryen'i aynadan kurtardığım andan itibaren tüm yaşananları eksiksiz anlattım. Casusluk konusunda kendisinden şüphelendiğimizden bile bahsettim. Anlatırken yetersiz kaldığım yerlerde ya da benim de merak ettiğim noktalarda Aryen'e sordum fakat o sessizce bizi dinlemeye devam etti. Dinliyormuş gibi görünmeye...

Aynı şeyleri tekrar tekrar sorup durdu Erin. Ben de farklı şekillerle aynı olayları anlatmaya devam ettim. Son kâbusumda kendi yansımamın delirmesine kadar her şeyi anlattığım için geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Şimdi ne olacak?"

Aryen, kendisine yönelttiğim soruya rağmen istifini bozmadı. Koltuğun kenarlarına dirseklerini dayamış, ellerini de çenesinin hizasında kavuşturmuş öylece duruyordu. Gözleri, ellerinin üzerinden beni bulduğunda merakla cevap vermesini bekledim.

"Onun işi bitti." Ellerini indirip çenesinin ucuyla Erin'i işaret ettiğinde kanım çekildi.

"Ne?" Erin'le aynı anda çığlık attık.

"Bir krallığın mensubunu öldürmenin cezasını biliyorsun." Üzerimde oyalanan bakışlarının oluşturduğu baskıdan kurtulup zihnime döndüm. Daha önce anlattığı şeyleri hatırlayıp cevabı bulmaya çalıştım.

Aryen'e casus peri seni fark ederse ne olur diye sorduğumu hatırlayınca geriye kalan konuşma çorap söküğü gibi zihnimde akıp geçti.

"Krallıkların anlaşmasına göre başka krallıktan birini öldürürsen öldürülen kişinin krallığı için kan hakkı doğar. Can alan can verir. İlk çağlardan beri bu böyledir."

Erin tüm bunları öğrendiğinde yeniden ağlamaya başladı.

"Rena ben ne yapacağım?" Ağlamaktan konuşamıyordu. "Ölmek istemiyorum. Ben... ben istemeden oldu. Ölmesini istemedim, sen de gördün."

Aceleyle uzanıp kucağında duran elini kendi kucağıma çekip sıkıca tuttum.

"Merak etme," dedim sakinleşmesi için. "Hiçbir şey olmayacak, sakin ol."

"Ölecek."

Aryen'in sesiyle dehşete kapıldım. Hışımla ona dönerek susması için gözlerimle uyardım.

"Keser misin sesini?" diye azarladım.

Umursamaz tavırla omuz silkerken, "Ama ölecek," diye üsteledi. "Orrenia Krallığı mutlaka peşine düşecektir. Er ya da geç."

"Kâbusluk etmeyi bir kenara bırakıp çözüm odaklı ilerlememize yardımcı olur musun?" Sesime yansıyan öfkeyi kontrol edemedim. "Ya da susup işimizi zorlaştırmayı kesersen çok sevineceğim."

"Ona kimse yardım edemez."

"Aryen!"

"Efendim," diye düzeltti. "Lordum da diyebilirsin."

"Lordum değilsin."

En yakın arkadaşımın buz kesmiş eli avuçlarımın arasında zangır zangır titrerken tartışmayı daha fazla uzatacak değildim. Önüme döndüm.

"Ben ne yapacağım?"

Uzanıp Erin'in elini daha sıkı tuttum.

"Bir yolunu bulacağız," dedim gözlerinin içine bakarken.

"Bulamayacaksınız." Aryen'i ölümcül bakışlarımla ateş püskürttüğümde gülüşü pisleşti. "Tabii ben istemezsem."

Erin'in sıkıca tuttuğum ellerini bırakıp doğrudan Aryen'in karşısına dikildim.

"Ne demek bu?"

"Bir yol var." Sırf bizi korkutmak için bu zamana kadar susmuştu adi pislik.

Her şeyin çok yeni ve yabancı olduğu bu diyardan hem kendimi hem arkadaşımı kurtarmam gerekiyordu. Bu yüzden de ılımlı yaklaşmalıydım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Arkadaşım o benim. Ölmesine izin veremem, bize yardım et."

Konuşmaya başlamadan önce sakince ayağa kalkıp pencerenin önüne doğru ağır ağır yürüdü. Erin hemen yanımda durmuş sıkıca elimi tutuyordu.

"Ruh mührü."

Aryen'in dudaklarından dökülen iki kelimenin sarsıntısıyla irkil-

dim. Ne demek istediğini anlamasam da yüzündeki ifade epey tekinsiz görünüyordu.

"Ne demek o?" Erin benden önce davrandı.

"Efendilik mührü... Ruhunu mühürlediğimde bana itaat etmiş olacaksın. Yani bir nevi ruhunu bana satmış olacaksın."

Anlattıkları kulağa hiç hoş gelmiyordu. Erin'e baktığımda onun da bu fikirden hoşlandığı söylenemezdi.

"Senin hizmetkârın mı olacağım?"

Aryen başıyla onayladı.

"Mienas'a gelip ömrünün tamamında bana hizmet edeceksin."

"Yoksa?"

"Lord Rodas, hizmetkârını öldürdüğü için insan diyarına muhafızlarını gönderip kalbini sökmeleri için emir verir."

Aryen'in soğukkanlılıkla anlattığı her kelimenin altında ezildim. Erin'in hayatı söz konusuydu. Bir yanda kölelik diğer yanda ise ölmek sunuluyordu. Bana kalırsa ikisi de aynı şeydi ama fikrimi belirtmesem daha iyi olacaktı. Benim yüzümden içine düştüğü bu durum vicdanıma ok gibi saplandı.

Yarım saati aşkın bir sürenin sonunda Aryen pencereden dışarıyı izlemeyi bırakıp kanepede oturan Erin ve bana baktı.

"Karar vermen gerekiyor." Yüz hatları gergin görünse de gözlerindeki donuk ifadeye bakılırsa Erin'in durumunu pek de umursadığı yoktu.

"Ben..." Erin kekeledi.

Sıkıca ellerini tuttum. Onu yanlış yönlendirecek herhangi bir şey söylemekten çekiniyordum çünkü bu; hayatı üzerinde oynayacağı büyük bir kumardı.

Bir yanda ölüm vardı. Bir krallık tarafından katledileceği için acılı bir ölüm olacağı aşikâr olsa da en azından sonu belliydi.

Diğer seçenek tam bir kâbustu. Ruh mührüyle birlikte özgürlüğü elinden alınacak ve Mienas'ta Aryen'e hizmet eden bir köleye dönüşecekti.

"Düşünmek için vaktim var mı?" diye sorarken çekingen bir tavırla alt dudağını dişledi.

"İki gün," dedi Aryen ellerini arkasında kavuşturarak. "İki gün sonra Mienas'a döneceğiz. Ben ve insan kızı..."

Erin'in gözleri beni bulduğunda, "Gitmem gerek," dedim. "Yoksa aynaya hapsolacağım, biliyorsun."

Erin'den önce Aryen konuştu.

"İki gün vaktin var; fakat casusun ölümünden haberdar olurlarsa daha erken peşine düşerler. Bu yüzden ne kadar vaktin olduğunu bilmek güç." Omuz silkti.

"Burada kal," dedim hemen. "Evine gidip yalnız kalmana izin vermem." Göz ucuyla Aryen'e baktım. "Bir arada olmamız senin için daha güvenli olur."

Aryen bu söylediklerimle ilgilenmeyip önüne döndü. Erin teklifimi kabul ederek başını salladı.

Günün kalanında üçümüz de salondan bir yere ayrılmadık. Aryen söylemesi gereken her şeyi söylediği için sonrasında hiçbir şey konuşmadı. Erin'le de pek konuşmadık çünkü aklımızı kurcalayan tek bir şey vardı ve o da hepimizi sessizliğe boğmuştu.

Erin köleliği mi yoksa ölmeyi mi seçecekti?

"Rena."

Erin'in sesiyle yattığım yerde yan dönüp aşağı baktım. Aryen dün geceki gibi salonda kalmıştı. Erin de benim odamda, yer yatağında uzanıyordu.

"Ölmek nasıl bir şey sence?"

Sırt üstü uzandığım yerde oflayarak bakışlarımı tavana diktim.

"Oflama, cevap ver." Erin'in itirazıyla gözlerimi sıkıca yumdum. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen gözümüzü kırpmadan saatlerdir boş boş uzanıyorduk. "İnsan ölürken nasıl hisseder?"

"Bilmiyorum," diyerek geçiştirdim. Ağlamak istemiyordum. Özellikle Erin'in kalbindeki yük bu kadar ağırken gözyaşlarımla ona daha da yük olamazdım.

"Peki Aryen'in hizmetkârı olmayı seçersem nasıl bir hayatım olur sence?"

Odanın karanlığında görmeyeceğini bilsem de omuz silkmekten başka karşılık vermedim.

"Mienas hakkında bildiğim şeylere rağmen hep kalbimin bir yeri senin haklı olabileceğini düşünüyordu, biliyor musun?" Erin'in itirafı

kalbimi sıkıştırdığından karşılık veremedim. "Gerçek olmadıklarına içten içe inandım hep."

"Ama gerçekler." Sesim bir fısıltıdan daha güçsüz çıktı. "Ve bir gecede hayatımızın içine sıçtılar."

Erin'in yaşadıkları korkunç olsa da en azından artık yalnızlık hissinden kurtulduğuma seviniyordum. Hayatım boyunca her şeyimi paylaştığım arkadaşım bir kez daha tek sırdaşım olmuştu.

"Aynanın lanetinden nasıl kurtulacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim hiç beklemeden. "Mienas'a gittiğimizde güçlerine kavuşup bana yardım edeceğini söyledi."

"Casusun söylediklerini duydun. Ya bize yardım edemezse?" Erin çok mantıklı bir soruyla aklımı allak bullak etmeyi başardığında huzursuzca kıpırdandım. "Ne krallığı ne de sarayı kalmış. Herkesin onu terk ettiğini kendi kulaklarınla duydun. Tacını ve tahtını kaybetmiş bir lord bize nasıl yardım edecek ki?"

"Ona güvenmekten başka şansımız var mı?"

En az Erin kadar doğru bir noktaya değindiğim için cevap veremedi. İkimizin de başımıza neler geleceğine dair hiçbir fikri yoktu. Yaşayıp görmek dışında elimizden bir şey gelmezdi. Bu yüzden de onlarca soru işaretiyle sessizliğe gömüldük.

Yıldızlar geceyi terk edip birer ikişer sönerken gece, sabaha yüzünü döndü. Gözkapaklarım ağırlaştığında gözlerim bilinmezliğe doğru usulca kapandı.

Ertesi günün akşamına ulaşmak üzereydik.

Büyükbabamın ayna dükkânından içeri adım attığımızdan beri kalbimi sıkan uğursuz bir el canımı yakıyordu. Aryen ve Erin'le birlikte, Aryen'in büyüsü için gelmiştik. Tam da gün dönmeye, hava kararmaya başladığı zaman diliminde...

İçindeki devasa aynalar sayesinde her şey birbirinin aynısıymış gibi görünürdü. Küçük ve şirin dükkânın içinde attığım her adım mideme yumruk gibi indi. Üç gün öncesine kadar burada sabahladığım günleri hatırlayarak iç çektim.

Işıklar söndüğünde bu küçük, sevimli ayna dükkânı illüzyonlarla dolu bir labirente dönüşürdü. Yansıma ve gerçeklik arasında kaybolur, yaşadığın tarafın hangi yönde olduğunu karıştırırdın. Bu yüzden gece çöktüğünde insanın içini ürperten atölyeye bir Miron'la geldiğime inanamıyordum. Hem de en yakın arkadaşımın ruhunu mühürlemesi için...

Müşterilerin ziyaret edebildiği tarafla atölyeyi birbirinden ayıran kalın perdeyi aralayıp içeri girdiğimizde önden yürümeye devam ettim. Erin sıkıca elimi tutarken Aryen ağır adımlarla peşimizden geldi.

Büyüklü küçüklü her boyuttan aynayla dolu geniş atölyenin ortasına geldiğimde Erin'le ellerimiz ayrılmadı.

Aryen yanımıza ulaşmadan önce, "Emin misin?" diye mırıldandım Erin'e bakarak.

Başıyla onaylarken duruşunu dikleştirip korkmadığını belli etti. Mienas'a birlikte gideceğimiz için orada birbirimizi koruyabilirdik. Erin de bu sebeple Aryen'in hizmetkârı olmayı kabul etmişti zaten.

"Acıyacak mı?"

"Epey."

Erin'in iç geçirerek sorduğu soruya pervasızca cevap veren Aryen'e sağlam bir yumruk indirmek istedim.

Öfkeyle çatılan kaşlarımla Aryen'e baktığım süre boyunca benimle hiç göz göze gelmedi. Etrafı incelemekle meşguldü.

"Uzaklaş." Omzunun üstünden göz ucuyla bir bakış atarak bana söylediği şeyi hızla yerine getirdim. Önüne dönerek Erin'i inceleyip, "Tişörtünü çıkar ve diz çök," diye emretti.

Erin sanki onay bekler gibi bana baktığında çekimser bir şekilde başımı salladım. Onun ölmesine izin veremezdim. Her ne kadar dile getirmemiş olsam da Aryen'in hizmetkârı olarak diyara gelmesini her şeyden çok istiyordum.

Erin uçlarından kavradığı tişörtünü üzerinden çıkarıp kenara attı. Dizlerinin üstüne kendini bıraktıktan sonra başını kaldırıp baktığında Aryen çoktan başlamıştı.

Etrafımızdaki aynalardan yansıyan ışık huzmeleri ikisinin etrafında parlak bir çember oluşturduğunda yüreğim ağzımda, olanları izledim.

Aryen, anlam veremediğim hareketleri sonrası uzanıp tek eliyle Erin'in boynunu kavramasıyla Erin inlemeye başladı.

Her geçen saniye iniltiler çığlıklara, çığlıklar haykırışlara dönüştü. Aryen eğilip diğer elini Erin'in göğsüne bastırarak devam etti.

Karanlığın yoğunluğu arttı, ışık huzmeleri silikleşti. Erin'in ruhunu dağlayan büyünün kokusu dört bir yanı sararken tenini yakan mührün cızırtısı kulaklarımda yankılandı.

Erin boğazı parçalanıyor gibi sesler çıkarıp titrerken yüreği patlamış da ağzı kanla dolmuş gibi ağzından siyah renge yakın bir sıvı püskürmeye başladı. Onlara engel olup büyüyü durdurmak için can atıyordum ama bunu yapmamam gerektiğini de içten içe biliyordum. Eğer yarıda kesersem Erin ölebilirdi.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim kara büyü nihayet son bulduğunda aynalar ışığını çekti, karanlık atölyeyi azat etti ve Erin boylu boyunca yere yığıldı.

Aryen ellerini çekip doğrulduğunda Erin öylece yerde uzanıyordu. Aryen'in dokunduğu yerlerden siyah dumanlar yükseliyordu.

Koşarak yanlarına ulaşırken, "Oldu mu?" diye sordum.

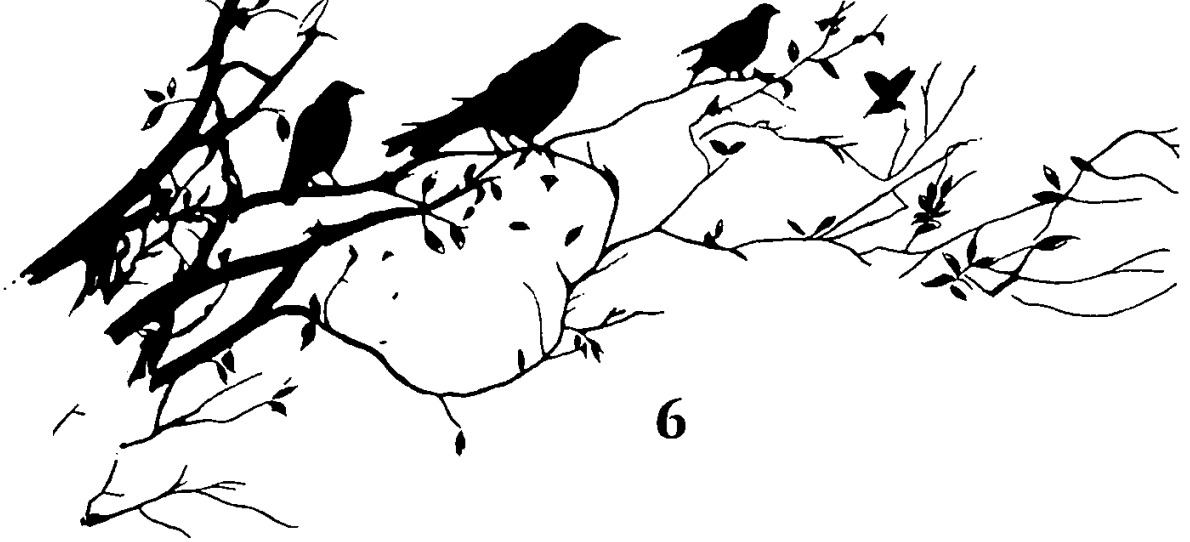
"Eğer hayatta kalırsa evet," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. "İnsan ruhu özgürdür. Hırçın ve isyankâr... Büyüyle savaşmak yerine mührü kabul etmesi gerek. Bunun için de bekleyip göreceğiz."

"Bu da ne demek?" Titreyen sesime aldırış etmeden konuştum. "Böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

"Şimdi bahsediyorum işte," dedi sesindeki hiddeti yüzüne yansırken. "Bekleyip göreceğiz. Mührü kabul ederse hizmetkârım olarak hayata döner. Savaşırsa kara büyü onu yok eder ve arkadaşın ölür."

Aryen'in söylediklerileyle afallayıp kendimi dizlerimin üzerine bıraktım.

Erin'in hareketsiz bedenine başımı yaslayıp ağlamaya başladım. Öldürülmekten kaçmak için hizmetkar olmayı kabul ederken ölme ihtimali olduğunu bilmiyordu ve bu durumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

6

AYNA MUHAFIZLARI

Gölgelerin ilahisi atölyenin çıplak zemininde koşturuyor, pençelerini soğuk duvarlara sürterek ilahi fısıltılara ritim katıyordu. Yankılanan uğultular kulaklarımda artarken ellerimle bu kaosu susturmak istesem de bir işe yaramayacağını biliyordum. Gölgeler ve sesleri her yerdeydi.

Bir yeni doğanın avazı...

Bir annenin feryadı...

Bir insanın ağıdı...

Bir ölünün titreyen nefesi...

Erin'in cansız bedeninin başında gözyaşı dökerken duyduğum sesler ruhumun derinlerine işliyordu. Engel olamadığım bir titreme bedenimi ele geçirdiğinde kalbimi sıkıştıran bu his boğazıma çöreklendi.

En yakın arkadaşımı kaybetmenin acısı soluğumu kesiyordu. Sancıyan ruhumun ıstırabıyla inlerken kızarmış gözlerle Aryen'e baktım. Daha önce bilmem gereken şeyleri çok sonra söylediği ve Erin'in bütün gerçekleri bilerek karar verme hakkını elinden aldığı için tüm kalbimle ondan nefret ediyordum.

"Bana öyle bakma."

Fırtına öncesi sessizliğe boyun eğmiş Aryen'in sesinde sakinlik vardı.

"Onu öldürdün," diye mırıldandım hırçın bir şekilde.

Riyakâr gülüşü gecenin ortasında şimşek gibi çakınca dişlerimi sıktım. Burnumu çekerek gözlerimi sildim. Dile getiremediklerimi bakışlarımla anlatmaya ihtiyacım vardı. Onun ne kadar zalim olduğunu, nefretimi ve Erin'in katili olduğunu gözlerim haykırıyordu.

"Belki." Umursamaz tavrıyla omuz silktiğinde sıktığım dişlerim gıcırdadı. "Belki de ölmedi."

"Belki, ha? Belki..." Hayretle söylediğini taklit ederken sesimin titrediğini duymak ağlama isteğimi körükledi. Zayıf görünmemek için gözlerimi yukarı kaldırarak bekledim.

Camın önünde durduğu için pencereden sızan ışık Aryen'in yüzünü aydınlatıyordu. Gökyüzünü izlerken dili yanağının içinde dolaştı.

"Hayata dönerse, ona yeni bir hayat bahşettiğim için bana borçlu olur." Gözlerini hançerinden kaldırıp beni buldu. "Eğer ölürse de bu onun zayıf olduğunu gösterir. Ve inan bana, zayıflar yaşamayı hak etmez."

Kışkırtıcı bakışları yüzüne yerleştiğinde kalbim dört nala koştu. Sinirden titreyen ellerimle boğazını sıkmak istiyordum. Erin hakkında ne cüretle bu şekilde konuşurdu?

"Onu ölüme mahkûm ettin. Yalan söyledin." Söylemek istediklerim dökülmüyordu dudaklarımdan. Çığlıklarım boğazımda düğümlenip kalıyor, kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Bir lordun zalimliğiyle çenesini dikleştirdiğinde hışımla ayağa kalktım.

"Bir kalbin olduğunu bile sanmıyorum." Ağzımdan çıkan kelimelerin tadı acıydı. "Halkının seni neden terk ettiği belli. Sarayının çöküşüne sebep olan şey kalpsizliğinmiş... Değer vermediğin için değer görmemişsin. Tıpkı Erin'in hayatı gibi halkını da önemsememişsin."

Aryen ya da krallığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yapmak istediğim tek şey canını yakmaktı ve bunu yapmak için tek silahım kelimelerdi.

Arkadaşımı öldüren bir katildi o. Belki de sıra bendeydi. Benim sayemde aynanın lanetinden kurtulmuş, Erin sayesinde casus periyi alt etmişti. İkimizle de işi bittiği için gayet mantıklı ihtimaldi.

Yanıma gelirken her adımında atölyenin parkeleri çatırdıyordu.

Huzur kaçıran sessizliğin kucakladığı dakikalar Aryen'i yanıma ulaştırdığında son kez Erin'e bir bakış attım. Arkadaşımla vedalaşır gibi... Son kez.

Tam karşımda dikilen Aryen'in dudaklarına vakur bir gülümseme yerleştiğinde şaşıp kaldım. Ay ışığıyla aydınlanan gözlerini üzerime dikip bir adım daha öne çıktı.

Aldığım nefesle birlikte Aryen'in kokusu damağıma yapıştı. O andan itibaren aldığım her nefeste ve yutkunduğum her seferde onun kokusu açığa çıktı. Karanlığa ve gölgelere hükmettiği belli olan kasvetli

kokusu genzimi her yaktığında biraz daha alışıyordum varlığına... Bu kadar yakınımda oluşuna...

Boyu öyle uzundu ki, yüzümün bir kısmı Aryen'in gölgesiyle karanlığa büründü. Gözlerimi kaçırmak istesem de Erin'e yaptıkları yüzünden öfkemi diri tutup ölümcül bakışlarımı sürdürdüm.

Çok geçmeden çenesinin kasıldığını gördüm. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu ama konuşmadı. Aryen'in gözleri haylazca parladığında nedenini merak ettim.

Dudaklarından silinmeye yüz tutan gülümsemesi son demlerini yaşarken uzanıp yanağımı okşadığında donup kaldım. Titreyen nefesimi tutarak ne yapmaya çalıştığını anlamakla oyalandım.

Başparmağı göz altı çizgimi takip ederek yarım daire çizmekle oyalandı. Parmaklarının ağırlığı yoktu, dokunuşları ise kaskatı kesilmiş vücudumu gevşetecek kadar zarif... Ensemdeki tüylere kadar ürperten etkili dokunuşları bedenime hükmetmeyi başardı.

Büyü yapıp yapmadığını görmek için geriye çekildim. Herhangi bir sihirli sözcük mırıldanmıyordu ya da parmaklarından dökülen siyah duman yoktu. Sırf bana şefkat göstermek için mi yanıma gelmişti sahiden?

Yozlaşmış Harabeler'in zalim ve kalpsiz lordu Aryen, bana merhamet mi gösteriyordu?

Hâlime acıyor muydu yoksa?

Kim bilir.

Onun karşısında zayıf görünmek istemiyordum ama dik durmaya çalışmaktan yorulmuştum. Son iki gündür yaşadıklarımdan ve hakkında hiçbir şey bilmediğim başka bir diyarın gizemini anlamaya çalışmaktan yorulmuştum. Bu yüzden yaslanmaya ihtiyacım vardı. Güvenebileceğim bir omuza yaslanmaya...

Bu Erin'den başkası değilken Aryen onu benden almıştı. En yakın arkadaşımın ölümüne sebep olarak beni yalnız bıraktığı için yanımda olmayı seçiyordu belki de.

"Geçecek." Sesi de en az dokunuşları kadar yumuşaktı. "Seni kurtaracağım."

Duyduklarıma inanmak istiyordum. Her ne kadar yaşananlar aksini söylese de başka çarem yokmuş gibi hissediyordum. Sıkıca yumduğum gözlerime rağmen kirpiklerimden yanaklarıma doğru süzülen yaşların sıcaklığı, buz tutmuş tenimi yakıp geçerken gözlerimi araladım.

Aryen'in soğuk ve ifadesiz bakışları dirayetliydi.

"Peki o?"

"Kara büyüye karşı gelemezse ölecek." Bildiğim şeyi tekrar duymama rağmen ilk kez duyuyormuş gibi kalbimi sıkıştırdı. "Hızlı bir ölüm olacak en azından... Kara büyü acımaz."

"Canını yaktı mı?"

Eli yüzümden çekilirken cevapsız bıraktığı soruma sessizliğiyle cevap vermiş oldu. Erin'in canı yanmıştı, hem de çok.

"Şimdi ne olacak?"

"Bu gece kanlı dolunay var. Mienas'a gitmemize iki saatten az kaldı." Bunu söylerken omzunun ardından pencereye doğru bir bakış attı. Onunla birlikte bakışlarım aynı yöne döndüğünde tam göremesem de gökyüzünün kasvetli olduğu belliydi.

"Ya seninle gelmek istemezsem?"

"Ölmeyi tercih ediyorsun demektir."

Eğer onunla Mienas'a gidersem Erin'e ihanet edecekmiş gibi hissediyordum ama gitmeyi reddedersem Erin boşuna ölmüş olacaktı. Beni de lanet er ya da geç bulup hapsettiğinde hayatımın sonuna kadar ıstırap çekmeye mahkûm edilecektim.

En azından Aryen'le diyara gidip lanetten kurtulur, sonra da Erin'in intikamını almak için Aryen'i yok edecek bir plan bulurdum. Evet, evet. En iyi plan bu gibi görünüyordu.

Mienas'a gir, diyarı tanı.

Aryen'in yanında ol, gücüne kavuşmasına yardım et.

Lanetten kurtul, Aryen'i yok et.

Erin'in intikamını al ve evine dön. Bu kadar basit.

"Bana yardım edeceğini nereden bileceğim?"

Aklımı kurcalayan soruyu düşünmeden dile getirdim. Erin'i de ruh mührüyle kurtaracağını söyleyip kandırmıştı. Bana da aynı şekilde yalan söylemediği ne malumdu?

"Belki vakit alacak, belki zorlanacağız ama er ya da geç seni lanetten kurtaracağım. Önce gücümü, sonra krallığımı... En sonunda da seni kurtaracağımdan şüphen olmasın."

Kendinden emin tavrı gözlerine yansıyordu ve dik duruşuyla kafamı karıştırmayı başarıyordu. İçimden bir ses ona güvenmemi söylüyordu.

"Erin'e de aynı şeyi söyledin. Onu kan hakkından kurtaracaktın ve Mienas'ta hizmetkârın olacaktı." Yaşananları hatırlatırken gözü kara görünmek için çenemi dikleştirdim. "Ama bak..." Başımı çevirip Erin'in yerde uzanan bedenine baktım. "Hayatına sebep oldun."

"Üzgünüm."

Değersiz fani hayatlarımızın önemi olmadığını yüzümüze karşı haykıran tavrı ve bakışları nereye gitmişti? Neden böyle davranıyordu?

"Bana neden yardım edesin ki?" Ne hissettiği umurumda değildi. Dakikalar önce kurduğum plan doğrultusunda hareket edeceğime emindim. Sadece harekete geçmeden önce başıma bir şey gelmeyeceğinden emin olmalıydım.

"Dediğim gibi... Kâbus Gözcüsü kimseye borçlu kalmaz." Başını salladı. "Sen beni aynadan kurtardın. Ben de aynı şeyi senin için yapacağım."

"Erin ne olacak?"

Onu kaybettiğim gerçeğini kabul etmek istemiyordum.

Onun intikamını almak için Mienas'a gidecek olmama rağmen bunu yapabileceğime inancım yoktu ve kendime güvenemiyordum. Tanımadığım bir diyarda nasıl olur da bir lordu yok edebilirdim ki?

"Yola çıksak iyi olacak." Bir adım geriye çıktığında gözlerindeki dalgalanma içimi burktu. Erin'i böylece bırakıp gidecek değildim.

"Erin..."

Cümlemi tamamlamamı beklemeden, "Bizimle gelecek," dedi. "Burada bırakacak değiliz."

Bir nebze de olsa içim rahatladığı için huysuzlanmayı bıraktım. Bir süre onunla iyi geçinmekten başka şansım olmadığını biliyordum.

"Nasıl taşıyacağız?"

Dudağının kenarı küstahça kıvrıldığında geriye çıktı. Adım adım Erin'e doğru yaklaşırken ağzında geveledeği sözcükler sihirliydi.

Sessizliği döven fısıltılarının ne denli güçlü olduğunu ve çağırdığı gölgelerin Erin'in başucuna toplanmasını izledim. Hemen sonra tek dizinin üstüne çöküp Erin'in göğsüne avucunu bastırarak başını geriye attı. Âdemelması hiddetli bir şekilde inip kalkarken iri dudakları daha da hızlandı ve kelimeler karanlığı kutsadı.

Erin'in ölü bedenine çöreklenen gölgeler arttıkça arttı ve en sonun-

da Erin'in bedeni soğuk zeminden ayrıldı. Bir anlığına ürpererek geriye sendelediğimde düşmemek için kollarımı iki yana açarak dengemi sağladım.

Yüzünün rengi uçmuştu. Kireç gibi yüzünde acı çektiği belli olan bir ifade vardı. Bedeni gölgelerin arasında yükselirken karşımdaki manzara kalbimi sıkıştırmaya yetti.

Aryen gölgeleri Erin'i taşısınlar diye çağırmıştı. Erin için büyülü bir cenaze töreni düzenlenmiş gibiydi.

Ağlamamak için dudaklarımı dişlerken ağzımın içinde yayılan metalik tadı hissedene kadar ne kadar ileri gittiğimi fark edemedim.

Aryen, Erin'i karanlığa teslim edip ayağa kalktı. Atölyede ikimizden başka kimse yoktu artık.

"Nereye gitti?"

Dehşete kapılmış bir şekilde olduğum yerde dönerek etrafımı kolaçan ederken Erin'in yokluğuyla telaşa kapılmıştım.

"Gitti," dedi. "Birazdan biz de orada olacağız."

"Nerede?"

"Mienas için bir kapı açacağım. Bunu her yerde yapamam."

Gölgeler gitmişti ama onların getirdiği karanlık boğazıma takılmıştı. Kazağımın yakasını aşağı çekiştirerek göğsümü açıkta bıraktım. Duvarlar üzerime geliyordu, kazak ağırlık yapıyordu. Ciğerlerim nefes alırken acı çekiyor, kalbim sancıyordu.

Her zaman boynumda olan kolyeyi bile koparıp atmak istedim. Büyükbabamın anaokuluna başladığım gün hediye ettiği kristal uçlu kolyeyi sırf şans getirsin, aksilikler bizden uzak olsun diye takardım çoğunlukla.

"Bir dakika..." Aryen kaşlarını çatarak yanıma geldiğinde gözleri üzerimdeydi ama yüzüme bakmıyordu. "Bu ne?"

"Kolye." Kazağın yakasını bıraktığım gibi kolyenin üzerini kapattım.

"Bekle." Uzanıp kazağımı açmaya çalıştığında eline sağlam bir şaplak yedi.

"Yok artık!" diye bağırdım. "Haddini bil."

"Bakmama izin ver." Yüzündeki ifade kararsızlığa sürükledi.

"Bakamazsın."

Gözlerini kısarak ısrar etti.

"İzin ver, dedim."

"Niyeymiş?"

Aynı hataya bir kez daha düşmeyeceğim. Onu aynadan kurtarmadan önce beni manipüle edip kendi istediğini elde etmeyi başarmıştı. Bu kez istediğimi almadan Aryen'e yardım etmeye niyetim yoktu.

İsteği yerine gelmediği için kaşları ağır ağır çatıldı ve alnındaki çizgiler gergince çukurlaştı. İyiden iyiye artan öfkesi somutlaşıp havaya karıştı.

Nedenini bilmeden kolyeyi göstermek istemesem de inatlaşacak gücüm yoktu. Sessizce kazağımın içine elimi daldırıp kolyeyi dışarı çıkardım.

Kolyeyi avucuna aldığında hiç olmadığımız kadar yakındık birbirimize. Eğilip tüm dikkatini vererek kolyeye baktı. Basit bir kolye neden dikkatini çekmişti ki?

"Ee?"

Kendimi geriye çektiğimde sıkıca kolyenin ucundan tuttu. Ensemde gerilen zinciri kırılıp kristal ucu Aryen'in elinde kalınca sinirden deliye döndüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye cırladım. "Ver kolyemi!"

Uzanıp elinden almak istedim ama kolunu kaldırdığı an kolyem havalandı ve benden iki kat yüksekte kaldı.

"Ver şunu!" Dirseğine kadar uzanıp zıpladım ama bir işe yaramadı. "Ver dedim yoksa çok kötü olacak."

"Seninle bir anlaşma yapalım mı?" diye sordu net bir tavırla.

Geriye çekildim ve sordum.

"Ne anlaşması?"

"Ben sana bilmediğin bir şey söyleyeceğim. Sen de kolyenin bende kalmasına izin vereceksin."

"Pışık!" Yeniden uzanıp kolyemi almaya çalıştım. "Yok anlaşma falan... Ver kolyemi."

"Kabul etsen de etmesen de bu kolye bir süre bende kalacak insan kızı. En azından anlaşmayı kabul et de zararlı çıkma." Duymazdan gelerek kolyemi almaya çalıştım.

"Hayır!" diye bağırdım. "Seninle anlaşmak falan istemiyorum. Kolyemi ver!" Bu kadar çok istediğine göre bir kerameti olmalıydı. Asla kolyemi onda bırakmayacaktım.

Aryen sıkıntılı bir şekilde iç çekerek kolyemi havaya attığında düştüğü yerden almak için geriye çekilip hazırda bekledim.

Bir saniye... Beş saniye... Otuz saniye... Bir dakika...

Kolye yere düşmedi.

"Ne yaptın?" diye cırladım. "Nerede kolyem?"

"Artık gidebiliriz." Kâbus bozuntusu kolyemi saklamıştı.

"Hırsız! Ver kolyemi." Göğsüne indirdiğim birkaç yumrukla geriye sendeledi ama pek de canı yanmış gibi durmuyordu.

"Sana söylemiştim." Kollarımdan tutarak kolayca beni zapt etmeyi başardı. "Kolyeni geri alacaksın. Ben istediğim zaman..."

Büyükbabamın hediyesi olması dışında hiçbir değeri olmayan kolye için daha fazla debelenmek istemedim.

"Anlaşma ne?" diye sordum sakin kalmaya çalışarak. "Kolyemi aldın. Bilmem gereken şeyi söyle."

Galip gelmenin verdiği kibirle Aryen'in pisleşen gülüşü karşısında kıpkırmızı kesildim. Dişlerini göstere göstere sırıttığında suratının ortasına sağlam bir yumruk indirmemek için zor durdum.

"Büyükbaban..." Derince yutkundu. "Ayna ustasıydı."

Nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakınımdaydı ama sesi çok uzaklardan yankılanıyormuş gibi boğuk çıktı.

Alaycı bir ifadeyle yüzümü buruştururken başımı geriye çekip kahkahayı patlattım.

"Ne?" Gülüşlerimin arasından güçlükle çıkan sorunun ardından gülmeye devam ederken Aryen'in şaşkınlığını görebiliyordum. Bir süre daha Aryen'i sinirden delirten kahkahalarıma devam ettim.

"Demek büyükbabam ayna ustasıydı?" Gülmemek için elimi ağzıma bastırdım ama engel olamadığım kıkırtılarım Aryen'i daha da öfkelendirdi.

Çenesi iyice kasıldığında ciddi olmam gerektiğini anlayıp başımı iki yana sallayarak alaycı tavrımı gizledim.

Usulca öksürerek boğazımı temizledim ve "Ne var bunda?" diye sordum. "Tam şu an nerede olduğumuzun farkındasın, değil mi?" Aryen bir aptal olduğumu düşündüğünü söyler gibi kaşlarını kaldırsa da umursamadan konuşmaya devam ettim. "Büyükbabamın ayna dükkânındayız."

Kollarımı iki yana açarak bir adım geriye çıkıp atölyeyi tanıtır gibi etraftaki aynaları işaret ettim.

"Bak bunlar da aynalar. İnanmayacaksın ama çoğunu büyükbabam yaptı." Yeniden kollarım göğsümün altında kavuşurken, "Malum kendisi bir ayna ustası olduğu için..." diye mırıldandım.

Aryen bir avcı edasıyla gözlerini kıstığında yüreğime korku salmayı başardı. Başını kaldırıp duruşunu dikleştirerek ellerini arkasında birleştirdi. Karanlığın ve gölgelerin itaat ettiği Kâbus Gözcüsü karşımda güçlü bir kale gibi dikilirken gözlerinde taşıdığı derin suların dinginliği üzerime yapıştı.

Ve ben susup ifadesiz tavrıma bürünmek zorunda kaldım.

"Seni budala... Ayna muhafızları büyükbabanın emrindeydi ve kendisine ayna ustası denirdi."

"Büyükbabam mı?" Duyduklarım karşısında dehşete kapılmıştım. Başını bir kez sallayarak cevapladı. "Büyükbabam insan değil mi?"

"Aynalar Kenti onun hükmündeydi. Bölgenin koruyucusu... efendisiydi. Ta ki insan diyarına gelene kadar..." dedi.

Aryen'in büyükbabam hakkında söyledikleri kafamın içinde koştururken kalbim delicesine çarpıyordu. Gerçekler zihnimde tutunacak bir dal arıyor, her tutunduğu dal kırılıyor ve kelimeler boşlukta yuvarlanıp zihnimi kirletiyordu.

Büyükbabam aynalar lorduydu. Yani bir peri...

Öyleyse...

Öyleyse... Tanrım!

7

İLK YANSIMA

"Ama bu nasıl olur?" Kekeleyerek konuşuyordum. "Eğer büyükbabam bir periyse; benim ve ailemin de peri olması gerekmez mi?"

"Büyükannen insansa eğer melez olabilirsin. Eğer o da periyse..."

"Saf kan bir peri olmalıyım?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Evet."

"Güçlerim yok. Senin gibi istediğim zaman büyülü sözcükler mırıldanıp tılsım da yapamıyorum."

"Peri olmak için büyü yapmana gerek yok. Kalbinde, ruhunda bunu hissedersin." Bir adımla aramızdaki mesafeyi azalttı. Tereddüt etmeden sol elinin avucunu göğsümün üstüne koyup kalbime güçlü bir basınç sağladı.

"Sen..."

Tam hesap soracakken boşta kalan elinin işaretparmağını dudaklarına bastırarak susmamı söyledi.

Sustum.

Dakikalarca kalp atışlarımı avucunun içinde hissederek ritmimi dinledi. Her saniye daha şiddetli çarpan kalbimin gürültüsünü rahatlıkla duyabiliyordum.

"Garip," diyerek geriye çekildi. "Kalbin bir insan kızına ait. Yavaş ve sıcak." Dudaklarını birbirine bastırdığında iri dudakları ince, gergin bir çizgi gibi yüzünde uzandı. "Kokun da onlarınki gibi... Berbat."

Aryen'in yüzünü buruşturmasıyla başımı hafifçe eğip kendimi kokladım. Son bir buçuk yıldır kullandığım ve herkesin bayıldığı kaliteli parfümüm hakkında berbat kokuyor demesine sinirlendim.

Beni sinirlendirmek için söylediği sözleri umursamadan asıl konuya odaklanmaya çalıştım.

Büyükbabamın bir peri olduğu gerçeğini hazmetmem kolay olmayacaktı.

"Büyükbaban Aynalar Kenti'nin lordu olduğundan beri Ayna ustası olarak bilinir. Muhafızların nizamını korur ve Saklı Diyar'la Mienas'ı birbirinden ayıran Estar Duvarı'nın gözcülüğünü yapar."

"Saklı Diyar mı? Estar Duvarı mı?" Kaşlarım çatıldı.

Daha Mienas'ı yeni idrak etmeye başlamışken şimdi bir başka diyarın varlığından söz ediyordu. Kalbimin ritmi yörüngesinden şaştı.

"Bu zamana kadar kimse Saklı Diyar'a geçmeyi başaramadı. Tüm krallıkların ve halkın uzak durması gerekirken ben oraya girmeye çalıştığım için hapsedildim." Demek bu yüzdendi. Başka bir diyara zorla girmeye çalıştığı için cezalandırılmış meğer.

"Neden oraya girmek istedin ki?"

"Çünkü Saklı Diyar tüm diyarların birleştiği yer, kalbi. Mienas'ın ilk uygarlıkları dahi orada kurulmuş ama kadim bir lanet uygarlığı ele geçirdiğinde, eski krallıklar kimse ulaşamasın diye başka bir boyut yaratıp topraklarını diyardan ayırmış." Aryen anlattıkça zihnim bulanıyordu. "Oraya hiç kimse ulaşamadı. Deneyenler geri dönemedi. Hiç kimsenin cesaret edemeyeceği bir yer. Ve söylenene göre orada açığa çıkan güç, biz ölümsüzleri bile yok edebilir."

"Hâlâ bunu neden yaptığını söylemedin." Aklım karışmıştı.

"Keybos Krallığı her daim istenmeyen krallık oldu. Orrenia Krallığı ve Glander Krallığı içten içe sarayımın yok olmasını istedi hep. Bu yüzden oradaki gücü ele geçirmek ve krallığımı korumak istemiştim ama hapsoldum." Kaşlarını çattı. "Yokluğumda iki krallık güçlerini birleştirip Maysa'nın hükmünü kabul etmişler. Keybos Krallığı her zaman onlar için tehdit olmuştu, korkulan ve yok edilmesi gereken bir krallık... Benim aynaya hapsolmam bu isteklerine ulaşmalarını kolaylaştırdı ve istediklerini başardılar." Derin bir solukla duraksadı.

Karanlığa rağmen harelerinin büyüdüğünü ve parıltısının söndüğünü rahatça görebilmiştim. Can sıkıcıydı. Sadece ailesini kurtarmak için çabalayan biriydi o.

"Orada neyle karşılaşacağını bile bilmiyor musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı.

"Ve orada ölebilirsin?"

Bu kez de olumlu anlamda başını salladı.

"Amacın ne Aryen?" Gözlerimi şüpheyle kıstım. "Kolyemi neden aldın? Benden ne istiyorsun?" Siktir! Aklıma gelen düşünceyle gözlerim büyüdü. "Sakın bana intikam istediğini söyleme?"

"Ne?" Neyden bahsettiğimi anlamamıştı.

"Ayna muhafızları seni hapsettiği ve büyükbabam da onların efendisi olduğu için intikam almak istiyorsun, değil mi?" Zihnimdeki kargaşa sağır edici bir gürültüyle uğuldadı.

"Benim büyükbabanla bir sorunum yok." Söylediğinde ciddi görünüyordu. "Seninle de öyle... Sana zorla bir şey yaptırmıyorum. İstersen benimle Mienas'a gelmeyebilirsin."

Aryen'e güvenmek istemiyordum. Büyükbabamın ayna muhafızlarının efendisi olduğunu öğrendiğimden beri aklımda aynı şey dönüp duruyordu. Eskiden Aynalar Kenti'nin efendisiyse eğer; aynanın lanetinden nasıl kurtulacağımı bilebilirdi? Yani Aryen'in peşine takılmadan bu lanet saçmalığından kurtarması için büyükbabamdan yardım isteyebilirdim.

Bunun mümkün olmayacağını haykıran içimdeki sese lanetler okudum. Büyükbabamdan lanet konusunda yardım istesem de en yakın arkadaşım için Aryen'le gitmeye mecburdum. Benim yüzümden girdiği bu batakta onu yalnız bırakacak değildim.

"Seninle geleceğim Aryen." Net ve kendinden emin bir tavırla duruşumu düzelttim. Erin'i hayata döndürene kadar Aryen'in peşinden ayrılmaya niyetim yoktu.

Aryen durumdan memnun olduğunu belirten bir gülümsemeyle "Gidelim o hâlde," dedi. "Burada işimiz bitti."

Aryen'in peşinden giderken yıllardır ayna tasarlamak için zamanımın geçtiği atölyeye dönüp son kez baktım. Mienas'ta başıma neler geleceğini bilmiyordum. Bu yüzden çocukluğumla, gençliğimle ve geleceğim olacağını umduğum küçük ayna dükkânıyla vedalaştım.

İç çekerek her köşesinde ağır ağır gezinen bakışlarımı çekip sokak lambasının altında bekleyen Aryen'e döndüm. Büyükbabam buraya geldiğimizi ve bir gariplik olduğunu anlamasın diye dükkânı kilitlemeyi unutmadım.

Anahtarları cebime atıp Aryen'in yanına ulaşır ulaşmaz "Gidelim," dedim ruhsuz bir ifadeyle yüzümü asarak.

Sokak lambasının ışığı altında gece gibi parlayan gözlerini benden çekip yürümeye başladı. Ben onun hakkında planlar yaparken onun yüzlerce yılın yaşanmışlığıyla ağ tutmuş zihninin dehlizlerinde neler döndüğünü anlamak imkânsızdı. En çok da bundan korkuyordum.

Lanetten kurtulduktan sonra onu kendi hançeriyle öldürmeyi planlıyordum.

Düşünceler yine arsızca kafamın içinde volta atıyordu. Öğreneceğim birçok şey vardı ve aralarına bir yenisi daha eklenmişti. Ailemin geçmişi...

Mienas'a gitmeden önce son kez evime uğradık.

İnsan kıyafetlerinden kurtulmak istediği için iki gündür dolabımda duran kendi kıyafetlerini giymek üzere odaya çekildi. Ben de evimle vedalaşmak için tek tek odaları dolaşıyor ve her köşesine son kez bakıp zihnime kazıyordum. Bir yanım her şey sona erdiğinde evime döneceğimi söyleyip içimi rahatlatmaya çalışırken, diğer yanım bunun hiçbir zaman mümkün olmayacağını söylüyordu.

Son olarak salona girip ışığı açtım. Erin'in burada kaldığı her seferinde uyuduğu kanepeye takılan gözlerim saniyeler içinde bulanmaya başladı. Ağlamak istemiyordum çünkü ağlarsam Erin'in arkasından yas tutmuş olurdum. Onun ölmediğine, büyüyü alt edip hayata döneceğine inanıyordum. İnanmak istiyordum.

Yıllardır benimle olan Hera'yı kaybetmiş olmanın acısına bir de Erin'i kaybetmeyi ekleyemezdim.

Derin derin soluyarak dirayetimi korumaya çalıştım. Hıçkırıklar boğazıma sarılırken kalbimi ezen acı ruhuma sinmişti.

Lanetten kurtulmak için her şeyi ardımda bırakmam gerektiğini biliyordum fakat Erin'i bırakmak hiç de kolay değildi. Kalbim öyle sıkışıyordu ki onu ve anılarımızı bırakıp gitmek istemiyordum. Neşeli gülüşleri, mutsuz günlerimiz... Yıllarımızı geçirdiğimiz bu ev veda edemeyeceğim tek yerdi. Mienas'a gittiğimde Erin'in de canlı bir şekilde orada olması için dualar edip yalvarıyordum.

Aryen'in salona girdiğini ayak seslerinden anlasam da dönüp bakmadım.

"Arkadaşımı geri istiyorum."

"Merak etme."

"Ölebileceğini söyledin," diye çıkıştım rahat tavrından rahatsızlık duyarak.

"İhtimaller." Omuz silkti.

"Benim yüzümden bunlar başına geldi. Belki de hayatını kaybetti... Ondan özür dileyemedim bile." Derin bir iç çekişle sustum. Ağlama isteğimi baskılamaktan yorulmuştum. Yüzümü ona dönerek konuşmaya devam ettim. "Erin'e yalan söyledin, bense istemeden bu günaha ortak oldum."

Aryen kesin bir tavırla başını sallayarak tüm suçlamalarımı reddetti. "Ne sanıyorsun?" Öfkeyle parladı gözleri. "Eğer ben ruh mührünü yapmasaydım mutlu bir hayatı mı olacaktı? Kaldığı yerden hayatına devam edebileceğini mi düşündün? Benimle birlikte en azından bir şansı var. Aksi hâlde Orrenia Krallığı bugün değilse yarın onun için insan diyarına gelecekti."

Haklıydı.

Umutsuzluğa kapılmamalıydım. Belki de Erin sandığımdan çok daha güçlüydü ve sapasağlam geri dönecekti, kim bilir. Konuyu tekrar tekrar tartışıp öfke kusmanın yersiz olacağını düşünerek sustum.

"Gidelim mi artık?" Sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Ses tonuna yenik düşüp usulca başımı sallayarak onayladım.

Kendi diyarına ait olan kıyafetleriyle yine ilahi güzelliğini kazanmıştı. Üzerindeki kuzgun karası kıyafetleriyle gerçek bir lordu andırıyordu.

Pelerinin hışırtıları kulaklarıma dolarken birkaç adımda yanıma geldi. Gece mavisi gözleri, beyaz teninde birer inci gibi ön plandaydı. Ak düşmüş saçlarına yıldız tozları yağmıştı sanki. Baştan aşağı incelediğim Aryen'in nefes kesici yüzünden gözlerimi alamadım.

Ne ara bu kadar yakınlaştık ve ne ara elini belime koyup bedenimi kendine çekti, farkında değildim. Çelik kadar sert vücuduna çarpana kadar neler olduğunu anlamadım bile.

Çarpmanın etkisiyle yüzümü hafifçe buruştururken tek elimi göğsüne yasladım. Çenesinin altından bakışlarım gözlerine takıldı. Uzun

kirpiklerinin ucuna ay ışığı yağdığını görünce yutkundum. Uçsuz bucaksız bir deniz gözlerinde can buldu. Gecenin ayazıyla titreyen suya ışıltıları yağan yıldızlar sayesinde oluşan manzara Aryen'in gözlerinde görünüyordu. Yakamoz gözleri beni bulduğunda bozguna uğradım.

Eski lisanda mırıldandığı sözcükler iri dudaklarının arasından dökülürken yüzüme çarpan sıcak nefesi beni kendime getirdi.

"Hazır mısın?" Vakur gülüşü dudaklarının kenarını okşarken aynı şekilde gülümsediğimi fark ederek gülüşünün bulaşıcı olduğunu düşündüm.

Birbirimizi başımızla onayladıktan sonra Aryen'in gözleri usulca kapandı ve dudakları yine tılsımlı sözcüklere hayat vermek için kıpırdandı. Kelimeler birbirini kovalarken belimi tutan elinin baskısı arttı ve bedenlerimiz birbirine kenetlendi. Gölgeler etrafımızı sardığında çok geçmeden Aryen boşta duran elini omuz hizasında kaldırıp zarif bir el hareketiyle parmak şıklattı.

Ve birlikte, daha önce hiç gelmediğim fakat tanıdık olan o yere geliverdik. Bir anda ikimizi evden buraya getirebildiğine inanamıyordum. Böyle bir şey ilk kez başıma geliyordu ve dilim tutulmuştu.

"Burası..."

Burası her kâbusun sonunda kendimi bulduğum uçurumdu. Uçurumun kenarındaki meşe ağacının dalları ay ışığını engelliyordu. Karanlık çok daha yoğun ve ürkütücüydü.

"Evet," dedi şeytani bir tebessümle. "Burayı tanıyorsun."

Dehşete kapılmıştım. Aryen'in her gece bana işkence ettiği yerde karşı karşıya duruyorduk.

"Neden buraya geldik?" Sesimi bastıran dalgaların hırçınlığıyla omzumun üstünden arkama baktım. Rüyamda alevlerin yükselip bedenimi yuttuğu uçurumun aşağısında deniz vardı.

"Mienas'a buradan gideceğiz," dedi sakince.

Bu zamana kadar Mienas'a gitmekten bahsedip durmuştuk ama hiç nasıl gideceğimiz hakkında bir şey sorma gereği duymamıştım. Sahi, nasıl gidecektik ki?

Bir portal açacağını ya da biraz önce yaptığı gibi tılsımlı sözlerle bizi diyara götüreceğini düşünmüştüm. Buraya gelme sebebimiz neydi?

Kafamda binlerce soruyla Aryen'e bakarken yüzündeki kasların gerildiğini görünce huzursuzluğa kapıldım.

"Bir sorun mu var?" Sesim, o kadar zayıftı ki sorumu tekrar ederken ona doğru bir adım attım.

"Gerçeği bilmen gerekiyor," dedi ve bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Seni dinliyorum."

Bir şey söylemek yerine uzanıp elimi tuttuğunda gafil avlandım. İç çekerek elimi kaçırmaya çalışsam da onun uzun ve güçlü parmakları karşısında hiç şansım yoktu.

Birlikte uçurumun kenarına doğru ağır ağır ilerledik. Aryen, artık elimi değil bileğimi tutuyordu. Güçlüydü fakat canımı yakacak kadar baskı uygulamıyordu.

"Beni korkutuyorsun," dedim.

Cevap vermedi.

Uçurumun kenarına ulaştığımızda kalbimi ele geçiren korkunun esiri olmaktan kaçınmak için derin derin soludum. Bir adım arkamda uçurumun olması kalbimin boğazımda gürlemesine neden oldu. Her şey tıpkı rüyamdaki gibiydi ... Özellikle Aryen'in donuk ve tekinsiz bakışları kâbusumda gördüğümden daha korkutucuydu.

Titriyordum.

"Genellikle gökyüzü olaylarının yaşandığı zamanlarda diyarlar arasındaki perdeler zayıflar."

Sessizce Aryen'i dinlemeye devam ettim.

"Bu yüzden kanlı dolunaya ihtiyacım vardı. Bir de..." Gözlerini benden kaçırdı. "Casus periyi yok etmeden insan diyarından ayrılamazdım çünkü Mienas'a dönseydi her şeyi mahvedebilirdi."

"Bunları neden anlatıyorsun ki?" Zaten bildiğim şeylerdi.

"Ben zalim ya da kalpsiz değilim, Rena." Hâlâ neyden bahsettiğini anlamakta güçlük çekiyordum. "Benim için senin ya da arkadaşının hiçbir değeri yoktu. Olmadı da... Sadece ikinizin de istemeden bana iyiliği dokunduğu için yardım etmek istedim fakat bunu yaparken sizden bazı şeyleri gizlemek zorunda kaldım. "

Duyduklarımın yükü ağırlaşıyordu.

"Ne... neyi gizledin?"

"Arkadaşın ruh mührü sayesinde hizmetkârım olduğu için benimle birlikte gelebilir ama insan diyarından hiç kimse Mienas'a geçemez.

İlk çağlarda âlemler birbirinden ayrılınca atalarımız insanların erişimini büyüyle engelledi. Bu yüzden bir insan, diyarı aşmaya kalkarsa açığa çıkan büyü fani bedenini yakıp yok eder."

Yani Mienas'a gidemeyecektim ve beni yarı yolda mı bırakacaktı?

"Sen..." Kekelemekten başka bir şey yapamadım. İhanetin ağırlığıyla ruhum alev alırken dinlemeye devam etmek zorunda kaldım çünkü konuşacak gücü kendimde bulamamıştım.

"Bir lord borçlu kalmaz fakat tacını ve tahtını kaybetmiş bir lord, sarayı için yapması gerekeni yapar. Bu yalan söylemesi gerektiği anlamına gelse bile... Yapar."

"Seni adi..." Çenemin hizasında kaldırdığı elinin parmakları zarifçe birbirini takip ederek teker teker kapandığında dudaklarım kenetlendi ve konuşamadım. Büyüyle beni susturduğuna inanamıyordum.

Seni adi!

Sana yemin olsun ki diyarını da sarayını da başına yıkmanın bir yolunu bulacağım. Küçük gördüğün insan bedenimle sana diyarını dar edeceğimden şüphen olmasın. Yönettiğin karanlığında ve kâbuslarda seni boğacağım. Piç kurusu!

"Aynaya hapsolduğum süre boyunca muhafızların fısıltıları bana çok fazla şey öğretti. Saklı Diyar hakkında, kendileri hakkında çok fazla şey... Sadece neden senin seçildiğini çözemedim. Neden senin hayatına tanıklık ettim? Yıllar boyu hiçliğin ortasındaydım... Sonra sen doğdun ve aramızda çözemediğim bir bağ oluştu. O günden beri nereye gidersen orayı görebiliyordum ve sebebinin Megas Efendi olduğunu sanıyordum. Yanılmışım."

Sahiden... Aryen neden aynama hapsolmuş, beni izlemişti? Onun kurtarıcısı olma sebebim neydi?

"Aynanın hapsinden kurtulmak için seni kullandım çünkü aramızdaki bağın sebebinin bu olduğunu düşündüm." Burnundan soluyarak güldü. "Sen iyi bir kızsın Rena ve seni kandırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Tüm hayatın boyunca seni izledim, sıradan bir yaşamı hak ediyordun ama olmadı. Ayna ruhuyla bir anlaşma yaptık."

Ne anlaşması?

Beynim uyuşmuştu. Eğer Aryen beni büyüyle susturmamış olsaydı da konuşabileceğimi sanmıyordum. Bedenim buz kesmiş ve beynim vücuduma komut gönderebilme yetisini kaybetmişti.

Kendi özgürlüğüne karşılık insan diyarından yansıma çalmak...

"Anlayana şu ki... Senin özgürlüğüne karşılık kendi özgürlüğümü istedim." Anlamadığımı belirtmek için kaşlarımı çatınca açıkladı. "Eğer senin yansımanı çalabilirsem; ayna ruhu bunun karşılığında beni serbest bırakacaktı çünkü benim yerime seni almış olacaktı. Bu yüzden her gece yavaş yavaş kâbuslarında suretini çaldım. Günahsız olduğunu biliyordum ama özgürlüğüm için tek şansım buydu. Ben de kullandım." Acımasız bakışlarıyla süzdü beni.

Ağlıyordum.

"En nihayetinde o gece yansıman kayboldu, sonra da aramızdaki perde kalktı ve beni görmeye başladın. Geriye yalnızca bilmeceye cevap vermen kalmıştı. O da özgürlüğünden vazgeçtiğine dair bir tılsımdı sadece."

Bilmecenin olayını öğrenince ağlamaya başladım. Aryen'in kalpsiz olduğunu düşünüyordum fakat bu kadarı aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Yüz yıldan fazla süren esaretin sonunda bir kurtarıcı gönderilmesi ve o kişinin sen olmasının sebebi, ayna ustasının soyundan gelmen olduğunu düşündüm."

Bu düşüncesinin yanlış olduğunu belirtmek istediğinden sustu ve ağır ağır başını iki yana salladı.

"Yanılmışım."

Uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşadığında yanaklarımı ıslatan gözyaşlarım parmaklarına bulaştı. İstemsizce kendimi geriye çekmeye çalıştım.

Arkamda olduğunu unuttuğum uçurumun varlığını hatırladığımda her şey için çok geç olmak üzereydi. Ta ki Aryen'in eli bileğimden tutup beni kurtarana kadar...

"Boynundaki kristaller yanıldığımı gösterdi." Atölyedeyken havaya atıp gölgelere emanet ettiği kolyeyi teslim almak için karanlığa doğru elini uzattı.

Saniyeler içinde avucunun içindeki ışıltıyla gözlerim kamaştı. "Senin kaderin Rena... Senden çalınan her şey burada saklı."

Aryen'in son söyledikleri sayesinde kâbuslarımın birinde kendi yansımamın bana söylediği anlamsız şeyler şimdi anlam kazanıyordu.

"Kaosa sahip çık...
Bul onu... Işığını bul...
Kristalleri çöz."

Kristal uçlu kolye çözmem gereken kristallerdi belki de?

"Kan Kristalleri."

Avucunda sıkıca tuttuğu kristallerin bir parçasını başparmağıyla sıvazladığında gözleri hayranlıkla parladı.

Biraz sonra kolyeyi yeniden karanlığa uzattığında gölgeler onu saklamak üzere yok etti ve ben öylece bakakaldım.

"Tüm bunları sana neden anlattığımı merak ediyorsun değil mi?" *Hem de nasıl...* "Çünkü sende çözemediğim bir gizem var, Rena. Sandığımdan çok daha fazlasısın ve aramızdaki bağın bir sebebi olmalı. Mienas'a gitmeden önce her şeyi bilmeni istedim zira bundan sonra birbirimize ihtiyacımız olacak."

Sen öyle san piç kurusu. İlk fırsatta kahrolası kalbine hançeri saplayacağım!

Konuşmaya devam edecekken vazgeçip başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Gözlerindeki ışıltı dudaklarına dokunduğunda onunla birlikte gökyüzüne baktım. Bulutlar ayın önünden çekilmişti. Ay kırmızıya boyanmıştı.

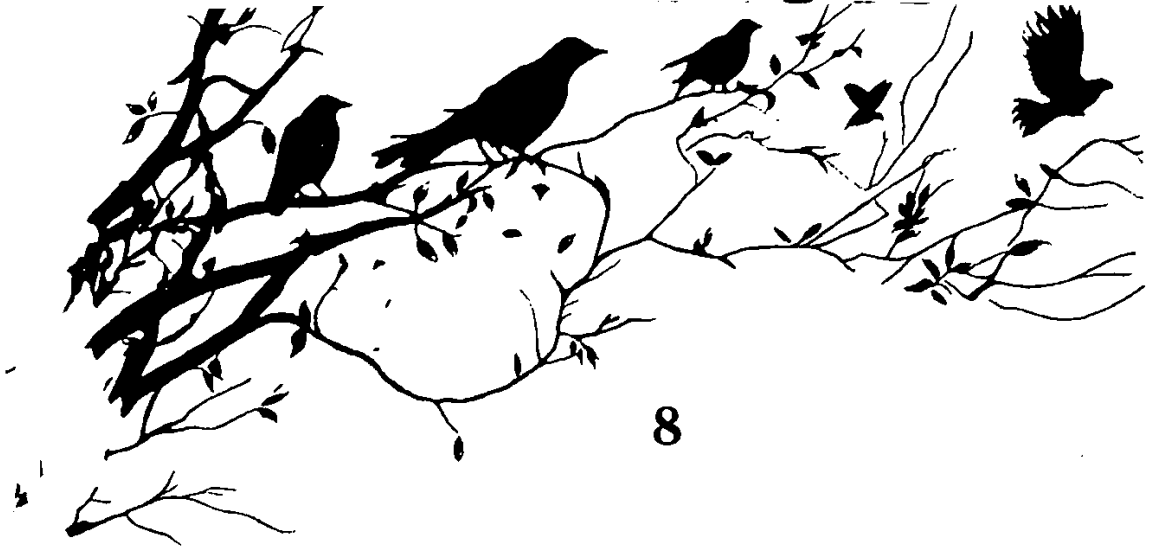
"Vakit geldi."

Aryen'in gözleri yeniden beni hedef aldığında ona döndüm.

"İlk yansımana hazır ol, Rena," dedikten sonra boşta olan elini biraz önceki gibi çenemin hizasında kaldırdı ve parmakları hızlıca hareket ederek dudaklarıma yaptığı büyüyü kaldırdı.

Daha konuşmama fırsat vermeden dudaklarından dökülen son kelimelerin ayaklarıma taktığı çelmeyle uçurumdan aşağı yuvarlandım.

"Sen diyara aitsin Rena. Diyar seni bekliyor."

8

MİENAS

Yer yarıldı, gök gürledi.

Sular taştı, alevler yükseldi.

Rüzgâr esti, hava çöktü.

Diyarın sihri soluklarıma karıştığında bedenimin altında sarsılan toprak kısa sürede dinginliğini buldu ve gökyüzü duruldu.

Beni kucaklayan toprağın sıcaklığıyla bedenim gevşemiş, göz kapaklarım bir süre açamayacağım kadar ağırlaşmıştı.

Dünyayı terk ederken insan diyarının bütün yükü omuzlarıma yüklenmiş gibiydi. Korkunç bir ağrı kaslarımın üzerine çöktüğünden parmağımı bile kıpırdatamayacak kadar yorgun hissediyordum.

Soluklarım yavaşladı, kalp atışlarım sakinledi. Yavaş yavaş gözlerim aralanırken havanın yoğun kasvetli kokusu ciğerlerime doldu. Yabancı bir diyarın havasını soluduğum için telaşa kapılıp nefesimi tuttum.

Yattığım yerden destek alarak doğruldum. Neredeyse tüm vücuduma yayılan ağrı yüzünden kıvranıyordum.

"Karga sesini kesmezsen son gördüğün yüz bana ait olacak!"

Bir ses kulaklarıma çalındı.

"Şuna da bak!" Kulaklarımı çınlatan yabancı kahkahayla yüzümü buruşturdum. *"Yemek masamdaki bir mumu bile yakamazsın köle parçası."*

Bu sesin kime ait olduğunu bilmiyordum. İlk kez duyduğum yabancıya karşılık veren ses, zihnimde sahibini bulduğunda kalbim heyecanla atmaya başladı.

"Senin gibi yerde sürünmüyorum en azından. Sefil yılan!"

Omzumun ardından seslerin geldiği yöne baktığımda dudaklarımdan o isim döküldü.

"Erin..."

Sesler sustu.

Erin ve karşısındaki yabancı tartışmayı bıraktı. İkisinin de bakışları beni buldu. Erin'in ışıltılı gözleri özlemle beni süzerken yanında duran genç yabancı ise meraklı bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Rena!"

Neredeyse sesinden önce bedeni yanıma ulaştığında şaşırıp kaldım. Bunu nasıl yapabildiğini soracakken boynuma atlayıp sıkıca sarıldı. Kollarının baskısıyla nefesim kesilince kıkırdayarak sarıldım.

"Yaşıyorsun." Sesimin titremesini umursamadım.

Gözlerimden süzülen yaşlardan bir tanesi dudağımın kenarından ağzıma yayıldığında gülümsedim. Gözyaşlarım göğsümün üzerinde can veren kelebeklere yeniden hayat sundu. Her biri neşeli kanatlarıyla uçuşmaya başladığında omuzlarım sarsılarak ağlamaya devam ettim. Her an daha fazla şiddetlenen gözyaşlarımın sebebi mutluluktan başka bir şey değildi.

Benimle birlikte ağladığını duydum. Yıllarca süren arkadaşlığımız boyunca belki de ilk kez onu ağlarken görüyordum.

Dakikalarca birbirimize sarılıp ağladık. Sıkıca birbirimizi kucaklarken iç çekişlerimiz sıcak esen rüzgâra ve diyarın tekinsiz havasına arkadaşlığımızı kazıdı.

Bedenlerimiz ayrıldı ama ellerimiz hâlâ bir aradaydı.

"Bu gerçek değil mi?" diye sorarken elini daha çok sıktım. "Yaşıyorsun... Hayattasın değil mi?"

"Gerçeğim tabii ki!" dedi neşeli bir tavırla. "Görmüyor musun?"

Erin bir adım geri çıkıp kollarını iki yana açtığında hayretle onu inceledim. Bir yanım hiç bilmediğim bir diyarda olduğum için buna inanmamamı söylüyordu. Aryen, Kâbus Gözcüsü'ydü ve en iyi yapabildiği şey buydu. Zihin oyunları... Şartlar böyleyken bu diyardaki herhangi bir şeye inanmak hata olurdu. Özellikle kâbuslarımı, hayatımı ve her şeyimi bilen zalim bir lordun topraklarındayken çok dikkatli olmalıydım.

O zalim, kurnaz ve alçak bir lorddu.

İlk yansımana hazır ol derken bu diyara geçmekten bahsettiğini yeni idrak ediyordum. Bir yerden başka bir yere gitmeye yansıma diyorlarmış meğer.

Mienas'a yansımadan önce uçurumun kenarında Aryen'in söyle-

dikleri zihnimin duvarlarında yankılanıyor, kademe kademe yükselip ruhumun derinliklerini yaralıyordu.

Kalbim öfkeyle kasıldıkça soluğum kesiliyordu. Aryen, itiraflarıyla kalbini yerinden söküp, sarayının enkazına leşini gömmem için bana yeterince sebep vermişti.

Her şeyi bir kenara bırakıp arkadaşıma bir kez daha sımsıkı sarıldım.

"Beni boğacaksın." Erin'in sıcacık sesiyle kıkırdadım.

"Çok özledim," diyerek geriye çıktım. "Seni kaybettiğimi sandım." Ağlamaklı sesim Erin'e dokunduğunda alt dudağını ağzının içine yuvarladı.

Erin'in öldüğü gerçeğine inanmak istemesem de bir yanım kabullenmeye başlamıştı bile. Neyse ki şimdi karşımda canlı kanlı ve sivri peri kulaklarıyla duruyordu. Bir dakika... Sahi, o kulaklar...

"Erin!"

Her konuştuğumda uçları gözle görülmeyecek kadar hızlı bir şekilde sarsılan sivri kulakları dikkatimi çekince ağzım açık kaldı.

"Kulaklarımdan bahsediyorsan eğer..." Eliyle sol kulağının arkasından bastırarak sivri kulağını öne doğru büktü. Işıltılı gülüşünden saçılan neşesi üzerime sıçradı ve gülerek kulağının ucuna dokundum. "Çabuk alıştım onlara."

Erin kulağının arkasından elini çektiğinde gözüm zarif, uzun parmaklarına takıldı. Yine insan bedeninden farklı olan ellerine hayretle bakarken o da benimle birlikte ellerini inceledi.

"Dünyadayken hep daha uzun ve seksi parmaklarım olsun isterdim. Neden diye sorma..." Son cümleyi kulağıma doğru eğilip fısıldayınca omzuna sağlam bir yumruk yedi. Acıyla yüzünü buruşturup omzunu sıvazlarken gülmeden edemedi.

"Hiçbir şey değişmemiş. İnsan diyarında tanıdığım budala, peri vücudunda hayat bulmuş." Onun hakkında yaptığım çıkarımlarım sanki kalbini kırmış gibi sahte bir hüzün takınıp elini kalbine bastırdı.

"Ah..." dedi birden. "Bu kalbe henüz alışamadım işte, çok hızlı çarpıyor. Peri kalbime göre insan bedenimdeki kalbim bir ölününki kadar yavaş ve güçsüz kalıyor." Çok havalı bir şeyden bahseder gibi dudakları kıvrıldı.

"Sahiden bir periye mi dönüştün şimdi?"

Onu heyecanlandıran bir soru sormuştum. Cevabı biliyordum oy-

saki. Yalnızca perilere özgü ışıltılı teni, sivri kulakları, uzun parmakları ve çok daha canlı, parlak duran yüzüyle peri özelliklerini gözler önüne seriyordu. Aynı zamanda insanüstü hızı ve gücü de cabası...

Hızlıca başını aşağı yukarı salladı.

"Evet. Ruh mührü işe yaradı. Kâbus Lordu beni kurtardı." Aryen'den saygı ve minnetle bahsetmesiyle kaşlarım hoyrat bir ifadeyle çatıldı. Tepkim yüzünden Erin'in gülüşü ışık hızında kaybolsa da ikimizde konunun üzerinde durmadık.

Aryen sırf daha çok canımı yakmak, belki de beni test etmek için Erin'in peri bedeninde bu diyara yansıdığını söylememişti bana. Aryen'in itiraflarından haberi olmadığı için Erin için her şey yolunda görünüyordu.

Usulca yutkunurken yapmacık bir şekilde gülümsedim.

Erin'in omzunun üstünden arkaya bakarak ötemizde duran yabancıyla göz göze geldim. Kuzgun gözleri ve dağınık bıraktığı simsiyah saçlarıyla tekinsiz görünüyordu. Karanlığın kutsalı olduğu her hâlinden belli olan yabancı, kıyafetlerinde de siyah tonları taşıyordu.

"Lordumun kokuşmuş köpeği." Erin kulağıma doğru fısıldadığında bir anlığına söylediklerini idrak edemeyip yüzüne baktım. Hemen ardından ilerideki yabancıyla göz göze geldiğimde ise onu kokuşmuş bir köpek olarak zihnimde canlandırıp kıkırdadım.

"Seni duyabiliyorum insan bozması." Öfkeyle parlayan kuzgun gözleri Erin'in sırtında, intikam arayışında gibi görünüyordu.

Gözleri yeniden beni bulduğunda kireç gibi yüzünde iri dudakları elmacık kemiklerine doğru kıvrıldı. Onun bu nezaketine karşı gülümserken bizden tarafa yürümeye başladığında istemsizce irkildim.

Tek elini arkasına götürüp bel boşluğuna yerleştirerek reverans yaptı.

"Leydim," dedi tüm nezaketiyle. "Kendimi tanıtmama izin verin, lütfen."

Cevap vermeden önce göz ucuyla Erin'e kısa bir bakış attım. Yakın arkadaş olmanın güzel yanlarından biri de konuşamadığınız anlarda gözlerinizle iletişim kurabiliyor olmanızdı.

Erin'in bakışları sayesinde; hakkında hiçbir şey bilmediğim yabancının bir bok parçası olduğunu anladım. Ondan hoşlanmadığını derin göz devirmesiyle anlayınca önüme dönüp kim olduğunu merak ettiğim yabancıya kendini tanıtması için başımla onay verdim.

"Ben; Düş ve Kâbus Gözcüsü, Gölge ve Karanlığın Lordu, Kaos'un Efendisi, Keybos Krallığı'nın en yücesi, her şeyin sahibi ve her şeyin anahtarı, yıkan ve yeniden kuran, yakan ve yok eden, ölüm getiren, hayat veren, Düş ve Kâbus Sarayı'nın Yüce Lordu Aryen'in muhafızı, koruyucusu ve Keybos topraklarının gözcüsü, sadık hizmetkârı Enfer."

İsmiyle birlikte bir reverans daha yaptı.

Enfer.

Lorduna övgüler yağdırmakla meşgul olduğu için ismini epey sonra takdim ederek ilk andan sinirlerimi bozan Enfer.

Kafa ütüleyen ve baş ağrıtan, kriz geçirten ve cinayet işleme güdülerimi açığa çıkartan, yüce lorduna eşlik ederek kâbuslarımda bana dünyayı dar edip nefretime ortak olan, hiçbir şekilde merak etmediğim aptal ismini sunacağı için dakikalardır beni; kâbus zımbırtısı efendisine yağdırdığı övgüleri dinlemek zorunda bırakıp sinirden kudurmamı sağlayan zavallı Enfer.

"Memnun oldum Enfer."

Gülümsedim.

Zorla.

Aryen denen kâbus piçini seven herkesten nefret edeceğimi biliyordum ve buna seninle başladığıma memnun oldum Enfer.

Kuzgun gözleriyle beni süzerken huzursuz oldum. Bana bakan gözler Enfer'e ait olsa da o gözlerin ardında Aryen varmış gibi hissettim. Derin bakışları vardı ve bu iştahlı bakışları karşısında daha fazla durmak istemedim.

Yardım dilenir gibi Erin'in yüzüne çevirdiğim bakışlarımın karşılık bulması geç olmadı. Aceleyle yanıma gelip "Bu kadar yeterli," dedi. Koluma girerek beni hızla oradan uzaklaştırırken ardıma bile bakmadım.

"Leydi Rena'yı göz önünde tutmalıyım."

Leydi... Leydi Rena.

Ardımızdan seslenince Enfer yüzünden olduğumuz yerde durduk ama arkamıza bakmadık. Erin kulağıma eğilip onun hakkında bir şeyler mırıldandı.

"İsmi cehennem anlamına geliyor ama kendisi cehennem zebanilerinden de beter." Kusma isteği baş göstermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Özellikle konuşurken cehennemin yedinci katında ıstırap çekiyor gibi hissediyorsun."

"Gerçekten öyleymiş," diyerek göz devirdim.

Erin'in bu diyara yabancılık çekmesini beklerdim ama resmen bana ev sahipliği yapıyordu. Enfer'in isminin anlamını öğrenecek kadar bu diyarda vakit geçirmemişti bile. Birkaç saat için fazla bilge ve sakin birine dönüşmüştü.

Diyarın tesiri altında olduğu belliydi. Belki de ruh mührü yüzünden bu hâldeydi. Aryen yaptığı şeyin güçlü bir büyü olduğunu söylemişti. Mienas'ta yeni bir peri bedeninde doğduğu için buraya ait tüm bilgiler de o bedenle birlikte Erin'e geçmiş olabilirdi.

"Sizi korumakla görevliyim leydim."

Enfer'in sesiyle duraksadım.

"Tam da bundan bahsediyorum." Erin'in alaycı tonuna gülmemek için alt dudağımı dişleyerek arkamı dönüp Enfer'le göz göze geldim. Her ne kadar istemesem de.

"Lordum gitmeden önce sizi bana emanet etti."

Sırf Aryen'i övdüğü ve onun muhafızı olduğu için Enfer'e karşı negatif duygular beslesem de nezaketine kayıtsız kalamayıp gülümsedim.

Bir anlığına Enfer ve Erin arasındaki gerilimden sıyrılıp etrafı inceledim. Her yer gölgelerin hükmündeydi. Hava buz gibiydi ama aynı zamanda rüzgâr estiğinde üzerinde durduğumuz kızıl toprakların sıcaklığı tenimi yakıyordu.

Her yer siyah ve kızıldı. Güneş gökyüzünden çekilirken göğe bahşettiği kızıllık bulunduğumuz yeri çepeçevre sarmış, gölgeler insanın ruhunu çürüten bu kasvetli manzara karşısında ibadet eder gibi diz çökmüştü.

Nereye baksam kurumuş ağaç gövdeleri, kayalıklar ve harabeler görüyordum. Yıkık dökük evler, iç içe geçmiş enkazlar, dağılmış köyler ve kurak topraklar... Çünkü burası evimde öldürdüğümüz casus perinin söylediği yerdi.

Yozlaşmış Harabeler.

Keybos Krallığı'na ait topraklar.

Düş ve Kâbus Sarayı'nın kalıntıları belki de.

Aryen'in evi.

Aryen'in krallığı ve halkını yaşattığı toprakları.

İlk kez geldiğim bu yerde nereye baksam kötü bir anı üzerime atlıyordu. Baktığım her yerde hüzün ve keder deryasına kapılıp boğuluyordum.

Yüreğim burkuldu.

Her enkaz kendi hikâyesini fısıldıyordu. Burada fısıltılar, ağıtlar, yakarışlar ve feryatlar vardı. Hepsi bir olup her rüzgâr estiğinde üzerime çullanıyordu.

Büyük bir savaş olmuş ve yıkım gerçekleşmiş gibiydi.

Buraya ne olmuştu?

Olanları merak ederken dalıp gittiğim ufuktan gözlerimi çekip arkamı döndüm.

Hoyrat rüzgârların savurduğu saçlarım yüzümü döverken kulaklarımın arkasına tarayarak onları zapt etmeye çalıştım ve aynı zamanda Enfer'e bir soru yönelttim.

"Aryen nerede?"

Basit bir soruydu ama Enfer telaşa kapılınca kaşlarım çatıldı. Lordunun nereye gittiğini bilmiyor muydu?

Bilinmezliklerle dolu bu diyarda nefes almak bile insanın ciğerlerine karanlığı aşılarken nasıl olur da günlerimi, aylarımı ve hatta yıllarımı geçirecektim ki?

Kulağa korkunç gelen bu düşünceyle Enfer'e yönelttiğim soruya cevap gelmesini beklemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Nereye olduğunu bilmeden yürüdüm. Gitmek, uzaklaşmak istemiştim sadece.

"Benimle gel, ahmak."

Enfer'in sesine karşılık Erin'in homurtuları baş kaldırdığında çok geçmeden birini sağ tarafımda diğerini sol tarafımda buldum.

Kurak toprakların ve ölü ağaç gövdelerinin bulunduğu patikaya doğru ilerlerken aklımdan geçen soruları dile getirmek ve cevaplarını Enfer'den alarak zihnimin içine düştüğü bu kargaşayı bertaraf etmek istiyordum.

"Neredeyiz?" diyerek Enfer'e döndüm.

Kuzgun bakışları temkinli bir ifadeyle kısıldı. Birazdan Aryen ve krallığı hakkında onlarca soru soracağımı anlamış olmalıydı. Her şeyi anlatmayacağına emindim, bilmem gerektiği kadarını bana verecek fakat asıl bilmem gereken sırları benden saklayarak lorduna sadık kalacaktı.

Sefil yılan, diye geçirdim içimden Erin'in sesiyle.

Kalbim bundan sonraki hayatımın bilinmezliğiyle her kasıldığında soluğum kesiliyordu. Aryen'in söyledikleri zihnimde yankılandıkça

ruhumdan bir parça alıp götürüyordu. Diyara ait olduğumu söylerken neyi kastetmişti?

Bir peri olmadığımı söylemişti. Bir peri değildim.

Mienas'a insanların geçemeyeceğini söylemişti. Burada olduğuma göre insan da değildim.

Peki öyleyse ben kimdim? Doğrusu neydim?

Her soru zihnimde ayrı bir kargaşa sebebiydi. Enfer konuşmaya başlayınca düşüncelerin elinden kurtulup ona döndüm.

"Unutulmuş Kapı'dayız." dedi Enfer tok sesiyle. "Laksi Platosu'nun batısında."

Bahsettiği yerler hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Unutulmuş Kapı da neresi? Laksi?"

"Keybos topraklarının batı sınırları. Lordum, diyarın güvensizliğinden haberdar olmuş olmalı ki kimselere görünmeden sizi Mienas'a yansıtmak için burayı seçmiş." Aryen hakkında her konuştuğunda gözleri gururla parlıyor, kelimeler dudaklarından dökülürken ışıldıyordu. Bense her seferinde mideme yumruk yemiş gibi oluyordum.

"Laksi Bölgesi tüm krallıkların ortasında kalan noktadır. Atalarımız tarafından kutsanmış topraklar... Hiçbir savaş oraya sirayet edemez ve orada kan dökülemez. Şenliklerin, kutlamaların yapıldığı; tüm krallıkları barış içinde bir araya toplayan bereketli topraklardır."

Enfer'in diyar ve bölgeler hakkında anlattığı bilgileri merakla dinliyordum.

"İsmini galaksiden alır. Gökada. Gökyüzü en güzel yüzünü Laksi Bölgesi'nde gösterir. Oradaki manzaraya diyarın hiçbir yerinde rastlanılmaz."

"Kesin kötüdür," diyerek kulağıma eğildi Erin. "Beyinsiz bir yılanın beğendiği manzara ne kadar güzel olabilir ki?"

"Tanrıların lütfu bedenlerimizin sınırlarını bilmeyen küstah insan dönmesi, seni duyabildiğimi aklından çıkarmasan iyi edersin." Tehditkâr bir tavırla gözlerini kıstığında gür kaşları çatılarak iri, siyah gözlerini gölgeledi. "Aksi hâlde bir gecenin şafağında ölü bedenini Kara Orman bataklığının derinlerinde bulabilirler." Şeytani gülüşü alev kızılı dudaklarında harladığında ürperdim.

"Dikkat et. Onunla uğraşma bence," diye fısıldadığımda Enfer'le göz göze geldik.

"Bu kıymetli öğüde kulak ver," dedi gülüşü büyürken. "Uzun bir ömrün olsun istiyorsan tabii."

Erin ve Enfer arasındaki gerginliğin sebebi Aryen olmalıydı. Bildiğim kadarıyla Enfer'in bu diyardaki varlığı mühimdi hatta Aryen'in baş muhafızıydı. Erin ise ruh mührü yüzünden Aryen'in hizmetkârı olmaya mahkûm edilmişti. Bu yüzden de ikisi arasında bir kıskançlık var gibi görünüyordu.

Yürümeye devam ederken kızıl topraklar ayaklarımızın altında eziliyordu. Önümüzde yürüyen Enfer'in uzun çizmelerine gözlerim takıldı. Zihnim bir sonraki soracağım soruyu seçmeye çalışırken bir yandan Enfer'in kıyafetlerini inceliyordum.

Rugan çizmeler, siyah pantolon ve bileklerinden sıkıca bağlanmış koyu mavi bir gömlek... Yakasının iki yanında zarif bir düğümle göğsüne sarkan benzer ipler, birer yaka süsü gibi duruyordu. Üzerine giydiği, uç kısımları ovalleşerek inen, siyah tunik ise belinden kemerle sıkıca bağlanmıştı. Bu hâliyle hem bir saray beyefendisi hem de bacaklarına bağladığı silah askılarındaki farklı boyutlarda dört hançerle de savaşçı görüntüsü vardı.

Erin'in kolunu muzır bir tavırla dürterek kulağına eğildim. "Perilerin hep ufak ve havada uçuşan, etrafı ışıklarla dolu yaratıklar olduğunu düşünürdüm," dedim. "Ama sen insan formundasın, çok garip. Bazı uzuvların dışında..." Kulaklarına attığım kısa bakış eşliğinde kinayeli gülüşüm Erin'i de güldürdü.

"Açıkçası bu diyara yansıdığımda ben de öyle olacağını düşünüyordum. Özellikle gözümü açtığımda tepemde dikilen Enfer bana artık bir peri olduğumu söylediğinde insan bedenimden alakasız bir yaratık görmeyi umdum."

"Değil mi?" dedim hayretle. "Yıllarca kandırılmışız. Masallardaki perilerin hepsi düzmeceymiş." Hayal kırıklığına uğradığımı belirtmek için dudak büzerken Enfer'in kıkırtısını duydum.

"Onlar Periler Ormanı'ndalar," dedi gülüşünün arasından. "Laksi'de yaşarlar."

Omzunun üstünden kendisini dinlediğimizden emin olmak ister gibi bir bakış attıktan sonra önüne döndü. Kısacık bir an yüzünü incelediğimde ay ışığıyla kutsanmış soluk yüzü ve keskin hatlarını boyayan kızıl gölgelerin tekinsizliği adeta içime işlemişti.

"Aryen nerede?" diye sordum fısıltıyla.

Bilmediğini belirtir gibi başını iki yana sallarken, "Hiç görmedim," dedi Erin. "Ben de geldiğimde Unutulmuş Kapı'nın ilerisindeki söğüt ağacının altında uyandım. Sonra Enfer denen iblis, diyar ve bundan sonraki hayatım hakkında bilgiler verirken bir patlama oldu. Sen geldin." Son iki kelimeyi söylerken feri sönmüş gözleri parladığında Erin'in neşesiyle birlikte gülümsedim.

"Demek sen de bilmiyorsun." Huzurum kaçınca gülüşüm solarak önüme döndüm. "Enfer!"

Sesimle birlikte durup bizden tarafa döndü. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi de hızlıca kapatarak karşısına geçtim.

"Aryen nerede?" diye sordum.

Düşünceli bir ifade yüzüne yerleştiğinde gözlerini benden kaçırıp çizmelerinin altında hışırdayan kızıl toprağa çevirdi. Parmak ucuyla toprağı ezerek oyalandıktan sonra omuz silkerek bana geri döndü.

"Açıkçası bilmiyorum," dedi pürüzlü sesiyle. "Mienas'a geldiklerini efendilik bağı sayesinde anladım. Ateşin gazabı üzerime olsun ki onun gücünü ve varlığını iliklerime kadar hissetmiştim."

Aryen'in nerede olduğunu geçen her saniye daha çok merak ettim.

"Bir dakika!" Şüpheci bakışlarımı Enfer'in üzerine diktim. "Yalan söylüyorsun."

Erin'le birlikte şaşkınlıkla yüzüme bakarlarken hesap soracağım her hâlimden belli olmasına rağmen kollarımı göğsümün altında birleştirip öfkeyle gözlerimi kıstım.

"*Lordum gitmeden önce sizi bana emanet etti*, demiştin öyle değil mi?" Tek kaşım hafifçe havalandığında Erin de hışımla Enfer'e döndü. "Şimdi de Aryen'i hiç görmediğini iddia ediyorsun. Peki o zaman nasıl beni sana emanet etti?"

Onu suçladığım için alaycı bir tavırla kısılan gözleri üzerimden çekildi. Kahkahası çorak toprakları titretecek kadar gürültülü şekilde etrafa yayıldı.

"Daha siz uyanmadan lordum bir kuzgun göndermişti. Size Kâbus Sarayı'na kadar eşlik etmemi ve orada emniyetinizi sağlamamı istedi. Kendisi de kısa süre içinde saraya dönecekler."

Söylediğinin doğruluğunu sorgular gibi Erin'e göz ucuyla baktığımda olumlu anlamda başını salladı.

"Doğru söylüyor."

Yeniden Enfer'e döndüm. Sorgulayıcı ifademden kurtulup daha sakin bir tavırla başımı salladım.

"Pekâlâ," dedim usulca. "Gidelim."

Enfer'in rehberliğinde uzunca bir süre çoğu harabe olan köylerin, cesetlerin ve dehlizleri is kokan yıkık dökük eski binaların arasından yürüdük. Yürüdüğümüz süre boyunca birçok şey anlatmıştı ama şahit olduklarım karşısında hepsi uçup gitti.

Keybos topraklarının tekinsizliği tüylerimi ürpertiyordu. Attığım her adımda karanlığın ardından bir tehlike fırlayacak hissi kalbimi sıkıştırıyordu. Korkuyordum ve bu yüzden de Aryen'den ölesiye nefret ettiğim hâlde yanımda olmasını istiyordum. Etrafa bakınırken bile ürkek bakışlarım derinlere dalamıyordu çünkü Mienas'ta ışığın ve karanlığın farklı amaçlara hizmet ettiğini söylemişti Enfer.

Bu diyarda öğrendiğim ilk şey...

Mienas'ta hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenme. Zamanla kendine bile.

Bu bilgiyi de az önce Enfer vermişti. Diyarın sihri seni ele geçirdiğinde eski senden geriye hiçbir şeyin kalmayacağını söylemişti. Bir gün kendimi dahi tanıyamayacağım birine dönüşeceğime emindi hatta. Bense ona karşı çıkıp asla değişmeyeceğimi, Mienas'a yenik düşmeyeceğimi söylemiştim. Aryen'den almam gereken bir öç vardı ve bunun için ne pahasına olursa olsun kendimi kaybetmemeliydim.

Platonun ardındaki köyleri aştıktan sonra kurak topraklar yavaşça nemlenmeye ve ormanın ıslak havası yüzümüze çarpmaya başladı. Ardımızda bıraktığımız yıkıntıların aksine çok daha temiz ve canlı görünen orman aynı zamanda insanın ruhuna işleyen güçlü bir ıssızlığı beraberinde getiriyordu.

Kara Orman'ın çamurlu yollarını aşarken çok daha zor ve yorucu bir yolculuk geçirdik. Yol boyunca ayağımızın altında ezilen çamur ve çakıl taşlarının hışırtısı dışında kimseden ses çıkmadı. Erin'le Enfer'in ara sıra atışmalarını saymazsak, sessizlikle geçen orman yürüyüşünün ardından karşılaştığımız manzara dudak uçuklatan türdendi.

Mimarisiyle insanı büyüleyen saray öyle ihtişamlıydı ki adeta göğe uzanıyor ve tüm diyarı selamlıyordu. Girişi çevreleyen taş duvarlarına ölüm sinmiş olsa da sarsılmaz duruşuyla ilk anda etkisi altına alıyordu.

Saray duvarlarının iki köşesinde bulunan gözetleme kuleleri bazilika

mimarisinde inşa edilmiş, en az saray kadar göz alıcı duvar işlemeleriyle insanın ruhuna dokunan yapılardı.

Saray girişinde durduğumuzda kendimi dünyayı karşıma almış gibi ufacık hissetmem işten bile değildi. Görkemli bir saray olacağını Enfer'in anlattıklarından sonra tahmin edebiliyordum ama böylesi bir şeyle karşılaşacağıma ihtimal dahi veremezdim.

Burası Aryen'in eviydi ve ben bu saray karşısında büyülenmiştim.

İnsanın kalbini hüzünle çarptıran Kâbus Sarayı'nın bahçesinde yürürken çakıl taşlarından çıkan sesler kulaklarımı dolduruyordu.

Bahçede ölü bedenler, çürümüş ve kokmuş uzuvlar vardı. Çeşit çeşit çiçeklerin süslediği çimlerde, belki de kuşların şakıdığı süs havuzlarında pıhtılaşmış kanlar saray bahçesinin tüm güzelliğini alıp götürmüştü.

Burası artık bir saraydan ziyade harabeydi. Krallığını kaybetmiş bir lordun gücünü ve ihtişamını yitirmiş sarayı... Öyle ki saraydan yayılan is kokusu genzimi yakıyor, ölümün kızgın soluğu ciğerlerimi dağlıyordu.

Karanlığa boyun eğmiş ihtişamlı yapının bahçe yoluna dökülen kurumuş ağaç dallarının arasında ilerliyorduk. Enfer önümüzde yürümeyi bırakınca düşüncelerden sıyrılıp göz ucuyla ona baktım.

Enfer'in yüzüne yerleşen hüznü görünce, ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Aryen'e karşı diri tuttuğum öfkem bile bir anlığına yatışmıştı.

Bu saray birçok kişinin eviydi ve evleri onların elinden alınmıştı. Burası işgal edilmiş, savaş açılmış bir krallık ve yağmalanmış topraklardı. Her savaşta olduğu gibi burada da masumlar canlarını, evlerini kaybetmişti. Aryen'in yokluğu bu sarayın felaketi olmuş, kıyamet kopmuştu. Yaşananları tahmin etmeye çalıştığımda bile gözlerim doluyorken kim bilir yaşayanlar ne acılar çekmişti.

İç çekerek Enfer'e bakarken zoraki bir gülümsemeyle "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Burada hayat bitmiş durumda. Bu sarayda nasıl kalacağız?"

Burada kalabileceğimi sanmıyordum. Gökyüzünden güneşi çalınmış, dört bir yanını karanlık kuşatmış, ölüm kokan bu sarayda nefes almak bile güçken yaşamak imkânsızdı.

"Maalesef," dedi Enfer üzgün bir ifadeyle. "Lordum gelene kadar burada saklanmak zorundayız. Merak etmeyin can güvenliğiniz bana emanet. Tüm ihtiyaçlarınızın karşılanacağından emin olabilirsiniz."

İhtiyacım olan tek şey Aryen'in canını almak ve bu diyardan çekip gitmekti. *Ve sevgili Enfer, senin bu ihtiyaçlarımı karşılayabileceğini hiç sanmıyorum.*

"Hayır," diye itiraz ettim çok geçmeden. "Burası çok korkunç. Her yer ceset dolu ve berbat kokuyor." Elimle burnumu kapatırken tiksinerek yüzümü buruşturdum. "Bir an bile kalamam burada."

"Maalesef."

Maalesef demeyi kes artık mankafa.

"Ne demek bu?"

"Lordumun emirlerine karşı gelemem. Kendisi gelene kadar sizi burada güvende tutmamı istediği için başka yere gitmemiz doğru olmaz."

İtirazı karşısında küplere binsem de Erin'in benden önce davranıp konuşmaya başlaması büyük bir gerginliğin çıkmasını engelledi.

"Bizi burada bulurlarsa onlara yaşattıklarını bize de yaşatmazlar mı?" Erin, işaret ettiği havuzun dibine yığılmış cesetleri görünce bir ürperti tüm vücudumu yalayıp geçti.

Büyükçe yutkunarak Enfer'e bakarken "Lordun hangi cehennemdeyse git bul ve ona söyle. Beni burada alıkoymaya hakkı yok." Her kelimede sesim biraz daha yükseldi ve sarayın bahçesinden ana binaya doğru uzanan dehlizde yankılandı.

"Rena sakin ol," dedi Erin koluma dokunarak. "Bu kadar ses çıkaramayız, etrafta birilerinin olup olmadığını bilmiyoruz."

"İnsan dönmesi haklı," dedi Enfer küçümseyici bir tavırla.

"Karga piçi de öyle. Haklı." Erin kelimeleri tükürür gibi sarf ederek Enfer'i payladı.

Sarayın kırılmış camlarından içeri sızan kasveti gözlerimle takip ederken orada birilerinin olup olmadığını merak ederek önüme döndüm.

"Uzun zamandır lordumun geri dönmesini bekledim Leydi Rena. Bu yüzden bana zorluk çıkarmak yerine lordumun emrine karşı gelmeyi bırakırsanız bu hepimizin yararına olur. Kraliçe Maysa'nın her yerde gözü kulağı var ve burada olduğumuzu öğrenmemeli." İfadesindeki ciddiyetle geriledim. "Doğrusu bizim canımızın bir kıymeti yok fakat bizim yüzümüzden lordumun geri döndüğünü öğrenirse onun başı belaya girebilir."

Aryen beni bir paçavra gibi topraklarına fırlatıp kendi kıçını kurtarmak için köşe bucak saklanıyor muydu yani?

"Aryen nerede?" diye sordum öfkeyle. "Saklanıyor mu yoksa? Kraliçeden mi korkuyor?"

"Sakın!" Enfer'in gök gürültüsünü andıran sesiyle birlikte geriye kaçarken Erin, önüme geçerek beni arkasına sakladı.

"Hey!" dedi Enfer'i göğsünden iterek. "Sakin ol."

"Lordum hakkında kimse... ama kimse bu şekilde konuşamaz!" Öfkeyle çattığı kaşlarının altında alev alev yanan gözleri beni abluka altına almıştı. "Eğer bir daha buna cüret ederse..." Erin'in omzunun üstünden bakıyordu.

Söylediklerimden pişman değildim ama Enfer'in de şaka yapar gibi bir hâli yoktu. Biraz önce beni alenen tehdit edecek kadar gözü dönmüştü. Bu yüzden gözlerimi kaçırıp sessiz kalarak gerginliğin yatışmasını bekledim.

Enfer gibi Erin de Aryen'e böylesine bağlı mıydı yoksa?

Zamanla Enfer gibi sadık mı olacaktı? Bunu kendi isteğiyle mi yapacaktı yoksa ruh mührü yüzünden kendini mi kaybedecekti?

Enfer burnundan soluyarak saraya doğru yürümeye başladığında Erin'le baş başa kaldık.

"Üzerine gitmesen iyi olur," diye fısıldadı. "Sen yokken diyar ve Keybos Krallığı hakkında çok fazla şey anlattı. Keybos halkından geriye Lord Aryen ve Enfer kalmış. Yüzyıllar boyu lordunu bekleyen sadık bir muhafızın damarına basmak istemezsin, öyle değil mi?" Derin bir soluk çekti içine.

"En kötüsü de Lord Aryen aynaya hapsolduğunda diyar onu unutmuş, anılarını yutmuş ve varlığını çürütmüş. Halkı yozlaşmış, tebaası baş kaldırmış, ailesi terk etmiş. Enfer yüz yılı aşkın bir süre hatırlayamasa da varlığını hissettiği lorduna sadık kalmaya devam etmiş. Bilmediğin bir şeyi beklemek çok garip ve çok zor."

Kendi diyarımızda olsaydık, biri bana sesini yükselttiği için Erin ona haddini bildirirdi ama şimdi Enfer'in damarına basmamam konusunda bana öğütler veriyordu. Haklı olabilirdi ama bunu yapma sebebinin ruh mührü olma ihtimali canımı sıkmıştı.

"Pekâlâ," dedim buruk sesimle. "Dikkat etmeye çalışırım."

Erin'i ardımda bırakarak Enfer'in peşinden saraya doğru yürüdüm. Hızlı adımlarla sarayın çift kanatlı devasa kapısından içeri girene kadar etrafıma bakmadım. Enfer öyle hızlı yürümüştü ki kısa süre içinde göz-

den kaybolmayı başarmıştı. Bana olan öfkesinden peri güçlerini kullanarak uzaklaşmış olmalıydı.

Duvarlar eskiden burada yaşayan perilerin kanlarıyla yıkanmıştı. Kurumuş izleri ürpererek inceledim. Uzun ve karanlık koridorlara titizlikle işlenen göz alıcı freskler kan lekeleriyle kaplıydı.

İçlerinden bir tanesini incelemek üzere durdum. Kanatlarını iki yana açmış bir kuzgunun bedenine sarılmış yılan motifi vardı. Yılanın derisi de kuzgunun tüyleri de simsiyahtı. Gece kadar siyah... karanlığın iki hizmetkârı olarak duvarın bir bölümüne nakşedilen bu görsel karşısında Aryen'in keskin bakışları üzerimde gibiydi.

Duraksadım ve geriye çekildim. Bir anlığına arkamda biri varmış gibi hissedip korkuyla iç çekerek arkama döndüm. Aryen'in soluğu ensemdeydi sanki.

Arkama baktığımda koridorda yalnız olduğumu görüp sakinleştim.

Yeniden önüme dönüp duvar işlemelerini incelerken kafamın içindeki karmaşaya daldım. Bu katliamın sebebi kimdi ve neden yapmıştı çok merak ediyordum ama ne kadar az şey bilirsem o kadar az tehlikede olurdum. Uzak durmak en iyisiydi.

Gürültüyle çarpan bir kapı sesi duyunca irkildim. Ses üst katta yankılanmıştı. Koridorun sonundaki merdivenlere ulaşıp tırabzanından tutunarak ağır ağır çıktım.

Giriş katında bulunan uzun koridorun aksine geniş bir holün sağ tarafında bulunan ve en az sarayın bahçe kapısı büyüklüğünde iki kanatlı ahşap kapıdan tarafa yürüdüm.

Ahşap kapının göbek kısmında karmaşık yıldız motifleri vardı. Büyükbabam sayesinde aşina olduğum sanat teknikleriyle bezeli kapı büyüleyici görünüyordu.

İçeride duyduğum konuşma sesleriyle geriye sendeledim. Kapının üzerinde gezinen parmaklarımı çekerek nefesimi tuttum ve sesleri dinledim. Kelimeleri net olarak seçmeye çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi çünkü içeriden boğuşma sesleri geliyordu.

Kalbim şahlanıp dört nala koşarken gürültüsü kulaklarımı tıkadı. Elim ahşap kapının geniş kanadındaki büyük halka tokmağı kavradı. Tüm gücümle ittiğimde gıcırdayarak açılan kapının ardında beni karşılayan manzarayla olduğum yere çakılıp kaldım.

Bir grup muhafız tarafından ele geçirilen Enfer; her yanı ihtişamlı

oturduğumuzda bedenimin titremesi her şeyin önüne geçti. Beynim donmuş, sağlıklı düşünme yetimi kaybetmiştim.

Onu sıkıca kavrayıp çenemi omzuna yasladığımda sırtına saplanmış oku gördüm. O anda dünya ayaklarımın altından kaydı. Okun açtığı yaradan sızan kanı görünce bayılacağımı sandım.

Erin'in yarasından bakışlarımı çekip karşıya baktığımda Enfer'i esir alan Glander askerlerini gördüm. Simav hiddetli adımlarla olduğumuz yere doğru gelirken ne yapacağımı bilemedim.

Erin'i böylece bırakıp kaçamazdım. Bunu yapmamı istese de onu ölüme terk edecek değildim. Farkında olmadan gözyaşlarım akmaya başladı ve ben çaresizliğe boyun eğerek kendimi onun adını mırıldanırken buldum.

"Eren..."

Duymuyordu beni.

"Eren..."

Görmüyordu.

Ona ihtiyacım varken Aryen bir korkak gibi saklanmayı seçtiği için ondan bir kez daha nefret ettim.

Saniyeler geçti, ayak sesleri arttı.

Koşuşturmalar ve homurtular çoğaldı, gölgelerin ağırlığı üzerime çöktü.

Glander Krallığı'na ait ulsımlar ışık topları hâlinde etrafımı sararken Simav'ın sesi kulaklarıma ulaştı.

"Kimsin sen?"

Etrafımı saran ışık huzmesinden yayılan büyünün kokusu ciğerlerimden taşarak bedenimi derin bir uykuya kavuşturduğunda kelimeleri seçmekte zorlandım.

"Kraliçemizin çok hoşuna gidecek," dedi bir başka ses.

Alaycı gülüşmelerin ardından bir diğer tanıdık ses yeniden kulaklarıma ulaştı.

"Sen nesin böyle?"

Son duyduğum ses Simav'a aitti.

9

KARGA VE GÜVERCİN

Başka bir âlemin havasını solumanın ağırlığı üzerime çökmüştü. Gözlerimi güçlükle aralarken âdeta kendimle savaşmıştım.

Mienas'a ilk yansıdığımda sıcak ve yumuşak kumlarıyla bedenimi saran bir çölde uyanmıştım. Şimdiyse sırtımda kurak toprakları hissederek yattığım yerden doğruldum. Bu kez toprak içimi ürpertecek kadar soğuk ve sertti. Toprağın üzerindeki çatlaklar bir harita gibi uzanıp gidiyordu.

Nerede olduğumu bilmiyordum. En son Erin'in yaralı bedenini ayakta tutamadığım için birlikte yere yığılmıştık ve Simav, askerleriyle birlikte canhıraş üzerime atılmıştı. Tılsımlarıyla beni uykuya yatırdıktan sonrasını hatırlamıyordum.

Bilinmezlik...

Karanlık...

Soğuk ve ıssız...

Yolunda gitmeyen garip bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Çıplak ayaklarım soğuk toprağın üzerinde adımlarken ağzımda kekremsi bir acı, bedenimde karşı koyamadığım bir hissizlikle yürümeye devam ettim.

Karanlığın ortasında hiçbir şey yoktu. Kollarımı bedenime sararak ay ışığıyla aydınlanan uçsuz bucaksız bir çölün ortasında dondurucu soğuğa maruz kalarak ilerliyordum.

Bağnaz bir fısıltı kulağıma ilişti̇ğinde iç çekerek durdum.

"Kaosa sahip çık...

Bul onu... Işığını bul... Kristalleri çöz."

Fısıltının geldiği yöne bakmak istedim ama nereye bakacağımı bilemedim. Sesler her yerdeydi.

"İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır seni bulacak."

Bunları daha önceki kâbuslarımdan hatırlıyordum.

"Kaos zamanın tanrısıdır."

Evet, evet.

"Âlemler birleştiğinde lanet diyarı ele geçirdi."

Peri diyarı bir günah işledi.

İnsan diyarı bir günah işledi.

Zihnim otomatik olarak fısıltıların cümlesini tamamladı.

Lanetli bir diyar. Peki öyleyse laneti ne?

"Seni bulduğunda ona itaat et."

Beni bulacak olan kimdi?

Aryen miydi?

Kraliçe Maysa mı yoksa?

Kime itaat etmemi istiyorlardı?

"Gerçeğe karşı koyar yozlaşmış kalpler..."

"Gerçeğe karşı koyar yozlaşmış kalpler," diye yineledim istemsizce.

Son kelimenin dudaklarımdan dökülmesini beklemiş gibi sessizlik vücut bulduğunda karanlık yoğunluğunu arttırdı. Yönümü kaybetmekten korkarak olduğum yerde durdum.

Karanlığın içinde telaşlı bir koşuşturma duyulduğunda merakla nefesimi tuttum.

Gölgeler hizaya girdi.

Karanlık bir yol çizdi.

Gecenin ayazı kirpiklerimde buzlanırken ay ışığı bir sahneyi aydınlatır gibi yolun ilerisini aydınlatınca Aryen'in ilahi güzellikteki yüzünü açığa çıkardı.

Keybos Krallığı'nın en yücesi.

Düş ve Kâbus Sarayı'nın unutulmuş efendisi.

Gölge ve Karanlıklar Lordu.

Kaosun efendisi.

Lord Aryen.

Onu gördüğüm an kaşlarım öfkeyle çatılsa da kalbim pır pır etti. Bir daha görmek istemediğim yüzünü hiçliğin ortasında görünce onun ya-

macına sığınmak istedim. Yanımda olmasına ve yabancısı olduğum bu diyarda bana rehberlik etmesine ihtiyacım vardı.

"Rena." İlk konuşan o olsa da cevap vermediğim için karşılıksız konuşmaya devam etti. "İyi misin?"

Başımı iki yana sallarken gözlerim sulandı ama ağlamak istemiyordum.

Mienas daha ilk günden bana gerçek yüzünü göstermişti. Burada bir yerim ve kıymetim olmayacağı aşikardı. Diyarın kraliçesine köle olarak sunulmak için alıkoyulmuştum.

"Neredeyiz?" Ağlamaklı sesimin titremesine engel olmaya çalışarak konuştum. "Burası neresi?"

Etrafa bakınırken tökezleyip düşecektim fakat Aryen son anda elini uzatınca boşluğa doğru savurduğum elim onun parmaklarına kenetlendi. Öylece dengemi sağlayabildim.

"Boşluktayız," dedi elimden tutup benimle birlikte yürümeye devam ederken. "Rüya boşluğundayız ve sen hâlâ uyuyorsun."

Aryen'in nezaketi karşısında şaşkındım.

"Boşluk mu?" diye sordum. "Nasıl?"

"Benim açtığım bir boyutta, kafanın içindeyiz." Haylaz gülüşü dudaklarını kıvırdığında sol elinin parmaklarını sallayarak benimle alay etti. "Daha önce yaptığım gibi... Rüyalarını yönetiyorum yani."

Öfkeyle yüzümü buruşturdum da o an bunu sorun etmek yerine bedenimin nerede olduğunu düşündüm. Hatırlamıyordum. Simav'ın meraklı bakışları ve adamlarının gülüşmeleri dışında hiçbir şey hatırlayamıyordum.

"Hangi cehenneme kayboldun?" Hışımla elimi çekip bir adım geriye çıktım. "Senin yüzünden Erin vuruldu. Enfer'e pusu kuruldu ki muhtemelen o da esir alındı. Beni de aynı şekilde yakaladılar, kraliçeye köle olarak sunacaklar. Peki ya sen?" Sinirden çenemin titremesine engel olamasam bile en azından ağlamadığım için mutluydum.

Siktir.

Ağlıyordum.

"Nasıl öylece bırakıp gidersin?" Sesim daha yüksek bir tonda çıktı. "Güçlerin yok diye bir korkak gibi saklanıyor musun?"

"Hayır."

Mahcup bir ifadeyle başını eğdiğinde gereğinden fazla üzerine gittiğimi düşünerek duruldum. Kendisini ve krallığını böylesine yücelten birinin korkaklık etmesine ihtimal vermiyordum.

"Neredeydin?" Bu kez hiç olmadığım kadar sakin bir şekilde konuştum. "Bize neden yardım etmedin?"

"Döneceğim," dedi sadece. "Yokluğumda olup biten ne varsa öğrenip döneceğim ve sizi kurtaracağım." Bir adım öne çıkıp karşımda dikildi. "Söz veriyorum."

Alaycı gülüşümle birlikte ağırlığımı diğer bacağıma verirken kendimi savunmaya geçer gibi kollarımı göğsümün altında kavuşturdum.

"Demek söz veriyorsun?" Kaşlarım da tavrıma uygun bir şekilde yukarı kalktı. "Bu kaçıncı? Ben sayamadım."

Seni bu lanetten kurtaracağım, söz veriyorum.

Arkadaşının hayatını kurtaracağım, söz veriyorum.

Size bir şey olmayacak, söz veriyorum.

Döneceğim, söz veriyorum.

Bir yolunu bulup sizi kurtaracağım, söz veriyorum.

Aryen'e güvenmemem gerektiğini daha diyara yansımadan önce öğrenmiştim. Yine kimsenin bilmediği, kafasının içindeki tilkilerin yoldaşlık ettiği bir oyunun içindeydi. İstediği bir şey vardı ve ona ulaşana kadar beni boş vaatlerle oyalayarak zaman kazanıyordu.

"Ben gelene kadar hayatta kal Rena." Uzanıp omuzlarımdan tuttu. Yüzündeki ciddiyetin üstüne hiddetli sesi gölge düşürdü. Gözlerindeki endişeyi fark etmemek imkânsızdı. "Kendine çok dikkat et."

"Kendimi neyden korumam gerektiğini bile bilmiyorum." Çaresiz görünmekten çekinmeden konuştum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yardım et." Omuzlarımdan tutan kollarını dirseklerinden yakalayarak yardım dilendim.

Erin için.

Kendim için.

Belki de Enfer için bile.

"Sen bu diyara aitsin Rena." Gözlerine kara çalınmıştı. İkimizi de içine alan bir ateş topunun yanardönerli kızıl hareleri gözbebeklerine yansıdı. "Sana ve bana ait olanı geri alacağım."

Sana ve bana ait olan.

Bize ait olan.

Aryen'i yakan ateşin külleri soluklarıma karışıp ciğerlerime yapıştığında nefes almak güçleşti.

Diyara ait değildim ama öyle olduğum söyleniyordu.

Peri değildim ama insan da olmadığım söyleniyordu.

Hırçın dalgaların dövdüğü kayalıkların üzerine tünemiş yosun kokusu burnuma hücum ederken kendimi; sığınacağı son limanı da yanmış, oradan oraya savrulan başıboş bir kayık gibi hissediyordum.

İki diyarda da kimliksiz, kimsesiz biriydim artık.

Kim olduğumu bulmak ve bana dair tüm gerçeklerin peşine düşmek istesem de nereden başlayacağımı bilmiyordum. Aryen'e güvenmiyordum. Aryen tekinsiz ve tehlikeliydi fakat bu diyar Aryen'den de tehlikeliydi. Güvenmek istemediğim adamdan başka güvenecek kimsemin olmayışı trajikomikti.

"Benimle açık konuş," diye emrettim sabırsızca. "Sorularıma net cevap vermek zorundasın. Böyle olmaz."

"Onlarla iyi geçin. Onlardan biri gibi görün."

Nasıl?

"Çok yakında Işık Baharı başlayacak Rena. Yılın hep bu vakitlerinde şenlik başlar, bir ay boyunca da devam eder. Herkesin dikkati bahar şenliğinde olacak. Megas Efendi'nin torunu olarak seni sarayda misafir etmelerini sağla. Maysa ve büyükbaban eski dostlardı, sana zarar vermezler."

"Sen ne zaman geleceksin?"

"Çok yakında." Kaçamak cevabı yeterli değildi. En azından kraliçenin topraklarında ne kadar süre hayatta kalmam gerektiğini bana söylemesi lazımdı. Kaç gün, kaç ay, kaç yıl?

"Ya lanet beni bulur ve hapsederse?" Birden aklıma gelen soruyla birlikte parmak uçlarım buz kesti.

"Daha zamanımız var, bana güven." Gözlerimin içine bakarken omuzlarımdan tutan ellerinin baskısını daha da hissettim.

Sorularımın hiçbirine cevap vermiyordu ama kendisine körü körüne güvenmemi bekliyordu. Canını almak için diyarına geldiğim lord her şeyden habersiz güven bekliyordu.

Kafamın içinde beni dansa kaldıran düşüncelerimin notasını işitme-

sin diye yüzümü asarak gözlerime sahte bir hüzün yerleştirdim. Usulca başımı sallarken "Sana güveniyorum," diye mırıldandım.

Aryen'in kederle gölgelenen gözleri içtenlikle parıldarken daha büyük bir gülümsemeyle samimiyetimi göstermeye çalıştım.

Kendini her şeyin sahibi ve anahtarı sanan karga piçi bu oyundaki en güçlü kartım ve silahımdı. Gerektiği zamanlarda istediğini vererek onu beslemek ve işimi kolaylaştırmaktan başka çarem yoktu. Girdiğim yol tehlikeliydi. En ufak bir yanlışta Aryen'in gazabına uğrayacağımı biliyordum. Bu yüzden kalbimi ve hislerimi bir kenara koyup mantığımla karar vermeliydim.

"Sana tek bir şey soracağım."

Dudaklarına ışık tutan gülümsemesi yavaş yavaş solarken çenesi kas katı kesildi.

"Ben kimim?" diye sordum.

Gözlerinin kararduğını, dudaklarının gerildiğini ve soğuk teninin buz kestiğini rahatlıkla hissetmiştim. Solukları hızlanırken gözlerini kaçırıp karanlığın içinde kendine bir kaçış yolu aradı.

Bir şeyler söylemek üzere dudakları aralandığında soruma cevap vereceği için büyük bir hevesle soludum. Dikkat kesilip ne söylemeye çalıştığını anlamaya çabaladım fakat amacını bilmediğim bir büyünün tılsımlı sözleriydi bunlar.

Hiç beklemediğim bir hamleyle uzanıp bileğimden kavradı. Daha da yükselen sesiyle kelimeler ağzından dökülmeye devam etti. Kurak toprağı sarsacak kadar hiddetli sesiyle karanlığı çağırdı. Etrafımızı saran gölgeler karanlığa katıldıkça nefes almak güçleşti.

Bir eliyle bileğimi sıkıca tutarken diğer elini göğsümün ortasına bastırarak soluğumu yavaşlattı. Gözleri buz tutmuştu ve kalbimin tam orta yerine saplanmış gibi bir acı tüm vücudumu ele geçirdi.

Elini göğsümden ayırdığı an karanlığın içinden bir ok fırlayıp bedenimi deldi, geçti.

Hayır, hayır...

Sırtıma saplanan bir ok değildi.

Kötüsü... Çok daha kötüsü.

Bir kuzgunun kanat sesleri sardı dört bir yanı.

Dağıldı sessizlik, karanlık pençesini daldırdı.

Süratle uçtu göğün en derinlerinde kara kuş.
Uçtu kuzgun.
Kömür karası tüyleriyle karanlığın içinde gizlendi.
Uçtu, uçtu, uçtu.
Arkamdan sinsice yaklaştığında kırdı kanatlarını.
Yay gibi gerindi.
Ve tam kalbime saplandı.

Sırtımdan girip kalbime isabet ettiğinde göğüs kafesimi parçalayarak çıktı. Bir güvercine dönüştü ve Aryen'in parmak uçlarına sürtünerek göğe yükselip uçtu.

Ağzımdan oluk oluk kanlar boşalırken Aryen'in solgun yüzünde parlayan gözleri kışkırtıcıydı. Öldüğümü sandım ve tam yere yığılırken uyandım.

Tan yeri ağarıyordu.

Seher yeli bir kuş tüyü misali tenimi gıdıklarken tılsımın etkisiyle baygın düşen vücudumdaki her bir kasın yorgunluğunu ve acısını hissedebiliyordum.

Göz kapaklarımı aralamak için sarf ettiğim çabayla nefes nefese kalırken yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Birbirine karışan hayal ve gerçekliği gözümü açtığım odayı görünce ayırt edebildim. Kâbus piçi yine uyurken zayıf bulduğu zihnime sızıp bana dilediği gibi işkence etmişti.

Hâlâ kâbusun etkisiyle titreyen elimi göğsüme götürdüm. Aryen'in bana söylediklerini unutmamak için zihnimde tekrarlayıp durdum.

Yüzüme yapışan saçlarımı çekip yataktan bacaklarımı sarkıttım. Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyordum ama yorgundum. Dayak yemiş gibi her yanım ağrıyordu.

Göz ucuyla çok az incelediğim oda beni afallatmayı başarmıştı. Kâbus Sarayı'nın duvarlarına sinmiş ölüm kokusundan ve karanlıktan eser yoktu. Tam karşımda duran kapı terasa açılıyordu ve oturduğum yerden bile rahatlıkla görünen manzarasına bakılacak olursa epey yüksek bir yerde bulunuyordum.

Kraliçenin sarayı olmalıydı.

Yatak, insan diyarındaki yatağımın iki katı büyüklüğündeydi. Üzerinde onlarca sırma işlemeli ipek kırlent vardı. İçlerinden birini başı-

mın altına alıp uyumaya devam etmek istesem de oyalanmadan ayağa kalktım.

Daha ilk adımımda aklıma gelen düşünceyle kalbim sıkıştı. Erin yaralanmıştı. Beni kaçmam için uyarırken ağzından püsküren kanın sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Ona ulaşmalıydım ama nerede olduğumu bile bilmiyorken bunu nasıl yapacaktım?

Hava yeni aydınlanıyordu. Odada zamanı öğrenmeme yardım edecek hiçbir şey yoktu, ne saat ne takvim... Hiçbir şey.

Yatağın karşısındaki şifonyerin yanında duran büyük boy aynasına doğru yürüdüm. Ne hâlde olduğumu merak ediyordum.

Aynanın karşısına geçip yansımamla göz göze gelince şaşkınlıkla irkildim. Belki de Aryen'in dediği gibi hâlâ vaktim olduğu için yansımam gelip gidiyordu. Her ne sebeple olursa olsun kendimi aynada görebildiğime sevinmiştim.

Üzerimdeki kıyafetler değiştirilmişti. Dahası, dağınık görmeyi beklediğim saçlarım özenle taranmış dalgalar hâlinde sırtıma doğru dökülüyordu. Tüm bunları hissetmeyecek kadar nasıl derin bir uykuya daldığımı düşünürken kendimi incelemeye devam ettim.

Saten gecelik yıldız ışığı renginde parıltılı bir kumaşa sahipti. Göğüs kupunda parmaklarımı gezdirirken kumaşın serin, ipeksi dokunuşuyla ürperdim. Zarif kumaşı sayesinde omuzlarıma tutunan ince askılarını hissetmiyordum bile.

İşaret parmağım dantelin ucuna takılarak hafiften geceliği aşağı yöne çektiğinde göğsümdeki iz dikkatimi çekti. İyice aynaya yaklaştım. Rüyamdaki kuzgunun göğsümden çıktığı noktayı net görene kadar geceliği açtım.

Kalbimin üzerinde bir kanat dövmesi vardı. Göğsümün arasında uzanan kanat köprücük kemiklerime ulaşmadan son buluyordu. Çok büyük değildi fakat hayli dikkat çekiciydi. Elimle tenimi okşadığımda varlığı parmak uçlarımda hissedilmeyecek kadar tenime işlemişti. Simsiyahtı.

Oraya nasıl kazındığını bilmiyordum. Etrafında küller uçuşan tek kanat şeklindeki dövmenin görüntüsünden etkilendiğimi inkâr edemezdim.

Bu her neyse Aryen'in başının altından çıktığına emindim. Belki de beni tılsımlamıştı. Yine ne haltlar karıştırıyordu acaba?

Derin dekolteli bir şey giymediğim sürece Aryen'in izini rahatlıkla saklayabilirdim. Ya da iyisi mi doğrudan kraliçenin yanına gidip bu izi gösterir, Aryen'in diyarda olduğunu ihbar edebilirdim. Böylelikle kraliçe haklaması için adamlarını Aryen'e yollardı. Ben de bu beladan temelli kurtulmuş olurdum.

Kulağa harika gelen bu fikri kafamda değerlendirirken odanın kapısı iki kanadıyla aniden açıldığında korkuyla sıçradım.

İçtenlikle gülümseyen güzeller güzeli, sivri kulaklı yaratığın teki -yani peri- peşine taktığı bir hizmetkâr ordusuyla odama hücum etti.

Arkasındaki yaratıklardan çok daha uzun boylu ve güzel olan peri kızı bana doğru yaklaşırken üzerimdeki geceliğin bir grup peri karşısında rahatlıkla duramayacağım kadar açık olduğu aklıma gelince huzurum kaçtı.

Hayretle çattığım kaşlarım, peri kızının gülüşünü hafiften soldursa da sevimli gülümsemesi dudaklarına sadık kaldı.

Sarı bukleleri omuzlarına değen perinin bembeyaz teni, pembe yanakları, ışıl ışıl parlayan menekşe gözleri ve zarif vücuduyla hayran olunası bir güzelliği vardı. Üzerindeki metalik pembe elbisesine eşlik eden beyaz korse, yaka ve kol detaylarıyla adeta bir masaldan fırlamış gibi görünüyordu.

"Leydim." Peri kızı yatak odası bölümünü odanın diğer tarafından ayıran basamağın önünde durarak reverans yaptı.

Peşinden gelen diğer hizmetkârlar da onun gerisinde durup hep birlikte reveransla beni selamladıklarında hayretle yüzlerine baktım.

Nereden leydileri oluyorum ki?

Haberiniz olsun, bu saraya esir olarak getirildim.

Ben bir köleyim.

Sahi, bu ne biçim bir kölelikti? Uyandığımda kendimi çürümüş iskeletlerin, farelerin ve balçığa bulanmış bir zindanın zemininde biçare olarak bulmayı beklerken prensesler gibi ağırlanmak tuhafıma gitmişti.

Burası Kâbus Sarayı'ndan bin kat daha güzeldi. Eğer bu şekilde hürmet göreceksem Aryen'in kâbusumda benden istediğini yerine getirmem hiç de zor olmazdı. Onlarla iyi geçinmemem için ortada hiçbir sebep yoktu.

"Sizler de kimsiniz?" diye sorarken kollarımı göğsümün altında kavuşturdum.

Nazik bir diz kırmayla elini göğsüne koyup "Ben Liya. Saray perilerinden. Bugünden itibaren sizin hizmetinize verildim."

Şaşkınlıkla Liya'nın gerisinde duran kısa boylu yaratıklara baktım. Onlar da insan görünümlü yaratıklardı fakat peri olmadıkları kesindi. Başka türlü bir peri ırkı yoksa eğer daha çok cüceye benziyorlardı. Cüce periler!

Ve çirkinler.

Liya'nın peri değil cin olduğunu söylediği cücelerin hâlâ başları eğik bir şekilde durmaları garip bir şekilde komik gelmişti. Az kalsın kıkırdayacaktım. Son anda elimi ağzıma kapatıp sahte bir şekilde öksürdüm.

"Söyle bakalım Liya," dedim en az onun kadar nazik olmaya özen göstererek. "Burası neresi? Ben nereye getirildim böyle?"

Sesimi olabildiğince inceltmiştim çünkü Liya her konuştuğunda sesi bir melodiyi andıracak kadar pürüzsüz ve kibardı.

"Gökkuşağı Sarayı'ndasınız. Kraliçe Maysa'nın himayesinde, güvendesiniz leydim." Her cümlesini, sonunda belli belirsiz diz kırıp sevimli bir gülümsemeyle sonlandırıyordu. Bunu her yaptığında da kendimi gülümsemek zorunda hissediyordum.

Bir elim hâlâ göğsümün üzerindeydi çünkü içlerinden birinin dövmemi görmesinden korkuyordum. Bu izin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onlar biliyor olabilirdi. Ne olduğunu öğrenene kadar gizlemeliydim. Riske atamazdım.

Kimi riske atamayacaktım ki?

Aryen'i mi?

Peh.

O lanet herifi kıçından tekmeleyip cehennem kuyularına atsam yine içim soğumazdı; çünkü ondan ve bana yaptıklarından nefret ediyordum, tüm kalbimle.

Derin bir nefes alarak zihnimi toplayıp Liya'ya döndüm. "Peki... Burada zorla mı tutuluyorum?" İmalı gülüşümle söylediklerimi destekledim.

Liya kaçamak bir bakışla arkasına dönerken kıkırdadı.

"Ben ve yardımcılarım sizi akşam yemeğine hazırlamaya geldik leydim. İzin verirseniz hemen başlamak isteriz, kraliçemizle katılacağınız ilk yemekte şık görünmek istersiniz. Öyle değil mi?"

Liya net bir cevap vermese de laf cambazlığı yaparak sorumu yanıtlamıştı aslında. Biraz süslenip kraliçeyle akşam yemeğini kabul etmekte bir sorun görmüyordum. Simav haydudu ve askerleri tarafından alıkoyulduğum için özür dileyecekti belki. Sonuçta büyükbabamla tanışıyorlardı. Olumsuz bir şeyle karşılaşacağımı sanmıyordum.

Makyaj masasının önünde duran kürklü pufa oturup aynanın karşısındaki yerimi aldım. Ellerimi kucağımda birleştirerek aynadaki yansımalarından cinlerin ve Liya'nın tatlı telaşını izlemeye koyuldum.

Bir an kendimle göz göze geldiğimde kendi evimde yaşadığım o gece aklıma geldi. Yansımamı kaybettiğim ve Aryen'i aynada ilk gördüğüm gece... Üzerinden yıllar geçmiş, uzak bir anı gibiydi hepsi. Kendi evim, odam, Hera, hayatım... Hepsi birkaç gün öncesine aitken nasıl olur da bu kadar uzakmış gibi hissettiriyordu?

Garip, çok garip...

En azından bu diyarda yansımam olduğu için kimse şüphelenmeyecek, soru sormayacaktı. Aryen dışında lanetli olduğumu bilen yoktu. *Şimdilik.*

"Ne zamandır uyuyorum?"

Liya, karşısındaki cinle fısıldaşmayı bırakıp bana döndü.

"Sekizinci günün sabahına uyandınız leydim."

Şaka mı yapıyordu?

Sekiz koca gündür uyuyor muydum ben?

Duyduklarım karşısında şaşkınlığımı gizleyemeyecek kadar hazırlıksız yakalanmıştım.

"Sekiz gündür hiç uyanmadım ve kimse de merak edip uyandırma gereği duymadı mı yani?" Öfkeliydim. "Ölmüş olabileceğim kimsenin aklına gelmedi mi?"

"Ölmediniz leydim," dedi Liya.

Aynadan göz göze geldik çünkü benimle alay ettiğini düşünüp daha da öfkelenmiştim fakat beklediğimin aksine söylediğinde çok ciddiydi. Beni ölmediğim gerçeğiyle teselli ediyordu. Mienas denen cehennemde her şey koca bir şaka olmalıydı!

"Sahiden mi?" Onunla alay etmek için öfkeyle çıkıştım fakat Liya bunu ciddiye alıp tereddütlü bakışlarla yüzüme baktığında saçlarımı yolmak istedim. Peri tozu beyinli ucube...

"Beni zorla buraya getiren o haydut herif nerede?" Hışımla ayağa kalktığımda Liya sehpanın üzerindeki sandıkla uğraşmayı bırakıp koşar adımlarla yanıma geldi.

"Sakin olun lütfen." Sesi beni yatıştırmaya çalışır gibi çıksa da işe yaramadı. "Burada kimse size zorla bir şey yapamaz. Kraliçemiz buna izin vermez."

"Buraya kendi rızamla gelmedim bile!" Bir suçu olmasa da Liya'ya bağırarak sinirimi atıyordum. "Beni derhal geri götürün. Madem burada zorla tutulmuyorum, gitmek istiyorum o hâlde."

"Bunu yapamam," dedi gülümserken. "Yozlaşmış Harabeler'de başınıza türlü felaket gelebilirdi." İç çekerek elini ağzına kapattığında kaşlarım iyiden iyiye çatıldı. "Tanrı sizi korusun, neyse ki başınıza bir iş gelmeden kraliçemizin baş muhafızı sizi bulmuş."

Arkadaki cinler birkaç kez dillerini şaklatıp belayı defettiler.

"O topraklara güven olmaz leydim. Orası kötülüğün, felaketin, sapkın ve yozlaşmış bir halkın enkazı; zira cehenneme giden yol oradan geçiyor. Oradan uzak durmalı, Gökkuşağı Sarayı'nın himayesine sığınmalısınız." Son kelimeler dudaklarından dökülürken neşeyle cıvıldayıp ellerini iki yana açarak kendi etrafında döndü.

Bense Aryen'i düşünürken buldum kendimi. Onu ve halkını sapkın ilan etmişlerdi. Sarayını ise cehennem yolu diye adlandırıp orayı lanetle anıyorlardı. Ensemdeki tüylere kadar ürpermiştim. Her ne kadar ondan nefret etsem de bazı zamanlar tüm bunları neden yaptığını düşününce ona hak veriyordum. Ailesi ve krallığı söz konusu olan bir lorddu o. Ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu sadece.

"Erin?" dedim aceleyle hüznümü dağıtmak için. "Arkadaşım. Onu yaraladınız. Öldürmek istediniz." Liya bu söylediğime şaşırmış gibi durmuyordu. Demek ki Erin'in yaralandığını biliyordu. "Ne yaptınız arkadaşıma?" diye cırladım dişlerimi sıkarak. "Beni ona götürün."

"Kimse ölmedi leydim," dedi uysal bir şekilde. "Sakin olun lütfen."

"Kraliçenizle görüşmek istiyorum."

"Görüşeceksiniz zaten." Omuzlarımdan tutarak beni yeniden pufa oturttuğunda hışımla yeniden kalkıp karşısına dikildim.

"Hemen görüşmek istiyorum."

"Bu mümkün değil." Başını iki yana sallarken ihtiyatlı duruşuyla

beni daha da kışkırtıyordu. "Kraliçemiz sizinle akşam yemeğinde buluşacak. Lütfen sabırlı olun ve yerinize oturun. Sizi hazırlamalıyız."

Belli oldu. Burada leydilere yaraşır bir muamele görüyor olsam da sözümün kıymeti yoktu. Burada kurallar vardı ve ben de kraliçenin koyduğu bu kurallara göre hareket etmeliydim.

Pekâlâ.

Hazırlanalım bakalım.

İnatçı duruşumu bozup omuzlarımı indirdim. Bembeyaz ve yumuşacık görünen pufla popom buluşana kadar usulca çöküp kendimi bıraktım. Sakince hazırlık telaşını izlemeye koyuldum.

Cüceleri, Liya'yı, sihirlerle yaptıkları şeyleri, kapıdan girip çıkanları takip etmeye çalışırken başım dönmüştü. Onların telaşından kurtulmak için etrafı inceledim.

Odada insana huzur veren bir ferahlık vardı. Duvarlar krem renginde ve parlaktı. Pencere kenarlarına, terasa açılan kapı kolonlarına dolanmış dallar doğal bir ahenk katmıştı. Duvarlara özenle işlenmiş resimlerin hepsinde pastel tonlar seçilmişti. Tabloların krem tonları ise yakaladıkları muhteşem kontrastla göz yormadan duvarların çıplaklığını gidermişlerdi.

Tüm mobilyalar ahşaptı. Bazıları doğal renginde bırakılmış kahverengi tonlarındaydı ama çoğunluğu beyaza boyanmıştı. İri yapraklı bitkilerle odanın pek çok yerine hareketlilik katılmış ve köşelerden inen sarmaşıklarla uyum sağlanmıştı. Neredeyse tüm pencereler boydan boya olduğu için gün ışığı tüm odayı aydınlatıyordu.

Kapı bir kez daha açıldığında bir elbisenin uçuşarak odaya girmesine şahit oldum. Gördüklerimin gerçekliğini sorgularken gözlerimi ovaladım. Tam elbisenin uçabildiğine inanmaya başlamışken elbisenin uçlarını çekiştiren minik perileri görünce aydınlanma yaşadım.

Benim için getirildiğini düşündüğüm elbisenin onlar için taşıması zor, devasa bir nesne olması çok komikti. Ve de ilginç...

Enfer'e minik perileri sorduğumda Periler Ormanı'nda yaşadıklarını söylemişti. Meğer kraliçenin sarayında hizmetkâr olarak da bulunuyorlarmış...

Neredeyse avuç büyüklüğündeki periler, elbiseyle birlikte yanıma geldiklerinde konuşmak için Liya'dan sessiz bir müsaade istediler.

Karnının üzerinde birleştirdiği elleriyle öylece başımda dikilen Liya istifini bozmadan çenesiyle konuşmalarına izin verince periler neşeyle kanat çırparak yanıma yaklaştılar.

"Leydim... Leydim..." Hayal ettiğimden de fazla sevimli görünüyorlardı. "Sizin için güzeller güzeli bu elbiseyi hazırladık. Umarım beğenirsiniz."

Sahiden mi?

Dünyaya kanatlı, sihirli güçleri olan minik yaratıklar olarak geliyorsunuz ve tek dileğiniz insan diyarından gelen bir kızın seçtiğiniz elbiseyi beğenmesi mi?

Aptal yaratıklar.

Kusmak üzereymiş gibi yüzümü buruşturarak "Giymem ben bunu," dedim. "Çok kötü!" Şımarıklık ettiğimi biliyordum ama bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sadece sekiz gün boyunca hiç tanımadığım bir sarayda uyutulduğum için sinirliydim ve hıncımı onlardan alıyordum.

Perilerin dördü birden ağlamaklı ifadeyle birbirlerine baktılar. Liya'nın şaşkınlıktan dona kalmış bakışlarıyla karşılaşınca gözlerimi kaçırdım Şapşal suratları öyle komikti ki öfkeli olmama rağmen kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

Liya eliyle perileri kış kışladı. Binlerce özür eşliğinde elbiseyle birlikte odadan çıktıklarında kendimi kötü hissettim.

"Neden beğenmediniz?"

Oturduğum yerde yarım bir şekilde dönüp Liya'ya baktım. "Pembeydi," dedim yüzümü buruşturarak. "Çok çirkin."

Pembeyle bir sorunum yoktu ama tarlatanı yüzünden kocaman görünen bir elbise giyip masal perilerine dönüşecek değildim.

Alaycı tavrımı bir kenara bıraktım. "Daha ağır başlı bir elbise istiyorum," dedim.

Liya diz kırıp kendinden emin bir ifadeyle parmak şıklattı. Göz açıp kapamaya kalmadan kucağında beliren elbiseyi bana doğru uzattığında heyecanla oturduğum yerden kalktım. Hayatımda gördüğüm en güzel elbiseye hayranlıkla bakarken ağzım açık kalmıştı.

İpek kumaşı, göz alıcı işlemeleri ve omuz detaylarıyla akıl almaz güzellikte bir elbiseydi. Her şeyden öte rengi... Beyaz tenime can verecek hâkî yeşili elbiseyi giymek için bir an önce saç ve makyajımın tamam-

lanmasını istedim. Elbisenin belini saran yaldızlarla bezeli şeritten gözlerimi alamıyordum. Büyüleyiciydi. En son ne için bu kadar sabırsızlandığımı hatırlamıyorken bu elbise çocuksu heyecanımı gün yüzüne çıkarıvermişti.

Ilık bahar rüzgârı, terasın açık kapılarından içeri sızarak tenimde dans ederken haylaz bir kuşun şakımasıyla diğer pencereden odayı terk ediyordu.

Hazırlığın sonlarına gelmiştik. Saatlerdir odanın içinde bir telaş havası hakimdi ve ben bu koşuşturmadan çok yorulmuştum. Elbisemin son hazırlıkları yapılırken mola vermek isteyip çayımla birlikte terasa çıkmıştım. Gökkuşağı Sarayı'nın bahçesi büyüleyici bir manzaraydı.

Gökyüzünü selamlayan ağaçlar, gövdesine sarılan sarmaşıklar, insanı üzerine uzanıp göğü seyretmeye davet eden yemyeşil çimenler ve kokusuyla ruhunu okşayan çeşit çeşit çiçekler... Şahaneydi ama kalbimin derinliklerinde bir ses durmadan aynı şeyleri söyleyip duruyordu.

Diyarın güzelliğine kapılma.

Diyarın seni ele geçirmesine izin verme.

Yeniden makyaj masasına döndüğümde merak ettiğim bir soruyla sessizliği bozdum.

"Ne konuda rehberlik edeceksin bana?" Dudağımı renklendirmekle meşgul olan Liya bir anlığına geri çekilip gözlerimin içine baktı.

Hemen sonra kaldığı yerden devam ederken tatlı bir kıkırtıyla "Her konuda," diye yanıtladı.

"Ne istersem yapacak ne sorarsam cevaplayacak ve her istediğim bilgiyi bana vereceksin demek mi oluyor bu?"

Hı hı.

"Elbette," dedi sevecenliğiyle. "Sınırları aşmadığınız sürece."

"Sınırlar nedir?" Yok mu bu diyarın bir kullanma kılavuzu?

"Kraliçemizin kuralları ve istekleri her şeyden üstündür. Onun çizdiği çizgilerin dışına çıkmadığımız sürece özgürüz. Aksi hâlde cezalandırılırız."

"Ben de mi?"

Cevapsız bırakarak işine devam etti.

Sıkıntıdan yanaklarımı şişirdiğim sırada Liya'dan azar yiyerek sabit durmam konusunda uyarıldım. Saç ve makyajımı yaptığı süre boyun-

ca ara sıra onu darladım. Her seferinde göz ucuyla bana bakıp, sonra sessizce işine devam etti. Ben de bakışlarıma daha hoşnutsuz bir tavır yansıtarak onu rahatsız etmeye devam ettim.

"Burada herkes sihir yapabiliyor mu?"

"Evet," dedi hemen. "Ama herkesin gücü eşit değil. Bizler yardımcı periler olarak yaratıldığımız için ancak saraylarda hizmet edebileceğimiz şekilde eğitildik. Kraliçemiz, lordlarımız, onların varisleri ve muhafızlarının güçleri ise daha başka."

Gözlerim meraklı bir şekilde açıldı.

"Peki... Bu diyarın en güçlüsü kim?"

"Şüphesiz ki Işık Getiren, diyarın görüp görebileceği en güçlü ve eşsiz kraliçemiz..."

"Bırak şimdi kraliçeni övmeyi... gerçeği söyle." Tıpkı Enfer'in yaptığı gibi Liya da kendi kraliçesini övgülere boğmakla meşguldü.

Zaten saatlerdir bir pufun üstüne tünemiş, hiç bilmediğim bir sarayda tanımadığım bir kraliçenin masası için süslenmem yetmiyormuş gibi bir de beni esir alan kadına methiyeler dizilmesini dinleyemeyecektim.

"Çok kabasınız!" dedi elini göğsüne bastırarak. Bu diyarda herkes böyle çıt kırıldım mıydı sahiden?

"Sen de yalancılık etme!" diye üstüne gittim.

"Kraliçe Maysa'nın eşsiz gücüne şahit olmadınız bile. Onun hakkında çıkarımda bulunmamalısınız."

"Pekâlâ... Diğer krallıklar?"

Sabrı taşıyor gibi omuzlarını düşürüp gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı. Sıcak nefesi kulağımın arkasına çarptı ve ben öfkeyle kaşlarımı çatarak ona sataştım.

"Şimdi kim kabaymış?" diye cırladım. "Göz devirmeye utanmıyor musun?"

"Şimdiden uyarmakta fayda var. Bu soruların hiçbirini kraliçemize sormayın. O soru sormadan konuşmayın. Söz hakkı vermesini bekleyin ve gülümseyin. Ayrıca yemeğinizi yerken ağzınızı şapırdatmadığınızdan da emin olun."

Hayretle kaşlarım yukarı kaydı. "Tasmamı da elbisemin rengine uygun seçer miyiz?" Alaycı bir ifadeyle göz devirdiğimde yüzündeki bilmiş ifade yavaşça soldu.

"Kendinize karşı da çok kabasınız," diye azarladı beni.

"Neyse... Diğer krallıklar hakkında bilgi ver biraz," diyerek konuyu geçiştirdim. "Rehberlik görevini hiç iyi yapmıyorsun haberin olsun. Dua et akşam yemeğinde konusu açılmasın. Hizmetinin ne kadar kötü olduğundan bahsetmemi istemezsin, öyle değil mi? Sizler yüzünden kraliçenizin sarayı hakkında kötü izlenimlere kapılmam onun hiç hoşuna gitmeyecektir diye düşünüyorum." Tehditkâr bir tavırla kaşlarım hareketlendiğinde dudaklarımı içeri katlayarak ıslattım.

Yüzündeki neşe kayboldu.

"Bir fincan daha çay istiyorum," diye ekleyerek Liya'dan önce konuştum.

Cinlerden biri inci bezemelerle süslenmiş geniş ağızlı fincanıma kokusu buram buram ciğerlerime dolan bitki çayını doldurdu. İnsan diyarındaki çaylardan çok başka ve huzur verici bir kokusu vardı. Ayrıca insanı mest eden lezzetiyle ilk fincandan itibaren bağımlılık yapıyordu.

"Eskiden diyar üç krallığa ayrılmıştı. Her krallığın kendi hudutları vardı. Herkes huzur ve refah içinde yaşardı." İç çekerek ara verdi. "Ta ki kaos topraklarımızı ele geçirene dek. O kaostur ki tüm diyarın dengesini bozdu, düzenini sarstı ve diyarda yaşayan her bir canlının, tüm krallıkların kaderini değiştirdi.

Glander, Orrenia ve Keybos Krallığı... Diyarı ele geçiren hastalık krallıkların gücünü azalttı, müttefikler değişti. Düzen bozuldu ve Keybos Krallığı, kaosun tükettiği ilk krallık oldu. Yozlaşmış halkına ise gölgelerin yandaşları dendi. Kraliçe Maysa diyarın hükmünü ele aldığında o sapkın halkın ışığını üzerlerinden aldı ve toprakları tümüyle karanlığa gömüldü."

Derin bir nefes aldım.

"Peki kaos diyarı nasıl ele geçirdi?" Hastalık dediği şey neydi?

Sıkı bir topuzla hazırladığı saçlarımın son bir işlemi kalmıştı. Liya bununla meşgul olduğu için soruma cevap vermedi. Makyaj masasının köşesinde dakikalardır gözümün önünde duran ve ışıl ışıl parlayan tacı aldı. Helenistik tarzda işlenen taç zarafetiyle davetkar bir ışıltı sunuyordu. Topuzumun iki yanına uzanan tacı yerleştirip saçlarımdan iki tutamla sabitledi.

"Cevap vermedin."

"Bunları konuşmamalıyız," derken parmak uçları tacın üzerindeki taşlarda gezindi. Tüm dikkatini vermiş görünüyordu.

"Beni bu diyara, bu saraya sürükleyen sizsiniz. Nerede olduğumu öğrenmeye hakkım var." Öfkeyle buruşan yüzüme baktığımda kaşlarımı çatmayı bıraktım. Saatlerdir Liya'nın sabrını zorluyor olsam da ortaya koyduğu iş inanılmazdı. Saçım ve makyajım harika olmuştu.

"Kraliçemiz tüm gücüyle topraklarımızı ve sihir gücümüzü tüketen kaostan kurtulmanın peşinde. İnanıyoruz ki çok yakında hepimizi bu sorundan kurtaracak. Kehanet gerçekleşmeden Kraliçe Maysa bir yolunu bulur, o her zaman bulur."

Rüyalarımda benden kaosa sahip çıkmamı isteyen her kimse bahsettiği kaos bu muydu?

Her an kafam daha çok karışıyor, ne düşünmem ve neye inanmam gerektiğini ayırt etmem güçleşiyordu.

"Uyandığınızdan beri canınızı sıkacak şeylerden bahsediyoruz." Liya kıkırdadı.

Hayır Liya canımı sıkan şey senin diyarın, kraliçen ve esir tutulduğum bu saray.

"Neyden bahsetmek istersin?" Meraklı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Haftaya başlayacak olan Işık Baharı, tam bir şölen!" Liya bunu söylerken ağzı kulaklarına varmıştı. "Çok uzun zamandır böylesi bir şenliğe şahit olmadık. Diyarı her gün biraz daha tüketen lanet yüzünden krallıklar da olumsuz etkilendi. Kraliçemiz diyarı eski ihtişamlı günlerine döndürmek istiyor. Bunun için de baharın gelişini şenliklerle karşılayacağız."

"Ne hoş." Liya'nın içtenlikle parlayan gözlerine bakarak gülümsedim.

"Bu kez birleşme ritüeli de bahar şenliğinin son gününe denk gelecek. Diyarın tüm genç kız ve erkekleri o gün ruh eşlerini bulacak. Duydum ki Lord Ayas da kendi eşini bulmak için ritüele katılacak." Liya'nın bahsettiği lord her kimse, ondan bahsederken yüzünü ele geçiren şehvetli ifadesi ve iç çekişi sayesinde merak etmiştim.

"Lord Ayas da kim?"

"Kraliçe Maysa'nın oğlu," dedi kıkırdayarak. Ağzının suyu akmasın diye kesik kesik konuşuyor ve sürekli iç çekiyordu. "Çok yakında diyarın şahit olacağı en büyük düğünlerden birini görebiliriz. Kraliçemiz

halkın gözünde oğlunun itibarını artırmak niyetinde. Bunu da ancak aklı başında, güçlü bir peri kızıyla sağlayabilir. Soylu bir peri kızıyla..."

"Ne güzel." Sıkıntıdan patlamak üzereydim. Öyle sıkıcıydı ki uykum gelmişti.

Hemen elbisemi giyip yemeğe gitmek istediğim için hışımla ayağa kalktım çünkü kurt gibi acıkmıştım.

"Hatırlıyorum da..." İç çekerek sustu. "Çok önceydi, yıllar önce..."

Odanın diğer ucuna doğru yürürken omzumun üstünden kısa bir bakış attım. Hemen sonra tamamen arkamı dönüp bakışlarımı Liya'nın üzerinde sabitledim.

"O zamanlar Keybos Krallığı düşmemiş, Orrenia ve Glander Krallıklar'ı ise henüz birleşmemişti. Kraliçemiz Glander Krallığı'nın güzeller güzeli leydisiydi yalnızca." Kocaman bir gülümsemeyle pembe yanakları seyirdiğinde ifadesizliğimi korumaya devam ettim. "Diyarın görüp göreceği en büyük düğüne şahit olmak bu peri gözlerime nasip olmuştu. Kraliçe Maysa görenleri hayran bırakacak, yüzyıllar boyu hafızalardan silinmeyecek görkemli bir tören hazırlattı fakat..."

"Fakat?"

"Lord Aryen kraliçemize... nişanlısına ihanet etti."

Liya'nın söyledikleriyle odanın serinleten havası birden kasvetli, boğucu bir hâl alırken ayağımın altındaki mermerler sarsıldı.

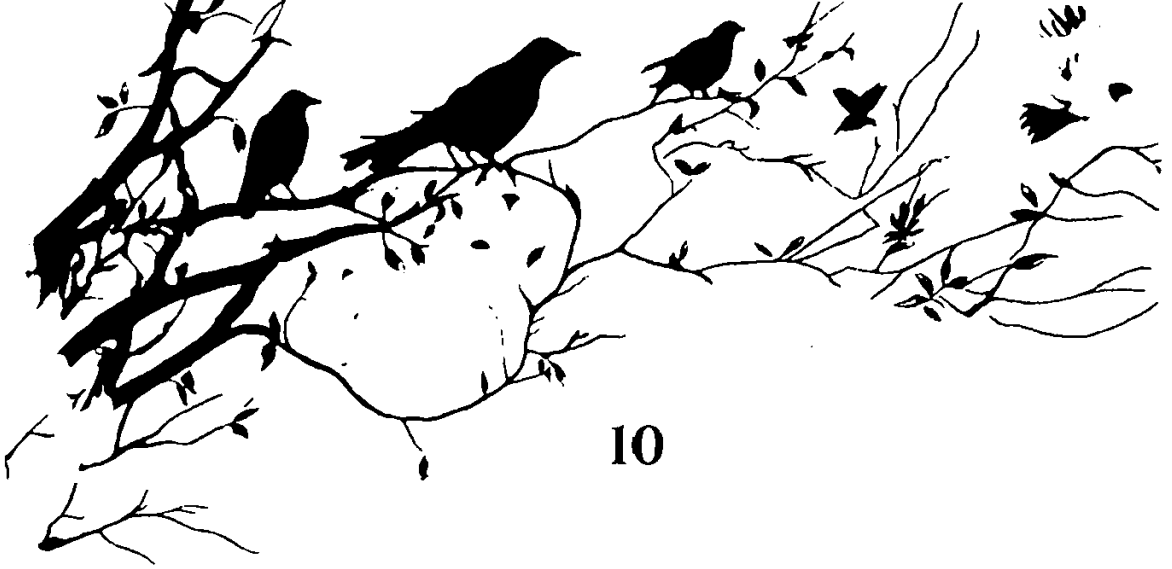
Dehşete kapılmış bir ifadeyle arkamı döndüğümde kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Düşmanı olarak bahsettiği kadın nişanlısıymış meğer...

Aryen bir düzenbazdı. İnsanları yalanlarıyla manipüle eden, gerçekleri saklayarak kendi çıkarları için insanları yanıltan bir şeytan.

Kendi elleriyle beni, nişanlısının kollarına atmıştı. Kendisinin ve krallığının ismi geçtiğinde lanetler okunan bu saraya belki de bir yem olarak atılmıştım.

Kahretsin!

Aryen'in kafasındaki tilkilerin kuyrukları bir kez daha ayaklarıma dolanmış ve beni yere sermişlerdi. Yine ona güvenmekle hata etmiştim.

10

KRALLIĞIN İZLERİ

İnce sütunlar ve zarif başlıklarıyla bezenmiş avludan geçerken pencerelerden esen hava ciğerlerime doldu. Baharın ferah kokusu ve yumuşak dokunuşuyla bir saniyeliğine de olsa öfkemin yatıştığını hissettim ama hemen sonra yüzüme tokat gibi çarpan gerçeği hatırlayıp adımlarımı daha da hızlandırdım.

Duvarlarına işlenmiş freskler, sarmaşıklar, şamdanlarında erimiş mumlar, beyaz taşlardan oluşan uzun koridor ve biraz önce yanından fırtına gibi geçtiğim avlunun ortasındaki çeşme... Hepsi birer sanattı ve perilerin dokunuşlarıyla oluştuğu belliydi. Tıpkı kendileri gibi yaşam alanları da insanüstü bir güzelliğe sahipti.

Onların güzel yüzleri, güzel sarayları ne kadar insanüstüyse ruhumu saran öfkem de insanüstü bir boyuta ulaşalı çok olmuştu. Aryen'e bu yaptığını ödetmeliydim. Bunun için cehennemin yedi kat dibine inmem gerekse bile umurumda olmazdı. O cehennemin kapısını bulur, şeytana istediğini verip alevlerin arasından gözümü kırpmadan geçer ve Aryen denen pisliğin yakasına yapışırdım.

Tam da bunu yapmak üzere koşuyordum zaten. Nereye gittiğimi bilmesem de süslü peri zırvalıklarının ve kraliçenin himayesinin olmadığı sarayın dışına çıkarsam bir yolunu bulabileceğime inancım tamdı.

"Leydim!"

"Benden bu kadar!" Ayağımdaki ince babet ayakkabılara rağmen ayaklarımı yere öyle öfkeli vuruyordum ki adımlarımın gürültüsü sessizliği yarıp geçiyordu. "Bu saraydan defolup gidiyorum."

Liya bana yetişmek için adeta koşuyordu. Onu duymazdan geldim. Avucumun içinde sıkmaktan buruş buruş ettiğim elbiseyi daha da yu-

karı çektim. Bacaklarıma daha fazla özgürlük alanı tanıyarak adımlarımı hızlandırdım.

Gün dönüyor, gökyüzü yavaş yavaş akşama kavuşuyordu ama buna rağmen hava hâlâ zarif bir esintiyle insanı mest ediyordu. Bu koridorlardan, sarayın rengarenk çiçeklerle bezeli bahçelerine ulaşmak için geçmeyi isterdim. Aryen'den hesap sormak için değil...

Aryen yüzünden buradaki hiç kimseye güvenmemeyi bir kez daha öğrenmiştim. Bu diyardaki herkes yalancı ve her şey bir illüzyondan ibaret gibiydi.

Aryen ve Maysa'nın nişanlı olduğunu öğrendiğimden beri zihnim bulanıktı. Güvenebileceğimi sandığım tek kişi Aryen'di ama o, bile isteye beni bu cehenneme atmıştı. Herkesin lanetle andığı Aryen'i aynanın hapsinden kurtarıldığım işitildiğinde kim bilir bana neler yapacaklardı?

"Leydim!" Liya nefes nefeseydi. "Leydim, durun. Yalvarırım!"

"Git başımdan!" diye cırlayarak adımlarımı hızlandırdım. Elimden gelenin en hızlısını yapıp bir an önce bu saraydan çıkmak istiyordum.

Liya'dan duyduklarımın hesabını sormadan hiçbir şey olmamış gibi kraliçenin huzuruna çıkmayı kendime yediremezdim. Kimse beni kendi oyunlarına alet edemez, habersizce sahneye fırlatıp ışıkları üzerime çeviremezdi. Her kim buna cüret ederse de karşısına çıkmaktan korkmazdım. Yani korkuyordum ama onların karşısına dikildiğimde duygularımı gizlemeyi başarırsam güçlü olan taraf olurdum.

Koştuğum için mi kurumuştu boğazım yoksa korkudan iç içe geçmiş damarlarımdaki kanım mı vücudumu yakıyordu emin değildim.

"Leydi Rena!"

Liya'nın sesiyle irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. Yavaşladığımı ancak o an fark edip adımlarımı daha da hızlandırmaya gayret ettim.

"Ben leydi değilim!" Omzumun üstünden laf yetiştirmeye çalıştım ona.

Saatlerce ve özenle hazırladığı saçlarımı, makyajımı ve cinlerin titizliğiyle giydirilen elbisemi mahvettiğim için üzgündüm ama sorun edeceğim son şey bile olamazdı.

"Leydim lütfen durun!"

Yanaklarımı şişirerek ciğerlerimdeki tüm nefesi dışarı üflerken göz devirdim.

"Ben senin leydin değilim. Ben leydi bile değilim!" diye bağırarak koşmaya devam ettim. Doğrusu kaçmaya...

Odamdan çıktıktan sonra kedinin fareyi kovalaması gibi kovalıyordu beni. Her koridorda bir başka peri ya da cin neler döndüğünü bilmeden peşimize düşmekten çekinmiyordu. Meraklı yaratıklara eğlence çıkmıştı.

"Eğer durmazsanız destek çağırmak zorunda kalacağım!" diye tehdit ettiğinde onu umursamadım.

"Cehenneme git!" Eteklerimi iyice yukarı çekip baldırlarıma kadar açıkta bırakarak koşmaya devam ettim.

"Leydi Rena!"

"Gidip kendine süsleyeceğin başka bir oyuncak bulsana!"

"Son kez uyarıyorum sizi!" Liya'nın yalvaran sesi toz olup uçmuş, yerine öfkeyle karışık nezaketli olmaya çalışan ince sesi gelmişti. "Derhal olduğunuz yerde durun ve kraliçenin huzuruna çıkmak üzere mahiyetime katılın!"

Soluklar yetersiz kalıyor, bacaklarımın dermanı tükenmeye başlıyordu. Yine de pes etmek gibi bir niyetim yoktu. Aksine daha da hırslanıyordum.

"Leydim!" Liya bir anda yanımda bitip koluma sarıldığında ufak çaplı bir çığlık sarayın koridorlarında yankılandı, küçük bir iç çekiş koca bir çığlığa dönüştüğünde etrafımızdaki yaratıkların nüfusu saniyeler içinde çoğaldı. Artık daha fazla şaşkın ve meraklı bakışın hedefiydim.

Harika.

"Bırak kolumu!" Liya'nın uzun, zarif parmaklarıyla tuttuğu kolumu kurtarmak için çırpındım fakat bir işe yaramadı.

Ciğerlerim daha fazla koşturmacayı kaldıracak kadar güçlü değildi. Bir yere oturup soluklanmak istiyordum.

"Lütfen sakin olun ve beni dinleyin." Kolumu bırakmadan bir adım daha yaklaştı. İri, pembe dudaklarını ıslatarak kulağıma doğru sokuldu. "Lütfen huzursuzluk çıkarmayın. Aksi hâlde bunun bedelini ödeyecek tek kişi benim. Size yalvarırım." Geriye çekilip konuşmaya devam etti. "Kraliçemiz Maysa'nın gazabından koruyun beni. Eğer bu yaptığımı öğrenirse beni saraydan sürmekle kalmaz, ömrümün kalanını diyarın kalbine bağışlar. Sonsuz bir ıstırapla yaşamak üzere Huzursuz Cennet'e sürgün edilirim."

"Neden?" Merakla gözlerimi kırpıştırmadan edemedim. "Sen ne yaptın ki?"

"Sizinle bilmemeniz gereken bir bilgiyi paylaştım. Kraliçemizin geçmişi hakkında konuşma cüretinde bulundum. Yetmezmiş gibi bunu, sarayına misafir olarak gelmiş Megas Efendi gibi değerli dostunun torunuyla paylaştım. Bunu affetmez." Demek biliyorlardı? Bu yüzden yaka paça getirildiğim sarayda prensesler gibi ağırlanıyordum. Şimdi taşlar yerine oturdu işte.

Ayrıca Maysa sırf geçmişi hakkında konuştuğu için hizmetindekileri cezalandırıyorsa eğer tam bir cadaloz olmalıydı.

"Bundan bana ne?" diye çıkıştım. "Kraliçenle senin arandaki bir mesele bu." Umursamaz bir tavırla duruşumu dikleştirip kolumu silkerek Liya'nın elinden kurtuldum.

Köpek yavrusu bakışları yorgunlukla çarpan kalbimi ele geçirirken kızaran yanaklarıyla içimi dağladı. Sevimli ifadesi ve yalvaran duruşuna gafil avlandım.

Önünde durduğumuz pencereden esen rüzgârla yüzüme düşen saç tutamları uçuştu. Pencerenin kenarındaki beyaz mermere konan güvercine gözlerim takıldı. Bir karar vermem gerekiyordu. Düşünme süremde güvercini izleyerek oyalandım.

Birinci seçenek... Gökkuşağı Sarayı'ndan kurtulup kendimi yabancı olduğum diyara teslim edebilirdim ama bunun başıma neler getireceğini bilmediğim gibi dışarıda ne tür tehlikelerin kol gezdiğini de bilmiyordum.

Diğer seçenek ise Aryen'in rüyamda söylediklerine kulak vermek ve sakin kalıp burada beklemekti. Onlarla iyi geçinip Aryen'in yalanlarına rağmen sabırla ipuçlarını takip etmeli, yapbozun tüm parçalarını toplayana kadar beklemeliydim.

Yeniden önüme döndüğümde isteğini yerine getireceğimi ve teslim olduğumu anlasın diye omuzlarımı düşürüp tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Gidelim mi?" diye sorduğunda minnettar olduğu belli olan gülüşüyle selamladı beni.

Hem selamına karşılık hem de sorusuna cevap olsun diye başımı bir kere sallayıp Liya'dan önde yürümeye koyuldum.

Dakikalar geçti, kirli ve öfkeli düşünceler zihnimden geçip gidemedi. Her gelen eskisinin koluna girip zihnimi bir düşünce çöplüğüne çevirecek kadar çoğaldılar ve attığım her adımla birlikte öfkem de doğru oranda arttı.

Aryen'i çok kısa bir zamandır tanıyordum ama lanet olası herif bir ömre sığacak kadar fazla yalan söylemiş ve arkamdan türlü oyunlar oynamaktan çekinmemişti. Hem de onu yüzyıllardır süren aynanın lanetinden kurtarmış olmama rağmen. Nankör.

Tüm gerçekler açığa çıkana kadar bu sarayda karşılaşacağım nezaketi arzularcasına yanımda yürüyen Liya'ya döndüm ve gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

Yanımda Liya, ardımda hazırlandığım süre boyunca hizmetimi gören cinler, kraliçenin odasına kadar bana refakat ettiler.

"Size dediklerimi unutmadınız öyle değil mi?"

Ne demişti ki?

Hah, doğru! kraliçenin huzurunda dikkat etmem gereken zırvalıklar... Küçük aptal hâlâ benimle iyi geçinmek yerine kraliçesinin huzurunu kaçırmayayım diye tembih yağdırma peşindeydi.

Liya'nın sorusunu duymazdan gelerek dirseğime kadar uzanan eldiveni düzelttim. Diğer elimde tuttuğum sırma işlemeli ipek mendili sıkıca kavrayarak yürümeye devam ettim.

Yüzümü gıdıklayan ufak saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra. "Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

"Masal perisi gibi." Liya'nın hayranlıkla ışıldayan bakışlarına yüzümü buruşturarak karşılık verdim.

Kıkırdayarak önüne döndükten sonra bir süre sessizce ilerledik.

Liya'dan aldığım hızlandırılmış görgü ve nezaket dersini hatırlayıp uygulamaya çalıştım. Bana öğrettiği gibi yürüyor, benden istediği gibi dik durarak ifadesiz bir yüzle karşıya bakıyordum. Saray adabı saçmalıkları...

Uzun koridorlar boyunca kaç periyle kaç cinle karşılaştığımı saymayı bıraktım. Kimisi havada uçuşan minik periler, kimisi sivri kulakları dışında insandan farkı olmayan perilerdi. Odamda ilk kez gördüğüm hizmetkâr cinler ise oradan oraya koşturup duruyordu. Bazısı saray mutfağından kraliçenin odasına yemekler taşıyor, kimisi de başka işlerin peşinde yoruluyorlardı.

Kraliçenin odasına uzanan koridorun başında durdum. Diğer uçtaki muhafızların arasında gözlerini üzerime dikmiş olan Simav'a baktım. Öfkeyle dişlerimi sıktığımdan habersiz kaşlarım çatıldığında yerlere uzanan elbisemin eteklerini toplayıp var gücümle koşmak ve üzerine atlamak istedim.

Liya'nın endişeli gözleriyle karşılaşana kadar kafamda onlarca farklı plan yapmış olsam da derin bir nefesle öfkemi bastırıp sakinleştim.

Simav denen it soyunun ve yolumu kesen adamlarının karşısına dikildiğimde çivi gibi bakışlarımı Simav'ın gözlerine sapladım. O gözlerini kaçırana kadar bakışlarımı başka yöne çevirmek gibi bir niyetim yoktu.

Kalbimin ayağı tökezlemiş gibi küçük bir öksürük dudaklarımdan koptu. Elimdeki mendili refleks olarak ağzıma götürdüm. İki kez dudaklarımı tıpışladıktan sonra mağrur bir tavırla çenemi dik tutup Simav'la bakışmama kaldığı yerden devam ettim.

"Sana da merhaba masum bir insanı okla yaralamaktan çekinmeyip yanında ona yardım etmeye çabalayan, çaresiz arkadaşını tılsımlayıp alıkoymaktan çekinmeyen kraliçenin kölesi." Sahte bir gülümsemeyle sözlerimi taçlandırdığımda yanaklarımı esir alan sıcaklık yerini serinliğe bıraktı.

"Sözleriniz hayli kırıcı," dedi nezaketini bozmadan. "Ve bir leydinin ağzına yakışmayacak türde söylemler bunlar." Ayıplar gibi bir ifadeyle başını yana yatırdı.

Hafifçe başımı yana yatırıp alaycı tavrımı koruyarak "Öyle mi?" dedim. "Bir insanı esir almak mı senin erdem anlayışın?"

"Bağışlayın lütfen. Beni ve askerlerimi yanlış anlamış olmalısınız." Göğsünden beline kadar oval şekilde inen gümüş zırhının karın kısmına elini koyarak bir adım öne çıktı.

Kurşuni gözlerini üzerime dikmişti. O gözlerde Kâbus Sarayı'nda gördüğüm ifadeden eser yoktu. Mahcup ve kendini doğru ifade edebilmenin yollarını arayan çaresiz bir yabancının gözleriydi.

"Kâbus Sarayı yüzyıllardır kötülüğün ve tehlikenin kol gezdiği tekinsiz topraklar. Orada başınıza türlü felaketler gelebilirdi."

Belanın ta kendisine bunu söylediğin iyi oldu Simav köpeği. Kraliçenin elinde tuttuğu tasmanı elime geçirip pis soluğunu kesmek için boynuna doladığımda da benimle bu şekilde konuşmanı tavsiye ederim.

"Arkadaşıma ok atarak mı koruyordunuz beni?" diye çıkıştım kendime hâkim olamayarak.

"Yanılıyorsunuz. O peri Keybos Krallığı'nda başı boş gezen yozlaşmış bir periydi."

Erin mi? Hadi oradan. Bunca yıllık arkadaşım hakkında atıp tutarken de pervasızlık etme en azından kendini bilmez herif.

Öfkemi dizginlemek Simav'ın ağzından çıkan her kelimeden sonra daha da güç bir hâle gelse de dayanıyordum.

"O benim arkadaşımdı!" diye direttim. "Bizi öldürmek istediniz. Attığınız ok bana da gelebilirdi."

"Ama gelmedi." Liya omzumun yanından başını uzatıp Simav'la aramızda oluşan gerginliği yatıştırmaya çalıştı fakat gözlerimde çakan şimşeklerin gazabından nasibini alarak geri adım attı.

Erin'in durumunu gözümle görmeden içim rahat etmeyecekti. Liya kimseye bir şey olmadığını söylemişti. Belki de o ölmüştü ama olay çıkarmayayım diye benden gizleniyordu.

Bu düşüncelerle içim iyice huzursuzluk doldu. Hıncımı Simav'dan çıkarmak ister gibi bir adım daha yanaştım.

"Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin," diye alenen tehdit ettim. "Hiç şüphen olmasın."

Sözlerim zehirli bir sarmaşık gibi Simav'ın çehresine sarılırken keyifsiz bir şekilde başını eğdi. Çenesi kasıldı ama bir karşılık vermedi. Kâbus Sarayı'ndaki salaş, haydut görüntüsünün aksine şimdi; uzun boyu ve iri cüssesinin yanında silahları, zırhları ve özenle geriye taradığı platin sarısı saçlarıyla tam bir muhafız gibi ürkütücü görünüyordu.

Kemikli yüzü, gri gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Yazık. O güzel yüzünün başına geleceklerden habersizdi şimdi. Ama sırayla... Önce Aryen, sonra Simav. Akşam yemeğindeki duruma ve tavrına göre Maysa'nın da listeye girip girmeyeceğine karar verecektim.

"İyi niyetimin göstergesi olarak kendimi tanıtmama izin verin lütfen." Biraz önce karnının üzerine koyduğu elini çapraz bir şekilde uzatıp elini göğsünün üzerine bastırarak bir kez daha selamladı.

Düşmanımı tanımak iyi olurdu. Başımla onaylayarak izin verdim ve bir ayağım diğerini geçmeyecek kadar az bir mesafeyle geri çekildim.

"Ben; Gökyüzü ve Işık Leydisi, Glander Krallığı'nın Işık Getiren'i

ve en yücesi, Gökkuşağı Sarayı'nın eşsiz kraliçesi, tüm krallıklara nefes veren, sonsuz ışığın elçisi Kraliçe Maysa'nın hizmetkârı, Glander topraklarının gözcüsü, Kutsal Işık Ordusunun baş muhafızı Simav."

Yeter.

Bu diyarın derdi neydi?

Tüm lord ve leydiler kendilerine methiyeler dizdirmek için bu zavallı perileri eğitiyorlar mıydı? Saçmalık.

Derin bir nefes alırken Simav'ın yüzüne bakarak göz devirmekten çekinmedim.

"Kraliçemizle burada buluşacaksınız." Eliyle dakikalardır önünde dikildiğimiz dev kapıyı işaret ettiğinde başımı çevirip iki yanı ince sütunlarla desteklenmiş kapının motiflerini inceledim. Her yanından ihtişam akan kapının ardındaki odayı merak etmeden duramadım.

Simav kenara çekildiğinde eteklerimi kibarca toplayıp kapının önüne geçtim. Peri kızlarının zarifçe ittiği iki kanatlı kapı aralandığında yüzüme yansıyan ışığa baktım.

Hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmek için sürekli yutkunduğumu fark edip bunu yapmayı bıraktım. Derin derin nefesler alıp vererek dirayetimi korumaya çalıştım ama vücudumun titrediğini fark edince keyfim hepten kaçtı.

Hâlâ kapıyı açan peri kızlarıyla aynı hizada duruyordum. Omzumun üstünden baktığımda Liya'nın da Simav'la birlikte geride kaldığını görünce bundan sonrasında yalnız olduğumu anlayarak önüme döndüm.

Eteklerimi bırakıp ellerimi göğsümün altında birleştirdim. Liya'nın öğrettiği şekilde bir leydi gibi görünmek için sağ elimle sol elimi parmak uçlarından zarifçe kavradım. Dirseklerimi bel hizamda tutarak odanın içine süzülürken kendimi gerçekten de saraylı gibi hissediyordum.

Diyar beni ele geçiyor.

Kapılar ardımdan kapandığında sakin bir şekilde odanın ortasındaki yemek masasına doğru ilerledim. Masa ömrümde görmediğim kadar çeşitli yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı. Onlarca insana ziyafet verecek kadar büyük bir davet masasıydı.

Kraliçeyle yalnız görüşeceğimizi sanıyordum fakat salonun her yerinde önünde durduğum masadan daha küçük olanları diğer konuklar için hazırlanmıştı.

İfadesiz bir suratla odanın ortasına ulaştığımda masanın ucundaydım. Mavi ve beyaz taşların, zümrütlerin, yakutların ve incilerin bezediği gösterişli tek bir koltuk vardı. Kraliçenin yeri orası olmalıydı.

Masanın ardında ise dört beş basamak ve taht duruyordu.

Burası sarayın ana salonuydu. Heyecandan kuruyan dudaklarımı yalarken salonda nereye bakacağımı şaşırmıştım.

Bu sabah gözümü açtığım oda kadar ferah bir yerdi. Kalın sütunlara yerleştirilmiş büyük şamdanlardaki iri mumların kızıl mavi ışıkları fresklere hayat veriyor, devasa pencerelerden içeri sızan rüzgâr neşeyle koşturuyordu.

Meraklı bakışlarım basamakların sağ yanındaki teras kapısından içeri giren siluetle donup kaldı. Akşam yemeğini kraliçeyle yiyeceğimi sanıyordum fakat teras kapısının eşiğinde duran siluet oldukça uzun ve iri bir vücuda aitti. Bir erkeğin vücuduna...

Öylece durmuş bana bakıyordu. Onun da en az benim kadar şaşkın olduğu belliydi. Omzunun ardından görünen ay ışığı sayesinde yüzü gölgelerin ardında kalan adamın şaşkınlığı havaya karışmış ve aldığım nefeslere urmanıp ciğerlerime ulaşmıştı.

İnsanın huzurundan beslenen sessizlik uzayıp giderken daha fazla bununla mücadele edemeyeceğimi anlayınca ilk konuşan ben oldum.

"Merhaba?"

Konuşmadan önce bir adım öne çıktı. Terasın odaya açılan kanadındaki basamağı usulca inerken çizmelerinin tıkırtısı ürpermeme neden oldu.

"Sen de kimsin?" İpeksi sesinin ruhumu okşayan tınısına cevap vermek istedim ama heyecanımı dizginlemeyi beceremediğim için sorusu yanıtsız kaldı.

Attığı her adımda boyu biraz daha uzuyordu sanki. Gölgeler çehresinden kaçışırken açığa çıkan yüzünü arsızca inceledim.

Genç bir adama ait yakışıklı yüzünün hayranlık uyandıran bir çekiciliği vardı. Önce uzun ve kıvrık sarı kirpiklerinin gölgesinde kalan gök mavisi gözlerine takıldı bakışlarım. Hemen sonra kavisli, minik sivri burnu ve altındaki iri dudaklarına... Çatılan kaşlarının arasında uzanan çizgi gerildi ama kaygılı değil meraklı bir ifadeydi bu.

Üzerinde beyaz bir gömlek ve pantolon vardı. Çizmelerinin içinde

kalan deri pantolonundan yukarı kayan gözlerim üzerindeki ipek kumaşın her bir detayını hayranlıkla inceledi. Düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş, yakaları tıpkı üzerindeki tunikte olduğu gibi yaldızlı işlemelerle süslenmişti. Tuniğinin yakasını kavuşturan gösterişli broş, mum ışığı altında yanardönerli ışıltısıyla gözlerimi alıyordu.

"Cevap vermedin?" Dudakları haylaz bir ifadeyle kıvrıldığında sertçe yutkundum ve sesimin net çıkmasını umarak konuştum.

"Kraliçeyle birlikte yemek yiyeceğimi sanıyordum." dedim.

"Sorumun cevabı bu değil," dedi ve ellerini arkasında, bel boşluğunda kavuşturdu.

"Merak ettiğin şey ismimse eğer..." Elini bana doğru zarif bir hareketle uzattığında elimi avucunun içine doğru bıraktım. "Rena. İsmim Rena."

Avucunun içinde kendine yer edinen parmaklarımın altındaki sıcak teni beni ele geçirdiğinde irkildim. İsmimi onunla paylaşır paylaşmaz beklemediğim bir şey oldu ve zarif bir hamleyle belini bükerek eğildi. Ardından dudaklarını parmaklarımın üzerine bastırdı.

"Rena." Dudaklarından dökülen harflerin bir ritmi vardı. Yüzündeki ifade yumuşacıktı. "Demek tüm sarayın dilindeki uyuyan güzel sensin." Gülümsedi. "Gerçekten güzelsin."

Kaşlarım hayretle çatıldı. "Uyuyan güzel?" Genç adamın söylediklerini kafamın içinde tartarken ansızın ima ettiği şey zihnimde parladı. Bir leydiye yakışmayacak şekilde haykırarak "Ha! Evet..." dedim. Böyle bir tepki verdiğim için utansam da her şey için çok geç olduğunu bildiğimden bozuntuya vermedim. "Kraliçenin muhafızları sağ olsun tılsımlayınca... Sekiz gün uyanamadım." Neşeden yoksun bir gülüşle göz devirdim.

"Simav," diye mırıldandı. "İşini şansa bırakmaz."

"Öyleymiş." Sahte bir gülümsemeyle dişlerimi sıkıyordum. "Yaşayarak öğrendim." İğnelememle birlikte daha büyük güldü. "Peki... sen?"

"Lord Ayas." Hafifçe çenesini eğerek ufak bir reveransla tanıttı kendini.

"Kraliçenin oğlu," diye tamamlarken içten gülümsemem sözlerime refakat etti.

"Lord Ayas demeni tercih ederim." Kiraz gibi kırmızı dudaklarının

arasında inci gibi parlayan dişlerini göstererek güldü. "Kısaca lordum da diyebilirsin, hoşuma gider."

Çocuksu bir arzuyla parlayan gözlerine baktığımda kendimi tutamadım. Gözlerimi ondan kaçırırken kıkırdadım.

"Bu sarayda yalnızca misafirim. Yanlış biliyorsam düzeltin, lordum olmanız için bu saraya ait olmam gerekiyor."

"O hâlde bu saraya ait ol." Duruşundaki zarafeti bozmadan omuz silkti.

"Çok naziksin," dedim içtenlikle. "Ama burada olmamam gerekiyordu; ki zorla getirildim zaten." İmalı bir şekilde kaşlarım yukarı doğru hareketlendi.

"Zorla tutulmuyorsun," dedi centilmen bir gülüşle. "Kraliçem senin için fazlasıyla ihtiyatlı davranıyor. Megas Efendi'nin torununa kimsenin saygısızlık etmesine izin vermez."

"Rena demeni tercih ederim." Onun yaptığı gibi serzenişte bulunduğumda dudakları kıvrıldı.

"Peki Rena," dedi gülerek.

"Evime döneceğim," diyerek biraz önceki konuyu sürdürdüm.

"İnsan diyarına mı?"

Başımı sallayarak yanıtladım.

"Megas Efendi'nin insan diyarına çekildiğini duymuştum. Torununu burada görmek hepimizi şaşırttı." *İnanır mısın ben de çok şaşkınım ama kader...*

"Öyle. Bu yüzden Mienas'a ilk kez geldim ve her şey benim için çok yeni..."

"Burada doğup büyümüş olsaydın keşke." Vakur gülüşü gölgelendi. Alenen kur yapıyordu ama rahatsız edici değildi. Aksine hoştu.

Gülümsedim.

"Burada yaşamak istemezdim," dedim dudak büzerek. "Özellikle diyar lanetli miymiş ne... Uğraşmak istemezdim."

Ayas'ın yüzünde dalgalanan hüzün doğru yolda yürüdüğümü açıkça gösterdi. Attığım yemi tutmuştu.

"Evet," diye mırıldandı. "Diyarı zayıflatan bir lanet söz konusu... Kehanetlerin izinden gidiyoruz ancak yıllardır bitmeyen bir hastalık günden güne topraklarımızı ele geçiriyor."

"Nasıl bir şey?"

"Kehanete göre seçilmiş olanın kalbi diyarın kalbinden besleniyor. O yaşadıkça Mienas ölüyor. Sihrimiz Saklı Diyar'a çekiliyor ve topraklarımıza sirayet eden lanetin kırılması için gereken tek şey; seçilmiş olanın kalbi..." Aryen'in bahsettiği Saklı Diyar, Mienas'ı öldürüyordu demek.

"Seçilmiş olan kim?" Kaşlarımı çattım.

"Sorun da bu... Herkes olabilir, bilmiyoruz. Gerçekleşen kehanetlerin verdiği ipuçlarını takip ediyoruz ama faydasız..." Dişlerini sıkarak gözlerini kaçırdı. "Zaten uzun zamandır gerçekleşen bir kehanet de olmadı."

"Kulağa pek hoş gelmedi." Yüzümü buruşturdum. "Kötü bir şey olsa gerek."

"Çok kötü," dedi cümlemi bitirir bitirmez. "Mienas'ın gücü tükenirse krallıklar da çöker, hayat biter."

"Üzüldüm," dedim omuz silkerek. "Nasıl başladı?"

"Üç krallığın ataları; peri ve insan diyarı birbirinden ayrıldığında düzeni sağlamak ve kaosu sona erdirmek için yeryüzüne gönderilmiş tanrıçalardı. Onların soyundan gelenler perilerden üstün sayıldı. Her tanrıça onlara inananları peşine katıp kendi yolunu çizdi. Krallıklar kuruldu, düzen sağlandı ve tanrıçalar kurulu düzene varislerini bırakıp çekildiler. Perilerle olan birlikteliklerinden doğanlara Miron dendi. Mienas'ın toprakları onlara emanet edildi fakat lanet sinsice ilerlemeye devam etti. Yavaş yavaş çürüttü diyarı. En sonunda da sihrini tüketmeye başladı."

İliklerime kadar ürperirken soğuk soğuk terlemeye başladım.

"Üç krallıktan biri çöktüğünde diğer ikisi güçlerini birleştirme kararı aldı ve Orrenia Krallığı da Kraliçe Maysa'nın hükmünü kabul etti."

"Peki... Diğeri?" Kâbus Sarayı'ndan bahsettiğimi anlayınca kaşları çatıldı.

"Kâbus Sarayı çok gösterişli topraklardı ama kibir onların sonu oldu. Lord Aryen ve kraliçe Maysa nişanlandığında iki krallığı da aydınlık günler bekliyordu. Hem büyük bir aşk iki krallığın topraklarını güçlendirecekti hem de kendi bildiğini okuyan, dizginlenmesi zor bir krallık bu birlikteliğin gölgesinde durulacak ve diyar o halkın hırçınlığından kurtulacaktı. Ne yazık ki Aryen'in ihanetiyle diyar birbirine girdi. Bilinmeyen bir sebeple ortadan kaybolduğunda tüm dengeler bo-

zuldu. Bu da krallığının sonu oldu. Kraliçemiz sayesinde diyar fetrete düşmekten kurtuldu."

Kafam allak bullak olmasına rağmen Ayas'ın anlattıklarını kaçırmadan dinleyip idrak etmeye çalışıyordum. Aryen aynaya hapsolduğunda halkı tarafından unutulmuş ve toprakları yağmalanmıştı. Aynanın lanetinden kurtulur kurtulmaz da krallığını kurtarmak için diyara dönmüş bir lord olduğunu sanıyordum.

Yanılmışım.

Nişanlısına ihanet etmiş ve halkının yozlaşmasına sebep olmuştu. Kendi krallığına ihanet edip diyarı uçuruma sürüklemiş bir lord... Aryen.

Kapılar büyük bir gürültüyle açıldığında korkuyla irkildim. Diyarda geçirdiğim her an Aryen hakkında yeni ve yıkıcı bilgilere erişmekten yorulmuştum.

İçeri giren peri alayını meraklı bakışlarla süzerken Ayas neler olduğunu anlamış gibi bir adım geriye çıkarak yana geçti. Göz ucuyla Ayas'a baktığımda yüzünde vakur bir gülümseme gördüm.

Uçuşan minik periler, sivri kulaklı periler ve cinler... Hepsi kapının önünde karşılıklı durarak bir koridor oluşturdu ve hafifçe başlarını eğerek beklemeye koyuldu.

Çok geçmeden yükselen telaşla birlikte kapının eşiğinde kraliçeyi gördüm. Simav'ın kraliçe hakkında söylediği her şey bir bir geçip gitti zihnimin koridorlarından.

Işık ve gün getiren.

Kraliçe odaya adım attığından beri salonu aydınlatan mumların cılız ışıkları titremeye başladı. Onlar dahi kraliçenin karşısında diz çökmüştü sanki. Kraliçe Maysa'yla birlikte odanın içine güneş doğdu.

Gökyüzü ve Işık Leydisi.

Tam karşısında duruyor olmamıza rağmen beni ve oğlu Ayas'ı görmekten kaçan yeşil gözleri beyaz ve ipeksi teninde parladı.

Sonsuz ışığın elçisi.

En başından beri orta yaşlı, sevimli ve kısa boylu bir kadın canlanıyordu zihnimde. Bize doğru gelen kadın ise genç ve tanrılara diz çöktürecek güzellikteki yüzüyle hayal ettiğimden çok farklıydı. Okyanusun bütün renkleri elbisesinin kumaşında birbirine karışmıştı. Korseyle

incelen belinin altında kademe kademe kabaran eteğiyle öyle ihtişamlı görünüyordu ki... Büyülenmiştim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

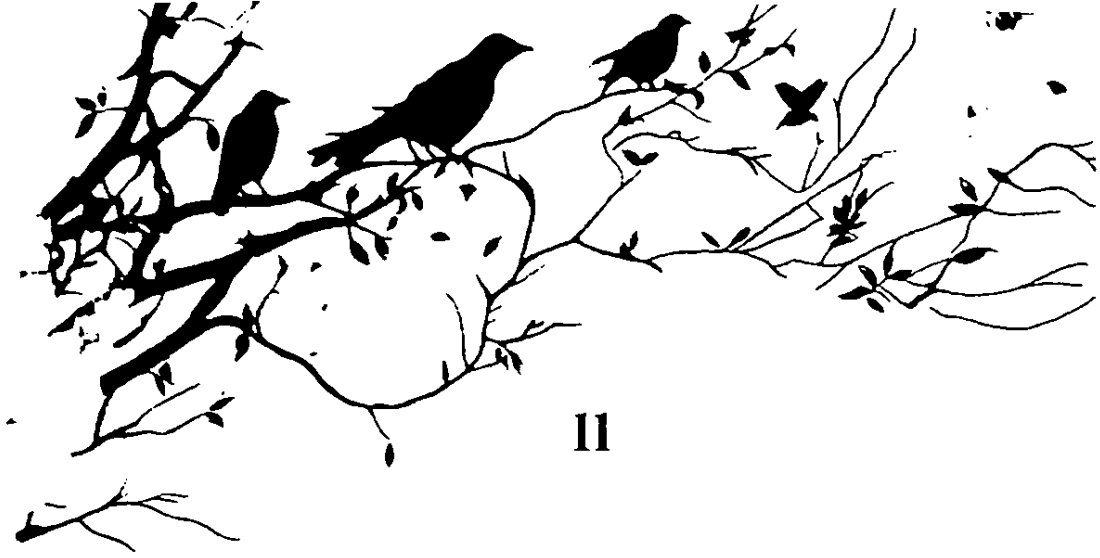
Aryen'in kraliçeye neden âşık olduğunu şimdi anlıyordum. Dünya üzerinde böylesi bir güzelliğe kayıtsız kalabilecek kimse yoktu.

Kraliçenin ardından içeri giren Simav ve tanımadığım diğerlerinin arasında gördüğüm tanıdık yüz dünyayı ayaklarımın altından çekip aldı.

Bu diyara geldiğimden beri öğrendiğim tek bir şey vardı. Yalanlar ve sırlar bu diyarın en büyük hastalığıydı ve ihanet ise burada ölümcüldü.

Simav'ın omzunun üstünden onunla göz göze geldik. Zihnim netliğini kaybederken karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Büyükbabamın burada, kraliçenin yanında ne işi vardı?

11

KEHANETİN KUKLASI

Ruhumu sarsan gerçeğin ayak izleri, mürekkep gibi dağılıp vücuduma sirayet ederken sanrılar kulaklarımı çınlatıyordu. Kraliçenin ardında geçmişim, çocukluğum, masumiyetim ve en güvenli limanım duruyordu.

Geçmiş günlerimin ayak seslerini işittikçe kalbimin derinlerinde bir sızı benliğimi ele geçirdi. Ruhumu yakıp kavuran bu his, soluğumu kesecek kadar güçlüydü.

"Büyükbaba..." Dudaklarımdan dökülen kelime sanki zehirliymiş gibi dilimi uyuşturmuş, kafamın içinde dönüp duran onlarca kelime susmuştu.

Biraz sonra kraliçeyle birlikte büyükbabam yanımıza ulaştığında ifadesiz yüzüne rağmen gözlerindeki özlemle bakışlarım buğulandı.

Sadece bir haftadır bu diyarda olsam da yıllardır eski hayatımın hasretini çekiyormuşum gibi burnumun direği sızlayınca iç çekerek gülümsedim.

"Rena." Kraliçe benim aksime sanki yıllardır görüşmediği bir dostuna doğru adımlar gibi kollarını iki yana açıp aramızdaki mesafeyi hızlıca kapatarak beni kucakladı.

"Kraliçem." Ayas, hemen yanımda annesini selamlarken ben tanımadığım bir kadının kolları arasında duruyor ve zarif omzunun üzerinden büyükbabama çarpan gözlerimden firar etmeye çalışan yaşları zapt etmeye çabalıyordum.

Maysa geriye çekildiğinde sıcak elleriyle kollarımı kibarca tutup gülümsedi.

"Kraliçe Maysa," dedim buz gibi sesimle. Kraliçem değildi ama bu diyarın kraliçesiydi. Böylesine güçlü bir kadına yalnızca ismiyle hitap etmek doğru olmazdı.

"Keyfin nasıl? Her şeyin yolunda olduğunu umuyorum." İri, yeşil gözleri terasımdan gördüğüm bambu ormanının güzelliğini sunuyordu ama ben ilk andan beri o gözlere bakamıyordum. Nedendir bilinmez, ona baktığımda diyarın gerçeğini göreceğimden çekiniyordum. Aryen'in ihanetinden ve büyükbabamın benden sakladığı gerçeğimle yüzleşmekten...

"Kızım." Büyükbabam, kraliçeden sessizce aldığı izinle kollarını bedenime kavuşturdu ve ben kraliçeye yaptığım gibi ona da sarılmadım.

Sarılamadım.

Beni büyüten, eğiten ve üzerimde ailemden çok daha fazla emeği olan adamın bir yalancı olduğunu öğrenmiştim. Aryen de bana ihanet etmişti ama yabancı olduğu için bu kabul edilebilirdi. Büyükbabam ise ailemdi ama bir yabancıdan daha zalim, daha kalpsizce davranıp benden gerçeği saklamıştı.

Her şeyden habersiz Mienas'ta oradan oraya sürüklenirken yanımda olmayan büyükbabamı şimdi de görmek istemiyordum.

Kraliçeye rağmen bağırıp çağırmak ve hesap sormak isterken yaşlı gözlere baktım bir kez daha. Hırçın ve fevri davranmadan önce onunla yalnız konuşmaya ihtiyacım olduğunu kendime hatırlatarak sessiz kaldım.

Derin bir iç çekişle geriye çekildim. Büyükbabamdan uzaklaşmak için attığım adım Ayas'ın ellerinin belime sarılmasıyla sonuçlandı. Birbirimize bu kadar yakın durduğumuzu fark etmediğimden neredeyse Ayas'ın üzerine düşecektim.

"Özür dilerim," diye sessizce mırıldandım. Dudaklarımı okurken gözleri haylazca parladı.

Ayas'ın derin gözlerinden ayrılıp belimi sıkıca kavrayan ellerine baktım. Beni tutan ellerini hızla çekerken gözlerindeki haylazlık dudaklarına kışkırtıcı bir gülüş olarak yansıdı.

"Pardon." Benim yaptığım gibi sessizce mırıldandığında dudaklarını dikkatle süzdüm.

Önemli değil anlamında başımı sallayarak önüme döndüm. Önemli olan tek şey büyükbabamın neden karşımda dikiliyor oluşuydu.

Bir de ne zaman yemek yiyebileceğimi öğrensem hiç fena olmazdı çünkü acıkmıştım. Biraz daha yemek yemezsem ölecekmişim gibi hissediyordum. Bu her zaman böyle olmuştu. Üzüldüğümde, korktuğumda,

mutsuz olduğumda ya da depresyona girdiğimde bedenim büyük bir açlıkla sınanıyordu. Fani dertleri işte...

Şimdiyse önümde sorun olarak; kraliçenin ve Kâbus Lordu'nun hançerlenmesi gereken kalpleri vardı, bir de hesap sorulması gereken büyükbabam.

Maysa'nın komutuyla hepimiz yemek masasındaki yerlerimizi aldık.

Maysa, büyükbabam, Ayas, Simav ve ben vardık.

Her ne kadar deli gibi aç olsam da tabağıma kuru incirden, iri üzümlerden, bir dilim ekmek ve birkaç minik galetadan başka bir şey almadım. Tabağımın yanındaki kâsede dumanı tüten ve enfes kokan çorbayı kaşıklamak için can atsam da elimdeki incirle oyalandım.

"Rena," dedi kraliçe ve kadehindeki şaraptan büyükçe bir yudum içti. Dudağının kenarındaki kalan şarabı ipek mendiline silerken gözleri beni buldu. "Güzel kızım."

Gereksiz samimiyet silsilesi hâlâ devam ediyordu. *Aramızda yüzyıllarca yaş farklı olması bana kızım diye hitap etmeni gerektirmiyor seni adı batasıca ışıklı cadaloz.*

Liya'nın Aryen hakkındaki itirafı bir türlü aklımdan çıkmıyordu. İkisinden de nefret ediyordum.

"Nihayet seni aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz." Ayas da annesinin sözlerini destekler şekilde gülümsedi. Sahte ama çekici bir gülüşle. Gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim nazik görünmek için gülümseyerek.

Su dalgası şeklindeki saçlarının iki yanından köprücük kemiklerine uzanan tutamlarından birini kulağının arkasına doğru taradı. Uzun ince, zarif parmaklarıyla kadehin ince kısmından kavrayıp bana doğru kaldırdı.

"Büyükbabanla krallığım arasında yıllardır süregelen dostluktan ziyadesiyle memnunum. Onun bir torunu olduğundan haberim yoktu. Karşılaşmamız, sarayıma getirilmen talihsiz olsa da burada olduğuna seviniyorum."

Diğerleri de kraliçenin bu lütufkar davranışına karşılık kadeh kaldırdığında benim onuruma yapılan bu davranışa kayıtsız kalmamam gerektiğini bilsem de kıpırdamadım.

"Ah!"

Masanın altından, kime ait olduğunu bilmediğim bir tekmeyle uyarıldığımda telaşla diğerlerine baktım. Herkes kadehlerini bir arada tutmuş sabırla beni bekliyorlardı.

Ayas gözlerini üzerime dikmişti. Kadehi havadaydı fakat kadehi havada tutan iri, kaslı kolunu yüzüne doğru iyice kaldırıp diğerlerinden gizleyerek sessiz komutlarla kadehimi kaldırmamı emretti çünkü tekmeyi atan oydu.

Ayas'la iyi anlaşacak gibi görünüyorduk. Ya da bir ihanet hançeri de ondan yerdim. Bu diyardaki kaderim şimdiden belli olmuştu. İhanet ve yalanlarla sınanmak.

Bir şeyler konuşulmaya devam etti ve ben kadehlerimizi tokuşturduğumuz andan itibaren zihnimin kuytularına çekildim. Orada beni bekleyen yığınla soru vardı. Onların arasında kendimi kaybetmiştim.

Kraliçenin ışıltılı kahkahası, aklımın küf kokan koridorlarında koşturan sinsi düşüncelerden beni kurtardı.

"Işık Baharı yarın itibariyle başlayacak. Işık ve Gün Sarayı son birkaç yılını barış içinde geçirdi ama diyarın kalbi eski günlerdeki gibi atıyor. Işıklı günler yeniden topraklarımıza yüzünü dönüyor, güneş eskisi gibi sıcak ve hayat dolu doğuyor. Köylerimizde hasatlarımız had safhada... Halkımın inancı yerinde, kraliçelerinden eski günleri geri döndürmesini bekliyorlar. Bahar şenlikleriyle birlikte güzel günlere dönüşü sağlayacağım."

Tüm saray ahalisi ve farklı bölgelerden gelen soylu periler için ana salonun diğer taraflarında hazırlanan masalar da oldukça hareketli ve uğultuluydu. Bu bir şölenin başlangıç yemeğiydi. Kraliçenin gür ve inançlı sesiyle söyledikleri salonda bulunan herkesi yüreklendirmeyi başarmıştı.

Maysa, gururla dikleştirdiği duruşunu taçlandıran vakur gülüşü yüzünde vuku bulunca Simav kadehiyle birlikte ayaklandı.

"Diyarın kraliçesi, Gökkuşağı Sarayı'nın ışığı..." Salonda bulunan herkesle göz teması kurduğundan emin olmak ister gibi kendi etrafında dönerek konuştu. "Kraliçe Maysa çok yaşa!"

Kadehler şahlandı.

Sesler yükseldi.

Hep bir ağızdan naralar atıldı.

"Kraliçe Maysa çok yaşa!"

"Kraliçe Maysa çok yaşa!"

"Kraliçe Maysa çok yaşa!"

Yine Ayas'ın derin mavi gözlerine yakalanmış ve emrettiği üzere kadehimle birlikte herkes gibi ayağa kalkmıştım. Onlar gibi çok yaşa naraları atmasam da ortama uyum sağlıyor gibi görünüp kadehimle birlikte kutlamalara eşlik ettim.

Sabırla ziyafetin sona ermesini, gecenin tamamlanmasını ve büyükbabamla yüzleşeceğim anı bekledim. Kraliçenin umut vadeden konuşmasının ardından herkes kendi hâlinde ziyafete devam etti. Kimisi gruplara ayrılarak salonun farklı köşelerinde sohbet ederken bazıları yemek masalarında sohbetlerini sürdürdüler.

Ziyafetin başından beri kraliçenin bir açığını bulmak üzere pusuya yatmıştım fakat bu zamana kadar her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Bir gariplik olmamıştı.

Ziyafet biter bitmez yapacağım ilk şey büyükbabamla yüzleşmekti. İkincisi ise kesinlikle Erin'i görmek... Eğer onu bana göstermeyi reddederlerse başlarına yıkmam gerekecek bir sarayları olduklarını bilseler iyi ederlerdi.

Uçuşan minik periler yemek masasındaki hengameden çabucak kurtulurken başka bir peri tarafından tazelenen ışıltılı şarabımın bulunduğu kadehimle birlikte kendimi salonun en sakin ve sessiz köşesine attım.

Pencerelerden dolan bahar esintisiyle alevler dans ederken bir aydınlanıp bir gölgelere teslim olan sfenksin önünde düşüncelere daldım.

Herkese arkam dönüktü ve aklım hâlâ Aryen'deydi. Kahrolası Kâbus Gözcüsü hangi cehennemdeyse çıkıp gelmesine ihtiyacım vardı. Lanet herifin kalbini sökmek isterken derinlerimde hâlâ güvenebileceğim tek kişinin o olduğunu haykıran bir ses vardı. Büyükbabam on adım ötemdeydi ama ben onun yerine bir yabancıya güvenmek istiyordum.

Kâbus Lordu, kâbusum olmuştu gerçekten.

Bir elim dudaklarımı kızıla boyayan şarap kadehinde diğer elimse göğsümün hemen üstünde... Aryen'in göğüs kafesime işlediği dövmede dolaştı. Tenim, ziyafetin gerginliğiyle soğuk soğuk terlerken tek kanatlı dövmemin olduğu yer cayır cayır yanıyordu. Öyle ki tırnaklarımı geçirip orayı kaşımak istiyordum. Bunun sebebinin Aryen mi yoksa vücudumu sıkı sıkıya saran elbise mi olduğunu bilmiyordum.

Omzumun üstünden büyükbabam ve kraliçenin olduğu tarafa kısa bir bakış attığımda derin bir sohbetin içine dalmış ve etrafla bağlantılarını koparmış olduklarını gördüm. Bir an olsun yanıma gelmiyor oluşu bile birçok şeyin cevabıydı aslında.

Benimle yüzleşmekten köşe bucak kaçıyordu.

"Rena."

Diğer taraftan hiç ummadığım anda seslenip yanıma ulaşan Ayas'ın sesiyle irkilirken korkumu belli etmemeye çabaladım.

"Ayas," dedim gülümsemeye çalışırken.

"Lordun değilim doğru." İşaret parmağı gümüş kadehin dudak kısmında oyalanırken sitemini başını sallayarak destekledi. "En azından kraliçenin oğlu demedin." Gözlerini üzerimden kaçırdı.

Ona lordum demediğim için sahiden bu kadar içerliyor muydu yoksa bu onun espri anlayışı mıydı? Her ikisi de kötüydü çünkü.

"Kötü bir şeyden bahseder gibi görünüyorsun." İma ettiğim şeyle birlikte gözlerimiz buluştu.

Ayas'ın gözlerine bakmak, gündüz vakti bir okyanusun dibinden gökyüzüne bakmak gibi hissettiriyordu. Okyanusun dibine çöreklenmiş karanlığın içinden güneş ışığıyla buluşmak gibi...

"Asla," dedi kuşkuya yer bırakmadan. "Annem sayesinde diyarın en gözde ve itibarlı lordu olma ayrıcalığına sahibim. Bundan bir gün olsun şikâyet etmedim, etmem."

"Gözlerinin düştüğü çelişkiyi ta buradan görebiliyorum." Gülüşüm kışkırtıcıydı ve kelimelerim avcı.

Ayas'ı köşeye kıstırmak ve ağzından annesi hakkında herhangi bir bilgi almak için kelimelerim atağa geçmişti. Olumlu ya da olumsuz... En ufak bir bilgi günü kurtarmaya yeterdi.

"Eğer bir sarayda dünyaya geliyorsan bu; altından bir kafesin içine doğduğun anlamına gelir. İlk gününden son gününe kadar hasretini çektiğin tek şey ise özgürlük olur."

İçinin burkulduğunu görebiliyordum. Bir an salonu derin bir sessizlik ele geçirdi ve ben onun kırgınlığını fani kulaklarıma rağmen işitebildim.

"Hele ki doğduğun sarayı yöneten hükümdar annense... O vakit senin için her şey bambaşka cereyan eder. Gözünü açtığın andan itibaren

altın parmaklıkların ardında dünyaya geliş amacına hizmet eder ve lord olmak için hazırlanmaya başlarsın. Anne demeden önce kraliçe demeyi öğretirler sana. Anne sevgisinden önce kraliçene saygıyla diz çökmeyi öğrenirsin çünkü sarayda doğan çocuklar annelerinden önce kraliçeleriyle tanışır."

Böyle durumlarda elinde avucunda tek bir kelime bile kalmaz ya hani... Teselli etmek için ardına saklanacağın bütün kelimeler kifayetsiz kalır da firar eder zihninden... Tam da öyle bir anın içine saplanıp kalmıştım.

Eminim ki bu diyarda yaşayan herkesin onun yerini almak için tüm varlıklarını feda edebileceğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Her şeye sahip olduğun, bir dediğinin iki olmadığı, koşulsuz saygı ve hürmet gördüğün bir hayat... ama işlerin pek de öyle olmadığını Ayas'ın gözlerindeki kederi gören herkes anlardı.

"Artılar ve eksiler..." dedim iç çekerek. "Hepimizin hayatı aynı denklem üzerine kurulu aslına bakarsan. Önemli olan senin terazinin hangi kefesine odaklandığın ve hangisine ağırlık verdiğin." Elbisenin açıkta bıraktığı omuzlarımı silkerek söylediklerimi destekledim.

"En azından şarabın en lezzetlisi bu sarayda." Elindeki kadehi kaldırarak benim kadeh kaldırmamı beklemeden kadehimle tokuşturup ağız dolusu bir yudumu keyifle içti. "Ve en güzel peri kızları." Göz kırparak dudağının kenarını zarif bir el hareketiyle sildi. Her iltifatı üzerine alan ilgi budalası biri değildim ama Ayas'ın gözlerindeki haylaz kıpırtı tamamen beni işaret ediyordu.

İlk kez bir lord tarafından iltifat alıyordum. Yanaklarıma hücum eden ateş yüzünden sıcak basmaya başladı.

"Ben bir peri değilim." Boşta olan elimle kulağımın tekini işaret edip kıkırdadım. "İnsan kulakları!" İstemsizce Ayas'ın kulaklarına baktığımda onun da benden farkı olmadığını gördüm. Ve kraliçenin de... Ve büyükbabamın da... Ve de Aryen'in.

Doğru ya onlar Mienas'ın kadim ırklarıydı. Mironlar insan formunda, ilahi güzellikleriyle perilerden üstün sihir ve tılsımları olanlardı.

"Peri kızları bu kadar güzel değil zaten," diye itiraf ettiğinde gözlerim irileşti. Bu kadar açık ve net bir şekilde kendini ifade etmesi beni utandırıyordu.

"Daha önce hiçbir lord bana yürümemişti," diyerek en az onun kadar açık sözlü ve cesur davrandım. "Teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı. "Yürümek mi istiyorsun?"

Engel olamadığım kahkaham derin kubbenin en tepesine yükselip oradan tüm salona yayıldı. Bir anlığına odadaki tüm gözlerin hedefi olsam da çok geçmeden hepsi kendi sohbetine geri dönmüştü.

"Yürümek derken..." Engel olamadığım gülüşüm konuşmamı yarıda kesti. "İnsan diyarında birisi sana iltifat ettiğinde böyle tepki veririz genelde. *Bana mı yürüyorsun?*" Son cümleyi eski bir anıdan bahseder gibi buruk bir tebessümle sarf ettim.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Eh, biraz." Omuz silktim. "Kaba bir yaklaşım ama bizim diyarımız önüne gelene asılan ve karşısındakinden faydalanmak isteyen insanlarla dolu."

"Herkesi aynı kefeye koymamalısın." Sesi uyarıcıydı. "Hele ki bir faniyle bir lordu denk tutmak..." Kaşları imalı bir alınganlıkla hareketlendi. "Hoş değil."

Bu lordların insanlarla alıp veremedikleri neydi? Fani diyerek küçümsedikleri insanlar dillerinden düşmüyordu. Diyarın geçmişinde insanoğlunun bir parmağı olsa gerek, diye düşünmeden edemedim.

"Bu diyarda insanlar pek hoş karşılanmıyor anladığım kadarıyla." Bu kez alınganlık yapıyor gibi görünen taraf bendim.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettiğinde duymayı umduğum cevabı almış olsam da şaşırmıştım.

"Neden?"

"Onlar yüzünden tarihin sayfaları kana bulandı. Kısacık ömürlerinde bitmek bilmeyen arzu ve doyumsuzlukları yüzünden... Yaşanan her şeyin sorumlusu insan diyarı. İlk taşı onlar attı ve hiçbir zaman da son olmadı. Durmadılar, durulmadılar. Hep fazlasını istediler, daha fazlasını." Hiddetle yükselen sesiyle parlayan hareleri gerilmeme neden oldu.

Her kelimesiyle çatlak dudaklarım aralanıyor, gözlerim irileşiyordu. Kalbimin bu denli çarpmasına sebep olan işittiklerim mi yoksa dibini gördüğüm kadehin etkisi miydi?

Karanlığın içinden önce kanat sesleri duydum. Hemen ardından üzerime hücum edeceğinden korkup ufak bir çığlıkla geriye kaçtığım-

da gözlerim etrafında mavi ışıklar saçarak uçuşan minik periye takıldı. Mavi ışıklı, yuvarlak bir kar küresine benziyordu. Peri bedeni de kar küresinin içindeki figür gibi hareket ediyor, kanat çırpıyordu.

Ziyafet başladığından beri sürekli boş tabakları doldurmak, kadehlere şarap dökmekle görevli minik perilerin bir yerlerden çıkagelmesine bir türlü alışamamıştım.

"Affedin leydim," derken kendisiyle birlikte beraberinde uçurduğu şarap testisine parmağını şıklattı. Havada süzülen testi kadehime dolmaya başladı.

"Sizi korkuttuysam beni bağışlayın."

Ayas'la birbirine kenetlenen gözlerimiz konuşmama müsaade etmedi. Aramıza sis misali çöken sessizliğe kırılmaz bir mühür vurulmuş gibi öylece durduk.

Peri önce lordunu büyük bir hürmetle selamlayıp ardından başıyla beni de selamlayarak gözden kayboldu. Görünmez mi oldu? Yoksa duvardan mı geçmişti?

Takip etmekte zorlandığım perinin ardında bıraktığı mavi ışıltılar salonun beyaz zeminine dökülerek söndü.

"İlk geceden keyfini kaçırdım, bağışla." Kadehini bir kez daha benimkine tokuşturma arzusuyla uzattı ama bu kez izinsiz tokuşturmak yerine centilmen bir şekilde benden hamle yapmamı bekledi. "Diyarın kanlı tarihinden bahsetmek için yanlış bir zaman. Zarafetin, güzel şeylerden bahsetmeyi gerektiriyor oysaki."

Liya ve diğerlerinden öğrendiğim gibi hafifçe diz kırıp Ayas'ı selamlayarak iltifatını kabul ettikten sonra kadehimi onunkine değdirdim. Ayas da başıyla teşekkürüme karşılık verdikten sonra gümüş kadehini dudaklarıyla buluşturdu.

"Çok incesiniz lordum," diyerek ince bir tonda ona istediğini verdim. Aryen'in dediği gibi onların suyuna gitmek, onlarla yakın olmak istedim.

Önce onun içmesini izledim, bunu neden yaptığımı bilmeden. Ardından kendi kadehimi dudaklarıma götürüp Ayas'ın aksine küçük bir yudumu ağzımın içinde gezdirdim. Şarabın kekremsi tadı ağzımı kuşattığında dilimle bir çelme takıp boğazımdan aşağı yuvarladım.

Az içmiş olmama rağmen yutamadığım şarap yüzünden neredeyse boğulacakken son anda püskürterek öksürmeye başladım.

"Sınırını aşma insan kızı. Dozunu kaçırma."

Göğsümü tutarak öksürmeye devam ederken acıyla inledim. Aryen'in sesiydi bu. Göğsümde bıraktığı iz cehennem azabı gibi tenimi yakıyordu.

"Çabucak odana dön ve uykuya dal, güzel peri kızı."

İmalı sesi kulaklarımda yankılanırken korkulu gözlerle önce Ayas'a sonra salondaki diğerlerine baktım.

"Sana yürüyeceğim.

Ya da seninle yürüyeceğiz. Hiç merak etme."

Homurtulu sesi kulaklarımı tırmaladı. Huzursuzca kıpırdanırken kulağımı kaşıma isteğime karşı koyamadım.

"İyi misin?" Ayas koluma dokunduğunda irkildim çünkü göğsümün ortası, Aryen her konuştuğunda yanıyordu.

"İyisin iyi."

Kâbus belası rüyalarıma çöreklendiği yetmiyormuş gibi uyanıkken de yakamdan düşmüyordu. Adi herif!

Sesi sanki bir mağaranın içinden yankılanıyormuş gibiydi. İnsanın sürekli konuştuğu iç sesinden tek farkı, sadece içimde değil her yerde olmasıydı.

Öksürük krizim kesilirken yerini yorgun soluklanmalar aldı. Büyükbabam ve kraliçenin yanıma ulaştığını, omzuma dokunan tanıdık sıcaklıkla anladım. Büyükbabamın endişe dolu gözleri beni buldu.

"İyi misin kızım?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Boşlukta bir şeyi bertaraf etmeye çalışır gibi elimi sallayarak bir adım gerilerken "İyiyim," dedim. Bir elim hâlâ göğsümün üzerinde duruyordu çünkü bu şekilde içimdeki sızı azalıyordu.

Aryen yüzünden neredeyse boğuluyordum ve bütün salonu panikletmiştim. Daha ilk günden defalarca kez dikkatleri üzerime çektiğime inanamıyordum. Tam da bana yakışanı yapmış ve girdiğim ortamda ilk andan akıllara kazınmayı başarmıştım.

"Birden yüreğim sıkıştı," dedim hâlâ gözleriyle beni incelemelerinden rahatsızlık duyup. "Şarabı da fazla içince boğazıma kaçtı." Büyükbabamın sorgulayan bakışlarına tutuldum. "Gerçekten sorun yok, iyiyim."

"Neler konuşuyordunuz bakalım?" Maysa konuyu değiştirince memnuniyetle gülümsedim.

"Rena'yı sarayımıza getirdiği için Simav güzel bir armağan hak ediyor," dedi Ayas. Hafifçe başıyla selamlayarak Simav'ı onore etti. "Sohbet edip keyifli vakit geçiriyorduk biz de."

"Harika," dedi Maysa neşeli bir tonda. "İyi anlaşmanıza çok sevindim."

"Biraz yürüyelim mi?" Büyükbabama bakarak konuştuğumda endişeyle göz bebekleri büyüdü.

Maysa'yla arkadaşlarsa neden büyükbabam yaşlanmışken Maysa hâlâ genç görünüyordu merak ettim. Büyükbabam insan diyarına çekildiği için insanlar gibi yaşlanıyordu belki de.

"İzninizle." Maysa'ya dönüp müsaade istedikten sonra Ayas'a hafifçe gülümsedi. Aynı şekilde sahte bir gülümsemeyle ikisine de kısa birer bakış attıktan sonra büyükbabamın uzattığı koluna girdim. Birlikte salonun çıkışına ilerledik.

Kapıdan uzaktaydık ama peri kızları şimdiden kapıyı açmışlardı. Bunu bizim için yaptıklarını düşünsem de iki kanatlı kapıdan içeri hışımla dalan muhafız için açmışlardı. Nefes nefese kalmış şekilde yanımızdan geçip telaşla kraliçeye doğru yürümeye devam etti.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi. Omzumun üstünden muhafızın gittiği yöne baktım. Büyükbabamın kolunda ilerliyordum ama gözüm arkadaydı.

Kapıdan giren muhafız Simav'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Simav her duyduğuyla biraz daha yüzü asılıyor, kaşları çatılıyor ve keyfi kaçıyordu. Bir anlığına başını kaldırdığında benimle göz göze geldi. Huzursuzca önüme dönerken onun beni görmediğine emindim. Sadece bakmıştı ama duydukları yüzünden beni görecek hâli kalmamış gibi bir ifade tüm çehresini kuşatmıştı.

Simav kraliçenin kulağına eğilirken son kez kapanmak üzere olan kapının aralığından baktım ve kapılar kapandı. Kim bilir neler oluyordu, merakla önüme döndüm.

"Saray işleri." Büyükbabam neler döndüğünü merak ettiğimi anlamış gibi mırıldandığında öfkelendim. Bundan daha çok merak ettiğim şeyler vardı ve onlar hakkında açıklama yapmak konusunda hiç de bu kadar duyarlı davranmamıştı.

Sarayın koridorlarını aşarken her adımımızda karanlık daha da arttı. Sessizlik sağır edici bir yoğunlukla üzerimize çöktü.

Bahçeye açılan saray kapısındaki muhafızlar dışında kimseler yoktu. Herkes Maysa'nın ziyafeti yüzünden büyük salonda toplanmıştı. Biraz daha uzaklaşana kadar sabırla sükunetimi koruyup sessiz kalmaya devam ettim.

Büyük bahçe havuzunun yanından geçip rengarenk çiçeklerin çitlerle çevrildiği alana ulaştık. Buradaki bankların tekine oturmak üzere durdum. Kabarık eteğime hafifçe baskı uygulayarak kendimi banka bırakırken bu elbiselerin ne kadar konforsuz olduğunu bir kez daha anlamış oldum.

"Benden sakladığın ne varsa bilmek istiyorum." Hoyrat bir dalga kadar güçlü çıkmasını umduğum sesim okyanusun üstünde alabora olmamak için direnen zayıf bir kayık kadar ürkek çıkmıştı. "Her şeyi anlat bana."

Büyükbabamın dik duruşu güçlüydü. Çocukluğum bir kale gibi sarsılmaz bir şekilde karşımda sapasağlam duruyordu ama o kale, prensesini korumayı başaramamıştı. Kaleyi koruması gerekirken duvarlarımdaki gediği ilk o açmıştı.

Yalanlarıyla.

Sakladıklarıyla.

Ve sustuklarıyla.

"Seni dinliyorum büyükbaba," diye bağırdım daha fazla sessizliğe tahammül edemeyerek. "Ben kimim, sen kimsin, ailem kim? Neden buradayız ve ben nereye aitim?" Geldiğimden beri benliğimi ele geçiren soruların her biri zihnimden dudaklarıma doğru hücum ettiler.

"Her şeyi anlatacağım kızım," dedi yaşlı ve yorgun sesiyle. "Bu yüzden buradayım. Her şeyi öğrenmek zorundasın artık. Kim olduğunu, nereye geldiğini ve nereye gideceğini... Sebep olacaklarını ve sonu olacaklarını... her şeyi."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

Öyle sert bir şekilde yutkunmuştu ki kalp atışlarım göğsümde zonklamaya başladı.

"Aynalar Kenti'nin efendisiydim. Senin doğumunla birlikte insan diyarına çekilene kadar hayatımın tamamı oraya hükmetmekle geçti. Seninle birlikte..."

Bahçe yolunun ilerisindeki koşuşturmayla birlikte büyükbabam

sustu. İkimiz de o tarafa döndüğümüzde ağaçların dallarıyla gölgelenen ışıklandırmalar Simav'ın yüzünü açık etti. Simav ve etrafına doluşan muhafızların konuştuklarını duymak için kulak kabarttım.

"Kristal Dağ'ın eteklerindeki köyler yağmalanıyor." Simav'ın hiddetli sesi net olarak olduğumuz yere ulaştığı için mutluydum. *"Bunu her kim yapıyorsa bedelini ödemeli. Bahar şenlikleri boyunca kıyım olmayacak, bozgunluk çıkmayacak demiştim. Nasıl böyle bir şeye izin verirsiniz!"* Maysa'nın baş muhafızı olduğundan diğerlerine sesini yükseltebiliyordu.

"Derhal müdahale edin!" Sertçe soludu. *"Işık Şövalyeleri Karargahı'ndan destek gönderilmesini sağlayacağım."*

Muhafızlar, Simav'ın emriyle harekete geçtiklerinde saklanır gibi geriye yaslandım. Bizi fark etmemeleri tek arzumdu.

Ayak sesleri kısa sürede uzaklaşıp yavaş yavaş kayboldu. Yeniden yalnız kaldığımızı düşünerek önüme döndüğümde bu kez karşımızdaki iri gövdeli ağaçların eteklerine tünemiş çalıların hışırtısıyla irkildim.

Korkuyla elimi göğsüme bastırıp büyükbabamla birlikte ayaklandım. İkimiz de gözlerimizi dikip çalıların arasından çıkacak şeye kenetlenmiştik.

Başta yiyecek, içecek ikramı için minik perilerden birinin geldiğini sansam da beklediğim gibi olmadı. Ağır ve gürültülü adımlarla bir siluet üzerimize doğru geliyordu.

"Hey!"

Büyükbabamın seslenmesine karşılık vermesini bekledim ama hışırtı sesleri iyice arttı. Göğsümün üzerinde bir yumru her saniye daha da ağırlaştı.

Kısa sürede bahçe yolunun ışığı altına geldiğinde sivri kulakları sayesinde onun bir peri olduğunu anlasak da bir gariplik olduğu belliydi çünkü perinin gözbebekleri yoktu. Beyaz, derin bir boşluğa hapsolmuş gözlerini üzerimize diktiğinde büyükbabam beni korumak için uzanıp arkasına sakladı.

"Doğsun..."

"Sürsün bu kirli soy, aksın kanı nesilden nesile...
Sıçrasın ruhu asırlar boyu hapsolmuş bu günahkâr tenine.
Ve taşısın laneti diyarın çürümüş tüm bedenlerine."

Genizden çıkan sesi öyle gürültülüydü ki ayağımın altındaki zemin sarsıldığından büyükbabama tutundum. Yüzlerce insan aynı anda konuşuyor gibi kalabalıktı sesi. Karanlığın elçisi gibiydi.

"Ateş harlasın.

Toprak gürlesin.

Hava essin.

Sular taşsın."

Her kelimesiyle biraz daha güç kaybediyordu. Gözlerinden ve kulaklarından kan gelirken kendi kanında boğuluyormuş gibi boğazından bir hıçkırık yükseldi. Sanki bir kuklaydı ve ipleri kimin elindeyse onun sözcülüğünü yapıyordu.

Bir kehaneti haykırır gibiydi.

Mideme giren kramp yüzünden iki büklüm olmak üzereydim. Söylediklerini idrak etmeye çalışırken hissizleştiğimi fark etmemiştim bile.

"Diyarın kalbi onun adımlarıyla patladığında ışığı topraklarından çekilsin."

Ve sarı saçlı peri kızının bir anda soluğu kesildi. Boynunun kırıldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Periyi kullanarak biri haber göndermiş ve sonra elçisinin hayatına son vermişti.

"Büyükbaba..." Ağlamaklı sesimle ona sığındığımda buz kesmiş elleri bedenimi sıkıca sardı ve başımı göğsüne yasladı. Kalp atışlarım hissedemeyeceğim kadar zayıflarken zihnimdeki tüm düşünceler bana ihanet etmişti. Hepsi karanlığa teslim olup beni yapayalnız bıraktığından başka bir şey söyleyemeden donup kaldım.

"Seni bundan korudum işte," diye fısıldadı. "Kendinden."

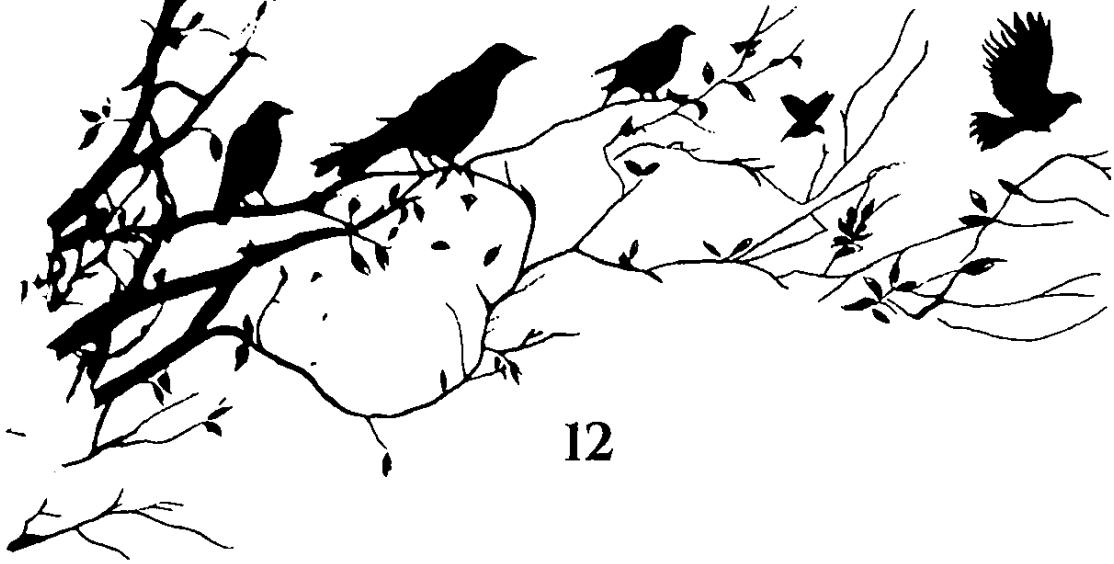
"Ama ben..."

"Sen bu diyarın lanetisin kızım," dediğinde titreyen sesi gözyaşlarıma bir kapı araladı. "Senden de diyardan da gizlediğim buydu." Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sen seçilmiş olansın. Hepsi senin peşinde."

Kehanet zihnimde kendini yineledi.

"İyi de neden?" Hayretle konuşurken gözyaşlarım dudaklarımın kenarından tuzlu tadıyla ağzımın içine doldu. Sesim son nefesini veren bir mumun cılız alevi gibi kıvrılarak direndi ve titreyerek son buldu.

"Çünkü yüzyıllardır beklenen kehanet seninle gerçekleşti. Tüm krallıkların istediği sensin. *Senin kalbin...*"

12

KALBİN ORTAĞI

Kalbim, biraz önce duyduklarıyla birlikte köşeye kıstırılmış ürkek bir kuş gibi kanat çırpıyor ama özgürlüğüne uçamıyordu.

Ben bu diyarın laneti, kehanetin gerçeğiydim. Diyarın kalbini tüketen şey, taşıdığım kalpti ve bu diyara hükmeden krallıkların tamamı o kalbin peşindeydi. Benim kalbimin...

Bir diyar...

Lanetli diyar...

Kehaneti öldüren, kalbi söndüren diyar...

Liya ve şifacı periler Mienas'ın bitki özlerinden öğütülmüş şifalı karışımlarla korkularımı gidermeye çalışıyordu. Diğer yanda ne konuştuklarını duyamadığım Maysa ve büyükbabam vardı.

"Rena?"

Ve bir de Ayas... Bembeyaz kesildiğine emin olduğum yüzüme baktıkça gözlerindeki endişe büyüyordu.

"İyi misin?"

Banktaki boşluğa kendini bırakıp yanıma yerleştikten sonra kucağımda kavuşturduğum elimin üstüne sıcacık elini koydu. Cevap beklediğini biliyordum ama konuşacak hâlde değildim.

Olumlu anlamda başımı sallayarak yalan söylemeyi seçtim. Büyükbabam kapıdaki muhafızlara seslenip burada ölü bir peri gördüğümüzü söylemişti sadece. Birlikte yürürken cesede denk gelmişiz gibi davranmamızın en doğrusu olduğunu düşündü. *Ortalığı karıştır ve geriye çekil...*

Büyükbabam kim olduğumu onlardan gizlemek istiyordu. Kehanetin kuklası perinin söyledikleri büyükbabamla aramda sır olarak kalacaktı ama başka kehanetlerin gelebileceğini, bu yüzden çok dikkatli

olmamız gerektiğini söylemişti. Bense kehanetin gözleri hâlâ üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Bir yenisini daha kaldırabilir miydim, bilmiyordum.

Yaşadıklarımdan daha kötüsü de korkumu gizlemek zorunda olmaktı. Neyse ki sadece ceset gördüğü için korkan insan kızı Rena olarak konuşuluyordum.

"Kristal Dağ'ın eteklerindeki Sava köyüne de saldırı olmuş. Aynı anda birden fazla yere saldırmışlar."

Ayas bir şeyleri açıklayarak korkumu giderebileceğini düşünüyordu. Diyarın gücünü tüketen kalbin taşıyıcısı olduğumu nereden bilebilirdi ki?

"Bahar şenliklerinden önce her yıl bu tarz olaylar yaşanır. Yoklukla sınanan köyler, kaynakları tükenenler, krallığın itibarını zedelemek isteyen düşmanlar, yozlaşanlar ve bağnaz olanlar... Bu diyarda düşmandan çok ne var ki? Tanrı bilir, hangisinin işi bu."

Göz ucuyla ona bakarken iyi olduğuma inanmasını istedim. Sahte de olsa gülümsemeye çalıştım fakat olmadı. Sanki dudaklarımın kenarında buz kristalleri vardı ve dudaklarımı itmeye çalıştığımda çatırdayıp kırılıyorlardı.

Kalbime batan sarkıtların acısını azaltmak için soluklarımı düzene sokmak zorundaydım. Aksi hâlde hızla inip kalkan göğsüm beni ele verecekti.

Aynanın lanetinden kurtulur kurtulmaz evime döneceğimi söylüyordum güya. Mienas'ın benim için bambaşka planları varmış meğer...

Her aşamasında kalbimin paramparça olacağı, yitip gideceğim ve krallıkların bilediği dişlerine kurban edileceğim kanlı bir oyunun içine çekilmiştim.

Kalbimi yerinden sökmek isteyen kirli oyun.

Ruhumu kor alevlerin içinde yakmak için fırsat kollayan zalim oyun.

Beni buraya kaderim sürüklemişti. Mienas beni istiyordu ve bir şekilde beni buraya çekmeyi başarmıştı.

"Perilerin ölümsüz olduğunu sanıyordum." Sesim gecenin karanlığına karışıp gitti sanki. İçimden geçirmişçesine cılız çıkan sesim Ayas'a ulaştığı için şaşkındım.

"Değil," dedi hazırcevap bir tavırla. "Kimse ölümsüz değil."

"Siz?" Onların ölümsüz olduğunu biliyordum, yanılmışım.

"Ölümsüz olduğumuzu söyleyebilirim. Aslında değiliz..." Kafam karıştığı için kaşlarımı çattım. "Şöyle... Perilerde, Mironlar'ı öldürebilecek güç yok. Krallıklar arası bir kıyım söz konusu olduğunda da diyar şöyle der: Her kim, bir Miron'u öldürürse sonsuza dek lanetlenir."

"Yani can alan, can verir?" Aryen'den öğrendiğim bilgiyi Ayas'a satarak koltuklarımı kabarttım.

"Aynen öyle." Öğrendiğim iyi oldu. Aryen'i öldürebilirsem lanetlenecektim ama nasılsa Mironlar'ı koruyan diyarın başındaki en büyük lanet ben olduğum için laneti lanetle cezalandıramazlardı.

Önüme döndüğümde perinin kaldırıldığı soğuk mermere bakarak, "Zavallı," diye mırıldandım. "Kim bilir başına ne geldi?" Neler olduğunu bildiğim anlaşılmasın diye sorgulayıcı görünmek istedim.

"Işık ruhuna yansısın." Elini kalbine bastırarak bir çeşit dua gibi fısıldarken saygıyla başımı eğdim.

Aryen'le birlikte hayatımın nasıl da tepetaklak olduğunu düşünerek geçirdiğim dakikalar sessizlik içinde geçti. Basit bir kâbusun başıma bu kadar iş açacağını bilseydim Mienas'a gelmeyi reddedip aynaya hapsolmayı beklerdim.

"Zor bir akşamdı." Ayağa kalkarken sendeledim.

Ayas hızlıca koluma girdiğinde minnettar bir ifadeyle dudaklarımı birbirine bastırıp teşekkür ettim. Onun yardımıyla büyükbabamın yanına ulaştığımda Maysa'nın merhametli bakışları kucakladı beni.

Hemen sonra zarif bir dokunuşla kolumu okşarken "İyi misin Rena?" diye sordu.

Olumlu anlamda başımı sallayarak kraliçeyi cevapladım. İstediğim tek şey büyükbabamla birlikte bu hengameden kurtulup baş başa kalmaktı.

"Gördüklerinden fazla etkilendi." Büyükbabam araya girdi. "Malum böyle şeylere alışık değil benim güzel torunum. Biraz dinlenirse yarına bir şeyi kalmaz."

"İlk geceden böyle bir şeyle karşılaşman büyük talihsizlik." Maysa'nın diyar ve krallığı adına özür mahiyetinde kolumu sıkmasına karşı tebessüm ettim. Soğuk ve donuk bir tebessüm olsa da kimsenin yadırgamayacağını düşünerek kafaya takmadım. "Odana kadar Liya eşlik edecek sana. Git ve güzelce dinlen."

"Teşekkürler," deyip usulca başımı eğerek selamladım.

"Benim eşlik etmeme izin verin. Yoksa aklım kalır." Büyükbabam da benimle yalnız kalmak istiyordu, belli. Liya'yı peşimize takmasın diye bahane uydurmuştu.

Maysa başını sallayarak onayladı. Gülümsemesi yanıltıcıydı çünkü kıvrılan dudaklarının aksine gözleri havada asılı kalmıştı. Gözlerinde gizleyemediği endişe açıkça okunuyordu.

"İyi geceler."

Büyükbabamın koluna girip sarayın yolunu tuttuk. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Bacaklarım bedenimi ayakta tutmak konusunda huysuz davranıyordu. Her an yere yığılacakmış gibi hissediyordum.

Sarayın avlusunda koşturan hizmetkârlar, öfkeli muhafızlar ve meraklı soyluların arasından geçip giderken hiçbiriyle göz göze gelmek istemedim. Sanki içlerinden biri çıkıp, kehanetin işaret ettiği kalbin bana ait olduğunu haykıracakmış gibi bir korku yüreğimi sarmıştı.

Bahçe kapısından girip ince sütunlu avlunun saray yolunda ilerlerken beyaz mermerlerin tıkırtısı dışında tüm gürültüyü ardımızda bırakmıştık.

Ayas'ın ve büyükbabamın kehanet hakkında söyledikleri kulaklarımdan silinmiyordu. Diyarın topraklarına yayılan lanetin kırılmasının tek bir yolu vardı. Kalbim... Mienas'ın kurtulması için benim ölmem gerekiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Sesim pürüzlü çıkınca öksürerek boğazımı temizlemeye çalıştım.

Büyükbabamın yüzündeki hüzün her şeyin cevabını veriyordu aslında.

"Tüm krallıklar seni arıyor güzel kızım. Seçilmiş kişinin kalbi bulunmazsa diyarın kalbi duracak. Diyarla birlikte herkesin gücü tükenecek ve krallıklar çökecek. Savaş kapıda Rena. Yoksulluk, ölüm, kıtlık... Biraz daha seni bulamazlarsa kıyımlar başlayacak."

Yutkundum.

Korkuyla ve hiddetle.

Büyükbabamın gözlerinde kendi kıyımımı görüyordum. Kendi cenazemi izlediğim gözlerden kaçarak önüme döndüm.

Beni büyüten o gözlerde ölüyordum çünkü, diyarın kalbine karşılık benimki... Krallıkların varlığına karşılık benimki...

Neyi kastettiğini bile bilmiyordum. "Ne zamana kadar?" diye cıyakladım kendime hâkim olamayıp. "Hep böyle mi devam edecek? Ya işaretler gelmeye devam ederse? Ya kim olduğumu öğrenirlerse? Ya cevapları bulamazsam?"

Başını iki yana salladı hızla.

"Daha zamanımız var. Aynalar Kenti'ne döneceğim. Laneti kırmak için cehennemin dibine inmem gerekse bile gidip o çareyi bulacağım güzel kızım. Kılına dahi zarar veremeyecekler, söz veriyorum."

Kafam allak bullaktı. Kelimeler birbirine girmişti ve hepsinin eli kanlıydı.

Kısacık bir an sarılıp geriye çekildikten sonra saçlarımın arasına şefkat dolu bir veda öpücüğü kondurdu. "Şimdi gitmem gerek. Senden tek istediğim dikkatli olman. Ben dönene kadar kendini gizle güzel torunum."

Geriye doğru bir adım atıp ellerini benden çektiğinde gözyaşlarım şiddetini arttırdı.

"Büyükbaba..."

Geriye doğru bir adım daha attı. Gözlerimin buğusu netliğimi elimden aldı. Kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki diyara kalmadan kendi işini kendi bitirecek diye ödüm kopuyordu. Biraz daha hiddetlenirse göğüs kafesimden firar etmesi an meselesiydi.

"Lütfen." Bir adım daha benden uzaklaşınca yalvarmaya devam ettim. "Beni yalnız bırakma, yalvarırım."

Karanlığın onu yutmasına izin verirken dizlerimin üzerine çöktüm. Etrafta kimse yoktu. Olsa bile aksini yapabilecek gücüm kalmamıştı.

Büyükbabamın ardından boşluğa asılı kalan gözlerim kan çanağına dönüp kuruyana kadar çöktüğüm yerde ağlamaya devam ettim.

Bir bilinmezliğe doğru akıttım gözyaşlarımı. Kalbimi isteyen bir diyara, peşimde olan krallıklara, sığınabileceğim tek güvenli limanın ağzına kilit vurup beni Gökkuşağı Sarayı'nda terk edip gidişine ağladım.

Ne kadar zamandır burada soğuk mermerlerin üzerine yığılmış ağladığımı bilmiyordum. Bahçe tarafından ses geldiğini duyunca aceleyle gözlerimi sildim. Ne ağladığımı ne de burada olduğumu birinin görmesini istemiyordum.

Yerden destek alarak kalkmaya çalıştığımda elbisenin tarlatanı buna müsaade etmedi ve geriye doğru yalpalayarak popomun üzerine çakıldım. Acıyla karışık bir inilti dudaklarımdan koparken bunu bahane edip hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

Sesler git gide yaklaşmaya başlayınca ağıt seslerimi bastırmaya çalışarak bir kez daha yerden kalkmaya çabaladım ve bu kez başardım. Güç de olsa yerimden kalkıp eteklerimi kucağımda toplayarak saray kapısına doğru var gücümle koştum.

Odama kadar koşmayı bırakmadım. Koridorda karşılaşacağım kimse olmadığını bildiğimden sarayın merdivenlerini de aynı hızla koşarak tırmandım. Odam, ikinci katın sağ kanadındaki sütunları geçince hemen ilk odaydı.

Kapının iki yanında bulunan güvercin heykelcikleri ve üzerlerinde duvar şamdanları bulunuyordu. Odaya girmemle kapattığım kapıya sırtımı yasladım. Nefes nefese kalmıştım.

Biraz sakinledikten sonra odanın içinde volta atarak düşünmeye başladım. Her adımımda sessizliği bıçak gibi kesen elbisemin hışırtıları yüzünden lanetler okurken aklıma öyle bir şey geldi ki olduğum yere çakılıp kaldım.

"Siktir!"

Aynanın karşısına can havliyle koşup elbisenin üst iki düğmesini koparırcasına açtım. Tenimin altına karanlığını bulaştıran dövmeye titreyen parmak uçlarım ürkekçe dokundu.

Aryen, ziyafetteyken Ayas'la konuşmalarımızı duyup benimle bu dövme sayesinde iletişime geçmişti. Yani... Biraz önce büyükbabamla konuştuklarımız ve onun itirafları... Koca bir siktir!

Siktir, siktir, siktir!

Bu gece kendi ellerimle ölüm fermanımı imzalamıştım. Büyükbabam her ne pahasına olursa olsun kendimi korumamı istemişken ben daha ilk dakikadan kendimi ifşa etmeyi başarmıştım.

Aryen her şeyi duymuş muydu?

Kim olduğumu öğrenmiş miydi?

Katilim o mu olacaktı?

Lord Aryen... Seçilmiş kızın katili, diyarın kurtarıcısı... Kehaneti sona erdiren, diyarın kalbine yeniden hayat veren... Yaşatan ve öldüren... Kalbimi avlayacak olan krallığın lordu...

göremeyeceğime göre en azından ağzıma geleni sayıp içimi boşaltarak ölmekte fayda vardı.

Sesli şekilde nefesini verdiğinde sabır dilendiğini anlamakta hiç zorlanmadım.

Tamam, içimi boşaltmayı hâlâ istiyordum ama bunu yüzüne karşı yapıp sağlam bir tokat ve tükürükle de taçlandırdıktan sonra bana dilediğini yapabilirdi; ki ona haddini bildirmeyi başarırsam ona bırakmadan seve seve kalbimi kendim söküp önüne atardım.

"Saraydan çıkmama izin vermezler," diye konuştum sanki karşımdaymış gibi sakin bir tonda. "Köylere saldırılar olmuş. Aynı zamanda bahçede bir ceset bulundu. Etraf muhafız kaynıyor, gelemem."

"Gidelim." Enfer'in sesiyle tavana diktiğim gözlerimi indirip onunkilerle buluşturdum.

"Ne demek gidelim?" diye karşı çıktım. "Saraydan çıkamam lafının nesini anlamadın?"

"Sarayın batı cephesine açılan kapıdan geçtiğinizde sarmaşık yol sizi doğrudan ormana çıkaracak. O yolun sonunda sizi bekliyor olacağım."

Bir şey söylemek için dudaklarım aralanmıştı ama Enfer fırsat bırakmadan arkasını dönüp terasa çıktı. İlk geldiği anda yaşanan patlamanın tekrar olmasıyla korkarak irkildim. Terasın mermerlerine dökülen sihirli ışıklar köz gibi dağılırken ardından bakakaldım.

"Hadi bakalım." İç çekerek birkaç adım ilerleyip odanın diğer köşesindeki koltuğa oturdum.

Önümde iki yol ve karar vermek için sadece birkaç dakikam vardı.

Ya Aryen'i dinleyip kendi ayağımla ölüme gidecektim ya da inat edip bir yere ayrılmayacak, Aryen'in gelip burada kalbimi yerinden sökmesini bekleyecektim. Bu güzelim odayı kanımla boyamak istemediğime kanaat getirince titreyen bacaklarıma aldırmadan ayağa kalktım.

Liya beni hazırlarken kenardaki komodinin üzerine bıraktığım büyük su bardağını görünce bardağa yöneldim. Bardağı başıma dikip kana kana su içtim. Tek seferde bitirdiğim bardağı yerine bırakırken çaprazımda kalan boy aynasında kendimle göz göze geldim. Yansımama acıyan bakışlarımla bakıyordum.

Diyarın kalbine saplanan hançer.

Krallıkların korkulu rüyası.

Aldığım her nefes onlar için tehdit.

Kalbimin çarptığı her gün onların gücünden çalınan yeni bir gün.

Mienas'ın Saklı Diyar'a çekilen sihri...

"Ölmeyeceğim."

Elbisenin kabarık kollarıyla birlikte daha heybetli görünüyordum ve bu ihtişamlı görüntüyü destekleyen odanın loş ışığı derinlerde yatan cesaretimi uyandırıyordu. Başımı dikleştirip kendimi yüreklendirmek için yansımama tutundum.

"Ölmeyeceğim," diye yineledim. "Bu diyarın da krallıkların da kâbusu olacağım."

Cesaretimi dağlayan bir his... Duruşumu büken bir acı... Göğsümdeki yanık...

"Ah!" Ellerim göğsüme kapandığında acıyla buruşturduğum yüzüme aynadan baktım. "Seni aşağılık iblis dışkısı!"

Kargaların feryatları kahkahaya dönüştüğünde kaşlarım çatıldı.

"Çek o şeytan kulaklarını üzerimden kahrolası!"

Elimle açıkta bıraktığım göğsümü sıvazlarken çenemi köprücük kemiklerimin ortasına yaslayıp göğüs kafesime doğru üfledim.

Göğe yükselen kahkahaları rüzgârla birlikte terasımın kapısından girdiğinde dişlerimi sıktım.

"Cehennem mezarın olsun adi pislik!"

"Hepimizin insan kızı, hepimizin."

Benimle alay etmeye utanmıyor muydu? Bu ne cüret? En azından son gününü yaşayan birine saygı duysa ölür müydü?

Doğru ya ölümsüz piç kurusunun tekiydi o.

Aryen'in söylediğini yapmazsam beni rahat bırakmayacaktı. Bu yüzden odadan çıkmadan önce giyinme odasına girdim. Sabah kısa süreliğine inceleme şansım olmuştu ama yine de benim için bir dünya elbiseyle dolu giyinme odasına ağzım açık bakakaldım.

Burada kendime uygun bir şeyler bulabileceğimi düşünüyordum. En azından saraydan firar ederken leydilere yaraşır bir elbiseyle olmama gerek yoktu sanırım. Kabarık eteklerim, nefesimi kesen korsem, saçlarıma dolanmış Helen tacım ve kollarımı kaşındıran incili eldivenim olmadan da sarayı terk edebileceğime inanıyordum.

Kıyafetlerin arasında tayt ve kazak bulduğumda hazine bulmuş gibi sevindim. Aceleyle üzerimi değiştirip konforlu kıyafetlerin içinde gev-

şedim. Saçlarıma iki yandan tutturulan taçtan kurtulup kenara fırlattıktan sonra kedi adımlarıyla odadan ayrılıp koridor boyunca ilerledim.

Hâlâ bu gece yapılan iki saldırının peşinde olmalıydılar. Saray halkı da odalarına gönderilmiş olsa gerek, çıt çıkmıyordu.

Koridorda temkinli adımlarla ilerlemeye devam ettim. Adım seslerim saraydaki peri kulaklarına ulaşmasın diye parmak uçlarımda yürüyordum.

Daha önce hiç görmediğim ama Enfer'in bahsettiği kapı olduğunu tahmin ettiğim kapıyı usulca aralayıp dışarı çıktığımda başka bir koridor beni karşıladı. Oval ızgaralı bir yapıya sahip koridorun üstünde sarmaşıklı duvarların örüntü oluşturduğu bir düzen vardı. Sarmaşık ve asma yapraklarıyla donatılmış yolda koşar adım ilerledim.

Yolun sonunda eski püskü ahşap bir kapı gördüm. Kalın bir tahtayla sabitlenerek oluşturulmuş kilidi vardı. Tahtayı güçlükle yerinden kaldırıp kenara bıraktıktan sonra gıcırdayarak açtığım kapıdan çıktım. Kanayan ellerimden çektiğim bakışlarımı karanlık ormana çevirdim.

Belki de ömrümde gördüğüm en büyük atla burun buruna gelince korkuyla geriye kaçtım. Çamura gömülen ayakkabılarım yüzünden yere kapaklanıyordum ki son anda atın bir adımla öne çıkması sayesinde yeleleri arasındaki eyere tutunarak ayakta durabildim.

Simsiyah tüyleri gecenin karanlığında ay ışığıyla parıldarken kuzgun gözleri tanıdık geldi. Küçük dilimi yutma korkusuyla sadece bakakaldım.

"E-Enfer?" Bir adımla yanına ulaştığımda atlara özgü şekilde burnundan soludu. Geceyi lekeleyen gri duman yüzüme çarparken, "Sen misin bu?" diye sordum.

Ön ayakları yerden kesilip hafifçe şahlanırken çıkardığı sesle ödüm kopmuştu.

Bu atça *evet* demek olsa gerek.

Korkudan kendimi öyle kasmıştım ki acıyla kürek kemiklerimi sıkıştırdım.

Bir kez daha aynı şekilde huzursuz bir kişnemeyle şahlandığında bunu da *bin artık ahmak, vaktimiz yok bir an önce gitmemiz gerek* diye algıladım.

Çekingen bir şekilde eyerinden tutunarak kendimi Enfer'in sırtına taşıdım.

"Hazırım," dedim yelelerini okşayarak. "Gidebiliriz. Bindim sana." Gülüşüm pisleşti.

Enfer'in kelimelere takıntısı vardı. Diyara ilk geldiğimde ağız tadıyla hakaret bile edemeden Aryen'e iki parça laf ettiğim için çıldırdığını unutmamıştım.

Beni sırtından atmaya çalışır gibi şahlanıp sonra hazırlıksız yakaladığı anda var gücüyle koşmaya başladığında kendimi yerde bulmaktan son anda kurtuldum.

Tanrıya şükür sıkıca eyerinden tutunmayı başardım. Yol boyunca bir an olsun parmaklarımı gevşetmedim. Öyle sıkıyordum ki parmak boğumlarımın iyice şiştiğini ve uçlarının buz kestiğini hissedebiliyordum.

Ormandan geçerken göğsümü boynuna yaslayarak iyice Enfer'in üzerine kapandım çünkü dallardan birine takılıp düşmeyi ya da yüzümün çizilmesini istemiyordum.

Gökkuşağı Sarayı'nın topraklarından çıktığımız anda üzerime çöreklenen kasvetin boğucu havasıyla kalbim sıkıştı.

"Cehenneme yaklaşmış olmalıyız." Enfer hızını kesmiş ve koşmayı bırakmıştı. Daha yavaş yürüyordu artık. "Sen de kraliçenin topraklarından kıçını kurtardığın için rahatsın tabii." At formunda olduğu için bana karşılık veremiyor oluşu keyifliydi. Dilediğim gibi ona ve Aryen'e hakaret edip kışkırtabilirdim ve o hiçbir şey yapamadan beni taşımaya devam ederdi.

"Biliyor musun, bu gece terasta seni gördüğümde yaşadığına sevindim."

Onu sinirlendirmek için pek de uygun bir cümle sayılmazdı.

"Simav ve adamlarının seni de Erin'i de öldürdüğünü sanıyordum." Sahiden Erin ne durumdaydı?

"Ölmediğine sevindim ama kadere bak ki şimdi bir ata dönüşmüş beni Azrail'imin huzuruna çıkarmak üzere yolları aşıyorsun. Ne komik değil mi?" Gülmedim. Enfer de sessizce yürümeye devam etti.

"Bu gece öleceğim muhtemelen. Seninle birbirimizi sevdiğimiz pek söylenemez ama arkamı kolladığın için minnettarım Enfer. Simav'a karşı beni koruduğun için minnettarım." Görmeyeceğini bildiğim hâlde teşekkür eder gibi dudaklarımı içeri doğru katlayıp birbirine bastırdım.

"Mienas'taki ömrüm bir haftaymış ama arkadaşımın sonsuza dek huzurla yaşamasını istiyorum." Erin'in yanımda olmasını çok isterdim.

Sıkıca elimi tutup son nefesimi verirken *sorun yok, her şey geçecek Rena,* gibi yalanlarla beni teselli etmesini çok isterdim.

"Onunla da yıldızınız pek barışmadı ama o iyi biri Enfer. Bu diyarda ona rehberlik et olur mu? Daha çok yeni. İçine düştüğü bu durumu o istemedi. Hepsi benim suçum." Gözyaşlarımla ıslanan yanağımdaki sıcaklık yüzünden üşüdüğümü ancak idrak edebildim. "Benim yüzümden Aryen'e ruh mührüyle bağlanmak ve peri olarak buraya yansımak zorunda kaldı. Ona yardım et, hayatta kalmasını sağla."

En azından arkadaşımın bu diyarda güvenle yaşayacağını bilirsem içim rahat ölebilirdim. Benim ölümümle diyar küllerinden doğacak ve yepyeni bir çağ başlayacaktı. O yeni düzendeki yerini alsa iyi ederdi.

"Daima lordunu kolluyorsun ama günün sonunda kendini koru çünkü olan hep arada kalanlara olur. O lord bozuntuları ölümsüz hayatlarında canları sıkıldıkça başımıza bir bela çıkarırlar. Sonra da kenara çekilip ölenlerin yasını tutarlar. Hoş... Aryen onu da yapmaz, eminim. Tam bir zalim."

Huysuzca kıpırdanınca yelelerine tutundum.

"Tamam tamam, kızma hemen!" Göz devirmeden edemedim. "Anladık efendine çok bağlısın, en köle sensin anladık!"

Kâbus Sarayı gece yarısının sahibi gibi tam karşımızda dikiliyordu. Hayranlıkla sarayın uzaktan sunduğu manzarayı incelerken Enfer kişneyerek koşmaya başladı. Sarayın kapısına kadar hız kesmeden koştuğu için biraz önce süzülen gözyaşlarımın yanaklarımda kristalleştiğine emindim.

Simav'ın, Erin'i okla yaralayıp beni esir düşürdüğü koridordan geçip saray bahçesini ardımızda bıraktıktan sonra Enfer durdu. Dikkatle eyerden tutunup kendimi yere bıraktım.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Aryen'in canımı almasına hazır hissediyordum. Enfer'le konuşurken aslında farkında olmadan vedamı etmiştim.

Hazırdım sanırım, ölmeye.

Enfer aniden insan formuna dönüştüğünde buna hazırlıksız yakalandığım için çığlığımı bastıramadım. Korkuyla geriye çekildiğimde ışık huzmesi yüzümde patlayacakmış gibi ellerimi yüzüme siper ettim.

"Merak etme," diyerek yanıma geldiğinde söz verir gibi omzuma dokundu. "İnsan dönmesine yardım edeceğim. Sevsem de sevmesem de o

benim krallığımdan. Ona atılan ok, bana atılmış demektir ve ben bunu hazmedemem. Ona bunu yapanlardan hesabını sorup en iyi şekilde eğitilmesini sağlayacağım, merak etme."

Kuzguni gözleri güven doluydu. Kendinden emin bir tavırla başını salladığında buruk bir tebessüm dudaklarımı çekiştirdi.

Önünde durduğumuz kapı büyük bir gürültüyle açılmaya başladığında Enfer'e karşı hazırladığım teşekkürümü sarf edemeden yutmak zorunda kaldım.

Aralanan kapının ardından esen sert rüzgâr beni dalından kopmuş bir yaprak gibi savurmak istese de ona karşı direnip Aryen'in ihtişamı karşısında güçlü kalmaya çalıştım.

Enfer lordunu görür görmez saygıyla eğilip koşar adımlarla yanımdan ayrıldı. Ayak sesleri yerini kanat seslerine bıraktığında gökyüzünde dalgalanan karga sesiyle vedasını yaptı.

"Sarayıma hoş geldin insan kızı," dedi tüm güzelliğiyle. "Evime hoş geldin."

İnandığım her şey adına yemin ederim ki kalbimde ona karşı beslediğim nefrete rağmen kusursuz yüzü karşısında kelimeler beni terk etti. Derin mavi gözlerine teslim olmuştum çoktan.

Öldürmek istediğim de oydu. Karşısında bozguna uğradığım da... Aryen tam anlamıyla kâbusum olmuştu ve gördüğüm son kâbusun o olması öldükten sonra bile yad edebileceğim bir veda olacaktı.

Kâbus Sarayı'nın üzerinde uçuşan kargaların sesiyle irkilip gerçekliğe dönünce korkuyla iç çektim. Kargalar infaz mektubumu okuyorlardı sanki. Azap çanları üzerimde sallanıyor, ölümün tırnakları cesedini gömmek üzere ruhumu kazıyordu.

"İstedin, geldim." Sesimin pürüzlü çıkmasına aldırış etmedim. "Benimle oyun oynamayı kes Aryen," dedim imalı bir şekilde. "Bir kez olsun kartların açık oyna."

Büyük adımlarla kısa sürede yanıma ulaştığında ay ışığı birden yön değiştirip yüzüne döndü. Sahne onundu, saray onun, diyar onun... Her şeyin sahibini saygıyla aydınlatan ay ışığının altında parlayan beyaz saçlarına büyülenmiş gibi baktım.

Geriye taranmış saçları sert esen rüzgârla dağılmıştı. Geniş omuzlarından yere kadar uzanan pelerini göğe serilmiş gece kadar siyah ve heybetliydi.

Bu kez siyah deri pantolonunun üzerinde de simsiyah bir gömlek vardı ve birkaç düğmesi açıktı. Salaş gömleği dökümlü olarak belindeki kuşağa doğru kendini bırakmıştı. İri kasları ve biçimli vücudu gömleğine rağmen kendini belli ediyordu. Özellikle de göğüs çizgisine uzanan gölgeler kaslarını iyice belirginleştirmişti.

"Her şeyi biliyorsun değil mi?" Sessizlik yoğunluğunu artırarak nefesimi kesti. "Bizi duydun."

Olumlu anlamda bir kez başını sallarken yürümeye devam etti.

"Ve beni öldürmek için ayağına çağırdın."

Tam karşımda durduğunda üzerime düşen gölgesiyle karanlığım yoğunlaştı ve korkuyla yutkundum.

"Beni öldürecek misin?"

"Seni öldürmemi ister miydin?"

Gözlerinde içtenlik ve arzu dans ediyordu.

"Beni öldüreceğini biliyorum." Karşısında soğukkanlılığımı korumaya çabaladım.

"Seni öldüreceğim."

Beklenmedik cevabıyla aldığım darbe beni yere sermek üzereydi ama direniyordum. Yüzündeki lakayt gülümseme yavaş yavaş toz olurken gözlerine çivilenmiş gözlerim buğulandı; ama ben bildiğimi okuyup cüretkâr tavrımı korumaya devam ettim.

Omurgam kilitlendi ve nefes almak hayli güç bir hâl alırken ne diyeceğimi şaşırdım. Gözünü dahi kırpmadan bunu itiraf etmesini beklemiyordum.

Kelimeler boğazımdan yukarı çıkmayı reddederken ardından gelen diğerlerine pusu kurup çelme taktılar. Konuşamadım. Hepsi bir noktada düğümlenip kalmıştı.

"Bir gün." Konuşmaya devam eden Aryen oldu. "Bir gün o güzel kalbini yerinden sökeceğimden şüphen olmasın insan kızı; ama bugün değil. Bu gece ölmeyeceksin." Bir adım daha yaklaştı bana. "Kalbini söktüğümde bunu ben istediğim için yapmış olacağım, kimse için değil."

"Ben..."

"Korkuyor musun?" Aramızda bir adımdan daha az bir mesafe vardı ve gözleri beni ablukaya almıştı. "Benden korkuyor musun, küçüğüm?"

Eli yüzüme uzandığında kendimi geriye çekmek istedim ama kıpır-

dayamadım. Parmaklarının tersiyle yanağıma dokunduğunda kalbim atmayı bırakmış, damarlarımdaki kan buz tutmuştu.

"Korkmuyorum." *Beni öldüreceksin diye ödüm kopuyor.*

"Gerçeği merak ediyorsun değil mi?" Gözlerim, alaycı tavrına ışık tutan çarpık gülüşüne takıldı. "Kim olduğunu, kehanetin neden seni işaret ettiğini, kalbini sökmek isteyen diyarın pençesinden nasıl kurtulacağını... Her şeyi merak ediyorsun."

"Bana yardım et," diye yalvardım hemen.

"Gözlerindeki arzu beni kışkırtıyor," dediğinde ürperdim. "Benden bir şey isterken düştüğün çukurdan çaresizce gözlerimin içine bakman... Yardım dilenmen..." Her kelimenin ardından dudaklarından kopan nefesi yüzümde tokat gibi patlıyordu.

Şeytanın dölü... Zayıflığımdan keyif alıyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

Yanaklarımı keşfe çıkan parmak uçları usulca dudağımın çevresinde gezinmeye başladığında nefesimi tuttum.

"Bu diyarın öldürmek istediği iki kişi var," diye fısıldarken intikam ateşinin yanardöner hareleri gözlerine yansıdı. "Biri sen... Diğeri ben."

"Ölmek istemiyorum," diye itiraf ederken Aryen'in arzuladığı yerde buldum kendimi. Bir çukurun dibinde amansızca yardım dileniyor ve beni kurtarması için uzattığım eli tutmasını bekliyordum.

"Kim olduğumu hatırla," dediğinde kibir dudaklarını kıvırdı. "Yıkan ve yeniden kuran..." Onunla birlikte içimden tekrarladım. "Yakan ve yok eden... Ölüm getiren, hayat veren." Kibirli duruşu ay ışığının altında öyle bir boyuta ulaştı ki saygıyla önünde diz çöküp yere kapanmak istedim.

Diyar, ikimize de düşmansa güveneceğim tek kişi oydu; çünkü beni öldürmesi gerekirken bunu yapmıyorsa onun elini tutmalıydım. Bir planı olduğunu ve kendimi bambaşka bir oyunun içinde bulacağımı biliyordum ama olsun. Onun planı varsa ben de plan yapardım. Onun kurduğu oyunların karşıtı oyunlar hazırlamaktan çekinmeyecektim.

Tek yapmam gereken hayatta kalmaktı.

"Mienas kim olduğumu yeniden hatırlayacak, onlar için güzel bir planım var ve sen yanımda olacaksın. Karşılığında da ben izin verdiğim sürece kalbin o güzel göğüs kafesinin altında atmaya devam edecek."

Elini yüzümden çektiğinde geriye çekileceğini sandım ama o an hiç beklemediğim bir şey oldu.

Öne doğru eğildiğinde yüzünün bana yaklaştığını fark edip nefesimi tuttum. Parmaklarını kazağımın yakasına kanca gibi geçirdi. Aşağı doğru çekiştirdiği kazağımın açıkta bıraktığı göğsüme dudaklarını yasladı.

Göğüs kafesimden öptü.

Dudakları tenime gece gibi örtüldüğünde yıldızlar göğüs kafesimde parladı. Onun tenime işlediği dövme ise cehennem ateşi gibi yandı ama canımı yakmadı.

Kalbim dört nala koştururken dünya ayaklarımın altından çekildi.

Başımı geriye atarak göğsüme kapanan yüzüne meydan verip ona bedenimi açtım. İri dudaklarından yayılan sıcaklıkla birlikte sözsüz bir anlaşma yapar gibi teslim olduğumda elleri belime sarılmıştı.

Diyarın iki düşmanı, biraz önce birbirinin arkasını kollayacağına dair anlaşmıştı.

Aryen geriye çekildiğinde gözlerindeki ışıltı yüzümü aydınlattı. Gözleri varlığıma tutunurken içtenlikle kıvrılan dudakları beni yanılgıya sürükledi. Ona olan tüm öfkemi yerle bir ettiği için kendime öfkelendim.

"Bana kim olduğumu söyle." Zayıf bir emir dudaklarımdan döküldü.

"Büyükbabanın söylediği gibiyse eğer bunu yaparak kehaneti tetiklemiş oluruz." Düşünceli göründü. "Cevapları birlikte bulabiliriz."

"Ne biliyorsan anlatmalısın," dedim panikle. "Neyi aradığımı bilmeden yola çıkamam. En azından kim olduğumu bilirsem her şey daha kolay olur."

Israrlarım işe yaramış olmalıydı. Teslim olur gibi omuzlarını düşürürken gözlerini üzerimden çekti ve konuşmaya başladı.

"Mienas şahit olduklarından çok daha fazlası. Uykuya yatmış olanlar var. Uyuyan krallıklar..." Soluklarım hızlandı. "İnsan diyarı bir günah işledi. Peri diyarı ardından bir başka günah işledi." Yutkunmakta zorlanıyordum. "Âlemler birbirine girdiğinde savaş başladı, büyük yıkım diyarın üzerine gürledi. İnsanlar ve periler ordusu karşı karşıya geldiğinde insanların hiçbir şansı yoktu. Ta ki ona kadar... Kaosun hizmetkârı... Tüm dengeyi bozan laneti, savaşı sonlandırmak için diyarın topraklarına üflediğinde dört krallık bir araya geldi. Lanet, şafak söktüğünde sirayet edecekti topraklarımıza. Onlar kaostan önce davrandı ve dört krallığın anlaşmasıyla âlemleri birbirinden ayırdılar."

"Kim?" Sönük bir nefesle çıktı ağzımdan.

"Eskiden Mienas; Ateş, su, hava ve toprak krallığıyla yönetilen peri diyarıydı. Eski uygarlık halklarını korumak için yüzyıllar sürecek olan derin bir uykuya yattılar."

Acı çekerek yutkundum. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki boğazım kurumuştu.

"Onlardan çalınan senin kalbine gizlendi Rena. Eski uygarlığın tüm gücü senin kalbinde. Sen..." Ayakta durmakta zorluk çekmeye başlamıştım. Birden atılıp Aryen'in eline tutundum sıkıca.

"Kalbim..." diye inledim. "Nefes... Nefes alamıyorum."

"Neler oluyor?" Yüzü hayretle dalgalandı. Neler olduğunu bilmiyordum ama kalbim öyle hızlı atıyordu ki ölecek gibi hissediyordum.

"Kim olduğumu söyle," diye mırıldandım.

Söylemekle söylememek arasında kararsız kalmış gibi duraksadı. "Sen Saklı Diyar'ın varisisin Rena."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ciğerlerim iflas etmişti.

Benimle birlikte Aryen yanıma oturduğunda bedenimin yere düşmesine engel olup beni dizlerine yatırdı. Şefkatle ve korkuyla yüzümü incelerken anlatmaya devam etti.

"Kehanet kalbini zayıflatıyor!" diye paniklediğinde gülümsedim.

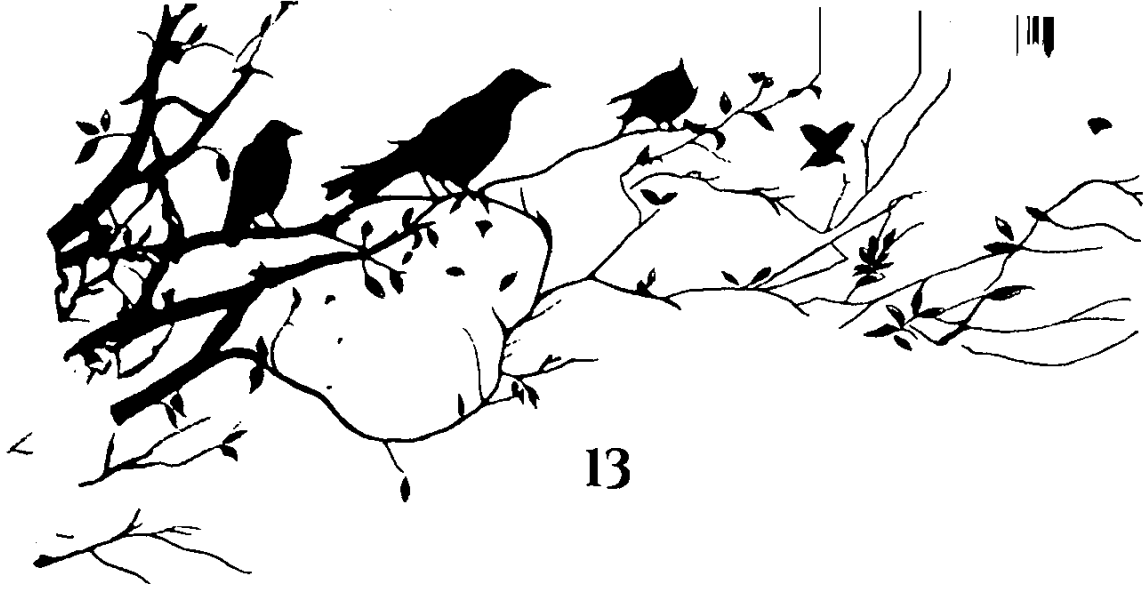
"Önemli değil. Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Devam et... lütfen."

"Eski uygarlık, Estar Duvarı'nın ardında yaşıyor... Onların gücünü istediğim için hapsedilmiştim, hatırlıyor musun?" Solukları hızlandı. "Onlar kadim olanlar... Kendilerini kimsenin ulaşamayacağı şekilde korudular ve sen o diyarın varisisin. Onları uyandıracak olan sensin."

Bilincim gözlerimle birlikte karanlığa boyun eğerken zihnimde aynı şey yankılanıp durdu.

"Saklı diyarın varisi sensin."

Gördüğüm son kâbus Aryen'di. Yakamoz gözleri ve ilahi güzelliği... Onun dudaklarıyla kutsanan göğüs kafesimin altındaki kalbim son nefesini verirken cevabını alamadığım onlarca soruyla birlikte karanlığın kollarında soluksuz kaldım.

13

KARGANIN KALBİ

"Sana bir bilmecem var."

Göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısacık ömrüne nice şeyler sığdırır insan. Bebek olur, çocuk olur... Büyür, yetişir. Şanslı olanlar hayallerinin peşinden koşan mutlu bir birey olur. Sevgili olur, eş, dost... Nice sıfat sığdırabileceğim ömrümde bunların hiçbiri olamayacağımı bu gece anlamıştım.

Bir insanın hayatı için sihirli bir diyar, periler, krallıklar, lanetler ve kehanetler çok fazlaydı. Bense tüm bunların ortasına düşmüştüm. Yetmezmiş gibi dengeleri sarsacak olan da bendim, düzeni kuracak olan da... Hepsi bana bağlıydı. Kalbim bir cambaz ve ipler onun parmak uçlarında bağlıydı. Kurmak da benim elimdeydi yıkmak da... Önümde iki yol vardı.

Yaşamak ya da ölmek.

Ben yaşamak istiyordum ama bunu isteyen tek kişi bendim. Benim isteğime karşılık Mienas'ın isteği... Yaşamam benden başka kimseyi mutlu etmezdi ama ölümüm koca bir diyarı mutlu edebilirdi. Sahip oldukları hayatın refahı benim ölümüme bağlıydı.

Daha düne kadar sıradan biriyken şimdi varlığından bihaber olduğum diyarın kaderiydim. Ben kimdim?

İnsan?

Peri?

Varis?

Hiçbiri.

Ben lanetin ta kendisiydim. Adım, geçmişim, sahip olduklarım... Lanet olarak anılıyordu.

Diyarın peşinde olduğu, gerçeği ellerinden çalınmış olandım. Kalbi zayıf, güçsüz ve acınası olan... Seçilmiş ve yaşamayı hak etmeyen.

Netliğini kaybeden bilincimin derinlerinde yükselen ses yinelendiğinde gözlerimi açmak istedim ama yapamadım.

Kalbi duran bir beden nasıl uyanırdı?

Kalp ölünce akıl da onun peşinden intihar etmez miydi?

Nereden geliyordu bu sesler? Ölürken bile susturamadığım düşünceler, neden hâlâ canımı yakıyordu ki?

Aryen'in kucağında kalbim dururken etrafımıza dizilen gölgeleri anımsıyordum. Kendi cenazeme katılmışım gibi... Ben ölüyordum ve onlar dizlerinin üzerine çökmüş, karanlığın içinde gizli bir ibadetle yasımı tutuyorlardı.

Peki lanetli olanlar ölünce nereye giderdi?

Cennet?

Cehennem?

Araf denen boşluk gerçekse benim yerim orası olmalıydı. Lanetli olanı ne cennet kabul ederdi ne de cehennem. Ait olduğum diyarın bile istemediğini kimse istemezdi.

Bu gece öğrendiklerimle birlikte bir hiçliğin ortasına doğru çekilen hayatımın sonu bitmek bilmez bir karanlıktı. Gözlerimi kapattığımda teslim olduğum karanlığın içinde gördüğüm tek bir şey vardı.

Aryen.

Büyükbabamın anlatamadıklarını ondan dinleyen kalbim, göğüs kafesimin altında çırpınarak can vermiş ve daha da yaklaştığım gerçeğim, bir kül yığını gibi parmaklarımın arasından dökülmüştü.

Boşluğun içinde sıkışmıştım. Karanlık, kemiklerimi kırar gibi sarılmıştı vücuduma. Ölmek böyle bir şey miydi?

Yaslanabileceğim ya da tutunabileceğim bir yer yoktu. Sanki bir duvarın dibine doğru kayar gibi kendimi yere bıraktım. Yavaş yavaş düştüğüm yerde dizlerimi karnıma doğru çekip ellerimle kulaklarımı kapattım. O an aklıma gelen tek şey feryat etmekti. Ellerimi sıkıca kulaklarıma bastırmamla birlikte çığlık attım.

Ses tellerimi çekiştiren bir el varmış gibi acıyla inleyerek çığlıklarımı birilerine duyurmaya çalıştım.

Faydasızdı. Hiçbir işe yaramayan yakarışlarımın ardından gözlerimi

araladığımda bir gölün kenarında duruyordum. Tanıdık olan o yerde... İskelenin ucunda, öylece suya bakıyordum.

Gece, gökyüzünü esir almış, yıldızlarını öldürüp ışığını söndürmüştü.

Gölün rengi de en az gece kadar karanlıktı. Gölü çevreleyen sazlığın arasında gizlenen gölgelerin fısıltısı kulaklarıma dolarken korku, hücrelerime kadar sinsi sinsi sızıyordu. Karanlığa esir düşmekten kaçtıkça inadına yakama yapışıyor ve beni derinliklerine doğru sürüklüyordu.

Zihnimdeki kargaşaya rağmen yönümü bulup kaçmak istedim ama bir adım bile atamadım. Kalp atışlarım sakindi. Nefes alışverişlerim hayli düzenli... Garip olansa kalbimin hâlâ atmasıydı.

Başımı eğip yansımama daha yakından baktım. Ben suya eğildiğimde karanlık üzerinden çekilmiş ve ay ışığı, yansımamı daha rahat görebileyim diye gölü aydınlatmıştı.

Yansımamda gördüğüm solgun tenim her saniye canlılığını yitirirken gözaltlarım iyiden iyiye çöküyordu. Yüz hatlarım gölgelenirken saçlarımın tümüyle beyaz olmasının şaşkınlığıyla iyice eğilip kendime baktım. Yansımam saniyeler içinde yaşlanıp çökmüştü.

Gözleri bir yabancıya aitti. Bakışları ise düşmancaydı. Hiddetle bakan gözleri ölümün habercisiydi. Onun gözlerinde kendi ölümümü görüyordum.

Bir şeyler mırıldandığını duyunca merakla kulak kabarttım. Dudakları benden bağımsız olarak kıpırdanıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan dizlerimin üzerine çöktüm. Yüreğimi ele geçiren korkunun ezici baskısına takılmadan göle yaklaştığımda rüzgârla birlikte yansımam dalgalandı.

"Sana bir bilmecem var."

Yine bir bilmeceyle kâbuslarımda işkence mi görüyordum?

Ölmemiş miydim?

"Çalarım senden gençliğini."

"Alırım elinden sevdiklerini."

"Herkes bana değer biçer.

Benimle yaşarsın, benimle biter."

Yansımamın gülüşü şeytani bir hâle büründü.

"Herkes benimle aşık atar.

Ben koşarım, onlar göçer."

"Yitip gider suretler, korkar fani bedenler.
Ben daimî yaşarım, hayat durmaz devam eder."

Kalbim göğsümü zorladığında soluklarım düzensizleşti ve şuurum kaybolduğundan duyduklarımı idrak edemez oldum. Bunu bana neden yapıyordu ki?

"Bil bakalım ben neyim?"

Kahkahalar dört bir yanı kuşattığında panikle ormanın derinliklerinden gölün ardındaki kayalıklara ve oradan da en ufak bir yıldız ışıltısından dahi mahrum bırakılmış gökyüzüne baktım. Kimse yoktu. Yansımam da gitmişti.

Bacaklarım iskeleye yaslanmış olmasına rağmen hunharca titriyordu.

"Rena."

Ardımdaki ormanın derinliklerinden boğuk bir erkek sesi yükseldiğinde omzumun üstünden arkaya doğru bakarken ürperdim.

"Diyarın kalbi seninle bütünleşecek."

Aryen'in sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ederken nerede olduğunu görmeye çalıştım.

"Eski krallıkların sırrı kalbine saklandı. Çıkar onu kalbinle birlikte ya da güçlerini çal onlardan."

Bu bir kâbus olmalıydı. Uyanmak için var gücümle çırpındım ama olmadı. Daha şiddetli esmeye başlayan rüzgâr, gölün üzerinde hırçın dalgalar peyda ederken ıslıklarıyla kulaklarım uğuldadı.

Seslerin hiddetinden kurtulmaya çalışırken omzuma dokunan bir el arkama dönmemi sağladı. Aryen'in benim için endişelenen ifadesinden eser yoktu. Donuk ve hissizdi. Buz gibi bakışlar, gergin hatlar ve ölümü ruhuma fısıldayan kavisli dudaklar... Kanım çekildi.

Yüzüme düşen saçları gözümün önünden çekerken Aryen tarafından sertçe sarsıldım ve keskin bir acıyla inledim.

"Bilmeceye cevap ver." Gözlerine sis çökmüştü. "Zamanın daralıyor, bilmeceye doğru cevap vermezsen uyanamazsın."

Aryen'in gözlerinin esaretinden kurtulup başımı yere çevirdim.

"Çalarım senden gençliğini, alırım elinden sevdiklerini..." Sesim olmasa da düşüncelerim netti. "Sevdiklerimi ancak ölüm alabilir elimden. Ölüm!" diye bağırdım. "Cevap ölüm."

Keskin bakışları biraz daha kısılırken omzumu tutan eli gevşedi.

"Doğru bildim, değil mi?"

Aryen daha hiddetli bir şekilde bilmeceyi tekrarladı.

Bilememiştim.

Düşünmeye devam ettim. "*Benimle yaşarsın, benimle biter... Benimle yaşarsın...* Kalp mi? Kalbinle yaşarsın ve onunla birlikte ölürsün. Cevap kalp olmalı, evet."

Aryen'in çenesi kasılırken bilmeceyi tekrarladı.

Hadi ama bu şekilde üzerime gelemezsin.

Kelimeleri ağzımda geveleyerek düşünmeye devam ederken kışkırtıcı bakışlarında tanıdık bir ifade aradım ama yoktu. Tıpkı yansımamın baktığı gibi bakıyordu bana. Yabancı gibi...

"*Ben daimî yaşarım, hayat durmaz devam eder.*" Sonsuza dek yaşayacak olan nedir? Ruh, tanrı, dünya... Diyar? "Diyar! Cevap bu. Evet, evet... cevap diyar." Aryen'in yüzünde en ufak bir kıpırtı bile olmadı. "Bu da mı doğru değil?"

Yeter!

Derin bir iç çekişle vücudum sarsıldığında elini göğsümün üzerine, bir önceki kâbusumda tenime işlediği kanat dövmesine avucunu bastırdı. Kalbime saplanan acıyla haykırdım ve yorgun iniltilerim geceyi böldü.

"Zamanın azalıyor Rena," dedi uyaran bir tonda. "Zamanın azalıyor ve o tükendiğinde yitip gideceksin."

"*Yitip gider suretler... Ben daimî yaşarım... Çalarım senden gençliğini...*" Zihnimin viranelerinde koşturan o kelimeye engel olamadım ve dudaklarımdan bir çığlık olarak döküldü. "Zaman!" dedim telaşlı bir şekilde. "Benden gençliğimi de sevdiklerimi de zaman çalar. Bize verilen zaman boyunca yaşarız ve o bitince ömür de biter. Herkes zamana farklı bir değer biçer. Ve onunla birlikte de hayat devam eder, zaman kimsenin yasını tutmaz."

Zaman kimsenin yasını tutmaz.

Gözlerindeki buzlar erimeye başladığında dudaklarımın kenarına minik bir tebessüm ilişti fakat çok geçmeden yanmaya başlayan dövmenin acısıyla inlemeye başladım.

"Doğru değil mi?" diye sordum güçlükle, artarak devam eden acı yüzünden konuşmak canımı yakıyordu. "Bildim mi?"

Aryen elini göğsümden ayırdığında karga sesleri etrafımıza üşüştü. Gökyüzü onların kanat sesleriyle çalkalanırken gözlerim yuvalarında dört döndü.

Ve uyandım.

Aryen'in ezici varlığını göğsümde hissederken terden ıslanmış gömleğimin sırtıma yapışmasını umursamadım. Soluk soluğa elim göğsüme gitti ve kalbimin çarpıyor olduğu gerçeğiyle belli belirsiz gülümsedim.

Hâlâ hayattaydım.

Yaşıyor olmamın muhteşem hissiyle bakışlarım uyandığım odada gezindi. Mum ışıklarıyla aydınlanan odanın yetersiz ışıkları yüzünden ilk bakışta Gökkuşağı Sarayı'nda olduğumu zannetsem de burayı ilk kez görüyordum.

Hızlıca yattığım yerden doğruldum. Üç sıra boydan camla kaplı duvardan tarafa döndüm. Pencerelerin köşelerindeki örümcek ağlarına ve kirine baktığımda Kâbus Sarayı'nda olduğumuzu anlamam zor olmazdı; ki pencerenin ardından, uzaklarda görünen dağların tanıdık yamacı da aynı cevabı veriyordu zaten.

"Uyandın."

"Aryen?" dedim irkilerek. "Ne oldu bana?"

"Sana söylemiştim." Oturduğu yerden kalkarak karanlığın içinden yanıma geldi. "Kalbin en büyük sırrınla birlikte zayıf düştü ve neredeyse ölüyordun."

"İyi işte, diyarın kurtulurdu."

"Ya diyarın kurtulmasını istemiyorsam?" Başucumdaki yerini aldığında terden yüzüme yapışan saçları çekerek gözlerine baktım. Ne istiyorsun Kâbus Gözcüsü?

"Bana ne yaptın?" diye sordum meraklı gözlerle. "Bu kâbusun sebebi neydi?"

"Kalbin..." Âdemelması kayalıklara musallat olan hırçın dalgalar gibi boğazında dalgalandığında dikkatimi dağıttı. "Dövmenin sebebini merak etmiyor musun?"

"Ediyorum."

"Neden sormuyorsun o hâlde?" Kaşları hayretle yukarı yönde hareket etti.

"Sorsam söyleyeceksin sanki..." Küçük gorur gibi gülerek başımı salladığımda yüzündeki ciddiyetini sürdürdü.

"Sor."

"Nedenini biliyorum ayrıca." Bilmiş bir tavır takındım. "Yokluğunda kiminle ne konuştuğumu bilmezsen ödün kopar diye göğsüme büyülü bir dinleme cihazı koydun. Özele saygısı olmayan lord bozuntusu olduğun için şaşırmadım." Kollarımı göğsümün altında birleştirerek yatağın ortasında bağdaş kurdum. "Yanılıyor muyum?"

"Yanılıyorsun. Yani bir nevi..." Alaycı gülüşüyle dişleri karanlıkta parladı.

"Pekâlâ... Benim iznim ve rızam olmadan kâbuslarıma girip, göğsümün ortasına aptal bir kanat dövmesi çizdiğini ve sapık gibi sürekli beni dinlemekle kalmayıp dövmeyle canımı yakmanın sebebi nedir yüce lordum?" Son iki kelimeyi olabilecek en alaycı tonda sarf ettiğim için kaşları çatıldı.

"Seni öldürmeliydim," diye homurdandı. "Daha buraya adımını atar atmaz."

"Öldüremezsin." Yani umarım.

"Aptal mısın yoksa körü körüne bana güvenecek kadar kaderinden korkuyor musun?"

"Aptal olduğum doğru," dedim ellerimi geriye atıp yataktan destek alarak. "Buraya yüzüne tükürmek için geldiğim hâlde beni sürekli pis oyunlarına alet eden şeytanla çaresizce anlaşma yaptığım için aptalım."

Kalbim öfkeyle çarptı. Sorun değildi çünkü en azından çarpıyor olması güzel bir şeydi. Aryen'le anlaşma yaparken sıklaşan soluklarım, titreyen vücudum ve beni yüzüstü bırakan kalbimin sızısını anımsayınca bile bütün keyfim kaçsa da şimdi iyiydim.

"Ben olsam öyle demezdim."

"Ne derdin?"

"Diyarın en güçlü lordunu yanıma çekebildiğim için tanrıya şükürler olsun."

"Yok ya!" diye cırladım. "Yanına da kahve ister misin?"

"Kahve?"

Yok artık. Sahiden unutmuş muydu?

Aryen'le kahve tartışmasına giremeyecek kadar yorgundum. Uzat-

madan, "Bundan sonra ne olacak?" diyerek asıl konuya geri döndüm. "Anlaşmamız... Mienas... Saklı Diyar... Yansıyan Şehir... Her şey çok karışık ve aklım almıyor." Gözlerimi sıkıca yumdum. Bazımda tahammül etmesi güç bir ağrı vardı. "Sahi!" dedim gözlerimi açarken. "Saklı Diyar ve Yansıyan Şehir aynı yer değil mi?"

"Aynı," dedi net bir şekilde.

Kısacık sessizlikte Aryen'i süzdüm. Pelerini ve uzun tuniği üzerinde yoktu. Yalnızca siyah gömleği ve pantolonuyla yanımda oturuyordu. Burası onun odası olmalıydı.

"Mienas'ın gördüğü en kanlı savaşı bitiren büyücüydü." Gözleri kederlendi. "Yaptığı kara büyüyle lanet topraklara yayılmadan önce peri diyarını yöneten elementlerin dört krallığı sihirli bir boyuta çekildi ve Estar Duvarı Mienas'ı ikiye böldü. Mironlar'ın yaşadığı taraf Mienas, eski uygarlığın uykuya daldığı tarafsa Yansıyan Şehir olarak anıldı."

"Yine kalbime bir şeyler olmasın sakın?" diye sordum korkuyla.

"Olmaz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bildiğin şeyleri tekrarlıyorum. Ayrıca anlattıklarım diyar hakkında, seninle ilgili değil."

Diyarın benim varlığıma öyle tahammülü yoktu ki buraya ait birinin benimle ilgili bir şeyler anlatması bile onu çıldırtıyordu. Aptal topraklar!

"Pekálá, dinliyorum."

"Daha sonra Keybos, Glander ve Orrenia Krallıkları da insan diyarıyla Mienas'ı birbirinden ayırdı çünkü insanoğlu hırsı ve aç gözlülüğüyle yıkımdan başka bir şey getirmezdi. Böylelikle âlemler birbirinden ayrılmış oldu. Saklı Diyar, bizimle birlikte insan diyarından ayrıldı. Asıl ismi Yansıyan Şehir fakat duvardan beri kimse o topraklara ulaşamadığı için zamanla Saklı Diyar diye de anılmaya başlandı."

Derince yutkundum. "Estar Duvarı dediğin şey..."

"Somut bir duvar canlanmasın zihninde," diyerek lafa atıldı. "Gözle görülemez. İki diyarı birbirinden ayıran bir sınır sadece. Buna sebep olan büyücüden alır ismini." *Estar...*

Her şey karmakarışık geliyordu.

"Ve Mienas'ta ölen herkesin Yansıyan Şehir'e yansıyıp orada yeniden doğduğu söylenir. Aynı zamanda bunun bir hurafe olduğu da söylenir."

Çok fazla şey anlattı, pek azını anlayabildim.

"Peki kim yaptı?" diye sorduğumda vücudumun titrediğini hissettim. Baygın olduğum süre boyunca öyle terlemiştim ki terasın kapısından odaya saldıran rüzgarla terim üzerimde kuruyordu. "Mienas'ı kim lanetledi? Eski krallıklardan kim ne çaldı ve onu neden kalbime sakladı?"

Aryen kedi mırlaması gibi nefesini verirken uzanıp bileğimden yakaladı. Ne olduğunu anlamadan beni çekiştirerek yataktan çıkardı.

"Hey!" diye bağırarak karşı çıkmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun? Bırraksana bileğimi hayvan herif!" Yani şey... Lordum!

Ölümcül bakışları karşısında ezilirken ona hakaret ettiğim için bana ödeteceği bir bedel olacağı korkusuyla geriledim.

"Pardon." Gözlerimi kaçırdım. "Bileğim acıyınca birden..." Açıklama yapmak istedim fakat o bunu çoktan unutmuş gibi önüne dönüp bileğimden çekiştirerek yürümeye devam etti. Peşinden giderken ayaklarına dolaşıp yere kapaklanmamak için parmak uçlarımda ilerliyordum.

"Bir gecede her şeyi öğrenemezsin," diye homurdandı. "Şimdilik kim olduğunu bilmen yeterli. Zamanla kendini de diyarı da tanıyacaksın; ama şimdi güzel bir duş alıp dinlenmelisin."

Tam karşı koymak için bileğimi çekerek ondan kurtulacakken kolumdaki çamur izlerine takıldı gözlerim. Bayılırken her ne kadar Aryen'in kucağına düşmüş olsam da üstüm başım çamur içindeydi.

İtiraz etmekten vazgeçip kuzu kuzu peşinden giderken söylenmeyi ihmal etmedim. Sesim onun duyamayacağı kadar kısıktı. Homurtularımdan rahatsız olduğunu derin derin soluduğu nefesinden anlayabiliyordum.

"Şeytan kulaklarından da bir şey kaçmaz zaten."

Pis pis sırıtarak peşinden banyoya girerken omzunun üstünden attığı delici bakışlarına karşı sevimli görünmeye çalışarak gülümsedim.

"Seni yılana çeviririm," diye tehdit ettiğinde gözlerim kocaman açıldı. Kendimi yapışkan, yerde sürünen, pullu, zehirli iğrenç bir yılan olarak hayal edince öyle bir ürperdim ki duvara toslamışım gibi hissettim.

"İğrenç!" dedim tiksintiyle. "Yılanlardan nefret ederim." Adından bahsederken bile midem bulanıyordu. Belki de bu yüzden kâbuslarımda sürekli yılan olarak üzerime geliyordu.

"En azından o zaman sessiz olursun."

"En azından uykunda boğazını sıkabileceğim bir kuyruğum ya da

seni zehirleyebileceğim keskin dişlerim olur." Kollarımı göğsümün altında birleştirip ağırlığımı sol bacağıma verdim. "Sevdim bu fikri, hadi yap bakalım. Beni dönüştür de başına gelecekleri gör."

"Ellerini kullan insan kızı," dedi imalı bir şekilde. "Eğer bana dokunmak istiyorsan bunu ellerinle yaptığından emin ol."

Banyo tezgahına yaslanıp ellerini iki yanına koydu. Biraz önce dudaklarında beliren çarpık gülüşü hâlâ varlığını sürdürüyordu. Üzerime diktiği gözleri haylazca parladı.

"Adi."

Homurdanarak gözlerimi onun pis varlığından kurtarıp önüme döndüm.

Daha önce hiç görmediğim tarzda üstü açık bir banyodaydık. Ay ışığının altında yıkanmak, kulağa büyüleyici geldiği kadar rahatsız edici bir fikirdi. Gökyüzünde kargalar uğursuzca dolanıp duruyordu. Ya Enfer gibi şekil değiştirenlerden biri duş alırken denk gelirse?

Burada duş almayı kesinlikle reddediyordum.

"Üzerindekileri çıkar."

"Başka emrin?" Hoşnutsuz bakışları gözlerime tutunduğunda kaşları çatıldı. Dil çıkararak karşılık vermeyi çok istesem de suratsız bir ifade takınıp "Çok kolaysa sen çıkar," diye tersledim.

Ve sonra aptallığım krallığın üzerinde uçuşan kargaların kahkahalarıyla tescillenmiş oldu. Bir dakika... Kahkaha sesleri Aryen'e aitti. Şeytan suratlı iblis dışkısı gülebiliyormuş demek.

Son söylediğimi içimden tekrarlayınca yemin ederim öyle bir kızardım ki ellerimle yüzümü kapatıp yerin dibine girmeyi diledim.

"Bana uyar." Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi. Ne yaptığını sanıyordu?

"Dur, hayır!" diye bağırdım panikle.

"Karşımda güzeller güzeli bir leydi benden soyunmamı isterken onun bu minik ricasını geri çeviremeyecek kadar kibar ve anlayışlı bir lordum ben."

Kıçımın lordu!

"Dışarı çık ve şu tavanı da kapat yoksa asla duş almam burada!" İnatçı bir keçi gibi ayak diremeye devam ederken bu tutumum çehreme de yansımış olmalıydı.

"İnsan kızları akılsız olur derler." Kınadığını belli etmek için başını iki yana salladı. "Bu kadar olacağını düşünemedim."

"Bana bak!" Ağzımın ucundayken son anda yakaladığım küfrü yutarak sakinleşmeye çalıştım ama olmadı. "Sensin akılsız! Bildiğiniz tek şey dilinize doladığınız insanları aşağılamak değil mi? Kâbus zımbırtısı."

Sadece güldü.

"Ne gülüyorsun?" diye çıkıştığımda daha çok güldü.

"Boş ver," dedi sakince. "Bir an önce duşunu al ve dinlenmek için yatağına geç. Kalbin hâlâ yorgun." Yaslandığı tezgâhtan doğrulup yanıma ulaştığında hayretle yüzüne bakmaya devam ettim.

Parmakları usulca yanağımı okşadı önce. Hemen ardından yüzüme doğru düşen saçları kulağımın arkasına tararken "Uyursan geçer," diye fısıldadı.

Bir anda değişen tavrı ve uysallaşan ifadesiyle ruhum sendeledi.

Yumuşayan bakışları, üzerime çullanan paniği savuşturmamda hiç yardımcı olmadı çünkü ne yapacağımı bilemeyecek kadar sersemlemiştim. Alakasız bir şekilde banyonun olmayan tavanını işaret ettim.

"Burası böyle açıkken duş alamam," dedim uysal bir kedi gibi mırıldanarak.

Tavandaki geniş oyuk, bir volkan dağının ucunu andırıyordu. Göğü selamlayan kayalıklar volkanik tüf taşındandı.

Aryen, başını göğe çevirip güldüğünde hayranlıkla yüzüne baktım. Gülüşüyle aydınlanan yüzü, ay ışığının altında insanı dize getirecek kadar kusursuzdu.

Ondan zerre kadar hoşlanmıyor hatta tüm kalbimle nefret ediyordum; öyleyse neden yanında olduğum her an ona çekildiğimi hissediyordum?

Aryen parmağını şaklattığında sesi banyonun içinde yankılandı.

Gökyüzü sağır edici bir sessizliğe boyun eğerken ay ışığı daha pürüzsüz bir ışıltıyla doğrudan küvetin üzerine yansıdı.

"Artık seni kimse göremez."

Omuz hizasında duran elini indirmesini beklerken diğer elini de aynı şekilde kaldırıp bu kez iki elini şaklattığında omuzlarımdan ayak bileklerime kadar karanlık bir bulut beni çevreledi.

"Bu ne?" diye sordum panikle kıvranırken. "Çek şunu üzerimden!"

Ellerimi savurarak buluttan kurtulmaya çalıştım ama olmadı. Ellerim dumanların içinden geçip gitti, bulut varlığını korudu.

"Perdeleme tılsımı."

"Ne tılsımı?" diye cırladığımda yine beni aşağılayan o bakışlarını kuşanıp iç çekti.

"Üzerindekileri rahatça çıkarıp küvete girmen için."

"Hani artık kimse göremezdi? Yalan mı söyledin?"

O an gözlerinde gördüğüm parıltı, en büyük hakaretten bile daha ağır hissettirdi.

"Rena," dedi tuttuğu nefesini bırakarak. "Ben de buradayım farkındaysan. Önümde soyunmak istemeyeceğini düşündüğüm için üzgünüm." Sabrının taştığı belliydi.

Koskoca diyarın lordlarından biri benim için endişeleniyor ve dinlenmem için çabalıyorken onu saçma sapan şeylerle çıldırttığıma inanamıyordum.

"Dışarı çık o zaman," diye tersledim iyice köşeye sıkışıp rezil olduğumu hissederek. "Burada kalıp beni dikizlemek zorunda değilsin."

"Kimse seni dikizlemiyor."

Ellerimi yumruk yaparak bel oyuntuma yerleştirdiğimde bu hareketim etrafımda uçuşan siyah dumandan görünüyor mu emin değildim ama yüzümdeki ifadeyi gördüğünden emindim.

"Yok ya!" dedim harfleri uzatarak. "Ne malum tam soyunduğum sırada tılsımı kaldırmayacağın? Sana güvenmiyorum."

Avucunu alnına bastırarak gözlerini sıkıca yumdu. "Gerçekten pişmanım biliyor musun? Seni gördüğüm anda kalbinin ortasına cehennem topuzuyla dövülmüş hançerimi saplamalıydım."

"Seni bunu yapmadığın her güne pişman edeceğimden emin olabilirsin." Bir yandan inat etmeyi bırakıp üzerimdeki kazağı çıkardım.

Kazak banyonun köşesini boylarken Aryen'e ters ters bakıp "Arkanı dön," dedim. "Bu tarafa bakmak yasak."

"Aynada bir kendine bakar mısın?" dedi çileden çıkıp. "Sadece ayakların ve yüzün görünüyor. Tılsım seni gizliyor."

"Ne fark eder?" diye karşı çıktım. "Sonuçta tılsımı yapan sensin, şeytan gözlerin gölgelerin ardını da görüyordur senin."

"Lanet olsun." Homurdanarak arkasını döndü. Ellerini bel boşluğunda birleştirerek birkaç adım uzaklaştı.

"Sakın arkanı döneyim deme."

"Rena!" Uyarıcı ses tonu hiddetle dalgalandığında daha fazla üzerine gitmemem gerektiğini anladım. Hızlıca iç çamaşırlarımı da çıkarıp parmak ucumda küvete doğru yürüdüm.

Çamurlu kıyafetlerimden kurtulmak bile daha iyi hissettirmişti. Düzensiz yerleştirilmiş irili ufaklı taştan basamakları tırmandıktan sonra küvetin kaynayan köpüklü suyuna usulca kendimi bıraktım.

O an Aryen'in beni gizlemesi için etrafıma çektiği gölge duvarı kayboldu ve çırılçıplak kaldım. Kendimi omuzlarıma kadar suya teslim ettim.

Suyun ipeksi dokunuşuyla dokusuyla mest olurken vanilya ve sandal ağacı kokusuyla gevşedim. Küvetin kenarına sırtımı yaslayıp başımı geriye atarak ay ışığının tenimde dolaşmasına izin verdim.

"Su iyi geldi?" Aryen'in sesiyle irkilsem de tepki vermeden gözlerim kapalı uzanmaya devam ettim.

İyi gelmek ne kelime, öncesine göre harika hissediyordum. Kalbimin yorgun olduğunu söylerken Aryen haklıymış, yorgunluktan ve tüm bedenimi saran ağrılardan ölüyormuşum meğer. Neyse ki hâlâ dumanı üstünde tüten ve soğuk ayaza rağmen soğumayan su dakikalar içinde yorgunluğumu silip götürmüştü.

Çeşitli bitki özlerinden sihirle hazırlanmış etkili kokuların arasında Aryen'in kokusu burnuma doldu. Aryen'in sihirle hazırladığı ve çeşitli bitki özlerinden hazırlanmış etkili kokuların arasında yanıma yaklaştığında onun kokusu burnuma doldu. Ciğerlerime doğru dörtnala koşan kokusu gece gibiydi. Yoğun ve kasvetli...

Basamakların yanındaki ahşap çıkıntıya oturup, ayaklarını küvetten tarafa uzattı. Tek dizini karnına kadar çekip kolunu da onun üstüne yasladığından yüzünün yarısı gölgeliydi.

Tekinsiz gözleri geceden yıldızlarını çalmış gibi parlıyordu.

Boğazımda hissettiğim pürüzle usulca öksürerek konuştum. "Şimdi ne olacak?" Gerçekten merak ediyordum. "Yani bundan sonra."

"Çok yakında herkes döndüğümü öğrenecek. O gün gelene kadar Gökkuşağı Sarayı'nda dikkatleri üzerine çekmeden gizleneceksin."

"Kim olduğumu öğrenirlerse?"

Bu söylediğimin imkânsız olduğunu vurgulayan net bir tavırla başını iki yana salladı.

"Megas Efendi'nin torunusun. Kimse daha fazla soru sormayacaktır."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Emin değilim ama öğrenseler de bir sorun olmaz."

Orada dur bakalım. Eğer Maysa ya da bir başkası diyarlarını lanetten korumak istiyorsa, kim olduğumu öğrendiklerinde hiç düşünmeden kalbimi söküp alırlardı. Bu nasıl sorun olmazdı?

"Unuttun mu seni duyabiliyor ve izleyebiliyorum. Sana kimse dokunamaz." Kendinden emin ifadesine eşlik eden kale gibi sağlam duruşu etkileyiciydi. "Seslenmen yeter."

"Dövmenin olayı bu mu?" Göğsümde toplanan köpükleri avucumla kenara ittim. Kanat şeklindeki dövmenin uç kısmı beyaz köpüklerin arasından kara bir ok gibi gün yüzüne çıktı. "Beni takip edebilmek için mi işledin göğsüme bunu?"

"Sayılır."

"Peki bunu yapmanı istemiyorsam?"

"Yapmam." Son kelimenin ağzımdan çıkmasını bile beklemeden cevabı yapıştırınca şaşırdım. "Sana zorla bir şey yaptıracak değilim." Oysaki bakışları tam aksini söylüyordu.

"Dedi zorla soyunup duşa girmemi sağlayan zorba lord." Gözlerinin derinliklerinde istediklerini elde edemediği zaman çılgına dönecek bir adam görüyordum. Gölgelere diz çöktüren ve herkesten aynısını bekleyen bir adam.

"İtiraz etme hakkın her zaman var," dedi sakince omuz silkerek.

"Bunu söylediğin iyi oldu."

"Benim kibar ve anlayışlı bir lord olduğumu aklından çıkarma." Açıkça alay ettiğini belli eden sırıtması sinirlerimi bozmuştu, gülüşüne eşlik etmekten kendimi alamayarak ben de güldüm.

Kirpiklerine tutunan bir tutam saç ikimizin de ilgi odağı oldu. Kavisli kaşlarını kaldırıp indirerek saçtan kurtulmaya çalışırken, "Bilmeceler ne iş?" diye sordum merakla. "Yansıma ve zaman. Bu cevapları bilmem neye yaradı?" Ellerimi suyun dibine uzatıp zeminden destek alarak kendimi geriye doğru çektim. "Düzeltmek gerekirse bana neden rüyalarımda işkence edip duruyorsun ve neden her rüyanın sonunda bir bilmeceyle sınanıyorum?" Devamında hiçbir işe yaradıkları yok demek istedim, diyemedim.

"Bir çeşit tılsım... Kapılarını aralıyorum."

"O da ne demek?"

"İlk bilmeceyi aynanın lanetinden kurtulmak için sormuştum. Yani seni kullandım, bir nevi kapı görevi gördün." Pek de açık sözlü, iblis. "Bu gece ise kucağıma yığıldığında ölmek üzereydin. Hatta neredeyse öldün. Bu yüzden de ikinci bilmeceyi seni geri döndürmek için kullandım ve bu kez senin beni kullanmana izin verdim. Yani kapı aralayan ben oldum."

"Beni sen mi kurtardın?" Duyduklarım karşısında afalladım. Kelimeler boğazımda birbirine sarılıp tutundu. Hiçbirini doğru düzgün sarf edip konuşmayı beceremedim.

"Zayıf düştüğü için kalbini benimkine bağladım." Onun kalbi sayesinde mi hayattaydım sahiden?

Zayıf insan kalbim karganın kalbiyle mühürlenmişti. Ölümsüz bir lordun kalbiyle...

"Ben..." Büyükçe yutkundum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten."

Ayas, Mironlar'ın neredeyse ölümsüz olduklarını söylemişti. Yani şimdi Aryen'in kalbi sayesinde ben de mi ölümsüz sayılırdım? Ya da beni öldürürlerse Aryen de benimle birlikte mi ölecekti? Cevabını deli gibi merak etsem de bunu ona sormayacak kadar gururluydum.

"Teşekkür etmekle başlayabilirsin."

Keybos Krallığı'nın en büyük düşmanının kibirleri olduğunu söylemişti Ayas. Haklıydı. Bir iyilik yapmıştı ve bunu o kahrolası kibirli ifadesiyle gölgelemekten zevk alıyordu.

"Teşekkür ederim."

Senden ölesiye nefret ediyorum ama sen olmasaydın nefretle çarpacak bir kalbim ve intikam planları yapabileceğim bir hayatım kalmayacaktı. Bu yüzden hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Ayrıca seni iblis, o baş döndüren gülüşünü al ve cehenneme git.

Aramızda uzun süren sessiz bir anlaşma gerçekleşirken ikimiz de saygıyla bunun bitmesini bekledik. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş, soluklarımız sakince havayı okşarken sessizliğimiz, konuşulması gereken birçok şeyi aradan çıkardı.

"Ne dersin benim sihirli güçlerim de lanetli olmak mı?"

Dudak büzerek başını kaldırdığında donuk ifadesi çözülmedi.

"Olduğundan ve göründüğünden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Kalbinde eski uygarlığın gücünü taşıyorsun. Sınırsızlığın, diyarın kâbusu olacak çünkü bu herkes için ölümcül bir silah demek... Eğer onun kuklası olmak yerine efendisi olabilirsen herkesten güçlü olursun."

Duyduklarımın etkisiyle bir anlığına beynim kilitlendi.

"Bu... Nasıl yani?" Duyduklarıma inanmakta güçlük çektim. "Senden bile mi?"

"Benden bile." Gülümsemesiyle çenesi kasıldığında gözleri içtenlikle parladı.

"Keşfetmen gereken sırlardan biri de eski uygarlığın gücünü uyandırmak... Onun yanı sıra ait olduğun krallığı tespit etmeliyiz ve bunun için bir yol var."

"Nedir?" Lafını bitirmesini bile beklemeden atıldım.

"Biraz zor. Bunun için gücünü toplayıp dinlenmen ve iyi olman gerekiyor."

"Ben iyiyim." Yalan söylemekten çekinmedim. Kendimi berbat hissediyor olsam da kim olduğumu ve güçlerime kavuşmayı istiyordum.

"Değilsin," dedi. "Ben iyi olduğunu hissedene kadar bunu yapmayacağız."

"Ama..."

"İtiraz etme hakkın artık geçerli değil. Konu kapandı." Net bir tavırla duruşunu dikleştirirken son sözü söyleme yetkisinin kimde olduğunu göstermek için gözlerini, gözlerime çiviledi.

Israr etmek istiyordum ama bir faydasının olmayacağından emin olduğum için hiçbir şey söylemedim. Başımı eğip suyun yüzeyindeki köpükleri omuz başlarıma ve kollarıma sürerek oyalandım.

"Her krallığın kendine has güçleri mi var?" Diyar hakkında biraz da genel kültür... "Yoksa hepiniz eşit misiniz?"

Dudakları haylazca kıvrıldığında herkesi küçümseyen o tanıdık gülüşündeki kibir, Aryen'in gözlerinde ışıl ışıl parladı.

"Düş ve Kâbus Sarayı," dedi gururla. "Işık ve Gün Sarayı," dedi tükürür gibi. "Ruh ve Toprak Sarayı." Önemsiz bir şeyden bahseder gibi dudak kıvırdı. "Her krallığın dayanağı farklıdır."

"Gökkuşağı Sarayı değil mi?" Belki de takılmam gereken en son şeydi ama yine de sordum.

"İlk zamanlar Işık ve Gün Sarayı denirdi," dedi donuk ifadesiyle. "Ama Maysa'nın hükmünden beri Gökkuşağı Sarayı olarak anılmaya başlandı çünkü Maysa'nın ustalık yeteneklerinden biri; gökkuşağıdır. Işık ve Gün Sarayı'nın lordu öldüğünde krallığın tek varisi olarak yerine Maysa geçecekti fakat toprakları bir lordun yönetmesi gerektiğine inananların sayısı çok fazlaydı. Öyle ki daha babasının ruhu ışıklara kavuşmadan topraklarında bozguncular isyan çıkarıp yağmalamaya başladı."

Ataerkil yönetim ve onu arzulayan sığ kafalar... Bunun yalnızca insan diyarında olduğunu sanırdım. Periler de bu konuda insanlar kadar yabani ve akılsızmış demek.

"İsyan ateşini başlatan, babasının baş muhafızıydı. Görevine devam edip rütbesini korurken bir yandan da Maysa'nın arkasından iş çeviriyormuş.Maysa bunu öğrendiğinde sessiz kaldı çünkü planı başkaydı."

Duruşumu dikleştirdim ve hikâyenin devamına dikkat kesildim.

"Günlerce, sabırla bekledi. Cenazeye kadar... Işık Lordu'nu herkes çok severdi ve tüm halkın oraya akın edeceğinden emindi Maysa. En nihayetinde cenaze için saray kapıları açıldığında önce yağmur yağdı. Sonra Maysa güneşi doğurdu. Gökyüzünde görsel bir şölenle gökkuşağı rengarenk parıldadığında halk; gökyüzünün ölen lordlarının peşinden ağladığını ve sonra gökkuşağıyla varisini selamladığını düşündü. Yanıldılar. Tam o an Maysa kimsenin ummadığı bir şey yapıp asasıyla birlikte gökyüzündeki renk cümbüşünü mızrak şekline çevirdi ve isyanı körükleyen saray muhafızının kalbine sapladı. Sonra gökyüzünden mızraklar, isyancıların kalbine sağanak gibi yağdı. Herkesin önünde, acımasızca..."

Yutkundum.

Korkuyla.

Otoriteyi sağlamak ve isyan çıkaranları dizginlemek için birini öldürmek zalimlikti. Haklı sebepleri olsa da yolu bu olmamalıydı.

"Daha önceki hiçbir Işık Lordu'nda şahit olunmayan bu yeteneği Maysa'da gören halk onu Gökkuşağı Kraliçesi olarak benimsedi."

Gökkuşağını silah olarak kullanmak... Bir kez daha yutkundum.

"Peki ben..." dedim çok geçmeden. "Ben hangi krallığa aitim?"

"Eski krallıklardan birine." Sesindeki dalgaların beni boğduğunu hissettim.

Bir rüzgâr savurdu düşüncelerimi önce.

Ve bir dalga çarptı zar zor ayakta duranlara.

Toprağa battı pek çoğu.

Ateş sona kalanları harladı.

Eski krallıklardan biri benim ailemse... İnsan diyarındaki anne ve babam? Onlar da büyükbabam gibi Mienas'ı bırakıp insan diyarına çekilmiş ailem miydi yoksa gerçek ailem Saklı Diyar da uykuda mıydı?

Eski krallıklar başka bir boyuta çekileli uzun zaman oluyordu. Belki de yüz yıllar... Bense daha yirmi üç yaşındaydım. Ailem Saklı Diyar'daysa ben nasıl doğmuştum?

"Ailem de uykuda mı?"

"Muhtemelen."

"Ama bu imkânsız," diye karşı çıksam da aklımdakileri anlatacak gücü bulamadım. "Ailem kim?" Kekeledim.

"Güçlerin Kan Kristallerinde. Hatırlıyor musun, boynundan aldığım kristalleri..."

"Çaldığın," diye düzelttim.

Hiç umursamadan devam etti. "Onların içinde senin özün saklı. Kristallere gizlenen güç açığa çıktığında hangi elemente yatkın olduğunu öğrenip aileni de bulmuş olacağız."

Demek rüyamda kristalleri çöz derken güçlerimi bulmamı istiyordu. Her geçen saniye hakkımda öğrendiğim başka bir gerçekle daha da sarsılıyordum.

Sessizlik aramıza girdi. Aryen'in anlattıklarını doğru anladığımdan emin olana kadar konuşmak istemedim. "Hadi bakalım!" Birden ayaklandığında panikleyerek kendimi suyun içine sakladım. Köpükler sayesinde hiçbir yerim görünmese de yukarıdan bana baktığında ister istemez gerilmiştim.

"Gücü kristallerden nasıl çıkaracağız?"

"Çok fazla konuşuyorsun sen, uyku vakti."

"Ama daha anlatacağın çok şey var!" İtiraz etmek için yükseldim ama bakışlarıyla birlikte balon gibi sönüp sustum.

İtiraz etme hakkın artık geçerli değil, der gibi baktı gözlerime.

"İyi be..." diyerek yüzümü astım. "Önce senin çıkman gerekiyor," dediğimde uysal bir şekilde başını sallayıp banyoyu terk etti.

Ayağa kalkınca üzerimden küvete dökülerek çağlayan suyla birlikte başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ay ışığı beni işaret ediyordu sanki.

Diyardaki herkese, aradığınız şey burada, diyordu. Kehanetin kızı, saklı diyarın varisi, eski uygarlığın geride kalanı... Rena.

Havlulardan birini üzerime alıp hızlıca kurulandım. Kendi evimde, kendi odamda olsaydım eğer bornozla birlikte öylece uyumaya gidebilirdim fakat burada böyle bir şey mümkün değildi. Ne bulunduğum yer benim evimdi ne de uykuya dalacağım yatak benim yatağım...

Aryen odanın bir köşesinde oturmuş beni izlerken nasıl uyuyacağımı düşünüyordum... SİKTİR!

KOCAMAN BİR SİKTİR!

Kafamın içindeki tüm düşünceler el ele tutuşup intihar ettiler. Toplu bir kıyımdı bu. Tek dileğim onlara katılmaktı çünkü aklıma gelen bu düşünceyle birlikte daha fazla yaşayamazdım.

Yorgun olduğum kaç gece bornozla birlikte uykuya daldığımı, iç çamaşırlarımla uyuduğum geceleri bir ben bilirim bir de... Aryen!

Hayatım boyunca odamda her anımı dikizlemesinin ne demek olduğunu yeni idrak ediyordum. Ondan gizleyebileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı. Bunun bilinciyle nasıl yüzüne bakacağımı bilmiyordum. Kahretsin, kahretsin!

Banyoda iç çamaşırlarımı giydikten sonra Aryen'in askıya bıraktığı siyah satenden geceliği de giyindim. İnce askıları ve açık yakası dövmemi açığa çıkardı.

Kumaşın serin dokunuşlarından mı yoksa gökyüzünden sızan rüzgârdan mı bilmem, ürperdim. Vücudumu saran gecelik, her an üzerimden kayıp beni yüzüstü bırakacakmış gibi hissettiriyordu. Bir anlığına banyodan çıkmamayı bile düşündüm ama Aryen'in her hâlime şahit olduğunu anımsayarak omuzlarımı dikleştirdim.

Şarlatanlık yapan düşüncelerin sesini kısamadığım için onları da peşime takıp banyodan çıktım. Düşüncelerin zihnimi tekrar ele geçirmesinden sakınır gibi parmak uçlarımda temkinli adımlarla yatağa doğru yürüdüm.

Yatağın karşısındaki pencerenin önünde duran Aryen, uzaklara dalıp gitmişti. Belki de bunu rahat hareket edebilmem için yapmıştı çünkü ben çıkana kadar odadaki mumların çoğunu söndürmüştü. Çekinmemi istemiyordu belli.

Yatağa girdiğimde kuş tüyü yastıkların, yumuşacık yorganın beni yutmasına müsaade ettim.

"Neden seninle kalmıyorum?" Sessizliğin içinde kırbaç gibi şakladı sesim. "Madem diyarın istemediği iki kişiyiz... Onlar bizi istemiyorsa bir arada olmamız daha iyi değil mi?"

"Burası güvenli değil," diyerek bana doğru döndü. "Henüz değil. Döndüğümü kimse bilmiyor ve onların yanında olmazsan soru sormaya başlarlar."

"Tek başıma korkuyorum." Dik duruşuma yaptığım en büyük darbe bu itirafım oldu. Küçükken karanlıkta uyumaktan, yalnız kalmaktan korktuğumu büyükbabama bile söylemeyecek kadar gurur yapardım. Şimdi ise ölümüne intikam yeminleri ettiğim adama karşı kartlarım açık oynuyordum.

"Hiçbir şey olmayacak, korkma." Yatağın etrafından dolaşırken ayak sesleri odanın içindeki karanlığa emir buyurdu ve geriye kalan mumlar sarsılarak söndü, karanlık yoğunlaştı. "Kalbin..." Yorganı göğsüme kadar çekerek örttü. "Benimkine bağlı olduğu sürece kimse sana bir şey yapamaz. Sen benimlesin, bana bağlısın."

"Bunun içimi rahatlatması mı gerek?" Çoktan rahatlatmıştı bile.

Belli belirsiz çenesiyle onayladı.

"Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Enfer, Gökkuşağı Sarayı'na kadar sana refakat edecek," diyerek gülümsedi.

Alay etmek ya da küçümsemek için değil... Sadece içinden geldiği için gülümsemişti ama uzun sürmedi. Dudaklarının kenarında yıldız gibi ışıldayan gülüşü, karanlık dileklere kurban edilmiş gibi söndü.

"Seninle daha çok işimiz var ama şimdi güzelce uyu küçüğüm." Islak saçlarımı kulağımın arkasına tararken gözlerindeki yakamoz benimkilere sıçradı.

İlk kez... kendi isteğimle, içten gelen sıcacık bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. Bakışlarımda bir yabancıya duyduğum minnet, bir lorda duyabileceğim saygı vardı. Sessiz bir bağlanma seremonisi gibiydi bakışlarımız.

Sessiz adımlarla uzaklaşıp odadan çıkmadan hemen önce yumuşacık sesi ruhumu okşadı.

"Tatlı rüyalar, küçük kâbus."

14

TOPRAK ANA

En son ne zaman uzandığım yatakta gerçekten uykuya daldığımı, ne zaman başımı koyduğum yastığın bana işkence etmek yerine huzur verdiğini hatırlamıyordum.

Aryen üzerimi örtüp odadan çıkar çıkmaz bilincim ışık hızında kapanmış, saatler boyunca en ufak bir rüya bile görmeden deliksiz uyumuştum.

Hem bedenim hem ruhum dinç ve dirayetli olarak uyandığımda daha şafak sökmemişti.

Gözlerimi açtığımdan beri göğsüme kadar örtülmüş yorganın üstünde kollarım kenetlenmiş hâlde tavanı izledim. Bir yandan büyükbabamın bir yandan Aryen'in söyledikleri zihnimi bulandırırken bu diyarda artık yalnız olmadığım gerçeği içimi rahatlatıyordu.

Aryen benimleydi. Diyarın güçlü lordlarından birinin yanımda olması güvende hissettiriyordu. Birilerine sığınan ya da kollanmayı bekleyen biri değildim; kendi ailesinin gölgesi bile küçük yaşta üzerinden çekilmiş bir kız çocuğu olarak ayaklarımın üzerinde durmayı çok önce öğrenmiştim.

Gelgelelim, burası farklıydı. Burada kendine güvenmek, ayaklarının üzerinde durabilmek ya da gözü kara olmak pek işe yaramayabilirdi. Eğer diyara karşı geleceksem, onunla savaşacaksam müttefiklerim olmalıydı. Birden fazla... Aryen iyi bir başlangıçtı.

Terasın açık kapılarından odaya süzülen rüzgârın esintisiyle derin bir soluk çektim içime. O an aile özlemi burnumda tüterken kafamın içi çok daha büyük bir zelzeleyle sarsıldı. Ailem hakkındaki gerçeği bilememek canımı sıkıyordu.

Huzursuzca doğruldum yerimden. Sadece birkaç dakika önce keyifle araladığım gözlerimde buzlanmış camın ardından bakan çaresiz bakışlar vardı şimdi.

Bu diyar bana çok fazla şey borçluydu. Benliğimi, ailemi, geçmişimi... Hepsini bulmadan ölmeye niyetim yoktu. Aryen'e karşı öfkemi de nefretimi de bu uğurda göz ardı edebilirdim. Tabii bana yardım ettiği sürece ... Benimle iyi geçinmesinin ve yardım etmesinin de altından bir hinlik çıkarsa bunu ona ödetirdim.

Yataktan çıkarak banyoya gittim; elimi, yüzümü yıkadım. Öğrendiğim ve yaşadığım şeylerin ağırlığı altında ezilmemek için onları bir süreliğine rafa kaldırmalıydım. Tüm sorularım cevaplarını bulacaktı ama bugün değil, zamanla...

Saraydan ayrılırken Aryen'in uğurlamaya geleceğini düşünmüştüm ama ne gelen oldu ne giden. Saray yine ıssızlığın ve sessizliğin hükmündeydi. Gökkuşağı Sarayı gibi koridorlardan gelen ayak sesleri yoktu. Uçuşan kanat sesleri ya da herhangi bir yaşam belirtisi... Tümüyle terk edilmiş bir taş yığınıydı bu saray. Topraklarına ölüm sinmiş, duvarları saray ahalisinin neşeli günlerinin anılarıyla gölgelenmiş, is ve kül kokan karanlık bir saray...

Enfer, terasa yine karga formunda gelip peri bedenine dönüştüğünde içeri girebilmek için izin istemişti. Kurutmadan uyumamdan ötürü kabaran saçlarımı toplamak dışında bir şey yapmadım. Üzerimi değiştirmek isterdim ancak olanağım yoktu.

Enfer'in benim için getirdiği pelerini omuzlarıma atıp düğümleyerek hazırlandım. Üzerime aldığım pelerin karanlıktan kopardığım bir parça gölge gibi beni saklamıştı. Simsiyah rengi ve ipeksi kumaşı üzerime gece gibi örtünürken başlığını gözümün üstüne kadar çektim. Dün gece Aryen'in sandığım ama ona ait olmayan odadan Enfer'le birlikte çıktık.

Merdivenleri inerken koridorlar zifiri karanlıktı. Hava tam aydınlanmadığı için mi yoksa güneş bu toprakları terk ettiği için mi bilmem ama gece hâlâ bu sarayda hükmünü sürdürüyordu.

Düş ve Kâbus Sarayı'nın etrafı yüksek sıra dağlarla çevrilmişti. Uzakta olsalar da gölgeleri sarayın üzerindeydi. Buna sebep olan Maysa'ydı. Aryen'e olan öfkesi yüzünden bu topraklardan ışığını esirgiyordu.

Enfer'in elinde tuttuğu meşaleyle aydınlanan merdivenleri dik-

katle inerken bir dalga gibi üzerimize yayılan sessizlikle boğulacağımı düşündüm.

"Aryen nerede?" diye sordum fısıldayarak. Sarayda kimse olmadığı için fısıldamam gerekmiyordu; ama gölgelerin ardında gizlenen birileri varmış gibi insanın içini kemiren bir huzursuzluk vardı. Orada gözler, sıcak nefesler ve çarpan kalpler varmış gibi... Korku başımı döndürdü.

"Lordumu geceden beri hiç görmedim." O da benim gibi fısıldadı.

"Burada kalmıyor mu?" Merakla hareketlendi kaşlarım. "Sen? Sen nerede kalıyorsun?"

"Burada kalmamız güvenli değil." *Güvenli değil...* Enfer'le aynı anda içimden geçirerek cümlesini tamamladım.

Aryen için Kâbus Sarayı'nda, kendi evinde bir kaçak gibi davranmak çok ağır olmalıydı.

Enfer gibi sessizce attığım adımlarım beni sarayın bahçesine taşıdığında ikimiz de durduk. Meşalenin demiri bahçe yoluna düştü, bütün avluda metalik ses yankılandı.

Arkamı döndüğümde Enfer gitmiş, yerine beni buraya getiren devasa at gelmişti. Gecenin Atı...

"Pekâlâ," derken göz devirmemek için kendime karşı direndim. "Sizin için normal olabilir ama ben hâlâ diyarda yeni kız sayılırım. Böyle ani hareketler yapmasak hepimiz için iyi olur değil mi, Enfer?"

Pelerinin altından elimi çıkarıp Enfer'in yelelerine uzandım. Kuzgun karası gözünü dikmiş beni izliyordu.

Seher vaktinin ayazı çıplak tenimden vücuduma kısa sürede yayılırken geceliğimin ipek kumaşı buz kesmişti.

Enfer, hâlâ oyalandığım için köpürüyordu muhtemelen. Onu daha fazla sinirlendirmek gibi bir niyetim yoktu. Eyerinden sıkıca tutunup acemi olduğumu alenen belli edecek şekilde iki kez düşme tehlikesi atlatarak üzerine yerleştim.

Huzursuzca kıpırdanıp burnundan solurken nefesi buhar oldu.

"Tamam, tamam... Aynı şakayı yapmayacağım korkma." İstemeden kıkırdadım. "Hadi Enferciğim sana bindim, gidebiliriz şakası bir kez yapılır sonuçta. Güldük geçti, ikinci kez sana bindim diyecek hâlim yok."

Enfer tüm heybetiyle şahlanıp sessizliğin canı cehenneme der gibi kişnediğinde korkuyla tutundum. Var gücüyle koşmaya başladı. Bense

onu kışkırtmanın bedelini attan düşüp boynumu kırarak ödememek için sıkıca tutundum.

Saray çok uzaklarda, sivri kuleleri dağların arasına karışmış hâlde görünene kadar koştu. Nefesi çatlayana, güçlü bacakları yorgun düşene kadar ilerledi Enfer.

Keybos Krallığı'nın sınırlarından çıkmadan önce soluklanmak ister gibi yavaşlayıp yürüyerek devam etti.

Geçtiğimiz yolların aziz hatıralarını taşıyan çorak topraklarına nakşedilmiş karanlığın izlerini seyretmeye daldığım için Gökkuşağı Sarayı'na kadar konuşmamıştım.

Yıldırım hızında ulaştırdığı sarayın, orman kapısının önünde indim. Enfer çabucak insan formuna döndü.

"Teşekkür ederim."

"Dikkat edin," diye karşılık verdi.

"Erin'in nerede olduğunu biliyor musun?" Zihnimi bir kurt gibi kemiren konuya nihayet değindim. Bir türlü kendimle baş başa kalıp arkadaşımın peşine düşecek fırsatı bulamadığım için huzursuzdum.

"Saray şifahanesine git, orada bulursun."

"Burada mı yani?" Hayretle açıldı gözlerim.

Sivri çenesi soruma olumlu anlamda yanıt vermek için inip kalktığında kasıldı.

"Keybos Krallığı'ndan olanları avladıklarını sanıyordum." O topraklarda bulunan herkes için ölüm emri verildiğini söylemişti ilk geldiğimde; ama ne beni ne Erin'i ne de Enfer'i öldürmemişlerdi.

"Bozgunluk çıkaran herkesi," diye düzeltti. Gözleri ölü bir balığın gözlerinden farksızdı. Soğuk ve dalgın...

"Peki bizi neden öldürmediler?"

"Megas Efendi'nin torunu olmasaydın hizmetkâr olurdun, öldürmezlerdi." Doğru... "İnsan dönmesi ve beni sağ bırakma sebepleri de kan hakkı... Bir krallığın hanesine sebepsiz saldırırsan..."

"Kayıp yaşayan krallık için savaş ya da kan hakkı doğar." Aryen'in daha ilk günlerde öğrettikleriyle Enfer'in konuşmasını tamamladım. Bu garip bir şekilde iyi hissettirmişti.

"Öğrenmişsin."

"Çabuk öğrenirim."

"Çabuk öğrensen iyi edersin," dediğinde neyden bahsettiğini anlamayarak yüzüm asıldı.

"Ne ima ediyorsun?"

"Lord Aryen vakti geldiğinde bilmeniz gereken her şeyi anlatacak." Bir adım geriye çıktı. "İzninizle."

"Bekle!" Panikle Enfer'i durdurdum.

Konuşmaya devam etmeden önce omzumun üstünden kilidi pas tutmuş kapıya baktım. Sonra başımı kaldırıp Gökkuşağı Sarayı'nın güçlü ve yıkılmaz görünen surlarına... Kâbus Sarayı'nın aksine burada yaşam vardı ve her yanı muhafızlarla korunan merkez sarayıydı. Kraliçenin sarayı.

"Hava aydınlandı. Ya bir gören olursa?" Son kelime dudaklarımdan dökülmeden hemen önce önüme döndüm. "Odama nasıl döneceğim?"

"Benim görevim buraya kadar," dedi omuz silkerek ve yürümeye devam etti. "Yolun kalanında yalnızsın." Birkaç adım daha gerilerken gözleri hâlâ gözlerime tutunuyordu. "Yelelerimi çekiştirip bana binmeye benzemez." Sesi alaycı bir tonda çıktı ama gülmedi. "Yakalanmasan iyi edersin." Arkasını dönüp bir adım daha atar atmaz yerden yükselen siyah dumanlar bacaklarına ve oradan tüm vücuduna sarılıp yuttu. Kara kuzgun dumanların arasından sıyrılırken kanat sesleri alaycılıkla şakıdı ve gözden kayboldu.

Güneş, tepelerin ardından yükselişe geçse de seher yeli soğuk ve hoyrat esiyordu. Kollarımı bedenime sararken pelerinim beni kollamak ister gibi gözümün önüne döküldü. Uçlarından hafifçe yukarı itip kapıya doğru koşturdum.

Beyaz tenime gece gibi örtünen pelerin bu topraklar için fazla koyu kalıyordu. Öyle ki buraya ait olmadığı alenen belliydi. Rüzgâr bile daha hırçın esiyordu. Gökyüzü kraliçeye ve onun sarayına saygı göstermemi bekliyor olmalıydı.

Gıcırdayan kapıyı aralayıp daha fazla gürültü çıkarmadan zayıf bedenimi avluya attım. Parmak uçlarımda koştururken duvar diplerine sinmiş gölgeler gibi soluksuz koşturdum.

Bahçe yolunda, avluda, ardiye bölümünde kimseye denk gelmemem büyük bir şanstı.

"Ateş harlasın.

Yer gürlesin.

Hava essin.

Sular taşsın.

Diyarın kalbi onun adımlarıyla patladığında ışığı topraklarından çekilsin."

Sessizliğin içinden kopan bir fısıltı mıydı yoksa zihnimin oyunu mu?

Sırtımı duvara verirken dudaklarımı yakıp geçen çığlıkları son anda ellerimle ağzıma tıkadım. Korkulu gözlerle koridorların ıssızlığını taradım ama kimse yoktu. Dün gece kehanetin kuklası olan perinin söyledikleriydi bunlar.

Ateş, su, hava, toprak...

Aryen'in söylediklerini hatırladım.

"Sen dört elemente hükmeden krallıklardan birine aitsin. Kristallere gizlenen güç açığa çıktığında hangi elemente yatkın olduğunu öğrenip aileni de bulmuş olacağız."

Kehanette her element için bir alamet vardı. Belki de Eski uygarlığa... yani Saklı Diyar'a ulaşmam isteniyordu.

Birilerine yakalanma korkusu beni düşüncelerin elinden kurtardığında çabucak sarayın ikinci katına çıkıp odama ulaştım. Kapıdan girer girmez arkamdan kapatıp soluk soluğa inip kalkan göğsüme elimi yasladım ve gözlerimi yumarak sakinleşmeyi bekledim.

"Harikasın kızım!" diye fısıldadım kesik nefeslerimin arasından. "Başına bela almadan atlattın bunu."

"Kutsal Işık aşkına!" Odadan çıkan Liya'nın sesiyle avazım çıktığı kadar bağırmaktan son anda kurtulup soluğumun kestiği sesimle karşımdaki dehşete düşmüş yüze bakakaldım. "Bu da ne!"

"Ne?" diye carladım. "Erken uyanıp yürüyüşe gittim. Ne var bunda?" Kapıya yasladığım sırtımı çekip doğruldum. Odanın içine doğru yürürken Liya da terasın eşiğinde dikilmeyi bırakıp yanıma geldi.

"Siz korkunç bir yalancısınız!"

"Sensin o!" diye cevabı yapıştırdım. "Benimle nasıl konuşacağını öğrensen iyi edersin."

"Bu rezaleti ben değil de bir başkası... Tanrım!" Ellerini kalbine bastırdı. "Ya sizi bu hâlde kraliçemiz yakalasaydı?"

"Ona da yürüyüşe gittiğimi söylerdim." Ellerimi iki yana açıp omuz silktim. "Ne varmış hâlimde?" Görüş alanımı kısıtlayan pelerinin başlığını indirirken kafamın içinde parmak şaklatan o el beni durdurdu.

Kahretsin!

Üzerimde Kâbus Sarayı'na özgü bir pelerin vardı. Aynı zamanda içimdeki gecelik de dün geceden kalmaydı.

"Bunlar..." Bir adım attı bana doğru ama sanki ayağı boşluğa düşmüş gibi tökezledi. "Bunlar oraya ait." Hemen karşımda duruyor, dehşet içinde pelerine bakıyor ama dokunmuyordu. Bir şey ona engel oluyordu sanki. Dokunsa günaha girecekmiş, elleri kirlenecekmiş gibi çekimser duruyordu.

"Değil," dedim pervasızca.

"Keybos Krallığı pelerini bu, belli."

"Hayır, siyahı seviyorum sadece." Yalanımı diretmeye devam ettim. "Renkleri krallıklara kaptıracak kadar dar görüşlü olmadığım için kusura bakma."

"Uğursuzluk getirir. Derhal çıkarın onları üstünüzden!" Söylediklerine inandığı açıkça belliydi. Gözlerindeki korku ateş olup üzerime yağacaktı neredeyse.

"Abartma Liya," deyip göz devirerek yanından geçtim. Uçuşan pelerinim ona değecek diye geriye kaçmasını hayretle izlerken "Bayıl bir de!" diye azarladım. "Daha az dikkat çekersin seni budala."

"Ağzı bozuk leydileri kimse sevmez!" Ellerini beline yerleştirdi. "Ve sarayına sadakatsizlik edenleri de."

"Biraz daha benimle böyle konuşmaya devam edersen seni..." Birkaç saniye susup düşünmekle harcadım. "Seni Huzursuz Cennet'e sürgün ettiririm." Neresi olduğunu bile bilmediğim bu yerden çok korktuğunu dün anlamıştım.

Liya'nın beti benzi renk değiştirirken terasımdaki beyaz mermerler gibi oldu yüzü. Yanaklarımı şişirerek kendimi engellemeye çalıştım ama başarısız olup kahkahayı patlatınca yüzü bu kez öfkeyle kızardı.

"Hadi, git kahvaltı hazırla bana!" Başımdan savuşturur gibi elimi omuz hizamda kaldırıp salladım. "Karnım aç. Boş durmak yerine leydine hizmet et biraz."

Odanın diğer ucundaki giyinme paravanının arkasına doğru yürürken pelerinimin kurdelesinden çektim ama tam omuzlarımdan kayıp yeri boylayacakken güç bela yakaladım.

Paravanın yivli kısmına pelerini astıktan sonra arkasına geçtim.

"Hâlâ parmağının şıkırtısını duyamadım Liya," diye sataşmaya devam ettim. "Açım, aç!"

Homurdandığını duysam da ne söylediğini anlayamadım.

"Suyun kaynıyor Liya, bela olup başına yağmamı istemiyorsan emrimi yerine getir." Abarttığım kadar aç değildim bile. Sadece Liya'ya sataşmak hoşuma gidiyordu. Bir de dikkatini dağıtmak ve Kâbus Sarayı hakkında soru sormasını engellemek istiyordum.

"Sahi neden geldin sen?"

"Buraya size bir şey söylemek için gelmiştim esasen."

Ayak sesleri aramıza girdi. Umursamadan üzerimdeki geceliği çıkardım ve paravanın askılarındaki uzun, düz bir giysiyi üzerime geçirdim. En azından beni kubbeye çeviren tarlatanlı bir elbise olmayışı ve sade görüntüsüyle mutlu etmişti. Göğüs ve omuzları hafiften açık olsa da bu beni rahatsız etmedi.

"Lord Ayas sizi kahvaltı için odasında ağırlamak istediğini iletti." Liya'nın söylediğiyle durdum ve doğrudan karşıya bakakaldım. Bu hem onur verici hem de heyecanlandıran bir teklifti çünkü dün geceden sonra şüphe oklarını üzerime çekmekten korkmuştum. Bu davet her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu.

Saçlarımın iki yanından birer tutam alıp başımın arkasında minik bir tokayla tuttururken gülümsedim. İşte şimdi keyfim yerine gelmişti.

"Ne zaman?"

Bitki özlerinden ve peri tozlarından ayrıştırılmış sihirli parfümlerden birini alarak sadece gerdanıma değil, elbisemin omuzlarına ve saçlarıma da sıktım.

"Hemen, bugün."

Kenardaki raftan ince, kahverengi bir deri kemer alıp belime bağladım. Elbiseye biraz yorum katmamda sakınca yoktu. Böylelikle bel oyuntumu belli edecek zarafeti yakaladım. İlk hâlinin aksine şimdiki görüntüm çok daha güzel olmuştu.

Cevap vermek yerine paravanın arkasından çıktım.

"Çok güzel olmuşsunuz." Pembe yanakları al al olmuş, ince dudakları kiraz gibi parlıyordu. "Leydim." Hafifçe diz kırarak ellerini önünde birleştirdiğinde şaşırdım. Biraz önce bana laf yetiştirirken şimdi iltifat ediyordu. Aptal peri kızı.

"Sağ ol Liya." Makyaj masasına doğru yürüdüm.

Yalnızca birkaç fırça darbesiyle yanaklarımı kızartıp dudaklarıma da canlılık katacak kremlerden sürdüm. Bu diyarda neyin ne işe yaradığını hâlâ tam olarak öğrenememiştim.

Makyaj yapmayı her zaman çok sevmişimdir ve bu diyarda da bolca krallık ve soylu sınıf olduğundan onların karşısına özensiz çıkmak isteyeceğimi sanmıyordum. İnsan diyarında bile evden çıkarken makyaj yapmayı hiç eksik etmezdim. Doğal, sade makyajlar favorimdi hep.

Kumral saçlarımı geriye atarak omuzlarımı açığa çıkardıktan sonra yansımama sırıtarak baktım. Güzel olmuştum gerçekten ama bir eksiklik vardı. Takı...

Makyaj masasının ikinci çekmecesini açtığımda onlarca takı beni karşıladı. İçlerinden zarif olan bir inci kolyeyi seçtim. Krem rengi elbisemle birlikte göz alıcı görünüyordu.

İşaret ve orta parmaklarıma seçtiğim yüzüklerle birlikte hazırlığımı tamamlamıştım.

"Hazırım," diyerek topuklarımın üzerinde Liya'dan tarafa dönünce saçlarım ahenkle uçuştu.

"Gidelim o hâlde." Önden gidip odanın kapılarını açtığında odadan birlikte ayrıldık.

"Dün gece neler oldu?" diye sordum merakla üst kata çıkarken; yanımızdan geçen perilerin telaşı bir an bana bulaştı ve adımlarım hızlandı.

"Simav, emrindeki birlikleriyle sabaha kadar saraya dönmedi." Dudaklarını içeri çekti. "Diyarın ışığı sonsuz olsun..." Dua eder gibi elini göğsüne bastırdı. "Kristal Dağ'ın eteklerindeki köylerle yetinmemiş, Yıldız Işığı Tapınağı'na ve bazı ibadethanelere de saldırmışlar. Duyduğum kadarıyla..." Alt dudağını neredeyse kanatacak kadar ısırıp ardından hüzünlü bir sesle devam etti. "Tapınak perilerinden biri ibadet ederken öldürülmüş ve tapınak yağmalanmak istenmiş fakat geç olmadan müdahale edilmiş neyse ki."

Merdivenleri çıkarken topladığı eteklerini bırakıp yanaklarını tuttu ve ağlamaklı bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Korkunç... Çok korkunç!"

"Tapınak perileri?" Peşinden çıkarken kaşlarım merakla çatıldı. "Din adamları gibi bir şey mi, kim onlar?"

"Kutsal Ruh ve Azizeler... Tapınak koruyucuları. Topraklarımızın inancına sahip çıkar, halkın yozlaşmasını önlerler. Ruh ve bağ törenleri de onların aracılığıyla gerçekleşir. Tapınak perileri de onların yolundan gidenlere denir... Diyarın ışığı sonsuz olsun." Aynı dua mırıldanışı ve peşinden net olarak seçemediğim diğer sözcükler...

"Nereye koşturuyor herkes?" Liya'nın keder bulutlarını dağıtmak için konuyu değiştirmek istedim.

"Bugün yeni ayın başlangıcı... Işık Baharı'nın ilk günü." Neşeyle birbirine vurdu ellerini. Hüznü bir anda bertaraf oluverdi. "Şenlikler başlıyor. Gece, Laksi'de şenlik ateşi yanacak ve tüm diyar orada toplanacak."

"Ne güzel." Eğlenceli bir etkinliğe benziyordu. Hiç olmazsa kafamı dağıtacak bir ortam görecektim. Ya da iyisi mi herkes oraya gider, ben de odamda kafa dinlerdim.

"Liya."

"Buyurun efendim?"

"Ben birini arıyorum," dedim ve öksürerek boğazımı temizlerken kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bir arkadaşımı."

Liya kedi yavrusu gibi usulca başını salladı.

"Simav beni yakalayıp buraya getirirken yanımda en yakın arkadaşım vardı ama onu vurup yaraladılar. Beni sekiz günlük bir uykuya hapsettiğiniz ve dün uyandığımdan beri yakamdan düşmediğiniz için de onu bir türlü göremedim." Sesim telaşlı çıktığından Liya'nın da yüzü ciddileşti. "Onu görmek istiyorum, bana yardım eder misin?"

"Sizinle birlikte yaralı bir peri getirilmişti, erkek. Ondan mı bahsediyorsunuz?" Heyecanla başımı salladım. Onu görmeyeli yıllar geçmiş gibi kalbim özlemle attı.

"Evet, sen gördün mü onu?"

"Gördüm. Hâlâ şifahanede gözetim altında ama durumu gayet iyi." Liya'nın verdiği müjdeli haberle kocaman gülümsedim.

"Gerçekten mi?" diye sordum neşeyle. "Erin iyi mi?"

"Hem de çok iyi." Topuklarını yere vurarak yerinde sekti. "O da sizi sorup duruyordu."

"Harika. Beni ona götürebilir misin?" Merdivenleri aşıp koridora çıkınca durdum ve ellerini tuttum minnettar bir tavırla.

"Tabii ki," dedi sakince. "Lord Ayas'la kahvaltınız bittiğinde size eşlik edeceğimden şüpheniz olmasın, lütfen."

"Teşekkür ederim Liya." Dudaklarımı birbirine bastırarak tatlı bir tebessümle başımı salladım.

"Ne demek, bu benim görevim." Beyaz elbisesinin eteklerini yanlarından usulca tutup diz kırdı.

Şimdi gerçekten gönül rahatlığıyla kahvaltımı edebilirdim. Hem Erin'le görüşecektim hem de durumunun iyi olduğunu öğrenmiştim. Diyara geldiğimizden beri ikinci kez ölümle sınanıyordu. Bir üçüncüsünün daha olmasına kesinlikle yüreğim dayanmazdı.

Ayas'ın odasının önüne geldiğimizde Liya benim adıma kapıyı çalıp kenara çekildi. İlk kez sarayın bu koridoruna gelmiştim ve ilk kez Ayas'ın odasını görecektim.

Ayas'ın içeriden gelen boğuk emriyle birlikte kapı açılırken duruşumu dikleştirip Liya'nın bana öğrettiği leydi tavırlarına büründüm.

İfadesiz yüz, dik çene, omuzlar geri, karın içeri, adımlar küçük ve yumuşak, daima ileriye bakan gözler ve sakin hareketler...

Göğsümdeki dövmenin görünmediğinden emin olduktan sonra sahip olduğum bilgilerin hepsini bir zırh gibi kuşanıp çift kanatlı kapıdan içeri süzüldüm. Adımlarım kuş tüyü kadar hafif, duruşum bir dağ kadar kudretli, kendinden emin ve çekiciydi.

"Rena!"

Ayas, pencerenin önündeki çalışma masasından kalkıp yanıma geldi. Bacaklarını saran krem pantolon, üzerinde beyaz gömlek ve onu da sıkıca saran hâkî yeşili bir yeleğin tüm düğmeleri ilikliydi. Salaş gömleğinin dökümlü kolları dışında kıyafetleri tertipliydi; saçları yeni yıkanmış ve taranmıştı. Ayaklarında koyu kahve çizmeleri vardı.

"Ayas," dedim tatlı bir telaşla. "Günaydın."

Zarifçe uzanıp göğsümün altında kavuşturduğum ellerimden birini kendine çekti.

Hafifçe belini büküp sağ bacağını geriye çekerken dolgun dudakları sakince parmak boğumlarıma dokunup çekildi.

"Günaydın," dedi nazik gülüşüyle. "Geldiğin için teşekkür ederim, bugün çok güzelsin."

"Sen de öyle," deyip diz bükerek nezaketine karşılık verdim. "Çok şıksın." Gülüşüm büyüdü. "Ayrıca nazik teklifin için ben teşekkür ederim."

"Ne demek, gelerek beni çok mutlu ettin." Gülümsedi. "Ve o senin güzel bakışın."

Hayır Ayas, gerçekten yakışıklısın, diyemedim. Özellikle sarışın erkeklere olan düşkünlüğümü tetiklediğinden çekici yüzünün cazibesine kapılmamak için ona olabildiğince az bakmaya çalışıyordum. Deniz mavisi gözleri, koyu sarı kirpikleriyle gölgelendiğinde insanı derinlerine sürüklüyordu.

Usulca öksürerek boğazımı temizlerken sevimli gülüşüne karşılık verdim.

Bir adım gerileyerek terası işaret etti. "Kahvaltıyı terasa hazırlattım. Geçelim istersen."

Bakışlarım terasa doğru dönerken odaya da kısa bir göz attım. Benim odamın aksine bitkiler daha az, tablolar ve biblolar çoğunluktaydı. Buraya kıyasla benim odam bomboş sayılırdı. Her yerde farklı boylarda ve şekillerde heykeller vardı. Boyları neredeyse tavana ulaşan ağaç türünde bitkiler dikkat çekiciydi. Çalışma masasının yanındaki su bambusu öyle serpilmişti ki kısa bir süre gözlerimi alamadım.

Kendi evimdeyken sürekli önünden geçtiğim bir seradan küçük su bambusu almıştım. İnternetten büyümüş hâline baktığımda sarmal şekli ve bitkileriyle harika olacağını hayal etsem de birkaç ay içinde solup gittiği için çok üzülmüştüm. Şimdi burada böylesine canlı ve büyümüş görünce içim burkulmuştu.

"Odan çok hoş," diyerek kaptırdım kendimi.

"Teşekkür ederim." Benimle birlikte kendi odasını incelemeye koyuldu.

Yatak başlığının yaslandığı duvarın tamamında karmakarışık ama renkleriyle adeta bir ahenk yakalayan hayran olunası bir ikona tasvir edilmişti. Zarif kıyafetler ve tüller arasında dört kadın tasviri... Tenleri ışıklar içinde, güneşi bile yanlarında zayıf gösterip kıskandırırken içlerinden birinin yüzü karanlığa dönmüş hüzünlüydü. Kovulmuş gibi... Dışlanmış biçare kadın... Kargaşanın içinde, kurak toprakların üzerinde güzeller güzeli dört kadın.

Sol tarafta iki büyük heykel vardı ama bunların kim olduğunu bilmesem de sivri kulaklarından peri olduklarını anlamak mümkündü.

"Yaratılış ve Yokoluş tasviri..." Bana bakmadan konuştu. "Bir gün hikayesini de anlatırım eğer istersen." Omzunun üstünden kaçamak bir bakış atıp göz kırptığında kocaman gülümsedim.

Hayranlığımı gizleyemediğim bir işçiliği vardı çizimin. Gözlerimi almakta zorluk çeksem de Ayas'a dönüp "Çok mutlu olurum," dedim içtenlikle.

Daha fazla oyalanmadan terasa yöneldik.

Terasla odayı birbirinden ayıran bir kapı ya da duvar yoktu. Tamamen açıktı, sanki odanın bir kısmı alabildiğine teras olarak ayrılmış gibiydi. Yalnızca ufak bir basamak çıktıktan sonra terasa ulaşıyordunuz. Odayla teras arasında sadece tüller vardı.

Terastaki masayı gördüğümde karnımda ziller çaldı. Ömrümde görmediğim kadar çeşitlilik ve kokular daha önce içime çekmediğim kadar enfes geliyordu. Bir de terasın manzarası...

Terasın manzarası öyle güzeldi ki... Hem deniz hem orman hem de gökyüzünün kesiştiği ufuk çizgisinde ahenkle dans eden renk cümbüşünü izlemek için günlerimi hatta ömrümü verebilir, bir an bile sıkılmazdım.

Ayas'ın benim için çektiği ahşap sandalyeye daha fazla oyalanmadan oturdum.

Uçuşan perilerden biri fincanlarımıza çay doldurdu. İnci desenli fincandan tüten dumanın güzel kokusuyla mest olunca daha fazla dayanamadım ve yemeğe ilk başlayan ben oldum.

On dakika boyunca ikimiz de konuşmadan manzaranın keyfini çıkararak kahvaltımıza devam ettik. Karnımın doymaya başladığını hissedince ikinci kez doldurulan fincanımı elime alıp geriye yaslandım.

"Dün gece ne oldu?"

Ayas, cevap vermeden önce kucağındaki mendile ağzını silip benim gibi fincanıyla birlikte geriye yaslandığında gerginliği gözlerinden okunuyordu. Sesi yorgun ve sıkıntılı çıktı.

"Kim bilir kimin işi."

"Kimin yaptığını bilmiyor musunuz?" Çayımdan bir yudum alırken başka bir soru peyda oldu içimde. Bu saldırıların sebebi de ben olabilir miydim? Kehanetin işaretlerinden biriydi belki de.

"Bilemeyiz," dedi. "Simav yakında öğrenecektir ama. Dün gece de dediğim gibi bahar şenlikleri öncesinde olur böyle şeyler. Alıştık artık." Basit bir şeyden bahseder gibi anlattı.

"Ölen periler varmış. Tapınakta."

"Evet, doğru." Liya gibi Ayas'ta da aynı hüzün maskesine şahit oldum. "Işık, ruhlarına yansısın." Elini göğsüne bastırarak mırıldandı. Dün gece de peri öldüğünde aynı şeyi yapmıştı. Bir çeşit ölülerin ardından söyledikleri dua olmalıydı bu.

"Işık, ruhlarına yansısın." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kayıplarına olan üzüntümü belirtmek istemiştim sadece.

"Kraliçeniz nasıl? Bahçede gördüm en son, merak ettim." Fincanını yerine koyup soruma yanıt arıyormuş gibi arkamdaki kolonlardan tarafa bakındı.

"Klasik kraliçe meseleleri işte... gergin." Onun için önemsiz şeylermiş gibi baştan savma bir tavırla bahsedip yeniden çayına uzandı.

"Senin de ona yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Gerekiyor," diye itiraf etti. "Ama annem pek ketumdur. İşlerine kimse burnunu soksun istemez. Mutlak yönetim sever."

Hayrete düşmüş gibi kaşlarımı kaldırıp dudaklarıma yasladığım fincanın üstünden Ayas'a baktım. Ağız dolusu ılık çayın boğazımdaki yumuşaklığıyla mest olduğum saniyelerin ardından konuştum.

"İnsan diyarında hiç böyle meselelerimiz olmaz. Bizim oralarda demokrasi vardır, adil yönetim. Sözde." Mienas'ta, insan siyasetini taşlayacak değildim. Konuyu ışık hızında değiştirdim. "Şenlikler de başlıyormuş." İlgimi çekiyormuş gibi gülümsedim.

"Evet," dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Yine saray, savaş alanına dönecek. Her yerde kalabalık, her yerde yabancı periler..."

"Kulağa neşeli geliyordu," derken dudak büzdüm. "Ta ki ekşimiş yüz ifadeni görene dek."

"Ama öyle, can sıkıcı bir ortam oluyor. Bahar şenlikleri boyunca Laksi Bölgesi'nde birlik ve beraberlik içinde eğlenir, tanrıların ışığı üzerimizden eksik olmasın diye hediyeler verip kurbanlar sunarız. Yapmacık ve kasıntı ortamları hiç sevmem." Sarayda geçirilen her anın yapmacık ve kasıntı olması dışında problem yoktu tabii... *Haklısın Ayascığım.*

"Ben de hiç sevmem," diyerek geçiştirdim. "Ama olumlu yanından bakacak olursan, bu Işık Baharı'nın son gününde eşini bulacakmışsın. İyi bir şey olsa gerek."

"Birine bağlanmak mı?" derken gülse de gözlerine ulaşmayan bir gülüştü. "Berbat bir şey."

"Neden?" Merakla doğrulup dirseklerimi masanın kenarına yasladım. "Birleşme ritüelinde âşık olduğun kişiyle eşleşeceğini düşünmüştüm."

"Öyle olmuyor," dedi yine gülerek. Ağır ağır iki yana salladığı baş hareketiyle bile nasıl da her şeyden bihaber olduğumu yüzüme vurdu. "Diyarın sihri seni kiminle eşleştirirse... Yani sana söz hakkı düşmüyor. Ruhlar birbirine kavuştuğunda bedenler de otomatik olarak o yöne çekiliyor."

"Ruhuna söyle, kimi istiyorsan onu bulsun. Lord değil misin? Ayrıcalık tanıyacaklardır diye düşünüyorum."

Bu kez kahkahası terastan vadiye doğru akarken kuşların cıvıltıları ona eşlik etti.

"Peki öyle yaparım," dedi gülüşlerinin arasından. "Ama eşim çoktan seçildi."

İkimiz birden öncesinde anlaşmışız gibi son söylediğiyle birlikte ciddiyete büründük.

"Sahiden mi?" diye sordum sahte bir şaşkınlık ifadesiyle. "Kiminle eşleşeceksin?"

"Ruh ve Toprak Sarayı'nın Lordu Rodas'ın kızıyla..." Büyükçe yutkundu. "Selen."

"Anladım." Başımı salladım ağır ağır. "En azından bir meçhule doğru yürümeyeceksin. Neyle karşılaşacağın, kiminle kaderini birleştireceğin belli." Omuz silktim.

"Öyle."

Aramızda yine huzurlu bir sessizlik oluştuğunda yeniden terasın keyfini çıkardık. Manzarayı seyre dalarak üçüncü çayımı da içtikten sonra Ayas'a arkadaşımı görmem gerektiğini söyleyerek odasından ayrıldım.

Liya kapının önünde beni bekliyordu.

Ayas'ın bir ara birlikte ormanda gezinti teklifinin etkisi dudaklarımda varlığını korurken Liya, bu tebessümün kendisine olduğunu düşünerek aynı şekilde karşılık vermişti.

Kapı kapanmadan önce ardımdan bakan Ayas'a omzumun üstünden kısa bir bakış attığımda yüzü aydınlandı. Mavi gözleri mehtap esintisi gibi dalgalandı. Bakışlarını yere çevirirken inci dişleri açığa çıktı. Lord Ayas'ın güzelliğini ve çekiciliğini Maysa'dan aldığı aşikârdı.

"Gidelim Liya." Heyecanla merdivenlerin yolunu tuttum. Şifahanenin nerede olduğunu bilmesem de önde yürüyen bendim çünkü bir an önce Erin'e kavuşmak istiyordum.

Çoğu kez sarayın bir yerinden diğerine gitmiştim fakat hiçbiri bu kadar uzun gelmemişti. Koridorlar, merdivenler bitmek bilmedi.

Nihayet sarayın zemin katında, seranın olduğu tarafta bulunan şifahaneye gelmiştik.

Bu kadar geniş ve konforlu bir alan beklemiyordum. Onlarca yatak ve şifacının olduğu bölüme girdiğimizde Liya, şifacı perilerin yanına doğru yürürken ben pencere kenarında yattığını gördüğüm Erin'in yanına koştum.

Elinde bir kitap vardı. Dışı kahverengi deriyle kaplı, yaprakları sararmış, derisi yıpranmış eski bir defter...

"Erin..." Sesim titremiş, gözlerim yaşarmıştı. Hafifçe burnumu çektim.

"Rena!" Heyecana kapılıp bir anda yattığı yerden fırlayınca yarası acımış olmalıydı ki inleyerek geri yattı. Yüzünü buruşturmuş ve elini karnına doğru bastırmıştı.

Omzundan karnına doğru çapraz şekilde sarılan sargı bezleri dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Yalnızca altında siyah pantolonu vardı.

"Hayattasın." Onu bir kez daha ölümle yan yana görmek istemiyordum.

"O kadar çok ölmenin eşiğine geldim ki bu diyarda... Aynı replikler-den sıkıldım artık." Alaycı gülüşü yüzünde ışıldadı. "Ama evet... Hayattayım. Ölmedim. Peri olunca ölmüyoruz anlaşılan."

"Ölüyorsun seni budala!" Uzanıp saçlarını karıştırırken ikimiz de gülüştük. "Bu yüzden kendine çok dikkat etmelisin."

"Ben ederim etmesine de... Diyar istiyor ki sürekli bir yerime bir şeyler saplasın." Korkuyla açıldı gözleri. "Bakalım, daha ilk günlerden süzgece döndüysek ileride neler olacak."

Homurdanarak yatağın kenarındaki boşluğa oturup elini tuttum.

Erin kucağındaki defteri komodinin üzerine bırakıp elleriyle yataktan destek alarak bedenini geriye taşıdı. Sırtını yatağın ahşap başlığına yaslamasın diye aceleyle yastıkları arkasına koydum.

"Teşekkür ederim," dedi.

Gülümsedim sadece.

"Bir sorun mu var?" diye sordu meraklı bakışları yüzümde gezinirken.

Kelimeler hücuma geçti ve hepsi ağzımda birikti. Onları serbest bırakmakla geri göndermek arasında yaşadığım kararsızlığı nihayete erdiren bakışmayı Liya'yla yaşayınca gülümseyerek önüme döndüm.

"Bir şey yok," dedim sakince. Erin iyileşip buradan çıktığında elbet ona her şeyi anlatacaktım ama şimdi, bu kadar perinin arasında ona diyarın laneti olduğumdan bahsedecek değildim.

"Sen ne okuyordun?" Bir sorun olmadığına inanmadığını biliyordum, bu yüzden üstelemesine engel olmak için konuyu değiştirmek daha iyiydi.

"Benimle ilgilenen şifacı perilerin birinden rica ettim. Kütüphaneden diyarın geçmişiyle ilgili bilgi edinebileceğim bir kitap getirdi. Mühim bir kitapmış, her gün okuduktan sonra kütüphane cinlerine teslim ediyorlar."

"Öyle bir kitaba benim de ihtiyacım var. Kütüphane neredeymiş ki?"

"Sadece bundan bile o kadar çok şey öğrendim ki..."

"Mesela?"

"Bundan yüzyıllar önce insanlar ve periler aynı dünyada yaşayan iki uygarlıkmış meğer. Birbirlerini bilir ama uzak dururlarmış. Herkes kendi kıtasında, huzur içinde yaşarmış."

Şaşkınlıkla ayrıldı gözlerim. İnsanların ve perilerin bir arada yaşadığı bir dünya hayal edemiyordum.

"Baksana şuraya..." Kenara koyduğu kitabı hızlıca karıştırıp işaretlediği bir sayfayı açtı ve bana uzattı.

Merakla kitabı kucağıma aldım ve işaret ettiği yeri okumaya başladım.

"Zamanın evvelinde Yaratılış ve Yokoluş tanrıları hiçliğin yegâne sahibiydi. Her şeyden önce kaos vardı. Ne yer ne gök... Karanlığın ve bilinmezliğin içinde akıp giden tek şey kaostu... Uçsuz bucaksız uzanan sonsuz bir karanlık.

Sonra kaosun içinde bir patlama oldu; Gaia doğdu, toprak ana. Yeri ve göğü doğurdu önce. Gece ve gün peşinden geldi. Yeryüzü onunla biçimlendi. Yaratılış ve Yokoluş tanrıları insanı gönderdi Gaia'nın kurduğu düzene; Aden bahçesinde günahkâr olan bir erkek ve bir kadın. Gaia insanoğlu için önce suyu akıttı topraklarına. Ardından ateşi üfledi ve nefesi bahşetti ilk yaratılanlara."

Soluksuz okuduğum paragrafların ardından başımı kaldırıp Erin'e baktım.

"Yaratılış ve Yokoluş tanrıları, yeryüzündeki düzen sağlandığında Gaia'ya uyu emrini gönderdiler. Uyu... Uyu da kıyamete kadar diyar senin kalbinle yaşasın. Sen topraksın, yaşam senin üzerinde sürecek. Sen-

se toprağın altında hayat veren olacaksın. Toprak ana sahip çıktığı ilk kabilenin başı boş kalmasından korktu. Tanrılardan son bir gece istedi ve o gece gökten dört yıldız çağırdı yeryüzüne."

"Erin?" Uzaktan yabancı bir kadın sesiyle dikkatim dağılsa da umursamayıp okumaya devam ettim.

"İnsanoğlu başına buyruktu. Günahkâr, hırslı ve düşmanını kendi içinde barındıran... Nefsi en büyük düşmanıydı. Toprak ana, insanoğlunu tanrıların gazabından korumak için bir plan yaptı. Kendi doğurduğu ateş, su, toprak ve hava; her biri için geceden yeryüzüne bir yıldız indirdi.

Yıldızların ışığını korudu, bedenlerini toz hâline getirdi Gaia. Yeryüzündeki son gününü insanoğluna harcadı, gözyaşlarıyla yıkadı yıldız tozlarını... Kalan gücünün tamamından dört elçi doğurdu. İnsan formunda ama yıldız tozundan yaratılan... ateş, su, toprak ve hava elçileri."

"İlaç vakti geldi. Ayrıca sargının değişmesi gerekiyor." Sesin sahibi kadın tepemde dikiliyordu şimdi. "Çıksanız iyi olur." Dik dik yüzüme bakarak dikkatimi bozdu.

"Hadi Rena, git sen." Aklım hâlâ kitaptaki yazanların devamındaydı.

Perilerin yaratılış öyküsünü okuyordum. İnsanoğlu ilk zamandan beri aynı yıkıcı duygularla var olmuş ve periler de insanoğlunu zapt etsin diye yaratılmış meğer.

Olumlu anlamda başımı sallarken "Bu kitabı yanıma alabilir miyim?" diye sordum. Erin ya da bir başkası onaylasa yeterdi. Kitabı göğsüme doğru bastırarak yavru köpek bakışlarımla bekledim.

"Üzgünüm. Elinizdeki kitap, diyarın geçmişi hakkında yazılmış bilge kitaplardan ve kütüphaneye ait. Alındığı gibi yerine koyulmalı."

Ketum bir tavır ve duvar gibi surat ifadesiyle yanıtladı şifacı peri.

"Ama..."

"Lütfen!" İki elini de uzatarak kalın kitabı teslim almak istediğini belirtti.

"İyileştiğimde gider kütüphanede istediğimiz kitabı okuruz Rena," dedi Erin içimi rahatlatmak için. "Ver şimdi." Sorun çıkmasın, tabii ya... Göze batmamalıydım.

Kitabı teslim edip şifacı kadının sert bakışları yüzünden Erin'e yarım yamalak bir veda ederek şifahaneden ayrıldım.

Liya'yla birlikte odama dönerken tek kelime dahi çıkmadı ağzımdan.

Diyarın geçmişi fazla karmaşık olsa da okuduklarımdan çıkardığım birçok net bilgi vardı. Büyükbabamın ve Aryen'in bahsettiği diyarın kalbi dedikleri kalp Gaia'ya, toprak anaya, aitti. Yani seçilmiş kişinin kalbini infaz ederek Gaia'nın, diyarın kalbini yaşatmak üzerineydi kehanet.

Düşmanım bu diyar mıydı yoksa Gaia mı?

Gaia... Toprak ana.

Odama girdiğimde yalnız kalıp düşüncelerle boğuşmayı umdum ama kapı ardımdan kapandığında odanın ortasında beni bekleyen kişi yalnız kalamayacağımı alenen itiraf eden neşeli bakışlarla beni buldu.

Ayas.

"Selam," dedim ağzımın kenarıyla baştan savma bir şekilde.

"Hoş geldin," dedi keyifle. "Ben de seni bekliyordum."

"Neden geldin? Bir şey mi oldu?" Merakla çatıldı kaşlarım.

Ayas'ın ifadesi gerildiğinde kabalığımın farkına varıp aceleyle başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Kafam dalgın biraz, ne dediğimi bilmiyorum." Kolunu tuttum özür diler gibi. "Bağışla lütfen."

"Problem değil," dedi sırıtarak. "Ama haklısın, bir sebeple buradayım."

Kitapta okuduklarımdan beri düşünceler sırtıma buz kristalleri saplamış gibiydi; durmadan soğuk soğuk terliyordum.

Duruşumu dikleştirdim, derin bir yutkunmayla gözlerimi Ayas'a diktim.

Ayas da aynı şekilde omuzlarını geriye attı ve sarı saçlarını eliyle geriye doğru taradı.

"Hani demiştin ya... *Ruhuna söyle, kimi istiyorsa onu bulsun.*" Duraksadı. Elini yumruk yapıp dudaklarına bastırdığında usulca öksürerek boğazını temizledi.

"Evet?"

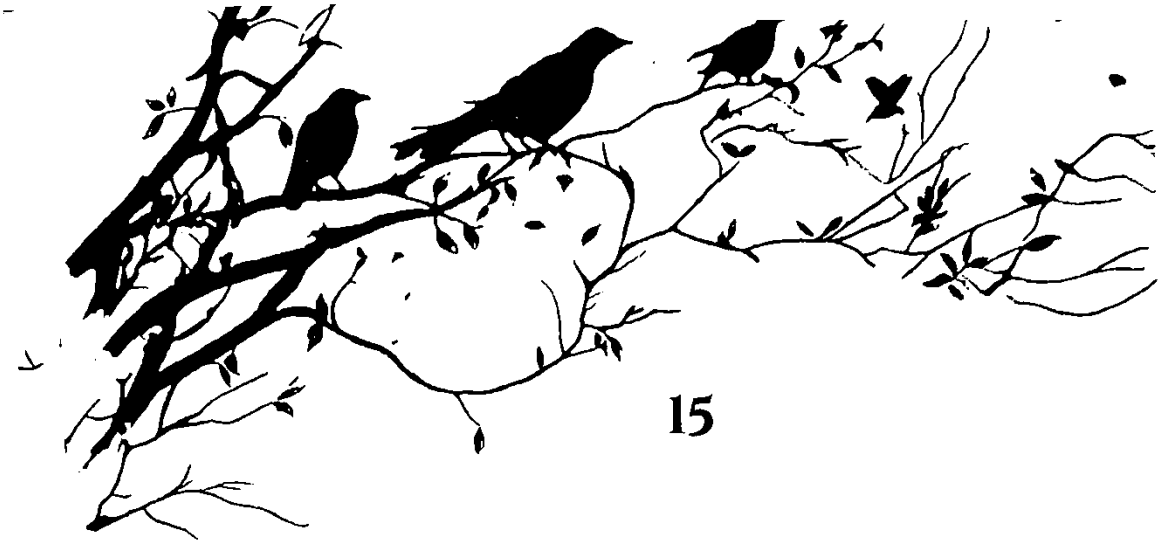
"Sen gittikten sonra uzun uzun düşündüm Rena."

İri dudaklarını yalayarak ıslattığında alnında biriken ter damlalarını fark edince afalladım. Dudaklarında asılı kalan gözlerim boşluğa dalıp gitse de işittiklerim gün gibi açıktı.

"Şenliğin son gününde... Birleşme ritüelinde ruh eşim olmayı kabul eder, benimle eşleşir misin?"

İnsan diyarında bu; benimle evlenir misin, demekti.

Bir lordla evlenmek mi... *Siktir.*

15

YIKAN VE YOK EDEN LORD

Ayın biri...

Yirmi dokuz gün sonra.

Şenliğin ilk sabahında gelen o teklif.

Işık Baharı'nın son günü karar vermeli...

Bir karar vermeliydim. Ayas'la ruh eşi olmak ya da onu reddedip öfkesine sahip olmak... Bir şekilde diyarın kader çizgisindeki yerimi belirlemeliydim. Büyükbabamın sözleri kulağımda yankılandıkça yüreğim sıkışıyordu. Onlardan biri olmak, onlarla iyi geçinmek için bu kadar ileri gitmem gerekiyor muydu?

Bir lordla evlenmek şöyle dursun defolup gitmek istediğim diyara her gün bir sebeple daha çok bağlanıyordum.

Ayas çok nazik ve kibar bir adamdı. İyi bir kalbi vardı. Kısa süredir tanıyor olsam da her anımız keyifli ve onun nezaketiyle doluydu.

Eğer onu reddedersem sadece Ayas değil; Maysa, hatta tüm Glander krallığı da ismimi kanla yazacak ve her hareketim gözlerine batacaktı. Hepsini geçtim, muhtemelen kalacak bir sarayım bile olmayacaktı.

Diyarda yaşayan herkesin peşinde olduğu kalbin taşıyıcısı benken dışarısı benim için güvenli değildi, hem de hiç. Burası onların eviydi ve hepsi yuvalarını korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

Diyara güvenemezdim.

Büyükbabamın dediği gibi diyarla savaşacak kadar gücü ele geçirene ya da laneti kıracak başka bir yol bulana kadar gizlenmeliydim.

Ayas odamdan çıkarken *iyi düşün ve acele etme*, demişti. İyice düşünmeliydim ama her geçen saniye kafam allak bullak oluyordu. Tüm etkenleri masaya yatırarak düşünüp bir karar vermem gerekiyordu.

Akşam olmak üzereydi. Ayas gittiğinden beri terasta, büyük yer kırlentlerinden hazırlanmış oturma köşesine gömülmüş düşünüyordum.

Diyarda güvenebileceğim tek kişi Aryen'di. Daha doğrusu güvendiğim her seferde beni hayal kırıklığına uğratan ama daha dün kalbim durmak üzereyken hayatımı kurtaran Aryen. Krallığını ve sarayını geri getirmek, eski günlerine döndürmek için bir amaç doğrultusunda hareket ediyor; beni de bu yolda yandaş olarak görüyordu. İkimizin de kazanacağı adil bir anlaşma gibi görünse de Aryen'in daha önce dediği gibi *"Tacını ve tahtını kaybetmiş bir lord, sarayı için yapması gereken her şeyi yapar."*

Günü geldiğinde Aryen, ben ve krallığı arasında seçim yapacak olsa bir an bile düşünmeden krallığını seçecek kadar hanedanına bağlıydı. Bu da her daim onunla birlikte hareket ederken bir gözümün açık olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ayas'ın beni istemesinin özel bir sebebi olduğunu düşünmüyordum. Onun gözünde Megas Efendi'nin sıradan torunuydum. Ona ne zararım ne de yararım olurdu. Sadece enerjimiz uyuştuğu için benimle evlenmek istemiş olmalıydı.

Ruh ve Toprak Sarayı'ndan Selen'le yapılması istenen evlilik, krallıklar arasındaki bağı güçlendirmek için yapılan siyasi bir evlilik olacaktı.

"Leydim."

Liya'nın sesiyle birlikte dalıp gittiğim düşünce deryasından arındım ve sudan çıkmış balık edasıyla şaşkınca terasın kapısına çevirdim başımı.

"Akşam ziyafet var. Orrenia Krallığı'nın da teşrif edeceği büyük bir ziyafet. Kraliçe Maysa ve Lord Ayas seni de görmek istiyorlar."

Büyükbabamın konumu dolayısıyla saygı görmek işimi epey kolaylaştırıyordu. En azından köle değildim.

"Yine o süslü püslü geceyi mi çekeceğim?" Dirseğimi yasladığım kenardan çekerken sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim.

"Kraliçemiz sizi seviyor," derken yüzündeki ifadeyle alenen beni ayıpladı. "Size saygı duyuyor. Bu pek az kişinin layık olabileceği bir şey... Kıymetini bilin."

Liya'nın kraliçesine olan bağlılığı bazen sabrımı taşırıyordu.

"Bu bir lütuf mu?" diyerek tersledim. Kraliçenin sevgisine ihtiyacım yoktu.

"Hayır... sadece..." Beklemediği tepkim karşısında afalladı. "Bazı hırçın ve başına buyruk davranışlarınızın yersiz olduğunu söylemek istiyorum. Kraliçemiz sizi seviyor. Ona ve sarayına uygun şekilde davranmalısınız."

"Tamam Liya," diyerek boğucu tavsiyelerine göz devirdim.

Hışımla yanından geçip giderken benimle didişmemek için cevap vermedi güya ama söylene söylene gitti ve odada ikimizden başka kimse olmadığı için tüm söylediklerini duydum.

"Yıldızlar yolumuza ışık saçsın, neyse ki bu lafları yalnızca bana ediyorsun. Bir başkasına saygısızlık edeceksin diye ödüm kopuyor Rena." Alt dudağını ağzında geveleyerek başını iki yana sallıyordu.

Liya sinirlendiği zaman tam bir müdire gibi davranıyordu ve komik oluyordu. Sırf bu yüzden bile bazen onu bilerek sinirlendiresim geliyordu.

İşini halledip yanıma geri döndüğünde yüzü daha sakin görünüyordu. Perilerin yaratılış öyküsünü okuduğumdan beri farklı bir gözle bakıyordum onlara artık. Daha alışılmış ve daha içten.

"Hazırlanmalısın leydim." Kocaman gülümsedi. İşte bu kadar... En fazla birkaç dakika sinirli kalabiliyordu.

"İyi hazırlanalım," diyerek rüzgâr gibi yanından geçerken söylenmeye devam ettim. "Zaten bizimkinden de ses seda yok!" *Bizimki...*

Sahiden neredeydi Aryen?

"Anlamadım," dedi Liya.

Ayas dün geceki ziyafette sırf bana güzel olduğumu söylediği için dövmeyi ateşe verip geceyi burnumdan getirmesini biliyordu. Şimdi evlenme teklifine sessiz mi kalacaktı?

Yine nerede, neyin peşindesin Kâbus Gözcüsü?

Beni dilediği zaman duyuyor olmalıydı. Öncelikli işleri yüzünden Ayas'la konuşmalarımıza şahit olmamıştı muhtemelen.

Elimi göğsüme götürüp yalnızca ucuna dokunabildiğim dövmemi okşadım. Kalbim onunkine bağlıydı. Onun sayesinde hayatta ve nefes alıyorken hâlâ ondan nefret edebilir miydim?

Dün geceye kadar bir an olsun dizginlenmeyen öfkem tuzla buz olmuştu. Aryen'i her andığımda bin bir laneti bir arada ederdim düne kadar. Şimdiyse minnet ve muhtaçlıkla anıyordum. Kafamın karıştığı her an yanımda olmasına, rehberlik etmesine ihtiyaç duyuyordum.

Herif tam bir kâbustu ve hayatıma musallat olmuştu. Neden beni defalarca kez kandırmış o kurnaz tilkiden başkasına güvenemeyeceğimi söyleyen ses çok yüksek çıkıyordu?

Sıkıntılı bir şekilde soludum.

Doğrudan elbiselerimin yanına gidip kendi elbisemi seçmek için askıları karıştırmaya koyuldum.

Pastel renklerden birini giymek istesem de daha gösterişli olmak istediğime karar verdim. Özellikle bu gece iki krallığın da hanesi ziyafette olacakken sönük kalamazdım.

"Liya." Zümrüt yeşili elbiseye tutunan gözlerim hayranlıkla parıldarken askısından çıkarıp kolumu uzattım ve tam karşıdan bakmakla oyalandım.

"Buyurun leydim."

Bu kız da bir dediğimi ikiletmiyordu resmen. Şimdi de her cümlesinin sonuna leydim de leydim...

"Bu saraydan uzaklarda, özgür bir hayatın olsun ister miydin?" Liya'nın tarafından bakmayı ve diyarı onun gözlerinden görebilmeyi çok isterdim. Hem sarayına hem diyarına karşı bağlılığı çok garip geliyordu.

"Hayır, kesinlikle." Cevabını desteklesin diye hızlı hızlı başını sallarken sarı bukleleri raks eder gibi uçuştu. "Bu saray benim evim, kraliçemiz bana bir yuva bahşetti. Eğer bir seçme şansım olsaydı ve en başından bana hangi krallığa hizmet etmek istersin diye sorsalardı ben yine Glander Krallığı'nı seçerdim leydim." Hayranlıkla solurken titreyen nefesi dalgalar hâlinde yüzüme çarptı. "Glander Krallığı bu diyarın ve tüm krallıkların ışığı, güneşidir. Böyle bir krallığa hizmet etmekten ancak şeref-"

"Tamam abarttın."

"Hayır, sadece gerçekler."

"Yine de biraz abarttın."

"Hayır, sadece gerçekler."

"Tamam ama biraz düşünürsen bir tık abarttığını sen de fark edersin."

"Hayır, sadece-"

"Tamam yeter." Daha fazla uzatmaya tahammül edememiştim.

Liya muzır gülüşüyle makyaj masasının yanına konuşlanırken ben de seçtiğim elbiseyi kucaklayıp ondan tarafa yürüdüm.

Hava çoktan karardığı için mumları yakan cüce cinler koştur koştur odamı terk etti. Periler en azından selam veriyor, merakla gözlerinin içine bakıp bir şeyleri sorguluyor ya da kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Cinler ise tam bir asosyal... Seninle göz göze gelecekler diye ödleri kopuyordu. Ya da tanrı korusun biriyle konuşmak zorunda kalırlarsa öleceklermiş gibi bir çekingenlik söz konusuydu. Minik ucubeler.

Seçtiğim elbisenin kumaşı kadifeydi; normalde çok da sevdiğim bir kumaş türü olmasa da ziyafette tüm krallıkların karşısına bu elbiseyle çıkacağım için heyecanlıydım.

Saçlarımı ve makyajımı hızlıca tamamlayan Liya'ya ters ters baktım. Madem sihir yordamıyla bu kadar çabuk işleri halledebiliyordu dün neden saatlerce beni oyalamıştı? Ahmak peri.

Giysi paravanının arkasında sabah giydiğim krem rengi elbiseden kurtulup gece için seçtiğim ihtişamlı zümrüt yeşili elbiseyi giydim.

"Lord Ayas nasıl biri?"

"Çok yakışıklı." Liya'nın olduğu yerde dondurma gibi eridiğine kalıbımı basardım. "Ve kibar. Bu saray onun gibi bir lord daha görmemiştir." Bıraktığı nefesi bir inilti gibi döküldü dudaklarından. Arzuyla çarpan kalbinin ahlaksız düşlerini ta buradan duyabildim.

İğrenç!

"Lorduna göz diktiğini duymasınlar Liya."

Hayır kıskanmadım. Sadece sırf yakışıklı ve iyi bir lord olduğu için saray hizmetkârlarını bile baştan çıkarması etik değildi ve biri bunlara hadlerini bildirmeliydi.

"Hayır... ben sadece... Lordum iyi biri ve Kraliçe Maysa'nın gözbebeği. Aksi yönde bir şey nasıl söylerim?" Panikledi ve hızlıca kendine çekidüzen vermeye çabaladı. Ayas'a abayı yakmıştı işte, gözümden kaçar mı hiç?

Üzerime geçirdiğim elbiseyi dikkatle inceledim. Boğazlı elbisenin hiçbir yerinde herhangi bir motif ya da işlemesi yoktu. Daracık kumaşı tüm vücudumu sarıyor ve cüretkâr bir tavır hak edecek kadar gösterişli duruyordu. Omuzlar dik, çene yukarıda ve keskin hatlarla taşınmayı hak eden bir elbise... Tıpkı leydiler gibi, Liya öyle der hep.

"Çok mu iyi biri?" Hâlâ teklifini gözden geçiriyordum bir yandan. Onunla evlensem nasıl bir hayatım olurdu ki?

Geriye dönme, yarım bıraktığım hayatıma kaldığım yerden devam etme fikri çok uzak bir hayalmiş gibi geliyordu artık. Aryen haklıydı, Ailem, gerçeğim... Her şey bu diyardaydı ve benim onları bulup sahip çıkmaktan başka şansım yoktu. Bu diyar, ait olduğum topraklardı.

Düşüncelerden kurtulmak için elbiseye odaklandım.

Tüm hatlarımı gözler önüne seren elbisenin eteği arkaya doğru uzanıyordu. Zarafeti bu gece koluma takıp yemek boyunca dikkat çekeceğime inanıyordum. Güzel olmuştum gerçekten, aynadaki yansımam da bunu onaylar gibi mum ışığının altında göz kırpıyordu bana.

"Lord Ayas bir kusursuzluk örneği. Her anlamda." Liya'nın en büyük hastalığı buydu. Her şeyi abartmak... "Kraliçe Maysa onu en muntazam şekilde yetiştirdi. Zekâsı, kabiliyeti ve yakışıklılığıyla her gönlü çelecek meziyetlere sahip."

Hayır Liya, hayır, hayır... Kafamı karıştırma. Diyarda yapacak çok fazla işim varken diyarın lorduna nikah basıp taze gelin olmanın sırası değil şimdi.

Saçlarım topuz olduğu için sallantılı küpeler tercih ettim. Ve de elbise kadar gösterişli, göz alıcı bir kolye göğsüme doğru uzandığında hazırlığımın tamamlandığını düşündüm.

"İyi bari. Sıkıcı saray hayatıma eşlik edecek bir arkadaşım olur en azından." Liya'nın sorgulayıcı bakışlarından kaçırdığım gözlerimi aynaya çevirdim ve oyalandım.

"Neden sordun leydim?"

"Hiç." Sesim titredi, kahretsin.

"Bir şey saklıyorsun?" Şüpheci bakışlarını aynadaki yansımama dikti.

Gelme üzerime, seni kancık. Kafam zaten karışık bir de sana laf anlatamam.

"Ne saklayacağım, Liya?" Odanın diğer tarafına doğru yürüdüm, hiçbir işim yokken. "Daha kaç gün oldu bu saraya geleli... Ne gördüm de neyi saklayacağım?"

"Yalan söylediniz."

"Nereden bildin?" Boşluğuma geldi. Hem oyalanmak hem de son dokunuşları tamamlamak için Liya'nın sihirli kokularından birini baştan aşağı donattım.

"Gözünüz seyirdi."

"Sinirden Liya, sinirden." Öfkeyle çattım kaşlarımı. "Ve açım. Açlıktan süzüldüm sayende. Gidelim de şu ziyafetin amacına hizmet etmesini sağlayalım. Karnımız doysun." Liya beni her köşeye sıkıştırdığında *açım* diye cırlayıp ortalığı birbirine katıyor ve konuyu saptırıyordum.

Eğer Aryen o boşluğu doldurmuyor olsa kendimi iblis ilan ederdim ama... Aryen'in yanında benim kurnazlıklarım meleksi kalıyordu.

"Yalancı leydi." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Çok bilmiş peri." Peşinden gittim.

Birlikte odadan ayrıldığımızda atışmamız da kâğıt kesiği gibi geceye çöktü ve sessizliği kanattı.

Kalbim gerginlikle çarparken bir anlığına nefesimin kesildiğini hissettim ama garip bir histi. Dün geceki gibi... Sanki bir anlığına çarpmayı bıraktı da kalbim durdu sandım. Gözlerim kararınca istemsizce elimi savurup Liya'nın bileğini yakaladım.

"İyi misin?" Liya'nın telaşlı sesi kendime getirdi beni. "Su ister misin? Oturmak ya da? Şifacı perileri çağırmalıyım."

"İyiyim, iyi..." dedim usulca başımı sallarken. "Bir an başım döndü gibi oldu. Yaygara çıkarmaya mahal yok."

Yürümeye devam ederek iyi olduğumu ispatlamak istedim. Liya hâlâ gergin bir şekilde gözlerini dikmiş söylediğimin aksine bir hareket bulunacağımı bekliyor; bense büyük salona doğru istifimi bozmadan yürüyordum.

"Herkes ışınlanabiliyor mu Liya?" Diyarı ve tılsımları keşfetmeye devam etmeliydim. Kendim kullanabilecek miyim, meçhul ama en azından kimin, ne gibi gücü olduğu bilsem iyi olurdu.

"Hayır, leydim." Bir adımla yanıma ulaştı. "Yalnızca lord ve leydiler..." Tatlı bir gülümseme takındı. "Yansımak deniyor. Göz açıp kapama süresinde bir yerden bir yere geçebiliyorlar."

"Ben de leydiyim?" Sorgularcasına havalandı kaşlarım.

"İnsan diyarında yetişmiş bir leydi," diye parantez açar gibi konuştu. "Bir krallığa ait değilsiniz. Güçleriniz sıradan bir perinin sihirleri kadardır ancak siz diyarda bile yetişmediğiniz için eğitimsizsiniz. Ayrıca büyükbabanız ve kraliçe konuşurken duydum; insan diyarına geçmeden önce Kristal Dağ'a adanmış güçleriniz. Bu da sizi güçleri olmayan bir peri yapar."

Sen öyle san, diyarın kalbini kurutup güçlerimi geri aldığımda da bunları söyleyebilecek misin bakalım?

"Demek kraliçenin özel görüşmelerini dinleyen küçük bir fareymiş bana hizmet eden pericik?" Olduğum yerde durup kollarımı göğsümün altında bağladım. Ağırlığımı sağ bacağıma verip sol ayağımın ucuyla yeri tıpışladım.

"Hayır, leydim... hayır!" Yüzü kireç gibi oldu zavallımın.

"Tamam Liya, bunu daha sonra konuşacağız..." Düşünmeye adadığım saniyeler aklıma hınzırca bir fikir sundu. "Ya da bundan sonra istediğim şekilde davranırsın ve ben de seni kraliçeye şikâyet edip kalan peri ömrünü Huzursuz Cennet'te heba etmene sebep olmam. İşte sana pazarlık."

Neresiydi bu Huzursuz Cennet? Liya her duyduğunda beti benzi atıyordu. Merak etmiştim ama başıma bela almaktan korktuğum için merakımı zihnimin içinden kovaladım.

Gözlerimi kısarak Liya'ya baktım.

Karşındaki insan kızının ne şirret ve sinsi olduğunu bilseydin eğer; peri gözlerinin şahit olduğu, sivri kulaklarının işittiği ve diyar hakkındaki tüm kaynakları ayaklarının altına serer, onunla iyi geçinirdin Liya. Sana bunu anlaman için daha neler yapacağım, neler...

"Çok zorba ve üçkağıtçısınız!"

"Leydiye ne oldu?" dedim öfkeyle. "Bak gidiyorum kraliçenin yanına." Elimle, ilerideki büyük salonun kapısını işaret ettim.

"Pardon leydim, bağışlayın. Lütfen!" Avuçları birbirine bakacak şekilde ellerini kavuşturup parmak uçlarını çenesinin altına bastırarak yalvardı.

"Aferin Liya," dedim üstten bakarak. "Bundan sonra benimle zıtlaşmak, saygısızlık etmek yerine akıllanırsın diye düşünüyorum."

"Elbette..." Sesi bitkin ve huzursuzdu. Elime düştüğü için yüzü asılmıştı ve eminim ki peri kalbinden kendisi için dualar geçiriyor ve canını bağışlamam için yalvarıyordu.

Birkaç adım geride kaldığı için gülmemi engelleyebilmek adına yanaklarımı dişledim.

Kapıya birkaç adım kala sağ koridordan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti. Başımı o tarafa çevirmeden göz ucuyla bir bakış attığımda tanıdık siluet dikkatimi cezbetti. *Ayas...*

"Rena." Miskin adımları can buldu ve bulutların üzerinde koşturur gibi yanıma ulaştı.

"Ayas."

Ve yine sıcacık eli buz tutmuş parmaklarımı kavradı. Dudakları parmak boğumlarıma dokunurken bu kez bir ürperti yalayıp geçti tüm vücudumu; belli etmemek için gülüşümü sergiledim. En sahici olanını.

"Işık ve Gün Sarayı'nda ışık gibi parlamak..." Hayranlıkla aralanan dudakları dili tarafından okşandı. "Gözlerim kamaştı, bu ne güzellik?"

Diz kırarak ellerimi göğsümün altında kavuşturdum. O iyi kalpli biriydi ve karşısındaki kadını övgüleriyle nasıl mutlu edeceğini gerçekten iyi biliyordu.

Aryen'in aksine. Domuz.

"Çok naziksiniz lordum." İstediğini ona verdim.

Lordum olmak istiyorsa olabilirdi. Diyarın en güçlü krallığı Glander'dı ve diyar, Kraliçe Maysa tarafından yönetiliyordu. Kraliçenin oğluyla güçlü bir müttefiklik faydalı olabilirdi. Evlenmek konusundaki kafa karışıklığımı gidermiş değildim ama en azından her koşulda yanımda olmasını sağlamalıydım.

"Lordum." Şaşkına dönmüş yüzü keyifle parladı. Hareleri içtenlikle kızarırken dudaklarındaki sıcaklık, duvardaki meşalelerin altında beni selamladı.

"Geçelim mi?" Sessizlik rahatsız edici boyuta ulaşmıştı ve biraz daha sürerse gerginliğim beni ele geçirebilirdi.

"Gözlerimi alamıyorum ki." Başını iki yana salladığında kıkırdadım. Utançtan yanaklarımın kızardığına emindim.

"Beni utandırıyorsun." Minnetle dudaklarımı birbirine bastırdığımda bir adımda yanıma ulaştı.

"Haklısın, özür dilerim." Elini karnının üzerine koyup dirseğini açarak bana doğru uzattı.

Beyaz gömleği ve siyah pantolonunun üzerine giydiği gümüş yaldızlı antrasit rengi tuniğinin içinde cezbedici bir çekicilik hakimdi. Eskisi gibi rahat davranamıyor, yüzüne bakamıyor ve konuşurken kekeliyordum. Teklifiyle aramızdaki yakınlığa bir mesafe koymuştu istemeden. Sanki bir duvarın arkasından birbirimize bağırarak konuşuyorduk artık, göz teması kuramıyorduk.

Sakince koluna girip adımlarına eşlik eden küçük adımlarla yanında süzüldüm.

İki muhafızın tuttuğu devasa kapı önümüzde açılırken heyecandan titreyen nefesimi azar azar bıraktım.

Yine salonun ortasında onlarca kişiyi ağırlayacak büyüklükte masa ve üzerinde yüzlerce çeşit yiyecek, içecek konuklarını bekliyordu.

Kraliçe Maysa ve tanımadığım kişiler masanın etrafında sohbete dalmış; herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Kapıların açılmasıyla birlikte tüm gözlerin hedefi Ayas ve onun kolunda ürkek bir kuş gibi titreyen ben olmuştum.

Yutkunmaya çalıştığımda salondaki sessizlik boğazımı sıktı ve sırtım soğuk soğuk terlerin dokunuşlarıyla ürperdi. Kendimi öyle kasmıştım ki omurgam sertleşmiş; istediğim gibi hareket etmemi zorlaştırmıştı.

Kimseyle göz göze gelmeden tam karşıya baktım.

"Lord Ayas!" Kraliçe dışında birileri ayağa kalktı ve saygıyla lordlarını selamladılar.

Burada yaşadığım gerginlik öyle ıstırap vericiydi ki Aryen'in gözünün önünde küvette çırılçıplak uzanmayı ve köpüklerin bedenimi gevşetmesini yeğlerdim.

Gökkuşağı Sarayı'nda ise durumlar farklıydı. Her yerden birileri fırlıyordu ve hiçbirini tanımadığım için kime nasıl davranmam ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Özellikle de diyarın laneti olduğumu öğrendiğimden beri birileriyle göz göze gelmek bile zordu.

"Ruh ve Toprak Sarayı Lordu Rodas." Önce Ayas'la selamlaştı. Birbirlerine kollarını uzatarak dirsek kısmından sıkıca kavrayıp başlarıyla selamlaştılar ve geriye çekildiler. Bunu yaparken yüzlerinde en ufak bir samimiyet kırıntısı dahi görülmedi.

Hemen ardından Lord Rodas bana döndü.

Kahverengi pelerini, siyah pantolonu ve kahverenginin birçok farklı tonuyla işlenmiş tuniğiyle birlikte krallığını fazlasıyla temsil ediyordu.

Karşılıklı olarak gülümsemekle yetindik. Koyu kızıl sakalları, beyaz teninde öne çıkıyordu. Saçları ise dağınık bir tertip içerisindeydi. Sakal yüzünden yüzü genç olsa da çok daha olgun bir görüntüsü vardı. Orta yaşlı görüntüsüyle tam bir baba gibi duruyordu. Sonbaharda dökülen cansız yaprakların rengindeki hareleri hayat doluydu.

Evimdeki casusun saldırısı zihnime çöreklendiğinde huzursuzca ge-

riye çıktım. Orrenia Krallığı ve Lord Rodas'la daha bu diyara gelmeden tanışmıştık aslında. Berbat bir tanışmanın ilk izlenimleri hâlâ varlığını sürdürdüğünden Rodas'a karşı pek ılımlı hisler besleyemedim ama gülümsemeye devam ettim.

"Lord Rodas'ın en büyük oğlu, Umar." Yine Ayas'ın ardından koyu kahverengi saçlarını geriye taramış, sakalları yeni yetme olsa da kirli sakallı yüzü hayli yakışıklı olan gençle selamlaştım. Tuttuğu elimi nazikçe öpüp geriye çekildi.

"Memnun oldum, Rena." Gülümsedim.

Sakin ol kızım, harika gidiyorsun. Saraylı olmak için doğmuşsun resmen.

"Memnun oldum, Leydi Rena." Kehribar gözleri içten bir samimiyetle parladığında sevindim.

"Lord Rodas'ın ikinci oğlu, Marvin." Daha çok babasına benzeyen, on sekizine basmış ya da o civardaki genç delikanlıyla göz göze geldik. Abisini taklit eder gibi uzanıp elimi öptü. Abisinin sakin ve kendinden emin hareketlerine kıyasla daha acemi ve telaşlıydı.

Ufak bir diz kırmayla küçük kardeşi de selamladıktan sonra bakışlarım hemen yanında duran güzel, genç kıza kaydı. Esmer teninde iri dalgalar hâlinde sırtına dökülen siyah saçlarıyla göz alıcı görünüyordu. Badem gözleri, iri dudakları ve kalkık burnuyla insanı kıskandıracak güzellikte bir genç kızdı.

"Lord Rodas'ın güzeller güzeli kızı, Selen." Karşılıklı eteklerimizi tutup reveransla birbirimizi selamladığımızda erkeklerin aksine içten bir tebessümle dudaklarımız kıvrıldı. Reveransımız boyunca gözlerimiz birbirine saygıyla tutundu.

Ayas'ın evleneceği kız da ancak böyle güzel ve asil olmalıydı. Dumanlı gri elbisesini taşıyan selvi boyuna ve zarif vücuduna göre yapılmış elbisesiyle hem krallığını görsel olarak temsil ediyor hem de buğday teni dekolte yerlerinden ışıldıyordu.

"Herkes burada olduğuna göre..." Herkesin birbirini selamlama seremonisi bittiğinde Ayas'ı bana bakarken yakaladım ama ondan tarafa dönmedim. Kraliçe eğilip kadehini alırken sola döndüğümde Ayas'ın hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm; görmezlikten geldim. "Işık Baharı'nın ilk gecesine böyle bir ziyafetle başlamak istedim." Kadehini devasa masanın ortasına doğru uzattı. "Kadehimi yepyeni bir dönemin,

sıcaklığı içimizi kasıp kavuracak baharı müjdeleyen yıldızlı gecenin, var olduğum sürece şüphesiz ki sükuneti sağlayacağım diyarın tüm güzelliklerine ve davetime katılan hanelere kadehimi kaldırıyorum."

Maysa'yla birlikte masanın etrafında bulunan herkes kadehlerine davrandı; kulplarından yakaladı ve kraliçenin huzurunda kaldırırken hep bir ağızdan neşe dolu seremoni sözcükleri döküldü.

"Kraliçe Maysa'ya..."

"Diyara..."

"Yeni bahara!"

Kadehler indirildiğinde küçük perilerin döktüğü şaraplar kadehlerinde dalgalandı, dudaklarımızda duruldu ve boğazlarımızdan aşağı aktı. Kekremsi tadıyla herkesin damağında aynı mayhoş lezzeti bıraktığı gülen suratlardan anlaşılıyordu.

Yemek boyunca krallıkların sıkıntılarını ve toprak yönetimlerini dinledi Maysa. Pek çoğunu anlamadım bile. Gözüm hep, bir önceki ziyafette büyükbabamın oturduğu sandalyede oyalandı. Her ne kadar benden sakladıkları yüzünden ona öfkeli olsam da varlığıyla bana güç veriyormuş meğer... şimdi anladım.

Ayas'ın sık sık bana baktığını yakalayarak huzursuzca yemeğimle oyalandım. Biraz üzüm, kuru meyveler ve ormandaki bitkilerin özüyle kaynatılmış çorba dışında pek bir şey yemedim. Masanın gerginliği tüm benliğime sirayet ettiğinden lokmalar boğazımdan aşağı güç bela iniyordu. Bir parça ekmeği bile şarapla ıslatarak yutabiliyordum.

Ayas'ın bana bakışları...

Selen'in Ayas'la kesişmeleri...

Maysa'nın gerginliği...

İnsan diyarında olanlardan haberi olup olmadığını bilmediğim Rodas'ın tekinsiz hareketleri...

Diğer kalelerin lordları, Rodas'ın oğulları... Her şey çok fazla ve kalabalık geliyordu.

Yemek faslı beklediğimden kısa sürdü. Herkes yine gruplar hâlinde salonun farklı yerlerine dağıldığında insan diyarındaki kokteyl havası oluşmuştu.

Ayas'la birlikte bir köşeye çekildiğimizde Selen dışında kimse pek oralı olmadı. Tüm salona arkam dönük duruyordum ama Selen'in keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum.

Evleneceklerini bilen tek kişi Ayas değildi. Kız çok fazla Ayas'ın içine düşüyordu, belki de Ayas'ı rahatsız eden buydu. İlk tanıştığımızda Ayas bir sarayda doğmanın, insanların ve annesinin üzerine çok fazla gelmesinin boğuculuğundan yakınırken; evleneceği kızın da şikâyet ettiği şekilde ona yaklaşması Selen için çok büyük eksiydi.

Bense ilk geldiğimden beri Ayas'ın lord oluşuyla ilgilenmemiş, ağzının içine düşmemiş ya da diğerleri gibi onu pis hayallerime alet etmemiştim. Etmiş miydim?

Hayır, hayır, hayır...

Öyle bir şey olsa benden önce Aryen iblisi aklımdan geçenleri okur, dövmeyle beni haşlardı. Gerçi sadece ağzımdan çıkanları ve etrafımda olanları duyuyordu ama olsun. Şeytan kulakları içimdeki sesi bile duyuyordur onun. Adi herif gizlenmekle meşguldü hâlâ.

Dün geceden beri Aryen'in sesi soluğu çıkmıyordu ve bu hiç hayra alamet değildi.

Kalbim, odadan çıktığım zamanki gibi bir anlığına tekledi ve yavaşladı. Elimdeki kadehe sıkıca tutundum. Boşta olan elimi Ayas'a doğru uzatırken beni yakalamasını diledim.

Arkaya devrilmekten son anda kurtulmuştum. Ayas'ın eli belimden kavrıyordu ve durumumu fark eden bazı kişiler hemen yanımıza doluştu.

"İyi misin?" Ses, Maysa'ya aitti. Kahretsin, dikkat çekmemeliyim dedikçe herkesi kendime baktırmayı başarıyordum.

"Bir anlığına başım döndü," diye yalan söyledim. Liya burada olsaydı durumum hakkında endişelenebilirdi fakat ben ilk kez böyle bir şey yaşanıyormuş gibi davranıp kısa sürede herkesi başımdan savdım ve Ayas'la baş başa kaldım.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve benim bir şekilde Aryen'e ulaşmam gerekiyordu. Ondan başka kimse sorularıma cevap veremezdi. En kötü terasımdan kargalara seslenip içlerinden birinin Enfer olmasını dileyerek bir yol bulabilirdim.

Aman ne yol!

Bir dakika... Aklıma bir şey geliyordu ama ne kadar işe yarardı, orası meçhul...

"Tüm gözler senin üzerinde." Ayas'a doğru kaçamak bakışlar atıp kadehimi dudaklarıma bastırdım. "Herkes sana hayranlıkla bakıyor, senden bahsederken herkesin içi gidiyor."

Hadi lanet herif, duy sesimi.
Bak Ayas'a iltifatlar yağdırıyorum.
Ayas'ın ağzının içine düşüyorum pislik!
Gör iblis, gör!

Şarabımı içerken diğer elimi göğsüme bastırdım. Kıpırtı yoktu, neredeydi?

Beni bir kez daha kandırmış olabilir miydi?

Kalplerimizin bağlandığı da yalan mıydı?

Aptal gibi kanmıştım yine ona. Aptal, aptal!

"Çok incesin," dedi başıyla selamlayarak. "Bu güzel sözlerinle bana mutluluk verdin."

Aryen'den ses çıkmadığı için iltifat oyununa devam edip Ayas'ın hislerini daha da körüklemek yerine sessizce gülümsedim.

"Sen de sıkıldın mı?" diye fısıldadığımda Ayas dalgın bir şekilde başparmağıyla gümüş kadehin ağız kısmını okşuyordu.

"Hem de nasıl!" diye gülerek atılması beni de güldürdü.

"Kaçsak ya buradan?" Çocuksu bir heyecanla soludum. "Başka bir yere gitmeye ne dersin?"

Ayas'ın sol yanından fısıldadığım çekici fikrim onu cezbetmiş olmalıydı ki gözlerinde haylaz pırıltılar belirdi.

"Benimle gel." Kadehlerimizi bırakıp kapıya doğru yürürken Ayas uzanıp elimi tuttu.

Yanaklarıma hücum eden ateşin harlandığını hissettim. Gözlerim birbirine kenetlenen ellerimize ve oradan Ayas'ın yüzüne kaydı. Yan profili büyüleyiciydi ama cesareti ondan da fazla...

O sırada Selen'le göz göze geldik. Yüzündeki hayal kırıklığı salonun diğer ucundan beni gafil avladı ve panikle elimi çekince gözlerim, Ayas'ın şaşkın bakışlarıyla buluştu.

Konuşmak yerine bakışlarımı tekrar Selen'e çevirirken Ayas'ın gözleri de peşimden geldi ve Selen'i görmesiyle durumu kavradı. Ayas'ın şaşkınlıkla kuşanan gözleri benimkilere uğradığında ne olduğunu anlamadı. Çünkü bakışlarım ona değil Selen'e dönüktü. Ayas baktığım yöne doğru dönüp Selen'i görünce neler döndüğünü anlamıştı.

Tatlı bir kaçamak; evlilik hayali kuran bir leydinin hayal kırıklığıyla gölgelenmişti.

Selen'in hüzünlü bakışları karşısında ne düşüneceğimi bilemiyor-

dum. Aniden hava bozuldu, rüzgâr büyük camlardan içeriye hiddetle dolarken salonu aydınlatan meşale ateşleri titreyerek can çekişmeye başladı.

Tanıdık sesin heybetiyle duvarlardaki tablolar sarsıldı.

"Gece ve Kâbus Gözcüsü..." dedi Enfer'in sesi. "Gölge ve Karanlığın Lordu..." Sarayın duvarlarına harfleri kazır gibi çıkıyordu sesi. "Kaos'un Efendisi..." Herkesin diz çökmesini emreder gibi seslendi. "Keybos Krallığı'nın en yücesi, Düş ve Kâbus Sarayı Lordu Aryen!"

Çift kanatlı ahşap kapı gürültüyle açıldığında ardındaki koridor meşaleleri Aryen'in iri siluetine yansıdı. Hiç görmediğim kadar heybetli görünüyordu. Kapının eşiğinden rüzgâr gibi geçip salona girdiğinde adımları sükûnet buldu; çenesi doğrudan karşıya dönük olsa da bakışları benim üzerimdeydi. Bembeyaz kesilmiş yüzünde gözleri çakmak çakmak parlıyordu.

Gözleri bana öyle bir tutunuyordu ki bir an olsun başka bir yöne baksa; geri döndüğünde beni bulamayacakmış gibi sahip çıkıyordu varlığıma.

Gelmişti işte.

Aryen buradaydı, bana yalan söylememiş; hayal kırıklığına uğratmamış ve gelmişti.

Büyük salondaki herkes önünden kaçışıyor, Aryen'in hiddetinden nasiplerini almadan neler döndüğünü anlamaya çalışıyorlardı.

Fısıltılar sustu.

Nefesler tutuldu.

Düş ve Kâbus Sarayı Lordu Aryen'in teşrifi herkesi dize getirmişti.

Peşinden gelen gölgeler, salona getirdiği karanlığa diz çökerek biat ederken onu korumak için aralarında duvar olmuştu adeta.

Kraliçe Maysa'nın yüzünü görmeyi diledim o an. Arkamda durmasaydı görmek isteyeceğim tek şey ihanete uğramış nişanlı kraliçenin tepkisi olurdu.

İnandığım her şey adına binlerce kez yemin ederim ki Aryen'in mermerleri döven adımları, omuzlarına tutunarak geriden gelen gece yarısı pelerini, siyahlar içinde ışık gibi parlayan kusursuz teni ve ilahi güzelliğiyle kuşanan karşı konulamaz yüzü... Hepimizi yıkıp geçmişti.

Deniz gözleri sağanak bir yağmurdu; salondaki diğer herkes ise yağmurun lekelediği kaldırım taşları... Attığı her adımla biraz daha ezip geçti salonun aydınlığını ve bahar havasının ferahlığını...

Kelimeler boğazıma dizilirken kalbim dört nala koşturmaya başladı.

Ayas ve benim yanımdan öylece geçip gittiğinde hayal kırıklığı bir hançer gibi kalbime saplandı. Benim için geldiğini sanmıştım. Onun gözünde bir hiç olduğumu anlamak gururumu yerle bir ettiğinde alt dudağımı dişleyerek omzumun üstünden arkaya döndüm.

Aryen, beklenmeyendi.

Aryen, beklenmeyeni yaptı.

Son birkaç adıma Maysa'ya ulaştığında aralarında çok az bir mesafe kala durdu. Maysa beti benzi atmış hâlde, şahit olduklarının ağırlığı altında donup kalmıştı.

Aryen, Maysa'yla aralarındaki mesafeyi kapatmak için bileğinden tutup hışımla kendine çektiğinde muhafızların kılıçları çekildi ama Maysa dışında kimseye bir şey olmadı.

Ve sanırım benim dışımda... Kalbime bir hançer daha yedim.

Acıyla kısılan gözlerim onları izlerken gördüklerimi hiç yaşamamayı dileyeceğim bir öfke dalgası kalbimi kasıp kavurdu.

Aryen'in kolları arasına düşmüştü Maysa. Bense karanlığa... Tek eli ince belini kavramış; diğer eliyse narin boynunun girintisinden çenesine doğru uzanırken dudakları gökyüzünü kuşatan gece gibi Maysa'nın dudaklarına örtünmüştü.

Her şey bir yalandı.

Ya da kartlar yeniden dağıtılıyordu ama en çok benim dağıldığımdan habersiz tüm salon onların öpüşmesine şahitlik ediyordu.

Gece ve gün kavuşmuştu.

Aryen ve Maysa...

Dudakları arzuladığı kadını bulmuş; büyük bir istek ve iştahla gözlerini geçmişin kor alevlerine yummuştu. İkisi de.

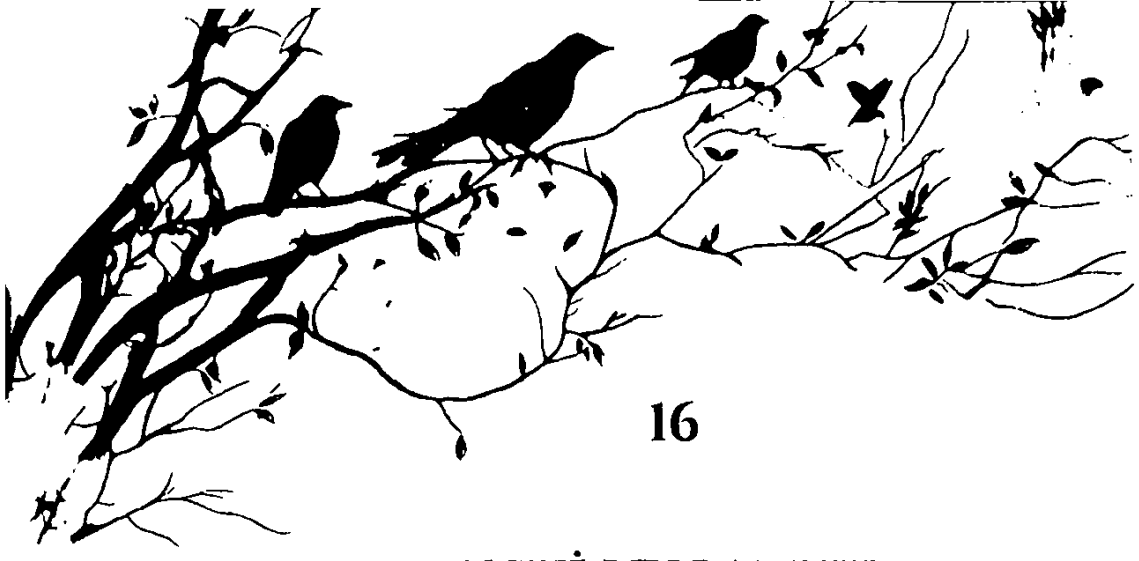
Tek müttefikim Lord Aryen, kalbimi yerinden sökmek isteyen eski nişanlısının kollarına koşmuştu. Yenildim ve ihanete uğradım. Kandırıldım.

Kendi topraklarında yıkan ve yeniden kuran... Yakan ve yok eden... Ölüm getiren ve hayat veren.

Bu gece benim için; yıkan, yok eden ve ölümümü getiren Aryen'di.

Bu salonda düşmanlarımla sessiz bir anlaşma yapmıştı.

Dudaklarıyla.

16

ESKİ UYGARLIK

Karanlığa diz çöker, ışığı görmeyen gözler.

Işığın gölgesinde huzuru tadar, gölgelerin şarkısını işitmeyen kulaklar.

Gece, güneşi öldürür; aydınlık, gölgelere düşmanlık eder.

Ne karanlık var olur ışık olmadan; ne de ışık parlar, karanlık ona dokunmadan.

Gece ve gündüz gibi... Güneş doğmazsa geceyi kim özlerdi ki?

Aryen ve Maysa; karanlığın ve aydınlığın iki elçisiydi. Birbirine zıt, tek başlarına anlamsız...

Işık Getiren ve Kâbus Gözcüsü... Birisi aydınlığa hükmediyordu; öteki karanlığa...

Aryen'le Maysa'nın üzerine karanlık örtüldü. Onları bahar yelinden, diğer herkesin gözlerinden ve soluduğumuz havadan bile sakınmak ister gibi karanlığa gömüldüler.

Dudaklarıydı bunu sağlayan. Aryen'in dudakları Maysa'yla buluştuğu andan beri rüzgâr daha hırçın esiyordu, meşale ateşleri daha bir asi... Gölgeler fısıldıyordu gece şahlanırken gökyüzünde ve nefesler kesiliyordu yaşananların ekseninde.

Maysa'nın tüm kalbiyle Aryen'den nefret ettiğini biliyordum. Ona nişan gününde ihanet etmiş, ortadan kaybolmuş güya... Bu yüzden Aryen'den ve onun krallığından herkes nefret ediyordu. Kraliçeyi yüz üstü bıraktığı için, başına buyruk olduğu için...

Bu kavuşma yalnızca beni değil diğer herkesi de aynı şekilde ezip geçecek türden bir darbeydi.

"Kraliçe Maysa'yı koruyun!" Bir muhafızın feryadıyla dağıldı sessiz-

lik. Ölüm gibi üzerimize çöken yoğun karanlığın arasında koşturan muhafızlar, Aryen'e güçleri yetmeyeceğini bile bile koşturdular ama ikisi hiç oralı olmadı.

Aryen, Maysa'yı kendine daha sıkı bastırırken Maysa da ona teslim oldu, Kâbus Gözcüsü'nün kollarına... Bense darmadağındım... İhanetin ağırlığı omuzlarımdan bastırdıkça güçlü ve ayakta kalmaya çabalıyordum ama nafile. Dizlerim titriyordu, bedenim soğuk soğuk terliyor ve zayıf kalbim çırpınıyordu. Aryen'in dudaklarıyla mühürlenmiş göğsüm direniyordu.

Aryen bir elini havaya kaldırdı. Yumruk yaptığı elinin parmakları açılırken elinin ayası tavana döndü. Avucundan yayılan siyah duman hızla tavana ulaşırken Aryen'le tavan arasında kara bulutlardan bir tünel ördü. Nihayetinde sarayın duvarına çarpan karanlık bütün salonu esir aldı.

Karanlık...

Zifiri karanlık...

Her şeyi öldüren, nefesleri söndüren karanlık. Lord Aryen'in sadık hizmetkârı.

Göz gözü görmeyecek türden siyah toz bulutunun içinde yıldırımlar çakıyor, muhafızların acı dolu çığlıkları kulaklarıma doluyordu. Hepsi karanlık salonun içinde çakan şimşeklerin aleviyle yanarak can verirken Maysa ve Aryen'in dudakları hâlâ birbirine kenetliydi.

Ayas'ın elini hissettim bel boşluğumda. Onun da teni buz kesmişti, parmakları birer sarkıt gibi keskindi. Kendimi sakınıp geriye çıkmak istedim ama olmadı.

Ayas ikimizi de salondan çıkarma niyetindeydi.

Onunla birlikte kapıya doğru yürürken omzumun üzerinden Aryen ve Maysa'nın olduğu tarafa bakıyordum ama göremeyeceğim kadar bulanıktı her yer.

"Gel benimle." Ayas'ın endişeli sesiyle kendime gelmeye çalıştım. "Rena, yürü!" Bir rica değil; emirdi bu.

Peri muhafızların patlayan bedenlerini, cayır cayır yanan etlerinin kokusunu alıyordum. Güçleri çalınmış hâliyle bile Aryen, bu salondaki çoğu varlığı yalnızca bir el hareketiyle yakıp yok edecek kadar güçlüydü.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazıma hücum eden ağıt ve gözyaşları

düğüm olup kilitlendi, yutkunamadım. Zihnim düşüncelerimin mezarlığıydı şimdi.

Aryen'den tüm kalbimle nefret ettiğime bir kez daha inandım ve emin oldum. Geçen gece bahsettiği gibi eski uygarlığın güçlerini aldığım gün o güçlerle yapacağım tek şey... Aryen'i yok etmek olacaktı.

Bu gece Maysa'nın dudaklarına diz çökerek geçen gece Kâbus Sarayı'nda yaptığımız anlaşmayı hiçe saymış, bana ihanet etmişti.

Ayas kapıları açmak için zorladı ama bir faydası olmadı. Aryen her ne yapıyorsa salondaki; hatta saraydaki her şeyi ele geçirmişti. Ayas'ın parmak uçlarından yayılan yaldızlı ışıklar, dudaklarından dökülen sözcükler bile işe yaramıyordu.

"Açılmıyor!" Öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından konuşurken bir kez daha denedi. "Kahretsin!"

Ardına döndü. Yüzünü göremesem de Aryen'e attığı bakışların ne denli ölümcül olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Ayas." Sesim uyarır gibi çıksa da Ayas'ın umurunda bile olmadı. "Bunu yapma."

Gözleri Aryen'i esir almıştı. Sağ elini çenesinin hizasına kaldırdığında yumruk şeklindeydi. Birer birer açıldı parmakları ve her parmağıyla birlikte ışık huzmeleri karanlığı yarıp geçti.

Işık ve Gün Sarayı'nın Lordu Ayas'ın ellerinde güneş yeniden doğdu ve sıcağı ilk önce beni buldu.

Bir adımla geriye kaçarken elimi gözlerime siper ettim. Ayas'ın çenesi öyle bir kasılmıştı ki bu saraya geldiğim günden beri sakinliğinden ödün vermeyen adamın gözleri ve yüz hatları ölümü arzuluyordu.

Ayas'ın güçlerini bilmesem de Aryen'in en güçsüz hâliyle bile kraliçenin sarayına elini kolunu sallayarak girecek kadar pervasız olduğunu biliyordum.

Bir savaş güçle kazanılmazdı. Ordu, silah, para, güç... Bunların hiçbiri değil; ancak cesaret ve zekâ zaferi sunardı.

Aryen kurnazdı. Zekasıyla herkesi dize getirecek bir adamdı o. Nasıl ki karanlık olan her şey tekinsiz ve korkutucuysa... Tüm bunların efendisi Aryen'di.

O tekinsiz olandı.

Korkulması gereken... Kaçılması ve uzak durulması gerekendi.

Kafasının içinde ne olduğunu bilmek imkânsızdı. Bir sonraki hamlesini akıl edebilmek güçtü ve parmaklarını kimin ölümünü arzulayarak kıpırdatacağını ancak tanrılar bilirdi.

Ayas'ın koluna sarılarak ona durması için yalvardım. Bir kez olsun bakmadı bana, duymadı, dinlemedi. Ellerinin arasındaki ışık büyüdükçe büyüdü ama buna gerek kalmadı.

Soluğumuzu kesen karanlık dört nala yayılırken alevler salonu yeniden aydınlattı.

Diyarın koruyucuları, kale muhafızları, Orrenia Krallığı ve masadaki diğer soylular... Hepsi masanın altından başlarını çıkardığında korkulu gözlerle etrafa bakındılar.

Ayas ve ben büyük kapının önünde dikilmiş öylece Aryen'le Maysa'nın durduğu yere bakıyorduk. Biraz önce durdukları yere... İkisi de gitmişti, yoklardı.

Ayas'ın ellerinde büyüyen ışığın patlamasıyla geriye sendeledim. Açılan kapıdan giren saray muhafızları salonu doldururken Ayas tahtın önüne doğru yürüdü. Muhafızlar, ellerindeki kılıç, kalkan ve bazıları asalarıyla salonla taht arasına etten bir duvar ördüler. Sadece Ayas'ın geçeceği dar bir koridor açtılar aralarında.

Ayas, muhafızların arasından geçip gitti. Bense kar yığınında yürür gibi onun adımlarını takip ederek peşinden gittim.

Biraz önce bu salonda Aryen'in gazabına uğrayan periler bundan sonra daha iyi bir hayata göç etsinler diye dualar ederken karşılaştığım manzara akıl almazdı. Herkesin yüzünde aynı şaşkınlık, yerden doğrulan muhafızlar da ise aynı endişeli mutluluk... Hiçbiri yanmamış, zarar görmemiş ya da ölmemişti. Salondaki herkes burunları bile kanamadan Aryen'in karanlığından kurtulmuştu.

Hepsi bir illüzyonmuş meğer... Muhafızları yandıklarına inandıran tılsımlar yüzünden Maysa'yı korumalarına engel olmuştu.

Yanık bedenlerin kokusunu aldığıma o kadar emindim ki çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Ölmemek için kaçışırken yere vurdukları ayak sesleri... çırpınışları... Tümünün bir yanılsama olması sinirlerimi bozmuştu. Kimsenin ölmediğine seviniyordum ama aldatılmaktan da yorulmuştum.

Her adımı bir hilekârlık, her nefesi bir kurnazlık ve bulunduğu her

yeri yanıltan adi lordun tekiydi. Aryen'i aynadan çıkardığım güne lanet ederek durdum.

"Lord Aryen, Kraliçemiz Maysa'yı kaçırdı!" Ayas'ın sesinde keder dalgalanıyordu; öfkeyse ona eşlik ediyordu.

Hiddetle attığı adımlar onu tahtın önüne taşıdı ve gözlerinden taşan duygular hepimize meydan okudu. Kraliçe Maysa'nın bulunmasını emreden kelimeler dudaklarından dökülürken titriyordu.

"Bana onu getireceksiniz!" Muhafızları ve onların başı olan Simav'ı gözleriyle esir aldı. "Aryen denen köpeği canlı getireceksiniz ve onu kimse gazabımdan koruyamayacak!"

Masadan uzağa savrulmuş kraliçenin sandalyesine tutunarak ayakta durmaya devam ettim. Hayatım boyunca yaşadığım tüm acı ve korkular bir araya gelse biraz önce yaşananların zerresi kadar etki edemezdi bana.

Korkuyla çarpıyordu kalbim.

Lord Rodas, Ayas'ın yanına ulaştı hemen. Aralarında bir şeyler konuşurlarken Umar, Marvin ve Selen benim yanıma geldi.

"İyi misin?" Umar'ın sesiyle gözlerim Ayas'tan kopup üçünü karşıladı.

Olumlu anlamda başımı sallarken bile ruhumun parçalara ayrıldığını bir kez daha anladım.

Aryen'i kapıdan içeri girerken gördüğümde her şeyin benim için olduğunu sanmıştım. Oysa bana ihanet etmişti.

O ve ben... Diyarın nefret ettiği iki kişiydik ve bunun bizi, birbirimize doğru iten bir güç olduğunu sanmıştım.

Yanılmışım.

Aryen kendi yolunu çizmiş ve bir yol arkadaşına ihtiyacı olmadığını açıkça gösterip ilk durakta kıçıma tekmeyi basmıştı.

"Petra!" Rodas'ın sesiyle masanın üzerindeki şamdanlar sarsıldı. Simav ve Enfer gibi Petra da Lord Rodas'ın baş muhafızıydı. Kahverengi pelerini, kahverenginin farklı tonlarında kıyafetleri ve gümüş zırhıyla ürkütücüydü. Simav ve Enfer'e kıyasla çok daha uzun boyluydu ve iri bir vücudu vardı. "Derhal saray muhafızlarını topla. Rüzgâr Avcıları ve şamanlarla birlikte kraliçeyi bulmak için her taşın altına bakılsın!"

"Simav, tüm muhafızları emrine veriyorum. Işık Şövalyeleriyle birlikte Rodas'ın ordusuna katılıp aramaya başla. Gökkuşağı Sarayı, gün

doğmadan kraliçesine kavuşmazsa cezalar, sürgünler ve ölümler yakanızı bırakmayacak!"

Ayas bir kral gibi tahtın önünde hüküm sürüyordu ve sarsılmaz duruşuyla kalplere güven salıyordu. Taht ona yakışmıştı.

"Hain Lord Aryen'i ve kraliçeyi getiren her kim olursa... Dilesin benden ne dilerse." Ellerini arkasında, bel boşluğunda kavuşturup basamakları birer ikişer indi.

Muhafızlar ellerini yumruk yapıp çapraz bir şekilde kalplerinin üzerine vurdular ve kendilerine verilen görevleri kutsal sayıp diz çökerek lordlarını selamladılar.

Simav ve Petra, peşinde bir düzineden az muhafızla salondan ayrılsa da çoğunluk hâlâ burada, Ayas'ın önünde dizilmişti. Onu mu yoksa tahtı mı koruyorlardı emin değildim; ama Aryen'in gazabından her şeyi ve herkesi korumaya yeminli gözler görüyordum onlarda. Biraz da korku...

"Kahretsin!" Ayas'ın arkası dönüktü ama homurtusu salonun içinde yankılandı. "Kahretsin, lanet herif! Kahretsin!"

Ayas, ziyafete katılan davetlilere ve kalan muhafızlara çıkmalarını emretti. Salonda saray muhafızları, Orrenia Krallığı, Ayas ve ben dışında kimse kalmamıştı. Tüm salona ölümcül bir sessizlik çökmüştü. Herkes birbirine bakıyor ama konuşmuyordu.

Onlar diyarı bilenlerdi. Bense diyarın yabancısı, kehanetin oklarına hedef olan varistim.

Ayas'ın yüzünde daha önce hiç rastlamadığım bir gerginlik, tufan olup üzerimize yağacak gibiydi.

"Serbest kalmış," diyerek Maysa'nın sandalyesine kendini bıraktığında diğerleri de boştaki sandalyelere oturdu. Hızlıca Ayas'ın çaprazındaki sandalyeye oturdum.

"Nasıl olur?" Rodas'ın homurtusu sessizliği bozdu bu kez. "Hapsolduğunu sanıyordum."

"Yine dört ayak üstüne düştü." Ayas dirseklerini masaya yasladı ve ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Paçasını kurtarmanın bir yolunu bulmuş belli." Düşünceler zihnini ele geçirmişti ki çenesinin altında tuttuğu ellerine alnını yaslayıp yüzünü bizden sakladı ve sessizliğe gömüldü.

"Merak etme Ayas," dedi Rodas babacan bir tavırla geriye yaslanır-

ken. "Maysa hepimizin kraliçesi... Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Hain lord onun kılına dahi zarar veremez."

Ben mi Aryen'i birkaç haftada onlardan daha iyi tanıyacak kadar zekiydim yoksa onlar mı gerçekleri inkâr edecek kadar ahmaklardı?

Adamın güçleri elinden alınmış olduğu hâlde elini kolunu sallaya sallaya kraliçenin sarayına girdi ve hepinizin gözlerinin önünde kraliçeyi toz duman etti, diye haykırmak istedim.

Sahi... neredelerdi?

Elimi kalbimin üzerine koyduğumda gözlerim diğerlerini yokladı. Herkes Ayas'ın ağzından çıkacak sözleri beklerken ben göğsümdeki dövmenin bir işaret vermesini bekledim. Lanet olasıca bir sızı, acı ya da kıpırtı... Yok. Hiçbir şey yoktu, sanki dövme oradan sökülmüş gibi bir boşluk hissi vardı.

Epey bir zaman geçmişti. Hâlâ masanın etrafında Aryen'e karşı strateji ve ölüm planları konuşuluyordu. Kalbime çöreklenen korku bedenimi terk etse de gölgesi hâlâ üzerimdeydi ama daha sakindim. Hatta kalp atışlarımın garip bir şekilde yavaşlaması dikkatimi çekmişti.

Elbisenin kolunu hafifçe yukarı sıyırıp kimsenin dikkatini çekmeyecek şekilde nabzımı yokladım. Gözlerim kararıyor, soluklarım sık ve yetersiz olarak ciğerlerimi doldurmaya çalışıyordu.

Bugün üç ya da dördüncü kez aynı şeyi yaşıyordum. Bir anda kalbim küt küt çarpıp yavaşlıyor; ki bu durma seviyesinde bir yavaşlık olduğu için gözlerime perde inip bayılmanın eşiğine sürükleniyordum.

Ellerimi masanın üzerine koyarak başımı geriye doğru attım ve nefes almaya çalıştım.

Nefes al kızım, nefes al... Şimdi olmaz.

Titreyerek terlemeye başlayınca tenimi yakan soğuğa teslim oldum.

"Rena?"

Kahretsin! Sonunda herkesin gözlerine hedef olmayı başarmıştım.

"Ben..." Nefes almak için geriye attığım başımı kaldıramadım.

Biraz önceye kadar dirseklerim masanın üzerindeyken şimdi başımla birlikte vücudum da yavaşça geriye doğru yatıyordu. Bunu durdurmak için kendimi kastım, zar zor aldığım nefesimi tuttum, masaya tırnaklarımı geçirdim ama hiçbiri işe yaramadı.

Sırtım sandalyenin yumuşak kırlentiyle buluşmaya ramak kala bir el tarafından desteklendi.

Ayas'ın sandalyesini ittiğini ve beni tutan elin sahibi olduğunu görecek kadar açık kalan gözlerim tamamen kapandı.

Bir gürültü, salonda oluşturduğum kargaşadan çok daha büyüğünü yarattığında dikkatler üzerimden çekildi. Herkes ayaklandı. Ayas'ın elleri de üzerimden çekilmişti.

Büyük salonun kapıları açıldığı anda bir mucize gerçekleşti sanki. Birden temiz hava ciğerlerime üşüştü ve ben yeniden doğmuş gibi gözlerimi açıp doğruldum.

Kuruyan boğazıma aldırmadan nefes alıp vermeye devam ederken herkesin baktığı yöne baktım ve onu gördüm.

Maysa...

Biraz önce yaşananlar hiç olmamış gibi tüm ihtişamı ve asaletiyle kapıdan girmiş, yemek masasına doğru yürüyordu. Dudaklarının kenarında yapay bir gülüş vardı. Gözlerinde ise iplere tutunmuş bir keder sallanıyordu.

Hemen arkasında Aryen ve onun da hemen ardında Enfer, Maysa'yla birlikte ziyafete henüz teşrif eder gibi bir tavırda yürüyorlardı. Yaşananların hepsi korkunç bir sanrı gibiydi.

Maysa'nın tavırları garipti. Biraz önce sarayına baskın yapılmamış ve eski nişanlısıyla hiç öpüşmemişler gibi davranıyordu.

Hayretle aralanan dudaklarım ve dehşete kapılmış ifadem yalnız değildi. Diğer herkesin yüzünde aynı benzer ifadeyi yakalamak mümkündü.

"Kraliçem?" Rodas'ın sesindeki hayret hepimize öncü oldu. Salondaki herkesin aklından geçen ama kimsenin sormaya cesaret edemeyeceği o sorunun ilk adımını Rodas atsa da devamını Ayas getirdi.

"Kraliçem, neler oluyor burada?" Ayas'ın sesi hiddetliydi ve gözleri annesinden çekilip Aryen'e saldırmıştı çoktan. "Bir açıklama yapacak mısınız artık?" Karşısında kim olduğunu unutmuş ve herkesin önünde Maysa'ya sesini yükseltmişti ama Maysa pek oralı olmadan sandalyesine ulaştı. Ayas'ın biraz önce oturduğu ve şimdi hemen yanında dikilip kaldığı sandalyesine...

Maysa sandalyenin önünde durdu ama oturmadı. Aryen sol çaprazındaki sandalyenin yanında duruyordu. Enfer, masaya yaklaşmamış, kenarda bir yerde kalmıştı.

Gözler bir kraliçeyi bir de Aryen'i yoklayıp dursa da kimseden ses çıkmaması huzursuzluğu somutlaştırıyordu.

Bense kalbimi dinliyor, biraz öncekine benzer tepkiler verip vermediğini anlamak için vücudumu dinliyordum ama her şey yolundaydı. Ne kalp atışlarımda ne de nefes almamda bir sorun vardı.

Başımı kaldırıp Aryen'le göz göze gelene kadar.

Kâbus boku.

Karanlığın piçi.

Adi, düzenbaz, kurnaz iblis.

Yüzünde pişmanlık ya da ona benzer bir ifade aradım ama donuk ifadesinin ardında sakladığı her neyse gizlemeyi çok iyi başarıyordu. Ne bir mimik kıpırdıyordu yüzünde ne de gözlerinin ardında bir duygu kırıntısı... Hiçbir şey yoktu.

"Biliyorum, kafalarınız karışık." Maysa'nın konuşmasıyla istemsizce nefesimi tuttum. "Kâbus Sarayı'nın Lordu Aryen'in ansızın çıkagelmesi..." Kahretsin, Aryen'in öptüğü dudaklarından gözümü alamıyordum bile, söylediklerine nasıl konsantre olacaktım? "Onun buradaki varlığı birçok soru işaretini de beraberinde getirdi, farkındayım ama herkes şunu bilmeli ki... Bundan sonra diyarı bölecek hiçbir şey istemiyorum. Topraklarımız ayrı, krallıklarımız ve hanelerimiz de öyle... Ama biz, biriz. Bir olan ve Işık Getiren'iz. Mienas bizim evimiz ve bu evde bundan böyle taşkınlık çıkaracak her kim olursa karşısında beni bulacak."

"Ne dediğinizin farkında-"

"Farkındayım... Lord Ayas," dedi Maysa keskin bir ses tonuyla. Karşısında duran kendi oğlu değil de hizmetinde olan muhafızlardan biriydi sanki. "Ben her şeyin farkındayım ve söylediklerimi ikinci kez tekrarlamaya niyetim yok."

Kararlı duruşu karşısında kimse direnmeye cesaret edemedi. Bakıldığında güzeller güzeli, kıyafetleriyle, takılarıyla baştan aşağı ihtişam kokan saraylı bir kadındı vardı ama Maysa tüm bunlardan çok daha fazlasıydı. Kendi babasının, Işık Lordu'nun cenazesinde yaptığı kıyımdan beri diyardaki hükmünü sağlamlaştırmayı ve herkesin çekindiği bir kraliçe olmayı başarmıştı.

"Lord Aryen, kendi krallığını yeniden kuracak ve toprakları yeniden hayat bulacak. Zindanlarda kalan halkı, yozlaşmış toprakları huzur ve güvenle tekrar inşa edilecek."

"Ve bizden buna göz yummamızı bekliyorsunuz öyle mi?" Ayas'ın öfkesi kurumuş dallar gibiydi ve içindeki alev cayır cayır yandıkça sıcağı dışa vuruyordu.

Aryen'in gözleri üzerimdeydi.

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret-

"Ah!" Acıyla elimi göğsüme bastırırken diğer elimle Ayas'a tutundum.

"Rena?" Maysa'nın sesiyle toparlansam da elim hâlâ göğsümdeydi.

Aryen'in dövmesi yanmıştı yine. Bilerek yapıyordu, adi.

Zihnimi okuyabildiğini sanmıyordum. Öyle olsaydı sabahtan beri ona ulaşmaya çalıştığım süre boyunca bir kez olsun sesini çıkarırdı herhâlde. Ayrıca göğsümdeki kanat iziyle kalplerimiz birbirine bağlanmıştı ve bunu kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Herkesin önünde böyle bir şey yapma sebebi neydi?

Aryen'in hasta ruhlu, düzenbaz ve haydut olması!

İçimde yanan öfkenin zerresi bile onu yakıp yok etmeye yeterdi ama ben öylece karşısında durup hiçbir şey olmamış gibi dikilmek zorundaydım.

"Geçmiş... artık geride kalmalı. Her ne yaşandıysa uzaklarda kaldı, çok uzaklarda." Maysa'nın yüzü gölgelendi. "Lordlarım..." Başını kaldırıp tek tek baktı diğerlerinin yüzüne. Her birinin sureti Maysa'yı esir alan gölgenin altına saklandı. "Diyarı günden güne tüketen kehanet sihrimizi tüketirken..."

Açılan kapılar Maysa'nın konuşmasını yarıda kesti. Herkes, kraliçenin onayı olmadan salona girmeye cüret eden kişiyi görmek üzere kapılara döndüğünde Aryen ve ben birbirimize bakıyorduk. Gözlerimle ona lanetler okuyordum. Karşılığında ise alayla kıvrılan iri dudaklar... Maysa'yı öpen dudaklar. Diyarda güvenli bulduğum tek limana bir kibrit çakan dudaklarıyla, ihanetini kutlarcasına gülüyordu.

"Kanar...

Kanar kalbi durmaz akar..."

Biraz önce kraliçeyi korumak için kılıç çeken muhafızlardan birinin mırıltısı, sessizlik içindeki salona yayıldı. Herkes ayaklandı ama bir ölüden farksız bedenini ağır adımlarla salonun ortasına sürükleyen muhafız oralı olmadı.

"Alevini bulmaya yeminli kalbi, eski uygarlığın mateminde yatar."

Bilinciyle birlikte gözbebeklerini de yitirmişti. Geçen gece bahçede kehanetin kuklası olan perinin başına gelenler onu da bulmuştu.

"Aynaya bak.

Aynadan kaç.

Aynalardan saklan."

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Onu bul... Diyarı bul...

Eski Uygarlığın kalbi senin göğsünde...

Çarpıyor... Çarpıyor... Çarpıyor..."

Boğazından yükselen hırıltılar soluğunu keserken başını geriye attı ve kolları iki yana açıldı. Bir teslim oluştu bu yaptığı.

Maysa'nın önünden giden lordlar ve içeri giren muhafızlar yere yığılan muhafızın başına tünedi. Bense olduğum yerden bir adım ileri gidemedim. Yüzümün kireç gibi olduğuna emindim.

Muhafızın üzerime dikilen gözleri hâlâ hafızamdaki varlığını sürdürüyordu. Diğerleri de fark etmiş miydi muhafızın salona girdiğinden beri doğrudan bana baktığını?

Solgun bakışlarıyla beynim bulandı.

"İşte görüyorsunuz!" Ayas'ın sesiyle duruldu herkes. "O gelir gelmez düzen bozuldu. O ve onun halkı her şeyi mahvedecek. Diyar bunu kabul etmeyecek." Annesine bağırıyordu, kraliçeye. Herkesin önünde... "Sen istediğin kadar kendi kurallarından bahset. Hiç kimse diyarın kurallarından üstün değil!" Burnundan solurken yüzüne kalbinde yanan alev sıçramış, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Sen eski nişanlını bağışlamakla meşgulken diyar seni uyarıyor!"

Hayır... Diyar anneni uyarmıyor, yanılıyorsun. Diyar beni işaret ederek hepinizi uyarıyor Ayas. Kalbimi yerinden sökmeli ve topraklarınıza bulaşan lanetten kurtulup sihrinizi korumalısınız.

"Sen ne cüretle-"

Ayas bir hışımla arkasını dönüp yürümeye başladığında Maysa'nın cümlesi yarım kaldı. Bir anne olarak değil, bir kraliçe olarak diğerlerinin önünde böyle bir hakarete maruz kaldığı için öfkeliydi ama hiçbir şey yapamadı.

Ayas salondan çıktığında peşinden gitmek istedim. Muhafızın haykırışları kulaklarımda bir uğultu gibi kalsa da sahip olduğum güç kı-

rıntılarına tutunup salonun dışına kadar zayıf bedenimi sürüklemeye gayret ettim.

Daha ilk adımla birlikte göğsümdeki acı, beni iki büklüm etti. Olduğum yere çivilenmiş gibi hışımla dikildiğimde omzumun üstünden arkaya doğru bir bakış attım ve tam o an Aryen'in sırıtan yüzünü görünce cinayet işleme dürtülerim beni ele geçirdi.

Onu öldürmek istedim.

Onun kalbini yerinden sökmek ve cehennem köpeklerine yedirmek istedim.

Ona türlü işkencelerle kim olduğumu öğretmek ve hafızasına kazımak istedim.

Tüm bunları, hiçbir şey yapamayacağımı bile bile istedim.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği bir şekilde.

"Lütfen dene." Aynı şekilde mırıldandı. Sesini duymadım ama dudaklarını okuyabildim. Benimle dalga geçiyordu. Bunların tamamını beni kışkırtmak için yaptığı belliydi.

İki elimle kalbime sıkıca bastırıp ağır adımlarla kalabalığın olduğu yere doğru yürümeye yeltendim tekrardan.

"Herkes çıksın!" Simav salona giriş yaparken sesi ondan önce davrandı.

Çoktan kalabalığı ardımda bıraktığım için üzerime alınmadan yürümeye devam ettim. İkinci kata çıkar çıkmaz Ayas'ın odasının yolunu tuttum. Ayas, bu diyarda güvenebileceğim biri olabilirdi. Onun yanındaki yerimi almalı ve gücümü artırmalıydım.

Merdivenleri çıktığımda alt kattaki koşuşturma ve konuşma sesleri uzakta kaldı ama hâlâ kulağımı tırmalamaya devam etti. Kehanet bu saraya kadar ulaşmıştı. Gölge misali peşimde dolanıyor ve beni ifşa etmek için an kolluyordu.

Mermer sütunların arasında durup bir anlığına elimle destek aldım. Yorulmamıştım ama nefes nefeseydim. Kalbimin hiddetli çarpıntısı beni oldukça zorluyordu.

Bir el gölgelerin arasından uzandı.

Bir nefes sütunların arasından tenime ulaştı.

Karanlığın içinden çıkagelen Aryen, güçsüz bedenimi duvarın dibindeki karanlığa doğru savurup sırtımı çarpmama neden oldu. Duvarla vücudu arasında beni hapsettiğinde gözlerindeki ateşin ışığı gözümü aldı.

"Dokunma bana!" Var gücümle göğsünden itmeye çalıştım ama bir adım bile kıpırdamadı. Aksine ellerini iki yanımdan uzattığında onun gölgesinde kaldım.

"Sessiz ol," diye emretti.

"Bırak beni!" Onun emrine karşı çıktım ve daha çok bağırdım. "Dokunma!"

"Kendini öldürtmek istiyorsun anlaşılan." Nefesimi yüzüme çarptığında panikle yutkundum. Dudaklarımdan dökülmeyi bekleyen bütün kelimeler nefesinin sıcaklığında eriyip yok oldu. "Eğer isteğin buysa..."

"Bana ihanet ettin," diyerek lafını kestim. "Bu gece... Bana ihanet ettin." Konuşmakta güçlük çeksem de onun gözlerinin içine bakarak söylemem gerekenleri dile getirmeye kararlıydım.

"Etmedim."

Sadece güldüm. Neşeden yoksun, kırık bir gülüştü bu.

"Kehanet gözlerimi de ele geçiriyor anlaşılan," diye alay ettim. "Eğer ihanet etmediysen salonda gördüklerim neydi o zaman?"

"Hepsi bir oyundu," dedi fısıltıyla karışık. "Senin için. Hayatın için bir oyun."

"Hayatım için kraliçeyle sevişmek zorunda kaldın demek... Nasıl da düşüncelisin, senden başka kim yapardı bu büyük fedakarlığı?" Sinirden titreyen sesimi umursamadan gülüşümle boğdum kelimeleri. "Lord Aryen yüce gönlüyle beni kurtardı. Minnettarım. Bir de eski nişanlını hamile bırakmayı dene istersen, belki lanetten kurtulurum?" Tükürür gibi dudak büzerken kollarının arasında alaycı bir reveransla diz kırdım.

"Dinle," dedi omzunun üstünden arkasını kontrol ederek. "Sefil hayatını kurtardığım için teşekkür etmek yerine çocuk gibi davranmaya devam edeceksen sen bilirsin. Git ve uzakta mızmızlan ama ben yanında olmam."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Yokluğuyla beni tehdit ediyordu, sanki varlığını yaşatmış gibi...

"Aklını başına almanı söylüyorum."

"Pek bir şey söylemiyorsun," diye yapıştırdım cevabı. "Malum... Ağzın dolu."

Üzerime doğru biraz daha eğildi. Duvara yasladığı elinin rüzgârıyla ürperdim. Onunla zıtlaşmak pek mantıklı bir davranış olmasa da elimden başka bir şey gelmiyordu.

"Onu neden öptün?"

"Siz kadınlar," diyerek doğruldu. "Fazla zayıf olabiliyorsunuz. Ve hassas. Ben de bundan faydalandım sadece. Maysa'nın, yüzyıllar geçse de yenemeyeceği tek şey bana olan zaafı. Güçlerinin hududunu bilmiyorsun. Aşılmaz duvarları olduğunu..." Keskin bir soluk sonrası devam etti. "Bir anda karşısına çıktım ve hiç beklemediği şekilde onu öptüm. Bu da Maysa'nın zihnini bulandırdı. Aileme, krallığıma neler olduğunu öğrenmek için onu oyalamam gerekiyordu. Zihnine girmem ve cevaplarımı alabilmem için..."

"Sen-"

"Adi, düzenbaz, iğrenç ve kurnaz biri miyim?" diye tamamladı zihnimi okur gibi.

"Aynen öylesin!"

"Ailesinin peşinde olan tek sen değilsin, insan kızı." Ellerini çekip arkasında, bel boşluğunda kavuşturdu. "Krallığımı yeniden kurmak için önce aileme neler olduğunu öğrenmeliyim."

Haksızken bile haklı olmasından nefret ediyordum. Aryen hep bir amaç doğrultusunda hareket ediyordu ve uğruna savaştıkları konusunda kimse bir şey diyemezdi. Sadece yürümeyi seçtiği yol hatalıydı. Kendi çıkarları ya da krallığını kurtarmak adına bir şeyler yaparken diğerlerine verdiği zararın umurunda olmaması yanlıştı.

"Peki öğrenebildin mi?" diye sordum. "Ailene ne olmuş?"

Gözlerinde ışıldayan yıldızlar söndü, karanlık yükseldi ve hüzün harelerine yerleşti.

Başını olumsuz anlamda yavaşça sallarken "Hayır," dedi yalnızca. Beni geçiştirmek için yalan mı söylüyordu yoksa gerçeği mi dile getiriyordu bilemesem de üstelemedim.

"Nereye gittiniz?" Yeni bir soruyla sessizliği dağıttım. "Ayrıca hani benim hayatım için oyun oynamıştın. Gördüğüm kadarıyla hayatım sikinde bile olmamış, bir de bana yalan söylüyorsun!" Birden hiddetlendim.

Ağzımdan kontrolsüzce çıkan küfür hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrıldı ama üzerinde durmadan anlatmaya devam etti.

"Yalnız konuşabileceğimiz bir yere, Keybos topraklarına gittik. Ona ihanet etmediğimi anlatmam gerekiyordu."

"Maysa da öylece inandı mı sana?" diye alay ettim. Çenesinin kasıldığını karanlığa rağmen gördüm ama ondan korkmuyordum. En azından öyle görünebilmeyi umuyordum.

"Hayır, inanmadı," diyerek omuz silkti. "Ama hapsolduğum süre boyunca Saklı Diyar ve kehanet hakkında çok fazla şey bildiğimi, lanetin peşinde olduğumu söyledim. Ek olarak..." Sustu.

"Ek olarak?"

"Seçilmiş olanı kendi ellerimle ona getireceğimi söyledim." Bir kez daha benim üzerimden pazarlık yapmıştı demek. Soysuz piç!

"Seni adi-"

İşaret parmağını dudağıma bastırdığında teninin soğukluğu kelimelerimi dondurdu. "Hiddetlenme hemen." Tüm hatalarına rağmen hâlâ nasıl bu kadar sakin ve onurlu görünebilirdi?

"Yine beni kullanarak kendini kurtardın. Sen ne biçim bir adamsın?" Midemi bulandırdığını anlaması için yüzümü buruşturdum.

"Bazen aptallığın sınırlarını bu kadar zorlamana hayret ediyorum. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" Bir de bana hakaret etmeye cüret ediyordu utanmadan.

Bir şey söylemedim çünkü gözlerim yeterince şeyi haykırıyordu.

"İhtiyacımız olan şey zamandı. Ben de Maysa'nın güveniyle birlikte bize zaman kazandırmak istedim." Omuzlarını düşürdü. "Yönettiği diyar günden güne ölüme yürürken bana güvenmekten başka şansı kalmadı. En ufak umut kırıntısına bile muhtaç hâldeler. Maysa eski gücünde değil. Bu yüzden ona diyarı kurtarmak için tüm krallıkların bir arada olmasının doğru olacağını anlattım."

"Yani yalan söyledin."

"Duymak istediklerini söyledim."

"Senden bekleneni yaptın," diyerek küçümsedim.

"Benden beklenen; krallığı başlarına yıkmamdı," dedi kibirli bir ifadeyle duruşunu dikleştirerek. "Bense her zaman benden beklenilmeyeni yaparım."

"Onu seviyor musun?" Kahretsin, çenemi tutamadığıma inanamıyordum. Aklımdan geçirdiğimi sanırken bu aptal soruyu dile getirmiştim.

"Hayır," dedi bir an bile düşünmeden. "Sevmiyorum."

"Onu öptüğünde bir şey hissettin mi peki?"

"Maysa'ya karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim."

"O senin nişanlındı."

"Keybos Krallığı için uygun görülen, değersiz bir birleşme olacaktı."

Duyduklarım sarsıcıydı. Maysa'nın adına kalbim kırılmıştı ama bir süredir yüreğimi ezip duran o tuhaf ağırlık uçup gitmiş gibi hissediyordum.

Yine de artık ona güvenmeyecektim. Her an beni yüz üstü bırakabilir, arkamdan bıçaklayabilirdi. Maysa'ya yalan söylüyorsa beni de pekâlâ yalanlarıyla oyunlarına alet edebilirdi ve tüm bunları yapabileceğini kendi ağzıyla defalarca kez söylemişken ona güvenemezdim.

"Bundan sonra ne olacak?" diye sordum. Aryen'e güvenmesem de politik adımlarla kendi çıkarlarım doğrultusunda onu kullanmaya devam edebilirdim.

"Kendi krallığımı kurtaracağım ve yokluğumda kurdukları düzeni dağıtıp kendi düzenimi kuracağım." Bir adım geriye çıktı. "Aynı zamanda seni de lanetten kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

"Ailemi bulmak istiyorum."

"Hangi krallığa ait olduğunu bile bilmiyoruz."

"Artık hazırım," dedim sırtımı duvardan ayırarak. "Bahsettiğin test için hazırım. Kim olduğumu öğrenmeme yardım et." Ellerimi önümde birleştirip yalvaran bakışlarla gözlerine tutundum.

Kim olduğumu bilmeye ihtiyacım vardı. Oradan oraya savrulmaktan yorulmuştum.

Cevap vermeden, bir süre boyunca gözlerimin içine baktı. İtiraz edeceğinden emin olduğum ve savunmaya geçip ısrar etmeye hazırlandığım anda Aryen'in teslim olup omuzlarını düşürmesiyle şaşkına döndüm.

"Pekâlâ," dedi sakince. "Sana yardım edeceğim."

"Eğer bana da Maysa'ya yaptığın gibi yalan söyler ya da bir şekilde ihanet etmeye kalkarsan..."

"Sana yalan söylemiş ve ihanet etmiş olurum," diyerek lafımı kesti. "Bana hiçbir şey yapamazsın, insan kızı. Buna gücün yetmez, boş tehditlerinle nefesini harcama." Dudağının kenarı kıvrıldığında kaşlarım sinirle çatıldı.

"Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç-" Daha konuşmamı tamam-

lamaya kalmadan bileğimden kavrayıp beni kendine çekti ve göğsüne çarptığımda acıyla gözlerimi yumdum.

Göz kapaklarım aralandığında artık sarayın koridorunda değildik. Bir dağın yamacına yansımıştık.

"Burası neresi?" Kenarında durduğum uçurumdan aşağı baktım. Aşağıda hırçın dalgalar kayalıkları dövüyordu ve şelalenin akıntısı da suyun öfkesini harlıyordu. Sert esen rüzgârın beni aşağı savurmasından korktuğum için geriye kaçtım.

"Kim olduğunu öğrenmek istemiştin," dedi ve birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bir yerden başlamak gerek." Benimle birlikte eğilip aşağı baktı ama yüzü ifadesizdi. Bense korkudan titrememeye çalışıyordum.

"Ne yapacağız?" diye sorduğumda bana döndü ve gülümsedi.

"Ataların dört krallıktan birinde ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var." deyip derin bir nefes alıp verdikten sonra devam etti. "Ateş, seni yakmaz; eğer ateşsen. Hava, seni boğmaz; eğer ataların havaysa. Toprak seni yutmaz ya da su seni boğmaz. En masumundan başlamak için buraya geldik." Yeniden aşağı baktığında aklından geçenleri okumak istedim; bunun mümkün olmadığını bile bile. "Sağ çıkarsan krallığın belli olur. Çıkamazsan..."

"Ne olur?"

"Başının çaresine bakıver," dedi ve omzumdan tuttu. "Krallığın su değilse dilerim huzurlu bir ölümün olur."

Değersiz bir eşyaymış gibi iteklediği bedenim, uçurumun kenarında sendelese de var gücüyle savurduğum kollarıma rağmen kendimi düşmekten kurtaramadım.

Dudaklarımı bile aralayamadan kendimi şelaleden aşağı yuvarlanırken buldum.

Aryen yine beklenmedik anda beklenmeyeni yapmış ve gözünü bile kırpmadan beni ölümle yaşam arasındaki ince ipin ucunda yürümeye mahkûm etmişti.

17

GÜNAH TOHUMU

Zihnimin derinliklerinde can bulan sanrılar, hırçın dalgalar gibi düşüncelerimi dövdü, başımı bulandırdı ve ardından görüşüm netliğini yitirdi.

Dalga sesleri göğsümü arşınlıyor, kulaklarıma doluyor. Dövüyor yumruklarıyla zihnimin en karanlık köşelerini. Durmadan yorulmadan. Bağnaz bir yüreğin feryadı sarıyor gökyüzünü. Güneş son kez batıyor batıdan ve gece, yıldızları dahi söndürüyor hiç utanmadan.

Ciğerlerime nüfuz eden ayazın dişli soğuğuyla ürperiyor benliğim. Böylesi bir soğuk görülmemiş, böylesi bir acı...

Adım sesleri tırmalıyor kulaklarımı. Koşuyor bir kadın. Koşuyor, koşuyor, koşuyor...

Attığı her adım, onun gözyaşlarıyla filizleniyor. Yalpaladığı her an toprak, ona kucak açıyor. Hava savurmak istiyor, su boğmak... Ve Ateş, fani bedenini harlamayı arzuluyor...

Kadın sadece koşuyor.

Nereye gittiğini bilmeden, neden koştuğunu bilmeden, yüreğindeki sancının yükünü düşünmeden canhıraş koşuyor.

Koynunda bir beden. Sarıp sarmaladığı küçük bir canla koşuyor.

Bir annenin gözyaşı... Bir bebeğin avazı... Gecenin zalim karanlığı... Diyarın günahkâr fısıltıları...

Hiçliğin yegâne sahibi kaos, diyarın topraklarına ulaşırken zaman geriye akıyor.

"İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır seni bulacak..."

Kadın sırrı kucaklıyor. Göğsüne bastırıyor kundağa sarıp sarmala-

dığı bebeği. Şafak sökmeden diyara gözlerini açan bebeğin feryadı, dönülmez yolların kapılarını aralıyor.

Ondan kurtulmalı, onu saklamalı, onu yok etmeli...

İnsan diyarı bir günah işledi.

Peri diyarı bir günah işledi.

Nefesi çatlayana kadar koştu kadın. Günahını koynuna sakladı; kimseler işitmesin, ulaşamasın diye.

Bir nehrin başında aldı soluğu. Bebeğini kayalıkların dibine bırakıp çamura bulanmış eteklerini toplayarak koşturdu diğer tarafa. Gözyaşlarıyla ıslanmış saçları rüzgâra kapılarak gece gibi dalga dalga yağdı sırtına.

Zayıf bedeni tökezleyerek çalıların ardına vardı. Beyaz elbisesi kendi kanıyla boyanmıştı. Öpüp koklayamadan alıp kaçmıştı bebeğini. Ondan kurtulmalıydı. Zihninde dönüp dolaşan tek şey buydu.

Başkası onun canını almadan, kadın bebeğini kurtarmalıydı.

Nasıl kıyarlardı ona?

Tüm dünyadan, bu diyarın kötülüğünden ve zalimliğinden bihaberdi o. Nasıl günah tohumu diye peşine düşerlerdi?

Kadın çalıların ardına sakladığı kızağı güçlükle çıkardı. Kayın ağacının dallarını yontmadan iplerle birbirine bağlayıp bugünün gelmesini beklemeden hazırladığı su kızağıyla birlikte kayalıkların yanındaki bebeğine ulaştı.

Gecenin karanlığında yakut gibi parladı gözleri. Ay gibi doğan yüzü annesine döndüğünde yaşlar döküldü biriktiği yerden. Ağlamıyordu artık çocuk. Sessiz, sakince ona biçilen kadere biat ediyordu.

Diyarın peşinde olduğunu biliyor gibi bakıyordu. Birileri ona sessiz olması gerektiğini söylemişti sanki. Kundakla sarmalanmış bedeni kıpırdamıyordu. Yeni doğan gibi değildi bile. Gözleri açık, doğduğu dünyayı tanımış ve annesini bilmiş gibi...

Dudakları bebeğin alnına dokunduğunda gözyaşları minik yüzüne aktı. Annesi onunla vedalaşırken can veriyordu. Yeryüzünde, gökyüzünde... Dünyanın hiçbir yerinde ona yardım edebilecek kimse yoktu.

Kadın kızağın üzerine bıraktı bebeğini titreyen elleriyle. Onu suya emanet etmekten başka şansı yoktu. Annesi gibi bahtsız bir ömür yaşamaktansa akıntıya kapılıp gitmesi daha acısız bir ölüm olurdu.

Ortadan kayboluncaya insanlar peşine düşecekti. Periler canını almak isteyecekti. Âlemler bir günahın ortağı oldu bu gece. Bir annenin, kalbini söküp suya atmasına şahitlik etti. Etti ve sustu. Tüm diyar sustu bu zalimliğin karşısında. Günah tohumu suya bırakıldığında olan oldu.

Karanlık gitti.

Hava hafifledi.

Zaman durdu.

Tam o an Musa'nın asası suyu bir kez daha ikiye yardı, sular gürledi ve ortada güneş yeniden doğdu.

Ağzımdan akan sıcak suyun esaretiyle sarsılan bedenim yattığı yerden fırladı. Su kusuyordum resmen. Titreyen ellerimle ıslak kumlardan tutunarak bedenimi taşırken gücüm daha fazlasına yetmedi. Dirseğimden destek alarak ağzımdan çıkan suları yan tarafa doğru tükürdüm.

Soluğumu kesen suyu içimden atmanın verdiği rahatlamayla kendimi sırt üstü kumlara bıraktım. Nefes alışverişlerim hâlâ düzensizdi, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Merhaba küçüğüm." Aryen'in sesi kıymık gibi zihnime battığında kalbim bir an duraksadı. Hemen sonra öfkeyle çarpmaya başladı. Ne suyun ağırlığı kaldı ne de kâbusun korkusu... Hepsi yitip gitti ve ben aceleyle gözlerimi aralayıp onun çarpık gülüşüyle karşılaştım.

Başımın üstünde kıpırdanan parmaklarıyla muhtemelen büyü yapıyordu; ama gözlerim onunkilere saldırınca kendini geriye çekip uzandı.

Benim gibi yumuşak ve ıslak kumlara yan bir şekilde uzanmıştı. Dirseğini yere yaslamış, eli başına destek oluyordu.

Gözlerimde alev alan öfkem, onun dudaklarına daha büyük bir gülüş olarak yansıdığında üzerine atılmak ve hıncımı alana kadar vurmak istedim. Kusursuz yüzünü dağıtmak büyük ihtimalle işleyeceğim en büyük günah olurdu ama umurumda bile değildi. Ona olan öfkem şu an her şeyden daha üstündü.

"Seni adi..." Sıktığım dişlerimin arasından konuştum. "Düzenbaz, şahmeran yumurtası seni!" Kılımı kıpırdatmaya bile gücüm olmasa da yattığım yerde doğrulmayı başardım.

"Sakın ola şahmeran, kendisini yumurtlamakla aşağıladığını duymasın."

"O gerçek bile değil."

"Bizim de gerçek olmadığımızı düşünüyordun." İmalı gülüşü bir kez daha hayatım boyunca Aryen tarafından aynanın ardından izlendiğim gerçeğini tetikleyince yutkunarak sustum.

"Ne oldu bana?" Konuyu uzatmanın ya da Aryen'le atışıp durmanın bana bir faydası yoktu. Bir an önce güçlerime ulaşmak istiyordum. "Ölümden döndüğümü varsayarsak Su Krallığı'na ait değilim." Bakışlarım biraz önce kustuğum suyun aktığı yere çevrildi.

"Değilsin."

Hâlâ nefes alırken boğazımda sular kaynıyor gibi hissediyordum ve canım acıyordu. Ayak ucumdaki kıpırtı dikkatimi dağıttı. Dalgalar kıyıya ulaştıkça çizmelerime çarpıp ve diz hizama kadar uzanıyordu. Suyun hırçınlığı, şelalenin gürültüsü ve ormanın uğultusu zihnimi bulandırırken başımı çevirip Aryen'e baktım.

O da benim gibi ıslanmıştı. Saçlarını geriye taramış, kirpiklerinden su damlıyordu. Beyaz gömleği ıslandığı için tenine yapışmıştı ve vücudunun tüm hatlarını arsızca teşhir ediyordu.

Gözlerimi kaçırıp, "Kâbuslarımdan beri beni uçurumdan aşağı atıp atıp duruyorsun," diye cırladım. "Eğer bir daha..." Doğruldum. "Her ne sebeple olursa olsun, rüyada ya da gerçek hayatta beni bir kez daha uçurumdan aşağı itersen seni mahvederim." İşaret parmağımı yüzüne doğru sallamaktan çekinmedim. "Lord musun kâbus musun, her ne cehennemsen fark etmez... Bir yolunu bulurum ve seni yok ederim!"

Sadece güldü.

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun, küçüğüm." Yüzüme uzanan eli kirpiklerime karışan bir tutam saçı kulağımın arkasına tararken hiç acele etmedi. Buz gibi tenine rağmen dokunuşları bedenimi ısıtmaya yetti.

"Bana küçüğüm deme!"

"Nasıl istersen, küçüğüm." Son kelimeyi bilerek uzattı ve her anından keyif aldığını saklamadı.

"Biliyor musun?" Ellerimi geriye atarak bedenime destek verip başımı Aryen'den tarafa çevirdim. O sırada Aryen'in göğsünden karnına doğru süzülen bir damla yaş tüm dikkatimi dağıtmaya yetti. Onun teninde süzülen damlaya tutulan gözlerim esir düştü.

"Gözlerim burada." Çenemi zarifçe parmakları, başımı kaldırarak

yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Yanaklarımda cehennem kazanları kaynadığına emindim.

"İğrenç yüzüne bakmaktansa toprağa bakmayı tercih ediyorum," diye zıtlaştım. Vücuduna yapışan ıslak kıyafetlerinin ardını onursuzca incelediğimi itiraf edecek değildim.

"Öyle olsun," deyip dirseklerini geriye attı ve biraz daha yatar şekilde uzanırken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Kahrolası vücudunu öyle rahat sergiliyordu ki kayıtsız kalmak zordu.

"Şimdiki planın ne? Beni ateşe atıp yanmamı izlerken krallık testine devam etmek mi?" diye tersledim. Konudan sapmamak en iyi kaçış yoluydu.

"Sırada toprak var," diye alay etti. "Seni toprağa gömeceğim."

"Sonra?"

"Ölmezsen bir uçurum daha var, hava testi..." Yutkundu. "Bu kez aşağıda su olmayacak, kayalıklar... Eğer hava seni kaldırırsa krallığın belli olur ve yaşarsın."

"O da olmazsa?" Onu ciddiye almadığımı gün gibi belli eden bir ifadeyle daha ne kadar saçmalayacak diye boş boş yüzüne bakıyordum.

"Son olarak ateş," dedi omuz silkerek. "En sona bıraktım çünkü onun geri dönüşü yok."

"Ay ne iyisin!" Tiz çıkan sesimin gürültüsüyle yüzünü buruşturdu. "Beni düşünerek lütfetti lordum."

"Daima seni düşünüyorum." Gözlerinin kardığını gördüm. "Aynaya hapsolduğum tüm o süre boyunca..." Doğruldu ve ıslak bedeniyle yanıma sokuldu. "Her günüm seninle geçti."

Tek bacağını bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde bedenimi taşıyan ellerim istifa etti ve sırtım yeniden toprağın soğukluğuyla buluştu.

Üşüyordum; ama sebebi ıslak kıyafetlerim değildi.

Yanıyordum; ama sebebi Aryen'e karşı beslediğim öfke değildi.

Zihnimin arsızca koşturan, ruhumu sarmalayan utanmaz arzularımdı sebep.

Kâbus Gözcüsü'nün vücudu beni esir almıştı. Kokusu ciğerlerime kazınırken gözleri ruhumu okşuyordu. Gözleri gün ışığında yangın yeriydi ve Aryen'in ateşi beni yakıp kavuruyordu.

"Güçlerimi istiyorum," diye fısıldadım dikkatimi dağıtmak için. Onun gözlerindeki tufana kapılıp gidersem geri dönüşü olmadığını bi-

liyordum. Cevap vermeyince konuşmaya devam ettim. "Her şeyimi geri istiyorum. Ailemi, geçmişimi, güçlerimi..."

"Sadece seni istiyorum." Yüzü iki parmak ötemdeydi artık. Dudakları çoktan aralanmış; beni günaha davet ediyordu. Hiçbir günah bu kadar cezbedici gelmemişti.

"Senden nefret ediyorum," Yalan söyledim. Ondan nefret etmek istiyordum ama edemiyordum.

"Benden nefret edebilirsin." Bu bir onaylama değil, emirdi. "Yine de her seferinde bana çekilmeye devam edeceksin."

"Çünkü senden tüm kalbimle nefret ediyorum." Ona teslim olmamalıydım.

"Bu hoşuma gitti." Sesi çelik kadar sertti, gözleriyse bir başka hoyrat.

Dudakları önce çarpık gülüşüyle taçlandı, ardından açıkta kalan göğsüme uzandı. Sıcak nefesi tenime çarptıkça ruhum kıvransa da kımıldamadım. Arzularımla boğuşmaktan yorgun düşen vücudumu yakan nefesine karşı koymak güçtü.

Elbisemin düğmelerinden birkaçını daha çözerken gözleri açlıkla parlıyordu.

İşaret parmağı göğsüme işlediği kanat dövmesini okşuyor, yüzüklerinin metalik dokunuşuyla vücudum ürperiyordu. Dudakları tekrar göğsüme uzandığında kor alevler sardı bedenimi. Bir dokunuş, insanın bedenini ve ruhunu ateşe verebilir miydi?

Beni hiç düşünmeden dudaklarının ateşiyle kavuruyor, bense o ateşin tenimde bıraktığı her ize sıkıca tutunuyordum. Göğsümden boynuma, dudakları ağır ağır tenimden geçerken sıcaklığı baki kalıyordu.

Bedenlerimiz birbirine kenetlenirken bacaklarımın arasına yerleştirdiği bacağıyla kasıklarıma baskı uyguladı. Islak bedenlerimiz birbirine tutunuyordu.

Bu ateş ikimizin ateşiydi.

Bu gürleyen suyun akışı taşan arzularımızdı.

Ilık esen rüzgâr bedenlerimizin dokunuşları ve bizi sarmalayan toprak birbirimize ektiğimiz tohumların anasıydı.

Aryen dudaklarının dokunduğu yerleri okşarken diğer eli bacağımdan aşağı aktı. Sırtından tutunup onu kendime bastırdım. Kâbus Lordu'nun daha fazla benimle oynamasına izin vermedim.

Şaşkınlık ve arzuya bulanmış gözleri benimle buluştuğunda solukları hızlanmıştı.

"Güçlerimi kazandığımda kâbusun olacağım," dedim gözlerinin içine bakarak. "Kalbini yerinden sökerken gözlerinin içine baktığımdan emin olacağım." Şehvetli kolları vücuduyla birlikte kasıldığında gülüşü soldu ama gözleri yakamoz manzarası sundu bana.

"Oysa ben..." Sıcacık dudakları dudaklarıma gece gibi örtündüğünde göğüs kafesimin içerisinde geceler gün, kışlar yaz oldu. "Herkese kâbus, sana düş olacağım küçüğüm."

Aryen'in gözleri gece, dudakları yangın yeriydi. Onun tekinsiz kokusuyla sarhoş olan ruhumun derinlerinde şehvetle kıpırdanan dürtülerim beni Aryen'in kucağına doğru itiyordu. Sıcaklığı ruhuma sonsuz bir ıstırapla saldırsa da tüm benliğim bundan zevk aldı.

Dudaklarım Aryen'in dudaklarına diz çöktüğünde ellerim onun bedenine tutundu. Öyle büyük bir açlıkla öptük ki birbirimizi Aryen'in gömleğini parçaladığımı çok sonra fark ettim. Yattığım yerden doğrulup Aryen'in kucağına tırmanırken...

"Vahşi kızım," diye tısladı gözlerimin içine bakarak. "Bu hırçınlığın beni baştan çıkarıyor." Dizlerinin üzerinde oturuyordum. Elleri kalçalarımı kavrayıp bedenimi kendine doğru iyice bastırdığında inledim.

"Seni bir gün öldüreceğim, Kâbus Lordu." İtirafım Aryen'i hazırlıksız yakaladı. "Ne pahasına olursa olsun ama o gün gelene kadar yanımda olmana izin verebilirim." Arsız bir kıkırtı dudaklarımdan döküldüğünde bundan aldığı hazzı yüzüme çarpan sıcak nefesi ifşa etti.

Ellerim yüzünü kavradığında bakışları hizaya geldi. "Madem oyunlarınla beni tuzağa düşürüp duruyorsun... Benimle oynadığın her oyunda ellerin burada," derken kıvrak bir bel hareketiyle kalçalarımdaki elini kıpırdattım. "Gözlerin üzerimde," diyerek üzerine doğru eğildim. "Ve dudakların dudaklarımda olmalı." Uzanıp iştahla öpmeye devam ederken bu kez Aryen diliyle dudaklarımı istila etti. Davetsiz bir misafir gibi içeriye sızıp baş döndürücü dokunuşlarıyla bana diz çöktürdü.

"Bana âşık olan kadınların akıbeti pek de iyi olmuyor," dedi dudaklarımız ayrıldığında.

"Sana âşık olacağımı da nereden çıkardın?" Omuzlarından tutunarak çelik kadar sert karnına bedenimi yasladım.

"Herkes bana âşık olur," dedi kendini beğenmiş bir gülüşle. "Hepsi de başta nefret ettiğini söyler."

"Senden nefret ediyorum." Bu bir aşkın başlangıcı olabilirdi ya da düşmanlığın ilk adımı... Her ne olursa olsun Aryen'den nefret ettiğim kadar onu arzuluyordum ve bu diyara geldiğimden beri hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim.

Kabul etmeliyim ki başıma gelen her felaketin sorumlusu oydu. Her seferinde Aryen'e doğru çekiliyordum ama aynı zamanda tüm bunlar her an beni biraz daha ona karşı koyamaz hâle getirmişti. Şimdi istediğim tek şey; tüm kalbimle nefret ettiğim kâbus piçinin kollarında hoyrat bakışlarıyla kapana kısılmış hâlde bir kale gibi güçlü kollarına tutunup vücudunun her karışını keşfetmekti.

Ölümden dönmenin mutluluğu Aryen'in kışkırtıcı bakışlarıyla buluştuğunda karşı koyamadığım dürtülerim beni bu noktaya taşımıştı. Aryen'in kolları arasına...

Aryen elbisemin yırtılmasını önemsemeden hışımla çektiğinde elbise göğüs hizama kadar bedenimi açıkta bıraktı. Çıplak omuzlarımdan boynuma ve oradan dudaklarıma kadar minik öpücüklerle donattığı bir yol izledi. Ona teslim olduğumu belirtircesine başımı geriye attım. Boynumu dişleyerek başımı döndürdü ve iniltilerim suyun sesine karıştı.

Bir kuzgunun feryatları ikimizi de birbirinden ayırdığında Aryen omzunun üstünden gökyüzüne bakmak için dudaklarını boynumdan çekti.

"Bu da ne?" diye sordum nefes nefese kalmışken. Elbisemin yırtık parçalarını yukarı çekiştirerek üzerimi örttüm.

"Bilmiyorum."

"Enfer miydi o?" Başını iki yana sallayarak olumsuz anlamda cevap verince Aryen'in baktığı yöne kilitlendi gözlerim.

Gökyüzünde hiç bulut yoktu ve güneş ışıkları sanki bizi ifşa etmeye gönüllüydü. Sahi saraydan ayrılırken geceydi. Sabaha kadar sürmüş müydü buradaki varlığımız?

Gözlerimi ilk açtığımda şafak henüz sökmek üzereydi. Zaman çabucak geçmiş, güneş gökyüzündeki yerini alıp ışıklarıyla bizi hedef almıştı. *Bizi*... Kâbus Lordu Aryen ve diyarın laneti Rena'yı.

"Gitmeliyiz," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır ama sarayda yokluğumuz fark edilirse peşimize düşerler. Kim olduğunu gizlemeye devam etmeliyiz."

"Kâbus Sarayı'nda yaşayalım," diye bir teklif sundum ona. "Orası benim için daha güvenli... Gökkuşağı Sarayı'nda sürekli diken üstünde olmaktan yoruldum."

"Krallığım çöktü, Rena," dedi tüm keyfi kaçmış bir hâlde. "Topraklarımda geçmişin izleri bile kalmadı artık. Ölüm kol geziyor..."

"Birlikte yeniden kuralım?" Âşık olmayacağımı söylediğim adama sıfırdan bir hayat kurmak ve topraklarına yeniden yaşam sunmayı mı teklif etmiştim sahiden?

Güçlerime kavuştuğumda diyardaki önemim ne olurdu bilmiyorum ama eğer ki aptallık bir güç kıstası olsaydı diyara hükmeden kişi koşulsuz ben olurdum çünkü tam bir aptaldım. Aptalın önde gideni!

Aryen'in hoşuna giden teklifim dişlerini göstererek gülmesine neden olduğunda onunla birlikte güldüm.

"Nefretini hayatta tut küçüğüm," diyerek ufak bir öpücük bahşetti dudaklarıma. "Âşık olmayasın sonra."

"Ya sen olursan?"

"Böyle bir şey olmayacak." Kendinden emin tavrıyla beni o an kışkırtmayı başardı. Bir an bile düşünmeden konuşmuştu çünkü.

"Demek öyle?" Yine hiç vakit kaybetmeden başını sallayarak onayladı sorumu. *Peşimde sürünürken sana bugünü hatırlatacağım adi kâbus pisliği.*

"Gidelim," diyerek kucağından kalkıp elbisemin geriye kalan kısımlarıyla üstümü örtmeyi başardım.

Aryen de düğmeleri, kim bilir nereye, fırlamış olan gömleğini toprağın üzerinden alıp üzerine geçirdi. Her hareketinde kasılan vücudunu dikizlemekten alıkoyamadım kendimi. Biraz önce tırnaklarımı geçirdiğim vücudundan bu şekilde uzaklaşmak keyfimi kaçırmıştı.

Aptal bir karganın sesiyle bölündüğümüz için öfkeliydim fakat asıl öfkeli olma sebebim Aryen'e teslim olmamdı. Maysa'yı öptüğünü ne çabuk unutmuştum. Her ne kadar onun zihnini kurcalamak ve bazı sorulara cevap almak için yapmış olsa da sonuç itibariyle hâlâ onun dudaklarında Maysa'nın arzuları dolanırken beni öpmüştü.

Kahrolası aptal düşünceler rahat bırakın beni!

Adam tüm diyarı dize getirecek kadar kusursuz bir şekilde karşımda dururken tanrı aşkına nasıl karşı koyabilirdim ki?

Aryen son olarak deri pantolonunun düğmesini kapatırken o düğmenin ne ara açıldığını bile hatırlamayacak hâle geldiğim için utançtan bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Aryen aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattığında göz açıp kapayıncaya kadar kendimi Gökkuşağı Sarayı'ndaki odamda buldum.

Odada Aryen ve benden başka kimse yoktu.

"Bundan sonrası çok daha önemli," diyerek yanıma geldi Aryen. "Artık buradayım, kimse sana zarar veremez ama kim olduğunu öğrendiklerinde seni yok etmek için her yolu deneyecekler."

"Beni kurtaracağına inanıyorum."

"Senin için diyarı başlarına yıkarım." Gözlerini kısarak konuştuğunda sesindeki hiddet yüreğimi sarstı.

"Ya da diyarı dize getirelim?" Yine bir teklifle Aryen'i şaşırtmayı başarmanın gururunu yaşarken kıkırdadım. "Kararlarım seni korkutuyor anlaşılan."

"Hayır," dedi hemen. "Sandığımdan daha fazlası olduğunu görmek hoşuma gidiyor."

"Çok daha fazlasıyım," dedim kibirli bir ifadeyle. "Ama..." Aniden aklıma gelen şeyle birlikte keyfim kaçıverdi.

"Ama?"

"Sürekli nefesim kesiliyor ve kalbim sıkışıyor." Elimi yeni yeni kurumaya başlayan ama hâlâ soğuk olan göğsüme bastırarak konuştum. "Bir günde çok fazla gözlerim karardı, bayılacak gibi oldum."

Aryen'in gözbebekleri irileştiğinde buna sebep olan şeyi bildiğini anladım.

"Biliyorsun değil mi?" diye sordum elimi göğsümden çekerek. "Neden oluyor bu?"

"Kalbin bana bağlı olduğu için senden her uzaklaştığımda bu olacak," dedi hoşnutsuz bir tavırla. "Kendi gücünü bulana kadar, benim yakınımda olmalısın yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Kalbin duracak." Aryen'in gözünü bile kırpmadan dile getirdiği şey benim ölüm haberimdi.

İkimizin de yüzünde aynı şaşkın ifade tur atıyordu.

"Bensiz sadece bir gün dayanabiliyorsun demek." Çarpık gülüşü bile o an keyfimi yerine getirmedi aksine daha çok kaşlarım çatıldı ve bir adım geriye kaçtım.

"Ne yapacağız?" Endişeli çıkan sesimin beklediğimden yüksek çıkması Aryen'in omzunun üstünden kapıya doğru bakmama neden oldu. Neyse ki kimseler duymamıştı.

"Bir şekilde seni yanıma almanın bir yolunu bulacağım," dedi yanağıma uzanırken. "Sarayı yeniden yaşanabilir hâle getirmem biraz zaman alacak ama o zamana kadar Gece Kalesi'nde kalacağım. Seni yanıma alana kadar biraz daha sık dişini."

"Ben sıkarım sıkmasına da kalbim?" Şüpheyle baktım yüzüne.

"Her gece odana geleceğim merak etme," dediğinde dudağının kenarına dokunan tebessüm içimi huzurla doldurdu. "Birlikte uyuruz."

Sözlerinin büyüsüne kapılmak istiyordum ama sözlerin sahibinin Aryen olduğu gerçeği aklıma her geldiğinde bütün keyfim alaşağı oluyordu.

"Anlaştık," dedim gülümsemeye çalışırken. "Ama şimdi gitsen iyi olacak. Birazdan Liya damlar odama." Aryen bahsettiğim kişiyi tanımadığını belli ederek kaşlarını çattığında "Peri hizmetkârım," diye açıkladım. "İsmi Liya."

"Kendine dikkat et, küçük kâbus," diyerek geriye çekildi Aryen. "Ve bir daha Ayas'a karşı en ufak bir güzel sözünü duyarsam..." Sadece gülümsedi. Cümlesini tamamlamadı ama kıvrılan dudaklarıyla birlikte binlerce tehdit sağanak olup üzerime yağdı. Demek beni duymuştu.

"Sen de sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmayı bil o hâlde," diye çıkıştım.

Dağınık saçları, kurumaya yüz tutmuş ama hâlâ ıslak olan kıyafetleriyle bir lord görüntüsü olmasa da yaşayan tüm canlılar arasındaki en güzel şeymiş gibi odamın ortasında dikilmeye devam etti.

Tam gidecekken seslenerek onu durdurdum. "Aryen!" Cevap vermedi ama bir yere de gitmedi. Sessizce konuşmamı bekledi. "Beni suya attığında bir kâbus gördüm. Doğrusu benimle de alakalı değildi ama bir şeyler gördüm. Ürkütücüydü. Bunu sen mi yaptın?"

Aryen'in konuşmasına gerek bile kalmadan yüz ifadesi soruma cevap vermişti zaten.

"Ne kâbusu?" diye sordu meraklı bakışları yüzümü incelerken. "Ben bir şey yapmadım."

"Emin misin?" Yüzünü iyice inceledim ve emin oldum.

"Ne gördün?"

"Bir kadın. Kucağında da bir bebek... koşuyorlardı. Bir nehrin kenarında kadın çocuğu suya bırakıyor ve suyun içinde çok garip bir şey oluyordu. Patlama gibi ama emin değilim. Sonrasında zaten uyandım."

"Benimle bir ilgisi yok." Kaşları çatılmıştı. Anlattığım rüyanın anlamını çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Saçma bir rüya o zaman," diyerek omuz silktim. Daha fazlası olduğunu söyleyen bir ses kafamın içinde vesvese oluştursa da onu duymazdan geldim ve gülümsedim.

Aryen başını sallayarak gülüşüme karşılık verdi.

"Aryen!" Yeniden gitmesine engel oldum.

"Söyle, küçüğüm."

"Krallığımı öğrenemedik. Kim olduğumu hâlâ bilmiyorum..." Kafamı ciddi anlamda meşgul eden bu sorunun cevabını bilmek istiyordum.

"Kristallerden gücünü alacağız." Yüzündeki neşe kayboldu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Birlikte göreceğiz Rena."

"Kötü bir şey gibi konuştun?" Çekingen bir tavırla kaşlarımı kaldırdım.

"Çünkü zor bir yol," diye karşılık verdi. "Ama şimdi bunları düşünme sen. Uyu biraz, dinlen."

Olumlu anlamda başımı sallayıp başka bir şey söylemedim çünkü her an biri gelebilirdi. Aryen'i odamda görmelerini istemiyordum.

Zihnimi okumuşçasına bir adım daha gerileyerek sanki arkasında bir uçurum varmış da içine düşmüş gibi kayboldu.

Boşlukta asılı kalan Aryen'in gülüşüne tutunarak oyalandım bir süre.

Terasımdan içeri sızan bahar esintisiyle ürperdim. Pek fazla soğuk olmasa da vücudum hâlâ suyun etkisi altındaydı. Daha fazla olduğum yerde dikilmek yerine üzerimdeki parçalanmış elbiseden kurtulmak istedim. Omuzlarımdan ayaklarımın dibine doğru kayıp giden elbisenin üzerinden atlayıp giysilerimin olduğu odaya yöneldim.

Geceliklerden birini üzerime geçirmek istesem de üşüdüğüm için kalın bir kazak ve taytla odadan çıkıp doğrudan yatağıma yöneldim.

Aryen'le geçirdiğim her anımız ayrı bir hengameydi. Onun yanından ayrıldığım her seferinde uyuyup dinlenmeye ihtiyaç duyuyordum.

Başıma kadar örttüğüm yorganın içinde ne ara uykuya daldığımı bile bilmiyordum ama Liya'nın ciyaklamasıyla uyandım. Yorganım bir anda üzerimden çekildiğinde gözlerimi alan güneş ışığından kendimi korumak için yastığını yüzüme bastırdım.

"Ne yapıyorsun sen ya?" diye söylendim. "Ne cüretle beni uykumdan uyandırıyorsun?"

"Kalkın pasaklı leydi, kalkın!" Liya'nın telaşlı sesi uykumu darmadağın etti. "Ne bu hâl, derhal anlatın bana."

"Sen bana emir mi veriyorsun?" diyerek yastığı yüzümden çekip doğruldum. "Ne bu gürültü? Savaş mı çıktı?" Yattığım yerden güçlükle doğruldum

Dağılan saçlarımı karıştırırken bir yandan da gözlerimi ovalayarak açmaya zorluyordum. O kadar uykum vardı ki sırf uyumaya devam etmek için Liya'nın boynunu kırıp terastan aşağı atabilirdim.

"Bu elbisenin hâli ne Leydi Rena?"

Siktir!

Odamın ortasında unuttuğum elbiseyi elinde bir paçavra gibi tutuyordu. Diğer elini de beline dayamış resmen bana hesap soruyordu. Ne halt yiyeceğimi bilmeden bir Liya'ya bir elbiseye bakıp durdum.

"Şey..."

"Evet?"

"Bağırma bana!" diye çıkıştım, bağırmadığı hâlde. "Sabah sabah sesin başımı ağrıtıyor."

"Bu elbise neden parçalandı Leydi Rena?" İlk kez onu bu hâlde görüyordum. Bana hem leydi hem Rena diyorsa bu çok sinirli demek oluyordu.

"Çünkü..." *Bana bir şeyler oldu, sudan kurtulunca Aryen'in üstüne atladım ve bir güzel seviştik* mi demeliydim?

"Çünkü?"

"Çünkü senin gibi beceriksiz peri bozuntusunu başıma bela ettikleri için kimse hizmetimi görmüyor bu sarayda. Gece odama geldiğimde kimse elbisemi çıkarmamda yardımcı olmayınca onu parçalayarak çıkarmak zorunda kaldım," diye yalan söyledim.

"Yalan söylüyorsunuz."

"Üstelik çişim de gelmişti," diye yalanımı uzatmaya devam ettim.

"Bu elbise ıslak!"

"Üstüme işemedim abartma istersen," diyerek gözlerimi devirdim.

"Neden ıslak?"

"Sen ıslattın belki, nereden bileceğim?" Yataktan çıkıp tam karşısına dikildim. Tıpkı onun gibi ellerimi belime yaslayıp kaşlarımı çattım.

"Kurumaya yüz tutmuş bu. Nemli bir elbise."

"Ha evet, şey..." *Saçlarını karıştırarak vakit kazan... Öksür... Burnunu kaşı... Evet şimdi biraz da kekele... Tamamdır, gerekli vakti kazandın Rena, aferin kızım.* "Odaya geldiğimde çok susamıştım. Şu sürahi var ya..." Omzunun üstünden şifonyerin üzerindeki sürahiyi işaret ettim. "Bardak bulamayınca kafama diktim. O da her yere dökülünce işte... Öyle oldu." Sırıtarak omuz silktim.

"Sen çok yalancı, düzenbaz, sahtekâr bir leydisin Rena."

"Sana çekmişim lorduna göz diken, kraliçesinin mahremine değer vermeyen, leydisine saygısızlık eden peri torbası."

"Bu elbise-" Tam bir şey söyleyecekken sustuğunda korkuyla nefesimi tuttum. Elbiseyi burnuna götürüp derin derin koklarken sivri kulakları hiddetli bir şekilde sarsıldı.

Dehşete kapılmış ifadesinin sebebini biliyordum. İfritin gelini, elbiseden Aryen'in kokusunu aldıysa yandığımın resmi tam da bu andı.

"Bu elbiseyi ıslatan içme suyu değil," diye feryat ettiğinde kulaklarımı kapattım. "Saraydan kaçmışsın!"

"Kaçmadım," derken sessiz olması için işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Su döküldü sadece."

Elbiseyi yere atıp ellerini göğsünün altında birleştirdi. "Ben sizin iyiliğinizi düşünüyorum, benden hiçbir şey saklamamalısınız."

"Uyuyordum sadece," dedim. "Ziyafet hayli hareketli ve yorucu geçti. Kâbus Lordu, kraliçeye saldırınca malum hepimiz çok korktuk."

"Ay!" Peri sesiyle ciyaklarken elini göğsüne bastırdı. "Işık yolumuzu aydınlatsın, gökkuşağı renkleriyle kutsasın. Korkunç bir geceydi. Kraliçemiz Maysa'ya bir şey olsaydı taş üstünde taş kalmayacaktı. Çok korktuk leydim, çok..."

Şapşal Liya lafı nasıl da çevirdim ama... İçimden kıkırdadım.

"Tanrıların merhameti üzerimize olsun," diye abartmaya devam ettim. "Ne korkunç bir lorddu o öyle. Kalbim durdu, inanılmaz korktum

Liya!" Gözlerimi kocaman açmış, dehşete kapılmış bir şekilde üzerine diktim. "Bir an Maysa'nın bir daha asla dönmeyeceğini sandım. Kraliçe olmadan diyarın hâli ne olurdu, değil mi?"

Liya dik dik yüzüme bakıyor, yanakları öfkeyle kızarıyordu. Kahretsin! Son kelimelere hiç gerek yoktu, foyam ortaya çıkmıştı işte. Siktir!

"Beni geçiştiremezsiniz," diye bağırırken topuklarıyla yeri dövdü. "Bakın..." Sakin kalmak ister gibi derin bir nefes alıp verdi ve ses tonunu düşürerek konuşmaya devam etti. "Her yer saraydaki gibi güvenli değil. Ormanlar çok tekinsiz. Mağaralarda yaşayan vahşiler var, yozlaşmış toprakların halkı her yerde olabilir. Eğer onların ellerine düşerseniz..." Cümlenin devamını getirmekten çekinip ellerini ağzına kapattı. "Lütfen leydim. Canınızı tehlikeye atmayın. Hele ki Kâbus Lordu dönmüşken sarayın dışına asla çıkmamalısınız."

"Neden?"

"Kendisi kadar halkı da çok tehlikeli. Hiçbirine güven olmaz. Onlar karanlığın yandaşları... Yasaklanmış tılsımlar, kara büyüler ve ruh büyüleriyle diyarın kurallarının dışında yaşayanlar onlar. Tehlikeli olanlar..."

Efendilerine karşı koyamıyorum Liya. Kâbus Gözcüsü'ne hayır diyemiyorum. Sürekli onu arzuluyor ve hep yanımda istiyorum. Hem ona güveniyor hem ondan hoşlanıyorum.

Sadece sustum.

"Kötü şeyleri konuşmayalım," dedi ve zoraki bir gülüşle omuzlarını silkti. "Kraliçemiz yine konuşurken duydum."

"Sen ne utanmazsın!" diyerek lafını kestim.

"Ama bu sizinle ilgili." Heyecanla el çırptığında korkuyla donup kaldım. Kraliçe benimle ilgili kime, ne konuşmuş olabilirdi ki?

"Ne duydun?" Meraklı çıkan sesimin titremesine engel olamadım. Uyurken darmadağın olan saçlarımı düzelterek kalbimin gürültüsünü duymazdan gelmeye çalıştım.

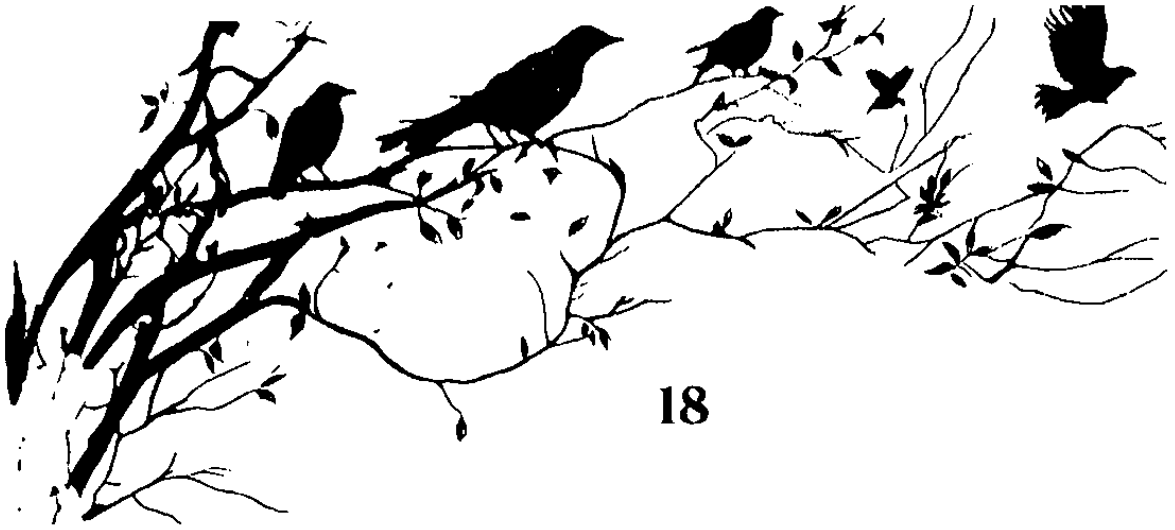
"Yakında Lord Ayas'la evleneceksiniz," dedi kocaman gülüşüyle. "Bugün ya da yarın düğününüz diyara ilan edilecek."

Bir adım geriye sendeledim. Midem burkuldu ve dayak yemiş gibi bir acı canımı yaktı.

Kafamın içinde tekrarlanıp duran cümle zihnimi bulandırıyordu.

Ayas ve benim düğünüm... ilan edilecek.

Ve Kâbus Gözcüsü Aryen hepimize diyarı dar edecek. En çok da bana.

18

PERİ KÖYLERİ

Muhafızların önümden çekilmelerini ve doğrudan odaya girebileceğimi düşünüyordum; ama içlerinden biri elindeki mızrağı önüme kırdığında neredeyse sivri ucuna çarpacakken son anda geriye kaçtım.

Yabani bakışlarını üzerime dikip en ufak hareketimde üzerime saldıracakmış gibi temkinli duruşuyla beni abluka altına alırken diğeri Ayas'a haber vermek için kapının tek kanadını açıp içeri süzüldü.

Maysa bu sarayın kraliçesi olabilirdi fakat yine de benim adıma karar almasına izin veremezdim. Tabii önce buna sebep olanın Ayas olup olmadığından emin olmalıydım.

"Lord Ayas sizi bekliyor," diyerek kenara çekilen muhafıza bakmadım bile. Beni bakışlarıyla hapseden muhafıza ölümcül bakışlar göndererek can almaya hazır mızrak ucunu gözümün önünden çekip yolumu açmasını bekledim.

Muhafızın yanından geçip açtığı kapıdan içeri girdiğimde pencerenin kenarında arkası dönük hâlde duran Ayas'ı gördüm. Bana dönmeden önce yüz ifademi düzeltmek, öfkemi gizlemek istedim ama çatık kaşlarım beni dinlemedi.

"Rena." Yüzünün dalgalandığını görünce onun da pek iyi bir durumda olmadığını fark ettim.

"Ayas," dedim nezaketli ama soğuk bir tavırla. İkimiz de birbirimizi selamlamadan, donuk bakışlarla karşıladık.

"Bugün nasılsın?"

"Pek iyi sayılmaz," diyerek doğrudan konuya girdim. "Doğrusu biraz önceye kadar gayet keyfim yerindeydi."

"Bir şey mi oldu?" Saçları her zamanki gibi özenle taranmış değildi

ama yine de dağınık sayılmazdı. Beti benzi solgun görünüyordu. Elinde tuttuğu kadehe bakılacak olursa şarap içiyordu. Gözleri irileşmişti. Annesine olan öfkesi devam ediyor olmalıydı.

"Kraliçe Maysa..." Tek solukta adını anıp sustum. Gürültüyle verdiğim nefesim titrek ve öfkeli çıkmıştı. "Seninle açık konuşacağım Ayas," diyerek bir adım daha öne çıkıp aramızdaki mesafeyi azalttım. "Kulağıma bir şey geldi ve ne yalan söyleyeyim bu hiç hoşuma gitmedi."

"Seni dinliyorum Rena." Kadehinden büyükçe bir yudum daha içti. "Canını sıkan her neyse rahatlıkla benimle paylaşabileceğini biliyorsun." Kadehini doldurmak için çalışma masasının üzerindeki gümüş sürahiye doğru yöneldi. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Arkası bana dönük olsa da refleks olarak başımı iki yana sallasam da "Hayır, teşekkür ederim," demeyi ihmal etmedim. "Bir şey içecek durumda değilim."

"Pekâlâ." Yeniden bana döndü. "Seni dinliyorum."

"Bahar şenliğinin son günü için bana bir teklifte bulunmuştun ve benden bunu düşünmemi istemiştin."

"Evet."

"Henüz bir karar vermedim fakat duyduğuma göre Maysa bunu benim yerime yapmış ve seninle beni evlendirmeye karar vermiş." Avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi gözlerimi kısıp Ayas'ın en ufak hareketini bile kaçırmamaya özen gösterdim. Bu söylentide onun parmağı olup olmadığını bilmeliydim.

Şaşkınlıkla aralanan dudakları gözleriyle beraber donup kaldığında onun da bu durumdan bihaber olduğunu anlamak hiç de zor olmadı.

"Nereden çıkmış bu?" diye sordu hayretle. "Kim söyledi sana bunu?"

Liya'nın adını anmak istemedim. Bir şekilde bana güvenerek bunu söylemişti. Kraliçesinin konuşmalarını dinlediği ve laf taşıdığı ortaya çıkarsa başı derde girebilirdi. Onu ateşe atmak gibi bir niyetim yoktu.

"Koridorda periler kendi aralarında konuşurlarken duydum," diye yalan söyledim. *Dilerim bu iyiliğimin karşılığını sadakatinle verirsin Liya.* "Ve kimin söylediğinin bir önemi yok. Önemli olan ne konuşulduğu..."

"Haklısın," dedi hızlıca başını sallayarak. "Ama seni temin ederim ki bu konuyu yalnızca seninle konuştum ve sabırla senden gelecek cevabı beklediğimi bilmelisin."

Her ne kadar onun dürüstlüğüne inansam da Ayas'ın samimiyetini sorguladım ve uzun uzun gözlerinin içine baktım.

"Bana inan lütfen, sana böyle bir saygısızlık yapmam." Ondan şüphe edebileceğim en ufak bir hareket bile görmeyince gardımı indirip omuzlarımı düşürerek yanına gittim.

"Sana inanıyorum," diyerek koluna dokundum. "Ama sadece ikimizi ilgilendiren özel bir konunun sağda solda konuşulacak hâle gelmesi beni çok rahatsız etti."

İşte şimdi bir şeyler içebilirdim çünkü biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Dün akşamdan beri hiçbir şeyi girmeyen midemin bana küfürler yağdırdığına emin olsam da gümüş sürahiden kendime şarap doldurup içtim.

"Büyükbabanla olan dostluğu bu kararında büyük etken olmalı," diye açıkladı Ayas. Sahi, büyükbabam beni bırakıp gittiğinden beri nerede ve ne yapıyordu acaba?

Burada günler o kadar yoğun ve kaos dolu geçiyordu ki her şeye yetişmek neredeyse imkânsızdı. Aynı anda birçok yerde olman ve birden fazla sorunu halletmen gerekiyordu ama ne yazık ki ben diğerleri gibi sihirli güçlere sahip değildim. Fani bir kalbim ve şahit olduğu olaylar karşısında sağlığını korumaya çalıştığım bulanık bir beynim vardı.

"Uzun zamandır büyükbaban bu topraklara hiç uğramadı." Bir yudum aldı kadehinden. "Demek ki gelmesinin bir sebebi varmış." Omuz silkerek dudak büzdüğünde ona hak verdim.

Bu evlilik, büyükbabamın planı mıydı? Belki de burada, onlardan biri olup göze batmadan, sarayda güven içinde yaşamamı söylerken bunu kastediyordu. Evlenip tamamen onlardan biri olmak ve kimsenin benden şüphe etmemesini sağlamak.

Çok mantıklıydı, ama Aryen beni öldürürdü. Önce sarayı sonra diyarı başımıza yıkar ve bunu da bana aşkından ölüp bittiği için değil, sırf Ayas'ı tercih ettiğim için yapardı. Kibirli kâbus müsveddesi.

"Peki ne yapacağız?" diye sorduğum sırada yüzüme düşen saçımı üfledim ve aynı anda saçlarımı taramadığımı fark ettim. Ayas gibi titiz bir lordun karşısına pespaye bir hâlde çıktığım için utanmıştım. Aceleyle kulağımın arkasına saçımı iliştirirken önüme dönüp kadehimle oyalandım.

"Bana kalırsa bir sorun yok," diyerek omuz silktiğinde dudaklarının kenarında doğan güneşin ışıkları gözlerine yansıdı. "Evlenelim."

"Buraya ait değilim." Başımla reddettim teklifini. "Yapamam."

"Nereye istersen oraya ait olabilirsin." Yaslandığı masadan kalkıp karşıma dikildi. "Burada, birbirimize ait olalım. Sen ve ben... Yalnızca kalplerimiz değil, güçlerimiz de birleştiğinde bize kimse karşı koyamaz Rena."

Kalbimin Aryen sayesinde yaşadığını ve ona ait olduğunu itiraf etmeme ramak kalmışken yutkunarak vazgeçtim.

"Güçlerimin olmadığını biliyorsun değil mi?" diye hatırlattığımda güldü. Küçümsediği için mi yoksa bunun bir önemi yok dercesine mi gülmüştü bilmesem de bu gülüşten hoşlanmamıştım.

"Neden diyarı terk edip insan diyarında bir hayat sürdünüz ki?" Ayas'ın harika sorusu karşısında verebileceğim hiçbir cevabım yoktu. "Büyükbaban Aynalar Kenti'nden ayrılıp insan diyarına geçerek büyük hata yaptı bence. Ölümlü olmayı kim ister ki?"

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "İnsan diyarında büyüdüğüm için burada yaşamanın ya da sihirli güçlere sahip olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Sen bebekken götürülmüştün değil mi?"

"Öyle," diyerek biliyormuş gibi davrandım. "Peki büyükbabam, gerçekten ölümlü mü artık?

Ben de mi ölecektim bir gün?

"Görevini ve güçlerini terk eden soylu bir perinin cezası budur aslında. İnsan diyarında ölümlü, sefil bir hayat sürmek." Kaşlarım çatıldı istemsizce. Oradaki güzel ve mutlu hayatımız, düşününce burada geçen tek bir andan bile daha kıymetliydi benim için. "Öyle demek istemedim, bağışla."

"Problem değil," diyerek geçiştirdim. Gereksiz alınganlık yapacak durumda değildim.

"Bu yüzden de büyükbaban bir gün ölecek Rena."

"Burada da ölümsüz değilsiniz. Yanılıyor muyum?" Bu bilgiyi çok önce kendisi vermişti çünkü.

Buruk bir tebessümle karşılık verdi önce. "Değiliz elbet," dedi sakince. "Ama zaman; insan diyarındaki gibi akmaz burada. Bir perinin her bir yaşı belki de bir insanın ömrüne bedel diyebiliriz. Mienas'ta çok yavaş ve uzun bir ömür sürer periler."

"Peki ya siz?" Merakla kollarımı kavuşturdum. "Mironlar?"

"Bizler sonsuza kadar yaşarız. Ölümsüz ve baki olanlarız." Deyip alaycı bir şekilde göz kırparak ekledi. "Tanrıların ya da diğer krallıkların gazabına uğramadıkça."

"Öyleyse burada işler nasıl yolunda gidiyor? Kraliçe Maysa'nın da bir Miron olduğunu varsayarsak... Sonsuza kadar Maysa mı hüküm sürecek?"

"Krallıklar ilk kez birleşti Rena. Bundan önce her krallığın kendi sınırları vardı ve üç krallık da kendi yönetimine sahipti. Bundan sonrası nasıl olur bilinmez." Dudaklarına çarpan kadehten ağzının içine dökülen şarabın ahenkle dans edişini izledim.

"Lord Rodas neden tahtı Maysa'ya bıraktı sence?" Kadehi masanın üzerine koyup doğruldum. "Ve günün birinde Maysa gittiğinde yerine sen mi geçeceksin yoksa başka krallıktan biri mi?" Bunun cevabı önemliydi.

Nedendir bilmem Aryen'i tahtta otururken ve diyara hükmederken hayal ettim. Zalim ve kalpsiz bir kral mı olurdu yoksa adil ve merhametli mi davranırdı?

Nasıl davranacağını bilmesem de tahtın da tacın da en çok ona yakışacağı gerçeğini inkâr edemedim.

"Annemin diğer yüzüyle hiç tanışmadın tabii. Onun karanlık tarafa geçtiğinde nasıl bir kadına dönüştüğünü bilemezsin. Atalarından kalan güçle birlikte yeri geldiğinde gözü dönebiliyor." Aryen'in anlattıkları geldi aklıma. Maysa'nın, babasının cenazesinde yaptıkları tüyler ürpertici̇ydi. "Rodas'ta buna karşı koymak yerine diz çökmeyi seçti."

"Anladım." Diyarın kanlı geçmişi okyanus kadar derin ve uçsuzdu. Her gün başka bir şey öğreniyordum ama bitmek bilmiyordu.

"İşin özü Rena... Yeni bir düzen kuruldu ve bu düzende yanımdaki yerini almanı istiyorum. Leydim olursan kimse sana dokunamaz." Uzanıp elimi tuttuğunda parmak uçları sıcacıktı. "Çok farklı bir auran var. Saf ve güzel bir yüzün... tertemiz kalbin. Benimle olmanı tüm kalbimle istediğimi bilmeni istiyorum."

Göğsümde bir acı ya da sıcaklık bekliyordum ama hiçbir şey olmuyordu. Aryen duymuyor muydu yoksa hesabını sonra mı soracaktı?

"Teşekkür ederim," dedim kibarlık olsun diye. "Çok naziksin." Aryen her anlamda kâbusum olmuştu. Ayas'a söylediğim her kelimeyi tartarak dile getiriyordum ki göğsümün ortasını yakıp da kocaman bir oyuk açmasın.

"Bu hemen karar verebileceğim bir konu değil Ayas," diyerek elimi

usulca çektim. "Ve sıcak baktığım bir durum da değil ama Maysa evlilik kararını ilan etmeyi düşünürken ne yapacağız bilmiyorum."

"Eğer istemiyorsan buna engel olurum."

"Ben..." Sarı saçlarından bir tutam göz kapağına düşmüştü. Mavilerini üzerime dikmiş ağzımdan çıkacakları bekliyordu. "Tanıştığımız ilk günden beri sana çok değer verdiğimi bilmeni istiyorum Ayas." Uzanıp yanında duran elini tuttum. "Arkadaşlığımız çok özel. Varlığın..."

"Ama?"

"Ama seninle evlenmek istediğimi sanmıyorum," dediğimde mavilerine kara bulutlar çöktü ve onun afallamasıyla birlikte kalbim üzüntüyle sıkıştı. "Bu saraya ait değilim. Buraya büyükbabamla birlikte döndüm ama bir gün geri gideceğim."

"Aynalar Kenti'ne mi?"

"Bilmiyorum," diyerek geçiştirdim. "Ama burada kalmak istemiyorum. Kraliçenize diz çökmek ya da her akşam rol yapmak zorunda kalacağım ziyafetlere katılmak, gösterişli elbiseler içinde nefesimi tutmak istemiyorum," dediğimde ikimiz de kıkırdadık. Ortamı saran kasvet dağılsın diye öyle demiştim ve işe yaradığını görmek sevindirdi.

"Kraliçem olabilirdin."

"Ben kendimi bile yönetemiyorum ki," Omuz silkerek itiraf ettiğimde gülmeden edemedim. "Bir diyarı yönetmek mi... Ben almayayım." Elimi kaldırıp başımı iki yana salladım.

"Çok güzelsin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Senden çok hoşlandım."

"Bundan şeref duyarım lordum," diyerek sahte bir saygı gösterisinde bulundum. "Ama yanına yakışacak çok daha asil peri kızları yolunu gözlüyordur, eminim ki."

"Peki yalnızca seni istediğimi söylesem?" Israrcı tavrı gerilmeme neden olmaya başlamıştı. "Onların umurumda olmadığını..."

"Dediğim gibi... Büyükbabamla birlikte geldik ama Simav beni alıkoyunca yolum buraya düştü. Büyükbabam bazı işleri olduğu için Aynalar Kenti'nde ama döndüğünde beni de yanına alacak."

"Lütfen düşün," diyerek elini çektiğinde gözlerine bulaşan kederi içimde hissettim. "Birleşme ritüeli olacağı sabah, bunu son kez soracağım sana."

Kendimi kurtarmak ve daha fazla gerilmemek için başımı sallayıp teklifini kabul ettim.

"Düşüneceğim," deyip dudaklarımı içine katlayıp yutkundum. "Pekâlâ."

Çoktan izin isteyip odasından ayrılmıştım; ama Ayas'ın yüzünde beliren çocuksu sevinç gözümün önünden gitmiyordu.

Onunla evlenmek istemiyordum, evet. Gelgelelim bu durumdan nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Aryen bir şekilde -mümkünse Ayas'ı öldürmeden- bu işten kurtulmamı sağlayabilir miydi?

Odama döndüğümde Aryen'e ihtiyacım olduğunu hissettim. Elim göğsüme baskı uygularken odanın içinde oradan oraya volta atıp durdum ama ne gelen vardı ne giden...

Yapayalnız geçen yarım saatten fazla sürenin sonunda çıldıracakmış gibi hissetmeye başlamıştım. Ayas'ın teklifi, Maysa'nın işgüzarlığı ve Aryen'in yokluğu beni iyice köşeye sıkıştırmış hâldeydi.

Akşama kadar bekleyecek durumda değildim. Aryen'le hemen konuşmalıydım. Ayas'ın teklifini söylemeden Maysa'nın evlilik düşüncesini ona söylersem belki beni bu dertten kurtarabilirdi. Umarım kraliçeyi öldürmek gibi bir aptallık yapmadan...

Liya'ya ayak üstü bin tane yalan söylemekle uğraşmamak için gizlice odamdan çıktım. Doğrudan sarayın şifahanesinin yolunu tuttum; tek başıma gitmekten çekindiğim için yanıma Erin'i almak istedim. Ruh mührü sayesinde Aryen'in yerini benim için bulabilirdi. Gece Kulesi'nde kalacağını söylemişti ama nerede olduğunu bilmiyordum.

Şifahaneye girdiğimde Erin'in bulunduğu odaya yöneldim. Kimselerin dikkatini çekmeden saraydan ayrılmış olmak istiyordum. Bu yüzden adımlarım olabildiğince seriydi.

Erin'in yatağını boş olarak görmeyi beklemiyordum. Şaşkınlığımı gizleyip önceki gelişimde tanıştığım huysuz periye onun nerede olduğunu sordum. Bu sabah şifahaneden ayrıldığını söylese de nereye gittiğine dair bilgi vermekten kaçınmıştı. Muhtemelen yaraları iyileştiği için onu efendisi Aryen'in yanına yolladıklarını düşündüm.

Burnumdan soluyarak sakinliğimi korumaya çalıştım.

İş başa düştü, Rena... Giy pelerinini, kaç saraydan. Sen, Aryen'i bulamazsan o seni illaki bulur. Yani... dilerim öyle olur.

Şifacı periye, samimi olmasına çabaladığım bir gülüşle teşekkür edip

yanından ayrıldım. Yerini daha önce Enfer'den öğrendiğim arka taraftaki gizli geçidi aşarak orman yoluna ilerledim.

Saraydan uzaklaştığım her an diyar gözümde büyüyordu. Ormanın derinliklerine ulaştığımda sıralı devasa ağaçlar iri dallarıyla gökyüzüne uzanıp yolumu aydınlatan ışığı kesiyordu.

Liya'nın diyarın güvensizliğiyle ilgili söyledikleri zihnimi kemirirken sürekli etrafımı kontrol ediyor ve bir tehlike olmadığından emin olarak yoluma devam ediyordum.

Mienas, kalbimi istiyordu.

Krallıklar kim olduğumu bilmiyordu ama öğrendiklerinde bana acımayacaklardı.

"Düşünme bunları... Düşünme..." Kendimi teskin ederek yürümeye devam ederken karnımın gurultusu korkunç bir canavarın kükremesi gibi ormanda yankılandı. Neyse ki damdan çıkmadan önce Liya'nın benim için hazırladığı elmaları ve kuru meyveleri odamdan çıkmadan önce çantama doldurduğum için şanslıydım.

Elmamdan koca bir ısırık aldıktan sonra yürümeye koyuldum. Ayağımın altında ezilen kuru yaprakların çıkardığı sese farklı bir ses eşlik etti sanki. Bir dalın çıtırdadığını duydum. Ağzımdaki lokmayı gevelemeyi bırakıp ormanın derinliklerine kulak kabarttım.

Sessizlik... Sessizlik... ve sessizlik...

Yalnızdım ormanın içinde. Kimseler yoktu.

Omuz silktim ama temkinli olarak ileriye doğru kenetlediğim gözlerimle bir hareketlilik aradım.

Tüm dikkatimle dalıp gitmişken ağaç dallarında kanat çırpan bir kuş göğe yükseldiğinde küçük bir çığlıkla geriye kaçtım. Elimdeki elma kuru dalların arasına doğru yuvarlanıp gitmişti.

"Kahrolası!" diye homurdandım.

Tam adım atacakken kayalıkların arasından bir el yaprakların arasına yuvarlanan elmayı çekip aldığında öyle bir çığlık koptu ki dudaklarımdan... Boğazımın acısıyla birlikte geriye yuvarlandım.

Elmayı çalan elin sahibini görmek için yattığım yerden doğruldum ama kim olduğunu görmek için oturmaya devam ettim. Acıyla buruşturduğum yüzüme düşen saçları geriye atarken bir anlığına bana bakan menekşe rengi masum gözleri fark ettim.

"Sen de kimsin?" diye sorduğumda kayalığın arkasına saklanıp gözden kayboldu. "Hey!"

Aceleyle oturduğum yerden kalkıp peşinden kayalıklara doğru gittim. Sivri kulaklarından anladığım kadarıyla bir periydi. Nereye kaybolmuştu bilmiyordum.

Yüksek kayalıkların ardına gittiğimde periyi bir kayanın oyuğuna saklanmış elma yerken bulunca kalbim paramparça oldu.

İki eliyle sıkı sıkı tuttuğu elmadan iştahla bir ısırık daha alırken elmanın üzerinden çekingen bakışları beni buldu. Beni fark edince olduğu yere sinerek dizlerini karnına kadar çekti ama... Bir dakika!

Bu perinin karnı kocamandı. *Hamile bir peri kızı mı?*

Bayılmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdiğimde kalbimin sıkıştığını hissettim. Peri kızı öyle sefalet içinde görünüyordu ki duyarsız kalınacak gibi değildi.

"Sen de kimsin?" Sorumu yinelesem de pek oralı olmadı. Büyük bir açlıkla elmayı yemeye devam etti ve sapına kadar saniyeler içinde yiyip yuttu.

"Aç mısın?" Tamamen dikkatini çekmek için sorduğum soruyla birlikte gözleri yeniden beni buldu. Olumlu anlamda başını salladığında gözlerindeki çaresizlik beni gafil avladı. "Benden korkmana gerek yok. Sana yardım edebilirim."

Ona doğru yavaş yavaş sokulurken bir elim çantamı kurcalıyordu. Odamdan çıkarken yanıma aldığım her şeyi hamile periye vermek için hızlı hareket ettim.

Aramızda bir adımdan daha az mesafe kaldığında ellerini karnına sarmaladı.

"Korkma," dedim usulca. "Sana zarar vermem, benden korkmana gerek yok."

Kuru meyvelerin tamamını ona uzattıktan sonra hemen yanına dizlerimin üzerine çöküp oturdum. Meyvelere vahşice saldırıp yanaklarını şişirene kadar hepsini ağzına doluşturduğunda suyumu da çantamdan çıkarıp mataramı ona doğru uzattım.

"Su da ister misin?"

Ziyafette burun kıvırıp yemediğim her ne varsa yanımda olmasını ve peri kızının karnını doyurmayı diledim. Kalbimin üzerine çöreklenen hüzün gözlerime yansımıştı.

Matarada bir damla bırakmayana kadar tüm suyu içtikten sonra kalan meyveleri de ağzına doluşturup hızlıca çiğnediğinde yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle onu izledim. Ona yardım edebildiğime seviniyordum ama işin garibi bu diyardaki tüm perilerin mutlu hayatlar sürdüğünü sanıyordum. O neden bu hâldeydi?

Matarayı bana uzattığında korkulu gözleri yerini minnet dolu bakışlara bırakınca daha çok sevindim.

"Teşekkürler," dedi boğuk sesiyle. "Sen iyi birisin."

"Neden bu hâldesin?" Elbisesi paramparça olduğu için göbeği tümüyle açıktaydı. Doğumuna yakın bir vakit olduğu belliydi çünkü karnı kocaman olmuştu. "Kim yaptı sana bunu?"

Başını mı sallıyordu yoksa bedeni titrediği için mi böyle görünüyordu emin olamadım ama susmayı seçti. Sorduğum soruyla birlikte korku yeniden gözlerine ulaşınca korkusunu tetiklemeden konuşmaya devam ettim.

"Merak etme, sadece sana yardım etmek istiyorum. Eğer bana neler olduğunu anlatırsan... bunu yapanları bulup cezalandırılmasını sağlayabilirim." Aryen'in bana yardım edeceğini umuyordum.

Ağlamaklı gülüşü dudaklarını titrettiğinde dolu dolu gözlerle bana baktı.

"Kraliçeyi cezalandırabilir misin?"

Tümüyle gafil avlandığım sözcükler karşısında buz kestim. Duyduklarımın doğru olup olmadığından bile emin olamadığım dakikalar sağır edici sessizliği beraberinde getirdi. Zihnimde bir çınlama, kalbimde bir sızı ve bedenimde bir ürperti pusuya yatmış, beni hırpalamayı bekliyordu.

"Ne?" dedim kekeleyerek. "Sen ne dedin?" Bu bir soru değildi, yalnızca doğru kelimeler ağzımdan çıkana kadar geveledeğim saçma sözcüklerdi. "Bunu sana kraliçenin yaptığını mı söylüyorsun yani? Kraliçe Maysa mı yaptı bunu?"

Cevap vermekle vermemek arasında yaşadığı kararsızlıktan sonra belli belirsiz başını salladığında kan beynime sıçradı.

"Neden?" diye sordum hemen. "Kraliçe halkının refahı için çok çabalıyor. Sana neden bunu yapsın?"

"Bana değil," derken ağlamaya başladı. "Hamile kalan herkese..."

"Neden böyle bir şey yapıyor?" Titreyen ellerimi zapt etmek için bacaklarımın üstüne koydum ve derin derin solumaya başladım.

"Diyarın hükmü ona geçtiğinden beri köylere adamlarını yerleştirdi." Fısıldayarak anlatıyordu olanları. "Hiçbir şekilde doğumlara izin verilmiyor. Hamile kalanlar öldürülüyor ya da yeni doğanların kalbi sökülüyor."

Kalbim göğüs kafesimin içinde sıkıştığında bir an gözlerim karardı ve ben bayılacağımı sandım. Tüm bunları benim peşimde olduğu için yapıyordu. Benim kalbimi istediği için tüm masumların kalbini alıyordu. Lanet, diyarın topraklarından kalkana dek devam edeceği bu zulmü sessiz sedasız yapıyordu ve bundan kimsenin haberi yoktu.

"O zalim ve kalpsiz kraliçeyi durdurmak imkânsız," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Evime saldırdıkları gece kaçtım. Onun muhafızları kocamı kılıçtan geçirirken..." Bir hıçkırıkla bölündü anlatacakları. "Kocam, beni ve bebeğimi kurtarabilmek için kendi canını ortaya koydu. Çocuğumuz yaşasın diye... Bu kirli diyarda tutunabileceğim bir umut bıraktı bana."

Zihnimin en ücra köşesinde bile uğuldayan ölümün mırıltıları gölgelerin şarkısını fısıldarken kelimeleri seçmek ve de konuşmak imkânsız bir hâl aldı benim için.

"O bebek katili." Öfkeyle yanan gözleri, bir annenin şefkatiyle kendi karnına sarıldığında çaresizlik elimi kolumu bağladı.

O an sadece karşımdaki periye... Başka köylerde öldürülen bebeklere... Ve çocuk sahibi olmak istediği hâlde kraliçenin baskılarıyla engel olunan tüm perilere yardım etmek istedim.

Bu diyar kirliydi ve Maysa'nın eline diyardaki masumların kanı bulaşmıştı.

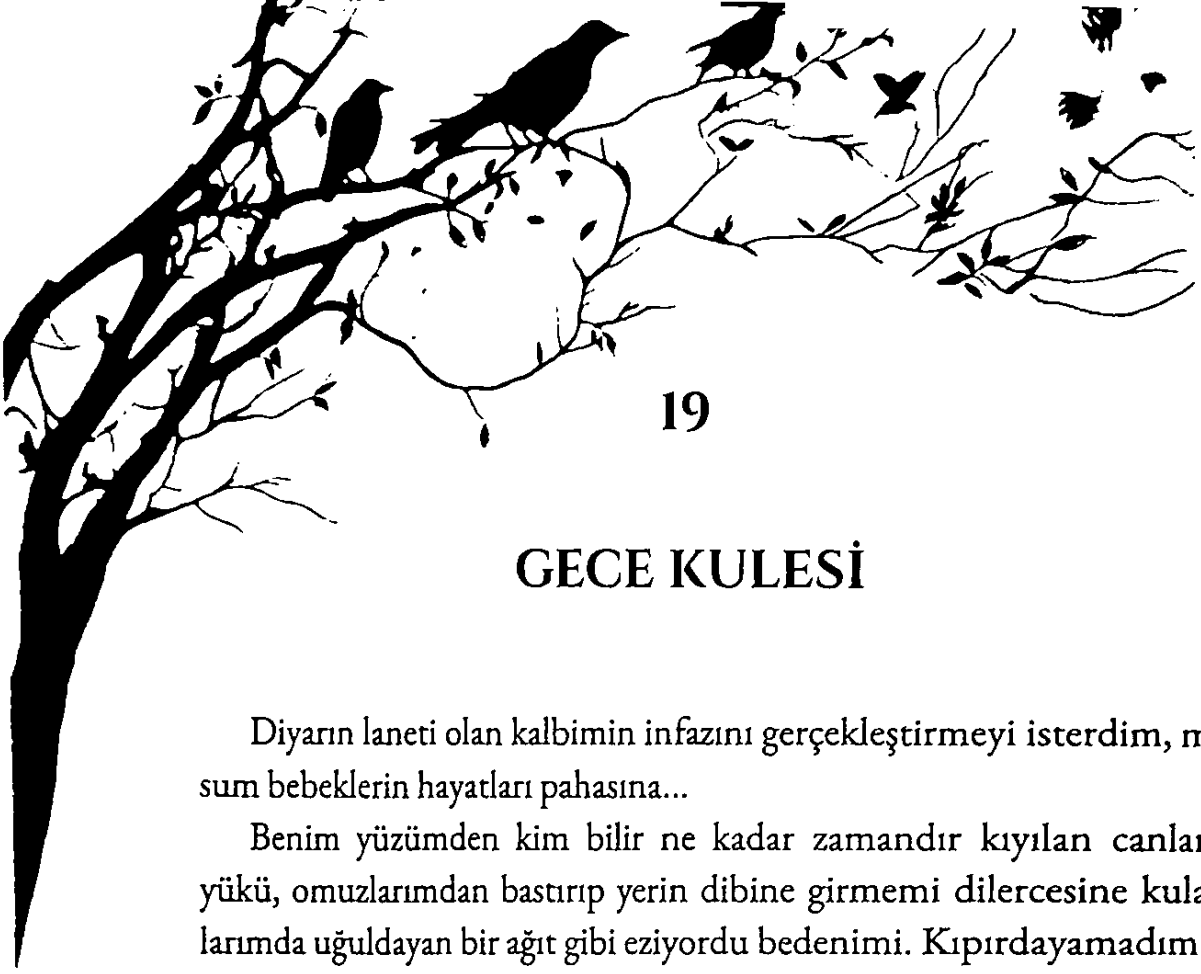
Bu kan temizlenmeliydi.

Masumlar kurtarılmalıydı ve bunun için sadece iki yol vardı. Ya Maysa istediğini elde edecekti ya da ortadan kaldırılacaktı.

İkinciyi yapabilmeyi tüm kalbimle ona bir tokat bile atmaya zaman kalmadan beni yerle bir ederdi. Bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Maysa'nın karşısına çıkmak.

Oturduğum yerden kalktım ve gözlerimi kararan duygularımın peşinden, geldiğim yöne... Gökkuşağı Sarayı'na doğru yürümeye başladım.

19

GECE KULESİ

Diyarın laneti olan kalbimin infazını gerçekleştirmeyi isterdim, masum bebeklerin hayatları pahasına...

Benim yüzümden kim bilir ne kadar zamandır kıyılan canların yükü, omuzlarımdan bastırıp yerin dibine girmemi dilercesine kulaklarımda uğuldayan bir ağıt gibi eziyordu bedenimi. Kıpırdayamadım.

Bebekler...

Çaresiz anneler...

Günah tohumu...

Diyarın zalim sessizliği.

Rüyamda gördüğüm anne ve suya bıraktığı bebeğin feryadı kulaklarımı arşınladığında acıyla yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. Geldiğim yöne doğru yürürken bedenim bir başka ruha aitmiş gibi yabancı hissettim.

Yürüdüm... Yürüdüm... Her adımımda biraz daha yere battım.

Belki de gördüğüm rüya buna işaret ediyordu ya da masumların hayatlarını kurtarmam için diyar, benden yardım dileniyordu... Zalim kraliçenin zulmünden Mienas halkını kurtarmam isteniyordu.

Güçlerim bile yokken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Gökkuşağı Sarayı'na doğru attığım adımlarım cesur ve güçlüydü. Hamile periden uzaklaşıp yola koyulduğumda dilediğim tek şey Maysa'nın ölümüydü.

Nasılsa benden şüphe etmezdi. Onu ziyarete gitmiş gibi yapıp şahdamarına bıçağı sokarak saniyeler içinde tüm kanını tahtına dökebilirdim ya da kalbinin tam orta yerine saplayacağım hançerle daha manidar bir ölümün kucağına tekmelerdim kaltağı.

Sıktığım dişlerimin gıcırtısıyla kaşlarım çatıldı.

"Yalvarırım!" Ezilen kuru yaprakların hışırtısı perinin sesini bastırdı. Duymazdan gelerek yürümeye devam ederken bir kez daha seslendi. "Hey! Bekle."

Hızlı adımlarla toprağı ve yaprakları ezerek bana ulaşmaya çalışıyordu. "Lütfen dur!" Ne kadar hızlı yürüdüğümü, dakikalarca peşimden koşan peri nefes nefese koluma sarılıp beni güçlükle durdurunca anladım.

Sıkıca tuttuğu kolumu çekip beni kendine çevirdiğinde donuk bakışlarım onu buldu.

Göz pınarlarında biriken yaşlar, titreyen elleri ve dalgalı yüzü tokat gibi yüzüme çarptığında gerçek hayata döndüm ve az önce baksam da görmediğim hüzünlü gözleriyle kendime geldim.

"Bu çocuk benim her şeyim," derken ellerime tutundu. "O, bana aşkımdan kalan tek emanet..." Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladığında şaşkınlığım bedenimi ele geçirmemiş olsa onunla birlikte ağlamaya başlardım. Yanağından süzülen gözyaşının içine hapsolmuş bir gökkuşağı vardı sanki. Ölü ve cansız bir gökkuşağı. "Eğer onu kaybedersem ben de ölürüm."

"Bunu sen ve diğerleri için yapacağım." Bana güvenmesini ister gibi başımı salladım.

"Kimseye benden bahsedemezsin." Uzun parmakları iki elimi de kavrayıp sıktığında teninin soğukluğuyla buz kestim. "Öğrenirlerse bebeğimi yaşatmazlar."

"Merak etme." Gülümsemeye çalıştım ama gözlerimde firar etmeyi bekleyen yaşlar yüzünden peri kızıyla daha fazla göz teması kuramadım. "Sana tüm bu acıları yaşatanların canını alacağım."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş olduğundan ismini dahi bilmediğim perinin düşüşünü hafifletmek için onunla birlikte yere bıraktım kendimi. Kirli yüzü, açlıktan zayıf düşmüş bedeni, uykusuz ve korkulu gecelerin imzası göz altlarıyla berbat görünüyordu. Maysa'nın zalimliğinin tablosu olan bu yüze baktıkça hiçbir şey yapmadan geçirdiğim her saniyeyi kayıp sayıyordum.

Maysa bu yaptığının bedelini ödeyecekti. Birisi bu zalimliğe dur demeliydi. Kâbus olan Aryen'di ama Mienas halkına diyarı zindan eden kalpsiz Maysa'dan başkası değildi.

"Yıllar önceydi." Hıçkırıkları ona engel oldu. "İris... Benim güzel arkadaşım." İç çekişleri kelimelerin önünü kesip durduğundan nefes almaya çalışarak konuşmaya devam ediyordu. "Çiftçi perilerden birinin oğluna âşık olmuştu. Bahar şenliklerinde tanrıların ışığında birbirlerine söz verdiler, kalan son yıldız ışığı sönünceye dek hayatlarını birbirlerine adadıkları o günü hâlâ dünmüş gibi hatırlıyorum." Acı bir hatırayla buruk tebessümü dudaklarını çekiştirdi ama gözyaşlarıyla silinip gitmesi uzun sürmedi.

"O ve zalim muhafızları..." Gözlerinde ölümün kirli ellerine bulaşan kan lekeleri göründü. "İris hamileliğini herkesten sakladı. O ve kocası biliyordu yalnızca. Kalan herkesten gizlediler. Evinden bile çıkmadı. Karnı epey büyüdüğünde onun hamile olduğunu anladığım için bana da itiraf etti ve sırlarına ortak oldum."

"Köy ahalisi bu sırrı bir şekilde öğrenmiş... Kulaktan kulağa söylentiler gün geçtikçe yayıldı ve en nihayetinde..." Bıçak gibi kesildi sesi. "Köydeki muhafızların kulağına İris'in hamileliği ulaştı."

Korkuyordum, kahretsin. Duyacaklarımdan korkuyordum. Sonunu bildiğim hâlde İris ve bebeğinin hatta kocasının başına gelenleri işitmekten tüm kalbimle korkuyordum.

"Bir gece İris'in çığlık sesleriyle tüm köy uykudan uyandırıldı. Köy meydanına kadar İris, zalim Maysa'nın muhafızları tarafından sürüklenerek getirildi ve..." Gözyaşları sicim gibi süzüldü yanaklarından. "Kocası yalvardı onlara. İris'i bırakmaları için... Bebeğine zarar vermemeleri için yalvardı ama onlar... tüm köy halkının gözleri önünde diri diri İris'in karnını yarıp..."

Ben de onunla ağlıyordum ve sesi kulaklarımda yankılanarak zihnimin en ücralarına kadar şiddetle çarpıyordu. Kafamın içinde oluşan hırçın dalgaların hiddeti her geçen saniye daha fazla arttı.

Peri kızının ellerinin arasından kurtardığım elimi göğsüme hırsla bastırdım. *Duy sesimi, yalvarırım. Sana ihtiyacım var Aryen.*

"Yalnızca bir ay sonra doğacak masum yavruyu annesinin karnından söküp aldı o zalimler, anlıyor musun?" Sesi bu acı dolu hikâyeyi anlatırken olabildiğince kısık olsa da gözyaşlarının feryadı arşa yükseliyordu. "Ve daha diyara gözlerini açmayan bebeklerinin kalbini söküp köy meydanındaki büyük ateşe attılar. Annesi son nefesini vermeden

önce bebeğinin katledilmesine şahit oldu. Bir baba; aşkını ve doğmasına müsaade edilmeyen kızını kaybetti o gece."

Parmaklarıma güçlükle tutunan elleri, dizlerinin üzerine düştüğünde başı da göğsüne düştü. Ölen arkadaşı ve ailesi için hıçkıra hıçkıra ağladı. Onun acısıyla dağlanan kalbimin öfkesinde can verecekti Maysa. Ağlıyordum ama karşımdaki perinin güçlü durmaya ve bir nebze de olsa umuda ihtiyacı olduğundan duygularımı gizlemeye çalışıyordum.

Gözyaşlarımı içime akıtmaya çalışmaktan boğazımda katlanılmaz bir acı cam kırıkları gibi battı dört bir yana. Bedenimin gerginliğiyle kendimi geriye bırakmak istedim.

Her duyduğumla daha çok uyuşan vücudumun en küçük hücresi bile intikam sayıklıyordu. Benim kalbimin peşindeyken işini şansa bırakmamak için tüm yeni doğanları öldürmenin bedelini nasıl ödeteceğimi bilmiyordum.

"Aryen..." Dudaklarımdan bir inilti gibi dökülen isminin son iki harfini sarf etmeye kalmadan karga sesleri gökyüzünü esir aldı. Tıslamalar kulaklarıma doldu ve gün ışığı karanlığın önünde saygıyla diz çökerken kara bulutlar göğe uzanan ağaç dallarının arasından lordunu selamladı.

Biraz sonra gölgelerin dansı eşliğinde kırmızı mavi alev parıltılarıyla bezeli siyah dumanların girdabından çıkagelen Aryen'le birlikte ikimiz de şaşkına döndük.

Peri kızı çoktan sivri kayalıkların ardına gizlenmişti. Bense ağır ağır yerimden kalkarken koşup boynuna atılmamak için kendimi zor tuttum. Ona sarılmak, kollarına tutunmak ve omzuna başımı yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

Sadece durdum. Öylece Aryen'in gözlerine bakakaldım. Gözleri dalgalı bir deniz misali öfkeliydi. Harelerindeki ışığını yitirmiş, çenesi kaskatı kesilmişti.

"Aryen," dedim çocuksu bir çaresizlikle ona sığınarak. "Lütfen bana her şeyi duyduğunu söyle."

Tek bir hamlede uzanıp omuzlarımı kavradı. Ne kadar gergin olduğunu omuzlarımı tutan kollarının kasılmasından anlayabiliyordum.

Aryen her şeyi biliyordu. Kâbus Gözcüsü benimleydi ve gözleri tıpkı bir ayna gibiydi. Kalbimde yanan intikam ateşinin alevleri gözbebeklerine yansıyordu.

"Orada," dedim omzumun üstünden arkaya bakarak. Kayalıkların ardından gelen iniltiler ve altında ezilen yapraklar hamile kadını çoktan ele verse de Aryen sessiz ve temkinli bir şekilde o tarafa döndü.

Hiç yaşamadığım o gecenin enkazı yüreğime çöktüğünde yalnızca ismini bildiğim İris'in çığlıkları kulaklarımda gürledi.

Aryen'in yanındayken hissettiğim şey, sıcacık ve şefkat dolu bir sarılma gibiydi hep. Bu kez o his yoktu. Tenim buz gibiydi, göğüs kafesimi yoklayan o sıcaklık da yoktu. Aryen buradaydı ama aklı çok başka diyarlarda gibiydi. Onun da tek arzusunun diyarı Maysa'nın kirli ellerinden kurtarmak olduğu belliydi.

Benimle konuşmadan perinin saklandığı kayalara doğru parmak ucunda yürüdü. Adımları öyle temkinliydi ki karda yürüyor olsa ayak izleri belirmezdi.

Kayalıkların sivri ve yüksek uçlarına rağmen Aryen'in yüzünün bir kısmını ve omzunu görebiliyordum. Kasılmış çenesiyle ayağa kalkmasını emreden bir işaret yaptığında donuk bakışları emrine sözcülük eder gibi periye kilitlendi.

Çok geçmeden Aryen'in yanına gittiğimde kadın korkuyla karşısında ayakta duruyor ve titreyen ellerini karnına sarmalamış çocuğunu korumaya almış şekilde bekliyordu.

"Hangi köydensin?" Aryen'in sorusu net ve sesi toktu.

"Kızıl..." Titremekten konuşamıyordu. Dişlerinin birbirine çarptığını ta buradan rahatlıkla duyabiliyordum. "Kızıl Vadi'nin kuzeyindeki Kara Çam köyünün halkındanım efendim." Onun kim olduğunu biliyordu. Şaşkınlıkla Aryen'in yüzüne döndüm.

Bakışlarındaki kibirli ve hoyrat ifadesiyle karşısında kim olsa titrerdi. Kâbus Lordu olduğunu bilmeyen biri bile böylesine güçlü bir duruş karşısında onun bir lord olduğunu anlamakta zorlanmazdı.

"Kraliçe, diyardaki tüm bebeklerin kalplerini mi alıyor?" Cevabını bildiği bir soruyu teyit etmek istiyordu sadece. "Doğumlara izin verilmiyor öyle mi?"

Ağlamaktan ıslanan yanakları yüzünün diğer yerlerine göre temiz kalıyordu şimdi. Gözyaşları yüzündeki yaşanmışlıkları, ormanın kirini ve sefaletin gölgesini az da olsa silip atmıştı.

Soruyu başını sallayarak olumlu anlamda yanıtladı. Aryen'le birbirimize baktığımızda onun gözlerine de hüzün yer etmişti.

"Lütfen beni ele vermeyin." Aryen'in ayaklarının dibine çöküp yalvardığında Aryen hâlâ bana bakıyordu. Hislerini ustalıkla sakladığından ne düşündüğünü anlamak mümkün olmuyordu. "Size yalvarırım. Bir daha beni görmezsiniz, karşınıza çıkmam. Uzaklara giderim, çok uzaklara..."

Aryen'in donuk ifadesi korkutucuydu. Açıkçası öfkesinin sebebini merak etsem de bir bebeği öldürmek isteyeceğine ihtimal vermiyordum. Peri kızını ifşa etmeyeceğine inanmak istiyordum.

"İsmin ne?" Aryen'in sesi miydi ağaçları sarsan yoksa hırçın bir rüzgârın haylazca koşturması mıydı bu esintinin sebebi?

"Su... Suray."

"Kalk ayağa Suray." Doğrudan Suray'a bakıyordu ama gözleri milim kıpırdamıyordu. "Bundan sonra benim himayemdesin. Saray halkımdan olacaksın, ayağa kalk."

Karnını sıvazlayan eli bir anda donup kaldığında hıçkırıklara boğulduğu için eğdiği başını kaldırıp bize baktı. Önce bana, hemen sonra Aryen'e minnet dolu bakışlar attığında şaşkınlık ve mutlulukla dalgalanan yüzünde ilk kez neşe gördüm.

"Siz yüce lordum..." Ayaklarına kapanmak istediğinde Aryen eğilip çıplak omzundan tutarak buna engel oldu. "Size minnettarım... Ben de doğacak çocuğum da emrinize amade..."

"Ayağa kalk."

"Ne dilerseniz, ne isterseniz..."

Aryen, onun yerde olmasından ve ayaklarımıza kapanmasından rahatsız oluyordu ama Suray'ın mutluluktan kulakları işitmez olmuştu.

"Hayatımızı kurtaran siz yüce lorduma ve yüce leydime ömrümün sonuna dek hizmet edeceğime kutsal ışığın huzurunda söz veriyorum."

"Ben yüce leydi değilim." Leydi bile değildim. *Muhtemelen halkını bu şekilde sınıflara ayıran bu diyarın felaketiyim. Laneti ve sonu... Ya da tam tersi. Diyar benim sonum.*

"Minnettarım efendim." Bu kez benim ayaklarıma kapanmaya yeltendiğinde bir adım geriye kaçıp gülümseyerek yanına eğildim.

"Lütfen," diye fısıldadım kulağına doğru eğilip. "Lordun senden ayağa kalkmanı istiyor. Ayağa kalk." Aryen emrettiği için değil; bir kadının... hamile bir kadının bu hâlde olması içimi parçalıyordu sadece.

Suray ayağa kalkıp parçalanmış elbisesinin sarkan kumaşlarıyla üstünü örttükten sonra ellerini karnının altında kavuşturdu.

Onunla birlikte kalktım. Başını saygıyla eğerek Aryen'in karşısında duruyordu ama mutluluktan gülmesine de engel olamıyordu. Kesik kesik ve istemsiz gülüşleriyle benim de neşem yerine geliyordu ve gülmeden edemiyordum.

"Kimselere görünmeden Keybos topraklarına gideceksin Suray. Bambu Ormanı'nın güneyine indikten sonra Kum Falezlerini geçecek, Kara Orman'a girmeden Harabe Şehir'e gireceksin." Kendi topraklarındaki bir yerden harabe olarak bahsetmek keyfini mi kaçırmıştı yoksa oranın ismi mi böyleydi emin olamadım ama sesinin bir anlık hiddetlenmesi dikkatimden kaçmadı. "Baş muhafızım Enfer, seni orada karşılayacak. Bundan sonra sen de çocuğun da güvende olacaksınız."

Suray bir anlığına tereddüt etse de Aryen'in bir kez başını sallamasıyla bu duygu silindi ve güven dolu bakışları gözyaşlarıyla doldu yeniden.

"Teşekkür ederim lordum," derken dalgalar hâlinde kalçasına kadar uzanan kirli ve siyah saçlarını geriye atıp zarif bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim leydim."

Başımı sallayarak kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim ona. Aryen donuk ifadesinden ödün vermeden bir lord gibi davranmaya devam etti. Ellerini arkasında kavuşturup bir adımla bizden uzaklaştıktan sonra arkası dönük şekilde beklemeye koyuldu.

"Hadi git," diye fısıldarken bir adım daha attım Suray'a doğru. Aryen'in ona zarar vermeyeceğinden emindim ama himayesine alacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Böylesine merhametli oluşu ona karşı tüm negatif hislerimin katili oluverdi. Onun ölmesini, zarar görmesini ya da intikam almayı istemiyordum artık. Yalnızca yanımda olmasını diliyordum.

"Artık kimse size dokunamayacak." Omzunu sıvazlayarak konuşmaya devam ettiğimde gözyaşlarıyla ıslanan dudakları minnetle kıvrıldı.

"İyi ki karşıma çıktınız," dedi aynı şekilde fısıldayarak. "Kutsal ışık

sizi bana gönderdi. Diyarın ışığı üzerinize olsun, tanrılar yolunuzu aydınlatsın."

Suray'ın iyi dileklerine başımı sallayarak karşılık verdim. Duanın ve dileğin beni ya da kalbimi koruyacağına inancım zayıf olsa da kalbim garip bir huzurla dolduğunda hafiflemiş hissettim.

"Git hadi," diyerek çektim elimi.

Suray başını sallayıp güneye doğru koşmaya başladığında saniyeler içinde gözden kayboldu. Perilerin, insanlara göre çok daha hızlı hareket ettiği aklımdan çıktığından bir anlığına afallasam da dikkatimi toplayıp Aryen'in yanına gittim.

"Teşekkür ederim," diyerek karşısına geçtim. Elini tutmak istedim ama arkasında bağlı olduğundan bileğine uzandım. Birbirine kenetlenmiş elleri gevşediğinde bileğinden tuttuğum elini ikimizin arasına getirip sıkıca tuttum.

"Bir kalbin olmadığını düşünmeye başlamıştım." Gülümsedim. "Biraz önce bana aksini gösterdin. Teşekkür ederim. Merhamet sana çok yakışıyormuş, onu anladım."

"Kalbinin öfkesini çok uzaklardan duyup geldim." Aryen'in sesi gök gürültüsü kadar ürkütücü çıksa da gözlerinde yakaladığım yumuşacık bir his sağanak olup üzerime yağdı. Aryen'in sağanağı ihtiyacım olan her şeydi ve ben o yağmurun altında ıslanmayı seçerek minnetle gülümsedim. "Merhametinin çağrısı beni çaresiz kıldı. Kendimi burada buldum."

Tuttuğum elinin parmakları benimkilere kenetlendiğinde gözleri aynı şefkatle ruhumu okşadı.

"Aklından ne geçiyordu?" Kaşlarını çattığında neyi kastettiğini çok net biliyordum ama ondan çekinecek değildim.

Maysa denen kadından ilk gördüğüm andan beri hoşlanmamıştım ve zaman geçtikçe ona karşı anlam veremediğim bir olumsuzluk deryasında çırpınıp duruyordum. Bugün öğrendiğim kirli gerçekler yüzünden Maysa'nın ölümünü dilemiştim.

"Maysa'dan bunun hesabını sormak istedim." Aryen'in karşısında geri adım atmadım. "Gücüm yetsin ya da yetmesin... Bir şekilde onun karşısına çıkacak ve-" Aryen sözümü kesti.

"Aradığı kalbin sende olduğunu mu söyleyecektin?"

"Aslında onu öldürmeyi düşünmüştüm."

"Nasıl yapacaksın onu?" Küçümseyici tavrıyla hareketlenen ifadesine kaşlarımı çattım.

"Bunu planlayacak vaktim olmadı." Gardımı düşürdüm. "O an sadece duyduklarımın etkisiyle ayağa kalkıp yürümeye başladım. Bilincim kapalıydı zaten. Ne yapacağımı bile bilmeden saraya doğru yürüdüm sadece."

"Aptalsın."

"Biliyorum." Koskoca diyarın kraliçesine karşılık fani Rena... Aptallık kanımda dolaşan ölümcül bir virüstü.

"Bir daha sakın." Sustuğunda sessizlik sağır edici bir uğultuya dönüştü. Boşta olan eli çenemden tuttuğunda başparmağı dudağımın hemen altında durdu. "Sakın herhangi bir şeyi kendinden daha önemli görme. Düşünmeden tehlikeye atlamayı aklından bile geçirirsen..." Başparmağı alt dudağımı sert bir baskıyla yokladığında istemsizce dilim kuruyan dudaklarıma dokunmak için çıktı ama onun parmağına rastladığında donup kaldı.

Dilimin sıcaklığı parmak ucundaki kristallerin soğuk temasına maruz kaldığında Aryen benim yapmak istediğimi kendisi yaptı. Uyuşuk bir tavırla dili dudaklarının üzerinde gezindi.

Yutkundum.

Bana bunu yapan kalp bağımız mı yoksa göğsümdeki dövme miydi bilmiyorum ama ona karşı yüreğimde kanat çırpan bir kelebek vardı ve o kelebeğin kanat sesleri daima başımı döndürüyordu.

Dudaklarımın arasında usulca kıpırdanan başparmağını dişlerimin arasına aldığımda doğrudan gözlerinin içine bakarak arsızca sırıttım.

"Sana yapmak istediğim öyle çok şey var ki..." diye tısladı. "Ama bu orman... ve üzerindekiler buna engel oluyor."

"Kurtul onlardan öyleyse." Bu açıkça bir davetti. Onu arzuluyordum, onu keşfetmek ve ona ait olmak istiyordum. Eğer göğsümün sarmaladığı bu kalp Aryen sayesinde çarpıyorsa borçlu olduğum her şeye onun da sahip olmasını istiyordum.

"Bunu yapma Rena," derken başparmağını biraz daha ağzımın içine

doğru itti ama dişlerimle daha çok baskı uygulayarak ona engel oldum. Bu tavrımın onu çıldırttığına hiç şüphem yoktu.

Aryen, herkesin onun önünde korkuyla titremesine ve emirlerinin koşulsuz yerine getirilmesine o kadar alışmıştı ki... Bir insan kızının, karşısında sergilediği cüretkâr tavır tüm hücrelerini ateşe veriyordu.

Ona karşı koymam hoşuna gidiyordu.

"Sana sözler verdim. Tutulması gereken çok fazla söz... ama dikkatimi dağıtırsan kafamı toparlayamam." Diğer eli uzanıp boynumdan tutarken parmak uçları kulağımın arkasına doğru bir yol izledi. "Ve sana yardım edemem."

İşaret parmağıyla kulağımın arkasında bir noktaya belli belirsiz daireler çizerek tenimi okşadığından kalbimin çarpıntısı kulaklarımda çağladı.

"Bana böyle bakman hoşuma gidiyor." Bir adımla aramızdaki mesafeyi neredeyse yok denecek hâle getirdim. "Beni arzulayan gözlerin... Bana dokunduğunda kasılan vücudun..."

"Benden hoşlanıyor musun?" Alaycı bir gülüşle kıvrıldı dudakları, gözlerinde şimşekler çaktı. Kristal gözlerinin ışıltısından korunmak için elimi gözlerime siper etmek istedim adeta.

"Senden nefret ediyorum." Sesim hem vahşi hem de uysaldı, Aryen'i baştan çıkartacak şekilde...

"Sana çok kötü şeyler yapabilirim." Boynumdaki elinin baskısı artarken nefes almak güçleşti. Bunun sebebi dokunuşları mıydı yoksa ona karşı ruhumdan taşan arsız duygular mı emin değildim. "Ve hepsi de hoşuna gider."

"Bana hiçbir şey yapamazsın," diyerek kışkırttım onu.

"Bunun için yalvarırsın." Kendinden emin bakışları uzun kirpikleriyle gölgelenirken yüzü usul usul sokuldu benimkine.

Dudaklarımızın arasında milimler kala durdu. Nefesinin sıcaklığı dudaklarımı yaksa da bunun yetmeyeceğini biliyordum. Beni şelaleden kurtardığı günkü dokunuşlarını istiyordum delicesine. Sert öpüşlerini, vücuduna dokunmayı...

"Ben; gölge ve karanlığın efendisi," Fısıldarken ruhumu kavuran sıcacık nefesi dudaklarıma çarpıyordu ve benim cılız nefesim onunkiyle

birleştiğinde tek bir nefes ikimize de hayat veriyormuş gibi hissediyordum. Tek bir kalp olduğumuz gibi... "Gece ve Kâbus Gözcüsü..." Davetkar bir şekilde aralanan dudaklarımdan içeri nefesi doldu. "Düş ve Kâbus Sarayı'nın Lordu Aryen'im ve sana yapabileceklerim hakkında hiçbir fikrin yok, küçüğüm." Gülümsediğinde dudaklarının kenarındaki çukurlara gömülmek istedim.

"Öyleyse bana neler yapabileceğini göster," dememle birlikte gümbür gümbür atan kalbimin yakarışlarına daha fazla kayıtsız kalamadım ve Aryen'in dudaklarına sarılıp yasak elmadan bir ısırık aldım.

Kim olduğunu, güçlerini, sınırsızlığını, tekinsizliğini ya da sonsuzluğunu umursamadan öptüm onu. Ruhuma cehennemi yaşatan adamı, ilk ve son kez öpüyormuş gibi doyumsuz bir iştahla öptüm.

Elleri belime doğru kayarken onunkinin yanında minicik kalan bedenimi bir duvara çarpmış gibi onun bedenine yaslanırken buldum. Bir eli saçlarıma daldığında diğer eli kalçamdan beni kendine bastırıyor, dudakları gece gibi tenime örtülüyordu.

O an bir şey oldu. Mideme yumruk yediğimi hissettim. Uçsuz bucaksız bir uçurumdan aşağı düşer gibi yüreğim ağzıma geldiğinde Aryen'in omuzlarına tutundum.

Aryen parmağını şıklattı. Ve yansıdık.

Göz açıp kapama süresinden çok daha kısa bir andı.

Ormanın derinliklerinden yükselen kuş sesleri, bulduğu her boşluktan sızan güneş ışıkları, kuruyup dökülen yaprakları ahenkle dans ettiren bahar esintisi bıçak gibi kesildiğinde kendimi bir kulenin en üst katındaki geniş odaların tekinde buldum.

Aryen'in bahsettiği kule... Gece Kulesi.

Birkaç mumun aydınlattığı odaya Aryen'le birlikte yansıdığımızda gölgeler huzurundan çekildi ve sarsılan mum ışıkları şehvetle gölgelerimizi duvarlara kazıdı.

Aryen'in dudakları beni esir almıştı. Dişlerini geçirdiği alt dudağımı çekiştirirken elleri vücudumun her yerinde haylazca dolaşıyordu. Teni buz gibiydi ama dokunuşları sıcacık... Ruhumu yakıp kavuran ateşe artık direnmek istemiyordum.

Onu istiyordum.

Sarsılmaz bir kule gibi güçlü ve sert vücuduna kırılgan bedenimi yasladığımda karanlığı üzerime bulaştı. Elleri belimden kalçalarıma inerken burnuma dolan kokusuyla mest olmuştum. Aryen'in kokusu ciğerlerime ilişti̇ğinde en karanlık arzularımın şeytani kahkahaları zihnime doldu.

Kollarımı boynuna dolamamla hiç zorlanmadan beni kaldırdı. Bacaklarımı beline sardığımda zevkle kasıldı. Kahretsin! Hemen, şimdi Aryen'in kıyafetlerini parçalayıp atmak istiyordum.

Hayatım boyunca hissetmediğim tüm duyguları aynı anda hissediyordum. Bir girdabın içinde, benliğimi yitirmiş gibiydim. Kendimi tanıyamıyordum ve umurumda bile değildi. Düşünebildiğim tek şey... Ah! Onun kahrolası sert vücuduydu.

Kafayı yiyorsun Rena...

Aklına mukayyet ol Rena...

O sana defalarca kez yalan söyledi ve ihanet etti Rena.

Ondan nefret etmelisin, kendine gel Rena.

Sikerler!

Ondan nefret ediyorsam ne olmuş... Onu, arzularıma itaat eden bir adam olarak görürsem her şey yoluna girerdi.

Kendi zihnime ve ahlak bekçisi fikirlerime inat Aryen'in dolgun dudaklarını daha sert öperek karşıladım. Dilinin arsızca dudaklarımı aralamasına ve usulca içeri sokulmasına izin verdim.

Aryen'in kucağında dudaklarının şehvetli dokunuşlarını tadarken göğsünde duran elim yakasındaki broşun iğnesini açtı. Omuzlarından aşağı gece gibi dökülen siyah pelerini ardımızda bırakıp geriye çekildik. Aynı anda kıvrılan dudaklarımız birbirine özlemle dokunduğunda Aryen ikimizi de devasa büyüklükteki yatağa taşıdı.

Sırtım yatağın ipeksi dokunuşlarına ulaştığında ateş ve kül kokusu sardı her yanı. Ben, her gün doğumunda yıldızları sönen gökyüzüysem; Aryen o yıldızlara sahip çıkan geceydi.

İri bedeni üzerime serildiğinde tuttuğum nefesimi bıraktım. Bedenimin çaresiz kıvranışlarına engel olmak yerine büyük bir açlıkla Aryen'e daha çok sokuldum. Ellerim saçlarını çekiştirirken gözlerine düşen tutamlar arzulu bakışlarını sakladı.

Başını hafifçe geriye çekerken yüzüme vuran nefesinin sıcaklığında bedenim gevşedi. Duygularımın girdabıyla sürüklenen ruhumun sarhoşluğu bedenimi uyuşturuyordu.

Boynumu küçük bir öpücükle selamladı. Sonra bir öpücük daha... Ve bir tane daha. Tenimde kor ateşten izler bırakan dudakları ağır ağır aşağı kayarken aldığım zevkle inledim. Bedenim yay gibi gerilirken kazağımın yukarı kaydığını hissettim. Saniyeler içinde terastan odaya doluşan rüzgâr tenime üşüştü ama Aryen öyle bir baktı ki yüzüme... Rüzgârın bile bana dokunmasına tahammülü yoktu.

Dudağının kenarına şeytani bir gülüş ilişirken başını usulca aşağı eğdi. Bilerek yapıyordu. Bile isteye yavaş hareket ediyor ve bunun beni çıldırttığını gayet iyi biliyordu. Hüküm ondaydı. Bedenim onun için, onun yatağında kıvranıyordu ve bundan keyif alıyor, ağır ağır bedenimi keşfediyordu. Kahretsin, beni kesinlikle delirtiyordu!

Dudakları göbeğimin üzerine dokununca karnımı içime çektim. Tüm vücudumu ezip geçen ürpertiyle baş etmeye çalıştım ama başaramadığımı biliyordum. Onun bana yaptıklarını görmesini istemesem de saklayamıyordum.

Aynı noktaya birkaç öpücük daha kondururken uzanıp kazağımı üzerimden çıkardı ve baştan savma bir hareketle fırlattı.

"Sen de çıkar." Bu bir emirdi ama sesim zavallı bir şekilde titredi.

Aryen bileklerimden yakalayıp pranga gibi kollarımı yatağa sabitleyerek sırıttı.

"Sen yapacaksın bunu." Yavaşça yüzüme doğru yaklaşırken gülüşünden kaçan sıcak nefesini soludum. "Yavaş yavaş..." Dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Her anından keyif alacaksın."

Yeniden boynumdan öptüğünde parmakları bileklerime daha sıkı kenetlendi. Canımı yakıyordu ama... hoşuma da gidiyordu. Zihnimde dönen kirli düşüncelere itaat etmek istesem de daha önce yaşamadığım şeyler için bu kadar cüretkâr olabilmek korkutuyordu.

Göğsüme nakşettiği dövmenin üzerine sağanak gibi öpücükler yağdırarak oyalandı bir süre. Diliyle tenimi dövdüğünü hissedince dudaklarımdan bir inilti koptu.

Ona dokunmak istedim. Teninin sıcaklığına dokunmak ve sarıl-

mak... Ellerimi kıpırdatmak istediğimde daha sert bir baskıyla kollarımı yatağa bastırdı. Vücudumda arsızca dolaşan dilinin sıcaklığıyla bacaklarımı kastığımda sert vücudu bacaklarımın arasında sıkıştı.

Karnının gerginliğine bacaklarım çarptığında kendini kasıklarıma doğru bastırarak dilini vücudumda dolaştırmaya devam etti. Minik öpücüklerle ve umulmadık ısırıklarla tenimi kışkırtıyordu. Tüm arzularım zihnimden ruhuma akarak beni boğmak isterken ben sadece bana dokunmaya devam etmesini istiyordum. Saatlerce, günlerce... şimdiki gibi, biraz önceki gibi ve biraz sonra yapacağı gibi... Sonsuza dek onu istiyordum.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve kendimi Aryen'e bıraktım. Hareket etmemi istemiyordu ama kıvranışlarım hoşuna gidiyordu. Eli göğsüme doğru kayarken sinir uçlarım çığlık çığlığa arzularımı şahlandırdı. Göğsümü avuçladığı anda kalbimin durduğunu hissettim çünkü bu his... Tanrım delirmek üzereydim!

Daha önce bana böyle hissettiren hiç kimse olmamıştı. Bedenimi onunla birlikte keşfettiğimin farkında mıydı bilmiyorum ama dokunduğu her yere imzasını atıyordu. Benim bile varlığından habersiz olduğum en hassas noktalarımı çok öncesinden biliyormuşçasına nasıl buluyordu?

Yüzlerce yıllık yaşanmışlık... Hayır, hayır. Bu düşüncenin tadımı kaçırmasına izin vermeyecektim.

"Aryen..." Dudaklarımdan dökülen iniltiyle kararan gözleri arzuyla dolarak beni buldu. Alnında belirginleşen damar öyle tahrik ediciydi ki... Öpmek istedim. Öpmek... Her yerine dokunmak ve... Kahretsin. Onu arzuladığım için bile ondan nefret edebilirdim.

Bileklerimi tutan elleri gevşedi. Yavaş yavaş omuzlarımdan aşağı doğru kaydı. En aşağıya...

Taytımın kenarlarına ilişen parmaklarının sıcaklığıyla bir an kasılarak bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama vücudu buna engel oldu. Taytımı aşağı çekiştirirken onu durdurmak istedim. Durması için yalvaracakken sesim çıkmadı, kelimeler emrime karşı geldi ve dudaklarımdan yalnızca bir inilti döküldü.

Aryen, kasıklarımın bir kısmını açıkta bırakana kadar taytımı aşa-

ğı sıyırdıktan sonra durdu. Uyluklarıma doğru eğdiği yüzünü görmek için başını kaldırdım. Bacağımın iç kısmına küçük bir ısırık attığında zevkten neredeyse çığlık atacaktım. Yalnızca alt dudağımı dişlemekle yetindim.

Aryen... Senden nefret ediyorum kâbus piçi! Senden tüm kalbimle nefret ediyorum kurnaz lord bozuntusu!

Kasıklarıma dudaklarını bastırarak nefesimi kesti. Hemen oradaydı işte. Tam oraya dokunması için çok ama çok az aşağı kayması gerekiyordu. Bunun için kıvrandım, inledim ve çırpındım.

Yapmadı. Kahrolası yapmadı. Sadece kasıklarımdan yukarı doğru çıkıp göğüslerime ufak birkaç öpücük kondurdu ve dizlerinin üzerine kalkarak başımda dikildi.

"Kalk." Nefesi düzensizdi ama sesi netti.

Üzerindekileri çıkarmamı istiyordu. Doğrulup gömleğine asıldığım gibi tüm düğmeleri kopup etrafa fırladı. Gömleği omuzlarından itmemle birlikte yumuşak kumaşı teninden kayıp bacaklarımın üzerine yığıldı ve Aryen... Tanrım!

Evet, böylesi kusursuz bir vücut ancak tanrılara mahsus olabilirdi. Aryen bir tanrı değilse şayet... Bu vücuda sahip olması adil değildi.

Hızla inip kalan göğsüne ellerimi koydum. Bana hissettirdiklerinin zerresi kadarını hissettirmek için tırnaklarımı tenine sürterek yavaşça aşağı süzüldüm. Onun bana yaptığı gibi... ağır ağır hareket ettim. Karnının üzerindeki kuşağı pantolonunun üzerine sıyırdığımda gözlerimi kaldırıp Aryen'in gölgeli yüzüne baktım.

Dokunuşlarımdan zevk alıyordu. Harika!

Benim kadar duygularını ele vermese de yüzü kusursuzdu. Vücudu, her şeyi...

O bir lorddu.

Yüzlerce yıldır hayatta olan... Kim bilir kaç kadınla birlikte olmuş bir adam... Benim dokunuşlarım, öpüşlerim belki de hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bu gözler Maysa'ya da böyle bakmış mıydı?

Yeniden yüzüme eğildiğinde öfkeyle çarpmaya başlayan kalbim enkaz olup arzularımın üzerine yığıldı ve ben kaçmak istedim. Başka bir kadına dokunduğu düşüncesiyle... Hepsi bir yana yalnızca Maysa'yla

da böyle bir an yaşadığı düşüncesiyle ikisinden de nefret ettim. Hemen sonra Maysa'nın diyara yaptığı zalimlik aklıma gelince midemin burkulduğunu hissettim.

"Dur," dedim çıplak göğsüne ellerimi koyarak.

"Ne?"

"Durmak istiyorum."

Her ne kadar istemesem de ondan kaçacaktım. Beni kovalarken peşimde süründüğü her anından haz duyacaktım. Onu arzuladığım her an şeytanca ona sokulup kaçarak küçük oyunumla Aryen'i çıldırtmaya karar verdiğim için durmak istedim.

Şaşkınlığı okyanus gibi gözlerinden taşarken görmek ruhuma tarifi olmayan bir acı verse de kararımdan dönmedim. Kendisini her şeyin sahibi sanan lorda gününü göstermek istiyordum, her ne kadar kendimi de cezalandırıyor olsam da... Geriye çekildim ve bacaklarımın arasından çıktığında bağdaş kurup yatağın ortasında oturdum.

"Maysa'nın ölmesini istiyorum," dedim kısık bir sesle. Daha net konuşabileceğimi sanıyordum ama yanılmıştım. "Ve güçlerimi... Bana yardım edeceksin, değil mi?" Çekingen bakışlarım Aryen'in gözlerine bakmaya korkuyordu çünkü onda nasıl bir etki bıraktığımı ve ne hissettirdiğimi bilmiyordum.

"Edeceğim," dedi çenemi usulca okşayarak. "Merak etme, küçüğüm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda başparmağı şefkatle yüzümü okşadı.

"Yarın şafak sökmeden Kristal Dağ'ın tepesine çıkacağız." Dizlerinin üzerinden kalkıp yanıma oturdu. "Kan kristallerine hapsolmuş gücü ancak Kahuna halledebilir."

"Kahuna da kim?" Merakla çattım kaşlarımı.

"Buzlar Kraliçesi," diye yanıtladı.

"Nasıl olacak peki?" Zaten Maysa'dan nefret ediyorken şimdi de başıma başka bir kraliçe çıkmıştı.

"Verdiğin kadar alırsın," dediğinde huzuru kaçmış gibi göründü. "Kendisi epey konuşur ve aç gözlüdür. Sen ondan bir şey istiyorsan onun istediği bir şeyi vermen gerekir."

"Vermezsem?"

"Alamazsın." Omuz silkti. "Ya da sinirlenirse senden alabileceği tek şeyi alır."

"Nedir o?"

"Canın." Beynimi hedef alan kelime karşısında titredim.

"Pekâlâ..." Sakin görünmeye çalıştım. "Ne istiyormuş bu kraliçe... Ka-" dedim ama ismi bir türlü aklıma gelmediğinden cümlemi tamamlayamadım.

"Kahuna," diye ekledi Aryen. "Ne isteyeceğini ancak görüştüğümüzde öğrenebiliriz."

"Ya kim olduğumu anlarsa?"

Aryen oturduğu yerden kalktığında üzerini giyinme gereği duymadan elimden tutup beni de yataktan çıkardı. Şaşkınlıkla elimi tutan uzun parmaklarına kenetlendi bakışlarım ama hiçbir şey sormadan peşinden gittim.

Birlikte banyoya girdiğimizde zihnim bir anıyla dikkatimi dağıttı. Kâbus Sarayı'ndaki ilk gecemiz film şeridi gibi akıp geçerken kalbim dört nala koşturdu ve arzularım vücudumu ürpertti.

"Neden buraya geldik?"

"Yapmamız gereken bir tılsım var," dedi sakince küvete doğru yürürken.

Banyo tamamen siyah mermer taşlarıyla döşendiğinden koyu ve karanlık bir görüntüye sahipti ama boğucu değildi. Kâbus Sarayı'ndaki kadar geniş olmasa da en azından üstü açık değildi.

Aryen durup parmaklarını küvetin üzerinde zarif hareketlerle dolaştırdığında alev mavisi ışıltılarla bezeli siyah duman sardı her yanı. Çok geçmeden dumanlar dağıldığında küvetin içi suyla doldu ve dumanı üzerinde tütüyordu.

"Soyun," dedi Aryen fısıltı şeklinde. "Ve suya gir."

Aryen'in söylediklerini ikiletmeden yerine getirdim. İfadesi epey ciddiydi ve sesi donuktu. Bu yüzden ona karşı gelmek istemedim. Yapacağı tılsımı sormaya bile çekiniyordum ama merakıma yenik düştüm.

"Ne tılsımı yapacaksın?"

Dakikalar boyunca aramızdaki sessizlik her an yoğunluğunu daha da artırdı. Yine de cevap vermedi.

İç çamaşırlarımla birlikte küvete geçip sıcak suyun tenimi yakmasını önemsemeden içine oturduğumda kollarımı çapraz bir şekilde vücuduma sardım.

"Sakın korkma," diyerek yanıma geldi ve omuzlarımdan tuttu. "Biraz nefessiz kalacaksın sadece."

"Ne?" diye sordum panikle. "Ne yapacaksın bana?"

Omuzlarımdan bastırdığı gibi bedenim tümüyle suya girdiğinde çırpınmaya başladım. Ayağıma dev bir kaya bağlanıp okyanusun dibine atılmışım gibi çırpınmam hiçbir işe yaramıyordu. Aryen'in kollarından ve baskısından kurtulamadığım için bir süre nefesimi tutsam da bilincimi yitirmeye başladım.

Duyduğum son ses Aryen'in tılsımlı sözleriydi. Gölgelerin ilahisi kulaklarıma dolarken fısıltılar peşimi bırakmadı. O fısıltıların arasında duyulan tek bir ses vardı net olarak.

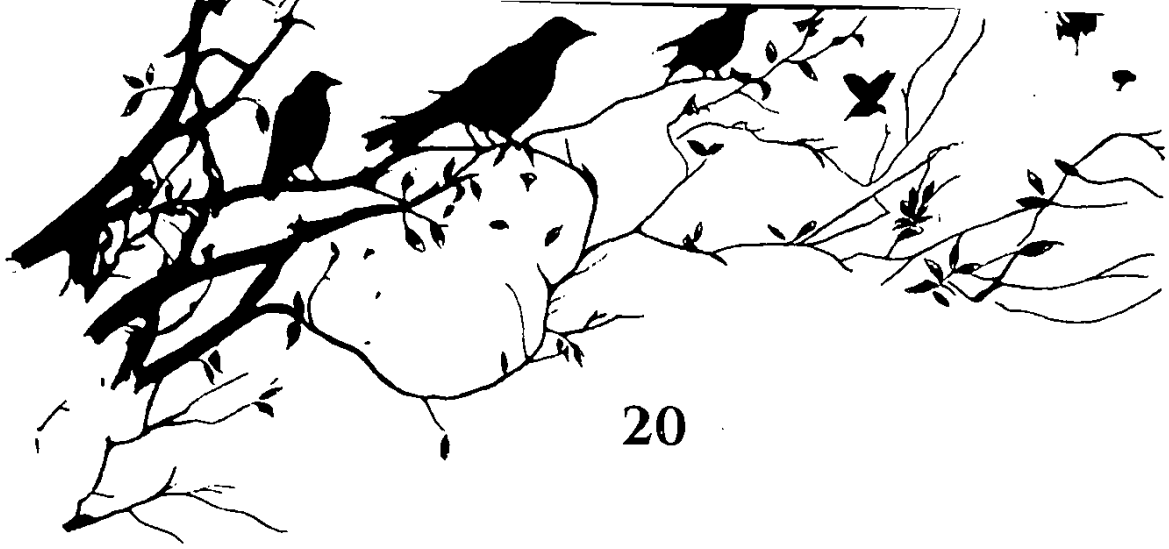
Aryen'in sesi...

"Sana bir bilmecem var."

Ve bilmece kafamın içinde şakıyıp durdu.

"Her daim hayat verir...
Düştüğü yere can verir.
Yokluğu içini yakar...
Çokluğunda yürek taşar.
Bil bakalım ben neyim?"

Ve bilincim beni terk etti.

20

ESTER

Sanrılar ve fısıltılar...

Ruhumun sancıyan köşesini dağlayan yakarışlar ve kalbime gölge düşüren zehirli sözcükler...

Suyun altına bastırıldığım anda koparıldığım gerçek dünya gözlerimden silindiğinde gördüğüm son yüz Aryen'e aitti ama şimdi üzerime dikilen gözler... bir yabancınındı.

Soluğumu kesen, tenimi donduran, ruhumu yakan ve zihnime pusu kuran buz mavisi gözler bir kristal gibi parlıyor; harelerinin ardına saklanan gölgeler bileklerime pranga vuruyordu. Okyanus mavisi gözleri başımı döndürse de derinlerindeki karanlık uzanıp boğazımı sıkıyordu.

Nefessiz kalan ciğerlerim soluyabilmek için direnirken o gözünü bile kırpmadan suyun üstünden gözlerimin içine bakıyordu.

Baygın olduğumu biliyordum.

Aryen'in bir yabancının bana dokunmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Peki öyleyse bu kimdi?

Dev dalgaların sesi kulaklarımı dolduruyordu. Hırçın dalgaların ve dövdükleri kayalıkların feryadı yürek dağlıyor; rüzgârın haber saldığı topraklar kan ağlıyordu.

Bir bilinmezliğin içindeydim. Uçsuz bucaksız karanlığın yoğunluğu o kadar ağırdı ki kalkamıyordum. Hiçbir yerdeydim ve her yerde... Hem varlığımın ağırlığını taşıyamıyordum hem de tüm diyarlardan soyutlanmış, hiç var olmamış gibi hissediyordum.

Onunla konuşmak istiyordum. Hiçliğin ortasında gözleriyle varlığımda hüküm süren bu yabancıya nerede olduğumu sormak, buradan nasıl çıkacağımı öğrenmek istiyordum.

Parmaklarımı kıpırdatmak istedim. Gözlerimi bile kırpamadığımı o an fark etmek kalp atışlarımı şahlandırdığında irileşen gözlerim etrafı görmeye çalıştı.

Hâlâ küvetin içinde, suyun altındaydım ama boğulma hissi kaybolmuştu. Artık nefes alabiliyordum. Ciğerlerim, suyun altındaki havanın temizliğiyle gevşemek istese de korkularım yırtıcı bir hayvan gibi ruhuma saldırdığından bu pek mümkün olmadı.

Suyun üstünden bana bakan bir çift kristal gözün sahibi geriye çekilirken ruhumu da peşine taktı ve beni suyun dibinden kurtardı.

Sudan çıktığımda yuttuğum suyu öksüre öksüre attım ama her seferinde canımdan can gitti. Boğazımdan akan su kan olup dudaklarımdan püskürürken bir rüyanın içinde olduğumu sandım.

Aryen'in işi olmalıydı.

Diğer rüyalarımda yaptığı gibi bilmecesini tekrarlayıp durmadı bu kez ama sesi zihnimde yankılanarak kayboldu.

"Her daim hayat verir...
Düştüğü yere can verir.
Yokluğu içini yakar...
Çokluğunda yürek taşar.
Bil bakalım ben neyim?"

Kalp... Aşk... Nefes... Hayat... Yaşam... Bıktım artık bilmecelerden. Tılsım yapacaksın diye ben kafa patlatmak zorunda mıyım canım?

Bunları sesli mi söyledim yoksa aklımdan mı geçirdim, emin bile değildim. Sanki uzay boşluğuna bırakılmış değersiz bir atık gibi hissettim kendimi. Ne sesimi duyan vardı ne varlığımdan haberdar olan... Bir kişi vardı gerçi.

Küvetin mermer kenarlarından tutunduğumda parmak uçlarımdan banyonun fayanslarına akan suyu umursamadan kendimi geriye çektim. Her hareket ettiğimde küvetteki su dalgalanıp taşıyordu.

Yüzüme yapışan saçlarımı önümden çektikten sonra banyonun açık kapısından sızan dondurucu soğukla titredim. Kollarımı vücuduma sarark omuzlarımı sıvazladım ama hiçbir işe yaramadı.

Kirpiklerimdeki suyun kristalleşmesi mümkünmüş gibi bir soğuk üstüme çullanmıştı. Karanlık ve dondurucu soğuğun hüküm sürdüğü bir yerdi burası ama Gece Kulesi değildi. Ne bu küvet oraya aitti ne de bu banyo...

Banyo kapısının pervazına omzunu yaslayan adam, buz mavisi gözlerin sahibi olmalıydı.

"Hey!" Yaşasın, bu kez sesimi duyurabilmeyi başardım ama hiçbir karşılık gelmedi.

Beklemediğim bir hamle yapıp doğruldu ve banyonun dışına doğru yürüyüp gitti. Aceleyle küvetin yanlarından destek alarak sudan çıktım ama adam çoktan kayıplara karışmıştı. Bir iki kez ayağım kayarak arkasından giderken, "Hey, bekle!" diye bağırsam da oralı olmayan adama lanetler savurarak banyodan çıktım.

Aynalarla dolu bir odadaydım. Büyüklü küçüklü yüzlerce aynanın bulunduğu bir oda... Boy aynaları, duvar aynaları, masa aynaları... Duvarlarda seni dikizleyen onlarca göz gibi duran küçük, yuvarlak aynalar insanın yüreğini huzursuzlukla dolduruyordu.

Kalbimi saran kasvetin gölgesiyle nefesim daraldığından odanın ortasında durup elimi göğsüme bastırdım. Gözlerimi yumdum ve soluklarımın düzene girmesini bekledim. Olmadı. Başımı eğip baktığımda göğsümün üzerindeki dövmenin gittiğini gördüm. Aryen'in kanat dövmesi göğsümün üzerinden kalkmıştı. Daha da sıklaştı nefeslerim. Görüşüm bulanırken odanın içindeki yoğun karanlıktan mı yoksa zihnimdeki karmaşadan mı olduğunu anlayamadım.

Neden bana işkence ediliyordu rüyalarımda?

Delirmemek için kendimi zor tutuyor, rüyalarımı anlamaya çalışırken aklımın sınırlarını olabildiğince zorluyordum ama nihayetinde fani bir insandım ben.

İnsanın üzerine çöken zifiri sessizliği ilmek ilmek ören sivri uçlu buzları keder notalarını haykırıyordu. Kalbime batan kıymıklar titreyen vücudumdan döküldükçe ruhumda vuku bulan korku yavaşça dizginlenerek sönmüş, ehlileşmiş ve sona ermişti.

"Sen de kimsin?"

Pencerenin önünde durmuş öylece dışarıyı izliyordu. Odanın her yerinde ayna olduğundan her şey bir yanılsama gibi görünüyordu.

Onun yanına ulaşmak istedim ama kaç kere bir aynaya çarpıp canımı yaktığımı sayamadım bile.

"Kimsin dedim?" Korkudan ölüyordum ama bunu sesime yansıtmadan konuşabildiğime seviniyordum. "Cevap ver."

Bir anlığına omzunun üstünden bana baktığında ne olduğunu bile anlayamadan canım yandı. Ölümcül bir zehri son damlasına kadar içmişim gibi kanım kalbimden taşıp damarlarımda kaynadı. Bunu bir bakışıyla yapabildiğine inanamıyordum. Bana bunu isteyerek mi yapmıştı yoksa buz mavisi gözlerin büyüsü müydü bu?

Kimdi sahiden?

Yabancı yeniden önüne döndüğünde dalga seslerinin hırçın gürültüsü yükseldi ve kalbimi çekiştiren huzursuzluk yeniden nüksetti.

Pencereden dışarıyı görebileceğim kadar yaklaştım ona. Omzunun üstünden baktığımda bulunduğumuz yer neresi bilmiyordum ama her yanımız sonsuz bir okyanusla çevrelenmişti. Hiçbir yaşam belirtisi, ondan ve benden başka kimse yoktu.

Alabildiğine suydu her yer. Dev dalgalarıyla tufan yaratmaya çabalayan karanlık sular... Okyanusun dibine batmış bir medeniyet vardı da yapıların kalıntıları dalgaların arasından bir görünüp bir kayboluyordu.

Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Boğazımda parçalanan kelimelerin kırıkları her yanıma saplandı.

"Buldum," diye fısıldadım. "Bilmeceye cevap vermek istiyorum." Her seferinde cevap vererek Aryen'den ve saçma rüyalarından kurtulmayı başarıyordum.

Bir kuleye hapsolmuştum ve dünya sular altındaydı. Beni su dolu bir küvette boğarak bilincimi soldurmuş, buz mavisi gözleri olan bir yabancıyı tepeme dikmişti. Bilmecede duyduğum ve rüya içerisinde gördüğüm her şey tek bir şeyi işaret ediyordu.

"Su..." Fısıltım aynaların içinden geçip başka diyarlara yankılandı sanki. "Cevap su, öyle değil mi?"

Beni duymazdan geliyordu, o her kimse.

"Bitsin artık bu saçmalık." Bağırmak istedim ama sesim kısılmıştı ve kelimeleri telaffuz etmekte bile zorlandım. "Çıkar beni buradan!"

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Kalbinden çıkar hazineni...

Sihrini açığa çıkar, özünden beslen."

Aynaların içinden yükselen fısıltılar odanın duvarlarına çarpıp üzerime sıçrıyordu.

"Onlar bilmez... Onlar bilemez...

Sen Saklı Diyar'ın varisi... Yansıyan Şehir'in...

Sen elementlerin..."

Sustu.

"Ben ne?" Bağırdım. Bu kez hiç olmadığı kadar net ve gür çıktı sesim ama karşılık bulamadım. "Ben neyim?"

Aynaların hiçbirinde yansımam yoktu. Biraz önce kendimi görebiliyordum oysaki. Aryen'i aynanın hapsinden kurtardığım gece olduğu gibi yansımam ortadan kaybolmuştu.

Aynanın laneti... Peşime düşmüş olabilir miydi?

Aynaya hapsolmak böyle bir şey miydi? Vakit gelmiş miydi?

Kendi etrafımda dönerek aynaların tümüne bakmaya çalıştım. Her birinde başka bir şey görünüyordu. Kiminde bir orman, kiminde gökyüzü... Okyanuslar, şehirler, viraneler... Yaşayanlar ve ölüler... Yananlar, sönenler, boğulanlar ve hayata doğanlar...

Tüm diyarların ortak noktaları olan yaşam girdabında boğulurken ruhumda açılan gedik git gide büyüdü.

Tam o an omzumdan bir el beni tutup çevirdiğinde bir adım ötemdeydi. Buz mavisi gözleri bir ölüden farksız, yüzü ruhsuz ama ifadesi gergin görünüyordu. Gözlerin sahibini ilk kez görebilme şansım olduğunda onun bir illüzyon olduğunu düşündüm ya da aynalardan gelen bir yanılsama... Çünkü gerçek olamayacak kadar... güzeldi.

Omzumu sıkıca tutarken diğer elinin avucunu kalbime bastırdığında nefesim kesildi ve ben iç çekerek suyun içinden fırladım.

"Rena..." Aryen'in sesiyle gerçek dünyanın kapılarından içeri girdiğimi fark ettim.

Nefes alıp verdikçe ağzımdan püsküren su genzimi yakıyordu. Bir rüyadan uyanmıştım ama etkisi yüreğime saplanıp kalmıştı.

Aryen kollarını çıplak vücuduma sararak beni göğsüne bastırdığında hâlâ genzimden akan suların sıcaklığını hissediyordum. Öyle çok üşüyordum ki çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Geçti, güzelim," derken saçlarımı okşadı. "Bitti, iyisin."

Aryen'in endişesi sesinden ve göremediğim yüzünden açıkça okunabiliyordu.

"Gel," diyerek omuzlarımdan tutup küvetin içinde beni ayağa kaldırdığında istemsizce kollarımı bedenine sardım. Başımı yeniden göğsüne yaslayarak onun komutlarına uyudum.

Aryen, bana sıkıca sarılarak küvetten çıkmama yardım etti. Ardından banyodan çıkıp odaya geçtiğimizde parmaklarını ahenkle kıpırdatarak açık olan tüm pencereleri tek hamlede kapattı. Vücuduma sardığı havluyla bedenimi kurularken birlikte yatağa kadar yürüdük.

Yatağın kenarına oturduğumda hâlâ konuşabilecek ya da rüyamda bana yaptıklarının hesabını sorabilecek gücü kendimde bulamadığım için aramızdaki sessizlik büyüdü, büyüdü; uçurum oldu ve ikimizi de yuttu.

Aryen omuzlarıma kadar havluyu örtüp uçlarını göğsümde kavuşturduktan sonra kucağımda boş duran elimi tuttu. Havlunun uçlarını elime verdikten sonra yanımdan ayrıldı.

Yeni bir havluyla birlikte diğer elinde katlı hâlde duran kıyafetler getirdi. Başımda dikilirken elindekileri dikkatle kenara koyduktan sonra arkamızdaki şömineyi yakmak için omuz hizasında kaldırdığı elini şıklattı. Bunu yaparken gözlerimin içine bakıp kendisine baktığımdan emin oldu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum titreyen çeneme rağmen.

"Üşüdüğün için."

Sırf Aryen görsün diye büyükçe göz devirip göğsümün açıkta kalan kısmını havluyu çekiştirerek örttüm. Kanat dövmemi orada gördüğüme sevindim ama bunu belli etmeden bakışlarımı yeniden Aryen'e döndürüp donuk bir ifadeyle konuştum.

"Onun için teşekkür ederim ama bahsettiğim şeyin bu olmadığını gayet iyi biliyorsun." Huysuzlandığım için dudaklarındaki gülüşü silindi ama gözleri hâlâ gülümseyerek bakıyordu.

"Ha, diğer mesele." Omuz silkerek önemsiz bir şeymiş gibi davrandığı konu; beni boğup, rüyamda bana işkence etmesiydi. Tabii ya kâbus bozuntusu iblis kırması, alt tarafı ölüyordum. Bunun nesini abartıyor olabilirim ki? Değil mi?

"Evet ya, diğer mesele," diyerek taklidini yaptım yüzümü buruşturarak.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"En azından öğrenmek üzereydin," diye düzeltirken gülmesine zor engel oldu. "Biraz sabredebilseydin eğer..." Tüm pişkinliğiyle sırıttı. Hoşuma gitti ama kaşlarımı çatarak hislerimi sakladım.

"Sadede gelecek misin artık?" diye aksilik çıkardım. "Biraz önce hiç utanmadan o koca bedeninle üzerime abanıp, nefesimi kesene kadar beni suya bastırmanın sebebi neydi? Nasıl bir tılsım, boğulmamı açıklayacakmış bakalım?"

Kıkırtısı bulunduğumuz odadan çıkıp diğer tüm odalara ve kulenin tamamına sirayet etmiş kadar güçlü bir şekilde yankılandığında gözlerimi ondan kaçırmak istedim. Gözlerinin içine bakmayı bırakabildim ama gülüşüyle kıpırdanan âdemelmasından kaçamadım. Dalgaların dövdüğü ince bir kayık misali inip kalkışı önüme izlemeye değer bir manzara sunmuştu.

"Buz Kraliçesi sinsidir."

"Seninle baş ediyorum ben, buz kraliçesinden mi korkacağım?" Sırf lafı gediğine oturtmakta gecikmeyeyim diye Aryen'in lafını kesmiştim ve bunu yaptığım için bir an bile pişman olmadım.

"Kahuna'yı hafife almasan iyi edersin." Uyarıcı bakışları yüreğime korku saldı ama ben sahte bir kahkaha patlatmayı tercih ettim.

"Onu hafife almıyorum. Senin nasıl bir iblis olduğuna değiniyorum sadece."

"Komiksin," dedi neşeden yoksun bir sesle. "Ama güldürmüyorsun insan kızı."

"İnsan kızı mı olduk şimdi de?" Hayretle kaşlarımı kaldırırken kocaman açtığım gözlerimi yüzüne diktim. "Öyle olsun kâbus pi-" Durakladım. Hayır, hayır... Onu söyleme Rena, seni öldürür, sakın yapma. Derin bir nefes... Şimdi durumu toparla...

"Kâbus zımbırtısı!" diyerek daha hafif ama yine de Aryen'in sinirine dokunacak bir hakaret sarf ederek öcümü aldım.

"Bakıyorum kendine gelmişsin?" Usulca başını salladı.

Aynı şekilde başımı daha hızlı bir şekilde sallayarak ona meydan okudum.

"Ben hep kendimdeyim," diye çıkıştım. "Burada kendinde olmayan ve ne yaptığını bilmeyen biri varsa, o da sensin."

"Öyle olsun." Üzerimdeki havluyu avuçlarımın arasından çekip aldıktan sonra vücudumun ıslak gördüğü yerlerini kurulayarak kenara bıraktı. Kıyafetlerle getirdiği yeni havluyla saçlarımı kurularken şaşkınlıkla Aryen'e bakakaldım.

Gerçekten benimle tartışmak, üstünlük taslamak ve iblislik yapmak yerine saçlarımı mı kurutacaktı? Dahası havluyla birlikte getirdiği ve benim yeni gördüğüm tarak... Birisi büyüyle Aryen'in ruhunu yok edip yerine nahif, kibar bir adamın ruhunu yerleştirmiş olabilir miydi? Bunun başka açıklaması olamazdı çünkü.

Saçlarımı ağır ağır, dakikalarca usanmadan kuruttuktan sonra havluyu kenara bıraktı. Saçlarım kabardığı için elleriyle hem okşayıp hem düzenlediği saçlarıma bakarak gülümsediğinde çenesinin altından görebildiğim güzel yüzüne hayranlıkla baktım.

Ben yatağın ucunda oturuyordum. O da hemen önümde, ayakta duruyordu ve benimle bir çocukmuşum gibi ilgileniyordu. Bana dokunurken elinin altında kırılacakmışım gibi hafif ve çekingen dokunuşlarını hissetmek garipti.

"Giy bunu." Kendi gömleklerinden birini uzatıyordu bana. Burada bir kadına ait kıyafet bulunmaması, nedendir bilmem, hoşuma gitmişti. "Biraz bol olacak ama... burada başka bir şey bulmak güç."

Oturduğum yerde düğmeleri ilikli gömleği kazak gibi başımdan geçirip giydikten sonra üzerimi düzeltmek için ayağa kalktım. Kucağımda biriken siyah, ipek kumaş ayağa kalkmamla birlikte dizlerime kadar uzandığında gözlerimi Aryen'e çevirdim. Bu kadar uzun ve geniş bir vücudu olduğunu yeni idrak ediyormuş gibi şaşkınlıkla onu inceledim.

"Yakıştı," dedi Aryen bıyık altından gülerek.

"Çuval gibi oldu," derken kıkırdadım.

"Ama güzelsin," dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. Gerçekten öyle olduğumu hissettiren bakışlarıyla süzdü beni. Güzele her şey yakı-

şır demeye mi çalıştı yoksa güzelsin ama üzerindekiyle çirkin oldun mu demek istedi?

Bunun düşünmenin sırası değil aptal... İç sesime ağzının payını verdiğimde Aryen için gömlek ama benim için salaş bir elbise olan gömleği altıma katlayarak yerime oturdum.

"Ne tılsımı yaptığını söyleyecek misin?" Konuyu biraz önceki noktaya taşıdığımda Aryen yatağın üzerinde duran havluları ilerideki sandalyenin üzerine götürüp astı. Uzun bacaklarını, geniş omuzlarını ve karanlığın içinde gölgelerle altı çizilen sırt kaslarını iç çekerek inceledim. Hatta gözlerimi ondan alamadığımı itiraf etmeliydim.

"Koskoca lordsun. Şıklatıver parmağını, her şey yerli yerine otursun. Ne diye uğraşıyorsun ki?" Aryen bana doğru gelirken göz göre göre onu inceleyemezdim. Bu yüzden ona sataşmayı seçtim.

Yanıma gelirken vücudunu bana sergiler gibi adımlarını ağırdan alıyordu. Eğer bunu bilerek yapıyorsa derhal bir son vermeli ve üzerine bir şeyler geçirmeliydi. Uzunca bir süre, en azından onun da dediği gibi verdiği sözleri yerine getirene kadar Aryen'i arzulamak istemiyordum. *Sanki böyle bir şeyin olması mümkünmüş gibi...*

Şerefsiz feci yakışıklıydı.

Yatakta hemen yanıma oturdu. Belimden tutan eli bedenimi çevirerek kendisine arkamı dönmemi sağladı. Hemen sonra düşündüğüm şeyi yaparak saçlarımı taramaya başladığında kalbim garip bir heyecanla çarptı.

"Bir su tılsımı... Kanınla ve özünle birleştiğinde üzerine görünmez bir su kalkanı örtünür. Buz kraliçesi olur da zihnini okumaya çalışırsa ondan gizlenebilmen için bir savunma tılsımı yaptım sadece."

"Ben kimim Aryen?" Yönümü Aryen'e dönüp gözlerinin içine bakarak bir kez daha sordum aynı soruyu. "Ben kimim?"

"Bilmiyorum. Eski uygarlığın sırrı neden senin kalbinde gizlendi, onu da bilmiyorum. Bunu birlikte çözüp aileni bulacağız."

"Ben diyarın lanetiyim. Hepinizin sonunu getirecek olan lanet..." Aryen'in gülüşüyle cümlenin geriye kalanını yutkunarak karanlığa süpürdüm.

"Diyarı ve diğerlerini bilmem ama..." Başını iki yana salladı alaycı bir tavırla. "Bana bir şey olmaz Rena. Sen ya da diyar... Kimse bir şey

yapamaz." Son kelimesi dudaklarından döküldüğünde gülüşü gözlerine mühürlenmiş gibi; yüzü soldu ama gözleri ışıldamaya devam etti.

"Sen..." Yutkundum ürkekçe. "Sen nesin? Kimsin?" İlk kez bu kadar ileri gitmeye cesaret edip onunla ilgili sorular sormaya başladım.

"Öğreneceğin çok şey var," diyerek geçiştirdi sorumu.

"Nasıl?" diye sordum sabırsızlıkla. "Nasıl öğrenebilirim? Eski uygarlığı, şimdiki krallıkları, güçleri... diyarın geçmişini... Her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Kütüphaneyi kullanabilirsin," dedi sakince omzumdan tutup tekrardan arkamı döndürdü ve saçlarımı taramaya devam etti. "Kâbus Sarayı'nın kütüphanesi Keybos Krallığı'nın tarihiyle dolu. Ve diğer merak ettiklerinle ilgili kaynaklar da mevcut."

"Oraya gidebilir miyim?" Çocuksu bir tınıyla sordum.

"Önce güzelce saçlarını tarayalım," derken güldüğünü duyunca onunla birlikte güldüm. "Sonra kütüphaneyi ziyaret edebiliriz."

Çenemin altında birleştirdiğim ellerimi neşeyle çırparak uslu durup yarım saate yakın bir süre boyunca saçlarımı taramasını bekledim.

"Çok garip bir rüya gördüm, küvette bilincimi kaybettiğimde." Sessizliği bozan ben oldum ve bu ikimizin de hoşuna gitmedi.

"Ne gördün?"

"Sanki bilmiyormuşsun gibi..." Alaycı gülüşümün ardından göz ucuyla Aryen'e baktığımda yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. "Neden bana, neyden bahsettiğimi anlamadığını söyler gibi bakıyorsun?"

"Neyden bahsettiğini anlamadığım için olabilir mi?" Kaşlarını çattığında sert hatları gölgelendi.

"Nasıl yani?" dedim önüme dönerek. "O korkunç rüyayı göstererek bana işkence eden sen değil miydin?" Kime ait olduğunu bilmediğim buz mavisi gözler zihnimde canlanınca ürperdim.

"Hayır." Sesi de en az duruşu kadar netti. "Yalnızca tılsım için suyun içinde olman gerekiyordu. Rüyanı yöneten ben değildim, bilincindi."

"Yani şimdi bana bilincimin beni başka bir kuleye kapatıp, aynalarla dolu odada yansımamı çalarak işkence ettiğini mi söylüyorsun?"

"Öyle mi oldu?"

Aryen gerçekten de her şeyden habersizdi. Derin bir nefes alarak kalbime yayılan korkuyu defettim. Rüyamda gördüğüm her şeyi detaylıca

anlattıktan sonra bunun ne anlama geldiğiyle ilgili sorular sordum ama Aryen düşünceli bir şekilde içine kapanırken bu hâline şahit olmamı istemiyormuş gibi beni önüme döndürerek saçlarımı taramaya devam etti.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Aynanın ruhuna, özgürlüğüm karşılığında yansımanı verdiğimi hatırlıyorsun değil mi?" diye sorduğunda öfkeyle hararetlendim birden. Bana ilk ihanetini böylesine rahatça dile getirmesine sinirlenmiştim. "Bu yüzden seni istiyorlar."

"Bu siktiğimin diyarında neden herkes beni istiyor!" Öfkeyle ayaklandığımda Aryen'in eli tarakla birlikte havada kaldı. Şaşkınlıkla kuşanan gözlerini üzerime diktiğinde alaycı gülüşü dudaklarının kenarına dokundu.

"Hayır Rena," diyerek ayağa kalktı. "Beni tahrik ediyorsun ama sana dokunmayacağım." Tam karşıma dikildiğinde omzumda topladığım saçlarımın ucunu baştan savma bir şekilde taradı. "Verdiğim sözleri yerine getirene kadar sana dokunmayı kendime yasaklıyorum. Yansımanı geri alıp güçlerini kazanmanı sağlayana kadar, kalbinde taşıdığın sırrı açığa çıkarıp laneti kırana ve aileni bulana kadar..."

O kadar beklemesek... Zihnim ve kahrolası kirli fısıltıları.

Tarak saçlarımda oyalanmaya devam ederken diğer eli gömleğimin yakasına bastırdı. Göğsümü tümüyle açıkta bıraktığında bakışları gözlerimden çekildi ve aşağı doğru kaydı.

Saçımı tarayan ahşap tarak, Aryen'in gözlerine eşlik eder gibi yavaşça omzumdan aşağı kayıp gömleğin yakasını aştı ve çıplak göğsümü tırmalayarak ilerlerken nefesimi tuttum. Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki heyecanımı gizlemek için nefesimi tutmak hiçbir işe yaramadı.

"Sana dokunmam hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sorarken yüzüme doğru eğildi. Bu kadar yakınımda olduğu zamanlarda onun yanında kendimi küçücük hissediyordum. Gölgesine esir düşmüşüm gibi...

"Gitmiyor," diyebildim, harflerin güçlükle bir araya getirerek.

"Bir daha söyle bunu..." Tarağın fırçası yavaş ve baskısı hafiflemiş olarak tenimde dolaştıkça Aryen'in yumuşak dokunuşlarını arzuluyordum. Bana yapabildiği, hissettirebildiği her şeyden nefret ediyordum; ama ona karşı koymak zorundaymış gibi hissettiğim için kendimden daha çok nefret ediyordum.

Bir adım geriye çıktığımda gülüşü iyice büyüdü.

Gözlerinin kısılmasıyla kirpiklerinin arasına saklanan gece mavileri beni iştahla süzerken davetkar bir biçimde dudaklarını yaladı.

"Seni kovalamayacağım," dedi sakince nefesini verirken. "Benden istediğin her neyse... Onu arzulamanı görmeye bayılıyorum ve bunun için çırpınman hoşuma gidiyor." Kurnaz iblis zihnimi mi okuyordu yoksa yapmaya çalıştığım şey tahmin edilebilecek kadar basit ve sıradan mı gelmişti ona? "Sana dokunduğum her seferinde çırpınan kalbinin gürültüsü... telaşla yaladığın dudakların... alnında biriken ter... soğuyan tenin..." Gülüşü pisleşti. "Hepsi çok hoşuma gidiyor."

"Kütüphaneye gidelim," diyerek zihnimi oyalamak istedim geriye doğru sendelerken.

Düşünme... düşünme... düşünme...

"Hay hay..." Elindeki tarağı önemsiz bir şeymiş gibi yatağın üzerine doğru fırlatıp yanıma geldi.

Belime sardığı eliyle beni kendine çektiğinde vücuduna sert bir şekilde çarpmamak için ellerimi kendime siper edip göğsüne tutundum. Doğrudan gözlerimin içine bakarken ayaklarımızın dibinden karanlık yükseldi. Yalnızca bir saniye içinde gölgeler ikimizi de Kâbus Sarayı'na taşıdı.

Yozlaşmış Harabeler denen bu yer, isminin hakkını veren bir karmaşayla karşıladı bizi. İnsanı içine hapsedip yutacakmış gibi devasa görünen raflar sonsuzluğa uzanıyormuş gibi koridorlar boyunca ilerliyordu.

Birçoğu dökülmüş kitapların ve rafların arasında dolaşırken yılların birikimine boyun eğmiş tozlu raflara bakarken yüreğimi hüzün kapladı. Aryen'in de kalbinin burkulduğuna emin olsam da yüzünde bunu göremediğimden oralı olmadım.

"Dediler ki; insanoğlu korkularını yendi, güçleri tanrıların önüne geçti.

Zaman yitip gitti, yeryüzü tebaası yozlaşıp diyara hükmetti.

Tanrılar bir yıkım gönderdi; insanoğlunun kibri kıyametin önüne geçti.

Tanrılar birbirine girdi; insanlığı düşman belledi.

Peri diyarına alamet gönderdi; insanı dizginlemeyi emretti.

Kâbus gözlendi, ruh çelindi, ışık getirildi.

Kaos diyara sirayet etti ve insanoğlu sihri keşfetti."

Aryen bir anda durdu bu söylediklerinin ardından. Sanki bir yerden okuyormuş gibi ezbere konuşuyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bu hâli korkutucuydu ama tepkisiz kalmak için elimden geleni yaptım.

"İnsan diyarı bir günah işledi.

Peri diyarı bir günah işledi."

Rüyamda bana söylenenler...

"Yaratılış ve Yokoluş tanrıları yozlaşmış halkın yeniden uygarlığını kurması için suretlerinden bir nefes üflediğinde güzel yüzlü, ışık saçan tanrıçalar dünya hayatında yerel halka eşlik etti. Karanlığın ve aydınlığın tanrıçaları yeni bir yaşam için ölümsüzlüklerini feda ederken onlara inananları peşlerinden getirdi.

Âlemler birbirinden ayrıldığında Eski Uygarlık başka bir boyuta çekildi. Kimsenin ulaşamayacağı, Ayna muhafızlarının koruduğu sihirli bir boyuta..."

Aryen sustu ama sesi zihnimde aynı cümleleri tekrarlamayı sürdürdü.

"O halkın yozlaşmasına sebep olan kadın, benim annem..." Gözlerini üzerime dikti. "Cennet'ten bir elçi gönderilmiş insanlığın üzerine. Yozlaşmış halkı hizaya soksun, tanrıların gazabını onlara bildirsin diye. Annemse görevini yapmak yerine diyarın ilk ve en büyük günahını işlemiş. Âşık olmuş. İnsanoğlunun zayıf iradesi bir hastalık misali esir almış onu, Ateş Krallığı'nın lorduyla birlikte olmuş. Bir insan ve bir peri..."

İnsan diyarı bir günah işledi.

Peri diyarı bir günah işledi.

Bir insan, peri lorduna âşık olmuşsa ne olmuş yani?

"Annen bir insan mıydı?"

Raftan siyah deri kaplı, binlerce sayfayı içinde barındırdığı belli olan kalınlıkta kocaman bir kitabı eline alarak konuşmaya devam etti.

"Yeryüzünde yaşayan ilk tanrıça Gaia'ydı. Dolaylı ya da dolaysız her şeyin kaynağı... Onun kurduğu düzen bozulmaya başladığında bir tanrıça daha gönderildi yeryüzüne. Astar. Cennetin Kraliçesi Astar." Diyarın geçmişinden bahsederken tüm keyfi kaçmıştı. "Ester dedi kendine yeryüzünde. Tanrıların isteğini yerine getirmek şöyle dursun; şehvetine düşkünlüğüyle bilinen Astar, yeryüzü halkıyla gönül eğlendirip tanrıla-

rın emrini hiçe sayınca zaman içinde ışığını annemin üzerinden çektiler. Bir ölümlü gibi hayat sürmeye mahkûm edildi." Ağzım açık dinliyordum Aryen'i. "Bu onun hiç umurunda olmadı ve insanlarla gönül eğlendirmekten sıkılıp ateş lorduna âşık oldu."

Rastgele kitabın sayfalarını karıştırırken anlatıyordu kalanını.

"Yıllarca gizli saklı devam eden bu yasak aşkın meyvesine... diyarın günah tohumu dendi. İlk günah."

Rüyamda gördüğüm kadın... Astar mıydı ya da Ester... her neyse. Onun suya bıraktığı çocuk, ateş lordundan olan çocuğu muydu?

"O aşkın meyvesi..." Sormakla sormamak arasında yaşadığım endişeye bir son verip konuştu Aryen.

"Ben değilim," dedi net bir şekilde. "Ateş lordunun bile karşı olduğu bu hamileliği isteyen tek kişi Ester'miş ama tanrıların ve yeryüzü halkının gazabından korktuğu için çocuğun ölümüyle bu günah temizlenmiş."

"Peki... Sonra?"

"Ester durmamış. Başta Ateş Krallığı olmak üzere tüm peri diyarından, insan diyarından ve tanrılardan alacağı intikamın peşine düşmüş. Peri diyarından element taşlarını çalmış. İnsan diyarını iyice yoldan çıkarmış, yedi büyük günahı fısıldamış kulaklarına." Burnundan soluyarak yürümeye devam ettiğinde peşinden gittim. "Kimisi Ester'in kendi çocuğunu öldürdüğü için lanetlendiğini söyledi. O yalnızca yeryüzünün laneti oldu. Zekasıyla, göğsünde aşkı ve çocuğu için yanan intikam ateşiyle... Yeryüzünü karanlığa sürükledi."

Dehşete düşmüştüm ve ifademi gizleyemiyordum. Aryen'in annesi şeytanın teki olmalıydı, tüm düzeni mahveden kişinin bir kadın olması akıl alır gibi değildi. O kadının Aryen'in annesi olması ise çok daha korkunçtu.

"Tanrılar ne yapmış peki?"

"Ester'e cennetten kovuldu denildi. Kendi krallığından kovuldu. Tanrılar şeytan dedi ona, halkı yolundan saptıran... Günahların elçisi, günahkarların öncüsü diye taşlandı."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Gaia, tanrıların emriyle sonsuz uykuya yatmadan önce gökyüzünden dört yıldız indirip onlara birer beden bahşetmiş. Ateş, su, toprak ve havanın elçisi olarak peri diyarına hükmeden dört elçi..." Derin bir ne-

fes aldı. "Tanrılar, Ester'in güçlerini alıp onu ölümlü hayatına mahkûm edince Ester, peri diyarından çaldıklarını kullanmayı öğrenmenin yollarını aramış. Elçiler ve onların soyundan gelenler dışında kimse bu dört elemente hükmedemezdi ama Ester..."

"Onun da bir yolunu buldu?" Alaycı soruma olumlu anlamda cevap veren Aryen'e attığım bakışın tarifi olamazdı. Bir yanım Cennet'in kraliçesine hayranlık beslerken diğer yanım her şeyi mahvedecek kadar kurnaz olan Aryen'in annesinden delicesine korktu.

"Çaldığı elementleri kullanabilmek için kaosu açığa çıkardı. Element taşlarının gücüyle, tanrıların kendisinden aldığını yeniden elde etti; insan diyarında kaostan güç doğurdu. Büyüyü keşfetti. Kara büyücü, Kaos'un kraliçesi oldu."

"Vay canına," diyebildim sadece. "Annen fena bir kadınmış."

"İsmi lanetle anılır," diye ekledi. "Tanrılara baş kaldıran bir kadından başka nasıl bahsedilirdi ki zaten?"

"Haksız da sayılmazlar ama... Ne dersin?"

"Doğru." Omuz silkerek kitabı yerine koydu. "Âlemlerin birbirinden ayrılıp peri ve insan diyarının arasında yıkım getiren savaşın yaşanmasına bile Ester sebep oldu." Hem Aryen'in söyledikleri hem de bıraktığı kitap aynı anda dikkatimi cezbetti. Tüm o sayfaların içeriğini bilmek istedim. Laneti olduğum diyarın geçmişini, krallıkları öğrenmek istiyordum.

"Ester, kendi varlığına son vermeden önce Eski Uygarlık'tan çaldıklarını diyarın kalbine gizledi. Ve o gece, sabahı göremedi dört krallık. Kendilerini Mienas'tan ayırıp başka bir boyutta uykuya yattılar."

Demek en başından beri diyarı lanetlediğinden bahsedilen büyücü, Aryen'in annesiydi.

"Yansıyan Şehir..." diye mırıldandım.

"Yansıyan Şehir," diye yineledi Aryen. "Ulaşılması imkânsız olan... Saklı Diyar."

Beynimde bir düşünce oluştu o an. Daha önce Aryen, Estar Duvarı ismini; laneti gerçekleştiren büyücüden aldığını söylemişti. Demek annesinin cennet ve yeryüzü isminden alıyormuş.

"Hiç yolu yok mu?" Sorumla birlikte Aryen'in gözlerine karanlık çöktü.

"Olmamasını dilersin." Sesi zehirli bir sarmaşık gibi beni esir alıp kalbimi sıktığından nefes alamadım. Ailemi bulabilmek için Yansıyan Şehir'e girmem gerekiyordu ve oraya girmenin imkânsız olduğu söyleniyordu.

"Sen denedin ama?"

"Bu yüzden aynaya hapsolduğumu, yüzlerce yıl ıstırap çektiğimi, krallığımın yıkıldığını ve diyardaki hükmüme son verildiğini hatırlatmama gerek var mı?" Aryen'in öfkesi gözlerinde harlanınca bir adım geriye çıktım ve konuyu üstelemekten vazgeçtim.

Farklı farklı kitapları alıp bıraktı raflardan. Bazısının dışını inceledi sadece, kimisini yalnızca birkaç sayfa okuyup yerine bıraktı. Meraklı ve gergin ifadesinin sebebini öğrenmemin imkânsız olduğunu bildiğimden hiçbir şeye dokunmadan kütüphaneyi turladım sakince.

"Yarın şafak sökmeden yola koyulacağız." Bir diğer kitabı da yerine bırakarak benden tarafa döndü yönünü.

"Korkmalı mıyım?"

"Biraz." Tek gözünü kısıp eliyle işaret yaptığında keyfim kaçtı. "Yanında ben olacağım, korkma."

"İşte şimdi korkmaya başladım." Küçümser gibi tek omzumu silkerek önümde duran ince bir kitabı raftan çektim. Merak ettiğimden değil sadece bir şeyle oyalanıyor gibi görünmek için.

"Gökkuşağı Sarayı'na gitmen gerekecek," dediğinde kitabı olduğu gibi bıraktım boş bir yere. "Ama bana söz vermeni istiyorum."

"Ne konuda?" Maysa denen zalimin yaptıkları hücum etti zihnime.

"Sakince odana gidecek, hiçbir şeye karışmadan benim gelmemi bekleyeceksin."

"Bu gece de gelecek misin?" diye sordum hayretle.

"Her gece yanında olacağım."

Aryen'le geçen geceler... Onun yanında hissettiğim güven duygusu ve huzuru diyarın başka hiçbir yerinde bulamadığım için duyduklarımın mutluluğu yüzüme yansıdı.

"Kristal kolye nerede?" İnsan diyarında benden çaldığı kolyeyi merak ettim. Yarın o kristaller sayesinde buz kraliçesinden güçlerimi isteyecektim. Hangi krallığa ait olduğumu deli gibi merak ediyordum.

Aryen gömleğinin içine elini soktuğunda zincir sesi kulaklarıma dol-

du. Kolyeyi göğsünden çıkardı. Kolyenin ucunu avucunun içine alıp bana doğru uzattığında kızıl ve mavi ışıltılarla parlayan minik kristaller kütüphanenin ürkütücü karanlığında bana göz kırptı.

"Güçlerim bunun içinde mi gerçekten?" diye sorarken çekingen bir tavırla kolyenin ucuna dokundum. O an bir elektrik akımı kolyeden parmak ucuma ve oradan tüm vücuduma aktı sanki.

"Hem de hepsi."

"Çok heyecanlıyım," diye mırıldanırken kolyeyi avucumun içine aldım.

"Güç seni heyecanlandırıyor mu?" Kaşlarını kaldırdı şaşkınca. "Korkutmalı oysaki... Elinde güç taşıyanın cezası sırtında hedef tahtasıyla dolaşmaktır, Rena." Dişlerini sıkarak konuştu. "Ne dilediğine dikkat etmelisin."

"Şimdi zayıfım," diyerek geriye çıktım ve teslim olur gibi kollarımı iki yana açtım. "Yine de tüm diyar benim peşimde. Söyle bana, sahiden tehlikede olanlar yalnızca elinde güç taşıyanlar mı?"

"Sen, o gücü kalbinde taşıyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarıma tutundu. "Kalbinde taşıdığın sır eski uygarlığa ait ve bu da seni herkesin korktuğu kişi yapıyor."

"Öyleyse elimde de biraz güç olsa hiç fena olmaz." Kollarımı göğsümün altında birleştirip tıpkı Aryen gibi kibirle çenemi kaldırdım.

Kolyeyi boynundan çıkarıp başımdan geçirdiğinde elimi göğsüme bastırdım. Kristallerin avucuma batmasını sorun etmeden sıktığımda içindeki gücün ağırlığını hissettim.

"Emanetine sahip çık, yarın güçlerini alacağız," dedi koluma dokunarak. "Ve ben daima yanında olacağım." Elimi tuttu bu kez. "Artık gidelim mi?" Diğer elini omuz hizasına kaldırıp büyü yapmak için hazır hâle getirdi. "Yokluğunu kimseler fark etmeden dönmelisin."

Başımla onayladığım anda görüşüm karardı. Kütüphane karanlığa gömüldü. Gökkuşağı Sarayı'ndaki odamda gözlerimi açmaya kendimi hazırlamışken Kâbus Sarayı'nın büyük salonuna yansıdığımızı görünce donup kaldım.

"Rena?"

Erin koşarak yanıma gelip boynuma atıldığında hazırlıksız yakalandım. Beni kucaklayan o olmasaydı eğer muhtemelen yere yığılmış

olacaktık ama Erin'in peri kolları bedenimi sıkıca sarmalayıp ikimizi de keyifle döndürdüğünde gülüşlerim büyük salonda yankılandı.

"Erin, yavaş!" dedim neşeyle.

Erin'de benimle birlikte keyif dolu kahkahalar attığından ikimizin gülüşü salonu inletiyordu ama umursamadık. Kâbus Lordu'nun dik dik bize attığı bakışlara rağmen... çünkü biliyordum ki o gözler duyguları çok iyi gizlese de mutlu olduğunda ışıldıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Seni çok özledim!" Erin'in kollarından tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım, beni yere bırakınca. "Nerelerdesin sen?"

"Krallığıma geri döndüm," derken göz ucuyla Aryen'e doğru bir bakış attı. "Ait olduğum topraklara. Artık iyiyim ve güçlüyüm." Bir adımla geriye çıkıp kollarını iki yana açtı.

Enfer, Aryen'in yanında ellerini önünde kavuşturarak dikilirken bize doğru bakıyordu. Erin heyecanla anlatmaya devam ederken Enfer'le göz temasımız devam etti.

"Enfer'le eğitimlere de başladık. Basit numaralar öğrendim bile." Heyecanı öyle büyüktü ki sırıtışı tüm dişlerini göz önüne seriyordu. "Bak." Parmağını şıklattığında ne olacağını bilemediğim için önce Erin'e sonra salonun içine bakınırken az sonra büyük bir gürültü koptu.

Korkuyla iç çekerek arkama döndüm. Enfer'in biraz önceki yerinde olmadığını gördüm. Yerde acıyla kıvranırken bir yandan başını sıvazlıyor bir yandan da Erin'e küfürler yağdırıyordu. Aryen'e rağmen...

Enfer, Erin tarafından uçurulan ve kafasında kırılan dev vazonun ucu sivri kırıklarından birini eline alarak Erin'in karşısına dikildiğinde kendimi ikisinin arasında buldum. Kollarımı iki yana açarak kendimi Erin'e siper etmişken öfkeyle kızaran yüzü gülme isteğimi tetikledi ama ortalığı iyice kızıştırmak istemediğim için kendimi sıktım.

"Seni beceriksiz insan dönmesi!" Tam beni aradan çekip Erin'e bir şey yapacakken Aryen'in ayak tıkırtıları ikisini de durdurdu.

Erin bir bana bir Aryen'e bakarken sırıttı.

"Derslerime daha fazla çalışsam iyi olacak," dediğinde kıkırdamadan edemedim. "Vazoyu biraz sert ve yanlış yöne uçurmuşum..." Enfer'e doğru baktığında gözlerinde haylaz bir çocuğun sinsi ifadesi vardı ama o gözlerde kesinlikle pişmanlık yoktu. Bile isteye yapmıştı resmen. Benim biricik, aptal arkadaşım!

"Eğitim sürecinde olur böyle şeyler." Aryen ellerini arkasında kavuşturup ağır adımlarla yanımıza geldiğinde Erin ve Enfer birer adım geriye kaçıp saygı duruşuna geçtiler. "Erin'in en iyi şekilde eğitilmesinden sen sorumlusun Enfer."

"Elbette efendim." Enfer elindeki vazo kırığını avuçlarının arasında saklayıp saygıyla başını eğdi.

"Ve sen..." Erin'in karşısına geçtiğinde ikimizin arasında duruyordu şimdi. Meraklı bakışlarım Aryen'in omzunun yanından Erin'e dikildi. "En kısa zamanda öğrenmen gereken her şeyi öğreneceksin. Senin görevin..." Yan dönüp göz ucuyla bana baktığında göz göze geldik. Dudağının tek yanı hafifçe kıvrılarak tümüyle bana döndüğünde konuşmaya devam etti. "Erin... Senin en yakın arkadaşın öyle değil mi?"

"Öyle," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Bundan böyle de senin en yakının olmaya devam edecek. Senin güvenliğinden sorumlu baş muhafızın olarak hayatı pahasına seni korumaya yeminli bir nefer olacak." Erin, Aryen'in kendisine baktığını fark edince telaşa kapılıp bir adımla öne geldi. Yüzü şaşkınlıkla kuşanmıştı. "Anladın mı beni Erin?" Ne Erin'e ne de Enfer'e karşı mesafesinden ödün vermiyordu. O bir lord, ikisi de onun sadık adamları olarak diyaloglarını sürdürüyorlardı.

"Anladım lordum," diyerek diz çöktüğünde içimde garip bir his baş gösterdi. Erin benim en yakın arkadaşım, tüm sırlarımın ortağı ve çocukluğumdu. Şimdi karşımda diz çöküyordu ve bunu kabul etmek istemiyordum.

"Leydim," diyerek bana yöneldiğinde aynı kafa selamını bana da verdi.

"Bundan sonra hiç yanından ayrılmayacak." Aryen'in tebessümüyle minnet dolu bakışlarım buluştu. "Ama önce Enfer, onun en iyi şekilde eğitilmesini sağlayacak."

Enfer'e omzumun üstünden baktığımda bana güven vermek ister gibi başını salladı.

En yakın arkadaşımla aramızdaki ilişkiyi baş muhafızla leydi noktasına taşıdıkları için kalbime huzursuz, rahatsız edici hisler doluşsa da Aryen ile birlikte Kâbus Sarayı'ndan ayrıldık. İkimizi Gökkuşağı Sarayı'na

yansıttığında burada yalnız olduğumuza sevindim. Birine yakalanacağız diye ödüm kopuyordu.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Erin'den bahsediyordum.

"Senin güvenliğini sağlıyorum," diye karşılık verdiğinde huysuzlanarak odanın içinde adımladım.

"O benim arkadaşım. En yakın arkadaşım."

"İyi ya... Ben de bu yüzden onu seçtim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni benden başka bu diyarda biri koruyacaksa o da en yakın arkadaşın olabilir. Başka birine güvenemem. Enfer desen benim işlerimden sana vakit bulamaz. Geriye yalnızca Erin kalıyor."

"Onun zarar görmesini istemiyorum," dedim.

"Bu yüzden sıkı bir eğitimden geçecek zaten," dedikten sonra yanıma ulaştı ve odanın içinde volta atmamı önlemek için bileğimden yakaladı. "Sana ya da bir başkasına zarar gelmeyecek Rena." Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Sana söz veriyorum."

"Güçlerimi kazandığımda kendimi koruyabilirim."

"Asıl o zaman korunmaya ihtiyacın olacak," diye düzeltti. "Dedim ya... Elindeki güç eski krallıkların izini taşıyor olacak ve Büyük Kıyamet'ten beri hiçbir element elçisinin soyundan gelen olmadı." Dişlerini sıktığını görmek için çene kaslarına bakmam yeterli oldu.

Kulağa hiç de hoş gelmeyen bir yükü taşıyacakmış gibi görünüyordum. Daha buraya gelmeden önce diyar sırtıma hedef tahtasını asmıştı. Çok yakında kim olduğumu öğrenecek ve peşime düşeceklerdi.

"Diyarı neden sen yönetmiyorsun?" diye sordum. "O vakit korkacak hiçbir şeyimiz kalmaz. Kimse bana zarar veremez. Sen de krallığını yeniden kurarsın."

"Tahtı da tacı da geri alacağımdan emin olabilirsin." Bileğimi sıkıca kavrayan parmakları gevşedi. "Hepsi zamanla... Bunun için yüzyılı aşkın süredir bekliyorum, şimdiden sonra acele edecek değilim."

"Maysa'yı öldürelim." Bu bir teklif gibi görünse de aslında bir istekti. Yerine getirilmesi zorunlu bir istek... Benim için, onun için, diyar için... Herkes için Maysa'nın ölmesi şarttı.

"Önce güçlerini alalım," dedi elini üzerimden çekerek. "Her şey sırayla küçük kâbus." Dudaklarına şeytani bir gülüş yerleştiğinde kaçma

dürtüme engel olamayıp geriledim. Yüzündeki tekinsizliğiyle ruhuma saldığı korku, kalbimi pusuya düşürmüştü.

Aryen bir adım geriye çıkarak ortadan kaybolduğunda Gökkuşağı Sarayı'ndaki odamda yapayalnız kaldım. Boy aynasının karşısına geçmek için ağır adımlarla ilerlerken "Sen ve ben..." diye mırıldandım başımı dik tutarak. "Tüm diyarın kâbusu olacağız," diye ekledim.

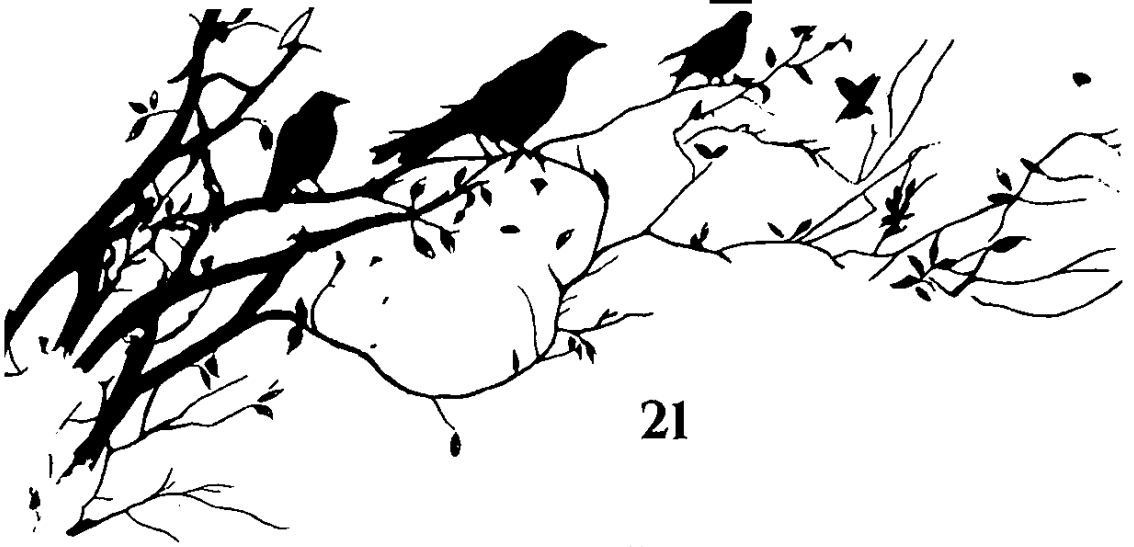
Adımlarım cesur ve kendinden emindi.

Aynanın karşısında kendimi görmeyi beklerken buz mavisi gözler karşıladı beni. Kolyenin ucunda hiddetlenen kristallerin içinde şimşekler çaktı. Göğsümdeki kristallerin saldırısına uğrayınca acı dolu çığlıklarım odayı sardı.

Aynanın içinden bir güç, omuzlarımdan itmiş gibi geriye savruldum, odanın ortasında yere yığıldım ve çarptığım soğuk zeminde boylu boyunca uzanırken bilincimi yitirdim.

"Diyar senin için kum saatini çevirdi ve geri sayım başladı."

"Bul beni Saklı Diyar'ın varisi..."

21

KARANLIĞIN FISILTISI

Kristal kolye göğsümde bir yangına sebep olmuş gibiydi. Aynada gördüğüm gözler rüyamdakiyle aynıydı. Kim olduğunu bilmediğim bu şey her neyse içimde garip bir his vardı. Ayna ruhu ya da ayna muhafızlarından biri olabilir miydi?

Göz kapaklarımın ağırlığıyla, göğsümde şimşekler çaktıran kolyenin bıraktığı ağırlık aynıydı. Gözlerimi açmaya cesaret edemedim, bedenimi soğuk zeminden kaldırmaya gücüm yetmedi. Aryen'in göğsüme bıraktığı dövmenin bittiği yere kolyenin ucu denk geliyordu. Acıyla yüzümü buruşturarak yerden destek alıp doğruldum. Boynumdan alnıma ve tüm vücuduma yayılan ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Hiç derdim yokmuş gibi bir de Aryen, yansımamı sattığı için ayna zırvalıklarıyla uğraşıyordum. Bir dakika... Büyükbabam Aynalar Kenti'nin efendisi değil miydi? Eğer onu bulursam belki bana yardım etmesini sağlayabilirdim.

Aynanın içinden uğultu gibi gelen cümle hâlâ zihnimde yankılanırken ayağa kalktım.

"Bul beni Saklı Diyar'ın varisi..."

Korku dolu gözlerle bakışlarım odada birilerinin olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki benden başka kimse yoktu.

Varis olduğumu bilen biri benim tarafımdan bulunmayı bekliyordu ve bu her kimse daha fazla şey biliyor olabilirdi. Ailemin kim olduğunu ya da benim kim olduğumu... Belki de bana ulaşmaya çalışan kişi ailemden biriydi?

Bu fikir kafamın içinde tepinirken kendimi sırt üstü yatağa bıraktım; ama ne aklımı toplayabiliyordum ne de dinlenmek için uykuya dalabi-

liyordum. Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek ellerimi karnımın üzerine yerleştirdim. Bazı şeyleri zamana bırakmalı, sorunları sırayla çözmeliydim.

Aynı anda her şeye yetişmeye çalışmak, hayatım boyunca kendimde rahatsız olduğum bir sorundu. İnsan diyarında bu kötü huyumdan kurtulamamıştım; ama bu diyarda daha dikkatli olabilirdim çünkü aksi hâlde zararlı çıkacak kişi ben olacaktım.

Önce güçlerimi almaya odaklanmalıydım.

Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes alsam da düşüncelerimi dizginleyemedim. Sakinleşmek için aldığım her nefes bıçak gibi ciğerlerime saplanıyor, kanattığı yerden yeni acılar doğuyordu. Tamamı kanayan düşüncelerin her biri zihnimden geçerken geleceğimdeki günleri bulandırdı.

Önümü göremiyordum. Bundan sonra olacakları... Daha önce olanları... Hiçbir şeyi aklım almıyordu.

Öylece tavanı izlerken ne kadar süre geçirdiğimi umursamadım. Gün dönmek üzereydi ve güneş batmaya yönelmişti. Sessizliğin koynuna kıvrılmış yatıyordum ki odamın kapısı gürültüyle açılıp içeri Liya ve peşinden iki minik peri girdiğinde göz ucuyla bakmak dışında neredeyse hiç tepki vermedim. Bedenimi esir almış zihnimdeki zehirli sarmaşıklar nefes almamı bile güçleştiriyordu.

"Leydim." Liya'nın neşeli sesi daha bana ulaşmadan gözleri beni bulduğunda yüzündeki neşe toz olup havaya karıştı. "Rena!" Öfkeyle parladığında bile oralı olmadım, dönüp bakmadım ve tavanı seyrime devam ettim.

"Dışarı çıkın." Liya ardından gelen perileri başından defetti. Perilerin aceleyle kanat çırpışları ve telaşla kapıyı arkalarından örtüşlerini işittim. Liya'nın neye carladığını bilmiyordum ama üstüme gelmeye kalkarsa onu paralayacağıma şüphe yoktu.

"Bu hâlin ne?" Liya'nın adım sesleriyle birlikte sesi de yükseldi. "Ben seni yola sokmaya çalıştıkça..." Yollar bana giriyor Liya, canımı sıkma.

Diyara geldiğimden beri ağzım bile bozulmuştu. Bir kibrit çakıp diyarı yok etmek mümkün olsaydı, şimdi ormanın derinlerinde kuru dallar topluyor olurdum.

"Sen iflah olmaz bir leydisin."

"Liya."

"Kraliçe Maysa senin en iyi şekilde saray adabını kavraman için beni görevlendirdi. Büyükbabanıza duyduğu saygıdan eğitimini üstlendi ama sen..." Liya kendini annem sanıyor olabilir mi?

"Liya."

"Ama sen nezaketi öğrenmek şöyle dursun her gün başına buyruk hâllerinle batağa batıyorsun."

"Liya..."

"Keybos topraklarından uzak dur, o bağnaz lorddan da onun yozlaşmış hanesinden de uzak dur dedikçe ayağın oradan eksilmez oldu. Bu saygısızlık, büyük saygısızlık... Ben bilmiyor-"

"Bir sus yahu! Kafa bu, kafa... Yeter." En nihayetinde, sabrımı tüketmişti. "Beni rahat bırak." Donup kalmış Liya'nın yanından geçip köşedeki boy aynasının karşısına geçtim.

"Onunla görüşmeniz çok tehlikeli." Bu peri kızı kafayı yemiş gibi bir sen bir siz deyip duruyordu. Bu diyarda benim ayarlarımla oynayan en baş belası kişi Liya olabilirdi.

"Niyeymiş?" diyerek omuz silkerken aynadaki yansımama baktım. En azından yansımamın bir gelip bir gitmesi iyiydi ama bir gün hiç olmadık yerde yakalanırsam ne yapacağımı bilmiyordum.

"Çünkü o..."

"Çünkü o tehlikeli, kötü, zalim... Sus artık Liya." Aynadan gözlerimi üzerine dikip bakışlarımla ona saldırdım. "Lord Aryen'in diyara dönüşünü kraliçen bile kabul etmişken sana ne oluyor acaba?"

"Kraliçemin emirleri her şeyden üstündür Rena," diyerek bir adım attı bana doğru. "Lakin senin güvenliğin de benim için önemli."

"Aa..." Elimi ağzıma siper ettim. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Aptal bir insan kızısın," diyerek beni küçümsediğinde ona bu kez omzumun üstünden baktım. "Ama yine de kalbin çok temiz." Kalbimle ilgili tek kelime dahi duymak istemediğimi alnıma mı yazmam gerekiyor?

"Leydim olduğun için seviniyorum Rena."

"Var bunda bir bit yeniği," diyerek önüme döndüm. "Dur bakalım çıkar kokusu. Kolayına beni sevmiyorsun sen, bir haltlar döndüğü belli."

Bir kısmı omuzlarımda toplanmış, bir kısmı gömleğin içinde kalmış

dağınık saçlarımı düzeltmek için ellerimi enseme atıp geriye savurdum. Kürek kemiklerimin üzerine kadar uzanan koyu kumral saçlarımın hepsi sırtımda toplanınca Aryen'in gömleğiyle baş başa kaldım.

Aryen'in gözleri gibi... insanın huzurunu kaçıran simsiyah, gece koyusu kumaş... Aryen kokan gömlek ruhumu sarmalıyordu.

Onu özlememeliydim ama kahretsin ki onu özlüyor, yanımda istiyor ve günden güne bağlanıyordum.

Kendi gözlerime dalıp gittiğimde bile gözlerimin ardında Aryen ve onun cezbedici güzelliği vardı. Kulaklarımda onun ilahi sesi ve vücudumun her yerinde onun sıcaklığı...

"Aşk olsun!" dedi Liya. "Sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

"Ne zamandan beri?" *Saraya geldiğimden beri o kahrolası kraliçene övgüler yağdırıp duranlardan biri de sensin.* "Kraliçenden zaman mı kalıyor?"

"Haksızlık ediyorsun Rena." Yatağımın ucuna oturdu kibar bir şekilde. "Her zaman senin iyiliğini düşünerek hareket ettim... Her zaman."

"Kötü biri olsaydım da benim iyiliğimi düşünür müydün Liya?" Tuzak soruyu patikaya yerleştirmiş oldum. Kraliçenin sonu geldiğinde onunla birlikte son bulacak bir hayatın mı olacak yoksa masumlarla birlikte özgür mü kalacaksın şimdi belli olacak Liya. İyi düşün aptal kız, iyi düşün. Yakma kendini.

"Kötülük bu diyarın hastalığı oldu hep." Başını salladı bilmiş bir şekilde. "Kötülük yapan daima lanetlenir. Nasıl ki iyilik yapan diyarın lütfuyla ödüllendiriliyorsa... Kötülüğün yanında olanlar da cezasını elbet çekiyor."

"Yani?"

"Kötü birinin iyi bir hayat sürmesini dilemezdim."

"Kim olursa mı?"

"Kim olursa derken?"

"Lordlar, leydiler ve kraliçe de buna dahil mi?"

"Eğer kötü bir leydinin hizmetinde olsaydım ya da kraliçemiz zalim olsaydı Periler Ormanı'na döner, çok daha sakin ve sıradan bir hayat yaşardım." Bunu söylerken iç çekmesi dikkatimden kaçmadı.

Arkamı dönmeden önce gömleğin uçlarını çekiştirerek bacaklarımı örttüm. Birkaç adımla Liya'nın yanına ulaştığımda kalçalarımın altında ellerimle gömleği sabitleyerek Liya'nın yanına oturdum.

"Oraya dönmek ister miydin?"

Hiç düşünmeden başını iki yana sallayınca beklediğim cevabın bu olmadığını fark ettim. Ondan daha hüzünlü bir cevap beklemiştim açıkçası çünkü iç çekişi alenen geçmişi yad etmişti.

"Hiç istemedim." Dudaklarını içe katlayıp yutkundu.

"Neden peki?"

"Keybos Krallığı..." Gözlerini üzerimden kaçırdı ama benden çok giyindiğim gömlekten kaçar gibiydi. Aryen'i ve onun krallığını anımsatan bir şeyi görmeye tahammülü edemiyordu. "Gölge Avcıları, Periler Ormanı'nı yağmaladığında ailem onların zalim kılıçlarından ve oklarından kurtulamadı. O gece baskın yapıldığında güneş bir daha hiç doğmayacak sanmıştım." Başını kaldırıp doğrudan yüzüme baktı. "Ama doğdu. O zamanlar küçük de olsam hiçbir şeyi unutmadım. Bize saldıranları da yaktıkları peri köylerini de masumların çığlıklarını da unutmadım hiç."

Bu yüzden Keybos Krallığı'ndan ölesiye nefret ediyordu demek... Haklıydı ama bu emri veren Aryen olamazdı. Öyle olsa ormanda karşıma çıkan peri kızı Suray'a kendi topraklarında bir yaşam sunup himayesine almazdı.

"Bunu Aryen mi yaptı?" diye sordum korkarak da olsa. "Emri o mu verdi?"

Liya sessizliğini korudu ama cevap vermekte gecikmeden başını iki yana salladığında dört nala koşturan kalbim duruldu. Ayağımın altından kayan dünyam bir anda yerine geliverdi. Aryen'in suçsuz olduğunu Liya'dan duymak, içime soğuk sular serpmişti.

"Simav," diye mırıldandı. "Kuzenim. Beni o kurtardı. Kraliçeye sığındığımızda ikimizin de sarayda görevlendirilmesi için eğitilmesini buyurdu." Başını dikleştirdi. "Kraliçe Maysa'ya da Glander Krallığı'na da bağlılığımın asıl sebebi bu. Yeni bir hayat bahşedildi bana bu sarayda."

Simav'ın uğursuz yüzü geldi gözlerimin önüne. Kulağının altına kadar bukle bukle uzanan sarı saçları ve kireç gibi yüzünde parıldayan açık mavi gözleri... Bir de Liya'nın yüzüne baktım göz ucuyla. Gerçekten de ne kadar benzediklerini bu zamana kadar fark edemediğime şaşırdım. Demek bu saraya birlikte sığınmışlardı...

"Anladım." Başımı belli belirsiz sallayarak önüme döndüm.

Maysa, onun gözünde gerçek bir kurtarıcı; diyarın ışığıydı. Oysa

diğer köylerdeki sebep olduğu acıları bilse asla böyle düşünmezdi. Liya'nın hem insan hem de peri diyarında eşine az rastlanan tertemiz bir kalbi olduğu belliydi. Bu zamana kadar beni korumaya çalışırken hep kraliçe onu görevlendirdiği için zorunluluktan yaptığını düşünmüştüm. Meğer iyi biriymiş.

"Kabul et, siyah bana çok yakışıyor!" diyerek ayaklandığımda neşeli gülüşlerimiz odayı kucakladı. "Düşündüm de bundan sonra hep siyah tercih edeceğim." Gömleğin etek uçlarından tutup iki yana çekiştirerek aynanın karşısına kadar parmak uçlarımda döne döne gittim.

"Sakın leydim!" diyerek o da kalkmıştı. Aynadan ona baktığımda göz pınarlarında biriken yaşları aceleyle sildiğini gördüm. "Bu sarayda siyah pek hoş karşılanmaz."

"Siyah giyenleri gördüm."

"Onların kumaşı farklı," diye saçma sapan bir karşılık verince yüzümü buruşturdum.

"Sus Liya," diye azarladım. "Siyah siyahtır. Ve bana da çok yakışıyor. Nokta." *Aryen'in siyahı bana çok yakışıyor Liya. Onun karanlığı, gölgesi, gece gözleri üzerimdeyken kendimi nasıl da güçlü hissettiğimi bir bilsen şaşıp kalırdın.*

"Lord Aryen'den uzak durmalısın." Bir dost gibi yaklaştı bu kez. Sesi endişeli ve uyarıcıydı. "Onunla her ne işin varsa bitir. Uzaklaş hatta bir daha asla onu göreyim deme. Kaç Rena, o toprakların seni ele geçirmesine izin verme."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum ciddi bir tavır takınarak. "Madem Aryen'in sana bir kötülüğü olmadı, ondan neden nefret ediyorsun?"

"Kraliçemizi yüz üstü bıraktı o. Aynı zamanda diyarın görüp göreceği en kurnaz, tehlikeli ve tekinsiz lord. Başına buyruk, yasaları yok sayan, yasaklı kara büyülerin ve kaosun efendisi... Onun yanında her an bir tehlikeyle burun buruna gelebilirsin."

"Bir krallığı bile yok." Lütfen bu söylediğimi duymamış ol Aryen. Sadece sadık hizmetkârımın senin hakkındaki ön yargısını kırmasını istiyorum.

"Onun bir krallığa ihtiyacı yok." Liya'nın tavrı netti ya da gözlerindeki korkuyu gizlemek için öyle görünüyordu. "Bir lord ya da leydi,

krallığını kaybederse onunla birlikte gücünün de büyük bir bölümünü yitirir. Lord Aryen buna rağmen diyardaki en güçlü lord." Başını iki yana sallayarak söylediklerinin ne denli önemli olduğunu göstermeye çalıştı. "Diyardaki herkes ondan uzak durulması gerektiğini bilir. Bunu sen de aklından çıkarmasan iyi edersin."

"Diyarda güvenebileceğim az sayıda kişi var Liya." Yönümü ona döndüm. "Bunlardan biri sensen diğeri Lord Aryen."

"Ölümle dans ediyorsun." *Ya da ölüme sahip çıkıyorum.*

Aryen olmasa çoktan ölmüş olacağımı söyleyememek ne acıydı. Yasaklı bir büyüyle kalplerimizi birbirine bağladığı için hayattaydım. Eğer bana merhamet etmeseydi, eğer benim yaşamamı istemeseydi kalbim çoktan durmuş olacaktı. Sadece bu yüzden bile diyarda ilk ona güvenirdim.

"Bu beni korkutmaz." Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim. Diyardaki herkesin peşimde olduğunu ve ölümümü dilediğini varsayarsam; bir gün beni öldürecek kişinin Aryen olmasını isterdim.

Ama hayır...

Bu diyarda yaramaz bir kız çocuğu gibi her şeyin içinde ve ortasında, kurcalayan ve bozan, isteyen, mızmızlanan ve en nihayetinde elde eden olacaktım. Diyar, beni öldürmek istiyorsa ben diyarın boğazını kesmeden gözümü dahi kırpmayacaktım.

"Neyse," diyerek banyoya doğru yürümeye başladım. "Güzel bir duş alıp gevşemek istiyorum biraz."

Liya'nın karşılık vermesine fırsat bırakmadan çıplak ayaklarım beyaz mermerlerin üzerinde hızlıca ilerledi.

"Lord Ayas... Seni görmek istiyor."

"Ne sebeple?"

"Bir sebebi var mı bilmiyorum. Bana yalnızca kendisini ziyaret etmen söylendi." Yanaklarımı şişirirken bıkkın bir şekilde başımı geriye atıp kısa bir süre oyalandım.

"Pekâlâ," dedim göz devirerek. "Hızlıca bir duş alıp çıkayım da hazırlanmama yardım et." Ofladım. "Sevinebilirsin Liya, sana iş çıktı. Banyodan çıktığımda beni süsleyebilirsin."

Ayas ve bana sunduğu teklif mide bulandırıcı bir böcek gibi zihnimde turlarken tüm vücudum kaskatı kesildi.

Bana evlenme teklifi ettiğinde Aryen'den öyle nefret ediyordum ki sırf ona inat olsun diye bile evlenebilirdim ama şimdi... Aryen'le ihtiraslı yakınlaşmalarımız olmuşken Ayas'a ne diyecektim?

Sahi... Aryen bu konuda hiç konuşmamıştı. Sebebi öfkesini dizginlemek miydi yoksa umurunda bile olmamış mıydı?

Bir anlığına... sadece bir an Ayas'ın teklifini kabul etmeyi, Aryen'i çıldırtırmayı diledim ve bu şeytani fikrin cazibesiyle zihnim uyuştu. Böyle bir şey yaparsam sonrasında olacakları düşündüğümdeyse karnıma sağlam bir yumruk indirmişler gibi kasılarak nefesimi tuttum.

Sıcak suyun altından çıkmayı hiç istemedim. Küvetin etrafındaki irili ufaklı bitkiler, beyaz mermerlerden inen sarmaşıklar, doğrudan gökyüzüne bakan ızgaralı pencerelerden esen ılık rüzgâr eşliğinde mest olmuştum.

İçeriden gelen tıkırtılarla gözlerimi açtım. Kendi karanlığıma ve zihnimin bataklığına öyle bir batmıştım ki uyuklar gibi bir hisle göz kapaklarımı araladım. Omuzlarımdaki köpükleri vücuduma yayarken başımı çevirip kapıya doğru baktım ama tıkırtıların seslerini anlayamadım.

Birkaç dakika daha oyalanıp üzerimdeki yorgunluğu yeterince defettiğimi düşününce küvetten çıkıp havluya sarıldım. Saçlarımı da ayrı bir havluyla sardıktan sonra buharlı aynada kendimi inceledim.

Banyodan çıktığımda Erin'in, Liya'yla bir şeyler konuştuğunu görmek garip hissettirdi. Erin'in bir peri olduğunu, bu diyarda beni korumaya yeminli tek muhafız olduğunu ve onun leydisi olduğumu bilmek tuhaftı.

"Rena." Banyonun girişinde Liya'nın omzunun üstünden bakıp beni görünce neşeyle parladı gözleri.

"Erin."

Hızlıca giyinme odasına yönelip elbiselerimi karıştırmaya başladım. İçlerinden taş rengi bir elbiseyi seçip kenara bıraktıktan sonra iyice kurulandım.

Helenistik bir tarzı olan elbise her ne kadar sade olsa da dökümlü kumaşıyla epey gösterişli bir havası vardı. Daha önce Ayas'ın tunikle-rinden biriyle aynı renk olan elbiseyi fazlaca beğendiğimden seçmiştim.

Bu sarayda ciddi anlamda koyu renkler kasvetli geliyordu insana. Sanki Gökkuşağı Sarayı'nda elbiseler bile cıvıltılı, açık ve pastel tonla-

rında olmalıymış gibi... Sarayı yöneten zalim kraliçenin kalbinin kirli karasını örtbas etmek içindi belki de.

Vücuduma sarmaşık gibi dolaşan kumaşın serinliğiyle ürperdim. Elbisenin iki yanında ve sırtında bir pencere şeklinde dekoltesi olan elbiseye bayılmıştım. Takı ve koku işlerini en sona bıraktığımdan elbiseyi giyer giymez odadan çıkıp Erin ve Liya'nın yanına döndüm.

"Bir çay içmez miyiz?" Liya'ya karşı söyledim ama bir teklif olarak değil, kibarca sarf edilmiş bir emirdi.

Liya başıyla onaylayıp kapıya doğru yöneldiğinde Erin'e bakıp gülümsedim. Aynı şekilde kocaman bir sırıtışla karşılık verdiğinde elinden tuttum, birlikte terasa çıktık. Terastaki divana kendimizi atarken yarım yamalak kuruladığım saçlarım elbisemi ıslatmasın diye karmaşık bir topuzla ensemde topladım.

İkimiz de sarayın dışına bakıyorduk. Baktığımız yer uzaklardaki dağların yamacı, güneşin kucakladığı gökyüzü ve Glander topraklarının neşeli yüzü gibi görünse de aslında çok daha uzağa bakıyorduk. Elimizden alınan hayatlarımıza, bizden çalınanlara ve tepetaklak oluşumuza... Birbirimize bakmaktan korkuyorduk çünkü bakarsak ağlardık, biliyorduk.

Ne bir kelime konuştuk ne de bir bakışta buluştuk... Bir süre sadece dalıp gittik, şimdi bizden çok uzakta bir hayal gibi gelen geçmişimize.

"Çok garip değil mi?" Gölge gibi üzerimize düşen sessizliğe ışık tutar gibi konuştum. "Daha dün gibi insan diyarındaki hayatımız... Mienas hakkında atıp tutmalarım ve senin koşulsuz inancın..."

"Çok garip," diye mırıldandı.

"Şimdi ikimiz de buradayız. Sen ve ben. Farklı bir diyarda olsak bile hâlâ yan yana, birbirinin en yakını ve güvenebileceği tek kişileriz." Uzanıp elini tuttum. "İyi ki benimlesin Erin, iyi ki geldin buraya. Biliyorum bu senin tercihin değildi, zorunda bırakıldın ama sen olmasan bu diyarda ne yapardım bilmiyorum."

Buğulu gözleri önce ellerimize baktı, sonrasında benimkilerle buluştuğunda buruk bir tebessüm dudaklarını çekiştirdi.

"Asıl sen olmasan bir gün bile yaşayamazdım. Sayende, dik duruşun ve güçlü oluşun beni hayatta tuttu. Sen, Aryen'e ya da diğerlerine kafa tutmasaydın kim benimle ilgilenirdi ki? Bu sarayda tedavi edilmem bile senin sayende..." Başını eğdiğinde kendini değersiz hissetmesi kalbimi yaraladı. "Sen olmasaydın ben de olamazdım."

"Böyle söyleme." Çenesinden usulca tutup başını kaldırdım. İçimden ağlamak geliyordu ama bunu istemediğimden kendimi sıkıyordum. "Senin uğruna her şeyi yaparım ben. Karşı çıkmam gerekirse karşı çıkar, savaşmam gerekirse savaşırım. Sen ailemsin Erin, en yakınım, arkadaşımsın. Sana zarar gelmesine nasıl izin verebilirdim ki?"

"Sen de benim için öylesin." Elini tutan elimin üzerine diğer elini koyduğunda daha büyük bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Bu diyardaki ve insan diyarındaki tek ailem sensin ve sana yemin ederim ki kimsenin sana zarar vermesine izin vermem."

Benim gibi o da güçlerini keşfetmemişken böylesine gözü kara olması, bir yandan mutlu etse de diğer yandan endişelendirdi. Bu diyar tehlikeliydi ve Erin'in benden önce kendini korumayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. Endişemi gizlemek için aklıma gelen ilk cümle bu olmuştu.

Liya bir başka periyle birlikte çay ve atıştırmalıkların bulunduğu koca bir tepsiyle terasa girdiğinde geriye yaslandık. Önümüzdeki sehpaya servis yapılmasını beklerken ikimiz de konuşmadık ama gözlerimiz birbirinden ayrılmadı, gülüşlerimiz hiç solmadı.

Mutfaktan gelen periler getirdiklerini sehpaya yerleştirdikten sonra odadan çıksa da Liya terasta durmaya devam etti.

"Liya."

"Buyurun leydim." Erin yanımızda olduğundan saygı konusundaki hassasiyetini koruyordu.

"Bize biraz izin verir misin?" diye rica ettim. "Arkadaşımla konuşmak istediğim bazı şeyler var." Avucumun içindeki elini daha sıkı tuttum Erin'in. O bir hizmetkâr, bir köle değildi. Benim muhafızım olarak görevlendirilse bile arkadaşım olduğu gerçeğini kimseye unutturacak değildim.

"Nasıl isterseniz." Hafifçe diz kırarak yaptığı reverans sonrası terastan çıktı.

Konuşmaya başlamadan önce odanın kapısının kapanmasını bekledim. Kapanma sesiyle birlikte uzanıp inci renginde fincanların birini Erin'e uzattım, diğerini kendime aldım. Dumanı üzerinde tüten, terasta olmamıza rağmen kokusuyla insanı mest eden çayın kokusunu içime çekerek geriye yaslandım.

Hemen sonra Erin'le aramızdaki mesafeyi azaltıp yönümü ona döndüm. Divandaki saten kılıflı kırlentlerden birini kucağıma alarak Mienas'a geldiğimden beri başıma gelen ve bildiğim ne varsa anlatmaya koyuldum. Eğer beni koruyacak kişi Erin'se kim olduğumu ve neler yaşadığımı bilmeliydi. Karşılaşma ihtimalimizin olduğu tehlikeleri bilirse daha temkinli davranabilirdi. Bizi bekleyen çok büyük bir tehlike; belki de bir savaş kapıdaydı.

Aryen'in takas olarak kullandığı yansımamın peşine düşen ayna muhafızları tarafından alıkoyulabilirdim. Diyardaki herhangi biri tarafından kalbime bir hançer yiyebilirdim ya da çok daha zalim olan biri kalbimi yerinden sökebilirdi.

Göze batmadan rahatça saklanmak için Ayas'ın evlilik teklifini kabul edebilir ya da Aryen'le başına buyruk, güçlü bir ikili olmak için yeniden kurmak istediği krallığına katılabilirdim. Güçlerimi almak için Buzlar Kraliçesi'ni ziyaret edecektik ve orada başıma neler geleceğini bilmiyordum. Belki de geri dönemeyebilirdim.

Maysa'yı yaptıkları yüzünden öldürmek istiyordum ama onu öldürürsem diyarın beni lanetleyeceğini biliyordum. Buna rağmen istediğim tek şey masumların öcünü almaktı.

Ailemi bulmak için Yansıyan Şehir'e gitmem gerekiyordu; ama herkes oraya gitmektense ölmeyi tercih ettiğinden başıma gelecekleri bilmesem de iyi şeyler olmadığı kesindi.

Kısacası ihtimaller, ihtimaller ve ihtimaller...

Hepsi de kötü sonla bitmeye yakın, insanın kalbini karartan ihtimaller.

"Saçma sapan çocuklarla buluşmaya giderken bile elim yüreğimde eve dönmeni beklediğim günleri hatırlıyorsun değil mi?" Erin'in titreyen sesiyle ürperdim. "Şimdi şu başına gelenler... Rena, bunlar bir şaka olmalı."

"Keşke." Belli belirsiz bir omuz silkmeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama değil. Hepsi gerçek ve yaşanıyor. Dikkatli olmalıyız." Boynumdaki kolyeyi çıkarıp avucumun içine alarak Erin'e gösterdim. "Yıllar önce güçlerim bu kristallere aktarılmış. Yarın şafak vakti Aryen'le birlikte yola çıkacağız."

"Lordumun yanında olması güzel," dedi içi rahatlamış gibi. "O çok güçlü ve sana değer verdiği belli."

"Kimse onu sevmiyor."

"Sen?" Şüpheci bakışları çivi gibi yüzüme çakıldığında gafil avlandım ve gözlerimi kaçırarak kendimi ele verdim.

"Yaşadığım çoğu şey onun yüzünden geldi başıma," diye mırıldandım. "Ama ondan nefret etmiyorum. Eylemleri bana zarar verse de hepsinin bir sebebi olması onun gözümdeki suçlu konumunu siliyor."

"Onu seviyorsun," dediğinde Erin'in yüzüne bakarken kendi yüzümün kireç gibi olduğuna emindim.

"Onun yanında olmak zorundayım," diyerek geçiştirmeye çalıştım. "Yoksa kalbimin duracağını biliyorsun. Ayas da bir yandan teklifine cevap bekliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum Erin, kafam allak bullak."

"Onunla evlenirsen lordum seni affetmez."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Ben de olacaklardan korkuyorum zaten."

"Lord Ayas kararı sana bırakmış nasılsa. İstemediğini söylesen ne olacak ki?"

"Ayas çok kibar, hiçbir şekilde tepki göstermeyeceğini zaten biliyorum ama sorun şu ki bu sarayda benimle müttefik olan sadece o var. Eğer onun kalbini kırarsam bir lordu reddettiğim için bütün gözler üzerime dönecek ve her hareketimden kuşku duyulacak."

"Haklısın." Erin'in yüzündeki çaresizlik gözlerine ulaştı.

"Ruh eşliğine daha çok var. Bir yolunu buluruz, şimdi düşünme bunları." Yanımda olduğunu söyler gibi elimi tutan Erin oldu bu kez. "Sen sadece çok dikkatli ol, kimsenin gözüne batma yeter. Birlikte her şeyi hallederiz."

"Biliyorum," dedim kocaman bir gülümsemeyle. "Sivri kulaklarınla çok daha yakışıklı olduğunu söylemeden edemeyeceğim!" Gülüşlerimiz terası inletirken eski günlerdeki gibi gülebilmeyi özlediğimi fark ettim.

"Leydi Rena'nın güzelliği yanında diyarda hiçbir şeyin önemi ve güzelliği kalmıyor biliyor musun? Sana baktıkça gözlerim kamaşıyor, güzelim benim." Sıkıca tuttuk ellerimizi. "Lordumun sana nasıl baktığını biliyorum. Gün gelecek, Maysa belasından diyarı kurtaracağız ve o gün geldiğinde senin doğru yerde durmanı istiyorum. Olman gereken yerde..."

"Aryen'in yanı?" Sorgular gibi havalandı kaşlarım.

"Düş ve Kâbus Sarayı Leydisi Rena olarak hüküm sürmelisin." İfadesi ciddi bir hâl alınca gerginliğim arttı. "Güçlerin hakkında kimse bir şey bilmiyor. Beklenmedik olan ve korkulan sensin, Rena. Kristallerden sana geçtiğinde açığa çıkacak gücün sınırını kimse tahmin bile edemiyor. Görmeden kimse edemez." Büyükçe yutkundu. "Bu gücün ortağı Ayas mı olsun istersin?"

"Aryen olmasını istiyorsun," diye mırıldandım.

"Ayas'la birlikte Maysa ve Glander Krallığı da gücüne ortak olacak, eğer evlenmeyi kabul edersen. Lanet, diyarı ve Maysa'yı zayıf düşürmüşken onlara bu gücü tekrardan kazandırmanı istemiyorum. Maysa topraklara yayılan laneti yıllarca Beyaz Ejder yumurtasından aldığı güçle idare etti ama öğrendiğime göre onu da kaybetmiş."

"Beyaz Ejder yumurtası mı?" diye sordum merakla.

"Beyaz Ejder onların kutsalı... Yumurtası ise krallığın güç simgesi ve kraliçenin diğerlerinden güçlü olmasını sağlayan kaynak. Eğer yumurta başkasının eline geçerse gücü de onunla birlikte geçer." İlk kez duyuyordum ve nasıl kaybettiğini içten içe merak etmiştim. "Krallıklar ilk kurulduğunda Keybos Krallığı kanatlarıyla bilinirdi. Güçlü kanatlar... Glander Krallığı da Beyaz Ejderlerin hakimiydi. Orrenia Krallığı ise güçlü savaş boynuzları, dilediği kılığa girme ve ruh çelme özellikleriyle kanatlara ya da ejderhalara ihtiyaç duymadı hiç. İstedikleri zaman kılık değiştirip kendi idarelerini sağladılar." Erin'in sahip olduğu bilgiler çok fazlaydı.

"Maysa'nın babasından önce Işık Leydi'si yaşayan son Beyaz Ejder'e hükmetti ama Lord Aryen'in kaybından önce Keybos Krallığı leydisi onu yok etmiş. Ejder'den geriye kalan yumurta krallığın gücü olmuş. Bir daha hiç Beyaz Ejder görülmemiş; ama hiç çatlamayan yumurtasının gücünü kullanmayı keşfeden Işık Lordu sayesinde bu bilgi nesilden nesile akmış."

Keybos Krallığı Leydisi... Aryen'in kayıp ailesi...

Krallıklar hakkında yeni bilgiler edinmiştim ancak sadece bir tanesine takılıp kalmıştım. Kanatlar... Aryen'in de kanatları var mıydı?

Güçlü, dev kanatları olan Aryen... Hayali bile nefes kesiciydi.

"Delirmek üzereyim," diyerek fincanı sehpaya bırakıp ayağa kalk-

tım. "Gerçekten zamana bırakmak istiyorum bazı şeyleri yoksa aklım başımdan uçacak diye korkuyorum." Erin haklıydı. Evlilik kararım dengeleri değiştirir, Maysa'ya güç verirdi. Kesinlikle Ayas'la evlenemezdim.

"Düşünme o zaman." Erin de benimle birlikte ayaklandı. "Sal gitsin. Nasılsa ben yanındayım, artık birlikteyiz. Her şeyin üstesinden geleceğiz."

"Lord Ayas'ın davetine katılmam gerek," diyerek odaya doğru yürüdüm. "Hazırlansam iyi olur." Aceleyle makyaj masasına geçtiğimde Erin de köşedeki berjere oturup fincanındaki çayı yudumlamaya devam etti.

"Dejavu oldum," dediğinde o geceden bahsettiğini anlayıp burkuldum.

"Ben de dejavu oldum şu an," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Her şeyin başladığı o gece..."

"Senin Mienas hakkında ileri geri konuştuğun son gece," diyerek düzeltirken imalı sırıtışıyla güldüm. "Sana o kadar söylemiştim, onlar kadim varlıklar böyle konuşma diye. Bak, ağzımıza sıçtın."

Kahkahalarımız ta odanın dışına kadar çıkmış olmalı ki biraz sonra Liya kapının sol kanadını açıp içeriye doğru başını uzattı.

"Gelebilirsin Liya," dedim gülüşlerimin arasından. Kendime engel olamıyordum çünkü sinirlerim bozulmuştu. Gerçekten de Mienas hakkında kötü konuştuğum son gün yansımamı kaybedip Aryen'i insan diyarına çekerek hayatlarımızı tepetaklak etmiştim.

Liya hazırlanmam için doğruca yardım etmeye koyuldu. Ara ara terasıma konan güvercinlerin huzur veren seslerinden biri kulaklarıma dolduğunda omzumun üstünden bakıp Erin'e gülümsedim.

"Enfer'le nasıl gidiyor?" diye sordum sohbet olsun diye.

"Gitmiyor," dedi omuzlarını düşürerek. "Her gün onun ucube suratını görmek zorunda kalıyorum ve üzerime çok geliyor."

"İyi ya işte, eğitiminin en iyi şekilde olması için çabalıyor," diye teselli etmeye çalıştım.

"Hayır!" dedi hararetli bir biçimde. "Ağzıma sıçıyor."

Liya dehşete kapılmış bir ifadeyle Erin'e döndüğünde yüzündeki ifade orta okul zamanında dünyayı burnumuzdan getiren müdireyi anımsattı.

"Böyle konuşmamalısınız!" diye ikaz etti parmağını Erin'e doğru sallayarak. "Karşınızda bir leydi var."

Erin'e göz kırparak karşılık vermemesini rica ettim. Liya'ya da herhangi bir şey söylemedim çünkü yine benim iyiliğim ve saygınlığım için çabalıyordu. Onun da bana olan bağlılığını bildiğimden Erin'in önünde olsa bile küçük düşmesini istemedim çenesi düşük, güzeller güzeli peri kızımın.

Liya karşılık alamadığı için kısa sürede öfkesini yatıştırıp işine koyuldu ve kalan süre boyunca hiç kıpırdamadan makyajımı tamamlamasını bekledim.

"Enfer'le iyi geçinmelisin," diye bir tavsiyede bulundum. Artık Liya'nın yanında bu konuları rahatça konuşabildiğime seviniyordum. Keybos Krallığı'yla ilişkilerimi bilmesi iyiydi.

"Nedenmiş?"

"Aryen'in baş muhafızı," dedim aynadan Erin'le göz göze gelerek. "Lordunun en yakın adamıyla ters düşersen hep tehlikede olursun." Bu tavsiyeyi verirken son derece ciddiydim.

"Haklısın," dedikten sonra yüzünde beliren şeytani gülüşüyle endişeye düştüm. "Ya da Enfer'i yerinden eder, lordumun en yakını olurum." Omuz silkerek ardına yaslandığında Liya'nın ölümcül bakışlar attığını gördüm. Erin'in kurnazlığından rahatsız olmuştu besbelli.

"Enfer özünde iyi biri."

"Bak sen!" Erin'in öfkeyle parlayan sesi beni bastırdı. "Ne zamandan beri Enfer'le iyi geçinir oldun? Daha diyardaki ilk gün bıraksam seni ikiye bölecekti."

"Lordu hakkında ileri geri konuştuğum içindi," diye düzelttim.

"Neyse ne! Bir kadına nasıl davranacağını bile bilmeyen yaban domuzunun teki!"

"Sakin olabilirsin Erin," diyerek kıkırdadım. "Tamam, en çok seni seviyorum, Enfer'le arkadaş olmayacağım korkma."

"Öyle bir şey yaparsan yüzüne bile bakmam ki zaten." İnsan diyarında değiliz şapşal. Senin leydinim ve bana yüz çevirirsen bedelini canınla ödersin. Ben yapmam elbet ama Aryen gözünü bile kırpmaz.

"Delisin!" Başımı hafiften sallamaya kalktığımda Liya çenemden tutup sabit kalmamı sağladı.

Sessizlikle geçen süre boyunca aynadan Erin'e baktım. Özlemle, eski hayatımızı izler gibi uzun uzun baktım ona. Çoğu zaman saçlarıyla uğ-

raşmak istemediği için üç numara tıraş ettirdiği saçlarını uzun zamandır ilk kez bu kadar uzun görüyordum. Kaşlarının biraz üzerinde kalacak kadar uzamışlardı ve dağınık saç görüntüsüyle çocuksu tavrı havalı bir adama dönüşmüştü.

Diyarda geçirdiği günler benim gibi onu da zayıf düşürdüğünden vücudu daha sıska geliyordu. Eskiden de fazla kilosu olmadığından bu zayıf hâli benim için normaldi. Hem bu şekilde yüz hatları çok daha belirgin, elmacık kemikleri ve dudakları daha dolgun görünüyordu. Arkadaşıma peri olmak epey yaramıştı; çok daha dinç, canlı ve yakışıklıydı.

Hazırlığım biter bitmez kendimi inceleme gereği duymadan yerimden kalkıp Erin ve Liya eşliğinde odadan ayrıldım. Ayas'ın odasının olduğu kata çıkarken Erin hemen yanımda yürüyordu.

"Yeni bir şeyler öğrenebildin mi bakalım?" diye sordum ellerimi karnımın üzerinde parmak uçlarım birbirine değecek şekilde kavuşturarak. Liya öğretmişti, leydiler böyle yaparmış.

"Şifahanede kalırken bile Enfer ara ara gelip krallık ve büyülerle ilgili şeyler öğretiyordu zaten. Şimdilerdeyse gündüzleri çift el kılıç, ok ve değnek kullanmayı öğreniyorum; akşamları ise büyü talimleri yapıyoruz."

"Harika!"

"Bütün günlerimin Enfer'le geçmesinin nesi harika?" diye huysuzlandığında gülümsedim.

"Sen eğitimine bak, Enfer'le didişmeyi de bırak."

"Diyar seni çok değiştirdi," diye hayıflandı yanımda yürümeye devam ederken. "Eskiden olsa benim düşmanım senin de düşmanın olurdu."

"Hâlâ öyle," dedim bıkkınlıkla. "Ama Enfer, ne senin ne de benim düşmanım. Biz aynı taraftayız."

"Sürekli bana zorbalık yapıyor. Emdiğim sütü burnumdan getiriyor huysuz köpek."

"İyi ya... Eğitim ciddiyet ister. Aranızda uçurumların olması daha iyi bir eğitim almanı sağlar."

"Hı hı, çok biliyorsun sen!" Suratını ekşitti. "Kolaysa gel sen katlan Enfer suratsızına."

"Keybos Krallığı hakkında başka neler öğrendin?" Hem konudan sıkıldığım hem de işe yarar bilgiler edinmek istediğim için konuyu değiştirdim.

"Neler öğrenmedim ki..." dedi alt dudağını dişleyip başını sallayarak. "Keybos Krallığı en başına buyruk olan krallıkmış ve herkes onlardan çekinirmiş. Hızlı sihir atakları, görünmezlik, zihin okuma, kâbusları yönetme ve illüzyonlarla zihin bulandırma. Kara büyü ve kaos büyücülüğü fazlasıyla yaygın olan bir ırktan bahsediyoruz. Ataları Keybos isminden önce kendilerine karanlığın yandaşları derlermiş.

"Keybos Krallığı'nın lord ve leydileri aynı zamanda ateş ve karanlığın elçileriymiş. Diyarın sakındığı, yasakladığı çoğu şey onların kullandığı yöntemlermiş ve bu da halkın yüreğine korku salıyormuş. Diyarın en kibirli olanları onlar. Kendilerini her şeyin sahibi ve anahtarı olarak nitelendiriyorlar."

Neşeli adımlarım Erin'in anlattıklarıyla soldu yavaş yavaş.

"Savaşçılarına Gölge Avcıları deniyor ve en garip olanıysa Lord Aryen hapsolduktan sonra krallığın geriye kalanı bir gecede yok olmuş. Lordum kendisinden sonra çıkan bir savaşla ailesinin öldürüldüğünü sanıyor ama işler çok daha karışık sanırım. Sanki bir anda hepsi ortadan kaybolmuş gibi."

Zihnimi bulandıran yeni bilgilerin ışığında karanlığa doğru yürüyordum sanki.

"Ve daha da garip olan... Kâbus lordu ve leydisinin çocukları başkaymış. Lord Aryen onların soyundan gelmiyor. Evlatlıkmış ve ondaki güç Keybos Krallığı'nda yaşamış hiçbir lordun sahip olmadığı büyük bir güç."

Cennet Kraliçesi, diyarın ilk günahkâr kadını, tanrıların düşmanı ve yozlaşmış halkın annesi... İlk büyücü, element hırsızı ve kaosu açığa çıkaran kraliçe... Ester. Ve onun oğlu Aryen. Gücünü de zekasını da kimden aldığı apaçık ortadaydı.

Cevabını bildiğim ama Erin'in bilmesini istemedikleri bu bilgiyi kendime sakladım. Ayas'ın odasına da ulaştığımız için sohbetimiz sona ermek zorunda kaldı.

Kapıdaki muhafızlar geleceğimi biliyor olmalı ki içlerinden biri daha kapıya ulaşmadan içeri girip lorduna haber verdi. Kapının önünde beklediğimiz kısacık süre, odadan çıkan muhafızın kenara çekilmesiyle son buldu.

Tek kanadı açık kapıdan içeri süzülürken dağınık topuzumun iki ya-

nımdan sarkan tutamlarından birini kulağımın arkasına aldım ve odanın ortasına doğru ilerledim.

Sol taraftaki paravanın kenarında, arkası dönük duran Ayas'ın çıplak sırtını görünce neye uğradığımı şaşırdım. Aceleyle arkamı döndüğümde özür dilemek istedim ama kuruyan boğazım ve dudaklarım buna engel oldu.

"Affedersin," diye mırıldandığımda Ayas'ın ayak seslerini duydum.

"Ah, Rena!" Tuniğini giyip karşıma geçtiğinde beyaz gömleğinin kalan düğmelerini iliklediği. "Bağışla lütfen, gömleğimi değiştirmem gerekti de... Hazırlıksız çıktım karşına."

"Ben özür dilerim asıl," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bilseydim daha sonra gelirdim."

"Sorun değil." Uzanıp koluma dokunurken içtenlikle gülümsedi. Gözünün önüne düşen bir tutam sarı saçını geriye taradıktan sonra kalan düğmelerini ilikleyerek kapattı ve tuniğini düzeltti.

"Nasılsın?" diye sordu hazırlık telaşı bittiğinde.

"Çok iyiyim," dedim sakince. "Her şey yolunda, keyfim yerinde. Sen nasılsın?"

"İyi olmana sevindim," dedi ellerini arkasında kavuşturarak. "Ben de çok iyiyim, teşekkür ederim nezaketin için." Ayas ve insanı hayran bırakan kibarlığı...

"Ben teşekkür ederim," dedim diz kırarak.

"Seni davet ettim çünkü ufak bir gezintiye çıkalım istedim." Yüzümdeki şaşkınlığı fark edince gülümsedi Ayas. "Saraya geldiğinden beri tıkılıp kaldın burada. Biraz diyarı gezdirmek, topraklarımızın güzelliklerini seninle paylaşmak istiyorum. Ayrıca Laksi bölgesinde görmeni istediğim bir yer var."

Yanılıyorsun Ayas. Sarayda durduğum bile söylenemez aslında...

"Çok sevinirim!" dedim neşeyle.

"Harika!" Yüzü güneş gibi aydınlandı. "Vakit kaybetmeden çıkalım mı öyleyse?"

Başımla onayladım.

"Önden buyur lütfen." Kapıdan tarafı eliyle işaret ederek kenarda beklediğinde teşekkür ederek yanından geçtim.

Hızla yanıma ulaştığında muhafızlar zihnimizi okumuş gibi bir

adım kala kapılar açıldı. Birlikte odadan çıkarken doğrudan koridorun ilerisindeki merdivenlere yöneldik.

Gökkuşağı Sarayı'nın bahçesinde adına yakışan sonsuz bir gökkuşağı manzarası karşılıyordu sizi. Rengarenk çiçekleri kucaklayan güneşin sıcacık ışığı, insanın göğsünde uçuşan kelebekleri besliyordu.

"Seyislere bizim için birer at hazırlattım," dedi Ayas bahçeyi inceleyerek yürümeye devam ederken. "Laksi yolunda kurulmuş pazarlar, şenlikler ve köylerin neşesini görmeni çok isterim."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Bir anlığına fikir gerçekten kalbimi hızla çarptırsa da köy kelimesi aklıma Suray'ı getirdi. Maysa'nın diyara yaptığı zalimlik tırnaklarını beynime geçirdiğinde hissettiğim acıyla bütün neşem uçup gitti.

Ayas'ın bu işte parmağı olduğunu sanmıyordum ama annesinin yaptıklarını öğrenmesini istiyordum. Tüm lordların ve krallıkların gücünü arkama alırsam Maysa'yı yok etmem işten bile sayılmazdı.

Düşünceleri aklımdan savıp Ayas'ın ağır ve neşeli adımlarına eşlik ettim. Tıpkı bir leydi gibi... Leydi olmaya alışıyor ve sevmeye başlıyordum sanırım.

Ahıra kadar gideceğimizi, diğer atları da göreceğimizi sanıp küçük bir çocuğun neşesiyle ilerliyordum. Ta ki bahçenin açık avlusundan çıkıp az ileride göletin başında duran iki atı görene kadar...

Bembeyaz yeleleri ve tüyleri olan atların güzelliği göz alıcıydı; ama diğerlerini göremeyeceğim için çocuk gibi dudaklarımı büzmek istedim bir an.

"Bizi bekliyorlar." Ayas'ın sesi de epey keyifli çıkıyordu. Onu ve arkadaşlığını gerçekten seviyordum. "Hadi gel." Elini belime koyarak adımlarını hızlandırınca ona eşlik ederek seri adımlarla ilerledim.

Seyisin yardımı ve dizginlemesiyle atların yelelerini sevdik önce. Ardından dikkatlice yularlarından tutarak üstlerine tırmandığımızda Enfer'in at formundaki hâli geldi gözümün önüne. Bu bembeyaz atlar, Enfer'in yanında eminim ki ufacık kalırlardı.

"Çok güzeller," dedim ağzım kulaklarımda.

"Sevdin mi?" Ayas'ın gözleri üzerimdeydi.

"Bayıldım!"

"Öyleyse senindir," dediğinde neredeyse attan inip Ayas'ın boynuna atılacaktım.

Daha önce insan diyarında bir kez ata binmiştim. O günden sonra hiç şansım olmamıştı ama yıllar boyunca hep o güzel, kahverengi atı görmeyi dilemiştim. Şimdiyse Ayas bana bir at hediye ediyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedim titreyen sesimle. "Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Atıma şimdiden bir isim düşünmeye başlasam da mutluluktan havalarda uçtuğum için daha sonra karar vermek istiyordum. "Öyle güzel ki..." Yelelerinin arasında dolaştı parmaklarım usulca.

"Seni mutlu görmeyi seviyorum," dedi sakince. "Özellikle benim yanımdayken gülüyor olman çok güzel."

Ayas gözlerini kısmış hayranlıkla beni süzüyordu. Bunu fark edince atımı sevmekle oyalanmaya devam ettim çünkü ne diyeceğimi bilemedim.

"Teşekkür ederim," dedim yeniden. "Çok teşekkür ederim."

"Kabul ettiğin için ben teşekkür ederim asıl," dediğinde karşılıklı gülümseyerek yola koyulduk.

Saraydan çıktığımızda ormanın bu tarafını hiç görmediğimi fark ettim. Hep arka kapıdan ormanın tekinsiz ve ıssız yerlerine girdiğim için ürkütücü yanlarını gördüğüm Bambu Ormanı, burada hayat dolu ve cıvıl cıvıldı. Toprak yolun tümünde canlı bitkiler, rengarenk çiçekler ve onlara kol kanat geren devasa ağaçlar sayesinde kendimi hiç olmadığın kadar güvende, bir o kadar da huzurlu hissediyordum.

Tüm dikkatimi yeni atımdan düşmemeye, içinden geçtiğimiz ormanın güzelliğine adadığım için Ayas'la pek fazla sohbet etme şansımız olmadı. Yol boyunca doğanın güzel enerjisi bize eşlik etti. Kuşların cıvıltıları, ılık esen rüzgârın ağaç dallarındaki melodik dansları, atların adımlarıyla ezilen toprak ve yaprak sesleri... Bu şekilde günlerce yol gidebilirdim.

Ya biri zihnimi okumuştu ya da diyar kim olduğumu bildiğinden hava birden bozmaya başladı. Atların huzursuzca kıpırdanmasının yanı sıra Ayas'ın atı şahlandığında korku yüreğimi ele geçirdi.

Ayas'ın yüzündeki endişeyi gördüğümde nefes almakta zorlanacak kadar kasılmıştım. Yolumuzun üstünde bir patlama olmuş da parçaları bize sıçramış gibi bir esintiyle ikimiz de ellerimizi yüzümüze siper ederek başımızı eğdik.

"Selam küçük gezginler."

Aryen'in sesiyle bildiğim ne varsa tam o anda aklımdan uçup gitti. Kelimeler boğazımda düğümlendi, vermek zorunda olduğum nefesim ciğerlerimde kaldı ve bozarmaya başladım.

"Aryen," diyebildim inilti şeklinde çıkan sesimle.

Göz ucuyla Ayas'a baktığımda atın yularını tutan elini gördüm. Parmak boğumlarına kadar kan toplamış elinde tüm öfkesini toplamıştı sanki. Aryen'in insanı kışkırtan gülüşü, alaycılıkla yanıp sönen gözleri ve ağacın gövdesine omzunu yaslamış, umursamaz tavrı çıldırtıcıydı.

Ayas'ın öfkeden gözü döndüğü her hâlinden belli oluyordu. Neden karşımıza çıktığını bilmesem de biraz sonra olacakları tahmin ettikçe kalbim sıkışıyordu. Rüzgârın şiddeti bile saniyeler içinde artmış, tüm orman derin bir sessizliğe gömülmüştü.

"Burada ne işin var?"

"Yalnız gezen çocuklara ne olduğunu bilir misin?" Aryen'in kışkırtıcı sesi ve alaycı tavrı Ayas'ı delirten son nokta oldu. Hiddetli bir şekilde atından indiğinde öfkeli adımlarla Aryen'in karşısına dikildi. "Diyar tehlikeli Ayas, orman tekinsiz... Özellikle böyle bir dönemde... Şenlikler, bozgunlukların en çok yaşandığı zamanlardır. Küçük çocuklar annesinin yanından ayrılmamalı."

"Seni öldüreceğim!" Ayas kemerindeki hançeri kınından çıkardığı gibi tek eliyle Aryen'i ağaçla kolu arasına hapsederken diğer elindeki hançeri boğazına dayayıp bastırdı.

Aryen'in ormanda yankılanan kahkahası, sürü hâlinde gezen kargaların gürültüsünü anımsattı. Dört nala koşan kalbimin acısıyla elimi göğsüme bastırarak attan inmeyi başardım.

"Göründüğünden de cesur," dedi Aryen boğazında ölümün elçiliğini yapan hançerin metalik parıltısına ve keskin baskısına aldırmadan. "Annesinin gururu..." Şeytani gülüşü beni bile germişken Ayas'ın öfkesini hayal edemiyordum.

"Seni..." Hançerin baskısını artırınca etine saplandığını ta buradan duydum ve korku dolu çığlığım ormanın derinliklerinden geri yansıyana kadar kendimi Ayas'la Aryen'in arasında buldum.

"Ne yapıyorsunuz!" diye bağırdım titreyen sesimle. "Kendinize gelin, bunu yapamazsınız!" Bir elim Aryen'in, diğeri Ayas'ın göğsündeydi.

Diyarın iki koca lordunu dizginlemeye çalışan zayıf insan kızı... Daha garip bir durum olamazdı.

"Kum tanesi gibi parçalarına ayrılman için parmak şıklatmam yeter, biliyorsun değil mi?" Aryen sessizliği bozdu. "Ama cesaretin gözümü yaşarttı evlat. Bu seferlik saygısızlığını bağışlıyorum."

Ayas'ın parmak uçlarından bir ışık huzmesi onu hedef aldığında Aryen, bir el hareketiyle beni bir bez parçası gibi kenara fırlattı. Diğer eliyle de sivri bir bıçak gibi kendisini hedef alan ışık topunu avucunda dizginleyip gökyüzüne gönderdi.

Ayas bir hamle daha yaptı ve bu kez gafil avlanan Aryen, omzuna aldığı darbeyle geriye sendeleyip sırtını ağaca çarptı.

"Durun!" Sesim acınası derecede zayıftı.

Aryen ayağa kalkarken onunla birlikte yer altından gölgeler de sadık birer nefer olarak ayaklandı ve öfkenin ateşiyle buharlaşıp parmak uçlarında toplandı. Aryen'in çağırdığı karanlık kör ediciydi.

Elimi yüzüme siper ederken Ayas'ın kendini savunmak için elini güneşe doğru kaldırıp gökten bir şerit hâlinde Ayas'ın avucuna dolan ışığı gördüm.

Karşı karşıya gelmiş iki lord... Biri ışığın, diğeri karanlığın elçisi. Eğer durdurulmazlarsa içlerinden biri aralarındaki öfkenin kurbanı olacaktı.

Aryen'i ilk kez böyle görüyordum. Gözünü bile kırpmadan Ayas'ı öldürecekti. Sonrasını hiç düşünmeden...

Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor, serbest bırakamadığım nefesim ciğerlerimi eziyordu. Elim can havliyle göğsüme gitti ama her an biraz daha hiddetlenip zihnimi karartan bu acının önüne geçemedim.

Nefes... Alamıyorum.

Boğuluyordum. Zihnimin karanlığına batan bedenimin çırpınışları beni soluksuz bırakıyordu ve ben... boğuluyordum.

Aryen, avuçlarının arasında toplanan karanlığın arasında beni bulunca orman eski hâline döndü. Gölgeler dört bir yana kaçıştı ve aralarındaki savaş sayemde son buldu.

"Rena!"

Aryen'in telaşlı sesiyle bir nebze de olsa rahatlayarak kendimi geriye bıraktım.

"Rena!" Aryen'in soğuk elleri kavradı bedenimi. "Aç gözlerini, bana

bak!" Gözlerim kapanmasın diye direniyordum. Korkudan mı bilincim soluyordu yoksa kalbimle ilgili başka bir sorun muydu emin olamadım ama Aryen ve Ayas arasındaki savaşın buna sebep olduğuna inanıyordum.

"Benimle kal küçüğüm, aç gözlerini." *Son duyduğum ses...*

Göz kapaklarımı, üzerlerinde tonlarca ağırlık varmış gibi güçlükle araladım. Kendi odamda uyanmanın şaşkınlığıyla gözlerim kocaman açıldığında katlanılmaz bir acıyla inledim ve Liya'nın endişeli sesini duydum.

"Kalkma Rena," dedi koşarak yanıma gelip. "Uyuyup dinlenmelisin, çok korkmuşsun bugün."

"Ne oldu?" diye sordum. Yaşadıklarımın bir rüya olmasını diliyordum.

"Lord Aryen seni buraya getirdi. Kucağında baygın bir şekilde duruyordun, çok korktum." Demek hepsi gerçekten yaşanmış... Lanet olsun.

"Lord Ayas?"

"Üzerini değiştirip rahat bir şeyler giydirmek istediğim için dışarı çıktı. Kapının önünde seni bekliyor." Liya omuzlarımdan tutup geri yatırmaya çalıştı ama ona direnip doğruldum. Ayaklarımı güç bela yataktan sarkıtırken üzerimdeki geceliğin omzunu düzeltip ayağa kalktım.

"Lord Aryen nerede?"

"Gitti," dedi net bir şekilde. "Şifacı periler iyi olduğunuzu söyleyince daha fazla gerginlik çıkmasın diye gitti."

Kapıların açılma sesiyle Liya'yla birbirimize bakmayı bırakıp ikimiz de kapıdan tarafa döndük. Ayas'ın mahcup adımlarla yanıma gelişini görünce gözlerim üzerinde asılı kaldı.

"Rena," dedi birkaç adım kala. "Nasılsın?"

Başımı sallamakla yetindim. Yatağın ucuna geri oturup ellerimi kucağıma koyarak buz gibi ifademle gözlerimi Ayas'tan çektim. Bana bu korkuyu yaşattığı için hem Aryen'e hem de Ayas'a öfkeliydim.

"Bizi yalnız bırakın." Ayas'ın emriyle perilerin hepsi odanın dışına koşturdu ve saniyeler içinde yalnız kaldık.

"Böyle olmak zorunda değildi," dedim dakikalar süren sessizliğin ardından.

"Onunla aranda ne var?" Ayas'ın hiddetli dalgalanan sesi bana çarptığında başımı kaldırıp odanın loş ışığıyla gölgelenen öfkeli yüzüne baktım.

"Ne demek bu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Aryen'le aranda ne geçti?" Benim için endişelenmesi ve bana küçüğüm diye seslenmesi Ayas'ı rahatsız etmiş olmalıydı.

"Hiçbir şey," diyerek inkâr ettim.

"Ne demek hiçbir şey!" diye bağırdığında korkuyla irkildim.

"Ayas ben..." Öfkeyle kolumdan kavradığında canımın acısıyla kıvrandım ama Ayas'ın parmakları etime daha da saplandı.

"Bana yalan söyledin Rena," derken sıktığı dişlerinin gıcırtısıyla bütün tüylerim ürperdi.

"Ben..." Afalladım. Neyden bahsettiğini anlamamıştım ve kafam allak bullak olmuştu.

"Sen ya sen..." Gözleri sanki bir başkasına aitti. Yüzünde; benim tanıdığım, kibar lordun ifadesi yoktu. Bir yabancıya ait bakışlarla infazıma hükmediyordu.

"Kim olduğunu biliyorum Rena." Fısıltısı tokat gibi yüzüme çarptığında nefesim kesildi. "Her şeyi biliyorum."

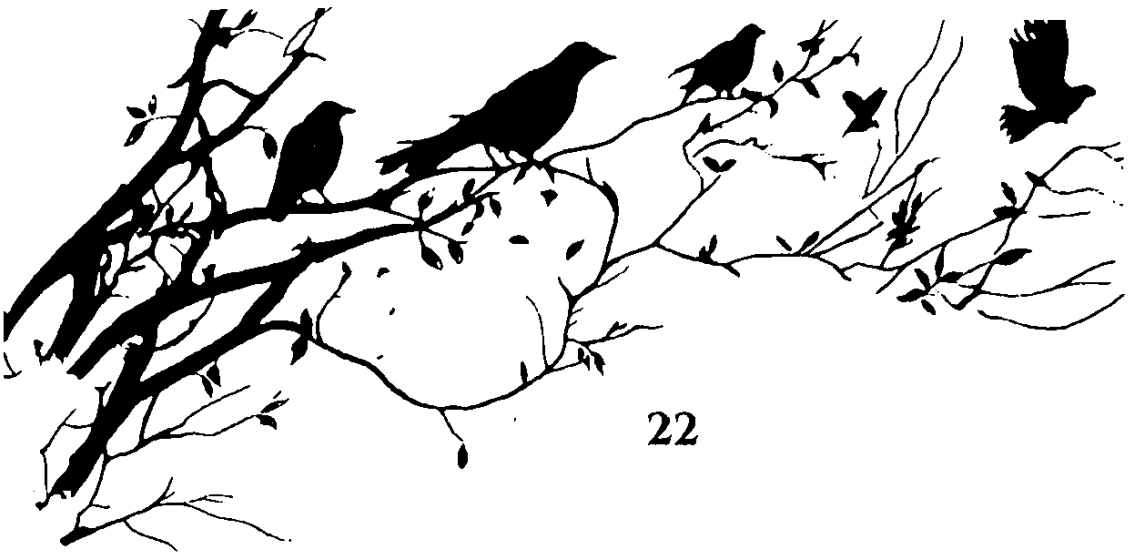
Bu ses, fısıltılar ve kalbime saplanan kelimeler... Hepsi Ayas'ın dudaklarından dökülen zehirli birer ok misali delip geçti. Bu saraydaki tek arkadaşım olan Ayas'la değil celladımla konuşuyordum sanki.

"N-Nasıl?" Harfler birer birer intihar etti.

"Sen diyarın peşinde olduğu kızsın. Kehanetin kızı, diyarın laneti sensin."

Ağzından çıkan son cümleyle bir kıvılcım yarattı ve o kıvılcım ateşi harladı. Benliğimi büsbütün içine alıp yakan, yok eden ateş, Ayas tarafından yakıldı.

Bense yüzüme vurulan gerçeklerin altında kalarak can verdim.

22

ŞAFAK VAKTİ

Ayas'ın kelimeleri bir sarmaşık gibi kuşatmıştı etrafımı; dikenleri ruhuma batan sözcükler kafamın içinde yankılanıyor, kaçmama fırsat vermiyordu.

"Sen diyarın peşinde olduğu kızsın. Kehanetin kızı, diyarın laneti sensin."

Ayas her şeyi bildiğini söylüyordu. Kim olduğumu hiç çekinmeden açık açık yüzüme vurmasına bakılırsa blöf de yapmıyordu. Gözlerinin içine bakıyor, kaçmak istiyordum. Korkuyla titreyen bedenimin beni yarı yolda bırakacağını biliyordum, yine de kaçmalıydım.

Ölümün ayak sesleri miydi kulaklarımda uğuldayan yoksa tepemde sallanan hançerin metalik sesi mi bilmiyordum ama korkuyordum. İlk kez... İlk kez ölmekten bu denli korkuyordum.

Kıpkırmızı olan yüzüm, mum ışıklarının düşürdüğü gölgelerin ardında kalırken içimdeki kahredici paniği savuşturmak için omuzlarımı dikleştirdim.

"Bırak beni!" Hışımla geriye çektiğim kolumu Ayas'ın elinden kurtarmayı başardığımda acıyan bileğimi ovuşturdum.

"Rena..." Sabrı taşmak üzere gibi görünüyordu. Sesi uğursuz bir gecenin ayazında esen rüzgâr gibi tekinsiz ve ürkütücüydü. "Bak... Kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu ve ne olacağını da..."

"Ne olacak?" Cüretkâr tavrımın başıma bela açmamasını umarak gözlerimi kıstım. Bakışlarım Ayas'ın üzerine çivilenmiş, bir yırtıcının öfkesi gözlerime serilmişti.

"Kraliçe yıllardır seni arıyor. Diyarın gücü çekiliyor, periler huzursuz... Krallıklar zayıfladı ve halk her an isyan etmeye hazır. Mienas tükeniyor ve bunu herkes biliyor. Kaynaklar, sihirler, yaşam... Hepsi azaldı. Tüm bunların sona ermesi için seçilmiş olanın ölmesi gerekiyor. Yani senin... Kraliçenin adamları yıllardır peşinde; keza diğer krallıkların casusları da."

"Ne duruyorsun, koş anneciğine söyle. Belki mükafatlandırır seni." Donuk ifademin aksine sesim birçok duyguyu harmanlayarak bir silaha dönüştü. "Böyle bir başarının karşılığında başını okşamayı layık görür. Bu da benim sana son iyiliğim olsun." Çenemi iyice kaldırdım ve Ayas'ın zayıf noktasını kamçılamanın hazzına vardım. "Ne duruyorsun, koşsana!" diye bağırdığımda onun da öfkesi harlandı.

"Kes sesini!" diye yükseldiğinde refleks olarak tekrar yakaladığı kolumu sıktı bu kez. "Kes, yoksa seni kimseye bırakmadan öldürürüm!"

"Bunu yapamazsın."

"Neden yapamazmışım?" diye sorarken hayretle geriye çekilip güldü.

"Ölmemi isteseydin çoktan öldürmüş olurdun. Doğruca kraliçene koşardın ama sen yanıma gelmeyi tercih ettin; çünkü bir amacın var." Sözlerimi onaylar gibi tek kaşımı kaldırarak usulca başımı sallayıp devam ettim. "Evet, seni dinliyorum şimdi. Neden buradasın ve benden ne istiyorsun?"

Kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığı gerçeğiyle hissizlik vücudumu ele geçirmiş, korkuyu kısa sürede defetmeyi başarmıştım. Bir kalbim vardı sahip olduğum, onu da bu zalimlere kurban edeceksem sonuna kadar savaşarak ölmeyi yeğlerdim.

"Güzel olduğun kadar akıllıymışsın."

"Sen de kibar göründüğün kadar adisin."

Saraya geldiğim günden beri çizdiği muhteşem lord imajının altında bir şeytanın yattığını nereden bilebilirdim ki. Karanlıkta parlayan gözleri haylazca parladığında güzel yüzü gölgelendi. Güzel yüzlü, karakter yoksunu bir lord... Maysa'ya da böylesi bir oğul yakışırdı zaten, diğer türlüsü garip kaçıyordu.

"Sana tüm iyi niyetimle yaklaştım ama sen bu lütfumu karşılıksız bıraktın." Lütufmuş, peh.

"Yalancının tekiymişsin. Kibar, zarif ve iyi bir lord yalanını ancak bu

kadar sürdürebildin işte." Tısladım öfkeyle. "Ormandayken bırakmalıydım seni. Aryen'in gazabına uğramana seyirci kalmalı, seni öldürmesine izin vermeliydim."

"Ama yapmadın." Omuz silkti. "Mienas'ta şans her zaman yüzüne gülmez. Fırsatları değerlendirmezsen ertesi sabahı göremeyebilirsin."

"Ben bir şeyin olmasını istersem onu diyardan ya da bir başkasından beklemem, kendim alırım." Tehditkâr tavrımın altı oldukça boştu. Bu zamana kadar şansım yaver gittiği için hayattaydım ama Ayas'ın bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Sırrın açığa çıktığında neler olacağını biliyorsun değil mi?" Gözlerimi kaçırdım sadece. "Sevdiğin herkes birer birer infaz edilecek. Kraliçe, bunları yaparken ölümlerini senin de izlediğinden emin olacak, hiç şüphen olmasın." Pis bir gülüşle dudakları kıvrılırken her zaman iyimserlik gördüğüm yüzünde, ölümün ta kendisini görüyordum şimdi.

"Ben..." Sözümü keserek konuşmaya devam etti.

"Mienas eski, güçlü günlerine geri dönebilsin diye hiç şüphesiz herkes, kalbini yerinden sökmek için sıraya girecek. Kraliçe bunu yapanı mükafatlandıracak, senin ölümün diyarın kurtuluşu olacak ve her sene ölümüne şenlikler düzenlenecek."

"Pisliğin tekisin."

"Sana yardım ettiği için Kâbus Lordu da Huzursuz Cennet'e sürgün edilecek ve orada sonsuz bir ıstıraba mahkûm edilecek." Liya'nın deli gibi korktuğu şu yer... "Böylece diyar ikinizden de kurtulmuş olacak."

Ona saldırmak istedim. Tırnaklarımı yüzüne geçirip hıncımı alana kadar etini parçalamak, parmaklarımı gözlerine saplamak istedim. İçimden Ayas'a saydırdığım küfürlerin haddi hesabı yoktu. Dahası tüm bunları Aryen'in duyup duymadığını merak etmekten beynim uyuşmuştu.

Benim kalbimi sökecek, Aryen'i sürgün edeceklerdi. Yüzyılı aşkın süredir yaşadığı ıstırabı sonsuza dek yaşaması için mahkûm edilecekti. Kendi ölümümden önce Aryen'in başına gelecekleri düşünmek aptallıktı belki ama buna engel olamıyordum.

Ayas'a saldırmam bir anlam ifade etmeyecekti çünkü onu öldürmediğim sürece yapacağım her şeyin zararı bana olacaktı. Şu an sadece onun suyuna gitmeliydim.

"Benden ne istiyorsun Ayas?" diye sordum daha fazla direnmeyi bırakıp omuzlarımı alçaltarak.

"İşte beklediğim soru." Keyifle sırıttı.

"Bunu zaten sormuştum." Göz devirmemi görebilsin diye öne eğilip mum ışığının yüzüme vurduğu açıya ulaştım ve her anından keyif aldığım bir göz devirmeyle onu aşağıladım. "Seni dinliyorum."

"Benimle evleneceksin." Hiç tereddüt etmeden benden istediği şey dudaklarından döküldüğünde kalbimin derinlerinde bir fırtına esti. Her şeyi yerle bir edecek kıyametin alameti olan fırtınaydı bu. Kalbimde büyük bir hasara sebep oldu.

"Eğer yapmazsam..."

"Ölürsün." Cümlemi tamamlamamı bile beklemedi.

Köşeye sıkışmış hissediyordum. Sevdiklerimle ve kendi hayatımla tehdit ediliyordum ve Ayas'ın hiç şakası olmadığı çakmak çakmak yanan gözlerinden alenen belliydi.

"Benimle evlenmeni ilk teklif ettiğimde sadece senden hoşlandığım içindi bu. Seni sevmiştim, mutlu olabileceğimize inancım tamdı." Gözlerinde bir keder bulutu gelip geçti. "Ama sen, Aryen denen başına buyruk bir lord için benim teklifime yanaşmadın. Umurunda bile olmadı, öyle değil mi?"

Boğazımda düğümlenen her bir kelimenin uçları sivrildi ve canımı yaktı.

"Eğer anlaşmayı kabul eder ve benimle evlenip leydim olursan sırrın benim de sırrım olarak sonsuza dek güvende kalır." Ayas'ın sinsi gülüşü karşısında yutkunamadım. "Diğer türlü neler olacağını söylememe gerek yok."

"Nasıl öğrendin?" diye sormak istememiştim aslında, sesli düşünmüştüm.

"Büyükbabanın da katıldığı büyük ziyafetin olduğu akşamı hatırlıyor musun? Senin fenalaşıp büyükbabanla birlikte bahçeye, gezintiye çıktığınız akşam... ölü bir periye rast geldiğinizi unutmamışsındır sanırım."

Güçlükle yutkundum.

"O akşam büyükbabanla gizli gizli konuştuğunuz her şeyi duydum. Kendi kulaklarımla işittim herkesten sakladığınız o büyük sırrı..." Gu-

rurlu bir sırıtış yer etti yüzünde. "İkinizden de korkulur açıkçası. Nasıl da kandırdınız herkesi."

Bir şey söylemedim. Aklımdan geçen tek şey onu öldürmekti ve bunu yapmam imkânsızdı. Eylemlerin tıkandığı yerde kelimelere sığınmak anlamsızdı; ki zaten Ayas gibi bir kalpsizi kelimelerin yeneceğine inancım da yoktu.

"Evlenmek ya da ölmek... Seçim senin Leydi Rena."

Bu kanlı bir anlaşmaydı. Her yanı ölüm kokan bir anlaşma...

Aryen'in hâlâ odada bitmediğine şaşırıyordum. Tüm bunları duyduğu hâlde sessiz kaldığına göre beni her an duymuyor olmalıydı. Bu sessizliğin başka açıklaması olamazdı.

"Bu gece bu iş bitecek Rena." Kulağıma fısıldadığında tenime çarpan Ayas'ın sıcak nefesi beni düşüncelerin derinlerinden çekip aldı. "Evet ya da hayır... bir karar verecek, kaderini kendin çizeceksin. Bu odadan çıkmadan önce cevabını duyacağım."

Kum saati benim için bir kez daha ters çevrilmiş, kum taneleri mezarıma yığılmaya çoktan başlamıştı.

Terazinin iki kefesini de tarttım, ikisinin ağırlığı da benim ölümüm kadardı. Bir tarafta gerçek bir ölüm varken diğer tarafta Ayas'la evli kalarak her gün ölmek vardı.

Hangisi daha ağırdı?

Bir kez ölmek mi yoksa her gün tekrar tekrar ölmek mi?

Acı çekmeye, hayat boyu mutsuz olmaya katlanabilirdim ancak sevdiklerimin ölümünü görmek şöyle dursun, onların kılına dahi zarar gelse kahrolurdum. Geriye düşünecek pek bir şey kalmıyordu aslında. Yapmam gereken şey sevdiklerim ve Aryen için kendimi feda etmekti.

"Pekâlâ," dedim pürüzlü çıkan sesimle. "Seninle evleneceğim."

Gözleri memnuniyetle ışıldarken o harelere yansıyan tek şey ölümdü. Kendi cenazemi kaldırdığım gözlere nefretle bakarken dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım. Şimdi değil, onun önünde değil.

Yemin ederim... Her gününü benimle evlendiğine lanet ederek geçireceksin Ayas. İnandığım her şey uğruna yemin ederim.

"İşte benim leydim." Uzanıp yanağıma dokunduğunda sağ elimle bileğine vurup ittim kolunu.

"Dokunma bana!"

"Sana dokunacağım. Sana sahip olacağım. Güzel çocuklarımızı doğuracak ve anneleri olarak onların en iyi şekilde eğitilmesini sağlayacaksın." Duruşunu dikleştirdiğinde midemin bulantısıyla başımdaki dayanılmaz ağrı bir araya gelip beni gafil avladı. "Ben kral, sen kraliçe olacaksın."

Sesimi çıkaramadım. Ondan ne kadar nefret ettiğimi gözlerim yeterince anlatırken ben tek kelime dahi edemedim. Onu kışkırtmamak için, sevdiklerim ve hayatım için...

"Bana hiçbir zaman dokunamayacaksın." Ağlamaklı çıkan sesim titrediğinde gözyaşları hücum etti ama geriye çekilip gölgelerin arkasına saklandım. Gözlerimin dolduğunu görmesini istemiyordum.

"Şimdilik öyle olsun. Birleşme Ritüeli'nde ruhlarımız bağlanacak. Kısa bir süre sonra da düğünümüz yapılacak ve sen eşim olacaksın. Aynı yatağı paylaşacağız, sana doyasıya dokunabileceğim."

"Midemi bulandırıyorsun."

"Senin iyiliğini düşünüyorum." Hadi oradan, aşağılık!

"Sen..." Ağzımdan çıkacak kelimeleri dizginleyemeyecek kadar öfkeliydim. Titriyordum ve ağlamamak için kendimi kasmaktan boğulduğumu hissediyordum. "Sen tanıdığım en kalpsiz kişisin!"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Daha önce kimse böyle güzel sözler söylememişti bana karşı." Tekrardan yüzüme uzanmaya çalıştı ama bu kez dokunmasına bile fırsat vermeden kendimi geriye çektim.

"Git odamdan."

"Sen de beni arzuluyorsun," dediğinde gerçekten kusacağımı hissettim.

"Senden tiksiniyorum."

"Bu da bir şeydir," dedi gülerek. "En azından bana karşı bir şeyler hissediyorsun. Güzel."

Tanıdığım dünyalar iyisi Ayas bir gecede nasıl böyle değişebilirdi aklım almıyordu. Bu bir rüya olmalıydı. *Yalvarırım, yalvarırım... Aryen rüyama sızıp benimle eğleniyor olsun.*

Öyle olmadığını biliyordum. Emindim, gerçekti her şey. Gerçek olamayacak kadar berbattı ama bunlar yaşanıyordu.

"Git," dedim titreyen sesimle. "Git, çık dışarı!"

Ayas ayağa kalktığında oturduğum yerde kendimi ufacık hissettim.

Diyara geldiğimden beri omuzlarıma yüklenen sır ifşa olmuştu. Kendimi enkaz altında kalmış, hayatta kalmak için çırpınıyor ama kimse sesini duymuyor gibi hissediyordum.

"Seninle birlikte uyuyacağımız gecelere kadar..." Tek elini arkasına atıp alaycı bir reveransla eğildi. "İyi geceler leydim."

Ondan tüm kalbimle nefret ederek başımı diğer yöne çevirdim. Nefretimi ve öfkemi dizginlemek zorundaydım. En azından şimdilik... Ama ne yapacağımı da bilmiyordum.

Aryen'e söyleyemezdim. Kendim bir şey yapamazdım. Tek güvendiğim güçlerimi aldıktan sonra bir şeyleri değiştirebilecek olmamdı. Aksi hâlde Ayas'ın yatağı benim mezarım olacaktı.

Seher yeli haylaz bir çocuk gibi pencerelerden odama sızdığında ürperdim. Hırsla yumduğum gözlerimi aralarken kaç saattir kendime bunu yaptığımı ve canımı ne kadar acıttığımı henüz fark edebilmiştim. Göğsümdeki kristalleri avucumun içinde sıkarak kendime daha fazla zarar vermiştim ama hissetmemiştim bile. Kalbimdeki acının yanında avucuma batan kolye uçlarının acısı hiç kalıyordu.

Ayas odamdan çıktığından beri yatakta sırt üstü uzanıyordum. Uyumak bir hayaldi benim için. Gözlerimi yumsam da bir işe yaramamıştı. Aklımda onlarca düşünce varken üstüne bir de Ayas'ın ihaneti eklenmişti. Her şey yolunda giderken, Aryen'le böylesine yakınlaşmışken her şeyi mahvedecekti; ki bunu sırf Aryen'le yakınlığımızı öğrendiği için yapmıştı.

Ayas meselesi hiç yaşanmamış gibi davranacaktım. Nereye kadar gizleyebiliyorsam o zamana kadar sessiz kalmak zorundaydım. Bir yolunu bulup Ayas'tan kurtulmalı ya da kaçmalıydım. Ayas'ı öldüremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden laneti kırmanın peşine düşmeliydim.

Aryen hâlâ gelmemişti. Şafak vakti yola çıkacağımızı söylemişti ama ses seda yoktu. Ayas'la konuşmalarımızı duymadığına emindim. Aksi hâlde çoktan kıyameti koparmış, Ayas'ı toz bulutunda parçalara ayırmıştı.

Aryen'in sessizliği korkutucuydu. Yokluğunda her şey kötüye gidiyor, güvenli alanlarım daralıyordu.

Yumuşacık yatağım, ipek çarşaflarım ve bulutların üzerinde uyuduğumu hissettiren yastıklara rağmen kor alevlerin üzerinde uzanıyormuş gibi cayır cayır yanıyordum.

Bu acıya daha fazla dayanamadım. Hışımla yattığım yerden doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttığımda geçmek bilmeyen baş ağrısının sancısıyla oturduğum yerde sendeledim. Parmaklarımla ovalasam da bir işe yaramadı.

Terasa çıkıp hava almak istiyordum. Aryen bir an önce gelip Kristal Dağ'a doğru yola çıksak daha mutlu olurdum ama ona ulaşabileceğim hiçbir yol yoktu. En azından o gelene kadar temiz havayla düşüncelerimi bir nebze de olsa yatıştırmak istedim.

Terasla aramda birkaç adım kala bir duvara çarptım. Karanlık odada önümü görebileceğimi sanırken böylesine dikkatsiz... Bir dakika! Çarptığım şey Aryen'den başkası değildi.

"Rena?" Şaşkınlıkla kollarımdan tutup yüzüme baktı.

Teras'ın önüne yansıdığı için çarpışmıştık resmen. Başka bir şey dileseymişim keşke... Tam aklımdan Aryen geçerken ve onun kolları arasında olmayı dilerken bunun yaşanması trajikomikti.

"Aryen." Sesim acınası çıkmıştı. Ona olan ihtiyacımla varlığına sığınır gibi titremeye başladım. "Nihayet geldin," derken gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımın kenarına sancıyan kalbimin portresi çizildi kırık dökük.

Başka bir şey söylemeden sarıldım sıkıca. Kollarımın yettiği kadar sarmaladım iri bedenini. Aryen'in güvenli kollarında duruldu zihnimdeki hırçın dalgalar. Kalp ağrılarım onun kokusuyla uyuştu, düşünceler onun varlığından kaçındı.

"Küçüğüm." Yüzümü kapatan saçımı kulağımın arkasına itekledi. Parmaklarının tersi yanağımda gezinirken çenesini başıma yasladı ve sıcak nefesi saçlarımı uçuşturdu. "Neyin var?"

Tepki vermedim.

Bir şey söyleyecek gücüm yoktu. Konuşmak istemiyordum. Sadece güvende olduğumu bilmek, sarılmak ve düşüncelerden kurtulmak için uykuya teslim olmak istiyordum.

Sadece sarıldık. Güçlü kollarını doladı zayıf vücuduma; beni her şeyden sakınır gibi kendi bedenine sakladı.

"İyi misin, güzelim?" Çenesini kaldırıp geriye çekildiğinde aynı şekilde başımı göğsünden ayırdım.

Olumlu anlamda başımı sallarken gülümsedim.

Ayas'ın yaptığı şey beni yıldırmamalıydı. Bugün güçlerime kavuşacak, krallığımın; ailemin kim olduğunu öğrenecektim. Bu her şeyden önemliydi.

"Dün ormanda olanlar... Üstüne bütün gece gözüme uyku da girmedi. Yorgun hissediyorum sadece ama geçer." Duruşumu dikleştirdim. "Elimi, yüzümü yıkayıp kendime gelirim."

"Heyecanlı mısın?" diye sorarken gülümsedi. Odanın karanlığına rağmen gülüşünde yıldızlar göründü.

"Bir an önce gitmek istiyorum," derken sabırsız göründüğümü biliyordum. "Güçlerim boynumda taşıdığım bir kolye değil, sırtımı güvenle yaslayacağım bir duvar olsun istiyorum."

"Olacak."

"Gidelim o hâlde," dedim ısrarcı davranarak.

"Üzerini değiştirmeyecek misin?" Aryen söyleyene kadar ince askılı bir gecelikle olduğumu bile unutmuştum.

"Ah... doğru." Avucumu alnıma bastırarak neşeden yoksun bir şekilde güldüm. "Hemen değiştireyim. Yola koyuluruz sonra."

Paravanın arkasında hızlıca üzerimi değiştirip Aryen'e doğru yürürken, Kâbus Sarayı'nda verdiği siyah pelerinin boyun kısmından iplerini bağladım.

"Hazırım." Kolyenin göğsüme doğru uzanan kristallerini ve zincirini hissettiğim hâlde emin olmak için elimi göğsüme attım. Kazağın altından avucumda hissettiğim kolyenin varlığıyla içim rahatladı. "Gidebiliriz."

Aryen'in tam karşısında durdum.

Şafak sökmüştü, gecenin karanlığı yavaş yavaş dağılıyor ve gökyüzü Aryen'in hareleriyle aynı renge dönüyordu.

Eli belime kaydığında kasıldım. Bana her dokunduğunda istemsizce yaptığım gibi... Belimden çekerek bedenimi kendininkine bastırınca iç çekerek ellerimi göğsüne koydum.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı hiç beklemediğim anda. "Hele ki

siyah giydiğinde..." Başını iki yana sallarken gözleri hayranlıkla beni süzmeye devam etti. "Benim küçük, hırçın, korkusuz leydim."

Karşılık vermeye kalmadan parmak şıklatma sesi kulaklarıma doldu. Odanın zemini ayaklarımın altından kayıp giderken yumuşadı, çizmelerim toprağa gömüldü ve ilk kez gördüğüm bir yere yansıttı ikimizi.

"Kristal Vadi'nin kıyısındayız." Ben sormadan açıklaması iyi olmuştu. Şaşkınlık dolu bakışlarla etrafı incelerken Aryen'in kollarına tutunmaya devam ediyordum.

Gökkuşağı Sarayı'yla Kristal Vadi arasında resmen mevsim farkı vardı . Her yeri karla kaplı, bembeyaz örtü serilmiş gibi görünen uçsuz bucaksız bir vadi önümüzde uzanıyordu. Sağ yanımızda büyük bir göl vardı ama buz tutmuştu.

Her yerde sarkıtlar ve kar yığınları vardı. Kristaller göz alıcı görünüyordu. Onlarcası serpiştirilmişti vadinin yamacına. Kimisi ölümcül bir tuzak gibi dev kütleler hâlinde duruyor; kimisi zararsız, gösterişli kristal parçaları olarak vadiyi süslüyordu.

Aryen'le benden başka kimsenin olmaması ilginçti ama çok da önemsemedim.

"Dağın yamacına yansıtmanı beklemiştim açıkçası."

"Kristal Dağ'a yansımak mümkün değil." Uzanıp pelerinin kapüşonunu başıma örttü. Görüş alanımı kapattığını fark edince de ucunu kaldırıp hafifçe geriye çekerek yüzümü açığa çıkardı ve büyük bir iş başarmış gibi kocaman sırıttı.

Onunla birlikte gülerken Aryen telaşlı bir ifadeyle işaret parmağını dudaklarına bastırarak beni susturdu.

"Sessiz olmalısın," diye fısıldadı. "Bak... görüyor musun?" İleride karlar altında kalmış, ıssızlığıyla yürek donduran ağaçları, iri çalılıkları işaret etti. "Kristal Dağ'a kadar yürümemiz gerekecek. Yol boyunca çok dikkatli ve sessiz olmamız gerekir yoksa..." Sarkıtlar sonumuz olur, anladım.

Dev ağaçların dallarından uzanan keskin sarkıtlar, en ufak bir sesle yerlerinden kopup üzerimize düşeceklermiş gibi ürkütücü görünüyorlardı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı yavaşça sallayarak anladığımı belirttim.

Aryen de aynı titizlikle bir adım geriye çıktığında ne yapacağımı merak ettim.

"Çok uzak mı peki bu dağ?"

"Biraz," dedi omzunun gerisinden arkaya doğru bakarak. "Hızlı yürürsek birkaç saate dağda oluruz."

"Birkaç saat öyle mi?" Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

"Öyle," dedikten sonra maalesef der gibi dudak büzdü. "Gel."

Uzanıp elimi tuttuktan sonra ağır adımlarla karların arasında yürümeye başladı. Bir adım peşinden giderek neredeyse adımlarımı Aryen'le aynı yerlere atmaya özen gösteriyordum.

Ağaçların altından geçerken sürekli bizi hedef alan sivri sarkıtları kontrol ediyordum. Aryen sessizlik konusunda uyardığından beri her an bir tanesi kopup üzerimize düşecekmiş korkusu vardı içimde. Kalp çarpıntımın şiddetiyle sarkıtlar titriyormuş gibi geliyordu.

Omuzlarıma yük ettiğim bu korku eşliğinde epey süre sessizce yürüdük.

Kirpiklerime biriken kar tanelerinden kurtulmak için gözlerimi ovarken Aryen'in sesiyle irkildim.

"Yoruldun mu, küçüğüm?" Omzunun üstünden arkaya baktı.

"Hayır, iyiyim." Gülümsedim. "Sadece çok korkutucu geliyor. Keşke bizi oraya yansıtabilsen..."

"Bu mümkün değil ne yazık ki," dedi keyifsiz bir biçimde. "Mienas'ta istediğin her yere yansıyamıyorsun. Lord olsan bile yapabileceklerinin bir sınırı var. Bazı yerler güçlü büyülerle korunduğundan yansıyarak giriş yasak." Dudaklarının arasından çıkan gri duman bulut gibi omzunun üstünden geriye uçup yüzüme çarptı. Bir anlığına soğuktan kızaran yanaklarıma iyi geldi. "Kristal Dağ, Aynalar Kenti, Periler Ormanı, Kâbus Mahzenleri, tapınaklar..."

"Aryen," diye mırıldandım soğuktan titreyen çenem yüzünden birbirine çarpan dişlerimi önemsemeden.

"Evet?" Durup yanına ulaşmamı bekledi.

"Her şeyi duyuyor musun?" diye soruverdim. Dün gece yaşananları duymadığına emindim ama yine de bunu onun ağzından duymak istedim.

"Ne gibi?"

"Hani göğsüme yaptığın tılsımla kalplerimizi birbirine bağladın ya... Onunla beni duyup görebiliyorsun. Peki bunu sürekli mi yapıyorsun?"

"Nereden çıktı bu?" Olduğu yerde durmaya devam etti. Kaşlarını çatmıştı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Şüpheci bakışları tarafından ablukaya alındım.

"Merak ettim, o kadar." Başımı net bir şekilde iki yana sallamakta gecikmedim.

"Durduk yere sorman garip." Hâlâ dikkatle beni izliyor olması rahatsız ediciydi.

"Gerçekten... sadece merak ettim."

Aryen dumanlı nefesini bırakıp arkasını döndü. Ayaklarının kara saplanmamasına özen göstererek ağır adımlarla ilerlemeye devam etti.

"Hayır," dediğinde görmeyeceğini bilsem de kaşlarımı çatarak sorguladım onu. "Sürekli dinlemiyorum seni. Benim de işlerim var. Gece Kulesi'nde oturup bütün gün senin saray dedikodularına kulak kabartmıyorum, üzgünüm." Alaycı bir neşeyle kuşanan ufak kahkahasına karşılık sırıttım ama gözlerim yine sarkıtları yokladı.

Diyarda beni öldürmek isteyen o kadar düşmanım varken aptal bir sarkıt kafama düştü diye ölürsem hayatımın şokunu yaşardım.

"İyi," dedim Aryen'in alaycılığını taklit ederken. Ben hayatımla cebelleşirken onun saray dedikoduları yaptığımı sanması ne hoştu.

"İyi," dedi ve adımlarını hızlandırdı.

Onunla birlikte ben de adımlarımı hızlandırırken garip bir duygu seline kapıldım. Bir yanım Aryen'in evlilik konusunu da dün geceki konuşmalarımızı da duymadığı için seviniyordu; ama diğer yarım beni en çok köşeye sıkıştıran iki olayı da tek başıma çözmek zorunda olduğum için korkuyordu.

Ayas'a resmen teslim olmuştum. Onun istediği olmuş ve tehditle beni elde etmeyi başarmıştı. Oysa onun leydisi olacağıma ölmeyi yeğlerdim.

Kristal Vadi'nin kuzeyindeki dağ uzaktan göründüğünde nutkum tutuldu. Saatler geçmişti ve yürümekten yorulmuştum ama daha dağa tırmanmaya başlamamıştık bile. Şimdiden oturup dinlenmek istiyordum. Ayrıca karnım da açlıktan sarkıtları düşürecek kadar güçlü bir şekilde gurulduyordu.

Dağın eteklerine geldiğimizde yan yana durmuş yolun geri kalanını korkulu gözlerle inceliyorduk. Aryen de yorulmuşa benziyordu.

"Bu çukurlar da ne?" diye sordum dehşete kapılmış bir ifadeyle dev çukurları incelerken. Anladığım kadarıyla ayak izine benziyordu ama diyarda bu kadar büyük ayağı olan ne vardı ki?

İçine en az üç insanın yatabileceği genişlikte bir ayak izine benziyordu.

"Korkutmak istemem ama..." Başında dikildiğimiz çukurun yanından dikkatlice geçerek dağa uzanan rampayı ağır ağır çıkmaya başladı. "Kristal Dağ'ın koruyucularına ait ayak izleri onlar."

"Peki kim o koruyucular?" diye sordum hayretle. "İnsan boyutlarında olmadıkları kesin."

"Değiller zaten." Kısa bir bakış attı omzunun üstünden. "Yeti deniyor onlara. Vücutları bembeyaz, uzun tüylerle kaplı dev bir yaratık. Kahuna'nın koruyucuları, nesillerinin tükendiği söylenir ama yine de dağın muhafızlığını yapan birkaç tanesinin hâlâ hayatta olduğu biliniyor." Arkasına dönüp çenesinin ucuyla ayak izini işaret etti.

Ardımızda kalan ayak izine bir kez daha baktığımda uzaktan çok daha korkutucu göründüğünü fark ettim.

"Siyah keskin gözleri, kocaman vücutları vardır. Dev cüsselerine rağmen nereden çıkacaklarını asla bilemezsin. Sessiz olmanı özellikle bu yüzden istedim. Söylenenlere göre Yetiler sağır denilecek kadar az işitiyorlar; ama buna rağmen Kristal Dağ yolunda kimse güvende olamaz." Yutkunduğunda sesi titrer gibi oldu. Soğuktan mı yoksa korktuğundan mıydı emin olamadım. "Yürüdüğün karın altında uyuyor olabilirler ya da kristallerin ardında saklanıyor olabilirler, bunu hiçbir zaman bilemezsin. Ellerinde, düşmanlarını ikiye bölecek kadar ölümcül mızrakları bulunur; ki buna gerek kalmadan kimi isterlerse ayaklarının altında böcek gibi ezebilirler."

Aryen anlattıkça kalp atışlarım yükseldi.

"Yüreğime soğuk sular serpildi bak şimdi," diye alay ederken gözlerinin sunduğu manzara karşısında afalladım. Etrafımız tümüyle beyaz olduğu için Aryen'in gözlerini kuşatan maviler daha derin ve canlı görünüyordu. Cazibesi ilahi bir boyuta ulaşmış durumdaydı.

"O yüzden sessiz olmamız çok önemli. Bir Yeti'yle savaşmayı hiç mi hiç istemem."

"Kâbus Gözcüsü basit bir kardan adamdan mı korkuyor?" Kışkırtıcı sorum Aryen'in asabını bozdu ama benim keyfimi yerine getirmişti.

"Havucunu hazırla madem, olur da kardan adam karşına çıkarsa yüzüne saplarsın." İmalı cevabıyla şaşırıp kaldım. Kardan adam süslemeyi bilmesi çok garipti. Burada da aynı kış kültürü var mıydı sahiden?

"Nereden bildin?" diye sordum coşkulu bir merakla.

"Unutup duruyorsun ama... her kış evin önünde yaptığınız ucube kar yığıntılarına kardan adam deyip durdunuz. Evden taşıdığınız yiyecekleri ve sonrasında Erin'le birlikte çektiğiniz sefil fotoğrafların kritiğini gözlerimin önünde yaptınız."

"Kusura bakma, odamdaki aynanın içinde oturup hayatımın her anını dikizlediğin için çok üzgünüm. Kendimi nasıl affettirebilirim efendim?" Birden kendime hâkim olamayıp öfkelenmiştim.

"Saçma fani zırvalıklarından burada bahsetmeyerek..." Omuz silkti değersiz bir şeyden bahseder gibi.

"Hay hay..." Bir adım geç atarak Aryen'in arkasında kaldım. "Domuz yürekli kâbus boku. Ateşe atsam cayır cayır yanarsın, odun. Kaba davranmasan ölürsün zaten değil mi? Kendini beğenmiş, huysuz kâbus zımbırtısı." Arkasından söylene söylene yürümeye devam ettim.

"Seni duyabiliyorum," diyerek durdu bir anda. Neredeyse sırtına çarpacakken son anda durabildim.

Bana döndüğünde bir anlığına dikkatim dağıldı. Siyah kıyafetleri beyazların içinde ışıltılı bir kuzgunun tüylerini anımsatıyor, mavi gözleri geceye asılmış birer yıldız gibi parlıyordu. Dolgun dudakları canlı ve parlak duruşuyla davetkar bir çekicilikte kızarmıştı.

"Burnun kızarmış, küçük kâbus." Burnumun ucuna dokunduğunda kıkırdayarak kendimi geriye çektim. "Gel bakalım," deyip omzumdan tutarak yanına çektiği gibi kolunun altına aldı beni.

Kolunu omzuma attıktan sonra peleriniyle vücudumu sarmaladığında işe yaramayacağını düşünmüştüm; ama kısa sürede hissettiğim sıcaklık sayesinde kemiklerimin bile buz tuttuğunu ancak idrak edebilmiştim.

"Kahuna kelime oyunlarını sevmez," diyerek aniden konuştuğunda birden gerildim. "Eğer sana bir şey sorarsa yapman gereken tek şey net cevap vermek ve ona karşı asla sesini yükseltmemek."

"Ne olur ki?"

"Merak etmesen böyle şeyleri... Tamam desen sadece?" Aryen'in gerginliğine bakılacak olursa pek iyi şeyler olacak gibi görünmüyordu. "Hayatının kalanını bir kristalin içinde donarak geçirmeyi istemiyorsan tabii..."

"Ay yok artık!" dedim kendime hâkim olamayarak. "Neymiş bu Kahuna böyle?"

"Huysuz cadının teki," diyerek yüzünü ekşitti. "Ama sen yine de karşısına çıktığımızda böyle söylemesen iyi olur."

"Pekâlâ," derken kıkırdadım.

Yolun kalanında birbirimize sokulup öyle yürüdük. Yukarılara çıktıkça soğuğun etkisi artıyor, buzları kanıma karışıyordu sanki. Aryen'in kolunun altında, elimi beline dolamış şekilde yürüyordum ama yine de üşüyordum.

Bir saate yakın bir zaman geçmiş olmalıydı. Bacaklarımın uyuştuğunu hissetmeye başlamıştım ama yorgunluktan mı yoksa soğuktan mı emin değildim. Karnım da epey acıkmıştı, hatta birkaç kez -Aryen'e söylemesem de- gözlerim kararmış ve bayılacak gibi hissetmiştim.

Karnımın gurultusu bir kükreme gibi sessizliği bozunca, "Bunu duydun, öyle değil mi?" diyerek güldüm.

"Gök gürledi zannettim," diye alay ettiğinde karnına sağlam bir yumruk geçirdim ve acı dolu gülüşü kulaklarımda yankılandı.

Görüşümü kapattığını düşünerek gözlerimin önüne düşen pelerinin kapüşonunu geriye çektiğimde hâlâ üzerimize düşmeye devam gölgenin sebebini anlayamadım. Saniyeler önce aydınlık olan yerde garip bir gölge vardı.

Başımı kaldırıp yukarı baktığımda kulaklarımı acıtacak kadar gür bir sesin kükrediğini duydum.

"Aryen!"

Hemen tepemizde üzerimize doğru gelen koca bir ayağın hedefiydik. Aryen canımı acıtmayı önemsemeden omuzlarımdan tutup ikimizi de yana doğru fırlattı. Etime geçirdiği tırnakları canımı yakmıştı. Umursamadım çünkü birkaç saniye daha fark etmeseydik bir yetinin ayağı altında ezilecektik.

Karnımdan geldiğini sandığım gürültünün sebebi olan yaratığa baktığımda aklım yerinden fırladı. El ve ayak kısımlarındaki uzun, beyaz tüylerinin arasında koyu kahverengi elleri ve ayakları vardı. Tıpkı insanlar gibi iki ayağının üzerinde duruyordu. Elindeki mızrak öyle büyüktü ki ucunda donmuş kan lekelerini görmek kalbimi sıkıştırdı.

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatmadan önce kollarını iki yana açıp öyle bir kükredi ki altında durduğumuz ağacın dallarındaki sarkıtlar sarsılarak birbirlerine çarpıp şangırdadı.

"Kaç!"

Aryen, ses tellerini patlatırcasına bağırsa da ben daha ne olduğunu idrak etmeye kalmadan kollarımdan tutup koşmaya başladı. Yine saniyelik farkla olduğumuz yere sağanak gibi buz sarkıtlarının yağmasını izledik. Ta ki yeni bir kükreme sesiyle ayaklarımızın altındaki zemin sarsılana kadar...

İnsan diyarında en az üç katlı bir apartman kadar boyu olan dev kar yaratığı üzerimize doğru gelmeye başladığında, Aryen'in eline sıkıca tutunup onunla birlikte koşmaya başladım.

Nefesimiz çatlayana kadar koştuk ama faydasızdı... Yeti'nin adımları öyle büyüktü ki aramızdaki mesafe üzerimize atılsa bizi rahatlıkla yakalayabileceği kadar azdı. Zemin her adımıyla sarsılıyordu ve biz geriye sendeleyip duruyorduk.

Aryen birden elimi bırakınca kalbim korkuyla hızlandı. Nefesimi kesecek kadar hırçınlaşan kalbimin hiddetiyle gözlerim kararsa da yakalanma korkusu vücuduma adrenalin salgılamaya devam etti. Var gücümle koştum.

Aryen birkaç adım önümde koşmaya devam ederken ellerini iki yana açtı. Tılsımlı sözlerle çağırdığı karanlık kısa sürede parmak uçlarında birikmeye başladığında yetiyi büyüyle durduracağını anladım ve biraz daha dayanmam gerektiği için koşmaya devam ettim.

Aryen adımlarını hızlandırıp iyice öne geçtikten sonra birden ayakları yerden kesildi. Öne doğru sırt üstü dönerek kendini atarken avuçlarında toplanan karanlığı yetiye doğru fırlattı.

Deprem olmuş gibi sarsıldı her yer. Öyle ki koşmaya devam edemedim bile.

Ardıma baktığımda yetinin durduğunu gördüm. Sersemleyerek öne arkaya sendeleyip durdu. Elindeki kristal mızrak büyük bir gürültüyle yere düştüğünde çok geçmeden Yeti dizlerinin üzerine yığıldı.

Aryen yattığı yerde dirseklerinden destek alarak doğrulmuş, kendinden emin bir şekilde yetiyi izliyordu.

Bir dakikaya yakın süre boyunca dizlerinin üzerinde başı dönerek duran yeti daha fazla direnemeyip öne doğru devrilince korku dolu bir çığlık koptu. Geriye kaçarken ayağım bir kristale takıldı ve popomun üstüne sağlam bir iniş yaptım. Neyse ki kar seviyesi yüksek olduğundan korktuğumdan daha az canım acıdı.

Aryen yerden destek alarak doğrulup üzerindeki karları çırptı. Dağılan saçlarını tek eliyle geriye atıp yanıma gelirken nefes nefese kalmıştı. Uzattığı elini tutarak gömüldüğüm karın içinden kurtulmayı başardım. Islanmamak için popomdaki ve sırtımdaki karları hızlıca silkeledim ama hâlâ tek elim Aryen'in buz tutmuş elini sıkıca tutuyordu. Korkudan dizlerimde derman kalmamıştı, ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Tanışmasak olmazdı değil mi?" dedim titreyen sesimle. "Aklımı oynatacaktım!"

"Saklı Diyar'ın varisi basit bir kardan adamdan mı korktu yoksa?" Aryen tam anlamıyla taşı gediğine oturtmayı başarınca kaşlarımı çattım ama çok geçmeden onu tebrik etmesini bildim.

"Bu iyiydi," dedim kıkırdayarak. "Ve evet... Korkudan ölecektim."

"Kolaydı." Ellerini silkeleyerek omuz silkince bu kez aklıma gelen şeyle sahiden öfkelendim.

"Madem bunu yapabiliyordun, neden bekledin?" diye azarlayınca kaşlarını kaldırdı hayretle.

"Aniden çıkıp saldırdığı için ancak vakit bulmuş olabilir miyim?" diye açıkladı ters ters yüzüme bakarak. "Teşekkür etmek yerine hep böyle nankörlük mü edersin?"

Geri adım atmadım. Omuz silkerek önüme dönüp hareketsiz şekilde yerde uzanan yetiye bir bakış attım.

"Öldü mü?"

"Hayır," dedi hemen. "Kahuna'yla başımı derde sokmamak için sersemletip uyuttum diyebiliriz."

Anladım, der gibi başımı sallarken bir süre daha korkunç yaratığı

incelemeye devam ettim. Buzlar Kraliçesi'ni koruyan yaratık böyleyse kendisi nasıldır kim bilir, merakımı cezbetmeyi başarmıştı.

Hoşnutsuz bir ifadeyle Aryen'e bakıp göz devirdim. Hemen sonra yanından geçerken omuz atıp yolu biliyormuş gibi yürümeye devam ettim.

Neredeyse dağın zirvesine ulaşmıştık ve bacaklarımda hiç güç kalmamıştı. Bir mağara oyuğunun önünde durunca bir an bile beklemeden kendimi olduğum yere bıraktım. Tıpkı bize saldıran yeti gibi yığılıp kalmama ramak kalmıştı.

"Benden bu kadar," diye homurdandım. "Bir adım daha atacak gücüm yok."

"Mağaranın içinde." Birkaç adımla kayalıklarla çevrelenmiş, sarkıtların parmaklık oluşturduğu mağaraya yaklaşıp içeriyi gözledi.

"Kraliçe zahmet edip mağarasından çıksaymış keşke..." diye söylenirken Aryen'in sus işareti kalan kelimeleri yutmama neden oldu. "İyi be, tamam."

Aryen temkinli adımlarla yavaş yavaş mağaraya yaklaşırken ben dinlenmenin peşindeydim.

Mağaranın girişini kapatan buz sarkıtlarının bir kısmı kırıktı. Aryen'in oradan geçmeyi planladığı belliydi. Bense kendimi uçurumdan atıp ölmeyi diliyordum. Hâlâ kalbim deli gibi çarpıyordu, nefesim düzensizdi. Yorgunluktan ölmek üzereydim.

"Gidelim," dedi Aryen.

Söylediğine tepkisiz kalıp dinlenmeye devam edince omzunun üstünden ters ters yüzüme baktı. Oflayıp göz devirerek oturduğum yerden kalktıktan sonra gürültü çıkmasını önemsemeden ellerimi çırparak Aryen'in yanına gittim.

Birlikte mağaranın içine girdiğimizde okyanusun dibine dalmış gibi hissettim. Nefessiz ve karanlık... Kalbimin gürültüsü sessizliği bıçak gibi kesti. Aryen'in bir adım gerisindeydim. Savunmasız hissediyordum; ki öyleydim. Yolumuzu kesen yetinin kokuşmuş nefesi hâlâ burnumdaydı, her an bir yerden çıkacakmış hissi beni delirtiyordu çünkü gök gürlemesi gibi sesi kulaklarımda uğuldamaya devam ediyordu.

Mağarada farkında olmadan çok fazla ilerlediğimiz için geldiğimiz yöndeki ışığı da kaybetmiştik. Aryen'in parmak şıklatmasıyla avucunun

ortasında bir ışık huzmesi belirdi. Yolumuzu aydınlatan bu ışıkla daha hızlı ilerleyebildik. Deniz ve yosun kokusunun yanı sıra isli bir kış ayazı kokuyordu mağaranın içi. En az dışarıdaki rüzgâr kadar dişli bir soğuk vardı burada da.

"Hırçın bir karşılama olursa şaşırma olur mu?"

"Bu da ne demek?"

Aryen onlarca soru işaretiyle birlikte beni ardında bırakıp yürümeye devam etti. Felaket senaryoları kurarak ilerlediğim mağaranın içinde kayıp düşmemek için sürekli duvarları yokluyordum.

Biraz sonra daha dar bir oyuktan geçtiğimizde boğulma hissimi dizginlemek için gözlerimi kapattım. Açtığımda karşımdaki manzarayla donup kaldım.

Dev kristallerin ışıltısıyla aydınlanan koca bir alana çıkmıştı yolumuz. Her yerde kristaller ve aydınlık hakimdi. Güneş buraya mavi ışıklarla doğuyor, rüzgâr burada ışıltılı esiyordu sanki. Hiç kar yığını yoktu etrafta, her yer kristaller ve onlardan yansıyan rengarenk ışıklarla kaplanmıştı. Alanın ortasında bir ağaç ve ağacı çevreleyen bir gölet vardı, masmavi. Böylesi bir soğuğa rağmen suyun akışkan oluşu bir illüzyon muydu yoksa gördüklerim gerçek miydi emin olamadım.

Ağacın ardında bir ışık yükseldi. Dev kristaller kapı gibi iki yana açıldığında korkuyla iç çekerek Aryen'in arkasına saklandım. Küçük bir kız çocuğu gibi omzunun arkasından tek gözümle kristal kapının ardındaki siluete odaklandım.

Buzdan bir platformun üzerinde bize doğru bir kadın geliyordu. Tek bir kişinin durabileceği genişlikte oval bir buz dağının üzerinde duran kadının elbisesi yoktu. Her yanından uzanan sarkıtlar vardı sadece. Üç kristal mızrağın ışıl ışıl parladığı tacının altında, masmavi saçları ayak uçlarına kadar uzanıyordu. Buzlar Kraliçesi Kahuna olduğu besbelliydi.

"Misafirlerimiz var demek." Gözleri dumanlı bir maviyle dalgalandı. Ne insan ne peri ne de Mironlar'a benziyordu. Farklı bir şeydi kraliçe. Hem hayranlık uyandıracak kadar güzel hem de ürkütücüydü. İnsanın içini ürperten bir güzelliği vardı.

Buz dağı, altında tekerler varmış gibi kraliçeyi göletin ardından yanımıza kadar taşıdı.

Tam karşımızda, aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında durdu. Platformun üzerinden inmek için adımını attığı an kristal bir basamak belirdi çıplak ayağının altında. Sonra bir tane daha... ve bir tane daha... Elleri iki yanında öylece dururken hiçbir şey yapmadan sihir yapabiliyordu. Solgun teni bembeyazdı ama saçlarının ve bulunduğumuz mağaranın ışıkları yüzünden tenine gökyüzü mavisi bulaşmış gibiydi.

En nihayetinde birkaç adımla yanımıza ulaştığında gözlerine bakmaktan çekindim. Aryen'in tembihlerini tekrar edip durdum. Onun sinsi, kurnaz ve tehlikeli olduğunu söylemişti.

Buzlar kraliçesi havayı koklarken sanırım bizim kim olduğumuzu anlamaya çalışıyordu ya da tehlike arz edip etmediğimizi tartıyordu. Tam o an bildiğim tüm tanrılara şükrettim. Aryen'in beni gizlemek için yaptığı su tılsımı sayesinde kim olduğumu anlayamazdı.

Tanrılara değil, Aryen'e teşekkür etmeliyim.

"Tanıt kendini yabancı." Yüzü benden tarafa döndüğünde saçları dalgalandı ve tacındaki mızraklara ışık tutulmuş gibi gözümü aldı. Elimi gözlerime siper ettiğimde yüzünde gergin bir ifade dalgalanınca korkuyla çarptı kalbim.

"Rena. Aynalar Kenti baş muhafızı Megas Efendi'nin torunuyum."

Diyarla olan tüm bağımı bu şekilde aktardım. Aryen asla onun sorduğu sorulara yalanla cevap vermememi söylemişti ama ben yalan söylemiştim. Doğrusu eksik bilgi vermiştim. Farkında olmadan kendimi dua ederken buldum. İçten içe yalvarıyordum, Aryen'in su tılsımı beni korusun da yalanım ortaya çıkmasın diye.

Kahuna sessizce yüzümü incelerken gözlerinden çıkan dumanlar yükseldiğinde korkuyla nefesimi tuttum. Göz bebekleri yoktu. Gözlerinin tümü mavi dumanlarla kaplıydı. Kör müydü yoksa o dumanlı gözlerle çok daha derin mi görüyordu?

Üzerimde oyalanarak geçirdiği bir dakikaya yakın süre yıllarca sürmüş gibi hissettirdi. Ciğerlerim patlayacak raddeye gelene kadar nefesimi tutmaya devam ettiğimden yüzümün kıpkırmızı kesildiğine emindim. Kahuna'nın bir gariplik olduğunu anlamasından korktuğum hâlde kendime engel olamadım.

Sakince sola doğru bir adım atıp Aryen'in önüne geçtiğinde başı da ondan tarafa dönüp beni görüş alanından çıkardı. Bıraktığım nefesimle

birlikte dudaklarımdan yayılan sis ona ulaşacak diye korksam da Kahuna, Aryen'e öyle dikkat kesilmişti ki bunu umursamadı bile.

"Düş ve Kâbus Sarayı'nın kimsesiz lordu." Havayı kokladı ciğerlerine tehlikeyi doldurur gibi. "Aryen... Seni düzenbaz lord, niçin geldin mağaramıza?"

"Son vedamızın üzerinden yıllar geçti. Yüzyıllar... Daha iyi bir karşılama beklemediğimi söylesem yalan söylemiş olurum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ki hatırladığım kadarıyla Buz kraliçesi yalandan hiç hoşlanmaz."

"Unutmamışsın," dedi yankılı sesiyle.

Yüzü genç bir kadının simasını taşıyordu ama konuştuğunda onlarca kadının sesi dökülüyordu dudaklarından. Aynı anda birden çok kadın aynı şeyleri söylüyor gibiydi. Her konuştuğu kelime mağarada olduğu kadar ruhunuzda da yankılanıyordu.

"Ben unutmam," derken Aryen'in sesinde bir ima sezdim. "Sen de bunu hatırlıyor olmalısın. Ben hiçbir şeyi unutmam." Son cümleyi, sahip oldukları geçmişi ayağının altında çiğner gibi aheste aheste söylemişti.

Nasıl bir geçmişleri olduğunu bilmiyordum; ama ikisinin arasındaki gerilimden anladığım kadarıyla o geçmiş, pek de geçmişe benzemiyordu.

Kahretsin Aryen, herkesi kendinden nefret ettirmeyi nasıl başarıyorsun...

"Ne yüzle karşıma çıkarsın?" Sesindeki hiddetle yerimden sıçradım.

"Hadi ama... bu güzel yüzü karşında gördüğüne içten içe seviniyorsun, itiraf et."

Nasıl da biliyor kur yapmayı şeytanın dölü. İnsanı hem hayran bırakan hem çileden çıkaran o iblis gülüşüyle dudağı kıvrıldığında büyükçe göz devirip önüme döndüm.

"Seni burada, kalbine bir kristal saplayıp öldürmemem için tek bir neden söyle?"

Hayır, bir dakika... Aryen'le kalplerimiz birbirine bağlı olduğundan onun kalbinin ölmesi demek benim ölmem demekti.

"Nilda beni çok severdi." Gülüşü soldu, duruşu dikleşti. O da kimdi?

"Sakın onun adını ağzına alma!" Kahuna'nın dudaklarından dev bir dalga üzerimize geldi ve neredeyse ikimizi de boğacaktı. Ellerimi kulaklarıma kapatmak zorunda kalmıştım resmen.

"Sakin ol, sakin ol..." Ellerini teslim olur gibi kaldırdı Aryen. "Nilda beni senden önce görüp âşık olduğu için bana kızamazsın. Kız kardeş meselelerinize beni dahil etmeniz yakışık almıyor."

Kahuna tek avucunu ortamızda kaldırdığında parmak uçlarından sisler döküldü. Gözlerindeki mavi duman büyüdükçe büyüdü ve avucundaki sis yüzüne ulaştı. Hemen sonra bir kristal bitti göğüs kafesinden. Kahuna'nın yörüngesinden şaşmadan dönmeye başlayan kristallerin çıkardığı sürtünme sesleri rahatsız ediciydi.

"Nilda öldü!" diye bağırdığında mağara başımıza yıkılacak sandım. Sakin, güzel bir genç kadın dediğim Kahuna bir dönüşüm geçirecekmiş de içinden yaratık çıkacakmış gibi hiddetlendi. "Sakın onun adını ağzına alma Kâbus Gözcüsü!"

"Tüh!" Aryen alt dudağını dişlerken yediği haltı nasıl temizleyeceğini düşünmeye başlamıştı çoktan, afallamış ifadesinden açıkça okunuyordu.

"Kaybın için üzgünüm," dedi alaycı tavrını geride bırakıp. "Sorun olmazsa... Neden öldüğünü öğrenebilir miyim?" Ardında bıraktığı kalbi kırık bir kadın... Öfkeli bir abla. Sence neden ölmüş olabilir aptal lord bozuntusu? O kâbus kafanı çalıştır da bir düşün budala.

"Sen sus," diyerek bana sataştığında donup kaldım. "Budala sensin ayrıca."

"Nasıl?" dedim dehşete kapılmış bir biçimde. "Sen beni duyabiliyor musun?"

"Bu kadar yakınımdayken seni duyabilmem için bir tılsıma ihtiyaç yok fani kızı... Elbette duyabiliyorum!" Sıktığı dişlerinin arasından sızan fısıltısı suratıma tokat gibi çarpınca yanaklarım alev aldı sanki.

"Ne cüretle zihnimi okursun sen!"

"Öfkelenince kızaran yanaklarını, kararan gözlerini ve sesinin titremesini ne kadar sevsem de bunun yeri değil küçüğüm, inan bana Kahuna'nın önünde tartışmak istemezsin."

"Seni buna pişman edeceğim!" Yumruklarımı sıktım.

"Sıraya geç tatlım, öncelik kraliçenin." Göz kırparak önüne döndü. Hâlâ ne yüzle benimle eğlenebiliyordu, kendini ne sanıyordu bu?

Sırıtarak önüne dönen Aryen, kraliçenin hiddetiyle geriye adım attı. Her şeyi mahvettiğinin farkına varmış gibi görünse de iş işten geçtiği

için Kahuna'nın bize yardım etmek isteyeceğine zerre kadar ihtimal vermiyordum.

"Buraya sizden yardım istemek için geldik." Aryen ve Kahuna arasındaki sağır edici sessizliğin ölümcül bir boyuta taşınmasını önlemek için kendimi öne attım. "Bize, sizden başka kimse yardım edemez."

"Ona yardım etmem." Uzun saçlarının arasında duran eli kıpırdandığında bir şey yapacağını sandım ama yersiz bir korku olduğunu görünce tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Yapacağınız şeyin onunla hiçbir ilgisi yok," dedim dürüstçe. "Buraya gelebilmem için ondan yardım istedim sadece. Edeceğiniz yardım yalnızca benim işime yarayacak, buna emin olabilirsiniz."

Düşünceli tavrı yüzüne yansıdığında sessizlik kaçınılmaz oldu. Söylediklerimi tartıyor olması için yalvardım içimden. Güçlerimi kristalden almanın tek yolu buzlar kraliçesinin kristaldeki büyüyü ortadan kaldırmasıydı.

"Ne dilediğini söyle bana Rena." İsmimi unutmamıştı.

Gülümseyerek birkaç adım öne çıkarken meydan okuyan bakışlarım Aryen'in gözlerine asılı kaldı. Aryen hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturup bir adım daha geriye çıkarak gölgelerin arasına karıştı. Orada sessizce bekliyor olması hepimiz için en iyisiydi.

Kazağımın içindeki kolyenin ucunu çıkarıp son bir adımla Kahuna'nın dibine kadar sokuldum. "Daha ben bebekken, Aynalar Kenti'nin efendisi olan büyükbabam kalan hayatını insan diyarında geçirmek için görevinden çekildi." Kolyeyi boynumdan çıkarıp ucundaki kristalleri avucumda kalacak şekilde Kahuna'ya uzattım. "Sizin de bildiğiniz gibi diyarı terk etmenin tek yolu güçlerinizi feda etmektir."

"Mienas'ı terk etmenin dönüşü yoktur. Diyarı bırakırsan, güçlerin de seni bırakır."

"Öyle," dedim gözlerimi kaçırarak. Büyükbabamın anlattığı da buydu zaten. "Ama bir bebek kendi kararlarını veremezdi, bu yüzden günü geldiğinde kendi kararımı verebilmem için güçlerimi kristallere saklamayı seçmiş. Ve ben onları geri istiyorum."

Kahuna'nın yüzündeki şaşkınlık gözümden kaçmadı. Bilgece bir iniltiyle kararımı gözden geçirdikten sonra uzanıp avucumun arasında duran kristalleri aldı elimden.

Ya öfkeyle davranıp Aryen'e inat olsun diye kristalleri yok ederse?

Ya bana yardım etmezse?

Ya güçlerimi sonsuza kadar kaybedersem?

Şüpheler... şüpheler... şüpheler...

Beynimin içini kemiren bir kurtçuk gibi tüm huzurumu kaçırsalar da Kahuna'nın sessizliği bozmasıyla her şey yoluna girdi.

"Dileğin gerçekleşecek Rena," dediğinde kocaman bir gülüşle yüzümün ay gibi ışıldadığına emindim. "Peki sen, bunun karşılığında benim dileğimi gerçekleştirebilecek misin?"

Yüzümde saniyeler içinde dört mevsim yaşandı. Gülüşüm büyüdü, yüzüm aydınlandı. Kahuna'nın şartı sağanak gibi üzerime yağdı, gülüşüm soldu ve çaresizlik yüzümü gölgeledi.

Dönüp bir kez daha Aryen'e baktığımda kenardaki kristallerin tekine omzunu yaslamış, bir ayağını diğerinin önüne atarak kollarını kavuşturmuş bizi dinliyordu. Tepkisiz bir şekilde yüzüme baktığı süre boyunca bana yardım etmeyeceğini düşünüp endişelendim.

Göz devirerek tuttuğu nefesini bırakınca ağzından çıkan gri duman yüzüne yayıldı. Buna rağmen olumlu anlamda başını salladığını görünce umut bir kez daha kalbimde yeşerdi ve aceleyle önüme döndüm.

"Evet," dedim heyecandan titreyen sesime aldırış etmeden. "Ne dilerseniz..."

"Kristaller gücünü sana teslim edecek güzel Rena," dedi bir adımla yanıma ulaşıp. "Dileğin gerçekleşecek." Gözlerindeki mavi duman bir anlığına çekildi ve Kahuna'nın masmavi gözleri benimkilere tutununca ruhum üşüdü. Gözleri gözlerime bakıyordu ama gördüğü şey çok daha derinlerdeydi.

Panikle gözlerimi kaçırdığımda uzanıp çenemin altına dokunan iki parmağı yeniden başımı kaldırdı. Gözlerine bakmak istemiyordum çünkü sırrımı öğrenmesinden korkuyordum.

"Dileğim Rena..." Parmak uçlarından tenime yayılan soğuk kanımı dondurdu, kalbim durdu ve beynim hissizleşti. "Ölüm ve Kader Aynası'nı bana getirmen."

"Ne?" Aryen'in hiddetlendiğini duyunca bir adım geriye kaçıp Kahuna'nın elinden kurtuldum. "Unut onu. Anlaşma bitti Rena, gidiyo-

ruz." Hemen yanıma gelip bileğimden kavradığında öfkeyle kendimi geriye çektim.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye itiraz ettim. "En azından ben güçlerimi almadan bir yere gitmiyorum, sen gidebilirsin."

"Neye bulaştığını bilmiyorsun!" diye bağırdı Aryen. Çenesi iyice kasıldı, donuk yüzünde dudakları yay gibi gerildi. "O aynanın neler yapabileceğini bilmiyorsun. Nerede olduğunu bile bilmiyorsun, nasıl onun dileğini gerçekleştireceksin?"

Aryen'le tartışmamız boyunca Kahuna sanki burada yokmuş gibi çıt çıkarmadı. Kıpırdamadı bile.

"Bir yolunu bulurum."

"Aynalar Kenti'ni ziyaret etmelisin." Kahuna'nın cevabıyla başımı ondan tarafa çevirdim. "Ölüm ve Kader Aynası'nı yalnızca orada bulabilirsin."

"Aynayı öylece bize vereceklerini mi sanıyorsun?" Aryen'in öfkesi büyüdükçe ses tonu da yükseliyordu.

"Dileğim bu." Kahuna umursamaz bir şekilde geri adım attı. "Dileğime karşılık dileğin. Buraya gelmeden önce bunu biliyor olmalıydınız."

"Biliyorduk zaten," dedi Aryen benden önce davranıp. "Ama senin istediğin çok daha büyük bir şey. Kardeşini geri getirme peşindesin."

"Bir sakıncası mı var?" Kahuna'nın sesi garip bir neşeyle şakıdı. "Dileğim bu, Kâbus Gözcüsü," diye yineledi Kahuna. Aryen'i küçümseyen bir edayla önüne dönerek. "Dileğime karşılık dileğin."

"Pekâlâ," diyerek öne çıktım. "Sana onu getireceğim ama önce güçlerim."

"Yalan söylemeyeceğinizi nereden bileceğim?" Kahuna'ya karşı öfkem artıyordu ama bir yanım ona hak verdiği için sessiz kalmayı tercih ediyordum. Bize güvenmesi için hiçbir nedeni yoktu ama güvenmemesi için koca bir neden karşısında dikiliyor ve ölümcül bakışlar atıyordu.

"Elim boş dönemem," diye itiraz ettim.

"Buldum." Parmak uçlarında yükselip kuğu gibi Aryen'in yanından süzülerek geçti. Yanıma ulaştığında gözlerini üzerime dikerek teklifini sundu. "Kristallerden güçlerini çıkarıp sana teslim edeceğim ancak bir büyü açığı ile aramızda bir anlaşma sağlamış olacak."

"Nedir?"

"Güçlerin sana teslim edilecek ama dileğim gerçekleştiği gün onları kullanabileceksin."

Aryen'in sinirden deliye dönmüş ifadesi her ne kadar geri adım atmaya zorlasa da güçlü olmaya mecburdum. Mienas'ta biri kalbimi sökmeden önce daha fazla savunmasız gezmek yerine güçlerimi elde edip onları kullanmalı, ailemin hangi krallığa ait olduğunu bulmalıydım.

"Kabul," dedim başımı dik tutarak. "Sana onu getireceğim."

Kahuna arkasını dönüp gitti. Yanımıza ilk geldiği zaman üzerinde durduğu buz kütlesinin üzerine basamakların yardımıyla tırmanıp yerini aldıktan sonra bir taht gibi kraliçeyi taşıyan buz dağı göletinin diğer tarafına, karşı kıyıya geçti.

"Pelerinini çıkar ve suya gir."

Mağaranın tavanına doğru kaldırdığı elinde kolyem vardı. Gözlerine perde gibi örtünen mavi dumanlar neredeyse tüm yüzünü kaplayacak kadar geniş bir alana yayıldığında korkuyla Aryen'e baktım.

Öfkeliydi ama Kahuna'nın söylediğini yapmamı onaylar gibi başını sallayınca pelerinin ipini çekip çıkardım. Omuzlarımdan kayıp yere düşecekken son anda yakalayıp Aryen'e uzattım.

Göletin dibi görünmüyordu. Su bulanık mıydı yoksa dibi görünemeyecek kadar derin miydi emin olamadım. Çakıl taşları ve kristallerle çevrelenmiş göletin ilk basamağına indiğimde suyun beni üşüteceğini düşünmüştüm ama aksine, ihtiyacım olan şey buymuş gibi ayaklarımı bileğime kadar ısıttı. Suyun dışı öyle soğuktu ki insanı ısıtacak kadar sıcak hissettiriyordu.

Su, bedenimi çepeçevre sarana dek adım adım ilerledim. Kalbim heyecandan dört nala koştururken aynı zamanda korkuyordum da. Buz kütlesindeki kristallerin sarsılarak titrediğini ve Kahuna'nın anlamadığım şeyler söylediğini duydum. Büyüyü kaldırmak için her ne yapıyorsa ürkütücüydü ama umursamadım.

Kristallerin sesi sağır edici bir gürültüye ulaştığında Aryen'e baktım son kez. Geriye çekilmiş olanları izliyordu ama vücudunun ne kadar gergin olduğunu da görebiliyordum. Her an bir şey olacakmış gibi tetikte bekliyordu.

Kahuna'nın avucundan mağaranın tavanına doğru yükselen kolye, göletin üzerine geldiğinde ben de aynı şekilde göletin ortasında ayakta

duruyordum. Omuzlarıma kadar yükselen suyun dokusu bildiğimiz su gibi değildi, daha önce hiç yaşamadığım bir hisle doldurdu içimi. Usul usul bedenimi okşuyordu sanki. Sarıp sarmalıyordu fakat ani bir harekette içine çekip boğacakmış gibi bir paniğe sebep oluyordu.

"Kendini suya bırak." Kahuna emreder gibi mırıldandıktan sonra tılsımlı sözcüklerine geri döndü.

Başımın üstünde hançer gibi sallanan kristaller adeta çığlık atar gibi sürtünüyordu birbirlerine. Kulaklarımı kapatmak, sesten kaçmak istedim çünkü korkuyu tetikliyordu.

"Kendini suya bırak," diye yinelediğinde kendimde değildim artık. Panik hükmediyordu bedenime.

Biraz sonra bir şey oldu. Kendimi her ne kadar gevşetmiş olsam da Kahuna'nın istediği şey bu değildi. Teslim olmamı istiyormuş meğer...

Suyun derinlerinden yükselen iki el omuzlarımdan bastırarak beni suyun dibine çekerken bir çığlıkla battım içine. Omuzlarımdan bastıran eller hem vardı hem yok. Büyük bir güç tarafından suyun dibine doğru itiliyordum sadece.

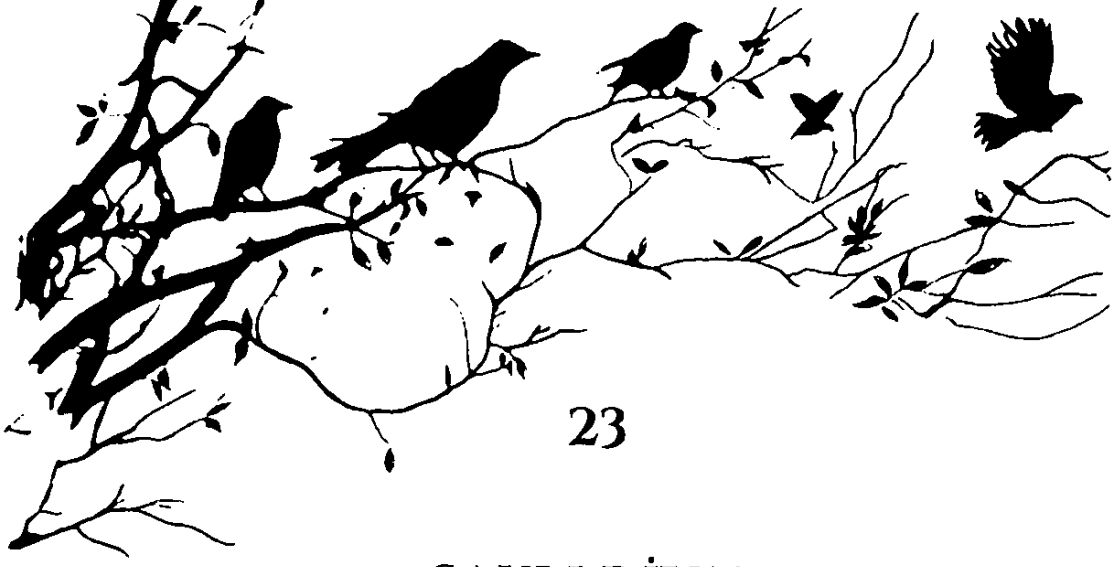
Göletin karanlığına teslim olmadan hemen önce başımı kaldırıp son bir kez bakmak istedim. Bir ışık patlamasıyla kristallerin kırılma seslerini duydum. Suya düşen parçalarla birlikte sanki birileri de suya atlayıp benimle birlikte göle dalmıştı.

Damarlarımda akan gücün yakıcı varlığına tutunarak gözlerimi yumdum. Kan kristallerinde uykuya yatan güçlerim, zihnimde gözlerini açtığında yeniden doğduğumu hissettim.

Kim olduğumu biliyordum artık.

Saklı Diyar'ın varisi; Mienas'ta, Kristal Dağ'ın tepesindeki mağarada yeniden doğmuştu.

Diyara geldiğimden beri ilk kez kendimi buraya ait hissettiğim gündü, bugün. Havasız kalan ciğerlerim daha fazla direnemediğinden bilincimi yitirirken evimdeymiş gibi hissettiğim huzurun kollarına teslim oldum.

23

SAKLI DİYAR

Gökkuşağı Sarayı'nda geçirdiğim günler, Kristal Dağ'dan beri ruhumu tırmalayan buhranı bir nebze olsun azaltmaya yaramıştı çünkü kendimle baş başa kalabilmiş, olanları düşünüp tartma şansı elde etmiştim.

Bir yanım mağaradaki göletin dibinde gördüğüm rüyanın etkisinden kurtulmak için çırpınırken diğer yanım o günden beri yanıma uğramayan Aryen'i düşünüyordu. Ayas denen uğursuz piç o lanet geceden beri gözüme gözükmediği için keyfim yerindeydi; ama birkaç kez koridorlarda Maysa'yla denk gelerek yeterince midemi bulandırdığım için Ayas pek de kendini aratmamış oldu.

Yine kendimi odaya kapatıp kütüphaneden getirttiğim onlarca kitap ve karalanmış müsvedde kağıtlarıyla çalışma masamın başında buldum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı ve saraydaki çoğu kişi uyuyordu.

Aryen ilk andan beri Aynalar Kenti'ne gitmeyi istemediğini açıkça söylemişti. Daha önce orada yaşadıkları yüzünden çekimser davranıyor olmalıydı ve bu yüzden ona kızamıyordum. Kim, yüz yılı aşkın süre boyunca hapsolduğu yere kendi ayağıyla tekrardan dönmek isterdi ki?

Günlerdir oldukça az uyuyor, az yiyip içiyor ama çok çalışıyordum. Bedenim artık yorgun düştüğünden nefes almak bile zor geliyordu. Karalanmış kağıtların ve eskiz yığınlarının arasında boğulurken canım sıkıldıkça kendimi kurşun kâlem kırarken buluyordum.

Aryen'i beklemeden Aynalar Kenti'ne gidip Kahuna'nın istediği aynayı ele geçirmeliydim. Anlaştığımız gibi kan kristallerine gizlenmiş gücümü açığa çıkarıp bedenime dönmesini sağladığından beri kalbim daha bir hırçın çarpıyor, kan; damarlarımda hoyrat bir şekilde hareket ediyordu.

Gücümün ağırlığını net olarak hissedebiliyordum. Yıllardır uykuda olan bir gücü açığa çıkarmanın iyi olduğu kadar kötü yanları da vardı. Sürekli vücudunu ateş basması gibi mesela ya da duygularını çok daha yoğun ve uçlarda yaşamak gibi... Çok fazla üşüyor, terliyor, susuyor veya yoruluyordum.

Omuzlarımda taşıması güç bir ağırlıkla günlerimi geçirirken yavaş yavaş kendimi kaybettiğimi biliyordum. Bir an önce anlaşmayı yerine getirip Kahuna'nın dileğini yerine getirmeli ve güçlerimi özgür bırakıp onları dizginlemeyi öğrenmeliydim. Kontrolsüz bir güce ev sahipliği yaptığım için bu kadar yıprandığım açıktı.

Dirseğimi masanın köşesine yaslayıp şakağımı yumruk yaptığım elime dayadım. Mağarada baygın olup olmadığımı bile bilmeden gördüğüm şey rüya mıydı yoksa suyun altında karşılaştığım gerçekler miydi bir türlü emin olamıyordum.

Sadece zihnimde bir tiyatro sahnesi kurulmuş da gördüklerim sürekli olarak tekrarlanmaya programlanmış gibi günlerdir aynı görüler kafamın içinde dolanıp duruyordu. Hiçbir düşünce, hiçbir kaygı ve duyguya yer bırakmayan huzursuz bir etki volta atıyordu derinlerimde.

Uğultulu vadilerin kızgın topraklarından yükseliyor gecenin feryadı.

Bir kadın ağlıyor.

Yıldızlar kayıyor birer birer, terk ediyor evlerini.

Uçsuz bucaksız gökyüzü kaybediyor o gece; ışığını, gündüzünü ve güneşi...

Bir kadın, son gününde diz çökmüş yakarıyor tanrılara. Kayıtsız kalan haykırışları iç çekişlere dönüşürken kıymık kıymık batıyor yüreğine, kan damlıyor diyarın çorak topraklarına.

Gün ağlıyor...

Gece ağlıyor...

Zaman ağlıyor...

Mevsimler yanıyor.

Ellerini göğe yükseltmiş kadının avuçlarında hayat son buluyor. Gün ellerine çekiliyor, gece bu günaha karşı direniyor.

Rüzgâr var gücüyle toprağın feryadını diyarın bağrına taşıyor.

Kadın direniyor, bedeninde açığa çıkan gücün kendisini yutmasına. Bir çığlık kopuyor dudaklarından ve gökyüzünde bir patlama oluyor.

Gökten çekilen dört ışık huzmesiyle aydınlanıyor yeryüzü.

"Sonra kaosun içinde bir patlama oldu; Gaia doğdu, toprak ana. Yeri ve göğü doğurdu önce. Gece ve gün peşinden geldi. Yeryüzü onunla biçimlendi. Gaia insanoğlu için önce suyu akıttı topraklarına. Ardından ateşi üfledi ve nefesi bahşetti ilk yaratılanlara.

Yaratılış ve Yokoluş tanrıları yeryüzündeki düzeni sağlandığında Gaia'ya uyu emrini gönderdiler.

Uyu... Uyu da sonsuza kadar dünya senin kalbinle yaşasın. Sen topraksın, yaşam senin üzerinde sürecek. Sense toprağın altında hayat veren olacaksın. Korktu toprak ana sahip çıktığı ilk kabilenin başı boş kalmasına. Tanrılardan son bir gece istedi ve o gece gökten dört yıldız çağırdı yeryüzüne."

Böyle yazıyordu kadim kitapların birinde.

Güzeller güzeli Gaia... toprak ana. Gördüğüm kadın oydu.

Tanrıların ona buyurduğu emri yerine getirip sonsuz uykuya yatmadan önceki son gecesi.

"İnsanoğlu başına buyruktu. Günahkâr, hırslı ve düşmanını kendi içinde barındıran... Nefsi en büyük düşmanıydı. Toprak ana insanoğlunu tanrıların gazabından korumak için bir plan yaptı. Kendi doğurduğu ateş, su, toprak ve hava; her biri için bir yıldız indirdi geceden yeryüzüne. Yıldızların ışığını korudu, bedenlerini toz hâline getirdi sonra. Yeryüzündeki son gününü insanoğluna harcadı, gözyaşlarıyla yıkadı yıldız tozlarını... Kalan gücünün tamamından dört elçi doğurdu. Ateş, su, toprak ve hava elçileri... İnsan formunda ama yıldız tozundan yaratılan."

Toprağa dökülüyor yaşlar gözlerinden. Kendisinden sonra gelecek günlerde insanoğlu huzurla yaşasın diye kendi doğurduğu toprağa sağanak gibi yağıyor ağıtları.

Gökten çağırdığı yıldızlar avuçlarında ışıldıyor.

Yanıyor... yanıyor... yanıyor...

Işığı kadının gözlerini yakıyor ama hiçbir şey tanrıların bencilliği kadar canını acıtmıyor.

Neden ben, diye sayıklayarak yapıyor diyara son sihrini. Yıldızlar avuçlarında ufalanıyor, ışığı parmak uçlarında baki kaldıkça.

Tozlar, toprağa karıştı. Ellerinde yanan ışık geceye...

Ve bir patlamayla üzerinde durduğum toprak sarsıldı. Eski Uygarlığın ayak sesleri ilk kez o zaman duyuldu. Ateş, toprak, su ve hava elementlerinin elçileri, yıldızların küllerinden doğdu.

Ve hepsinin gözleri beni buldu.

Gaia'nın elindeki ışığın hedefi olana dek onlardan gözümü alamadım. Ta ki elçilerin baktığı yöne sivrilen ışık kalbime bir ok misali yansıyana dek...

Ve sonrası derin bir boşluk... Uçurumdan yuvarlanıyor ama düşemiyordum sanki. Göletin dibinde duyduğum ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Oradayken suyun içinde benden başka biri daha vardı ve yüzerek yanıma ulaşıp benimle konuşmuştu, eminim. Ne yüzünü ne sesini anımsıyordum aklımda ama söyledikleri hâlâ olduğu gibi aklımdaydı.

"Saklı Diyar'ın varisi..."

"Eski Uygarlığın ardında bıraktığı son varis..."

Sesi insanın ruhuna hükmedecek kadar kudretli, kalbini sıkıştıracak kadar hırçın ve zihnini bulandıracak kadar sarsıcıydı.

"Elementlerin varisi... Elementlerin ışığı..."

Ben buydum işte. İmparatorluğun kalbindeki sır...

Ester'in dört krallıktan çaldığı elementler benim kalbimde saklıydı. Eski Uygarlık uyanmak istiyordu ve uyanmak için büyük bir güce ihtiyaçları vardı. Krallıkların taşları benim kalbime gizlenmişti ve Saklı Diyar taşlarına ulaşamadığı için Mienas'ın gücünden besleniyordu. Kahinlerin, kutsal ruhların kehaneti bu yüzden beni işaret ediyordu. Bu yüzden kalbimin peşindeydi hepsi.

Yapbozun parçaları tamamlandıkça kanlı resim ortaya çıkıyordu.

Benim nefes aldığım her gün Mienas biraz daha tükeniyordu.

İki diyarın da kalbimdeki taşların gücüne ihtiyacı vardı. Birisi yeniden doğmak için diğeri varlığını sürdürmek için istiyordu taşları. *Kalbimi...*

Element hırsızı Ester... Cennet'in Kraliçesi onlardan çaldıklarını her nereye gizlediyse taşlar beni Saklı Diyar'ın varisi olarak seçmiş, taşların ruhu ve gücü kalbime akmıştı.

Elementlerin öncüsü, ışığı ve varisiydim ben. Dört elementin de güçlerine sahiptim Ateş ve su... Toprak ve hava... Suyla tufanlar estirebi-

lirken karşımdakinin nefesini kesecek kadar hakimdim havaya. Ateşimle yaktığım düşmanlarımın cesetlerini kabul etmek için toprak bana itaat etmek zorundaydı... Kan kristallerinin kulağıma fısıldadığı gerçeğim, gücün iştah kabartan zehrini kanıma karıştırmıştı.

Güçlerimi hiç olmadığı kadar fazla arzuluyordum artık. Bana ait olan her şeyi geri almak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydım. Ne pahasına olursa olsun.

Mienas'taki tüm sihir tükense de umurumda değildi. Kalbimdeki gücü kullanmaya başladığım gün Mienas'ın kıyameti başlayacaktı. Ayas'ın ve Maysa'nın. Onlardan birini dahi öldürsem sonsuza dek lanetleneceğimi biliyordum; ama bir şekilde onları öldüremesem de diyarı onların cehennemi yapacaktım.

Artık kim olduğumu biliyordum. Göle girdiğimde, kristaller patlayıp açığa çıkan güç kanıma karıştığında gördüklerim, duyduklarım ve kalbimin üzerinde hissettiğim ağırlığın hepsi aynı şeyi haykırmıştı o gün.

Elementlerin Işığı.

Geriye yalnızca Kahuna'nın istediğini bulup güçlerimi ele almak ve ailemi bulmak için Yansıyan Şehir'e gitmek kalıyordu.

Tek bir krallığa mensup olduğum düşüncesine hazırlamıştım kendimi. Bütün elementlerin gücüne sahip olmak kafamı karıştırmıştı. Ailem eski krallıkların biriyken bu nasıl mümkün olabilirdi? Tek bir elemente yatkın olmam gerekirdi; ki muhtemelen ailem hangi krallıktansa o elemente daha yatkın olarak diğer üç elementi de kullanabilirdim. Bu sadece bir tahmindi elbet. Yaşayıp görmek dışında cevabını hiçbir yerde bulamayacağım bir tahmin.

"Rena."

Önümdeki kağıtlara öyle dalıp gitmiş ki odanın içindeki karanlığın ne denli yoğunlaştığını, önümdeki duvarda asılı duran tabloları bile seçemediğimi henüz fark edip irkildim.

Aryen'in sesinin geldiği yöne döndüm. Terasın kapısını ardından kapatıp yanıma geldi. Günler sonra ilk kez gördüğüm için çocuksu bir neşeyle ayağa kalktım ama koşup koynuna atılma isteğimi dizginleyerek yerimden kıpırdamadım.

"Nasılsın, küçüğüm?" Hayatımda gördüğüm en yakışıklı yüze bakıyormuş gibi iç çekerek kalçamı masanın kenarına yasladım.

"İyiyim," dedim sakince omuz silkerek. "Yani..."

Çizmeleri mermerde tutturduğu ritmi takip ederken kısa sürede karşıma geçti. Gözleri masanın üzerindeki mum ışığının kızıl mavi aleviyle parlarken kurnaz bir biçimde gözlerini kıstı. Kirpikleri gece mavilerine gölge düşürdüğünde dudağının kenarı haylaz bir arzuyla kıvrıldı.

"Yorgun görünüyorsun," derken omzumun ardından masanın üzerine saçılmış kağıtlara ve üstlerindeki açık kitaplara bakıyordu.

Hepsi eski püskü olsa da içindeki bilgiler diyarın tarihini anlatan arşiv belgeleri ve notlarla doluydu. Elementlerle ilgili, ailemle ilgili bilgiler ararken pek çok farklı bilgi edinme şansım olmuştu.

"Günlerdir uyumuyorum," dedim dürüstçe. Yalan söyleyecek mecalim kalmadığını tam o an idrak etmiş gibi ciğerlerimdeki tüm nefesi serbest bıraktım. "Yorgunum."

"Neden?" Kaşlarını çattı ama öfkeli görünmüyordu. Daha çok yüzümün solgun hâlinden rahatsız olmuş gibiydi bakışları.

"Kristal Dağ'dan döndüğümüzden beri bir an bile boş durmadım. Araştırıyorum sürekli."

"Neyi?" diye sordu. "Mağarada gördüklerini mi?"

"Onlar yanıltıcı olamaz, değil mi?" diye şüpheyle sordum. "Kim olduğumu biliyorum artık ama yanılmaktan korkuyorum."

"Yanılmıyorsun," dedi bir adım öne çıkarak. "Gördüklerini de duyduklarını da sana veren kan kristalleri. Onların içinde senin gerçeğin saklıydı, gücünle birlikte o gerçekler de açığa çıktı."

Aryen de hâlâ bu konuda çekimser davranıyordu. O gün, mağaradan çıktığımızda rüyamda gördüklerimi öğrendiğinden beri yol boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Diyarda elementlere hükmeden kimsenin olmadığını söyledi. Ben eski uygarlığın varisiydim. Mienas'ın korktuğu Saklı Diyar'ın bir varisi vardı artık ve buradaydı. Kraliçenin sarayında nefes alan bir silah gibi dolaşıyordum ortalarda.

"Daha kullanamazken bu kadar ağır geliyorsa..."

"Kullanmayı öğreneceksin. Sınırlarını kimsenin bilmediği ve diyarın daha önce görmediği bir güce sahipsin. Diyarın başına ilk kez böyle bir şey geliyor ve sen buna hükmetmeyi öğreneceksin. Zorundasın." Son kelimeyi kızgın ateşlerde kavurmuş da ummadığım anda kalbimin tam ortasına saplamış gibi canım yandı.

"Zorunda mıyım?" diye sordum telaşla. "Ya öğrenemezsem?"

"Seni öldürür, yok eder." Gözünü bile kırpmadı bunu söylerken. "Sahip olduğun güç; yırtıcı bir hayvan gibi. Sen onu evcilleştiremez, efendinin kim olduğunu ona öğretemezsen o seni yakıp yok eder. Geriye senden bir şey kalmayana dek savaşır seninle."

"Belki de bu gücü reddetmeliydim." Mağarada Kahuna bana isteyip istemediğimi sorduğunda bir an bile düşünmemiştim. Şimdiyse böylesi bir gücü taşımak, varlığını bilmek bile ağır geliyordu.

"Savaşmayı seçtin," diyerek omuz silkti. "Sana engel olmaya çalıştım, dinlemedin."

"Bana engel olmaya çalıştın çünkü Aynalar Kenti'ne gitmek istemiyordun." Öfkeyle kollarımı kavuşturup yüzümün asabiyetle gerilmesine izin verdim.

"Hâlâ da istemiyorum," diye itiraf etti. "Oraya gidersem geri dönemeyebilirim."

"İyi ya, kafa dinlerim." Aryen'in yeniden hapsolmasını dileyecek değildim. "Her zaman yanımda olacağını, yardım edeceğini söylemiştin. Yalancının tekisin."

"Hayır, yanılıyorsun," diyerek bir adım daha öne çıktığında kıpırdayacak alanım kalmamıştı. "Büyük güç, büyük tehlike ve sorumluluk getirir. Tehlikeler de seni avlamak ister." Eli yüzüme dokunduğunda bir akım hissettim. "Bu diyarda bir kişi bile sana dokunacak olursa..." Bunu söylerken onu dinlediğimden emin olmak ister gibi gözlerini üzerime dikti. "Ne pahasına olursa olsun onu yok ederim, Rena. Sana zarar vermek isteyen herkesi yok edebilirim."

Ayas'ı edebileceğin ve sonsuza dek lanetleneceğin gibi... Bunu istemezdim.

"Bana âşık mı oluyorsun yoksa?" Kaçamak bir soru aynı anda ikimizin de dudaklarında can buldu.

"Son yıllarımın tamamını sana bağlanarak geçirdim ben," dediğinde hiç beklemediğim bu itiraf karşısında nefesim kesilmiş, kalbim hırçın bir çocuk gibi kafesinde tepinmişti. "Sahip olduğum tek şey sendin. Seni sevdim, senden nefret ettim, seninle mutlu oldum, sana sinirlendim, sana bağlandım. O siktiğimin aynasının içinde hapsolarak geçirdiğim her günüm, senden ve senin hayatından ibaretti."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." Gözlerinde sözlerimi yadırgayan bir ifade vardı, oysaki ben ciddiydim. Onun yüz yılı aşkın bir zaman dilimini ıstırap içinde geçirmesi beni kahretmişti.

"Hapsolduğum zaman karanlıktaydım. Derin, sonsuz ve boğucu bir karanlık... Yıllar boyu o karanlığın içinde debelenip durdum. Bir ışık aradım, yolumu bulmak ve kurtulmak istedim ama her gün biraz daha battığım bir karanlıktı sadece. Boşluktaydım, hiçliğin kollarında çaresizliğin ne demek olduğunu her gün daha çok öğrenerek geçirdiğim yıllar... Savaşmaktan hiç vazgeçmedim."

Aryen anlattıkça kalbim acıyordu; ama hüzünle dalgalanan yüzünde daha fazla keder görmek istemediğim için tepkisiz kalmaya çalıştım.

"Sonra sana çekildim. Işığım oldun, ölüm gibi üstüme çöken karanlığım seninle dağılmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Kafayı yememek için çırpınırken sayende korkularımı dizginledim, duruldum ve bir umut kırıntısına tutundum."

Kâbus Gözcüsü ilk kez korkmaktan bahsediyordu. Korkularını benimle yendiğini ve bana sığındığını gözlerimin içine bakarak itiraf ediyordu.

"Bu yüzden mi özgürlüğüne karşılık benim yansımamı çaldın?" Dikenleri ikimizi de yaralayan bir soruydu bu. Yersiz gibi görünse de tam gediğine oturmuştu aslında.

"Bunu yaptığım için üzgünüm." Gözlerini kaçırdı benden. "Seni çoğu kez hayal kırıklığına uğrattım."

"Defalarca kez..." Acımasız görünebilirdim ama en azından benim sadece kelimelerim zarar veriyordu.

Elementlerin işi olmalıydı, duygularım yine bir insanınkine göre hırçın ve fevriydi. Bir anda parlamıştım. Dizginleyemediğim öfkem yükseliyordu.

"Hiçbirinde zarar görmeni istemedim." Başını iki yana sallarken mahcup bakışları bunu doğruluyordu. "Bundan sonra da zarar görmemen için hep yanında olacağım."

"Korkuyorum," dedim gardımı indirerek. Öfkem tam aksini yapıp saldırganlaşmamı arzulasa da ona yenilmek istemedim.

Aryen geçmişte bencilce kararlar verip çok fazla hata yapmıştı ama uzun zamandır yaptığı tek şey yanımda olmaktı. Sırf hayatımı kurtar-

mak için sonuçlarını düşünmeden kalbimi kendi kalbine bağlamış bir adam affedilmeyi hak etmez miydi?

Onu affediyordum. Bana yaptığı her şeye rağmen onu bağışlıyor ve yeni bir başlangıcın mümkün olduğuna inanıp ona bir adım atmak istiyordum; çünkü Aryen'in dönüştüğü adamı seviyordum. Aynanın hapsinden kurtardığım gece tanıdığım bencil herifin yerine gelen bu Aryen'i çok daha seviyordum.

"Bundan sonrası çok daha tehlikeli ama... Yürüdüğün yolda yalnız olmayacaksın, Rena." Çenesini dik tuttu. "Sen istesen de istemesen de daima yanında olacağım."

"Bunun için söz verebilir misin?" Bana değer verdiği için yanımda olmasını duymayı istiyordum.

"Söz veriyorum," dedi hiç düşünmeden. "Tüm gücümle destekçin olacağım. Daima."

Kendi krallığı ve ailesi önceliği olması gerekirken benim yanımda, benim güçlerim ve ailem için savaşıyordu. Öfkeyle kasılan ifadem saniyeler içinde buz gibi eriyip gitti. Gözlerime yayılan minnet dolu tavrım dudaklarımda bir tebessüm olarak belirdi.

Derin bir sessizlik pustu odaya. İkimizi de sarmalayan ve tek bir örtünün altında bedenlerimizi bağlayan yoğun bir karanlık ona eşlik etti. Üşüyordum ama Aryen'in sıcacık nefesi tenime çarparken her şey mümkünmüş gibi hissediyordum.

Yanıp kavrulmak ve yok olmak... Hepsi Aryen'in gözlerinde, sıcak nefesinde, dudaklarında ve varlığında gizli birer hazine gibiydi.

"Kalbim için her gece yanımda olacağına da söz vermiştin." Kahrolası elementler kalbimin bir köşesinde köz gibi yığılmış duygularıma üfleyip duruyorlar, her seferinde de alevlendirmeyi başarıyorlardı.

Aryen'in dudaklarında yerine getiremediği yalanın hoşnutsuzluğuyla oluşan donuk bir gülüş vuku buldu.

"Güçlerin geldiği için bana ihtiyaç duymadın." Onsuz hayatta kalabildiğim için kinaye mi yapıyordu yoksa alınmış mıydı?

Kocaman bir soru işaretiyle kaşlarımı çatarak, "Mağaradan döndüğümüzden bu yana hiç uyumadım," dedim. Yersiz bir itiraftı ama aynı zamanda gerekliymiş gibi gelmişti.

Bunu itiraf ettiğim an uyku ve yorgunluk üzerime daha fazla çullan-

dı. Gün ortalarında uyukladığım zamanları saymazsak sağlıklı bir uyku çekmeyeli neredeyse bir hafta olacaktı.

"Ve bir sorun da olmadı. Nefesin kesilmedi veya kalbin duracakmış gibi çarpmadı. Bayılmanın eşiğine gelmedin ya da..."

"Çünkü güçlerimi aldığımda buna ihtiyacım kalmayacağını söylemiştin," diyerek cümlesini tamamladım.

Bir adım daha atmak istediğinde masayla vücudu arasında sıkışıp kaldım. Kokusuyla mest olan vücudumu geriye çekmeyi hiç istemedim.

"Ama yine de her gece yanına geldim ve odanın bir köşesinde seni izledim. Sessizce izledim, yıllarca evinde olduğu gibi... Yanı başındaydım ama senin haberin yoktu."

Yanı başındaydım ama senin haberin yoktu. Yıllarca evinde olduğu gibi... Siktir.

Ağlamak istemiyordum. Bunun için resmen duygularımla boğuşuyordum ama onların galip geleceğine de emindim.

"Eğer taşlar seni seçmeseydi ve varisi olduğun diyarın arafında sıkışıp kalmasaydım yine de bir gün seni bulurdum, küçük kâbus. Sonsuz dilek hakkım olsa hepsinde sana çekilmeyi dilerdim." Kollarını masanın iki yanına, kalçalarımın bitişiğine koyup üzerime eğildi. Uzun ve iri vücudunun gölgesinde kalırken kokusu gecenin isli ayazında solmuş siyah orkideler gibiydi. Kasvetli ama baş döndürücü... "Kalplerimiz birbirine bağlı olmasaydı; yine de her gece seninle olmanın bir yolunu bulur ve yanına gelirdim."

Aryen'i arzulayarak geçirdiğim kaç gün olmuştu? Onun varlığından, nefesinden ve dokunuşlarından etkilendiğim kaçıncı gündeyiz bilmiyordum; ama daha önceki hiçbir yakınlaşmamızda ona karşı böylesi bir ihtiras duyduğumu hatırlamıyordum.

Uyluklarımdan kasıklarıma doğru yükselen sıcaklığın sebebi ister Aryen'in oradaki varlığı, isterse tüm benliğimle onu arzulayan edepsiz duygularım olsun fark etmezdi. Düşünebildiğim tek şey Aryen'in kollarında, sıcacık teninde huzur bulmaktı.

"Gökyüzünde yanan yıldızların tümü birer dilek hakkı sunsaydılar bana... hepsinde seni dilerdim, Aryen." Masanın ucuna doğru hafifçe kayıp bacaklarımızın temasını iyice artırdım.

Kalbim daha hırçın çarpmaya başladı. Göğsümdeki dövmenin yan-

dığını hissediyordum ve vücudumdaki sıcaklığın Aryen'i de esir aldığını arzuyla parlayan gözleri ele veriyordu. Uzanıp dudaklarımdan öptüğünde bacaklarımın arasına yerleşmesine izin verip geriye çekildim.

Dudaklarıma kondurduğu ihtiraslı öpücüklerin sertliği artarken masayı sıkıca kavrayan elleri kalçalarıma uzandı. Aryen yavaş olmayı seviyordu. Öpüşleri, dokunuşları hepsi ağır ağır gerçekleşirdi ama bu kez dudakları bile acele ediyordu. Sabırsızca öpüyordu beni. İlk kez öpüyormuşçasına sabırsız ve arzulu...

Dili dudaklarımı araladığından beri kaç kez dudağının kenarını dişlediğimi bilmiyordum. Her ısırdığımda bir inlemeyle kasılıyor, sıcak nefesi ağzımın içine doluyordu. Sert öpüşlerine verdiğim karşılıklar aynı şehvetli dokunuşlarla alevlenip yükseliyordu.

Bu hislerin sebebi elementlerse... umurumda değildi. İstediğim tek şey Aryen'di.

Kalçalarımı kavrayarak havaya kaldırıp beni masanın üzerine yerleştirirken dudaklarımız ayrılmadı. Sertçe öpüyor, diliyle dudaklarımı yokluyor ve sıcak nefesi içimi kavuruyordu.

Kalbimde ve zihnimde sonuna kadar açılmış şehvet kapılarından sonrası uçurumdu. O kapılardan geçeli çok olmuştu ve düştüğüm yer Aryen'in kucağıydı. İpek geceliğimin kumaşı geriye doğru sıyrıldığından kalçalarım açıkta kalmıştı. Çıplak tenim odanın loş ışığı altında bronz bir parıltıyla Aryen'i davet ederken onun gözlerinde yanan ateş çemberinde yanmaktan korkarak geriye çekildim.

"Yeminini bozuyor musun?" diye sorarken düzensiz nefes alışverişlerim başımı döndürdü.

"Ne yemini?" Alnını benimkine yasladı. Nefesi doğrudan yüzüme vuruyor, kül kokan nefesi vücudumun en ufak zerresini dahi uyandırmaya yetiyordu.

Kocaman bir sırıtışla karşıladım şaşkınlığını.

"*Beni tahrik ediyorsun ama sana dokunmayacağım.* Senin sözlerindi bunlar, hatırlıyor musun?" Ayaklarım kalçalarını dürttüğünde Aryen kendini kasıklarıma bastırdı. "*Verdiğim sözleri yerine getirene kadar sana dokunmayı kendime yasaklıyorum,* demiştin." Ağır ağır fısıldarken nefesimin onun dudaklarına çarptığından emin oldum. "*Yansımanı geri alıp güçlerini kazanana kadar, kalbinde taşıdığın sırrı açığa çı-*

karıp laneti kırana ve aileni bulana kadar..." Neşeden yoksun, ihtiraslı bir gülüşle dudaklarım kıvrılırken Aryen'in yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Sahiden bu kadar bekleyebilecek misin lordum?"

Ona lordum dedikçe nasıl hissettiğini bacaklarımın arasında kasılan vücudu ele veriyordu.

"Senden istediğim şeyi arzulamamı görmeye ve onun için çırpınmama bayıldığını söylemiştin." Yutkunurken gülüşümden geriye hiçbir şey kalmadı. "Peki senin istediğin ne Aryen?" Kıstığım gözlerim gece gibi karardı.

Birden kalçamın üzerindeki elini çekip belimden tuttuğu gibi beni kendine çekti. Hiddetli bir çarpışmanın inlemeleri doldurdu aramızdaki boşluğu.

"Sadece seni..." dedi soluksuz. "Sadece seni istiyorum Rena." Dudaklarının sıcaklığı isteğini yüzüme çarptı bir kez daha. Büyük bir açlıkla delicesine öptü dudaklarımı.

Bedenlerimiz bir düğümle bağlanmıştı birbirine. Dudaklarımız sözsüz yeminler ederken ellerim onun gömleğini çözmekle uğraşıyordu. Birbirimizi öyle çok arzuluyorduk ki aptal düğmeleri tek tek açmakla zaman kaybetmek istemiyordum. Hışımla çektiğim gömleğin düğmeleri odanın karanlık köşelerine saçıldı.

Kıkırdayarak geriye çekildiğimde Aryen'in önü açık çıplak vücudunu arsızca süzdüm. Kusursuz vücuduna arzuyla bakarken kabaran iştahıma söz geçiremiyordum. Dilim, alt dudağımın üzerinde gezinirken gözlerimiz karanlığın içinde buluştu. Mum ışığını dans ettiren bahar esintisiyle savrulan arzularımız havaya karıştı.

Bu kez üzerine atılıp öpen ben oldum. Gömleğini çekiştirip üzerinden alırken Aryen'in kokusu odayı kasıp kavurdu. İnsanın ruhundan taşan en utanmaz duyguları uyandıran o kokusu... Ah!

Sıklaşan nefeslerimiz birbirine karışırken aramızda en ufak boşluğa tahammülümüz yoktu. Öyle bir tutkuyla sarılıyor, birbirimizi kendimize çekiyorduk ki hassaslaşan meme uçlarım Aryen'in sert göğsünün baskısıyla eziliyor, tatlı bir acıyla inliyordum.

Başımı geriye atıp gerdanımı ona sunduğumda Aryen, alev alev yanan dudaklarıyla göğüs kafesimden başlayıp ateşten izler bırakarak boynuma ulaştı. Üzerimdeki geceliğin ince askısını itip omuzlarımı küçük

ısırıklarla yoklarken elementlerin kazandırdığı özgüvenle bacaklarımı kasarak kalçalarını kendime çektim. Aryen'in sertliği başımı döndürüyor, onu daha yoğun duygularla istiyordum. Dayanamıyordum.

Aryen'in ateşten yoğurulmuş ruhunun külleri çıplak omuzlarımdan göğsümün üstüne doğru yağdı. Dudakları tenime kazıdığı dövmeyle buluşur buluşmaz bedenim yay gibi gerildi, belimi daha sıkı kavrayan Aryen, geriye düşmemi engelledi.

Kollarımı boynuna dolayıp yalvarır gibi öptüm dudaklarını. Sert ve tutkulu öpüşlerim Aryen'i daha da iştahlandırırken dili arsızca dolaşıyordu ağzımın içinde. Ürperdim. Tam o an bedenimdeki tüm hücreleri hissedecek kadar ürperdim.

İhtiraslı sevişmemiz bir savaşın ilk kıvılcımı gibi beklenmedik ve kan dondurucuydu. Zamanı durdurur gibi, dünyanın son günü gibi, sonsuzluğa meydan okur gibi dokunduk birbirimize. En arsız duygularımızı sunduk sessiz fısıltılarla.

Belimden kalçalarıma doğru kayan ellerinin sıcaklığı ipek geceliğimin soğuk kumaşına rağmen tenimi yaktı. İnleyerek bir kez daha başımı geriye attığımda Aryen sıkıca kavradığı kalçalarımdan beni kaldırıp kucağına aldı. İkimiz de vahşi ve yabaniydik. Birbirimize olan ihtiyacımız hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Usulca geriye çekildiğimde nefeslerimiz çarpıştı. Aryen'in güçlü kollarının arasındaydım. Kalçalarımı avuçladığında yüzünü geceliğimin üzerinden göğüslerime bastırdı.

Daha fazlasını istedim... Kahretsin, çok daha fazlasını!

Göğsümde gezinen dudakları sabırsız ama temkinliydi. Geceliğin diğer askısını da indirdiğinde ipek kumaş su olup aktı tenimden aşağı. Aramızda toplanan kumaş karnımın üzerine yığılıp beni Aryen'in karşısında çırılçıplak bıraktı. Yalnızca kalçalarımı örten bir kumaş parçasından ibaretti artık.

Aryen'in dudaklarında ışıldayan gülüşü beni gafil avladı. Bir kadehin dibindeki son yudum gibi, zehir dolu bir şişenin son damlası gibi mayhoş bir sızı bırakıyordu insanın kalbinde.

Yeniden yüzünü çıplak göğüslerime gömdüğünde elimi saçlarına daldırdım. İpeksi saçları parmaklarımın arasından akan bir nehir kadar yumuşak ve huzurluydu. Usul usul öptüğü yerlerin sıcaklığıyla gevşer-

ken beklemediğim anda göğsümün ucunu dişlediğinde saçlarına asıldım. Dudaklarının arasından dökülen nefesi çıplak bedenimi sarmaladı.

Aryen, beni tekrar masanın üzerine bıraktığında bacaklarımı belinden çekmedim. Eğilip karnımın üzerinden öperken belimi tutan eli de aşağı kaydı. Parmakları geceliğimin altına sızıp külotumun ince ipine tutunurken gerilen dantel kumaşın baskısıyla ismi döküldü dudaklarımdan.

"Aryen..." Yalvarır gibi çıktı sesim. Çaresiz ve arzulu. Gözlerimde çakmak çakmak yanan ışığın sözcülüğünü eder gibi.

Belime kadar sıyırdığı geceliğimi başımdan çıkarıp tümüyle kurtuldum ondan. Yalnızca külotum kalmıştı ve o da Aryen'in parmaklarının arasında sıyrılmayı bekliyordu.

Dudaklarıma eğildi ama öpmedi. İsmimi fısıldarken nefesi dudaklarıma temas ediyordu.

"Rena." Aynı ifade onun sesinde de yankılanıyordu. "Söyle," dediğinde afallayarak yüzüne baktım. Bir öpücükle yakınlaştırdı tekrardan yüzünü yüzüme. "Beni gerçekten istediğini söyle."

Uzanıp boynunu kavrayan elim, ensesinde oyalanarak onu tahrik ederken dudaklarımı yanağına sürterek kulağına eğildim ve fısıldadım.

"Seni istiyorum," dedim net bir şekilde. "Bu gece... yarın gece... bir sonrakinde ve ömrümün geriye kalan tüm günlerinde ve gecelerinde... şimdi olduğu gibi tüm benliğimle seni istiyorum."

Nefesimin sıcaklığı kulağının kıvrımlarını okşadığında inleyerek alnını omzuma yasladı. Burnundan solurken güldüğünü duymak zor olmadı.

"Rena." Bu kez göğsüme vuruyordu Aryen'in arzulu sesi. "Benim hırçın leydim."

Onun leydisiydim.

Ben onundum. O da benim. Bu geceyle birlikte ve bundan sonrasında...

Belimde oyalanan eli önce karnımı okşadı, oradan ağır ağır yukarı çıkarak göğsümü avuçladı. Uzun parmaklarının arasında meme ucumu sıkarken verdiği acı ve zevk birbirine karışmıştı. Külotumun ipinde asılı kalan parmakları dantel kenarında ilerleyerek kasıklarıma dokundu. Parmakları çamaşırımın altından biraz daha içeri süzülürken titreyerek çıplak bacaklarımla Aryen'i daha çok çektim kendime.

Yaptığım baskıyla sertliğini hissedince haylaz bir kıkırtı koptu dudaklarımdan. Aryen'i iştahlandıran haylaz gülüşüm dudaklarımızın kavuşmasına sebep oldu. Öpmeye devam ederken çıplak bedenimi bir hamlede kucağına alıp odanın diğer tarafına, yatağa taşıdı.

Beni sırt üstü yatağa bıraktığında bu kez keyifle gülen oydu, külotumu ağır ağır çekip çıkardı üzerimden. Çamaşırım kendini yatağın ucunda bulurken ayak bileğime bir öpücük kondurdu. Tam o an bir ses durmamı söyledi ama ona kulak kabartmaya fırsat kalmadan Aryen bacaklarımın arasındaki yerini aldı tekrar.

Öpüşleriyle dudaklarımdan firar eden iniltilerimi yutarken ufak baskılarla kendini kasıklarıma yaslayıp geriye çekiyordu. Pantolonundan kurtulmasını istiyordum. Onun da özgür kalmasını, üzerinde bıraktığım etkiyi daha fazla hissetmeyi arzuluyordum.

Belimin yanında duran eli haylazlık peşindeydi. Parmakları karnımın üzerinden aşağı doğru yavaşça bacaklarımın arasına kaydı. Dokunuşları yakıcı ve tatmin ediciydi.

Başımı geriye atarken bel boşluğum yatakla temasını kesecek kadar gerildi. Dudaklarımdan kopan iniltiler Aryen'in hareketlerini yönlendiriyordu. Benim çıkardığım seslere göre hareketlerini hızlandırıyor ya da durup ne hâlde olduğumu yokluyordu.

Bana yaptıkları yüzünden çıldırıyordum ama onun hâlâ giyinik olduğunu düşündükçe öfkeleniyor, durmak istiyordum.

"Daha fazlasını istiyorum." Bu bir rica değil emirdi. Derhal yerine getirmesini istediğim bir emir. "Seni istiyorum," dedim iniltiyle karışık kesik bir nefes eşliğinde.

"Emin misin?" diye sordu şaibeli bakışlarını üzerime dikerek. Parmakları bacaklarımın arasında öylece dururken nasıl daha fazlasını istemezdim? Onu istiyordum işte. Her şeyiyle, her hâliyle istiyordum.

Başımı salladım hızlıca. Acele et der gibi, ihtiyacım olduğunu haykırır gibi.

Geriye çekildiğinde her şeyin sona erdiğini sandım. Telaşla dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda Aryen yataktan çıktı. Kuşağını çekip bir kenara attığında yanıldığımı anlayarak keyifle sırıttım. Düğmesiyle oyalanırken pantolonunda gördüğüm kabarıklığı mum ışığının altında iştahımı kabartan, göğsümde yanan ateşi bir kez daha harlayan en güçlü silahtı.

"Bana bırak." Vahşi bir canavar gibi üzerine atılıp düğmesini açtığım pantolonunu sert baldırlarından aşağı sıyırdım.

Siyah pantolonu ayaklarının dibini boyladığında kaskatı kesilmişti vücudum. Karşımdaydı. Çıplak ve kusursuz. Ona dokunmak, hissetmek istiyordum. Üzerinde bıraktığım etkinin ne denli güçlü olduğunu ifşa eden sertliği karşısında yutkunarak geriye çekildim ve yatağa döndüm.

Gölgelerin itaat ettiği kusursuz vücudu için kapıldığım ihtiraslı düşünceleri duymuş gibi üzerime atıldı. Yatağın soğuk kumaşıyla tenim ürperirken Aryen tüm sıcaklığıyla üzerime örtündü. Karanlığının sarhoşluğu başımı döndürürken bacaklarımın arasında hissettiğim sertliğiyle titriyordum. Daha fazlasını hayal ettikçe nefesim kesiliyordu.

Devasa yatağın ortasında birbirimize karıştık. Gece ve gün gibi... Mevsimler gibi... Akıp giden zaman gibi... Birbirimize savrulduk.

Bedenlerimiz birbirini tamamlayan iki eksik parça gibi uzandı boylu boyunca. Aryen, vücudunun altına aldığı zayıf bedenimin her yerini öperek yeniden keşfediyordu. Nazik dudakları ve sıcak dokunuşlarıyla kanımı tutuşturmaya devam etti.

Aryen'in yumuşak öpüşleri boynuma ulaştığında ona dokunmak için yalvaran ruhuma karşı direnmeyi bıraktım. Elim yavaş yavaş aşağı kaydı. Çekingen ama cesur adımlarla... Ürkek ama kararlı şekilde uzanıp parmak uçlarımla erkekliğine dokundum.

Boynuma gömdüğü yüzünü geriye çekip yırtıcı bir hayvan homurtusuyla inledi. Gözlerinde kıvılcımlar değil, orman yangınları gürlüyordu. Bu alev manzarası karşısında şahlanan arzularıma kayıtsız kalamadım. Meraklı ve arzulu dokunuşlarla her saniye daha sıkı kavradım Aryen'in sertliğini.

Vücudunun ne kadar sıcak ve kavurucu olduğuna dakikalardır şahit olsam da bu çok başkaydı. Ateşten yoğurulmuş sertliği, tenimi alev alev yakarken ruhumu bu ilahi ritüele bile isteye sunuyordum.

Aryen'in ıslak öpüşleri kuruyan dudaklarıma şifa olurken onu her an daha fazla çıldırtan hamlelerle baştan çıkardığımda yumuşak dudakları sert ve hiddetli bir hâl aldı. Vücudu kaskatı kesilmişti Kâbus Lordu'nun.

Biraz sonra kendini geriye çekip şakaklarından sızan teri silerken ona muzip bir gülüşle baktım. İştahlı sırıtışıyla inip kalkan göğsü kum saatinden dökülen son taneler gibi döküldü ve zamanı doldurdu.

Aryen çok geçmeden kalçalarımdan tutup beni hafifçe aşağı doğru çekti. Başını bacaklarımın arasına gömüp biraz önce ona hissettirdiklerimin karşılığını vermek için dilini kullandı.

Kahrolası kâbus piçi bana ne yapıyordu böyle? Dünya ayaklarımın altından kayıp giderken uzandığım yatak kor alevlere, cehennem kuyularına döndü. Zihnimi bulandıran ıslak dokunuşları ruhuma işledi.

İniltiden çığlığa dönüşen sesler kırbaç gibi şakıyordu odada. Aryen'in saçlarına daldırdığım parmaklarım zaman zaman sert hamlelerle çekiştirdikçe Aryen'in dili daha hırçın davranıyordu bana. Dokunacağı yerleri çok iyi biliyordu, kahretsin!

Ona yaptığım ve yaşattığım her şeyin karşılığını misliyle vermişti çoktan.

Ağzının kenarını silerek yukarı çıktığında sıcak, kıvrımlı sertliğini içimde hissettim. Arzuyla firar eden çığlığımı bastıran dudakları sessizliğe itaat ederken ağır ağır hareketlerine devam ederek geriye çekilip gülümsedi.

Birbirimizin adını fısıldadık dudaklarımıza.

Her anı şehvet dolu... Her geçen saniye daha sarsıcı hareketlerle hiç durmadan, sert ve hırçın hamleleriyle kendimi kasıyor, gevşiyor ve ulaşacağım noktanın vereceği hazla titriyordum.

Kalp çarpıntılarımız duyuluyordu. Nefeslerimiz birbirine karışmış, alev alev yanan vücutlarımızdan ter boşanmıştı. Aryen'in sırtına geçirdiğim tırnaklarımın açtığı yaralar tetikleyiciydi. Daha fazla bastıramadığım çığlıklarım bir kez daha Aryen'in dudaklarıyla dizginlendi.

Hızlandıkça daha sert öpmeye başladı. İkimiz de aynı noktaya koşturuyorduk.

Benim hiçbir şeyi umursamadan çığlık çığlığa ulaştığım zirveye, Aryen sarsılarak ve kükreyerek ulaştığında ezici ağırlığının altında sonsuza dek kalabilirdim. Yüzüme çarpan nefesleri, dudaklarıma kondurduğu küçük öpücükleri... Baş döndürücü sevişmemizi süsleyen nazik dokunuşlarıyla gevşedim.

Yavaş yavaş geriye çekildi Kâbus Lordu. Kendini sırt üstü yanıma bırakıp beni kollarının arasına çekti. Nefes nefese kalmıştık. Beni göğsüne bastırıp saçlarıma kondurduğu öpücüklerle gözlerimi yumdum.

"Kâbus Gözcüsü..." diye mırıldandım güçlükle. "En güzel kâbusum

olabileceğini nereden bilebilirdim ki?" İçimden geçirdiğimi sanmıştım, kendi sesimi duyduğumda dile getirdiğimi fark etsem de umursamadım.

"Kâbuslarını sev küçüğüm. Çünkü kâbuslar, en büyük arzularımızdan doğar." Uykulu sesiyle geveledeği cümle sığınağım olmuştu.

Hızla inip kalkan göğsü ve kontrolsüz nefesini dizginlemek zaman aldı. Dakikalar sonra duruldu ve sonunda Aryen, benden önce uyuyakaldı.

Elimi Aryen'in terli göğsüne koyup koynuna iyice sokuldum. Dizimi Aryen'in baldırlarının arasına sakladıktan sonra çok geçmeden huzur veren kokusuyla uykuya teslim oldum.

O gece sabaha kadar kesik kesik uyuyup uyandık. İlk sevişmemizden sonra yatağa yığıldığımız hâlimizle, sarmaş dolaş uyumuştuk. Son uyanmamızda Aryen'in uyku mahmuru sesiyle adımı seslenmesi kalbimde uykuya dalan arzuları harekete geçirmişti. Karnıma doğru çektiğim dizimin, Aryen'in sakin ve yumuşak erkekliğine dokunmasıyla tüm hücrelerim ürpererek uyanmış, gözlerim aralanmıştı.

Hâlâ yarı uykulu olduğundan derin soluklar eşliğinde gözleri kapalıydı. Haylaz parmaklarım sert karın çizgisinde gezinerek kasıklarına ulaştı. Orada çizdiğim dairelerle sanki sessiz bir melodiye eşlik ederek dans ediyordu parmaklarım.

Aryen'in dirseğimin altında kasılan karnını hissedince göğsüne yasladığım başımı kaldırıp kıkırdadım. Kasıklarını okşayarak aşağı kayan parmaklarım erkekliğine uzanıp uyanmasını ister gibi avuçladım.

Çenesinin altından tek gözüyle bana bakıp başını geriye atarken keyifle güldü. Tekrardan sertleşmesine sebep olduğum için ikimiz de hoşnuttuk. Yorgun ama doyumsuz hislerimizle uykuyu anında satıp şehvetin kollarına koştuk.

Tek hamlede üzerine tırmandığımda Aryen'in şaşkınlıkla parlayan gözleri göğüslerime kaydı. Yüzüne eğilip dudaklarına ulaştığımda göğüslerimi avuçlayarak karşıladı öpüşümü. İlk sefer ki gibi sert ve hırçın değil, aksine yavaş ve tembel öpücüklerle sertliğini uzun süre dizginledi ve yalnızca seviştik.

Aryen uyumak mı istiyordu yoksa ona yaptıklarımın keyfini mi çıkarıyordu emin değildim; ama tembel tavrından ziyade hırçınlaştığı zaman daha fazla keyif alıyordum. Vahşi bir yırtıcı olmasını istiyordum.

Onu tahrik edecek noktalara dokundum. Meme uçlarını dişledim ve boynunda dilimle gezindim. Bana yaptıklarını taklit ederek onu uyandırmanın yolunu bulduğumda iki türlü de uyanıktı artık.

Bu kez yatakta uzanan Aryen'di ve böylece ulaştık zevkin doruklarına. Onun kucağında, belimi saran kolları arasında, gözlerinin içine bakarak... Nefes nefese sarsılarak gevşeyen bedenlerimiz bu kez dakikalarca olduğu gibi kaldı.

Doğrudan uzanıp Aryen'in bacakları arasına sokuldum. Başımı terli göğsüne yaslayarak soluklarımın sakinlemesini beklerken gözlerimi kapattım.

"Aynalar Kenti'ne gitmemiz gerektiğini söylemeye gelmiştim buraya." Sesi yorgun ve çatlak çıkınca burnumdan güldüm.

"Kafan karışık sanırım. Sadede gelmek için biraz geç kalmadın mı?" Alaycı tavrıma karşılık kollarını bedenime sardı ve uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu.

"Bana ne yaptın böyle?" diye sordu yumuşacık bir sesle. "Nasıl bir büyüdür ki bu beni sana bağlayan..."

"Belki de ikimizin de inkâr ettiği şeydir," diye mırladım. "Aşk."

"Aşk."

Fısıltısı diyarın havasına ulaşan güçlü bir tılsım gibi yayıldı odanın içinde. İlk kez telaffuz ettiği, yabancı bir kelimeydi ağzından dökülen. Geveledeği kelime ağzını yakmış gibi soluduğunda gülümsedi.

Uzun bir süre sessizlik üstümüze yorgan gibi serildi. Hislerimizi itiraf ederken çakan kıvılcım dilimizi yaktığındandı belki de konuşmak istemeyişimizin sebebi. Aryen'in soluklarıyla gözlerimi yumdum ve uyumaya devam etmek istedim. Huzurla, güvenli kollarında...

"Kimseler fark etmeden yola koyulmalıyız artık," diye açıkladı. "Gideceğimiz yol uzun. Ayrıca oradan hemen çıkabileceğimizi de sanmıyorum. En azından birkaç gün kalmamız gerekebilir."

Gözlerimi açtığımda peri masalından uyanmış gibi sarsıldım. Gerçeklerin kekremsi tadı ağzımda acı acı dolaştığında yüzümü buruşturarak yutkundum ama kıpırdamadan konuştum.

"Fark edilmeden saraydan ayrılmam mümkün değil," dedim keyif kaçıracak bir sesle. "Diğerleriyle her gün görüştüğüm yok ama Liya var. Uyuduğum zamanların dışında sürekli tepemde." Bunu bir şikâyet olarak değil de bilgisi olsun diye söylemiştim çünkü son günlerde Liya'yla da atışmalarımız azalmıştı. Özellikle Aryen'i itiraf ettiğimden beri daha dost canlısı yaklaşıyorduk birbirimize.

"Buldum." Aryen'in dahice şakıyan sesiyle başımı kaldırıp yüzüne baktım. Çenemi göğsüne yasladım ama canını yakmaktan çekinerek dengemi koruyup fazla ağırlık vermedim. "Büyükbabanı ziyarete gideceğini söyleyip Maysa'dan izin isteyebilirsin."

"Adı batsın."

"Baş muhafızınla birlikte gideceğini söylersen kimse peşine takılmaz. Erin'le saraydan ayrılırsınız. O, Enfer'le eğitimlere devam ederken biz de rahatlıkla gidip geliriz. Benim yokluğumu kimse fark etmez zaten, böylece sorunsuz Aynalar Kenti'ndeki işimizi halledebiliriz." Aryen'in tek nefeste anlattığını idrak edebilmem birkaç dakikama mal olunca küçük çaplı bir sessizlik oluştu.

"Harika," dedim çok geçmeden. "Yarın ilk iş o iğrenç kadının karşısına çıkarım o hâlde."

Aryen başıyla onaylayıp derin bir nefes soluyarak gözlerini kapattı.

"Aryen."

"Hım?"

Gözlerini açmasını bekledim ama açmadı. Uzun kirpiklerinin gölgesine takıldı gözlerim.

"Eğer istersen oraya tek başıma da gidebilirim. Nasılsa büyükbabam orada. Bana yardım edecektir." İtiraz etmek için dudakları aralandığında ondan önce davranıp konuşmaya devam ettim. "Neler yaşadığını biliyorum. Benim yüzümden geçmiş kötü günleri tekrardan hatırlamak zorunda kaldığın için üzülüyorum."

Cevapsız bırakıp derin soluklarla sessizliğini korumaya devam etti. Kaşlarım çatıldı ama o bunu görmedi.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum hayretle.

"Cevap vermemi gerektirecek bir şey söylemedin ki." Omuz silkerek dudak büzdüğünde kahkahalarım odada yankılandı ama Gökkuşağı Sarayı'nda olduğumuz gerçeğini yeni hatırlamış gibi elimi ağzıma kapattım.

"Sana zarar gelmesine engel olurum," dedim tok bir sesle. "Büyükbabam, ben... bir şekilde sorun çıkmasını önleriz."

Aryen'in alaycı tavrını odanın karanlığında bile rahatlıkla seçebildim.

"Benim korunmaya ihtiyacım yok, küçüğüm," dediğinde nihayet gözlerini açıp yanağımı okşamak için uzandı. "Sen bunları düşünüp kafanı yorma." Yüzüme yapışan saç tutamını kulağımın arkasına taradı. "Biraz uyusan iyi olur. Dinlenmen gerekiyor."

"Uyursam gideceksin."

"Uyumazsan kötü olacaksın," dediğinde dudak büzdüm.

"Seninle başlayan gecemin sabahı sensiz olursa zaten kötü olurum." Söylemesi güç ama bir kez itiraf ettiğimde kalbimin kapılarını sonuna kadar açtığım özel bir cümleydi bu. Onsuz yapamadığımı ilk kez dile getirmenin telaşı sardı yüreğimi.

"Her gece birlikte uyuyacağımızı biliyorsun," dedi teskin etmek için. "Ve her şey sona erdiğinde sabahları senin güzel yüzünle başlayacağım günler de gelecek. Seninle daldığım uykudan yine seninle uyanacağım. Kendi yatağımızda, kendi sarayımızda..." Kalbimin teklediğini hissederek kaldırdım başımı. Aryen'in dudaklarından dökülenler sihirliydi ve ben o sihrin etkisiyle bulutların üzerinde koşturuyordum şimdi.

"Bir gün krallığını yeniden kuracağız," diye söz verdim. Onun bana sağladığı güven ve yalnız olmadığım hissini aynı şekilde ona vermek istiyordum. "Keybos Krallığı yeniden yükselecek. Yozlaşmış Harabeler diye küçük görülen topraklarında çiçekler açacak. Eski günlerdeki gibi ama tek farkla... Yalnız olmayacaksın lordum." Çenemi eğerek bir reverans yaptığımda uzanıp dudaklarımdan öptü.

"O gün geldiğinde leydim olarak yanımda olacaksın." Aryen'in sesinde geleceğin ayak izleri vardı. Gözlerimi kapatıp onunla birlikte kuracağımız sarayımızı düşlerken Ayas'ın yüzü canlandığında korkuyla irkilerek açtım gözlerimi.

"Ne oldu?" Bir kâbustan uyanır gibi iç çekişim Aryen'in dikkatinden kaçmadı.

"Hiç," diyerek yalan söyledim. "Kalbim çarptı birden, nefes alamadım." Ayas denen iğrenç herifin tehditleri yüzünden...

"Vücudun yorgun çünkü," dedi endişeli bir şekilde. "Uyumalısın."

"Aynalar Kenti'ne nasıl gideceğiz?" Bambaşka bir konu hakkında soru sordum çünkü Ayas'ın tiksinç sesi zihnimde şakıyıp midemi allak bullak ediyordu. Kafamı dağıtıp başka konulara odaklanmalıydım.

"Estar Duvarı'na kadar birkaç gün at süreceğiz. Sonrasında oradaki muhafızlar eşliğinde kıyı şeridinden bir kayıkla karşıya geçip kentin kapılarına varacağız. Aynalar Kenti çok korunaklı topraklar, oraya elini kolunu sallayarak giremezsin."

Yutkundum.

"Senin girmene izin vermezlerse?"

"Ben, elimi kolumu sallayarak girerim," derken sırıttı.

Diyarın kuralları vardı. Krallıkların, toprakların... ama hiçbiri Aryen'e işlemiyordu. Bunu her seferinde en ukala şekilde dile getirmekten gocunmuyordu.

Kıkır kıkır gülerken çıplak olduğunu unutup göğsüne bir şaplak indirince gereksiz bir gürültü oluştu. Bu kez ikimiz birden kıkırdadık.

"Oraya neden girmek istedin?"

"Yok etmek için. Diyarın güçlerini alıp orayı sonsuza dek yok etmek istedim. Estar Duvarı'nın ardında bir yaşam var mı yok mu bilmiyorum fakat saf bir güç olduğu aşikâr. Hem Saklı Diyar'ın gücünü hem de lanet yüzünden yıllardır yavaş yavaş oraya çekilen Mienas'ın gücünü almak istiyordum." Gözleri karardı. "Mienas'ı hükmüm altına alıp krallığımın tek güç olmasını sağlayacaktım." Bu kadar açıklama yapacağına ihtimal vermiyordum. Afallamıştım.

"Neden yok etmek istiyorsun?" Yok etmek istediği yer Eski Uygarlık'ın kurulduğu topraklardı. Ailemin yaşadığı topraklar... Onları bulma ihtimalimin olduğu tek yeri yok etmek mi istiyordu gerçekten?

"Ester ölmedi, Rena." İtirafı sarsıcıydı. "İşlediği tüm günahların ardından Yansıyan Şehir'de eski krallıklarla birlikte uykuya daldı. Orada kimsenin kendisine dokunamayacağını biliyordu fakat yine de... yüzyıllar önce bugünün kaderini yazdı." Kafam karıştığından kaşlarımı çatarak daha açık olmasını istedim. "Bir gün yeniden uyanmak üzere ruhunu bir taşa hapsetti. Bir kehanet gerçekleştiğinde Ester yeniden uyanacak."

"Ne kehaneti?"

"O kehanet şu ki; Mienas'ın bütün sihri tükenip Yansıyan Şehir'in toprakları seçilmiş olanın kanıyla sulandığında Ester uyanacak. Senin kanınla... Seçilmiş olanın kanıyla bozulacak bir kehanet bu. Kan büyüsü."

Söyleyecek onlarca şey varken sadece sustum. Nutkum tutulmuştu ve kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Ailemi kurtarmak için ulaşacağım yerde yaratılmış olan en tehlikeli ve günahkâr kadın beni mi bekliyordu?

Annesi, benim ölmemi mi bekliyordu?

"Bu yüzden Yansıyan Şehir yok edilmeli. Ester uyandığında kimsenin şansı olmayacak." İlk kez hayranlık duyduğum gözlerini saran mavilerin böyle bir karanlığa battığını ve korkuyla titrediğini görüyordum. Aryen korkuyordu. Annesinin uyanmasından, diyarın uçuruma sürüklenmesinden korkuyordu.

"Ailemi istiyorum yalnızca," dedim sesimin net çıkmasına çaba göstererek. "Fazlasını değil. Krallıklar, güç, varislik... Hiçbiri umurumda değil. Sadece ailemi uyandırmak istiyorum, sonra istediğini yapabilirsin." Açıkça bir anlaşma sunmuştum Aryen'e ama bir cevap vermek yerine düşüncelere dalıp gitti.

Tanımasam da orada var olduklarını biliyordum ve Aryen'in tekinsiz ifadesi yüreğimi sıkıyordu. Ailemi kurtarmama fırsat bırakmadan Yansıyan Şehir'e zarar vermesinden korkuyordum ya da bu konuda karşı karşıya gelmekten çekiniyordum.

Huzursuzca kıpırdanıp ciğerlerimde sıkışan tüm havayı yavaş yavaş özgür bıraktım.

Aryen'in anlattıklarına kafa patlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Burnuma dolan ve sıcaklığıyla vücudumu gevşeten bedeni üzerinde sızıp kaldığım için düşünceler zihnimi terk ederken gecenin kollarında uykuya daldım.

Kavurucu güneşle aydınlanan odamın beyaz mermerlerinden yatağıma yansıdı ışıklar. Yalnızca ışığıyla değil sıcaklığıyla da uykumu bölen güneşe homurdanarak gözlerimi açmadan önce derin bir nefesle güne başladım.

Bahar kokuyordu hava. Neşeli, aydınlık ve güneşli bir günün ferahlığı vardı. Aryen'in kokusu ise geceden kalma bir rüya gibi zayıftı.

Gitmişti.

Yarım yamalak açtığım gözlerimle birlikte karnımın üzerinde duran elimi yatağın boş tarafına savurduğumda elim ipek yatak örtüsüne düştü. Başımı yana çevirdiğimde yattığı yeri zihnim bir hayalle doldurdu.

Uykulu gözlerle bana baktığının hayali canlandı gözlerimde. Güneş onun güzel yüzünde anlam bulduğunda gözleri gün ışığına meydan okurcasına parlarken bana bakıp gülümsemesi...

Kollarının arasına alıp sıkıca sarmalarken saçlarımın arasına kondurduğu öpücüğüyle aydınlanan günüm. Hayal... Koca bir hayal bulutu gibi odayı sis kapladığında kaşlarımı çattım. Dilediğim gibi davranamıyor olmak, istediğim kişinin yanında duramamak kırıcıydı. Gökkuşağı Sarayı'nda esir değildim ama öyleymiş gibi hissediyordum.

Sırf birilerine yakalanıp başım belaya girmesin diye Aryen gün doğmadan gitmek zorunda kalmıştı. Mutluluğu bile benden esirgeyen bu sarayda yaşamaya mecburdum.

Sakinleşmek için derin derin soludum. Bu kadar duygusal ve fevri olmamın sebebi elementlerin gücüydü. Onlara alışmaya çalışırken vücudum aykırı tepkiler veriyordu sadece, alışmayı beklemeliydim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim. Aryen'in gidişiyle yüreğimi kaplayan hüzün değildi bunun sebebi. Başta öyle sansam da farklı bir durum olduğu belliydi.

Aceleyle doğrulup sersemleyerek ayağa kalktım. İlk adımda bocalasam da elimi savuşturarak dengemi sağlamayı başardım.

Çıplaklığımı gizlemek için yatak örtüsünü kullanmak istedim. Gece yatağın dibini boylayan geceliğim ayağıma çarpınca uzanıp onu geçirdim üzerime aceleyle. Omuzlarımdaki askılarını düzelterek başımı kaldırıp odayı inceledim.

Odadaki her şey netliğini kaybetmişti. Gerçekten de odaya sis çökmüş, her şey sis bulutunun ardında kalmış gibi bulanık bir hava vardı içeride.

"Aynalar senin için kum saatini çevirdi.
Zaman doldu Saklı Diyar'ın varisi..."

Fısıltılar mı yoksa odayı esir alan duman mı daha baskındı bilmiyordum; ama zihnimdeki çınlama algılarımı zedeliyordu.

"Bizim olanı vermelisin ya da bırak biz alalım."

"Ne?" Odanın ortasında kendi etrafımda dönerek sesin sahibini görmeyi umsam da kimse yoktu. Zihnimde yankılanan bir ses gibiydi duyduklarım. Derinlerden gelen ama her kelimesi net çıkan uğultulu bir ses...

"Zaman doldu elementlerin ışığı..."

Sis bulutunun içinde köşedeki aynanın ışıldadığını gördüm. Kaçmak istedim ama ayaklarım istemsizce aynanın karşısına ilerledi. Bir kukla gibi hissettim kendimi, aynaya doğru çekiliyordum.

Attığım her adımda zihnimdeki çukurlara düşüyordum. Kafamın içindeki çınlama yükseldikçe canım yanıyordu. Gözlerimi kapatmak, bunun kötü bir kâbus olduğuna inanarak uyanmak istedim.

Değildi.

Aynanın karşısına geçtiğimde kendi odamı görebiliyordum. Ne sis vardı ne gölgeler... Tatlı bir bahar sabahıyla aydınlanmış ferah bir oda görüyordum yalnızca. O odada ben yoktum. Aynada gördüğüm oda bana aitti ama ben oraya ait değilmiş gibiydim. Yansımam yoktu, gitmişti.

Göğsümün kapılarını zorlayan bir güç vücudumu hissizleştirirken duyularım körelmeye başladı. Yansımam kaybolmuştu. Aynanın laneti sirayet ediyordu şimdi. Beni istiyorlardı. Yansımamla birlikte anılarım, hayatım ve her şeyim bu diyardan silinecekti. Unutulacaktım, hiç yaşamamış gibi... Hiç var olmamış gibi aynanın içine çekilecektim birazdan.

Bir adımla öne çıktığımda sis bulutu ağırlaşıp üzerime çöreklendi. Gözlerimden akan yaşları silmekle uğraşmadan dizlerimin üzerine çöktüğümde hıçkırıklar nefesimi kesmeye başladı. Ağlamak dışında vücudumu yönetemiyordum.

Adım atmamı istemişlerdi, attım.

Diz çökmemi istemişlerdi, çöktüm.

Nefesimin kesilmesini istiyorlardı, boğuldum.

Bu diyardaki varlığım son bulurken kalbimde taşıdığım güç bile bana yardım edemeyecek kadar uzakta kaldı. Bedenimle ruhum arasındaki uçurum gittikçe büyümeye başladığında kendi vücuduma yabancılık çektim.

Ruhumda yeri doldurulamaz bir gedik açılıyordu ama ben diyardaki varlığımın son anında dahi Aryen'e veda edemeyişimin acısını yaşattım kalbimde.

Aynalar istediğini aldı.

Aryen'in kendi elleriyle teslim ettiği yansımam, artık onlarındı.

Aynaya hapsolan kişi sonsuz bir ıstıraba mahkûm edilir, demişti Aryen.

Hiçbir acı onların beni unutması kadar acı veremezdi.

Kısacık ömrüm film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden ağır ağır. Erin'le geçirdiğim uzun yıllar, büyükbabam ve ayna dükkânı... Aryen'le başlayan hırçın hikâyemizin dün geceye kadar uzanan her anı, Liya'yla atışmalarımız, Ayas, Maysa, Mienas...

Sesler sustu.

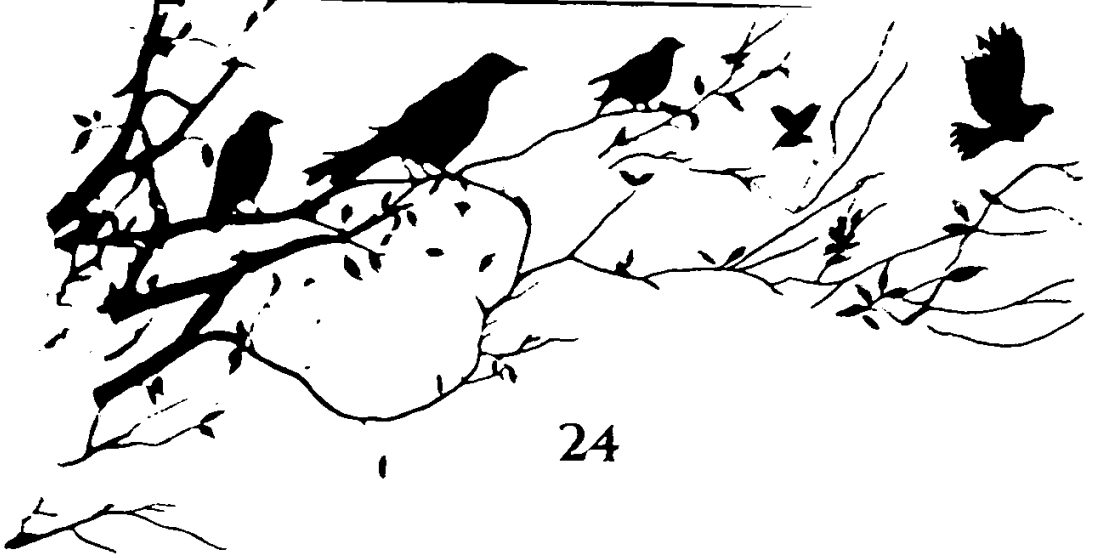
Duruldu ihtiraslar.

İşlenen suçlar ve günahlar... Ölümlü hayatlar ve sonsuza dek yaşayacaklar... Saraylar ve topraklar... Kazananlar ve kaybedenler... Hırslar ve onları kalbinde kavuranlar... Verilen sözler ve arzular... Hepsi yozlaşmış bir umut yığını olarak kaldı ardımda.

Artık yoktum.

Anılarım silinmişti bu diyardan. Gülüşlerim, gözyaşlarım, mutluluğum, hüznüm ve korkularım... Hepsi toz olup havaya karıştı, hiç yaşanmamış gibi.

Kalplerinde, zihinlerinde, hayatlarında hiç yaşamamış birinin yakarışlarına kimse kulak veremeyecekti.

24

YANSIYAN RUHLAR VAHASI

Boğulmak...
Hapsolmak...
Ölmek ya da kadehinden bir yudum içmek.
Sanrılar ya da ölüme sarılanlar...
Sonsuza dek sürecek bir acının ilk adımıymış hiçlik.

Bir boşluğun içinde uzanırken ruhum acıyordu. Ölüm bir kurtuluştu ama ben ölememekle lanetlenmiştim. Çünkü hiç var olmamıştım. Yansıması çalınmış; benliğini ve hayatını yitirmiş kimsesiz bir zavallıydım.

Sevdim, sevildim, güldüm, ağladım... Ve bunları birlikte yaptığım insanların hiçbirinin hafızasında kalamadım. Silindim, yitirildim ve kaybedildim.

İnsanın en büyük korkusu yalnızlık ve unutulmakmış meğer... Bunu ancak kimsesizler ve dibi boylayanlar anlar. Sevdiğim ya da nefret ettiğim herkesin zihninden silinmiştim çoktan.

Aryen de hapsolduğunda tüm bunların ağırlığı altında ezilmiş miydi acaba?

Liya her sabah odama girip beni uyandırıyor, dağınık yatağımı topluyor ve kahvaltımı getiriyordu. Bu ve sonraki sabahlarda ne yapacaktı? Beni uyandırması gereken saatte hayata kaldığı yerden devam mı edecekti yoksa kim olduğumu hatırlamasa da o saatte boşluğa düşecek miydi?

Aryen... Dün gece öptüğü dudakları unutması o kadar kolay mıydı? Dokunduğu ten, bağlandığı kalp, sarıldığı koku... Hepsi yitip gitmiş miydi kalbinden, ruhundan?

Bu kadar kolay mıydı unutulmak?

Kaybolmak basit miydi sahiden?

Karanlık; ruhumu yavaş yavaş parçalıyor, kanımı içime akıtıyordu. Ağlıyordum, acı çekiyordum ve sancıyan ruhumun yaralarında anılarımın küllerini savuruyordum.

Soyut bir dünyanın ortasında; tenimi yakan bir ateş, ciğerlerimde tıkılıp kalmış bir hava ve üzerime toprak gibi örtünmüş karanlıkla birlikte sağır edici sessizliğin ıstıraplı keyfini sürüyordum.

Olduğum yere çöktüm. Dizlerimi karnıma kadar çekerek kollarımı bacaklarıma doladım. Yüzümü dizlerime yaslayarak yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Etrafım karanlık, soğuk ve ıssızdı. Zihnimde yarattığım evrene geçebilmeliydim.

Ben unutulmuştum ama unutmamıştım. Sevdiklerimle bir arada olduğum başka bir dünya yaratmak mümkündü. Gerçek ya da değil... bir önemi kalmamıştı artık.

Onların yüzünü unutmak istemiyordum. Anılarımızı unutmak, aklımı yitirmek istemiyordum ama bunların olacağını biliyordum. Zamanın acımasız davranacağını ve bir gün onları tamamen elimden alacağına emindim. Onunla savaşabilirdim. Zamana kafa tutup hayatımdan geriye zihnimde kalan sevdiklerimin suretlerini almasına engel olabilirdim.

Geceliğimin yarım yamalak örttüğü bacaklarımı ıslatıyordu gözyaşlarım. Karanlığın içinde yankılanan hıçkırıklarımla için için ağlıyordum. Kimsenin olmadığı bu yerde bana eşlik edebilecek tek şey yakarışlarım oluyordu.

Zaman kavramı da çekip gitmişti çoktan. Gece gündüz yoktu, mevsimler, saatler... Var olan tek şeyin hiçlik olması korkunç bir işkenceydi. Her şey değersizdi, her şey anlamsız.

İnsan boşluğun içindeyken zihnine sakladığı anıları bile bulamıyordu. Suretler karışıyor, anlar birbirine giriyor, duygular girdaba dönüşüp felaketin oluyordu.

Günler geçiyordu. Mienas'a ilk geldiğim günkü kızıl toprakların üzerindeydim. Unutulmuş kapının olduğu yerde ama bir simülasyon gibi... Oranın aynısı ama gerçek değil. Hangi günde olduğumu bilmiyordum, saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Güneş doğuyor, gece seriliyor ama ben hepsinden uzakta bir hayat sürüyordum.

Uyanık olduğum zamanların çoğunda kollarımı dizlerime sarıp

oturuyor ve düşünüyordum. Aryen'i, Erin'i, büyükbabamı, insan diyarındaki hayatımı... Şikâyet edip durduğum Gökkuşağı Sarayı'nı bile özlüyordum. Buradayken özlemediğim tek şey Maysa ve Ayas'tı. Onlar dışında diyarın laneti olmayı bile deli gibi özlediğimi inkâr edemezdim.

Mekânlar da değişiyordu. Bana sunulan mekânlarda kimselerin olmadığını ve gerçek olmadıklarını bildiğim hâlde bütün gün dolaşıp duruyordum ya da günler boyu... Haberim olmuyordu geçen süreden.

İlk zamanlar boşlukla işkence ediliyordu bana. Karanlık ve ıssız bir ortamda insanı kendi içine terk edip kafayı yedirerek harika bir ıstırap yolu seçmişlerdi.

İlerleyen günlerde soyut âlemin ve yalnızlığın ağırlığını omuzlarıma yükleyip başka türlü bir acı yöntemine geçilmişti. Yürüdüğüm yollar, gözümü açtığım mekânların hepsi daha önce anılarımın olduğu yerlerdi. Çoğu benim için özel yerlerdi ve hepsinde yapayalnızdım.

Önceleri kafayı yememek için şarkılar mırıldanırdım. Şimdi kelimeler de terk edip gitmişti beni. Hatırlayamıyordum birçoğunu.

Sevdiğim insanların sureti elimde kalan tek şeydi. Beni kimse duymuyordu. Bir defter ve kalem olsaydı en azından. Belki onlara sığınırdım sonsuza dek.

Aylar geçtiğine eminim. Burada acıkmıyor, suya ihtiyaç duymuyor ya da yorulmuyordum. Ruhsal anlamda her gün ölümün eşiğine gelsem de her gün yeniden doğar gibi gözlerimi açıyor ve her şeye sil baştan başlıyordum.

Pek çok efsaneye konu olan Ouroboros; bu diyara hapsolanların kimliğiydi aslında. Hiçliğin ortasında kendinden başka tüketecek hiçbir şeyin yoktu. Kendi zihnini tüketiyor, anılarından besleniyor ve duygusal çöküşünle açığa çıkan havuzda yıkanıyordun.

Bu acı sona ermeli; ama unuttuğum bir şey var. *Burada ölmek yok.*

İnsan diyarında geçirdiğim günleri tekrar tekrar yaşamaya başladım günler sonra. Hepsi de bana acı veren, zihnimin kuytu köşelerine saklayıp unutmaya çalıştığım kötü geçmişim... Hepsi gün gibi ortaya saçılıyordu yavaş yavaş.

Birinde küçük çocuktum. Büyükbabam, büyükannem ve ben bir hafta sonu çok sevdiğimiz plaja gitmiştik. Kumlardan yaptığım kuleyi süslemek için tek başıma iskelenin kenarındaki kayalıkların dibinde deniz kabuğu topluyordum. Çığlıklar duyuyordum. Boğulan bir kadının yardım çığlıklarını... Küçücük bir çocuk ne anlar ölümün zalimliğinden? Kilitlenip kalmıştı bakışlarım denizin ortasında çırpınan kadına. Kimseler yoktu etrafımızda. Suya batıp çıkıyor, sesini benden başkası duymuyordu. Bense onun ölümünü izliyordum sadece. Hiçbir şey yapamıyordum ve çocuk zihnim bir ölümle kirleniyordu.

Zihnim suyla ilgili bu korkunç anımı tozlu raflara kaldırdı o gün. Bu yüzden bir daha denize girmedim.

Sudan kaçtım.

Başka bir gün... Yine çocukken okuldan eve geldiğimde arkadaşlarımın gün boyu anneleriyle birlikte mutfakta yaptıkları güzel keklerden, pastalardan bahsetmelerinin etkisiyle mutfağa koşturmuştum. Anne ve babasından çok -Gerçek olmayan, insan diyarındaki ailem. Onlar bile bu yanıltmacanın bir parçasıymış meğer- büyükannesi ve büyükbabasının yanında yetişen bir çocuk olmuştum hep. Büyükannem ve büyükbabam her gün ayna dükkânında olduğundan o gün mutfağa gidip sırf arkadaşlarıma hava atabileyim diye tek başıma yemek yapmaya çalışmıştım. Güçlükle yakmayı becerdiğim ocağı açık unutup en sevdiğim çizgi film zamanı koşarak salona gitmiş ve orada uyuyakalmıştım. Çığlık sesleriyle uyandım öğle uykumdan; büyükannemin, büyükbabamın, tanımadığım insanların çığlıklarıyla. Neredeyse içinde kendimin de bulunduğu evimizi küle çeviriyordum bilmeden.

Zihnim bu korkunç anıyı da kuytularına süpürdü. Hayatım boyunca yanarak ölmek en kötü kâbusum oldu.

Ateşten korktum.

Hera'dan önce bir kedim olmuştu ortaokula giderken. Bir gün okul dönüşü ona araba çarptığını ve öldüğünü söylemişti büyükbabam bana. Hayatımda ilk kez sevdiğim birini kaybetmeyi o gün öğrenmiştim. Ve öldükten sonra sevdiklerimizi toprağın altına bırakmak zorunda olduğumuzu...

O günden sonra sevdiğim insanları kaybetmenin, toprağa vermenin korkusuyla yaşadım.

Topraktan nefret ettim.

Ortaokuldan liseye geçene kadar astım yüzünden birkaç kez okulun ortasında kriz geçirmiş, uzun süre doktorun verdiği ilaçları aksatmadan kullanmıştım. O dönem boyunca bir gün astım krizine tutulup kimse yardım edemeyecek ve ben nefessiz kalıp öleceğim diye düşünmüştüm ama çok daha kötüsü gelmişti başıma. Lise sondayken bir gün tam beş saat boyunca asansörde kalmak hayatımın kâbusu olmuştu. Tek başıma bozulan bir asansörün tamir edilmesini beklemek aşamayacağım bir travma yaşatmıştı. O günden beri asansör ya da benzeri dar alanlarda birkaç saniye bile dursam boğulduğumu hissedip kaçıyordum hep.

Nefesimin kesilmesinden korkarak yaşadım.

Havaya ihtiyaç duydum.

Haylaz bir çocukluğum vardı ama başıma gelen felaketler çok daha fazlasıydı. O zamanlar şanssız bir çocuk olduğuma inanırdım. Şimdiyse varisi olduğum elementlerin bir çağrısıymış gibi geliyordu tüm bunlar. Kim bilir.

Burada konuşabildiğim tek şey düşünceler ve iç sesim olduğu için sonsuz ihtimaller denizinde yüzüyor gibiydim. Tam bir işkence!

Aylar mı geçmişti yoksa yıllar mı? Kaç çentik atılmıştı takvim yapraklarına? Güneşin doğduğunu görmeyeli, yıldızların gökyüzündeki ışıltısına şahit olmayalı kaç mevsim değişmişti?

Bazı günler gaipten sesler duymaya başlamıştım. Şimdi olduğu gibi... Bir kargaşa sesi çalınıyordu kulaklarıma. Yoğun bir insan kargaşasının fısıltılarından oluşan uğultular dört bir yanı sarmıştı sanki.

Dizlerime sardığım kollarımı çekip avuçlarımla kulaklarımı tıkadım sıkıca. Ses duymak istemiyordum, daha fazla hayal görmek ve kandırılmak istemiyordum.

Esen rüzgâr, oturduğum yere fısıltıları daha çabuk ulaştırmaya başladı. Sesler artmaya, derinden gelen uğultu yerini kargaşaya bıraktı.

"Rena," dedi bir ses.

Bir an gerçek ve hayal birbirine karıştı. Duyduğum ses zihnimin bir oyunu olmalıydı çünkü burada benden başka kimsenin olmadığını tes-

cillemiştim. Tek bir canlı bulabilmek için gitmediğim yer, bakmadığım taşın altı kalmamıştı.

Yoktu. Aynanın içinde yapayalnız ve sonsuza dek işkence çekmeye mahkumdum.

"Saklı Diyar'ın varisi." Daha yakından geldi bu kez. "Ayağa kalk."

Kulaklarıma kapattığım ellerimin basıncını azaltıp sese kulak kabarttım. Hemen yanımda bir şey duruyordu. Onunla birlikte başucumda bekleyen bir hava kütlesinin esintisi bedenimi sardı.

Aynaya hapsolmadan önce aceleyle üzerime geçirdiğim gecelikleydim hâlâ. Dizlerime yasladığım başımı kaldırdığımda beklemediğim manzarayla korkunç bir baş ağrısı ele geçirdi beni.

"Sen de kimsin?" diye sordum garip garip yüzüne bakarken. Ne insan diyarında ne Mienas'ta görmediğim bir kız çocuğu duruyordu karşımda.

"Nira," dedi neşeli bir ifadeyle başını yana yatırıp. "Ayna ruhu, Nira."

"Her şey tamamdı bir sen eksiktin çünkü," diye söylenerek başımı tekrardan dizlerimin arasına alıp gözlerimi yumdum. "Ne halt yiyorsan ye sonra kaybol git. Başka bir işkence türüsün belli."

"Varisim neden böyle söylüyor?" Küçük kızın hüzünlü sesiyle gözlerimi kocaman açtım ama başımı kaldırmadım. Buraya geldiğimden beri ilk kez benimle konuşan biri vardı. İşkence etmek için bile olsa...

Ayrıca... Dur bakalım, biraz önce bana *varisim* mi dedi o?

Başımı kaldırıp küçük kızı tepeden tırnağa süzdüm ağır ağır. Küçücük, sevimli bir kız çocuğuydu; ama gözleri öyle bilmiş bakıyordu ki kafasının içinde bir arşiv taşıyormuş gibi kendinden emin ve vakur bir duruşu vardı. İki yandan ördüğü saçları omuzlarından aşağı uzanıyordu. Uçlarındaki pembe kurdeleler ve pileli beyaz elbisesine aldanmaktan korkuyordum. Özellikle o bilge yüz ifadesiyle karşımda dururken...

Duruşumu dikleştirip temkinli bir şekilde yaklaşmak için ayağa kalkmak istedim; sonra onun ufak boylu olduğunu yeniden idrak edip dizlerimin üzerinde durdum.

"Söyle bakalım Nira... Ayna bozuntusu bugünkü menüde nasıl bir işkence hazırladı benim için?"

Dilini damağında birkaç kez şaklatıp başını iki yana salladığında gü-

lüşü sonbaharda dökülen yapraklar gibi soldu. Saçtığı neşe zehir olup havaya karışırken kesik bir nefes ciğerlerime saplandı.

"Evin hakkında böyle konuşmamalısın varisim," dedi hızlıca başını sallamaya devam ederek. "Burası ve ötesi... Senin olanı korumalısın."

Eğer hapsolduğum yer hakkında kinaye yapıyorsa çocuk falan dinlemez ayağımın altına alırdım onu. Ben diyorum yıllardır işkence görüyorum, beni kurtaracak yok mu? Bu gerzek diyor onu koru, bunu koru. Siktir oradan!

Hem de kocaman bir siktir.

Hepsinden bıktım artık. Saçımı başımı yolmamak için kendimi zor tutarken karşımdaki bacaksıza saldırmadan nasıl duracağımı bilmiyordum. Sakin kızım, sakin...

Derin bir nefes çektim içime, sorularımın cevabını alabilirmişim gibi görünüyordu. Varis olduğumu biliyorsa başka şeyler de bildiği aşikardı.

Minik adımlarıyla tıpış tıpış yanıma gelip ufacık eliyle yanağımı okşadığında sıcacık oldum. Bir yanım ondan delicesine ürkerken bir yanım uzun zaman sonra bir tenin sıcaklığını hissetmenin özlemiyle gevşedi. Bir ses duymayalı, kendimden başka nefes hissetmeyeli ne kadar olmuştu kim bilir.

Zoraki bir nefesle tenimin altında zonklayan nabzımı dizginlemek istedim.

Bakışlarımız birbirimizin gözlerinde oyalandığı zaman boyunca bulunduğumuz yer çoğu kez değişti. İkimiz de hiç kıpırdamadık ama saniyeler içinde evimden geçtik, sarayları gördük, bilmediğim topraklar ve uçurumlarda belirdik. En sonunda Unutulmuş Kapı'ya birkaç adım uzaklıktaki o kızıl toprakların olduğu yerde durduk.

Mienas'a yansıdığım ilk yerin üzerinde oturuyorduk şimdi.

"Neden buradasın?" diye sorduğumda bir şeyler eksik kalmış ya da hatalıymış gibi hissedip sorumu yineledim. "Neden buradayız?"

"İmparatorluğun kalbindeki yozlaşmış sır..."

Eğer tek bir kişi daha karşıma geçip imparatorluktan ya da yozlaşmaktan ya da sırlardan bahsederse cinayet dürtülerimi baskılamak yerine onların sesine kulak vereceğim!

Yeter artık diye bağırma isteğimi yutkunarak bastırıp derin bir solukla sessizliği bozdum.

"Bak Rina."

"Nira." Alıngan budala. Ben burada hapsolmuşum o hâlâ isim düzeltme peşinde.

Öfkeyle kıstığım gözlerle adını yeniden telaffuz ettim. "Bak Nirya."

"Nira."

"Ay yeter ama!" Küçük kız korkuyla geriye sıçradığında onu korkutmanın endişesiyle irkildim. "Şimdi bana sakince her şeyi anlatmak ister misin tatlı Niry- aman Nira?" Sesi yankılı çıktığından ismini öyle anlamıştım, ne yapabilirim?

"Hay hay." Beyaz elbisesinin eteklerinden tutup reverans yaptığında yanağından makas almayı isteyeceğim kadar sevimli görünmüştü gözüme.

"Ama senden rica ediyorum... bilmece gibi konuşmadan anlat olur mu?" İşaret parmağımı uyarıcı bir şekilde yüzüne doğru sallarken isteğimi yerine getirmesi için başımı salladım bir kez.

"Varisim için buradayım." Bir reverans daha yaparak sevimli suratıyla gülümseyince aynı şekilde karşılık verdim. Sevmiştim aynanın ruhunu.

Konuşmaya başlayacağı anı hevesle beklemeye koyuldum. Ağzının içine bakıyor, anlatmaya nereden başlayacağı konusunda tahminlerde bulunarak sessizce karşısında dikiliyordum.

Aynı şekilde susup yüzüme bakmaya başladığında kaşlarım çatıldı ama bir süre tepki vermeden beklemeye devam ettim.

O da durdu.

Sırıtmayı bırakıp neler olduğunu anlatmayı düşünüyor muydu acaba?

Sabır dilenir gibi soluyup, "Şimdi söyle bakalım, buradan nasıl çıkacağım Nira?" diye sordum sakince. "Hadi varisini kurtar buradan, hı?"

"Varis önce öğrenmeli... Varis her şeyi bilmeli... Varis bizi tanımalı..." Başını iki yana sallayarak genizden gelen uğultulu sesle cıyaklamaya başladı. Bunu ikinci kez yapıyordu ve çok korkutucu oluyordu.

"Bunun için bana her şeyi anlatmalısın o hâlde." İyimser görünmek için uzanıp ellerinden tutmak istedim ama tereddütlüydüm. Ne olacağını ya da niyetini bilmediğim için mesafeyi korumanın daha mantıklı olacağını düşündüm.

"Diyarın laneti demişler size... Kehanetin kızı..."

"Hiç sorma," diye hayıflandım burnumdan soluyarak.

"Bu saygısızlık... Kehanet sizi işaret ediyor diye peşinize düşmek korkunç... Bu kusurumuz sayılmalı." Zihnimi kurt gibi kemiren şüphelerin huzursuzluğu sardı içimi. Nira konuştukça o çocuk suretinin ardında nasıl bir şeytan yattığını düşünüp geriliyordum.

"Saymıyorlar Nira, ne yapayım?" Cevabımdan sonra gözlerini kaçırdığında yüzü dalgalandı.

"Sayacaklar." dediğinde minik çenesi kasıldı. "Herkes yükselen varisi tanıyacak."

"Ben miyim o?" Şüpheli bakışlarım yüzünün her karışını süzdü. En ufak bir gariplik aradım ama Nira hayranlıkla donukluk arasında bir ifadeyle beni inceleyerek konuşmaya devam etti.

"Taşlar sizi seçti varisim." Sesi cıvıldadı. "İmparatorluğun kaderi sizinle baştan yazılacak. Uygarlıklar yeniden kurulacak. Sizinle olacak tüm bunlar. Işığınız bize yol gösterecek."

Mienas'a geldiğimden beri sürekli bir şey olmam isteniyor ve bekleniyordu. Lanet olmam, varis olmam, eş olmam, yoldaş olmam... Neden yalnızca Rena olup her şeyden uzak kalamıyordum? Hatta mümkünse insan diyarındaki vasat hayatıma kaldığım yerden devam etmek harika olurdu.

Omuzlarımla birlikte gardımı da düşürerek ince kumların üzerinde bağdaş kurdum. Kızıl kumlar baldırlarımı ısıttığında bacaklarımdan tüm vücuduma yayılan sıcak bir ürpertiyle titredim.

"Neden buradayım Nira?" diyerek asıl merak ettiğim soruyu yineledim.

"Lord Aryen kendi özgürlüğüne karşılık sizin yansımanızı çaldı. Muhafızlarla sizin üzerinizden pazarlık yaptı, varisim..." Evet, bunu yapmıştı adi piç. Bir beni satmadığı kalmıştı kâbus kırmasının.

Nira'nın hüzünlü sesi bile öfkemi yatıştırmaya yetmedi.

"Önce yansımanız silindi. Sonra da siz... Aitlik kavramı üzerinizden çekildi ve ait olduğunuz diyardan tümüyle silindiniz."

"Geri dönmenin bir yolu olmalı. Bana yardım etmelisin. Oraya dönmem gerekiyor!"

"Sakin olun." Nira uzanıp dizlerimin üzerinde titreyen ellerimi zarif bir şekilde tutup iyice yanıma sokuldu. "Sakin olun güzel varisim. Sizin için buradayım." Sesi ilk kez insanın içini ürperten şekilde değil de huzur verecek bir çocuksu ruhla çıkmıştı.

"Hemen çıkmam gerekiyor," dedim çok daha sakin bir tonda.

"Dilerseniz çıkabilirsiniz." Duyduklarımın doğruluğundan emin olamayarak kaşlarımı çattım.

"Nasıl?"

"Ama önce her şeyi öğrenmelisiniz." Neyi mesela?

"Bir dakika..." Elimi havaya kaldırıp susmasını sağladım. "Şimdi sen diyorsun ki..."

"Evet varisim. Dilerseniz şimdi diyarınıza dönebilirsiniz. Burada hapsolmak sizin için değil. Kimse Kâinat Işığı'nın yansımasını çalamaz."

Kâinat ışığı mı? Ben mi?

"İyi de yansımam aylar önce kayboldu ama?"

"Evet kayboldu çünkü zayıftınız. Bir faninin bünyesi kadar zayıf ve korunaksız... Kan kristallerinin mührü kalktığından beri elementlerin gücü sizin kalbinizde atmaya başladı."

"Ve siz de gücünü kullanmaya başlamadan önce fırsat bu fırsat yarım kalan işi tamamlayalım mı dediniz?"

Aceleyle başını sallayarak olumsuz şekilde yanıtladı sorumu.

"Hayır," dedi omuzlarını indirip kaldırarak. "Yansıyan Ruhlar Vahası'na çekildiniz çünkü o istedi."

"Kim?" Aryen mi?

"Yansıyan Şehir'in lordu. Su Lordu sizi istedi." Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlamak üzereydi. Şaşkınlığım sadece yüzüme, sesime değil sanki tüm vücuduma yayılmış gibi kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Peki öyleyse kendisi neden çıkmadı karşıma?" Şaşkınlığımı gizlemek mümkün değildi ama en azından deneyip dirayetimi korudum.

"Size çoğu kez ulaşmayı denedi ama Estar Duvarı çok güçlü." Rüyamda gördüğüm ve bir kez odamdaki aynada görünen buz mavisi gözleri olan yabancı Su Lordu'ydu demek...

Dört krallığın da uyuduğunu sanıyordum. Su Lordu nasıl beni çağırıyordu öyleyse? Bir çeşit ruhani iletişim ya da astral yollara mı başvuruyordu? Belki de fiziksel olarak uyuyordu.

Kafamın içindeki karışıklığa omuz silkerek başımı kaldırıp Nira'ya baktım.

"Ne istiyor?" Aklımı kurcalayan sorular zihnimde kaosa neden olsa da dikkatimi Nira ve onun anlattıklarına vermeye çalışıyordum.

"Varisini."

Kızıl kumları savuran rüzgârla birlikte kırbaç gibi şakladı Nira'nın söylediği.

"Varisine işkence ederek geri almayı umuyorsa yanılıyor," diyerek diklendim. "Ya söyle karşıma gelsin ya da benim yerime lordunun karşısına sen çık ve ona orta parmağımı ilet."

Kendini beğenmiş, adi herifler... Bu lordların hepsi boktandı. Tek dertleri kıçlarını koyacakları bir taht ve o tahtın etrafını süsleyecek uşaklara tasma takmaktı... Hadi oradan!

Hışımla oturduğum yerden kalktığımda Nira paniğe kapıldı.

"Varisim durun!" Koşarak önüme geçti. "Bağışlayın lütfen, beni yanlış anladınız."

"Doğru şekilde anlat o zaman," diye azarladım. "Seninle de lordunla da uğraşacak hâlim yok. Buraya tıkılıp kaldım ve delirmek üzereyim, bir de sizin saçmalıklarınızla uğraşamam."

Kara bulutların sardığı gökyüzü dalgalanıyor, hava iyiden iyiye bozuyordu. Bir şeyler oluyordu sanki. Kalbim öfkeyle çarptıkça aynanın içinde mevsimler değişiyordu.

Sessizlik huzur kaçırıcı boyuta ulaştığında, "Ne duruyorsun? Anlat," diyerek acele etmesini söyler gibi ellerimi salladım.

Nira konuşmak yerine ellerini arkasında kavuşturup bir şeyler mırıldanmaya başladı. Kaşlarımı çatıp ağzından çıkan kelimelere anlam yüklemeye çalıştım fakat anlamadığım bir lisanda konuştuğunu fark etmem uzun sürmedi.

Az sonra ellerinin arasında duran küçük bir sandığı bana uzattığında bir adım geriye kaçtım.

"Lordum iyi niyetini göstermek için bunu size vermemi istedi."

"Bu da ne?" Gözlerimi dikmiş ufak sandığa bakıyordum. Bordo sandığın üzeri kahverengi deri şeritlerle sarılmış ve kilit kısmında mavi bir safir duruyordu.

Cevap vermedi. Bir adım daha öne çıkıp sandığı ağzıma doğru uzattığında oflayarak elinden alıp önemsiz bir şey gibi kapağını açtım. Gökyüzü mü renk değiştirmişti yoksa sandığın içindeki kolyenin taşı mı ışıl ışıl parlıyordu, anlayamadım.

Göz alıcı güzellikteki kolyenin ucunda kan kırmızısı bir taş parlıyor-

du. Alelade bir kolye olmadığı her hâlinden belliydi ve büyülenmiş gibi kolyeye bakakalmıştım.

"Lordum boynunuza takmanızı ve hiç çıkarmamanızı söyledi."

Nira, lordunun isteği yerine gelene kadar tedirgin gözlerle beni rahatsız edeceğini belirtmek ister gibi dik dik yüzüme bakmaya devam etti. Ben ona baktım, o bana... İnatçılığa devam etmeyi ne çok istesem de sormam gerekenler olduğundan vakit kaybetmek istemedim. Cevaplarımı alıp çıkmak istiyordum buradan.

Homurdanarak kolyeyi sandıktan alıp başımdan geçirdiğimde garip bir akım vücudumu yalayıp geçti.

"Ne için bu?" diye sordum merakıma direnemeyip.

"Mienas ve orayı yöneten hiçbir krallığa güvenmemelisiniz. Lordum sizin için çok endişeli, diyarın tehlikelerine sizi karşı korusun diye bu kolyeyi gönderdi."

Kimseye güvenemeyeceğimi bir kez daha anlamıştım. Karşıma kim çıksa diğer herkesin güvenilir olmadığını söylüyordu. Peki bu kahrolası diyarda güvenilir tek bir kişi bile yok muydu acaba?

Kolyenin ucunda parıldayan taşın soğukluğunu tenimden ayırmak için avucumun içine alarak isteğimi dile döktüm.

"Saklı Diyar'a girmek istiyorum."

"Âlemler birbirinden ayrıldığında atalarımız, diyarların yeniden bir araya gelmesini engellemek için Estar Duvarı'nı yarattılar. Eğer Mienas'tan bir kişi Yansimra'ya geçmek isterse büyük fedakârlık gerektirir. Aksi hâlde giremez."

"Yansimra mı?" Yansıyan Şehir'den bahsediyor olmalıydı.

"Yansıyan Şehir," dedi düz bir sesle. "Eski dilde yıldızların yeryüzüne yansıması anlamına gelir Yansimra." Etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. "İnsan diyarı kaybolmuş kıta dedi Yansimra için. Peri diyarıysa saklı diyar der..."

"Kaybolmuş kıta mı?" diye mırıldandım. Aslında bir soru değildi, sesli düşünmüştüm sadece. "Atlantis gibi mi?" Okyanusların dibine gömülen kayıp bir uygarlık olarak bilinen, günümüzde hâlâ pek çok tartışmaya konu olan ve sırları çözülemeyen Atlantis bir zamanlar epey ilgimi çektiğinden hakkında fazlasıyla araştırma yapmıştım.

"Çok daha büyük... daha uygar bir imparatorluktu Yansimra."

"Ailemi bulmak için oraya girmem gerek, anlıyor musun beni?" Sesim hem tehditkâr hem de yardım dilenir gibi çıktı. "Bir yolu olmalı... Bana oraya nasıl gireceğimi söylemelisin."

Burada olmayı fırsat bilip saklı diyara geçmenin yollarını aramaya başlamıştım. Nira gelmeden öncesinde buradan kurtulmayı isterken şimdi ötesini arzuluyordum. Bunu gerçekten aklımı kaybettiğim için mi yoksa iyiliğim için mi yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yansimra'ya girmenin tek yolu kişinin büyük bir fedakârlık yapması..."

"Bunu zaten söyledin." Göz devirdim.

"Çünkü tek yolu bu."

"Mesela?"

"Kendi benliğinden vazgeçmek gibi..."

Derin bir nefes alarak geriye çekildi. "Kadim kitap der ki... *Zümrüt semaların altındaki şafağın kızgın ateşinde kavrulan bedenler günahkâr olanlardır. Onlar kâinatın ışığından menedilmiş, topraklarında kol gezen lanetten hiçbir zaman kaçamayacak olan yozlaşmış uygarlıklardır.*" Mienas'tan bahsediyor olmalıydı. Nefesi titredi. *"Bu yüzdendir ki her kim Yansimra'ya girmek isterse kirlenmiş ruhunu arındırmadan, öte diyarlara ait her şeyi kapıda bırakmadan içeri giremez."*

"Yani?" Anlamayarak yüzümü buruşturdum.

"Yani oraya girmek birkaç evreden oluşur." Derin bir soluk aramıza girdi. "Öncelikle Aynalar Kenti'ne gidip orada Efendi Kenta'nın onayıyla tapınağa girmelisiniz. Eskiden Aynalar Kenti büyükbabanız Megas Efendi'nin yönetimindeydi. Görevi bıraktığında yerine Efendi Kenta geldi."

Benim yüzümden bir şehrin yönetimini bırakmış... Bu bir fedakârlık mıydı yoksa benim sayemde böyle bir yerden kurtulmuş mu oluyordu?

"Burada ayna muhafızı Evoker'ın karşısına çıkarmak için tapınak perileri sizi hazırlar."

"Evoker?"

"Kadim ruh. Aynanın koruyucusu."

Anladığımı söyler gibi başımı sallarken kafamın içinde öğrendiklerimi doğru noktalara yerleştirmeye çalışıyordum. Her şey çok yeni ve karışıktı. Binlerce parçası olan bir puzzle gibiydi, tamamlamak için doğru parçaları bulmak zorundaydım.

"Evoker'ın izniyle Estar Duvarı'nın ötesine; Yansıyan Ruhlar Vahası'na geçersiniz. Yani şu an bizim olduğumuz yere... Bir günah işleyerek girersin buraya ve bir fedakarlıkla çıkabilirsin ancak." Sıkıntılı bir iç çekişle Nira'yı böldüm. "Burada zaman kavramı yoktur. Saatler, günler, mevsimler... hepsi anlamsız birer sayıya dönüşür. Aynı zamanda ait olduğun diyarda senden geriye hiçbir iz kalmaz." Bildiğim şeyi teyit etmişti. Sevdiklerimin hayatlarından silinmiş olma düşüncesiyle gözlerim dolu dolu Nira'yı dinlemeye devam ettim.

"Evoker ya da ayna ruhlarından biri buradan Huzursuz Cennet'e kadar eşlik eder." Kafamın içinde bir deftere not alır gibi içimden Nira'nın anlattıklarını yineleyip duruyordum. Liya'nın korkulu rüyası Huzursuz Cennet, Yansimra'ya giden yol güzergahındaymış demek...

"Huzursuz Cennet hiçbir diyarın görmediği acı ve keder yuvasıdır. Herkese farklı görünür. En büyük korkuların, günahların ve ardında bıraktığın hayatın acılarıyla sınanırsın. Bir aynaya bakar gibi... Suretinde kendi aksini görürsün. Zamansızlığın içinde sonsuz bir ıstırap seni bekler. Ne kadar süreceği de kişiye göre değişkenlik gösterir."

Liya'nın korktuğundan ve anlattığından çok daha fazlası olduğu gerçeği tokat gibi yüzüme çarpınca kuruyan boğazımın pütürlerinden kurtulmak için yutkundum.

"Huzursuz Cennet; diyarın cehennemidir aslında. Güzelliklerin ardında saklanan çirkinlikler seni avlar."

"Bu tüm diyarlarda olan bir şey değil mi zaten?" Doğrudan aklıma Ayas ve Maysa gelmişti. İkisi de dünyalar güzeli yüzlere, unvanlara ve güçlere sahipken kara çalınmış kalpleri vardı.

"Öyle," dedi Nira kederli bir tonlamayla. "Huzursuz Cennet'ten sağ çıkmayı başarırsanız şayet... son aşamaya gelirsiniz. Fedakârlık gerektiren kısma."

"Çıkamama ihtimali de mi var yani?" Çığlık atarcasına çıktı sesim.

Nira olumlu anlamda başını aşağı yukarı salladı.

Dinlerken yorulduğum bu yolu aşmak mümkün müydü? İçimde esip gürleyen bir duygu girdabı nefesimi kesiyordu. Nira anlattıkça ailemi bulma ihtimalim adım adım uzaklaşıyordu benden.

"Yansimra'ya geçmeden önceki son adımda sizi Lethe Irmağı bekler. Su ruhu sizi davet ettiğinde ırmağa girip yıkanmanız gerek."

"Yaparım, ne var bunda?" Küçümseyici bir tavırla omzumu silktim.

"Söylenir ki, Lethe Irmağı'nda yıkanan ruhlar eski hayatlarından özgür kılınır."

"Bir dakika..." Elimi havaya kaldırıp söylediğini idrak edene kadar susmasını sağladım. "Anlamadım, tekrar eder misin?" Beynim uyuşuyordu yavaş yavaş.

"İlk aşama olan Yansıyan Ruhlar Vahası'na geçtiğinizde geldiğiniz yerde tüm hafızalardan silinip unutulursunuz ama siz eski hayatınızı hatırlamaya devam edersiniz. Son aşamaya geldiğinizde ise diyar sizden de geçmişinizi ve benliğinizi ardında bırakmanızı ister. Her şeyi unutup küllerinizden yeniden doğduğunuzda diyar sizi kabul eder ancak."

Tam konuşmak üzereydim ki Nira yarım kalan cümlesini coşkulu bir tonda diklenerek tamamladı.

"Tüm bunlara Aynalar Çağı deniyor."

Aynalar Çağı.

Ölmek ve yeniden doğmak...

Unutmak ve unutulmak...

Her insanın en büyük korkusu olsa gerek bu. Peri, lord, leydi... Ne olursan ol hayatta kalabilmek için aklına ihtiyacın vardır. Onu kaybettiğinde savaşı kaybetmişsin demektir.

Yansıyan Şehir tam olarak bunu istiyordu işte. Geçmiş hayatında ne olursan ol ama burada sıfırdan başla. Korkunç ötesi korkunç bir şeydi bu.

"Ancak her şeyi unutursam Yansimra'ya girebiliyorum öyle mi?" Nira başıyla onayladı.

"Ve senin lordun benden tüm bunları yapıp diyarınıza gelmemi mi bekliyor?" Neşeden yoksun bir gülüşle kaşlarımı kaldırıp imalı bakışlarla bekledim.

"Yansimra sizin eviniz." Hah, evimmiş!

"Git söyle o lorduna... Çok istiyorsa kıçını tahtından kaldırıp kendisi gelsin."

Son kelime daha ağzımdan çıkarken oturduğumuz yer zangır zangır titremeye başladı. Deprem oluyor sandım fakat çok daha kötüsüydü... Yer kürenin çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim. Soğuyup ağırlaşan hava sanki buz olup üzerimize yağmaya başlamıştı.

Panikle oturduğum yerden kalkarken ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissettim. Kalbim dört nala koşturuyor, kuruyan dudaklarım her rüzgâr estiğinde acıyla sızlıyordu.

Bir ışık huzmesi sardı her yanı.

Arkama dönüp baktığımda Unutulmuş Kapı'nın içinde güneş gibi parlayan ışık gözlerimi alacak kadar yoğundu. Neredeyse göğe kadar uzanan altından taşlarla ciddi anlamda göz kamaştıran bir yapıdan bahsediyordum. Tarifi zor, insanın üzerine yıkılacakmış gibi hissettiren ve kendisine hayran bırakan ürkütücü bir portaldan.

Neler olduğunu sormak için önüme döndüğümde biraz önce Nira'nın olduğu yerde yeller esiyordu. Gitmişti.

Elimi göğsüme bastırarak geriye kaçarken ışıkların arasında bir siluetin geldiğini görünce donup kaldım.

Işıklar üzerinden çekilip rüzgâr dindiğinde toz bulutu kızıl topraklara sağanak gibi yağdı. Gözlerim ona çivilenmişti. Bir an olsun gözlerimi kaçırsam ya da başımı çevirsem olduğu yerden kaybolacakmış korkusu kalbimi ele geçirmişti ve ben panikle onun bir kaleyi andıran varlığına tutunarak mırıldandım.

"Aryen..."

Buradaydı, gelmişti.

25

GÖLGELERİN ŞARKISI

Dudaklarımın kıvrımına yansıyan ışık gökyüzündeki yıldızlardan çok daha parlaktı. Gözlerimdeki şaşkınlığınsa tarifi yoktu.

Aryen'in gözleri beni bulduğunda beklemediği bir şeyle karşılaşmış gibi olduğu yerde durup gerçekliğimi sorguladı. Simsiyah pelerini, pantolonu ve tüm düğmeleri iliklenmiş gömleğiyle hapsolduğumuz bu yerde bile sarsılmaz görünüyordu.

"Buradasın." Ağlamakla gülmek arasında bir ikilemde sarf ettiğim kelime Aryen'in gergin ifadesini yumuşattı. "Beni unutmadın."

Kalbimi ezerek koşturan harfler dudaklarımdan yaralayıcı bir kelime olarak döküldüğünde gözyaşlarım firar etti. Bir kez dile getirdiğim cümle, kafamın içinde binlerce kez yankılandı.

Beni unutmadı. Beni unutmadı. Beni unutmadı.

Kıvrılan dudakları burada zamanı yeniden doğurdu, güneşi göğe yerleştirdi ve yıldızları gözlerime serpiştirdi. Keder ve yalnızlık kokan topraklar onun kokusuyla diz çökerken karanlığın ardına gizlenen gölgeler lordlarının varlığını yüceltmek için etrafımıza dizildiler.

"Buradayım küçüğüm," dediğinde uzanıp yanağımı okşadı. "Seni unutacağımı nasıl düşünürsün?" Parmağıyla çizdiği kavisli yolun sonu dudağımın kenarına çıktı.

Başparmağı gülüşümü okşarken yanağımdan süzülen yaş parmak ucunu ıslatınca gözleri kederli bir deryada boğuldu.

"Sana, *taşlar seni seçmeseydi bile bir gün seni bulurdum,* demiştim..." Yüzüne vakur bir gülümseme yayıldı. "İşte geldim. Nerede olursan ol seni bulur ve yanında olurum bir tanem."

Bir tanem.

Kafamın içinde deniz ve yaz kokusu estiren sözcüğü... Fırtınalarım duruldu, tatlı bir mehtabın ılık dokunuşlarıyla yanaklarım sıcacık oldu.

Geceliğimin açıkta bıraktığı göğsüme uzanıp dövmemin üzerine dudaklarını bastırdığında gözlerimi huzura yumdum. Gözyaşlarımın yanaklarımı ıslatmasına izin verdim.

Aryen'in öpücüğü kalbime hayat verdiğinde ne söyleyecek bir söz geçiyordu aklımdan ne de dilime varan bir kelime vardı. Sadece sarılmak... Aryen'in kolları arasına sığınmayı diledim ve yaptım.

Boynuna atılıp kollarımı ensesinde kavuşturduğumda sımsıkı sardı bedenimi, görünmez kanatlarının arasına alıp bu zamandan ve ötesinden korur gibi.

"Buraya nasıl geldin?" Uğursuz bir soru aramıza girdi.

Aryen'den ayrılmak istemesem de burada geçirdiğim her saniye acı verici bir yokluğa sürüklüyordu beni. Bir an önce bundan kurtulmak, evime dönmek istiyordum.

Evim... Sahi neresiydi benim evim?

Mienas?

Yansimra?

İnsan diyarı?

Yalnızca onun yanı, kalbi ve dudakları. Aryen benim evimdi ve o buradaydı. Belki de sonsuza kadar her şeyden uzakta Yansıyan Ruhlar Vahası'nda yaşayıp gitmemiz en iyisiydi.

"Nasıl hatırlayabildin beni?"

Sessizlik ikimizi de kolları arasına alırken Aryen avucunu göğsümün ortasına bastırdı.

"Kalbin," dediğinde gülümsemesi çarpıntımı dizginleyecek kadar efsunluydu. "Bana yolu gösterdi."

"İyi de nasıl... Nasıl hatırladın?" Sorumu yineledim.

Aryen bir adım öne çıktı. Bileğimden avucumun içine doğru kayan parmakları benimkilere kenetlendiğinde afallayarak yüzüne baktım. Gözlerini kısarak gülümsediğinde kendimi ona bırakmam gerektiğini söyleyen güdülerimin sözünü dinledim.

"Her gece yanına geleceğimi söylemiştim. Kaybolduğun günün gecesinde boşluğa düştüm. Kafamın içinde katlanılmaz bir sancı debelenirken kalbim sıkışıyordu sürekli. Bir lord hastalanmaz ya da rahat-

sızlanmaz ama ben tüm gün kalp sancısı çektim." Kalbimin ona yolu gösterdiğini söylediğinde romantik bir sözden ibaret sanmıştım. Gerçekmiş.

"Yokluğumu hissettin demek." Hoşuma gitse de bunu belli edeceğim bir ortamda olmadığımız için ifadesiz kalmaya devam ettim.

"Gece olduğunda bir yere gitmem gerektiği güdüsü beni gafil avladı. Beynimi kurt gibi kemiren bir histi, sebebini bilmediğim... Berbat bir durumdu ama sonra gözlerimi kapatıp karanlığı çağırdım." İfadesi ciddileşti. "Beni nereye yansıtacaklarını bilmeden peşlerine düştüm. Gökkuşağı Sarayı'nda bir odaya yansıdığımda birilerine ait özel eşyalarla doluydu ama sahibinden iz yoktu. Neler olduğunu anlamak için etrafı incelerken aynaya baktığımda çığlıklarını duydum. Sonra yavaş yavaş hatıraların geldi zihnime."

Anlattıkları kalbimde küçük depremler oluşturup, tüm huzurumu tuzla buz ederken sanki bir sahil kenarında yürüyen iki sıradan insan gibi Unutulmuş Kapı'yı ardımızda bırakıp el ele yürümeye başladık. Önümüzde uçsuz bucaksız kızıl kumdan tepelerle örtülü bir vadi ve ötesinde karanlık orman uzanıyordu.

"Beni hatırladın," diye tekrar mırıldandım çocuksu bir heyecanla.

Aryen'le el ele nereye gittiğimizi bilmeden yürürken beni hatırlamasının mutluluğuyla bulutların üzerinde gezinir gibi ilerledim yanında. Bir süre sonra sessizlik sağır edici bir yoğunlukla aramıza girdiğinde usulca öksürüp boğazımı temizledim. Derdim sessizliği dağıtmak ve zihnimi kurcalayan sorulara cevap almaktı.

"Ne kadar oldu?" Beynimi kemiren soru aklımdan sesime düştüğü an mideme yumruk yemiş gibi kıvrandım. "Ne kadar zamandır buradayım ben?"

"Üç haftayı aştı." Yıllar geçtiğine yemin edebilirdim. Üç hafta kadar kısa zamanda mı yaşamıştım tüm o çileleri?

"Neden şaşırdın?" Aryen'in sorusuyla zihnimden çıkıp ona baktım.

"Yıllardır burada gibi hissediyorum." Tarifi olmayan bir histi ama o beni anlamıştı. Beni yalnızca Aryen anlayabilirdi ve o tanıdık hüzünlü ifade gözlerine yerleşmişti çoktan.

"Öyle hissettirir," dedi sadece. "Bilirim."

Geçmişine çomak sokmuş gibi hissedince konuyu hızla değiştirmek

istedim. Aklıma gelen bir başka soruyu ortaya atarak sessizliğin yayılmasına izin vermeden dağıttım.

"Hâlâ buraya nasıl girdiğini anlatmadın?"

Derin bir nefesle göğsünü şişirirken gözleri üzerimdeydi. "Önce Aynalar Kenti'ne gittim. Günlerce at sürmekten belim ağrıdı-"

"Aryen..." Tadını çıkara çıkara göz devirirken kıkırdadım. "Bırak dalga geçmeyi, ciddiyim." İfadem soğudu bir anda. "Ben yansımam çalındığı için buradayım. Peki ya sen? Nasıl girdin?"

Dudaklarını birbirine bastırıp burnundan soluyunca cevabının hiç de hoş olmayacağını anladım.

"Benim yaptığım pazarlık yüzünden yansımanı kaybettin Rena. Sırf özgür kalabilmek için seni kullandım." Kelimeler dikenliydi de ağzında geveledikçe zehri dilini uyuşturuyordu sanki. "Bu yüzden muhafızlarla başka bir anlaşma yaptım." Neşeden yoksun keyifsiz bir gülüşle başını salladı.

"Ne anlaşması?"

Aryen kaçamak bakışlarla zaman kazanmaya çalışırken çatılan kaşlarımın altından pür dikkat ona bakıyordum.

"Ne anlaşması yaptın Aryen?" Beklediğimden çok daha hiddetli çıkan sesimle aramızdaki gerginlik yükselince Aryen'in ifadesi donuklaştı.

"Özgürlüğüne karşılık benim özgürlüğüm." Alelade bir şeyden bahseder gibi omuz silkti. Oysa ben karşısında sinirden kıpkırmızı kesilmiştim. "Senin yerine geçmeyi teklif ettim onlara. Söz konusu beni hapsetmek olunca da sağ olsunlar epey ılımlı yaklaştılar teklifime."

"Sen..." Kurumuş boğazımdaki çatlaklara takılan kelimeler dilime güçlükle ulaştı. "Sen ne yaptın, Aryen?" Sesim bir mum alevi kadar cılızdı.

"Seni burada bırakamazdım."

"Burada kalmayacaktım zaten!" diye atıldım. "Elbet bir yolunu bulurduk ama böyle değil..." Ellerimi uzatıp aramızdaki boşluğu işaret ederek nefeslerimin ritmiyle duruldum bir saniyeliğine. "Birimizi feda ederek değil."

"Senin özgürlüğün her şeyden önemli." Bana doğru attığı bir adımın aramızdaki mesafeyi kapatması gerekirken Aryen'le aramızda bir uçurum duruyordu şimdi ve ben o uçuruma düşmemek için geriye kaçtım.

"Anlamıyorsun," dedim başımı geriye atarak. "Ben... ben zaten buraya hapsedilmemiştim. İstediğim zaman çıkabilecektim."

Zaman durdu.

Kalplerimiz durdu.

Tenlerimiz soğudu ve hava buz kütlesi gibi ağırlaşıp üzerimize çöktü.

Aryen'in bileklerimi zapt eden parmakları pranga olup bileklerimi ezdi.

"Siktir." Her hart'ını bastıra bastıra sart'ettiğinde buz kesmiş tenimden yaşlar yeniden akmaya başladı.

"Siktir ya, siktir..." diye yineledim Aryen'in şaşkınlığını.

"Sen ne diyorsun?" Vücudumu kapana kıstıran güçlü kolları gevşedi yavaş yavaş.

Birkaç adım öne çıkıp Aryen'e yüzümü döndüm. Kusursuz yüzünde birçok duyguya şahit olmuştum ama ilk kez onu bu hâlde görüyordum. Kelimenin tam anlamıyla duyduklarıyla perişan olmuştu.

"Bu nasıl mümkün olur?" Benimle konuşmuyor, sesli düşünüyordu ama yine de cevap verdim.

"Aynanın ruhu geldi yanıma. Her şeyi anlattı." Söylediklerimi destekler gibi başımı ağır ağır salladım. "Yansıyan Şehir'in varisi olduğum için burada hapsedilmeyeceğimi, dilediğim zaman çıkabileceğimi söyledi. Sadece benim saklı diyar hakkında her şeyi öğrenmemi istiyordu. Bu yüzden burada tutuluyormuşum."

"Ben..." Zihni bulanık, gözleri kararmış ve yüzü bembeyaz olmuştu. Kaşlarının arasında her şeyi mahvetmenin pişmanlığını belli eden bir çizgi gerildi. "Boşuna hapsolduğumu mu söylüyorsun şimdi?" Geriye doğru sendeledi.

Rengi uçmuş, tamamen solmuş yüzüne bakarken kalbim göğüs çaresizce çırpınmaya başladı. Söyleyecek bir şey bulamayınca aşağı yukarı yönde başımı sallamakla yetindim.

"Hayır..." Baktığım yüz, duyduğum ses Aryen'e ait değil gibiydi. Başına çökmüş enkazın altından boğuk ve güçsüz geliyordu sesi.

Eğer Aryen buraya kendi isteğiyle gelmemiş olsaydı bunun bir tuzak olduğunu söylerdim ama değildi... Yanlış bir kararın bedeliydi yalnızca. Panikle çarpan kalbime ses geçiremiyor, sakinleşemiyordum.

Başımı iki yana sallarken gözlerimin yandığını hissettim. "Seni burada bırakamam."

Hızlıca toparlandı sanki bozguna uğramamış gibi. "Bırakırsın," diye fısıldadı sıcacık nefesiyle. "Yüzyılı aşkın zamanımı burada geçirdim. Bundan sonrası zor olmaz, küçüğüm." Gözlerine geçmişin kirli parmak izleri sinmişti ama o bunu göstermemek için etrafı inceler gibi yapıp benden kaçıyordu. "Sessiz, sakin, ıssız... Kafa dinlemek için daha iyisi olur mu hiç?" Gülmeye çalıştı. Harelerine çalınmış kederi görmesem inanırdım.

Ben Aryen'e hep inanırdım.

Gece mavisi gözlerinde ilk kez yıldızsız bir gökyüzü görünüyordu. Işığı sönmüş, burada yaşadığı acılar tufan yaratıp üzerine çökmüştü. Göz pınarlarına dolan bir ağıt vardı ama o, bununla savaşıyordu. Kendi ayaklarıyla geldiği zindanını inceleyerek geçirdiği her dakika onu usul usul boğmaya devam ediyordu.

"İşte güzelim." Teslim olur gibi kollarını iki yana açtı. "Bilirsin ben kibirli olanım. Bu yüzdendir ki hiçbir zaman sana, seni sevdiğimi söyleyemem." Dudaklarını birbirine bastırırken güçlükle yutkundu. "Ama senin için özgürlüğümü satarım."

Öğrendiği gerçekle dağılmıştı ama hala kendini yok sayıp beni toparlama peşindeydi.

"Hayır..." Tüm olanları reddeder gibi başımı salladım. "Aryen ben..."

"Gel buraya." Bileğimden çekip göğsüne bastırdı beni. Gözyaşlarım siyah gömleğinin açıkta bıraktığı göğsüne kazınırken hıçkırıklarım sessizliğe kafa tuttu.

"Senin için küçüğüm..." dedi titreyen sesiyle. "Senin için."

Ona gerçeği söylemeye dilim varmadı. İlk kez burada zamanın olmayışına seviniyordum çünkü sonsuza dek başımı yaslamak istediğim yerde ağlıyordum şimdi.

"Ben çok yoruldum." Elimi göğsüne koydum. Diğer elimse beline tutundu.

"Bırak zaman yorulsun güzel leydim, sen değil." Saçlarımın arasına dudaklarını bastırdığında kokumu içine çekti vedalaşır gibi.

Daha çok ağladım.

Gözyaşlarım daha hırçın aktı.

Nefes alamıyordum. Her saniye daha da güçleşiyordu. Aryen'e sarıldığımdan beri içten içe kendimi telkin etmeme rağmen başaramadım. Kriz geçiriyordum ya da ciğerlerime hava ulaşmıyordu ama ben boğuluyordum.

Derin bir iç çekişle geriye çekilip Aryen'in göğsünü yumrukladığımda beklemediği bu tepki karşısında donup kaldı.

"Neden yaptın?" diye bağırdım tüm öfkemi kusar gibi. "Kim istedi senden bunu, kim kendini feda etmeni istedi?" Acım, zihnimi bulandırmıştı. "Kendine bunu yapmak zorunda mıydın? Bana bunu yaşatmak zorunda mıydın Aryen, söyle?"

"Rena," dedi çırpınan kollarımdan yakalayıp dizginlemeye çalışırken. "Rena, sakin ol."

"Bırak beni." Ellerinden kurtulmaya çalışıyordum ama o kadar gücüm yoktu. Kıskıvrak yakalayıp kollarımı karnımın üzerinde çapraz bağlayarak sırtımı kendi göğsüne yaslayınca hareket edemedim.

"Sakin ol güzelim," diye fısıldadı kulağıma. "Sakin ol, bir şey yok."

"Nasıl yok?" İç çekişlerim engel oldu konuşmama. "Benim yüzümden hapsolacaksın, burada acı çekeceksin."

"Bir yolunu bulur, hayatına eşlik edecek bir aynaya sığınırım ben." Gülümsediğinde nefesi saçlarımın dibine çöktü. "Eskisi gibi... Yıllarımı seninle geçiririm. Hırçın, deli ve çocuksu hâllerinle ışığım olmaya devam edersin."

"Hayır... Hayır..." Kaçtığım kelimelerin sırasıydı şimdi. Samanlığa düşmüş bir kıvılcım misali zihnime düştüğü an tüm benliğimi yakıp yok eden gerçeği dile getirmek için çatlamış dudaklarımı araladım. "Bir şey yapmamız gerek." Aklıma o an geldiği gibi seslenmeye başladım.

"Nira!"

Aryen'den uzaklaşıp farklı yönlere koşturarak Nira'ya seslendim. Her şeyi biliyorsa Aryen'i buradan kurtarmanın da yolunu bize gösterebilirdi.

"Nira!"

Boğazım parçalanmıştı bağırmaktan ama Aryen ve benden başka kimse yoktu.

"Kahrolası..." Homurdanarak Aryen'in yanına döndüm ama yüzü-

ne bakamadım. Kendimi suçlu hissediyordum. Hiçbir suçum olmadığı hâlde içimi kurt gibi kemiren bu berbat histen kurtulamıyordum.

"Bir yolunu buluruz Rena," dedi Aryen bıkkın bir sesle. "Durur musun artık?"

Vadinin farklı yönlerine doğru bakıp duruyor birilerini aramaya devam ediyordum.

"Burada kalmana izin veremem," diye itiraz ettim. "Seni kurtarmanın bir yolunu bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Saçmalama Rena." Aryen'in hiddetli çıkışıyla irkilsem de kararımdan dönmek gibi bir niyetim yoktu.

"Sen saçmalama asıl!" diye karşı çıktım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp inatçılığımı sergilemek istedim fakat tam o an bir sarsıntıyla inledi yer küre. Ve gökyüzü öyle bir gürledi ki göğün çatladığını zannettim.

Kızıl toprakların üzerine alacakaranlık çöktüğünde Aryen'in yanına koştum. Bedenimi savuracak kadar güçlü esen rüzgâra kapılmaktan korkup kolları arasına sığındığımda vücudunu bana siper edip etrafı kolaçan etmeye başladı.

Sıkıca kollarını sarmıştı ama Aryen de ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

"Aryen..."

Bir uğultuyla vadinin diğer ucunda başka bir patlama yaşandığında karanlığa meydan okuyan bir ışık huzmesi ikimizi de yuttu.

"Neler oluyor?" dedim nefes nefese. "Aryen... korkuyorum."

"Korkma Rena," dedi saçlarımı okşayıp daha sıkı sarılarak. "Bir şey olmayacak."

Aryen'in sözlerini yalanlamak için çaba gösteriyordu ayna ruhları. Kollarımdan ve bacaklarımdan birilerinin çekiştirdiği hissiyle Aryen'in etine tırnaklarımı geçirdim. Avazım çıktığı kadar bağırırken çığlıklarım vadideki deprem kadar güçlü ve sarsıcıydı.

Yavaş yavaş Aryen'e uyguladığım kuvvetin ağırlığı kalkarken üzerimize yağan yıldız tozlarıyla öksürüğe boğuldum. Gökkuşağı Sarayı'nda aynaya hapsolmadan önce bedenimde hissettiğim uyuşmanın aynısını hissediyordum.

Vücuduma hükmediyorlardı.

Aryen'den kopmamı istiyorlardı. Unutulmuş Kapı'ya doğru çekiliyordum çünkü vaktim dolmuştu. Nira'dan her şeyi öğrenemeden buradaki zamanımı doldurduğum için zorla getirildiğim bu yerden şimdi yine defediliyordum.

Ağaçların sarsılan yapraklarının hışırtısı beynime kurşun gibi yağarken uyuşan ellerimle Aryen'in omzuna tutundum.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Nira!" Ona ulaşmam gerekiyordu. "Kalmak istiyorum. Nira, burada kalmak istiyorum. Kahretsin!" Yakarışlarımı kimse duymuyordu.

"Git Rena," dedi Aryen sakin gözükmeye çalışırken. "İkimiz de burada kalırsak bizi kimse kurtaramaz. Ama sen gidersen beni de kurtarmanın bir yolunu bulabilirsin."

Bunu başaramayacağımı biliyordum. Onsuz zayıf hissetmeye şimdiden başlamışken nasıl olur da tekrardan aynadan kurtarabilirdim onu. Ödeyebileceği hiçbir bedel kalmamıştı, buradan çıkması için elinde hiç kozu yoktu.

"Beni unutacak mısın, bilmiyorum," derken boğazında düğümlendi harflerin tümü. "Ama yeniden kurtaracağına şüphem yok Rena." Güven dolu gözleriyle bana sarıldığında havada uçuşan yıldız tozlarının tüm ışığı onun dudaklarında parladı.

Ayna muhafızlarının hükmettiği vücudum kapıya doğru itilirken beklenmedik bir şey oldu. Aryen'in güçlü kolları beni kendine çekip hızlı birkaç adımla yanıma ulaştığı gibi bir veda öpücüğü bahşetti dudaklarıma.

Şehvetten uzak, sıcacık bir öpüştü bu. Teni sıcaktı ama hissettirdiği buz yanığıydı. Onsuz karlar altında kalacak kalbim ve dudaklarımla geriye çekilirken Aryen'in gözlerine son kez bakabildim.

"Beni unutma diye..." Gülümsedi. "Bir iz bıraktım. Hatırla beni güzel leydim."

Muhafızlara direnirken kollarımı öyle çok sıkıyordu ki canımın ne denli yandığını ancak ellerini gevşettiğinde anlayabildim.

"Söz veriyorum," diyebildim hıçkırıklarımın arasından. "Seni kurtaracağım lordum. Ne pahasına olursa olsun... Seni hatırlayacağım ve buradan çıkaracağım." Aramızdaki mesafe bir uçurum misaliydi, sesim ona ulaşacak kadar yüksek çıkabilmiş miydi emin değildim.

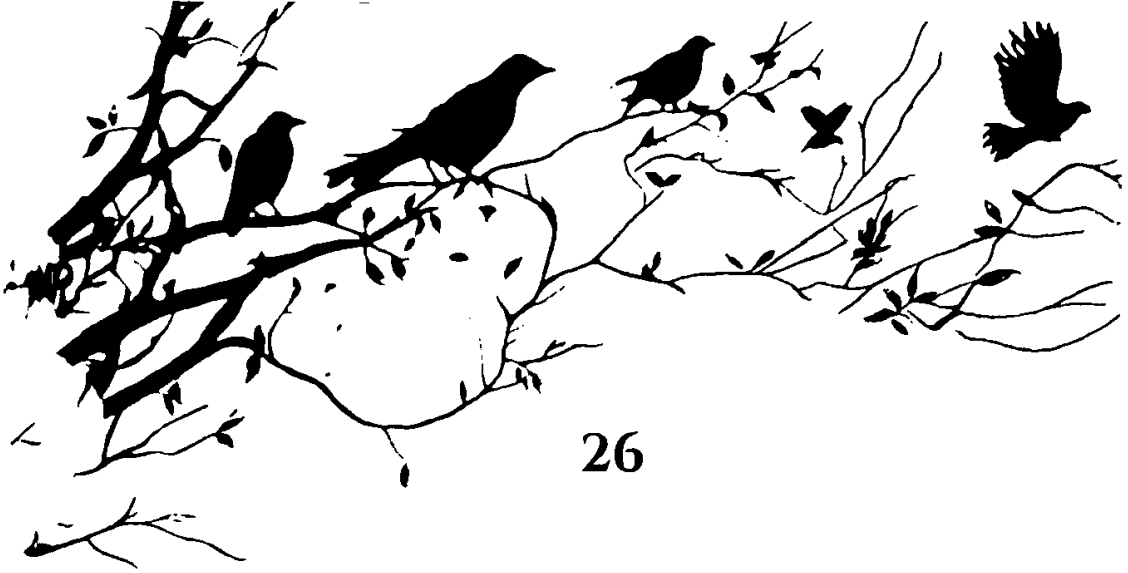
Unutulmuş Kapı'nın kör edici ışığına diz çökerken bilincim yavaş yavaş solmaya başladı. Aryen göremeyeceğim kadar uzakta değildi ama havanın kasvetiyle çöken karanlık onu görmemi engelliyordu. Gölgelerin şarkısı lordumun sesini kulaklarımdan kazıyıp aldığında yerini bir çınlamaya bıraktı.

Toz bulutunun gizlediği yüzünü son kez görebilmek istedim. Hatırlayabilmek için... Zihnime kazıyabilmek için ama olmadı. Gitmişti.

Kim bilir hangi anısıyla acı çektirmek için sürüklenmişti bilmiyorum ama biraz önce durduğu yerde olmadığına emindim artık.

Gözlerimle birlikte zihnim de karanlığa teslim olurken Aryen'in dudaklarıyla mühürlenen dudaklarımda aynı kelimeler birbirini takip etti.

"Lordunu hatırla."

26

BEYAZ ALEV

Diz çöker gölgeler, karanlığın efendisi şahlandığında...

Diz çöker gölgelerin efendisi, karanlık onu yuttuğunda.

Bir kuzgunun karası...

Bir gecenin ayazı...

Bir kalbin yarası...

Bir kuzgun kafese düşerse... Gece, güneşe boyun eğerse... Bir kalp yara alırsa...

Gölgelerin şarkısı sağır eder yüreğine ket vuran yozlaşmış inançları.

Yansıyan Ruhlar Vahası'nda yapayalnız kalmıştı Kâbus Lordu. Tek düşündüğü burada geçireceği yıllar değil; kollarının arasından yitip giden aşkının kendisini unutup unutmadığıydı.

O hatırlamıştı. Unutmamıştı güzel leydisini.

Rena efsunluydu ve onu ilk gördüğü gün anlamıştı bunu. En büyük ve en güçlü sihrini daha aynadan kurtulmadan önce yapmış, Aryen'le ruhlarını mühürlemişti ve bundan haberi bile yoktu.

Şimdiyse... Tamamen Aryen'in varlığından haberi yoktu, kim bilir.

Rena'nın bir gün yeniden kendisini hatırlayacağına inancı tamdı çünkü aralarındaki şey basit bir duygusal bağlanma değildi. Çok daha fazlasıydı, çok daha güçlüsü... Onlar ruhlarıyla bağlanmışlardı birbirlerine, kaderleriyle. Biri olmazsa diğeri hep eksik kalırdı.

Bir bütün olduklarında herkes önlerinde diz çöker, diyar dize gelirdi.

Saklı Diyar ayırmıştı onları.

Rena'nın özgürlüğü uğruna kendi özgürlüğünü ve diyardaki varlığını feda etmişti Kâbus Gözcüsü.

Rena için... Ona yaşattıklarını telafi edebilmek için ve ilk kez kalbinin sesini dinlediği için birini kendinin ya da krallığının önüne koymuştu.

Keybos Krallığı düşmüş, Düş ve Kâbus Sarayı'na yıkım getirmişlerdi. Aryen krallığını yeniden kurmak için aynadan kurtulduğunda diyarın görüp göreceği en güçlü kral olmaya yemin etmişken şimdi tüm bunları ardında bırakıp Rena'nın yerine geçtiği için şaşkındı.

Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Tıpkı yıldızlı bir gökyüzü gibi ışıldıyordu gözleri ama gölgeler ışığını çalıyordu.

Rena için kendisini feda ettiği için pişman değildi ama Rena'nın söyledikleri onu buhrana uğratmıştı. Rena dilediği zaman çıkabilirdi, tutsak değildi ama o bunu bilmeden anlaşma yapmıştı Aynalar Kenti'nin efendisi Kenta'yla.

Kahretsin.

Düşünceler dikenli bir sarmaşık gibi zihnine batıp tüm keyfini yok etti. Daha fazla yürümek istemiyordu. Rena'nın çığlıkları kafasının içinde yankılanıyordu hâlâ, gözyaşlarını akıttığı çıplak göğsündeki sızı geçmiyordu bir türlü.

Bir ağacın dibine çöküp sırtını yasladı. Pelerinin iki ucunu tutan kuzgun broşunu iğnesinden çekip çıkardı. Parmaklarının arasında evirip çevirirken ayna ruhlarının ne zaman işkence etmeye başlayacağını düşündü. İç geçirip başını geriye atarak ağaç kovuğuna yasladı. Gökyüzünü izlemeyi severdi Kâbus Lordu. Öyle ki aynanın lanetinden kurtulduğu günden beri Gece Kulesi'nin terasında gökyüzünü izlerken uyuyakalmıştı çoğu kez.

Hüzün kaplamış kalbini duymazdan gelmek istedi ama derin bir soluk aldığında nefesinin titrediğini fark etti. Başını kaldırıp etrafına bakındı, kimse yoktu. Hâlâ Keybos Krallığı'nın kuzeyindeki Unutulmuş Kapı'nın oradaydı. Kızıl Köy halkının mutlu günlerinden geriye tek bir iz dahi kalmamıştı, bu topraklar kurak ve ıssızdı... Birkaç kez gelme şansı olduğu bu köyde duyduğu cıvıltılar kulaklarında tekrar şakırken yüreği sızladı.

Çocuk sesleri...

Köy halkının neşesi...

Burada kurulan pazar yerlerindeki meyvelerin ne denli taze olduğunu hatırlayınca buruk bir tebessüm ilişti dudaklarının kenarına. Kâbus Sarayı mutfağına giren meyveler hep Kızıl Köy'den gelirdi.

Kuş sesleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. İlk geldiği günkü gibi...

Hayır, bir dakika...

Kanat sesleri yükseliyordu kızıl semada. Efendisi olduğu karanlığın boğucu etkisi üzerinden kalkarken sanki Kızıl Köy'e yüzyıllar sonra güneş yeniden doğuyordu.

Kanat sesleri yaklaştıkça yaklaşıyordu.

Beyaz bir ışık topu gibi kendisine yanaşan güvercine dehşete düşmüş bir ifadeyle bakarken ne ara oturduğu yerden kalktığını fark etmedi bile.

"Yaklaş bize Yozlaşmış Harabeler'in lordu." Güvercin, küçük bir kız çocuğu gibi şakıdığında kasıldı Aryen.

"Sen de kimsin?" Aryen'in kibirli ifadesi ve hoyrat sesine bakan kimse onun burada tutsak edildiğini söyleyemezdi. Aksine buranın efendisiymiş gibi görünüyordu.

Her şeyin sahibi ve her şeyin anahtarı... Kibir en büyük yaraları.

"Sana bir bilmecem var."

Aryen'in neşeden yoksun şaşkın kahkahası kuzgun sürüsüne diz çöktürecek türden bir tizlikte yankılanınca güvercin kanat çırptı.

"Beni benim taktiğimle vurmak..." Aryen'in gülüşü lafını kesti. Hayretle başını sallarken kollarını iki yana açıp, "Gönder gelsin bakalım, neymiş şu bilmece?" dedi.

Güvercin biraz daha alçalıp Aryen'in yüzüyle aynı hizaya geldi. Çocuksu kıkırtısıyla Aryen'in ifadesi gerilse de sessizce bilmeceyi bekledi.

"Kadimdir benim varlığım,
Yıkım getirir yokluğum.
Yükselirim her bedende,
Yansırım ruhun derinlerinde."

Aryen gözlerini kısmış bir yırtıcı edasıyla güvercini süzüyordu. Bilmeceye odaklanırken karşısındaki kılık değiştirmiş ayna ruhunun kanat sesleri hiç yardımcı olmuyordu.

Bilmecenin cevabını bulduğunda haylaz bir ışıltı gözlerine yansıdı. Hemen cevap vermeyecekti elbette. Bilmecelerin güçlü tılsımlar oldu-

ğunu ve temkinli olması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Bir bilmeceyle Rena'nın yansımasını çalmıştı, kim bilir bu sinsi ayna ruhları neyin peşindeydi.

"Söyle bakalım Kâbus Lordu, ben neyim?"

Düzenbaz piçin teki.

"Söyle bakalım küçük kuş, neyin peşindesin?" Sahte bir tebessümle öne çıktı. Yüzündeki ifade düşmanının yüreğine korku salacak kadar ürkütücüydü. Ölüm sakinliği çökmüştü yüz hatlarına.

"Bilmeceye cevap vermelisin."

Bembeyaz tüyleri, ışığını güneşten alıyordu sanki. Göz alıcı bir güzelliği vardı güvercinin ama Aryen kargaları severdi. Etkilenmedi karşısındaki ışıltılı yaratıktan. Aksine kendisine bilmece sormaya cüret ettiği için boynunu koparmak istedi.

"Ya vermezsem?"

"Sonsuza kadar burada kalırsın." Gecikmeden yanıtladı güvercin. "Gözcüsü olduğun kâbuslar yakanı bırakmaz."

"Peki cevaplarsam?"

"Doğru cevabı verdiğinde yanıtlarını da almış olacaksın taçsız kral." Kelimelerini özenle seçiyor ve iğneliyordu. Aryen'in sakin kalabilmek adına aldığı soluklar hızlandı.

"Neyle karşılaşacağımı bile bilmiyorum."

"Sen çok iyi biliyorsun Kâbus Gözcüsü," dedi kinayeli bir homurtuyla. "Burada geçirdiğin yüzyıl sana çok şey öğretmiş olmalı."

"Bu yüzden bilmecenin cevabını vermiyorum zaten." Omuz silkerek bir adım öne çıktı.

"Belki de senin için doğru bir adımdır? Her bilmece zarar vermez."

Ayna ruhu ve Aryen arasındaki gerginlik yükseldikçe hava bozuyordu.

"Bilmeceni sordun ama hâlâ bilmece gibi konuşuyorsun."

Güvercin kısa bir süre sessiz kaldı.

"Krallığını kaybettin. Yüzyıl boyunca hapsoldun ama diyara geri döndüğünde her şey düzelecek sandın." Küçük bir kız çocuğunun sesiydi ilk duyduğu. Şimdiyse hüzünlü bir kadının sesiyle konuşuyordu güvercin. "Oysa her şey yeni başlıyor Kâbus Lordu. Buna dayanabilecek misin?"

"Ya sen? Benimle açık konuşmazsan kopardığım başının yerini doldurabilecek misin?"

Kanat sesleri coştu.

"Beni tehdit etmen boşa, bunu biliyorsun. Ruhlar ölmez."

Aryen tehditkâr bir adımla savuşturarken "İstersen deneyelim," dediğinde güvercin kanat çırparak yükseldi.

"Zamanını boşa harcıyorsun Aryen," dedi yeniden alçaldığında. "Burada zaman yoktur. Diyarında günler, haftalar geçiyor belki de ve sen tüm bunları kaçırıp benimle didişiyorsun."

Aryen sıkıntılı bir nefesle omuzlarını düşürüp güvercinin sözlerine kulak verdi. Haklı olduğu için ona sataşmak yerine bir adım geriye çıkarak gergin ifadesini düzeltti ve sordu.

"Ne istiyorsun kuş?" dediğinde sesi, yüzü kadar ifadesiz kalamamıştı. "Neden buradasın?"

"Senin için." Kıkırtılar yükseldi göğe. "Seni uyarmak için..."

"Ne uyarısı?"

"Yıkım geliyor Kâbus Lordu," diye tısladı ayna ruhu. "Büyük yıkım... Bu zamana kadar hiçbir diyarın şahit olmadığı kanlı bir yıkım. Her şey yeni başlıyor."

Aryen'in kafası karıştığından bir şey söyleyemedi. Bakışları güvercinde asılı kalmış olsa da zihni çok daha ötesine, karanlığa sürüklenmişti.

"Ne yıkımı? Açık konuş benimle, ne biliyorsun?"

Güvercin bir kez daha göğe doğru uçuştuğunda Aryen dişlerini sıktı. Saniyeler içinde yeniden yüz yüze geldiklerinde güvercin konuştu.

"Varis için. Elementlerin varisi, âlemlerin dengesini yeniden kuracak ve buna engel olmak isteyenler olacak. Varisi koruyacaksın ya da yıkım seni de bulacak."

Aryen reddetti bunu.

"Rena'ya kimse zarar veremez."

"Çoktan yola çıktılar." Güvercin yaşlı bir kadının sesiyle fısıldadı bu kez. "Onun ölümü diyarın kalbini kurutacak. O ölürse diyar ölür. Onu koruyacaksın Lord Aryen...ya da onunla öleceksin. Kehanet onu işaret ediyor, ışık onu ele verecek."

Aryen, güvercinin zırvalıklarından bıkmıştı. Hiçbir şey anlamıyor, ne yapmasını gerektiğini bilmiyordu.

"Herkes varisi istiyor. Varisin kalbi eski uygarlığı uyandıracak." Dört kadim krallık...

"Er ya da geç, varis evini bulacak." Saklı Diyar...

Aryen'i nabzı yükseldikçe sesler kulaklarında uğulduyordu. Ne pahasına olursa olsun Rena'yı koruyacaktı ama köşeye kıstırılmış gibi hissediyordu.

"Taht ve taç seninle yükselecek Kâbus Lordu. İstediğini alacaksın." Aryen duyduklarının gerçekliğini sorgularken duruldu. "Peki ya varisin istediği... Ona istediğini verebilecek misin?"

Rena'nın istediği neydi?

"Yeni bir çağ başlıyor. Aynalar Çağı yükseliyor." Güvercinin kanat sesleri sağır ediciydi. "Sen hangi tarafta olacaksın Aryen?" Aynanın ruhu iyice sokuldu. "Tacını ve tahtını mı koruyacaksın... yoksa kâinatın varisini mi?"

Krallığı ve Rena arasında bir seçim yapması isteniyordu.

"Bilmecenin cevabını söyle Kâbus Gözcüsü." Çocuk sesi geri döndü. "Bir günah işleyerek girersin Yansıyan Ruhlar Vahası'na ve bir fedakarlıkla çıkabilirsin ancak."

Aryen bilmecenin cevabından emindi ama yine de zihninde olasılıkları tartmaya devam etti.

"Bugün varis için yaptığın şey büyük fedakarlıktı." Neşeyle şakıdı. "Bu yüzden Aynalar Kenti'nde yaptığın anlaşma yerine getirilmeyecek ve özgürlüğün geri verilecek."

Aryen duyduklarına inanamıyordu. Güvercin her konuştuğunda kafası daha da karışıyor, sarf edebileceği kelimelerin sayısı azalıyordu.

"Kadimdir benim varlığım,
Yıkım getirir yokluğum.
Yükselirim her bedende,
Yansırım ruhun derinlerinde."

Kanatlarından esen rüzgâr Aryen'in yüzüne çarptı.

"Söyle bana... Ben neyim?"

Aryen tereddütsüz bir adımla öne çıktı. Çenesi ve omuzları dikti.

Dudaklarında her zamanki vakur gülüşü, gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltı harelerini aydınlatıyordu.

"Sadakat," dedi tok sesiyle. En ufak bir tereddüdü bile yoktu verdiği cevapla ilgili. "Yaratılışta tanrılar, ilk yaratılanların sadakatsizliğiyle yüzleştiler önce; bu yüzden kadimdir. Sadakat yüzünden insanlar ve periler defalarca kez büyük yıkımlarla cezalandırıldı. Hepsinin içinde sadakat vardı ama çoğu onu köreltti."

Aryen, bilmecenin cevabıyla birlikte açıklamasını da hiç beklemeden sunduğunda güvercin coşkuyla kendi etrafında uçup Aryen'e yanaştı.

"Doğru bildin Kâbus Lordu." Kanatlarını açtı iki yana. "Artık özgürsün. Gidebilirsin."

Aryen bunun bir tuzak olduğundan endişeliydi hâlâ. Bir felaketle sınanmayı bekledi ama olmadı. Korkuları yersizdi. Unutulmuş Kapı'nın ışığı gözlerini kamaştırıp siper ettiği ellerinin altından açılan portal ruhunu azat etti endişesi.

Aryen birkaç adım geriledi. Dilediği gibi çıkıp gidecek miydi gerçekten?

Yüzyılı aşkın zamanını çalan bu zindanda kısacık bir zaman sonra çıkabileceği ihtimali çok uzak geliyordu ona.

Oradaydı işte. Kapı onu kendi sarayına yansıtmak için hazır bekliyordu.

"Son bir şey daha." Ayna ruhunun sesi yeniden genç bir kadınınkine dönüşmüştü.

Omzunun üstünden portala bakmayı bırakıp önüne döndüğünde irkilerek geriye kaçtı. Güvercin bir nefes kadar uzağında kanat çırpıyordu.

"Varis senin sayende bulundu Kâbus Lordu," diye cıvıldadı kuş. "Eski Uygarlığın uyanışında katkın büyük. Eğer sen; kendi özgürlüğüne karşılık varisin yansımasıyla pazarlık yapmasaydın onun uyandığını bilemezdik."

"Ondan uzak duracaksınız." Aryen açıkça tehdit etti karşısındaki ruhu ve hatta tümünü. Onu duyabilecek herkesi net bir dille uyarmak istemişti. "Ne Mienas ne saklı diyar, onun kılına dahi dokunursa karşısında beni bulacak."

"Sakin ol lord." Güvercin pek oralı olmamıştı. "Varise kimse karışmayacak. O, evine döndüğünde eski uygarlık yükselecek."

Aryen'in tedirginliği yalnızca gözlerinden okunuyor, yüzünde en ufak bir mimik bile kıpırdamıyordu. Tüm duydukları Mienas'ın başına gelebilecek felaketlerin habercisiydi. Kendi diyarının üzerine çöken gölgelere hükmedemeyeceğini biliyordu. Ölüm kapıya dayanmıştı ve Mienas'ın kapısını yumrukluyordu.

"Lordum kimseye borçlu kalmaz." Son duydukları Aryen'i düşünce kuyusundan çıkarıp hırçın dalgalı bir okyanusun ortasına fırlattı.

"Kim?" Ayna ruhunun kimden bahsettiğini anlamamıştı. "Lordun kim?"

"Buraya geldiğin gün senden alınanı geri vermek için buradayım."

Güvercini çevreleyen ışık huzmesi dev bir ışık topuna dönüşürken Aryen geriye çekilip elini gözlerine siper ederken ancak parmaklarının arasından bakabiliyordu.

"Seni zayıflatsın diye alınan güçlerine kavuşma vaktin Kâbus Lordu... Alevine kavuşacaksın. Tahtlar ve taçlar senin olacak."

Güvercin ışığıyla karanlığı yırtarak göğe yükseldi.

Uçtu güvercin. Işığı güneş olup Kızıl Köy'ün kurak topraklarını aydınlattı.

Aryen neler olduğunu anlayamamıştı. Öylece baktığı gökyüzündeki hareketlilik başını döndürdü. Bir okun hedefiydi ve ok hızla hedef aldığı kalbine doğru geliyordu.

Güvercin bir yıldız misali gökyüzünden kayıp Aryen'in kalbine doğru süratle geliyordu.

Yaklaştıkça yaklaştı. Aryen kıpırdayamadı. Göremediği diğer ruhlar tarafından esir alındığını geriye çıkmak istediğinde anladı. Korkmuyordu elbet. İradesi dışı yapılan şeyler yüzünden geriliyordu yalnızca.

Kaskatı kesilen vücudundaki damarlar zonkluyordu. Boynunda ve alnındaki damarlar bile kabarmış, sıktığı yumrukları bembeyaz olmuştu.

Güvercin göğüs kafesini yarıp kalbine saplandığında sersemleyip dizlerinin üzerine çöktü Kâbus Lordu. Gözbebekleri büyüdü, sabitlendi ve yukarı kaydığında Aryen bilincini yitirip olduğu yere yığıldı.

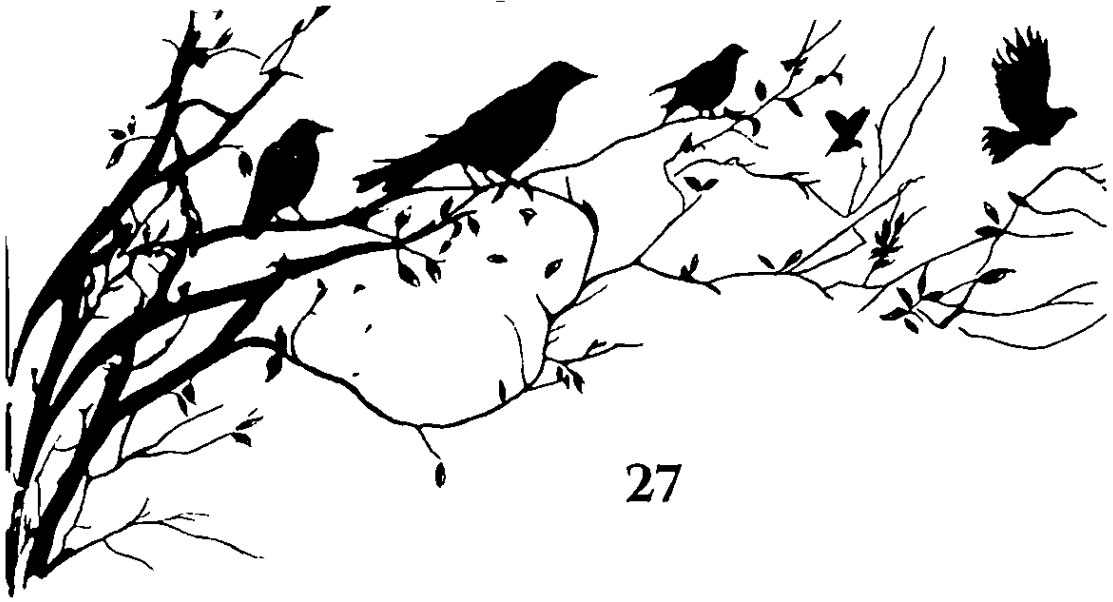
Baygın bedeni Unutulmuş Kapı'ya doğru çekilirken yıldız tozları yağdı kurak toprakların üzerine. Aryen'in üzerine yağan ışıklar teninde patladı, saçlarının arasına karıştı ve kusursuz yüzünü okşadı.

Kâbus Gözcüsü bugün alevine kavuşmuştu. Aynadan kurtulduğundan beri güçlerinin tamamını kullanamıyordu ama şimdi Mienas'ın korktuğu lord güçlerine tamamen geri almıştı. Kendi özgürlüğünü hiçe sayarak yaptığı fedakarlığın karşılığında yine özgürlüğünü kazanmıştı.

Ayna ruhunun anlattıklarını kazıyarak ayrılıyordu buradan. Mienas'ı... topraklarını korumaya yemin etmişti içten içe. Gerekirse Saklı Diyar'ı yok edecek, bütün tehditleri ortadan kaldıracaktı.

Tek endişesi... Ailesini bulmak için Saklı Diyar'a geçmek isteyen Rena'yla bu yüzden karşı karşıya geldiğinde hangi tarafı seçecekti?

Tacını ve tahtını mı yoksa aşkını mı koruyacaktı?

27

AYNALAR KENTİ

Bir kâbustan uyanır gibi sıçradım yattığım yerden. Başımda hissettiğim acı tüm vücuduma yayılırken kafamın içinde bir ses yankılandı.

"Hatırla..."

Neyi?

Yerimden kalkamadım, yalnızca ağırlaşan gözkapaklarımı açıp başımı yana yatırdım.

Yabancı bir yerdeydim.

Daha önce görmediğim bir odada ve yabancı bir yatakta uyanmanın telaşıyla vücuduma salgılanan adrenalin tüm acılarımı silip attı. Hızla dirseklerimin üzerinde doğrulup merakla odaya bakındım.

İlk dikkatimi çeken şey aynalardı. Odanın birçok yerinde büyüklü küçüklü onlarca ayna vardı ve odayı olduğundan daha geniş gösteriyordu. Odadaki tüm eşyalar gibi duvarlar ve parkelerde de grinin tonları hakimdi. Gökkuşağı Sarayı'ndaki odama kıyasla pencere sayısı çok azdı, üstelik insan diyarındakiler gibi küçük olduklarından bu diyarda görmeye alıştığım devasa pencerelerin sunduğu o ferahlık hissinden uzaktı. Hepsi birleştiğinde oda için kasvetli denilebilirdi ancak genel anlamda sahip olduğu ahenk inkâr edilemezdi.

Üzerimdeki gri örtü odanın renk ağırlığına uygundu. Koyu ve açık tonlarda değişkenlik gösterse de tüm eşyalar gri tonlarındaydı. Antrasit duvarlar, dumanlı yer parkelerinin oluşturduğu kontrası sevmiştim.

Yataktan çıkma isteğiyle ayaklarımı zemine koyduğumda bir ürpertiyle titredim. Nedeni etrafımda bir sürü ayna olması diye düşündüm. Odanın köşesindeki altın varaklarla çevrelenmiş aynanın karşısına geç-

tiğimde kendimi görebilmenin mutluluğuyla kocaman gülümsedim. Aynanın lanetinden kurtulmuştum nihayet.

Aynada kendimle bakışırken boynumdaki kırmızı taşlı kolye dikkatimi çekti. Yansıyan Ruhlar Vahası'nda verilen kolyeydi ve hâlâ göğsümün üzerinde ağırlık yapıyordu.

Su Lordu'nun gönderdiği bir hediyeydi. Mienas'taki tehlikelerden korunmam için... Varisi olduğum lord beni korumak istiyordu. Başımı iki yana sallayarak orada yaşadığım anıları zihnimden savdım. Hatırlamak istemiyordum çünkü etkisi hâlâ ruhumu kasıp kavuruyordu.

Saçlarımı düzelttikten sonra sol elim istemsizce dudaklarıma gitti. Buz kesmiş parmak uçlarım, dudaklarıma değdiğinde ateşe dokunmuşum gibi anlık bir acıyla irkildim. Dudaklarım öyle sıcaktı ki ateşim olup olmadığını kontrol etmek için alnıma dokundum.

Vücut ısım gayet normalken dudaklarımın sıcaklığına anlam veremedim. Elementlerin gücü yüzünden vücudum dengesizleşmişti son günlerde. Belki bu da onlardan biriydi. En azından ilk günkü gibi kalbimde bir sancı ve ağırlık hissetmiyordum. Kristal Dağ'dan çıktığım gün omuzlarımdan bir güç beni yere doğru itiyor, bir yumruk kalbimi sıkıp nefesimi kesiyormuş gibi hissediyordum.

Hepsi geçmişti.

Üç haftayı aşkın süredir Mienas'ta değildim. Neler olduğunu, yokluğumda neler yaşandığını merak ediyordum. Dışarıdan gelen uğultular, odamın kapısındaki ayak sesleri dikkatimi dağıttı. Nerede olduğumu bilmediğimden odadan çıkmak ya da herhangi biriyle karşılaşmak istemiyordum. Hem yorgundum hem de korkuyordum.

Başımın arkasında zonklayıp duran bir ağrı tüm vücudumu uyuşturuyordu. Kafamın içindeki karmaşa yüzünden bulunduğum yere ya da yaşadıklarımı hatırlayıp toparlamama izin vermiyordu. Bir şeyler yolunda değilmiş, eksikmiş gibi geliyordu ama ne olduğuna odaklanamıyordum.

Odanın diğer ucundaki berjere siyah bir tayt, pileli beyaz gömlek ve siyah tunik bırakılmıştı. Buraya beni getiren her kimse üzerimdeki gecelikten kurtulmak isteyeceğimi öngörmüştü; ki bunu yapan kişiye minnettarlığımı iletmeyi isterdim.

Vakit kaybetmeden üzerimi değiştirdim. Gökkuşağı Sarayı'ndaki

gösterişli elbiselerin yanında sönük kaçsa da bu kıyafetlere bayılmıştım. Bir yandan dizlerimin altına kadar uzanan siyah tuniğimi süzüyor, diğer yandan saçlarımı atkuyruğu yapmak için sıkıca topluyordum.

Kapıyı açan her kimse hazırlığımın bitmesini bekliyor gibi zamanlaması harikaydı. Aralanmış ahşap, oval kapıdan kimin gireceğini bilmediğimden aceleyle arkamı dönüp merakla bekledim.

Kalbim güm güm çarpıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip korkuyla alt dudağımı dişlemeye başladım. Yeni bir aksiyona gücüm yoktu.

"Rena."

Kalbim ağzımdan çıkacakken ne ara koşmaya başladığımı bile bilmiyordum.

"Büyükbaba!"

Koşarak boynuna atıldım. Hiç konuşmadan sıkıca sarıldık birbirimize. İhtiyacım olan tek şey güvendiğim birinin kolları arasına saklanmak ve her şeyden kaçmaktı.

"Güzel kızım," derken saçlarımı okşadı tıpkı eski günlerdeki gibi. "İyisin."

Başımı sallayarak iyi olduğumu belirttim.

Bir süre odanın ortasında dikilip birbirimize sarılmaya devam ettikten sonra her şeyi konuşmak üzere pencerenin önündeki koltuğa oturduk. Binlerce kez iyi olup olmadığımı sordu büyükbabam ve ben her seferinde iyi olduğumu söylemekle yetindim. Pek doğru sayılmazdı ama en azından Mienas'ta ve büyükbabamın yanındaydım artık. Bu iyi olduğumu söylemem için gayet yeterliydi.

Aynalar Kenti'nde olduğumuzu söylemişti. Ayna Kule'de kalıyormuşuz. Ayna ruhları beni buraya yansıtmış doğrudan.

Yansıyan Ruhlar Vahası'ndaki pek çok şeyi hatırlayamıyordum. Orada konuşulanların çoğu zihnimden silinmişti sanki. Parçalar kalmıştı geriye.

Yansımamın çalınmasını, Mienas'ta yaşadıklarımı, tüm elementlerin gücüne sahip olduğumu ve güçlerime kavuşmak için Buzlar Kraliçesi Kahuna'yla yaptığım anlaşmayı anlattım ona.

"Demek senden güçlerin karşılığında Ölüm ve Kader Aynası'nı istedi." Yüzünde gergin bir ifade belirdiğinde hisleri bana yansıdı ve huzursuzca yerimde kıpırdandım.

"Neden yüzün düştü büyükbaba?" Merak ve endişeyle sorgulayan bakışlarım gözlerine kenetlenmişti.

"Senden istediği şey karanlık bir obje kızım," Gerginliği sesine de yansımıştı. "Çok tehlikeli. Ölüm ve Kader Aynası'nı eline geçiren kişi bir defaya özgü olmak üzere ölmüş bir ruhu geri getirebilir."

"Kahuna'nın kız kardeşi ölmüş. Onu getirmek istediğini söyledi zaten bana." Sesim boğuk ve derinden çıktı. İlk andan beri bunu yapacağım için endişeliydim ama başka şansımın olmadığını da biliyordum.

"Efendi Kenta'dan gizli olarak aynayı alabilirim ancak..."

"Ancak?" Yaşlı gözlerine gölgeler çöktü.

"Bir bedeli olacaktır."

Diyara geldiğimden beri her yapılan şeyin iyi ya da kötü bir karşılığı olması can sıkıcı olmaya başlamıştı. Kimse sırf iyilik olsun diye bir başkasına yardım edemiyor muydu burada?

Bir de insanlara aç gözlü derler, peri bozuntuları!

"Ne gerekiyorsa yaparım," dedim gözü kara görünmek için duruşumu dikleştirerek. "Güçlerimi kazanmak için başka şansım yok."

Büyükbabamın endişesi yüzünden okunuyordu. Kararlı olduğumu ve istediğim bir şeyi elde edene kadar durmayacağımı bildiği için dakikalar süren sessizliğin sonunda başıyla onayladı.

Vakit kaybetmek istemediğim için Ayna Kule'den çabucak çıktık. Seyisten aldığımız atlarla şehrin içinden geçerken Aynalar Kenti halkını ve şehrin sokaklarını görüp tanıma şansım oldu.

Halkın tamamı periydi ve Mienas'ta gördüğüm köylerden ziyade yoksulluk çok daha az görünüyordu. Önünden geçtiğimiz pazar tezgahlarındaki bolluk, iştah kabartan ürünler, satıcılar ve müşteriler... Herkes neşeliydi ve burada güneş tıpkı Glander Krallığı'ndaki gibi insanın içini ısıtıyordu.

Yol boyunca büyükbabamla pek az konuştuk. Düşünceli hâli içimdeki huzursuzluğu körüklüyor, atın üzerinde geçirdiğim her saniye zehir olup içime akıyordu. Gerginliğim şimdiden kalbimi yormaya başlamıştı.

Dar sokaklardan geçerek şehrin kalabalığından uzaklaşıp, aştığımız

bir tepenin ardından yüksek ağaçların sarmaladığı ormanın yer yer kayalıkların olduğu kıyısına ulaştık. Ormana gireceğimizi sanmıştım ama büyükbabam, kayalıkların altında kral mezarlarının olduğunu ve oradaki bir cinin yardımıyla aynaya ulaşacağımızı söyledi.

Küf ve nem kokusu ciğerlerime saldırdığında nefes alırken zorlanmaya başladım. Her daim kapalı alanlardan nefret eden biriydim ancak Mienas'a geldiğimden beri tiksinmeye başlamıştım. Ne zaman mağara, tünel ya da benzeri ürkütücü bir yere girsek başıma bir bela alıyordum.

Kral mezarlarına giden tünellerde yürümeye devam ettik. Karanlığı aydınlatmak için elimizde bir meşale vardı. Bu yüzden büyükbabam önden gidiyordu. Her tünelin sonu farklı bir tünele açılıyordu. Her tünel öncekinden daha dar ve basık oluyor, nefesimi kesiyordu.

Yarım saatten fazla süre boyunca yürümeye devam ettik. En nihayetinde kum birikintilerinin ortasına saplanmış dev bir aynanın bulunduğu yer altı mezarına çıktı yolumuz.

Şaşkınlık ve merak dolu gözlerle etrafımı incelerken kum falezlerinin sarsıldığını hissettim. Güçlerimi kristallerden aldığımdan beri duyularımın kuvvetlenmesi bu yönden iyiydi. Çok daha keskindi kulaklarım, görüşüm kuvvetlenmiş ve hislerim yoğunlaşmıştı.

Aynanın içinden gözbebekleri olmayan, küf yeşili cildiyle dev bir cin çıktığında küçük dilimi yutmamak için sık sık yutkundum. Güzeller güzeli bir kadındı bu. Varlığı soyuttu.

Aynanın içinden öylece geçip karşımıza dikildiğinde baştan aşağı süzdüm çekinmeden. Göğüslerini örten bir bez parçası ve bacaklarını açıkta bırakan derin yırtmaçlı uzun krem rengi eteği vardı. Bileklerinde ve boynunda fazlaca takı bulunuyordu. Saçları örgülü cinin gözleri tümüyle beyaz olmasına rağmen güzelliği dudak uçuklatıyordu. Diyara geldiğimden beri gördüğüm cüce ve suratsız cinlerden çok daha farklı görünüyordu.

"Merhaba Megas," dedi yankılı sesiyle. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Seni burada görmek ne hoş..." Bulunduğumuz oda küçük bir çöl simülasyonu gibiydi. Sıcak bir çöl vahasını andıran oda gayet serin olsa da nemi bunaltıcıydı.

"Merhaba Elyana," dedi büyükbabam babacan bir kıkırtıyla. "Seni de görmek çok hoş kadim dostum." Eskilere uzanan bir arkadaşlık söz

konusuydu demek ki. "Güzel torunumla tanış." Büyükbabamın bakışları beni bulduğunda bir adım öne çıktım.

"Merhaba güzel çocuğum." Elyana'nın coşkulu sesiyle gülümsedim. Genç bir kadının suretine sahipti ama kaç yüz yıllık bir hayata sahip olduğunu anlamak da zor olmadı.

"Merhaba, Elyana." Boğazımı gıdıklayan pürüzden kurtulmak için öksürdüm. "İsmim Rena."

"Memnun oldum Rena." Biraz daha yaklaştı yanımıza. Teni yeşildi ve dizlerinden aşağısı dumanlarla kaplı olduğundan görünmüyordu.

"Yardımına ihtiyacım var Elyana."

"Yüzündeki kederi görmemek için kör olmak gerek."

Sahiden kör olabilir miydi? Gözbebekleri olmadan nasıl görüyordu ki? Belki de gerçekten kördü ve kendiyle barışık bir cin olduğu için ufak bir şakayla ortamı neşelendirmek istemişti, kim bilir.

"Her zaman çok dikkatliydin." Büyükbabam geçmişi yad ettiğinde hüzünlenmiş miydi yoksa öyle görünmek mi istedi bilmiyordum; olabildiğince konuşmamaya özen gösterdim.

"Neler oluyor Megas?" diye sordu merakla. "Paylaş benimle. Aynalar Kenti'ni bırakmanın üstünden yıllar geçti. Diyarı terk ettiğin günden beri göremediğim dostumu buraya getiren şey nedir?"

"Ölüm ve Kader Aynası." Büyükbabamın cevabı, Elyana'nın gülümsemesini bıçak gibi kesti.

Elyana bir anlığına bana baktı ama göz göze geldiğimiz için panikle bakışlarını kaçırdı. Ayna Kule'de konuştuğumuzda büyükbabamın yüzünün aldığı ifade şimdi onun da yüzündeydi. Ölmüş birini geri getirmek kulağa korkunç geliyor olabilirdi ama benim de güçlerimi geri almaktan başka şansım yoktu.

"Onu senden başka kimsenin bulamayacağını biliyorum."

"Onu çok daha kolay elde edebileceğin bir yerin olduğunu da biliyorsun." Elyana'nın ima ettiği şeyi anlamayınca bakışlarım büyükbabamın üzerinde dolaştı.

"Biliyorum," dedi gerginlikle yere bakıp. "Ama bunu kimsenin bilmemesi gerek." Büyükbabam bana bakmamak için sonuna kadar direndi. Kaçamak bir bakışla hüzünlü gözleri benimkilere çarptığında onu zor duruma soktuğum için kendime öfkelendim.

"Onun için..." Elyana da bana bakıyordu.

Büyükbabam sırrımı kimsenin bilmesini istemediği için hemen önüne döndü. Bu diyarda kimseye güvenmemem gerektiğini söyleyen ilk kişi oydu. Elementlerin varisi olduğum bilinirse başımın çok daha büyük bir belaya gireceği kesindi.

Büyükbabam, "Bulabilir misin?" diyerek Elyana'nın şüpheli bakışlarını kestirip attı.

"Kenta'yla dost olduğunuzu sanıyordum. O, Aynalar Kenti'nin hükümdarı ve sana onu karşılıksız verebilir; ama bunu ben yapamam Megas. Aynanın ruhundan bir şey istiyorsan karşılığında bir şey vermen gerekir."

"Ne gerekiyorsa..." Omuzlarıyla birlikte gardını da düşürdü büyükbabam. "İstediğimiz şeyin bedeli ne Elyana?"

Elyana'nın yüzü dalgalandı. Keder denizinden bir yudum almış sesi çatallandı ve gözlerini üzerime dikip büyükbabamın sorusunu derinden gelen bir fısıltıyla yanıtladı.

"Bir ölüyü geri getirmek istiyorsunuz. Bitmiş bir hayatın devam etmesi ancak devam eden bir hayatın bitmesiyle sağlanır. Ölüm ve Kader Aynası'nı almak istiyorsanız karşılığında bir hayat vermelisiniz."

"Büyükbaba," dedim öne çıkıp. "Gidelim buradan. İstemiyorum." Aklıma gelen ihtimaller boğazıma yapıştığında kıpkırmızı kesildim. "Gerek yok."

"Söyle bana kadim dostum, hâlâ aynayı istiyor musun?"

Büyükbabam omzunun üstünden son bir kez bana baktığında aklından geçenleri okumak imkânsızdı. Kederle kaplı gözlerinin kıyılarına çarpan dalgaların gürültüsü ta buradan duyuluyordu. Başımı iki yana salladım. Kahuna'nın isteğine karşılık bir can verecek değildik. Kimi feda edecektik ki hem? Büyükbabamı mı? Beni mi? Ya da birinden bunu rica mı edecektik? Saçmalık.

"Ölüm ve Kader Aynası çok önemli bir kara büyü objesi," diyen büyükbabamı, Elyana başıyla onayladı. "Ve bunun karşılığı yine aynı öneme sahip bir objeyle takas edilebilir. Yanılıyorsam düzelt beni eski dostum."

"Doğru." Elyana'nın sesiyle inledi bulunduğumuz yer altı mezarı. "Bir hayat kadar önemli objeye sahip misin Megas?"

Büyükbabamın neşeden yoksun gülüşüyle başını eğip kendi içine çekildiğini görebiliyordum. Dakikalar süren sessiz bekleyiş bacaklarımın dermanını alıp götürdü. Yere yığılmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirip bir acımı başka bir acıyla dağıtmaya çalışıyordum.

"Bir yolu var." Büyükbabamın sesiyle iç çekerek duruşumu dikleştirdim. Ne planladığını bilmiyordum fakat burnuma hiç de iyi kokular gelmiyordu.

Elyana'nın yanına yürürken uzun sakallarını düzeltip boğazını temizledi. Son birkaç adım kala kahverengi tuniğinin yakasını ve üç düğmesini açıp göğsündeki kolyeyi çıkardığında midem kasıldı.

"Kan kristalleri."

Elyana'nın sesi tokat gibi yüzüme çarparken büyükbabamın benden sakladığı gerçeği hazmetmem zaman aldı. Benim güçlerime yaptığı gibi kendi güçlerini de mi kristallere saklamıştı?

"Kendini feda ediyorsun Megas..." Büyükbabamın uzattığı kristalleri tereddüt ederek eline aldığında gözlerini kristallerden ayıramadı.

Avucunda parlayan mavi kristallerin ışığı, bembeyaz gözlerine yansıdığında dehşete düşerek tek kelime edemedim. Hayranlık ve iştahla parlayan gözleri bizi bulduğunda kuruyan dudaklarımı yalayıp öne çıktım.

"Büyükbaba!" dedim sesimin yettiği kadar. "Bunu yapamazsın. İzin vermem!" Güçsüz bacaklarım koşarak yanına ulaştı. Kolundan tutup sarstım ama o çoktan kararını vermişti.

"Acelemiz var Elyana." Beni duymazdan geldi.

"Hayır büyükbaba, güçlerini feda edemezsin!" Bu sefer daha hırçın bir şekilde sarstım. "İstemiyoruz, kolyeyi geri ver!" Elyana'ya bağırdım ama büyükbabamın kararlılığını sorgulamakla meşgul olduğundan beni önemsemedi bile.

Elyana'nın üzerine atılıp kolyeyi almaya çalıştığımda bir elektrik akımına kapılıp vücudumun kavrulduğunu hissettim. Bedenimi geriye savuran çarpılmanın etkisiyle kum falezlerinden birinin üzerine yığıldım. Yerimden kalkmaya fırsat kalmadan ciğerlerim patlarcasına öksürmeye başlarken büyükbabam yanıma koştu.

"Ona dokunamazsın," dedi sakince kollarımdan tutup beni kaldırırken.

"Bunu yapma," dedim ağlamaklı sesimle öksürmeye devam ederken. "Kendini feda edemezsin."

Büyükbabam başını hafifçe çevirip Elyana'yı kontrol etti. Onunla birlikte buğulanmış gözlerle Elyana'dan tarafa baktım. Hâlâ yerinde duruyor ve kolyeyi inceliyordu.

Büyükbabam önüne dönüp, "Sen kehanetin kızısın, güzel torunum. Tüm diyarların varisi ve ışığı... Senin için bin Megas olsa hepsini feda ederim. Tehlike gittikçe yaklaşıyor ve sen güçlerini almak zorundasın. Kendini savunmak için, düşmanlarını alt edebilmek için bunu yapmalıyız."

"Bu şekilde değil..." Başımla reddederken bir öksürük krizi daha gafil avladı beni.

"Nasılsa geri dönemem..." Gururlu bir tebessüm yumuşattı krizimi. "Bırak en azından son kez işe yarasın güçlerim."

Direnmenin faydasız olduğunu anladığım inatçı bakışlarında kendimi gördüm. Bu huyumu ondan almıştım belki de. Yapılması gerekeni yapan, fedakâr ve gözü kara bir adamdı o. Ben de onun biricik torunuydum.

Başımı aşağı yukarı sallarken hiç solmayan gülüşüne yarım yamalak bir karşılık verebildim.

"Hadi bakalım." Kollarımdan tutarak bana destek olduğunda birlikte ayağa kalktık. Büyükbabamın koluna girdim.

Elyana'nın olduğu tarafa yürürken hâlâ kararsızlık ve korkulu gözlerim ona yalvarıyordu. O da aynı dik duruşla bana teselli verir gibi görünüyordu. Güvenli bir liman gibi, kale gibi... Dimdik ve güçlü.

"Aynayı bize getir Elyana."

Elyana geriye doğru çekilmeye başladı. Kumların içinden kalkan toz bulutu etrafını çevrelerken mağaranın içinde göz gözü görmez oldu ve saniyeler içinde aynanın içine çekilip kayboldu.

Kalbimin her çarpışında buz kesiyordu bedenim. İtiraz etmek istiyordum, benim yüzümden sevdiğim birinin kendini feda etmesine dayanamıyordum ama ne söylersem söyleyeyim karar değişmeyecekti. Hem kolye gitmişti artık. Kristaller sonsuza dek yok olup gitmişti.

Elyana biraz sonra yeniden belirdiğinde sanki yıllardır burada bekliyormuş gibi yorulduğumu hissettim. Nefes nefese kalmıştım toz bulutu çökerken.

Siyah deri kaplı bir sandıkla karşımıza dikildiğinde yüzündeki ifade korkutucuydu.

"Ne için kullanacağımızı bile bilmeden öylece veriyor mu gerçekten?" diye fısıldadım büyükbabama. "Bizi kandırmadığı ne malum?"

Büyükbabam konuşmak için dudaklarını araladı ama Elyana önce davrandı.

"Tam da bu yüzden bana geldiniz güzel çocuğum. Bu aynayı başka bir yerden de alabilirdiniz ama karşılığında en kıymetli hazinenizi, bildiğiniz şeyleri sunmanız gerekirdi." Elyana şefkatli bakışlarını çevirip büyükbabama yöneldi. "Ama Megas her zaman zeki bir adamdı. En az zararla büyük adımlar atmak tam ona göre bir hareket," deyip beyaz gözleri bana döndü. "Benim işim ticaret. Birileri benden bir şey ister, karşılığında aynı değerde bir şey verir. Soru sormam, merak etmem ya da ilgilenmem."

Sevmiştim bu yeşil cini. En azından kafa ütülemiyor, çomak sokmuyordu.

Büyükbabam eline aldığı sandığın kilidini açıp aynayı kontrol etti. Bir el aynasıydı. Göz alıcı ama gösterdiği şeyin yansımasını kıran garip bir aynaydı. Büyük ve korkunç bir şey beklerken böylesi küçük ve göz alıcı olması ilginç gelse de oralı olmadım.

"Gidebiliriz." Sandığın kapağını kapattı. "Hoşça kal, Elyana."

"Hoşça kal, Megas." Elyana başıyla selamladı ikimizi de.

Elyana yavaş yavaş çekildi aynasına. Dumanlar onun mabedine dönüşünü gizlerken büyükbabam koluma girdi. Birlikte tünellere açılan kapıdan geçip insanın üzerine yığılacakmış gibi gelen bu küf ve ölüm kokan kral mezarlığı tünellerinden olabildiğince hızlı çıktık.

Ayna Kule'ye az bir yolumuz kalmıştı ve hava kararmaya yüz tutmuştu.

"Aptal şeyler... Ağırlık yapıyorlardı zaten." Elini göğsüne bastırarak konuşsa da sesindeki üzüntü apaçık ortadaydı.

"Teşekkür ederim büyükbaba." Atın üzerinde olmasaydık tünellerden çıktığımız anda yaptığım gibi tekrar kocaman sarılmak isterdim.

"Diyarın varisi sensin. Güçlerini kazanıp yeni bir düzen kurmalısın Rena." Bir yandan atı sürmeye konsantre oluyor diğer yandan büyük-

babamın sözlerine odaklanıyordum. "Seni korumak için bu zamana kadar gereken her şeyi yaptım. Bundan sonra da yaparım."

"Gökkuşağı Sarayı'na gelmek istediğine emin misin?" Atın eyerini çekiştirerek hızlı gitmesine engel oldum.

"Eğer Maysa anlattığın gibi köylerdeki halka, masumlara saldırıyorsa durdurulması gerek."

"Onu durduracağım."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum. O şeytan kadının ne yapacağı belli olmaz." Oysa beni o saraya saklayan da kendisiydi. Şimdi güvenmediğini söylüyordu. "Yanında olmak istiyorum. Tek başına savaşmana gönlüm el vermez."

Bu da yol boyunca birkaç kez tartışıp itiraz ettiğim bir konuydu ama büyükbabamın inadı galip gelecek gibi görünüyordu. Benim için aynayı almak adına güçlerinden vazgeçmişti. Eğer Gökkuşağı Sarayı'na onsuz gidersem kendisini yetersiz ve işe yaramaz hissetmesine sebep olabilirdim. Aynı zamanda diyarı bilen, tecrübeli birine ihtiyacım vardı, ben de tek başıma kalmak istemiyordum.

"Pekâlâ," dedim gülümseyerek. "Birlikte dönelim. Senin desteğinle çok daha güçlü olacağımı biliyorum." Onu avutmak için değil, gerçek düşüncem bu olduğu için böyle söylemiştim.

Gün karardıkça sıcaklık düşüyor, hava hırçınlaşıyordu. Tuniğimin dik yakalarını çekiştirerek boynumu gizledim. Atın eyerini zapt eden ellerim buz kesmişti fakat onlar için yapabileceğim bir şey yoktu.

"Lordunu hatırla..."

Bir fısıltıyla arkama döndüğümde at duraksadı. Sert davranmış olmalıydım.

"İyi misin?" Büyükbabamın sorusuna cevap vermeden geldiğimiz yöne doğru bakmaya devam ettim. Kulağıma çalınan fısıltıya sebep olacak hiçbir şey yoktu. Şehir yolundaydık ama etrafımızda kimse yoktu.

"Bir ses duydum sanki..." Önüme döndüm. "Yanlış duymuş olmalıyım."

"Yoruldun bir de." Büyükbabam koluma usulca dokunduğunda yolumuza devam ettik.

"Beni unutma diye... bir iz bıraktım. Hatırla beni güzel leydim."

Aynı yabancı ses kafamın içinde yankılanarak çoğaldığında kulakla-

rımda bir çınlama kalp atışlarımı yavaşlattı. Nefes alamıyordum, elimi göğsüme bastırarak derin bir soluk almaya çalışırken iki büklüm oldum ve büyükbabamın telaşlı haykırışları kulaklarıma doldu.

Kalbim acıyor, her atışında bilincimi biraz daha solduruyordu. Neler olduğunu düşünecek kadar bile takatim kalmamışken o yabancı ses bir kez daha yükseldi tüm netliğiyle.

"Hatırla beni güzel leydim."

Daha fazla dayanamadığım acıya yenik düşerek kendimi bıraktım. Büyükbabamın kucağında attan inip yere uzandığımı hatırlıyordum sonrasında. Düşmekten son anda kurtardığı için minnettardım. Yüzüme çarpan soğuk suyun etkisiyle kısa sürede bilincim yerine gelmişti.

"Neler oluyor kızım?" Büyükbabam tepemde dikiliyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup, "Gökkuşağı Sarayı'nda da birkaç kez olmuştu," diye açıkladım. "Bazen böyle biri kalbimi sıkıyormuş gibi nefesim kesiliyor."

"Şifahaneye götürmemi ister misin?" Endişeli bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Tanıdığım çok yetenekli şifacı periler var."

"Gerek yok, iyiyim ben," diyerek reddettim. Bakışları sözlerime inanmadığını açıkça belirtiyordu. "Gerçekten," dedim ve hızlıca oturduğum çimenlerden kalkıp atıma yöneldim.

"Yorgun hissediyorsan tek atla gidebiliriz?" Büyükbabamın yeni teklifini de reddedip kendi atımın üzerine tırmandım.

"Devam edelim." Yüzümün renginin attığına emindim, yine de gülümseyerek bitkin görüntümü gizlemeye çalıştım. Atın karnını topuğumla dürterek yola koyulduğumda büyükbabam da itiraz edemeden peşimden gelmek zorunda kaldı.

Ayna Kule'nin girişinde seyise atları bıraktıktan sonra içeri girdik. Bir an önce toparlanıp gece yola koyulmayı düşünüyorduk. O sürede de seyis atlarımızı hazırlayacaktı.

Odamın önünde dururken vedalaşmak için büyükbabama döndüm ama aklımı kurcalayan bir konuyla sessizliği bozdum.

"İnsan diyarındaki ailem, gerçek anne ve babam değil, öyle değil mi?"

Karşımda bir yabancı varmış gibi mesafeli çıkmıştı sesim. Mahcup bir ifadeyle başını eğdiğinde aynı zamanda soruma da cevap vermiş oldu. Gerçeği biliyor olmama rağmen büyükbabamın onaylaması, ilk öğrendiğim zamanki gibi kalbimi kırdı.

"Gerçek ailen olmasa da seni çok sevdiler-"

"Öyleyse kim?" yeni bir soruyla lafını kestim. Elimdeki siyah sandığı sıkıca kavrarken öfkemi dizginlemek için derin derin soludum. "Gerçek ailem kim, büyükbaba? Hangi krallığın soyundan geliyorum ben?"

"Rena..." Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi tuttu. "Tüm bunları konuşacağız elbet ama şimdi gidip hazırlanmalıyız. Zaman kaybetmeden yola koyulmamız gerekiyor çünkü aynanın varlığını öğrenirlerse başımız büyük derde girer."

Tamam, istediğim cevap bu değildi ama zaman konusunda kesinlikle haklıydı, başımı sallayıp konuyu ilk fırsatta masaya yatırmak üzere rafa kaldırdım.

Büyükbabam eşyalarını toplamak için odasına ilerlerken koridorun sonuna varana kadar arkasından baktım. Köşeyi dönmesiyle odama girip ardımdan kapattığım ahşap kapıya sırtımı yaslarken gözlerimi yumdum. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu, bundan sonra olacakları düşünerek derin bir iç çekerek gözlerimi açtım.

Pencerenin önünde duran uzun boylu silueti fark etmemle aynı anda bana arkasını döndüğünde bir hava dalgası o tanıdık kokuyu ciğerlerime taşırken zihnimdeki tüm yapboz parçaları saniyeler içinde yerine oturdu.

O buradaydı... Tam karşımda.

Aryen'le gözlerimiz buluştuğunda öylece kalakaldım, tek yapabildiğim gerçekliğini sorgulamak oldu. O da hiç kımıldamamış, bakışlarına sinen bariz bir kuşkuyla bana bakıyordu. Simsiyah pelerini, pantolonu ve tüm düğmeleri iliklenmiş gömleğiyle sarsılmaz görünüyordu.

Dahası...

Saçları kuzgun karasıydı?

Aynaya hapsolduğundan beri saçlarının beyaz olduğunu söylemişti, şimdi neden eskiye döndüğünü anlayamıyordum ama... Kahretsin ki korkunç yakışıklı görünüyordu!

İlk kez onu siyah saçlı görmenin şaşkınlığını üzerimden atamadığım

için Aryen aramızdaki mesafeyi kapatıp karşıma dikildiğinde bile hâlâ ağzım açık onu süzüyordum.

"Merhaba küçüğüm." İşaret parmağının tersiyle yanağımı okşarken gülümsedi. "Seni özledim."

"Aryen..." Yansıyan Ruhlar Vahası'nda birlikte olduğumuz anlar ve benden çalınan diğer tüm anılar zihnime hücum ettiğinde başım döndü ama Aryen'in güçlü kollarına tutundum. "Gerçeksin... öyle değil mi?"

Başıyla onaylarken gülüşü daha da büyüdü.

"Bıraktığım iz duruyor mu?"

Sorusuyla kafam karıştı. Ne demek istediğini anlamadığımı söyler gibi kaşlarımı çattığımda uzanıp beni öpmesini beklemiyordum.

Geriye çekilirken kadehin dibindeki son yudumu tadar gibi dilini alt dudağımda gezdirmişti. Midemde uçuşan kelebeklerin kanat sesleriyle cıvıldadı zihnim.

"Hâlâ orada..." Yüzündeki keyifli ışıltıyla mest oldum.

"Nasıl kurtuldun?" Bu soruyla keyfini kaçırmak istemezdim ama kafam allak bullak olmuştu. Onlarca duygu ve düşüncenin içinde merak, şu an en baskın olanıydı.

"*Bir fedakarlıkla çıkabilirsin ancak...*" Aryen önce ayna ruhunun sözlerini yineledi. "Senin yerine geçme fedakarlığını gösterdiğim için oradan çıkmama izin verildi."

Açık ve net cevabıyla başka hiçbir şey sormadan boynuna atıldım. Kahkahalarım odanın içinde yankılanırken hiç oralı olmadım.

Daha bu sabah aklımdaki fısıltılar ve zihnimdeki boşluk hissi dışında ona dair hiçbir şeyi anımsamıyordum. Şimdi tüm boşluklar kapanmıştı ve Yansıyan Ruhlar Vahası'ndan Aryen'i bir daha göremeyecek olmanın acısını net olarak hatırlıyordum. Bu kadar kısa sürede kavuştuğumuza inanamıyordum.

"Seni çok özledim," dedim titreyen sesimle. "Ve sana yemin ederim... Hatırladım. Tamamen değil ama bana son söylediğin her şeyi hatırladım." Karşılık vermesine kalmadan uzanıp dudaklarından büyük bir açlıkla öpmeye başladım.

Güçlü kollarıyla beni kucağına almasıyla boynuna dolanan kollarımla özlediğim bedenine kenetlendim. Dudaklarının baş döndürücü sıcaklığıyla onu daha fazla arzularken ellerim saçlarının gece karasına dolandı.

Nefes alma ihtiyacıyla kendimi geriye çektiğimde bakışlarım arzuyla yanan gözlerine, ardından ona fena hâlde yakışan saçlarına kaydı.

"Saçların..." dedim nefes nefese. Kaşlarının üzerine düşen saçlarını önünden çekerken hayranlıkla bakıyordum. "Nasıl oldu?"

"Ayna ruhları, " deyip duraksadı, o da benim gibi nefes nefeseydi. " İlk hapsolduğumda gücümü zayıflatmak için alevimi çalmışlardı; fakat benim sayemde sana, varislerine ulaştıkları için kendilerini borçlu hissedip karşılığını vermek istemişler." Önemsiz bir şeyden bahseder gibi omuz silkti. "Bu yüzden benden aldıklarını geri teslim ettiler."

"Ne işe yarıyor bu alev?"

"Kaosun efendisi benim. Tüm diyarın benden korkmasının sebebi olan kaos. Onunla aramdaki bağı beyaz alev sağlıyor. Beni asıl güçlü kılan ve herkesi korkutan şey o. Sahip olduğum kaos." Vücuduna dönen gücün kudretiyle gözleri çakmak çakmak yanıyordu.

Kâbus Gözcüsü... Kaosun efendisi... *Aşkım.*

"Rüyadaymışım gibi geliyor hâlâ!" Cilveyle kıkırdadım gözlerinin içine bakarak. "Seni kaybettiğimde düştüğüm boşluk öyle büyüktü ki..."

"Artık buradayım..." Küçük bir öpücükle yarım kaldı sözcükler. "Her zaman..." Bir öpücük daha. "Yanında olacağım." Daha büyük ve şehvetli öpücükler.

"Büyükbabamla birlikte Kahuna'nın istediği aynayı aldık." Odanın girişindeki komodinin üzerine bıraktığım sandığa doğru bakarken ayaklarım Aryen'in sert baldırlarına daha sıkı sarıldı. Hâlâ kucağındaydım ve bundan ikimizin de bir şikâyeti yoktu.

"Harika," dedi keyifle sandığa bakarken.

"Büyükbabam da bizimle gelecek, Gökkuşağı Sarayı'na." Birbirimizi buldu bakışlarımız. "Maysa'nın yaptıklarını duyunca çok öfkelendi. Onu yok etmek için yardım edecek bize."

"O da mı burada?" Kaşları hayretle kalktı.

Başımı salladım hızlıca. "Bu gece yola çıkacağız hatta."

Aryen hakkında fısıltılar duysam da onun ismini, varlığını ve anılarımızı unuttuğum için kendime hâlâ kızıyordum. Bu gece Ayna Kule'den ayrılacakken bile onu hatırlamayarak plan yapmıştık. Onu bırakıp gideceğime inanamıyordum ve bunu ona belli etmemeye çalışsam da kederimin yüzüme yansıdığını biliyordum.

"Ne kadar vaktimiz var?" Sorusuna çarpık bir sırıtış eşlik ediyordu.

"İşimizi görecek kadar uzun..."

Cevabıma karşılık arzuyla yanan gözleri dudaklarıma kaydı. Ardından sıcacık dudakları benimkilerin üzerine gece gibi çöktüğünde gözlerimi yumdum ve Aryen'e teslim oldum.

Kalçalarımı kavrayan ellerine yaslanıp vücudumu onunkine doğru bastırarak davetkar bir kıvranmayla Aryen'i baştan çıkarmam işe yaramıştı. Biraz sonra odanın diğer ucuna öpüşmeye devam ederek yürüyüp sırtımı yatakla buluşturdu.

Gömleğini parçalarcasına çekiştirdiğimde Aryen hızla geriye çekilip güldü.

"Sakın parçalama!" diye uyardı fısıldayarak. "Başka kıyafetim yok ve büyükbabana bunu sen açıklamak zorunda kalırsın." Gülüşlerimizi bastırırken bacaklarımı yeniden Aryen'in beline doladım.

"Böylesi çok daha yavaş ve tahrik edici..."

Tek tek açtığım düğmelerinin her birinde bile isteye oyalandım. Son ana kadar dayansa da Aryen karşımda çırılçıplak kaldığında aynı özveriyi göstermeyip tuniğimi parçalayarak iki yana çekiştirdi. Dehşete düşsem de Aryen'in şehvet dolu yüz ifadesi uyluklarıma kadar karıncalandırdı beni.

"Bekleyemezdim," dedi elinde kalan tuniğin parçasını yatağın dışına atarken. "Güzelliğinle beni çıldırtıyorsun küçüğüm." Nefesi dudaklarımı yalayıp geçti.

Üzerimdeki kıyafetlerin tamamını bir çırpıda çıkarıp odanın başka taraflarına gönderdikten sonra Aryen üzerime eğilerek beni bedeniyle hapsetti. Onu arzuluyordum tüm benliğimle. Kalbimdeki duyguların tamamı diz çökmüş yalvarıyordu onun için.

Dudaklarımı aralayan dili arsızca içeri sokulduğunda gergin karın kaslarını karnımın üzerine hissederek titredim. Onu şiddetle ve hemen istiyordum; ama bedenimi yakıp kavuran bu hislerin çabucak sönmesini de istemiyordum.

"Bana ne yaptığına bir bak..." Fısıltısı ağzımın içine dolduğunda boynuna tutunan elimi çekip aramıza soktu. Kasıklarına doğru götürdüğü elimin gideceği yeri biliyordum ve kalbimin gürültüsü sağır edici bir boyuta ulaşmıştı.

Parmak uçlarım baldırıma yaslanan sertliğine dokununca şehvet dolu bir ürpertiyle bedenim sarsılırken aynı anda Aryen'in kasıldığını hissettim. Alt dudağımı dişleyerek kendini öne verdiğinde sertliği avuç içime doğru kaydı. İhtiraslı dudaklarından dökülen inlemeler eşliğinde bedenini bir kez daha ve sertçe bana doğru itti.

Tenim, onun kokusuna... Bedenim, sıcaklığına... Varlığım, ruhuna karıştı.

Sözleriyle, dokunuşlarıyla ve öpüşleriyle sarhoş olduğum adamın kolları arasında geçirdiğim birkaç saat sonsuz bir ömre bedeldi.

Bu gecenin sonsuza dek sürmesini dilerdim fakat iki saati aşkın sürenin sonunda yatakta miskinlik yapmayı bırakmamız gerekti. Ayak sesleri koridorda yükselince telaşla yataktan çıkıp hazırlanmak zorunda kaldık.

Aryen gömlek ve pantolonunu giydi hızlıca. Dağılan saçlarını eliyle tararken taytımı giyip gömleğimi iliklemeye koyuldum. Paramparça olan tuniğimi büyükbabam görmesin diye yatağın altına tekmeledikten sonra saçlarımı yeniden atkuyruğu yaparak toplayıp koltuğa geçtim.

Yanaklarım kızarmıştı. Odayı eski hâline getirmiş olsak bile sanki anlayacakmış gibi geliyordu ve bu his berbattı.

Aynanın önünde dikilip kendisiyle ilgileniyordu Aryen. Hayranlık dolu bakışlarım onu süzerken sinsi zihnim sevişiğimiz anları düşünüp arzularımı kışkırtmaya çalışıyordu, yeniden... Büyükbabamın hazırlığının uzun sürmesine ve yarım kalmadığımıza sevinmekle yetinsem de Aryen'in bir kısmı gölgelerin ardında kalan; mum ışığıyla aydınlanan kusursuz yüzüne baktıkça bütün bedenim ürperiyordu.

Büyükbabam kapıyı çalıp odaya girdiğinde yerimden sıçradım. Geleceğini bildiğim halde hazırlıksız yakalanmış ve paniklemiştim. Aryen'le birbirimize baktığımızda yüzüm alev alıyordu. Kıpkırmızı kesildiğime yemin edebilirdim.

"Büyükbaba," dedim gülümsemeye çalışarak. "Hazırlığını tamamladın mı?" *Kendini ele vereceksin aptal Rena.*

Büyükbabam ifadesiz görünüyordu. Kaşları mı çatıktı? Sinirli miydi yoksa zihnim benimle oyun mu oynuyordu?

Odayı taraması bittiğinde son kez Aryen'e baktı ve nihayetinde gözleri beni buldu.

"Ben hazırım," dedi babacan bir tavırla. Boş yere kuruntu yaptığımı söyler gibi kocaman bir gülüşle beni karşıladığında gülüşü yüzüme yansıdı. "Ya siz?"

"Biz de öyle," diyerek omuz silkerken Aryen'le birbirimize kaçamak bakışlar attık. O kadar paniklemiştim ki Aryen'in gözlerindeki alaycı ifadeye bakılırsa benimle eğlendiği açıkça belliydi.

Arsız şey... dudağının kenarında peyda olan gülüşü öyle baş döndürücü ki...

Büyükbabamın önünde beni baştan çıkarmaya çalışan yüzünden kaçıp önüme döndüm. Derin soluklarla sakinleştikten sonra koltuklara yerleşip planlarımızdan bahsettik hızlıca. Pencereden sızan soğuk rüzgârla odanın havası hızlıca değiştiği için seviniyordum.

Yarım saatten daha az sürdü odadaki görüşmemiz. Büyükbabam doğrudan Gökkuşağı Sarayı'na gidecekti. Aryen ve ben Kristal Dağ'a gidip güçlerimi aldıktan sonra saraya dönecektik.

Yansıyan Ruhlar Vahası'na hapsolduğumda Mienas'ta bir aya yakın süre geçmişti. Tüm bu süre boyunca herkes beni unuttuğu için yokluğumu fark eden ya da peşime düşen kimse yoktu.

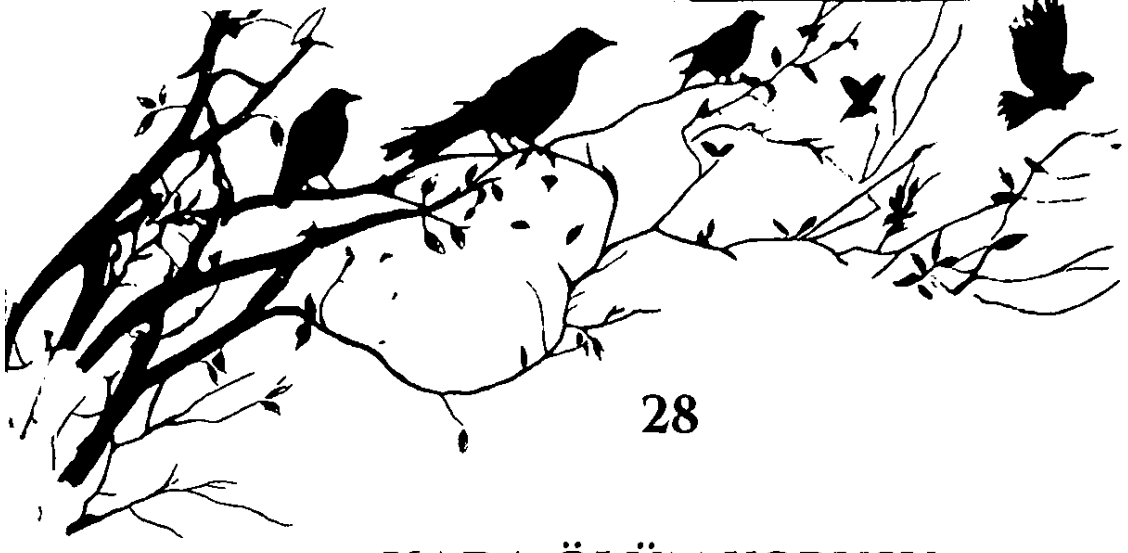
Kahuna'yla işimizi hızlıca halledip büyükbabamla aynı anda dönmeyi planlıyorduk. En azından yokluğumu fark eden biri varsa bile büyükbabamla birlikte olduğumu söyleyerek konuyu kapatabilirdim.

"Ben yola çıkıyorum o hâlde." Büyükbabam oturduğu yerden kalktı. "Torunum sana emanet Kâbus Lordu."

"Hiç merak etmeyin." Aryen'in güven veren bakışları büyükbabamı karşıladığında babacan bir tebessümle yanımıza geldi.

Büyükbabamla son kez kucaklaşıp vedalaştık. Kısa bir zaman sonra yeniden buluşacak olmamıza rağmen kalbimi saran hüznü dağıtmak için gülümsedim. Bir adım geriye çıkıp Aryen'in omzuna destek yumruğu atarak dikkatli olmamızı söyledi ve odadan ayrıldı.

Ayna Kule'de geçirdiğimiz son birkaç dakikanın ardından Ölüm ve Kader Aynası'nın içinde olduğu sandığı yanımıza alıp Kristal Vadi'ye yansıdık.

28

KARA ÖLÜM KORUSU

Kahuna'nın mağarasına birkaç adım uzaklıktaydık. En azından bu kez önümüzü kesen bir Yeti ya da başka bir kar yaratığı olmadığına seviniyordum.

Aryen benden önce davranıp mağaranın girişine dikilmiş sarkıtların arasından başını uzatarak içeriyi kontrol etti. Buraya kadar sakince geldiğimiz için her an bir şey olacakmış korkusuyla geride kalmayı reddettim. Aryen'in yanına ulaştığımda mağaraya girmeden son kez derin bir nefes alıp öylece yürüdüm.

Ellerimin arasında tuttuğum sandık, kaderime yön verecek en keskin kalemdi belki de. Onunla hem diyarın kaderini hem de kendi kaderimi en başından yazabilecektim.

Kahuna'nın kristaller ve buz sarkıtlardan oluşan mağarasına girdiğimizde o çoktan bizim geldiğimizi duyup ortaya çıkmıştı. Mavi gölü dallarıyla çevreleyen dev yaşam ağacının önünde bizi bekliyordu.

Büyülü buz dağının üzerinde, kristallerin arasında zarif ve uzun bedeniyle dikiliyordu. Mavi dumanlı gözlerine baktığımda olduğum yere çivilendim. Buzlar Kraliçesi'ni ilk kez görüyormuş gibi hayranlık dolu bakışlarla tepeden tırnağa süzdüm.

"Demek geldiniz..." Kahuna'nın sesi şakıdı mağaranın içinde.

"Dileğin elimde Buzlar Kraliçesi."

Buraya ilk geldiğinde korkudan titreyen, konuşmaya dahi mecali olmayan güçsüz Rena gitmiş, yerine bir kraliçeyle anlaşma yapacak kadar cesur bir kadın gelmişti. Kanımda dolaşan gücün alevlendiğini hissedebiliyordum. Elementlerin çağrısı kulaklarımı tırmalıyordu. Yırtıcı birer hayvan gibi debeleniyorlardı onları özgür bırakmam için.

Buz dağının kristal sarkıtları mağaranın zemininde yığılmış karları aşarak yaklaştı Kahuna. Gözlerindeki mavi dumanların havada çizdiği şeritler birkaç saniyede silinip kayboldu.

"Açık konuşmak gerekirse küçük kız..." Beni aşağılıyor muydu yoksa? "Başarabileceğini hiç sanmıyordum."

"Belki de..." Tam ona haddini bildirecekken kendimi durdurdum.

Güçlerimi alana kadar onunla iyi geçinmeye devam etmeliydim. Anlaşmayı sakince yerine getiririz, herkes kendi yoluna gider ve bir daha asla görüşmeyiz. Bu kadar basit, kavga etmeye gerek yok.

Gözlerini kucağımda tuttuğum sandıktan ayırmadan sihirli kristallerin oluşturduğu basamaklarla buz dağından inip parmak uçlarında yükselerek yanıma ulaştı hızlıca.

"Bana ver." Ellerini uzatıp almak istediğinde sandığı pelerinimin içine sakladım kendimi geriye çektim.

"Olmaz!" İkimizin de kaşları çatıldı aynı anda. "Önce güçlerim."

Kahuna'nın gözlerindeki dumanlar silindiğinde neredeyse beyaz renkte olan ürkütücü hareleri yüzümü taradı. Şüpheyle inceledi beni uzun uzun.

Bir adım daha geriye çekildim. Sandığın paslı kilidini güçlükle açtım. Aynayı görebileceği kadar sandığı Kahuna'ya doğru uzattığımda merakla inceledi. Yüzündeki ışıltıya bakılacak olursa istediği şey ellerimin arasındaydı.

"Senin dileğin burada." Beni dinlemek yerine aynayı incelemeye devam edince sandığın kapağını kapattım. Mağarada yankılanan gürültüye eşlik ederek, "Peki ya benim dileğim nerede Kahuna?" diye sordum. İsmini gizli bir küçümsemeyle tükürür gibi söylemiştim. Kendisini aşağıladığımı anladığına emindim; ama anlaşmada bozgunluk çıkarmamak için benim gibi o da sessiz kaldı.

Kahuna geriye çıkarken iki yana açtığı ellerinden mağaraya göz gözü görmeyecek kadar yoğun bir duman yayıldı. Mavi toz bulutuna karışan minik kristaller bir olup üzerime yağmaya başladığında panikle geriye kaçmak istedim ama tılsım buna engel oldu.

Kanımın her damlasını hissediyordum. Bedenimden ruhuma akan büyünün yakıcı hazzını... Her bir elementin ruhumdan bir parça koparıp açılan gediğe yerleştiğini...

Ateşin öfkesi. Suyun hırçınlığı. Havanın uyanışı. Toprağın şahlanması...

Yıllardır kan kristallerinde uyuyan elementlerin benimle bütünleştiğini hissederek yükseldiğim yerden mağaranın kar birikintisine doğru süzüldüm.

Eski Uygarlıktan çalınan taşların ruhu artık büsbütün benimleydi. Onların sahibi bendim. Elementlerin efendisi, ışığı ve sözcüsü.

Diyarın kâbusu olan kehanet uyanmıştı.

"Güçlerin özgürlüğe kavuştu." Kahuna'nın sesiyle başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Taşların ruhuyla üzerime yağan yorgunluğu defedip diz çöktüğüm yerden kalktım.

Aryen'in endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda gülümseyerek iyi olduğumu belirttim. Her taş yalnızca bir krallığa güç verirken bütün taşların hükmünü ele almak biraz ağır gelmişti. Böylesi güçlü dört taşı kalbimde taşımak kulağa korkunç geliyordu.

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Kahuna'nın tılsımı başlamadan önce sandığı elimden aldığı iyi olmuştu. Yeniden sandığı almak üzere yanına gittiğimde çenesini eğerek iyi olup olmadığımı sordu.

"İyiyim." Sesim çıkmamıştı ama dudaklarımı okuduğuna emindim.

Ona has vakur tebessümü dudaklarını okşadığında gözlerimiz ayrılmadan sandığı elime alıp geriye çekildim.

Kahuna'nın yanına gittiğimde gölün önünde çocuksu bir heyecanla Ölüm ve Kader Aynası'na kavuşmayı bekliyordu.

"İşte." Sandığın kapağını açıp uzattım. "Anlaştığımız gibi... dileğin."

Kahuna sandığı alırken yaslı gözleri aynadan bir an olsun ayrılmadı. Kardeşi Nilda'yı geri getirebileceği için heyecanlıydı ve bu mağaranın atmosferine karışmıştı.

"Sana minnettarım Rena." Sandığı kapatıp arkaya doğru uzattığında karların içinde görünmeyen hizmetkârlar sandığı alıp götürdü. Havada uçarak kristallerin arasında kaybolan sandıktan gözlerimi alamadım.

Kahuna'ya döndüğümde ilk kez bana gülümsediğini gördüm.

"Elementlerin çağrısına kulak ver," diye mırıldandığında sırtıma ortak olduğu için kalp atışlarım hızlandı. Kristallerden açığa çıkan gücün yoğunluğunu hissetmiş olmalıydı. Bir adım öne çıkıp kulağıma uzan-

dığında onunla birlikte gelen soğuk yanaklarıma sarıldı ve gömleğimin altından tenime ulaştı.

"Taşlar artık senin hizmetinde. Mienas'ın tahtına ortak olabilirsin. Tacı onlara bırakma elementlerin varisi." Son cümlesi ölüm kadar ağır ve soğuk bir şekilde üzerime çökerken Kahuna'nın gözleri omzumun üstünden Aryen'i yakaladı.

Doğrulup ayak ucuna kadar uzanan mavi saçlarını düzelterek son kez bana gülümsedi. Şaşkınlığım gizlenemeyecek kadar yoğundu. Kahuna yanımdan geçip giderken öylece karşımdaki yaşam ağacına bakıyor, benliğime sarmaşık gibi dolanan güçlerin ruhuma batan dikenlerini hissediyordum.

"Sana gelecek olursak Kâbus Gözcüsü..." Kahuna'nın sesiyle kendi dünyamdan çıkıp arkama döndüm. "Kardeşimi benden alan ölüm değil; sendin."

"Koskoca kadınlar bir erkek için dövüşüyorsa bu benim suçum değil." Aryen alaycı bir umursamazlıkla omuz silkti. "Kendi meselenize beni dahil etmemenizi söylemiştim."

"Senin yüzünden öldü."

"Fazla dramatize ediyorsun." Dudak büktü. "Herkesin seçim hakkı vardır. Kardeşin ölmeyi seçti."

Kahuna'nın öfkeyle hırlayan nefesini duyabiliyordum. Aryen'i öldürme arzusu soluduğu havayı karartıyordu resmen.

Son bir adımla aralarındaki mesafe yok denecek kadar azaldığında Kahuna elini uzatıp Aryen'in göğsüne bastırdı.

"Bir kalbin olmadığını biliyorum," diye tısladı Kahuna. "Bu yüzden Nilda'nın kalbini kırmaya çekinmedin."

Aryen sıkıntılı bir şekilde ofladı. Bir önceki Kristal Dağ dönüşümüzde bana anlatmıştı. Laksi meydanındaki bir şenlikte Nilda'yla karşılaştıklarını, başı dertteyken Aryen'in ona yardım ettiğini fakat Nilda'nın bu durumu içselleştirip Aryen'e karşı hisler beslediğini anlatmıştı. Aryen kalpsiz ve zalim görünse de Kahuna'nın sözlerini hak etmiyordu.

"Kalpsizsin Kâbus Lordu." Gözlerinden çıkan mavi dumanlar yükseldiğinde Kahuna'nın yankılı sesi bir şeyler fısıldadı.

Göğsünde duran elinin parmak uçlarında biriken kristalleri fark edince Aryen geriye kaçtı ama Kahuna tılsımını tamamlamıştı çoktan.

"Sana küçük bir hatıra bırakıyorum."

Kahuna'nın kalbindeki intikam ateşiyle yanan sesi daha huzurlu çıkmıştı. Her ne yaptıysa öfkesini bir nebze de olsa dindirmeye yetmiş gibiydi; ama Aryen son anda fark edip kaçtığından işe yaramazdı belki de.

"Öfkenin sebebi Nilda değil, buzlar kraliçesi." Aryen, Kahuna'nın arkasından seslendi muzip bir tavırla. "Benim. Nilda'yı günahın kadar sevmediğini biliyorum. O da biliyordu. Bu yüzden âşık olacağı adam olarak beni seçti. Ona yardım ettiğim için... En ufak bir merhamet kırıntısına muhtaç olduğu için bana tutundu."

"Sakın!"

"Gerçeklerden kaçmak daha kolay gelir ama onlardan kaçamazsın Kahuna." Aryen'in sesi de hiddetleniyordu. "Nilda'yı öldüren ben değil, sendin. Onu hiçbir zaman sevmedim ama ona karşı hep merhametli olduğum için çıldırdın. Beni istiyordun çünkü. Ondan daha çok sahip olmak istiyordun bana." Aryen'in itirafları beni şaşırtmıştı. "Bu yüzden kardeşinin ölümüne daha çok içerledin. Kardeşin senin yüzünden öldü ve sen bunu temizlemek istiyorsun. Vicdanını temizleyip kendini aklamak istiyorsun."

"Defol!" diye bağırdı Kahuna. "Bir daha sakın gelme!"

Kahuna'nın hiddetiyle mağarada bir deprem oluştu. Sarkıtların yerlerinden sökülecek gibi sarsılması, kristallerin şıkırtısı yürek hoplatıyordu.

"Rena çabuk!" Aryen panikle yanıma koştu. "Çıkmamız gerekiyor."

Aryen'e doğru koşup mağaranın ortasında buluştuğumuzda elimi tuttu sıkıca. Birlikte koşmaya başladığımızda mağara bizi hapsetmek ister gibiydi. Karla kaplı yer öyle bir sarsılıyordu ki her adımımda düşme tehlikesiyle afallıyor ve Aryen'e daha sıkı tutunuyordum.

Mağarayla boğuşarak geçirdiğimiz dakikaların ardından kendimizi sarkıtları kırarak dışarı atıp boylu boyunca yere uzandık. Nefes nefese kalmıştık, karlar donduracak kadar soğuktu ama umursamadık.

Kahuna'nın öfkesiyle yanan vücutlarımızın hararetini söndürmeye yetmişti.

"Haylaz bir çocuk gibisin Aryen." Karların içine gömülmüş öylece yatıyorduk. "Bulunduğun her yeri karıştırmadan rahat edemiyorsun."

"İşim bu. Diyardaki herkesin kâbusu olmazsam içim rahat etmez."

Omuz silkmeye çalıştı ama hareket ettiği an gömüldüğü kar boynundan içeri sızınca çığlık atarak yattığı yerden fırladı.

Kahuna bizi haklamak için mağaradan çıkmasın diye elim ağzımda kıkır kıkır gülerken Aryen de gülüşleriyle bana katıldı.

Kristal Dağ'dan dönerken yol hiç bitmeyecek sandım. Aşağılara indikçe havanın yumuşaması gerekirken soğuk ağırlaşıp daha da yoğunlaşmıştı. Yüzümü ve ellerimi neredeyse hissetmiyordum. Aryen de yol boyunca hiç konuşmadığı için düşüncelerimle baş başa kalmıştım ve yol tam bir çileye dönüşmüştü.

Saatler süren yol boyunca keyfimi yerine getiren tek bir şey vardı; Yansıyan Ruhlar Vahası'nda geçirdiğim bir ay sayesinde Glander Krallığı'nın bahar şenliklerini ve onun sonunda gerçekleşen ruh eşliği ritüelini geçirmiş olduğumdu. Ayas denen pislik o gün benimle eşleşecek ve evliliğe adım atacaktı. Bir ay boyunca beni hatırlamadığı için belki de başkasıyla eşleşip ona âşık olmuştur. Bu ihtimalin gücüne tutunup yorulmadan yürümüştüm tüm yolu.

"Aryen." Sessizlik sağır edici bir ağırlıkla aramıza gireli saatler olmuştu. Boş bir sohbete bile razı olacak kadar sıkılmıştım bu sessizlikten.

Aryen'den ses gelmeyince durup arkama baktım. Benden birkaç adım geriden geliyordu en son.

"Aryen?" Omzumun üstünden baktığım yerde Aryen'i yirmi adım geride, karların içinde uzanırken gördüm. "Aryen!" Koşarak yanına ulaştığımda yüzünün bir ölüden farksız derecede solgun olduğunu görünce çığlığı bastım. "Aryen!"

Her nefes verişinde dudaklarından çıkan gri duman yüzüme çarpıp ruhumu üşütüyordu.

"Ne oldu sana?" Pelerinin altında kalan elini tutmak istediğimde bembeyaz teninde hiçbir canlılık belirtisi olmadığını fark ettim. Buz kesmişti.

"Kahuna..." Sesini zor işittim. "Onun laneti." Öksürük krizi onu avladığında acıyla kıvrandı. Canı öyle acıyordu ki farkında olmadan var gücüyle sıktı elimi.

"Nasıl?" dedim afallamış hâlde. "Ne yaptı?"

"Kristal zehri... Birkaç gün içinde-" Bir kriz daha çarptı Aryen'i. "Birkaç gün içinde tamamen donup kaskatı kesileceğim. Kanım kristalleşmeye başladı bile. Ölümsüz olduğum için sadece yaşam fonksiyonlarım duracak. Zehir kırılana kadar sadece uyuyacağım ama her saniye ölüm acısıyla kıvranacağım." Nefes nefese konuşuyordu.

"Ben..." Adeta vurgun yemiştim. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Aryen anlattıkça benim kanım donmuştu. "Ne yapacağız?" Aryen'in karların içinde kıvranan hâlini gördükçe ellerim titriyor, zihnim bulanıyordu.

Kristal Vadi'ye kadar gelmiştik. Mağaradan çıktığımızdan beri zehir yayılmış olmalıydı. Yol boyunca bu yüzden konuşmamıştı demek. O kadar üşüyordum ki Aryen'in durumunu fark etmemiş, ara sıra öksürüp iç çekişlerini soğuk havaya bağlamıştım.

"Aryen..." Korkuyla iç çekerek mırıldandım.

Buz tutmuş dudakları üşüdüğü için titriyor, ellerinin eklem yerleri kıpkırmızı olmuş hatta morarmaya başlamıştı. Gözbebeklerine karar beti benzi atmıştı.

"Benimle kal, lütfen." Buzlanmış ellerini tuttuğumda tanıdığım o sıcak tene ulaşamadım.

"Ala-" Aryen'in homurtularını duyunca ona kulak kesildim. "Alacakaranlık..." Konuşacak gücü kalmamıştı. Ağzından çıkan her kelime güçlükle kopuyordu dudaklarından. "Alacakaranlık Tapınağı'na götür beni."

İyi de orası neredeydi ve nasıl götürecektim?

Onun gibi istediğim yere yansıyamıyor ya da büyüyle yardım çağıramıyordum bile.

"Enfer."

Bakışları gökyüzünde asılı kalmış, parmak uçlarını karlara gömmüştü. Yaptığı tılsım için mırıldandığı kelimeler fısıltıdan ibaretti. Kısa bir süre daha mırıldanmaya devam etti ama kelimeler sürekli boğazında tökezleyip durdu. Her yutkunuşunda çenesi acıyla kasılıyordu.

Karnının üzerinde duran elini avuçlarımın arasına almış, sıkıca tutuyordum. Kirpiklerine düşen kar taneleri enfes bir manzara sunuyordu ama hepsinden nefret ettim. Kâbus Lordu'nu çaresiz ve güçten düşmüş bir hâlde burada uzanırken görmek zoruma gitmişti.

Başka bir zaman olsa hayranlıkla izlerdim onu. Şimdiyse panikten ne yapacağını bilemez hâlde Enfer'in bizi bulması için yalvarıyordum.

Bir Aryen'e bir gökyüzüne bakmaktan başım dönmüştü. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Ne gelen vardı ne giden... Kahrolası karga kırması neredeydi?

Aryen bir soluk bırakıp gözlerini yumduğunda neredeyse ağlayacaktım.

"Aryen..." Sesimi ben bile duyamadım. "Aryen!" Göğsüne yerleştirdiğim ellerimle bedenini sarsarken fark ettiğim şeyle kuruyan dudaklarımdan bir çığlık koptu. Kalbi öyle zayıf atıyordu ki avucumun içinde hissetmek için iyice bastırmak zorunda kalmıştım.

"Küçüğüm..." Kızarmış gözlerini ayna tutan mavi harelerinde yıldız ışıkları sönmüş hâlde bana baktı. "Ben iyiyim."

"Yalancı!" derken ağlamaklı bir hıçkırıkla güldüm. "Berbat görünüyorsun ve sana bu hâlde olmak hiç yakışmıyor. Ayağa kalkmalısın." Biraz daha ilerleyip Kristal Vadi'den çıkarsak belki birilerini bulmamız kolaylaşırdı.

"Ne hâlde olduğumu merak ediyordum," derken alaycı ama acılı bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Berbat göründüğümü söylemen içimi rahatlattı."

Kalbimi sıkıştıran kasveti dağıtmak için güldüm. Keyifsiz ve zorlama bir gülüştü. Tek bacağımı altıma alacak şekilde oturup kendimi Aryen'in yanına bıraktığımda taytımdan geçen soğuğu iliklerime kadar hissettim. Kahretsin, burada yattıkça daha kötü olacaktı.

"Kalkmamız lazım," dedim titreyen sesimle. "Burası çok soğuk."

"Enfer... gelecek birazdan." Zangır zangır titreyen eli yüzüme uzandığında artık zapt edemediğim gözyaşım süzüldü. Yanağımı okşayan başparmağına dokunduğumda bir anlığına sıcacık gözlerle beni süzdü. "Merak etme güzelim, geçecek."

Aryen'in söylediklerine inanmayı çok istesem de karşımdaki yüzü bir cesede ait gibi görünürken bunu yapmam imkansızdı.

Hava çöktükçe inancımı yitirmeye başlıyordum. Umutsuzluğa kapıldığımı belli etmemeye çalışsam da beceremediğime emindim.

Aryen bir anda iki eliyle de yerden destek alarak kalkmaya çabaladı-

ğında kolundan tutarak destek oldum ama sorgulayıcı bakışlarım gözlerine çivilenmişti.

"Devam edebilirim."

"Emin misin?" Soğuktan mı yoksa çaresizlikten mi bilmem ama sesim titremişti.

Aryen başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladığında koluna girip kalkmasına yardım ettim. Kâbus Lordu yerden kalkarken kar yığınları bir gök gürültüsüyle sarsıldı.

Aryen bana baktı.

Ben Aryen'e baktım.

İkimizin de gözlerinde aynı korku vardı ama ilk konuşan o oldu.

"Siktir!"

"Hem de koca bir siktir!" Üzerinde durduğumuz kar yığını yer küreden kopar gibi tekrar sarsıldığında Aryen haykırdı.

"Koş!"

Birlikte yerden kalktık. Aryen kolunu omzuma attığında elimle beline destek oldum. Koşmamız mümkün değildi ama en azından yürüyebiliyorduk. Düşe kalka ilerliyorduk. Ağır ağır. Kahretsin, kar yaratığının akşam yemeği olacaktık.

Yaratığın gürleyen nefesi uzaklardan geliyordu. Aç midesinin gurultusunu ta buradan bile rahatlıkla duyabiliyordum.

"Sakın arkana bakma!" diye homurdandı Aryen. "Yaratıkla savaşacak durumda değilim."

"Ben güçlerimi kullanamaz mıyım?"

Sahi, kristallerdeki gücümü açığa çıkardığımızda hissettiğim o akımı hissedemiyordum. Anlaşmayı yerine getirdiğimizde her şeyin çok daha kolay olacağını düşünmüştüm ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Neredeydi bu aptal taşların gücü?

Aryen'in olumsuz bakışları yeterli cevabı verince adımlarımı hızlandırdım. Neredeyse iki katım büyüklüğünde olan Kâbus Lordu'nu taşımak, sandığımdan çok daha zordu.

"Eskiden olsa seni yaratığın kucağına bırakır giderdim," dedim nefes nefese. "Dua et senden tiksindiğim zamanlarda değiliz."

"O zaman da bana kıyamazdın." Haylaz gülüşü solgun yüzünde ışık gibi parladı ama öfkeyle kaşlarımı çattım.

"İstersen beni biraz daha sinirlendir de görelim bakalım, bırakabiliyor muyum?" Tehditkâr bir biçimde gözlerimi kıstığımda kıkırdadı ama öksürük krizi onu gafil avladı.

"Konuşmaya hâlin yok ama car car bana laf yetiştiriyorsun hâlâ, kâbus budalası!"

Bacaklarım titriyordu. Muhtemelen birkaç dakika sonra ikimizi de mideye indirmek üzere Kahuna'nın koruyucularından bir Yeti başımızda bitecekti ama biz hâlâ tüm enerjimizi kaçmaya harcamak yerine tartışıyorduk.

Küçük bir dağı andıran kar tepesinin ardına saklanmak üzere son bir gayretle Aryen'e omuz verdim. Son adımlarını atmak yerine kendini kar yığınının ardına bıraktığında onunla birlikte yere düştüm.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Soluklarım ciğerlerimi yakıyordu ve aldığım her nefes, kar soğuğunu içime üflüyordu.

"Sence bizi burada bulabilir mi?" Elimi göğsüme bastırıp kalbimi dinledim.

"Muhtemelen."

Karga çığlıkları ağaç dallarındaki sarkıtları gıcırdatırken başımızı kaldırıp gökyüzüne baktık.

"İki karga," dedim heyecanlı bir şekilde.

"Biri Enfer," dedi Aryen de aynı yöne bakarak.

"Diğeri kim?"

Aryen omuz silkerek karşılık verdi. Hemen üzerimizde daireler çizerek uçan, gece kadar siyah kargalara bakıyorduk. Göz ucuyla Aryen'e baktığımda solgun yüzünde keyfinin yerine geldiğini belli eden bir gülüş selamladı beni.

Enfer ve diğeri döne döne alçaldılar gökyüzünden. Onların kanat seslerine karışan uğultuyu duyunca panikle ayağa fırladım.

Hışımla sıçradığım yerden kalkar kalkmaz ellerimi kaldırıp kargalara doğru sallamaya başladım. Burada olduğumuzu söylemek için bağırmak da istedim ama Yeti'ye konum bildirecek kadar aptal değildim.

Kargalar zıplasam dokunacağım kadar alçaldığında bir tanesinin etrafını siyah dumanlar çevreledi. Diğeri ondan uzaklaşıp kar tepesinin diğer yamacına usulca kondu.

Etrafı siyah dumanla çevrelenen karga havadayken insan formuna

dönüşüp dumanların arasından çığlıklar içinde kar yığınına bodoslama daldığında korkuyla geriye kaçtım.

"Erin?"

Diğer tarafta Enfer de insan formuna döndüğünde öfkeden çıldırmışa benziyordu. Söylene söylene Erin'in yanına gidip kafasına öyle bir şaplak indirdi ki gürültüsü Kristal Vadi'de kaç kez yankılandı sayamadım.

"Seni beceriksiz!"

Erin'in çığlıkları Yeti'ye yerimizi bildirdiği için kalbim delirmiş gibi atıyordu. Yine de içten içe onu yere çakılırken izlemenin komikliğine kapılıp kıkırdadım.

"Erken davrandım biraz..." Erin başını sıvazlayarak düştüğü yerden kalkıp üzerini silkeledi. "Suratsız itici." Erin ölümcül bakışlar atıyordu ama Enfer lordunun hâlini görür görmez yanına koşmuştu.

"Ne oldu?" Enfer'in sorusuna cevap verecek kişi bendim çünkü Aryen sırtını kar tepesine yaslamıştı. Eli karnının üzerinde kıvranıyordu.

"Buzlar Kraliçesi zehirledi," dedim kısaca. "Alacakaranlık Tapınağı'na götürmemiz gerekiyor ama Yeti bizi fark etti."

"Yeti ne?" Erin'in sorusuyla arkaya baktım.

"Kristal Dağ'ı koruyan kar yaratıkları." Korku ikimizin de gözlerindeydi şimdi. "Daha önce bir tanesini alt etmeyi başarmıştık ama Aryen olmadan yaratığa karşı hiç şansımız yok."

"O hâlde lordumu buradan götürelim hemen."

"Zehir kanını donduruyor. Vücuduna yayıldı epey, kalbi çok yavaş atıyor." Aryen'in yanına gittiğimde baygın bir şekilde duruyordu. "Bu hâlde bir yere gidemez."

"Yürüyerek belki ama atla birkaç saate tapınağa ulaşırız." Enfer'in fikri basitti ama panik hâlinde aklıma gelmediği için o an dahiyane gelmişti.

"Harika!" dedim coşkuyla. "İkimizi taşıyabilir misin? Tek başına at süremez çünkü."

"Taşırım," dedi çabucak.

"Bende binebilir miyim sana?" Erin'in kıkırtılarıyla dikkatimiz dağıldı. Enfer elinde olsa boynunu koparıp cehennem köpeklerine yem ederdi Erin'i ama benim koruyucum ve Aryen'in hizmetkârı olduğu için elini süremiyordu.

"Seni pişman edeceğim insan kırması ama bugün değil." Tehditkâr gülüşü beni bile ürpertti. Dişlerini göstererek sırıtırken burnundan soluyordu adeta. "Sonra," diye mırıldandı. "Ağır ağır... Tadını çıkara çıkara..."

"Hoşt!" Erin korkuyla geriye çekildiğinde Aryen'in öksürüğü dağılan odağımızı toparladı hızlıca.

"Vakit kaybetmeyelim," dedim ayağa kalkıp. "Yeti peşimize düşmeden gitmeliyiz."

Enfer daha önce beni Gökkuşağı Sarayı'ndan Düş ve Kâbus Sarayı'na götürdüğü zaman dönüştüğü simsiyah at formuna büründüğünde bir adım geriye çekildim. Bu hâli öyle heybetli ve gösterişliydi ki hayran olmamak imkânsızdı.

"Sen?" Erin'e baktım omzumun üstünden.

"Gökyüzünden sizi takip edeceğim." Karşılık vermeme fırsat bırakmadan karga formuna geçtiğinde Erin'in böyle şeyler yapmasına alışamadığım için yadırgadım.

Kaybedecek vakit olmadığı gibi şaşırmaya da yoktu, aceleyle Aryen'i kaldırdım. Güç bela atın üstüne çıkmasına yardımcı olduktan sonra eyere tutunarak Aryen'in önündeki boşluğa yerleştim.

"Sıkıca tutun olur mu?" Omzumun üstünden yarı baygın olarak duran Aryen'e baktım. Kahuna'nın kristal zehrine karşı direniyordu ama zorlandığı belliydi.

Birkaç saat daha dayanması gerekiyordu ve bunu başarabileceğinden şüpheliydim. Alacakaranlık Tapınağı'na gidene kadar başımıza bir şey gelmemesi ya da ona bir şey olmaması için yol boyunca dua ettim.

Alacakaranlık Tapınağı beklediğimden çok daha kasvetli bir yerdi. Keybos topraklarının güneyinde kalıyordu. Geçtiğimiz harabe köyler, binalardan sonra dev bir bataklığın etrafını dolaşarak karşıya geçmek zorunda kalmıştık. Enfer olmasaydı buraya gelmemiz imkânsızdı.

Tapınak yivli obsidiyen sütunlardan oluşan dev bir yapıydı. Tapınağa giden kurak toprakların etrafında hiçbir canlı bitki yaşamıyordu. Lav kayalıkların sivri uçları yoldan geçenlere adeta ölümün çağrısını fısıldıyordu.

Alacakaranlık Tapınağı'nın gövdesi bazalt taşından oluşuyordu ve önündeki ince sütunların oluşturduğu açık koridorun yanında sönük kalıyordu. Yapıya hayli derinlik katan basamakların tepesinde obsidiyen olduğu belli taşlar göz alıcı bir ışıltıyla göğe uzanıyordu. Sivri uçlu lav kayalıklar tapınağı korur gibi yapının etrafına dizilmişti.

Enfer'in toynak sesleriyle Erin'in karga sesi içeridekileri ayaklandırmayı başardı. Söylenene göre Ateş Çelenler ve Kara Ruhlar yaşıyordu tapınakta. Daha önce gelmesem de okuduğum kitaplar ve Aryen'in anlattıkları kadarıyla biliyordum.

Tapınağın basamaklarından siyah pelerinli üç kişi koşarak bize doğru gelirken Erin hızla insan formuna dönerek Aryen'i indirmeme yardım etti. Tapınaktan gelenler yanımıza ulaştıklarında Enfer de insan formuna dönerek onlara neler olduğunu anlattı.

Hepsi lordları için telaşa kapılıp el birliğiyle tapınağın içine taşıdılar. Tapınağın içi saraylar kadar derin ve yüksek tavanlı olsa da Keybos Krallığı'nın karanlığı burada da mevcuttu. Tapınağın ortasında bir lav avlusu gördüğümde şaşkınlık ve hayranlık bakışlarımda kol gezdi. Su akması gereken yerde alevlerin fokurdaması korkunç göründüğü kadar güzeldi de.

"Demek kristal zehri." Siyah pelerinlilerden sakallı olan konuşurken diğerleri Aryen'i köşedeki yatağa yatırıyordu.

"Ne zaman zehirlendi?" Diğer siyah pelerinli genç bir kadındı. Gözlerini perdeleyen pelerinin ucunu açıp gözlerimin içine bakarak sormuştu.

Bembeyaz teni kusursuz, insanı afallatan menekşe gözlerinin güzelliği eşsizdi. Gözünün altında bir ateş işareti sarı yaldızlarla kaplıymış gibi parlıyordu. Bir Ateş Çelen olduğu belliydi. İlk konuşan adamsa bir Kara Ruh'tu.

Din adamlarına Kara Ruh deniyordu. Onların krallığın kahinleri ve tapınak koruyucusu olduklarını daha önce öğrenmiştim.

Ateş Çelenlerse tapınaklarda krallığın kutsal işleriyle ilgilenen kişilerdi. Ayrıca, krallığın şifacılığını yapan güçlü büyücülerdi.

"Bugün," dedim kekeleyerek. "Beş ya da altı saatten fazla oluyor."

Aryen'in gömleğini açmaya başladığında soluğum hızlandı.

"Buzlar Kraliçesi elini Aryen'in göğsüne bastırıp bir şeyler mırıldan-

dı. Son anda fark edip geriye kaçtı ama işe yaramamış olmalı ki birkaç saat içinde zehir etkisini gösterdi."

Erin'le Enfer iki yanımda dikilmiş, endişeli gözlerle lordlarına bakıyorlardı.

Ateş Çelen, üçüncü siyah pelerinli genç çocuğun yardımıyla Aryen'in gömleğini tamamen çıkardı. Berbat hâldeydi. Göğsünün üzerinde buz çatlaklarına benzer lekeler vardı. Yüzü gibi tüm vücudu da buz kesmiş, bembeyaz olmuştu.

İsmini bilmediğim kadın, elini Aryen'in göğsüne bastırıp eski lisanda bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Bir iksir hazırlanması gerekiyor," dedi Kara Ruh, elindeki antik kitabı hararetle karıştırırken. "Şifası zor bir zehir. Çok geç olmadan iksirin hazırlanması gerek."

"Hazırlayın o zaman!" dedim ama durumun ciddiyeti kendimi kaybedip bağırmama neden olmuştu. "Ne duruyorsunuz?"

Ateş Çelen gözlerini açıp doğruldu ve bana baktı.

"Gerekli malzemeler olmadan iksiri hazırlayamayız. Bulunması güç olan bazı malzemeler var."

"Nedir?"

"Kitapta Nera derisinin özünden yapılacak karışımla birlikte iksirin tamamlanacağı yazıyor."

Kara Ruh'un tamamladığı cümleyle kafam allak bullak oldu. Nera derisiymiş, özmüş, suymuş... Her ne zırvalıyorlarsa laf kalabalığını bırakıp harekete geçmeleri için ne yapmam gerekiyordu ki?

"Yani?" dedim yabani bir tavırla.

"Yani... birinin Nera Adası'ndaki Kara Ölüm Korusu'na gitmesi gerekiyor."

Tapınak görevlilerinin anlattığı şeyleri Gökkuşağı Sarayı'nda geçirdiğim sıkıcı günler burnumda tüterken dinledim. Resmen Maysa'nın iğrenç ziyafet yemeklerini, Liya'yla didişmelerimizi ve bütün gün terastan saray bahçesindeki çiçekleri saymayı özlemiştim.

"Nerede bu Nera Adası?"

"Estar Duvarı'na giden Kara Orman'ın sonundaki nehrin kıyısında." Enfer'in cevabıyla irkildim.

"Sen gidebilir misin?" diye sorduğumda Enfer büyük bir heves ve

gözü kara tavrıyla başını sallarken Ateş Çelen son kelimemi tamamlamamı beklemeden konuştu.

"Neralar kutsallarını öylece paylaşmaz."

Geriye doğru sendelerken kalbimi sıkıştıran bu his karşısında yanaklarıma hücum eden sıcaklıkla bunaldım. Gömleğimin yakasını çekiştirerek hava almaya çalıştım.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum. Bir Neralar'ımız eksikti zaten. "Onlar da mı yaptıkları işin karşılığında bir şey beklerler?"

Diyarda karşılıksız bir şey yapan tek kişi Liya'ydı sanırım... Ah benim vefakâr peri kızım. Seni ne çok özlediğimi bir bilsen.

"Hayır," dedi kadın gözlerini üzerime dikip. "Yalnızca eğlenmeyi severler."

"Ve eğlence anlayışları biraz farklı." Kara Ruh'un tamamladığı cümle hiç hoşuma gitmemişti. Çekimser bakışlarından anladığım kadarıyla başımız yine büyük beladaydı.

"Nasıl bir eğlence anlayışları olabilir ki?" Sesli düşündüğümü cevap gelene kadar fark etmemiştim.

"Öldürmeyi seviyorlar," diye tamamladı Ateş Çelen.

"Ne hoş..." Sinirlerim bozulduğu için kahkahayı patlatacakken Erin koluma dokundu. Yüzümün şeklinden anlamış olmalıydı nasıl bir ruh hâline büründüğümü. "Aryen için başka şansımız var mı?"

İkisi arasında mekik dokudu bakışlarım. Yüzlerindeki umutsuzluk cevabı vermişti aslında ama yine de içlerinden biri konuşana kadar sessiz kaldım.

"Tek şansımız bu iksir."

Gardımla birlikte omuzlarım da düştüğünde ağır ağır döndüm ve Enfer'le gözlerimiz birbirini buldu.

"Birlikte gidelim."

"Olmaz," diye atıldı Erin.

"Buna izin veremem," diyen Enfer'e kaşlarımı çattım. "Lordum sizi tehlikeye attığımı öğrenirse beni yaşatmaz."

"Bana engel olmaya kalkarsan lordundan çok daha zalim olacağımı bilmeni isterim," diye tehdit ederek üzerine yürüdüm. "Aryen'i kurtarmak için tek şansımız bu."

"Enfer'le ben gideriz." Erin'e bakıp gözlerimi devirdim.

"Nera Adası'na varmadan birbirinizi öldürürsünüz siz." Kararlı duruşum karşısında daha fazla direnmedi ikisi de.

"Acele etmelisiniz," dedi Ateş Çelen. "Vaktimiz daralıyor. Kalbi çok zayıf..."

Hızla Enfer'e döndüm. "Yolu biliyorsun değil mi?" Enfer başıyla onaylayınca Erin araya girdi.

"Ben de geleceğim," diyerek yanıma geldi.

"Aryen'in yanında kalmalısın," diye fısıldadım. "Onu yalnız bırakamam."

"Kâbus Lordu'nun iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapacağız leydim. O hepimizin lordu." Kara Ruh'un sesiyle endişelerim yatışsa da kimseye güvenemiyordum. "Ona göz kulak olacağımızdan şüpheniz olmasın. Muhafız sizinle gelsin, ihtiyacınız olacak." Derken bakışlarıyla Erin'i işaret etti.

Düşünerek kaybedecek zamanım yoktu, başımla onaylayıp pelerinimi kuşandım.

"Gidelim o hâlde," dedim sırasıyla önce Enfer'e sonra Erin'e bakarak. "Lordumuzu kurtaralım."

Enfer ve Erin'i yüreklendirmek için söylediğim sözler yerine ulaşmıştı. İkisinin de yüzünde aynı cesur ifade vardı. Tapınağın ana girişinden çıkmak üzere arkamı dönüp yürümeye başladım. Peşimden geldiklerini duyabiliyordum.

"Leydim." Ateş Çelen'in sesiydi bu.

Olduğum yerde durup arkamı döndüm. Koşar adımlarla yanıma gelirken siyah pelerini uçuşunca şafak vakti gökyüzünün büründüğü sisli bir mor rengi elbisesi göründü. Yerlere kadar uzanan pelerini yüzünden belli olmayan vücudunun zarafetini böylelikle görmüş oldum.

"Boynunuzdaki kolye ender bir parça." Diğerlerinin duymasını istemediği belliydi. İyice sokulmuştu. "Neralar ganimet avcılarıdır aynı zamanda, kıymetli parçalara oldukça önem verirler. Giz Kolyesi onların dikkatini çekecektir."

"Giz nesi?" Yansıyan Ruhlar Vahası'nda verilen kolyeydi. Varlığını bile unuttuğum kolye... Saklı Diyar, ayna ruhuyla yollamıştı; varisini tehlikelerden korusun diye.

"Giz Kolyesi," dedi Ateş Çelen. "Onu takan kişinin güçleri baskıla-

nır. Hiç kimse gücünün sınırını bilemez, kokusunu alamaz çünkü kolyeyi takan kişi güçlerini kullanamaz."

Ayna ruhu Nira, kolyenin tam olarak ne işe yaradığını söylememişti. Saklı Diyar'ın lordu beni korumaya çalıştığı yalanının ardına saklanıp güçlerimi baskılamak mı istemişti sahiden?

Neden peki?

İçimi kemiren en güçlü ihtimal yıldırım gibi zihnimde düştü. *Bir başkası bana ulaşamasın, güçlerimi kendi lehine kullanamasın diye.*

Öfkeyle dişlerimi sıkarken yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ateş Çelen'in bakışları üzerime dikildiğinden başımı iki yana sallayarak sahte bir gülümseme takındım.

"Teşekkür ederim şey..." İsmini bilmediğim için nasıl hitap edeceğimi bilemedim.

"Sonya," dedi gülümseyerek.

"Sonya," dedim aynı şekilde. "Benim ismim de Rena, memnun oldum."

"Leydim." Başıyla selamlayıp Kara Ruh'un yanına dönen Sonya'nın arkasından bakakaldım.

Düşünceler bir kez daha ele geçirmişti beni. Saklı Diyar daha oraya ulaşmadan benden gizli iş çeviriyordu. Belki de güçlerim açığa çıkmazsa tehlikelerden uzak durabilirdim fakat bana sormadan böyle bir şey yapmaları yanlıştı. Güçlerimi kullanmak ve kendimi savunacak hâle gelmek istiyordum ben, kimsenin himayesi altında saklanmak değil.

Alacakaranlık Tapınağı gözle görülemeyecek kadar uzakta kalana kadar Erin ve Enfer'le birlikte yürüdük. Günün hangi evresindeydik bilmiyordum ama zihnimi kurcalayan düşüncelerin karanlığı bana hep geceyi yaşatıyordu.

"Lordumuz ölmeyecek değil mi?" Bir saati aşkın sürenin sonunda konuşan Erin oldu.

"Lord Aryen ölümsüz, ahmak." Enfer tiksinir gibi baktı Erin'in yüzüne. "Senin gibi bir zavallıyı hâlâ neden krallığında tutuyor, anlamış değilim."

"Senin gibi beceriksizin açığını kapatmak içindir." Erin sol yanımdan Enfer'e dil çıkaracak sandım neredeyse. "Domuz pisliği."

Onlara müdahale etmek gibi bir düşüncem olmadığı için sessizliğimi sürdürmeye devam ettim.

"Bir gece uyuyacaksın ve o son gecen olacak. Sabahı göremeyeceksin." Enfer'in tehdidiyle kendime gelip dehşete uğramış bir ifadeyle bakakaldım. "Bunu hak ediyor."

Öfkeyle çatıldı kaşlarım.

"Kimse ölmeyi hak etmiyor," diye karşı çıktım. "Ve ölmeyecek. Ne sen ne o ne de bir başkası... Ölmek için değil yaşamak için savaşıyoruz biz."

Biz... Kimiz biz?

Enfer bakışlarını kaçırıp önüne döndü ama hâlâ ona bakmaya devam ettim. Belirgin elmacık kemiklerine uzun kirpiklerinin gölgesi düşüyordu. Siyah saçları diyara geldiğim gün gördüğümün iki katı uzunluğundaydı. Perçemleri gözünün üstüne gelecek kadar uzadığından sürekli eliyle saçlarını geriye tarıyordu. Çene kemikleri her ne kadar ifadesini gergin gösterse de yakışıklı bir yüze sahipti. Özellikle çekik gözleri fazla derin bakıyordu.

Erin'le iyi geçinmelerini, sağlam bir dostluklarının olmasını çok isterdim ama onlar her gün biraz daha uzaklaşıyorlardı birbirlerinden. Nefretleri öyle büyüktü ki artık aralarındaki ilişkiye birbirlerini öldürmedikleri sürece sorun yok gözüyle bakıyordum.

"Neralar nasıl bir tür?" Dakikalar sonra ayaklarımızın altında ezilen toprak sesine eşlik eden sesim ikisinin de dikkatini çekti. Sorumun cevabı yalnızca Enfer'de olduğu için bakışlarımız doğrudan ona dönüktü.

"Yılan Kadın Kabilesi," dediğinde gözlerim yerinden fırlamasın diye dualar ettim. "Gövdelerinin yarısı yılan olan savaşçı kadınlar. Şahmeran soyundan geldikleri söylenir ve savaş konusunda üstün yeteneklere sahiptirler."

"Ruhu yılan olanlara ne deniyor?" Erin yine Enfer'i kışkırtacak bir iğnelemeyle lafa atlamıştı. "Enfer mi?"

Bu kez Enfer'den önce davranıp öfkeyle Erin'e döndüm. Normal bir zamanda gülebileceğim şakasına tahammül bile edememiştim. Attığım

her adımda gerginliğim biraz daha artıyorken gereksiz hiçbir şeye katlanamıyordum.

"Neralar, erkek düşmanı olan yaratıklardır." Enfer, Erin'e laf yetiştirmeyip kaldığı yerden devam etti. "Bu yüzden özellikle Nera Adası'na giren hiçbir erkeğin sağ çıkamadığı rivayet edilir."

"Neden erkeklere düşmanlar?"

"Şahmeran... Yılanların kraliçesi. Efsaneye göre barış içinde yerin yedi kat altında yaşayan kraliçenin bahçesine bir adam girer. Kraliçe ona güvenir, sever. Uzun vakitler adam Şahmeran'ın yanında kalır ama bir gün evine dönmek istediğinde Şahmeran yerini kimseye söylememesi şartıyla gitmesine izin verir. Adam söz verir fakat sözünü tutmaz. Adamın ihanetiyle hayatını kaybeden Şahmeran'ın soyundan gelenler, kraliçelerinin intikamını almak üzere adayı istila ederler. O günden beri de Şahmeran'ın başına gelenleri diğer hiç kimse yaşamasın diye yolu adaya düşen her adamı işkence ederek öldürürler."

Omurgamı yay gibi geren hikâyenin ağırlığıyla yutkundum. Erkekler ve ihanetleri... hiç şaşmıyordu. Her çağda erkeklerin hırslarına kurban olan kadınları dinliyorduk. Erkek egemenliğinden ve onların tükenmek bilmeyen kahrolası hırslarının bedelini ödeyen masum kadınların hikâyelerinden yorulmuştum.

Kendi kendimi kışkırtmanın zararlı olacağını düşünerek zihnimi oyalayan düşüncelerden sıyrıldım.

"O zaman yalnızca ben giderim, siz de beni korunun girişinde beklersiniz."

"Döndüğümüzde Lord Aryen bizi öldürsün diye mi?" Enfer kaşlarını kaldırdı hayretle. "En azından Nera Adası'nda hayatta kalmak için bir şansım olur; ki ölürsem de lordumun gazabından daha az acılı bir ölüm olur."

"Seni asla bırakmam," dedi Erin de. "Ayrıca Enfer'in dediği gibi Lord Aryen ikimizi de öldürür."

"Çok dikkatli olmalıyız çocuklar," dedim iç çekerek. "Birbirimizin arkasını kollamazsak hiçbirimiz sağ çıkamayız."

Kara Orman'a gireli çok olmuştu. Kara Ölüm Korusu'nun bulunduğu nehre ne zaman ulaşacağımızı bilmiyordum ama kalbim ağzımda atıyordu.

Başımıza neler geleceğini bilmesem de Aryen'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Benim için kendi özgürlüğünü feda edip aynaya yeniden hapsolmayı göze almıştı. Ona karşı beslediğim güvensizliği yerle bir eden bu davranışıyla bana olan sevgisini yeterince ispatlamıştı. Şimdi sıra bendeydi, onun için elimden geleni yapma sırası...

Nera Adası nehirden bir saatlik uzaklıkta, çöl gibi bir yerdi. Gerçek bir ada görmeyi beklerken karşılaştığım manzara karşısında dumura uğramıştım. Etrafta bir damla su yoktu. Bereketsiz toprakların tamamı dev oyuklarla insanın yüreğini hoplatıyordu. Her yerde en az üç insanı içine alacak kadar büyük mezarlar kazılmış gibi görünüyordu.

Adımlarımızı öyle temkinli atıyorduk ki her an bir yerden yarısı yılan yarısı kadın olan bir yaratığın fırlayacak olma ihtimali kanımı donduruyordu.

Sonya'nın uyardığı üzere kolyemi gizlemek için gömleğimin bütün düğmelerini ilikleyip pelerinimle üzerimi kapattım.

"Terk edilmiş gibi görünüyor," diye fısıldadım Enfer'e.

"Oyuklara baksana," dedi Erin. "Kim bilir içleri ne kadar derin. Burası şimdi yılan mı kaynıyor?" İnsan diyarındayken yılan görmeye bile dayanamazdı. Şimdi yaratık formundaki yılanların yuvasındaydık.

Sakin geçecek birkaç gün için her şeyimi feda etmeye hazırdım. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Mienas'ın ev sahipliği yaptığı yaratıklarla yeterince tanıştığımı düşünüyordum. Artık saraya çekilip dinlenmek ve mümkünse sonsuza kadar odamdan çıkmamak istiyordum.

"Belki de kimseler yoktur. İstediğimizi alıp döner-"

Erin'in çığlığıyla sağır olduğumu sanırken kendi çığlıklarımla beynim uyuştu. Yer birden ayağımızın altından çekilirken düştüğümüz boşluk sonsuza kadar devam edecek ve hiç bitmeyecek sandım. Zemine ulaşmamız günler hatta aylar sürdü sanki.

Üçümüz de bastığımız tuzakla birlikte kâğıt yumağı gibi üst üste yığıldık. Tüm kemiklerimin kırıldığını hissettim; ki Erin Enfer'in üstüne; ben de Erin'in üstüne düşmüştüm. Buna rağmen canımın acısıyla dakikalarca nefes dahi alamadım.

Biraz sonra inleyerek düştüğümüz yerden kalktık. Etrafımız bir yı-

lan ordusuyla sarılıydı. Bir insandan çok az uzun olan kadınların belden aşağıları dev yılan kuyruklarıydı. Ellerinde birer mızrak ve kalkan olan Neralar'ın başlarında miğferleri, yüzlerinde savaş boyaları vardı.

Yabani gözlerle bize bakıyorlardı. En ufak hareketimizde bizi süzgece çevirmek için hazırda bekleyen mızraklarını üzerimize doğru tutmuşlardı.

Başımı kaldırıp baktığımda ne kadar yüksekten düştüğümüzü tam anlamıyla idrak edebildim.

Korkuyla kuşanan kalbim dört nala koşarken vücudumun uyuştuğunu hissedebiliyordum. Bir yerlerim kırıldığı için mi yoksa korkudan mı hissizleştiğimi kestiremesem de bu kez başımızın büyük dertte olduğu aşikardı.

"Siz de kimsiniz?" Neralar'dan biri konuştuğunda diğerleri tısladı. "Üç yabancı... Ölüm sizin isminizi haykırıyor. Buraya sizi getiren nedir?"

Erkeklerden nefret ettiklerini bildiğimden birkaç adım öne çıkıp bizimle konuşan Nera'nın yeşil, yılan gözlerinin içine baktım. Her konuştuğunda dudaklarının arasından çıkan dili çatallı ve siyahtı. Suretleri genç kadınlardı, saçları farklı farklı şekillerdeydi ama hepsinin yılan kuyruğu boyut olarak neredeyse aynıydı. Kimisi daha pullu kimisi daha ıslak ya da koyu ve açık renkli olarak değişkenlik gösteriyordu.

Bazılarında tüm vücutlarını kaplayan çelik zırhlar vardı. Bazıları yalnızca çelik sutyen giymiş, vücudunun kalanını cesurca açıkta bırakmıştı. Bizimle konuşan siyah örgülü saçları olan Nera dışında hepsinin başında miğferi vardı.

"Buraya zarar vermek için gelmedik. Kötü bir amacımız yok sadece..."

"Bize kimse zarar veremez!" Nera'nın sesindeki hiddet beni telaşa sürükledi.

"Hayır... hayır," diyerek ellerimi kaldırıp açıklamaya çalıştım. "Sadece... huzurunuzu kaçırmak istemiyoruz."

"Neden geldiniz?"

"Bir zehir... Ölümcül bir zehre yakalanan birisini kurtarmamız gerekiyor. Panzehri için de Nera derisine ihtiyacımız var." Açıkça söyledim derdimizin ne olduğunu. "Yalnızca iksir hazırlamaya yetecek kadar Nera derisi istiyorum sizden. Bu... bu çok önemli." Doğrudan gözlerinin içi-

ne bakarak konuşmaya çalışıyordum fakat belirli periyotlarla dışarı çıkan yılan dili tüm dikkatimi dağıtıyor, gerginliğimi artırıyordu.

"Nera derisi..." diye tısladı. Yanlış bir şey söylememiş olmayı dilerken geçirdiğim birkaç dakika ömrümden kaç yılı götürdü ancak tanrılar bilir. "İstediğinizi veririz." Sonuçta yılan oldukları için istediğimiz deriyi vermeleri çocuk oyuncağıydı.

Heyecanla arkamı dönüp bizimkilere neşe dolu bakışlar atarken Nera'nın sesi kulaklarıma doldu.

"Ancak..." *Siktir.*

"Ancak?" diyerek önüme döndüm.

"Bir şartla deriyi size veririz." Ciğerlerimi doldurduğum derin nefesi vermek hiç olmadığı kadar zor gelmişti. Nefesimin titrediğini duymuş gibi kıstı gözlerini Nera.

Diğerleri hâlâ mızraklarını bize doğru uzatmış ölümcül bakışlar atıyordu. Çoğunun mızrağının ucunda donmuş kan pıhtıları vardı. Acımadan öldürdükleri avlarının kanlarını temizlemeye bile tenezzül etmemişlerdi.

"Şartımız şu ki..." Nera önce etrafına bakıp yanındakilerden anlamadığım bir şey için onay aldıktan sonra bana döndü. "Kafeste dövüşeceksiniz. Galip gelirseniz istediğinizi alıp çıkacaksınız."

"Ya da?"

"Öleceksiniz." Bundan keyif aldıkları belli olan tıslamalarla kuyrukları kıpırdandığında derilerinden çıkan ses midem çalkalandı.

Yeniden arkamı dönüp baktığımda Erin ve Enfer'le göz göze geldim. Sessizce konuşuyorduk ve üçümüz de deli gibi korkuyorduk.

"En güçlü savaşçılarıma karşılık onlar." Nera çenesinin ucuyla Erin ve Enfer'i işaret ettiğinde kalbim, göğüs kafesimi parçalarcasına atmaya başlamıştı.

Tam itiraz edecekken Enfer'in sesi engel oldu.

"Kabul," dedi. "Savaşırım; ama sadece beni alın."

"İkiniz de..." Nera onların ölmesini istiyordu.

Buradaki Neralar'ın hepsi savaşçı ve intikamcı yaratıklardı. Eğlence anlayışları öldürmek olan bir yılan ordusundan paçayı nasıl kurtaracağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Enfer, Erin'e baktı. Onu eğiten Enfer olduğu için hazır olmadığını

biliyordu, haklıydı. Erin hâlâ çok yeni sayılırdı. Uzun zamandır eğitim aldığını biliyordum; ama yine de savaşarak yüzyıllar geçirmiş yaratıklar karşısında hiç şansı yoktu.

Erin başını salladı Enfer'e, Enfer de aynı hareketi dönüp Nera'ya yapınca bir ses yükseldi.

"Yakalayın."

Neralar'dan iki grup sürünerek saniyeler içinde Enfer ve Erin'i kıskıvrak yakaladığında donup kaldım. Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki Nera'nın ağzından çıkan kelimenin yankısı yer altından kaybolmadan diğer Neralar etrafımızı sarmıştı.

İkisi tutsak muamelesi görürken ben, bizimle konuşan Nera'nın eşlik etmesiyle ilerledim. Erin ve Enfer kısa sürede gözden kaybolmuştu. Yalnız kaldığım için korkudan zangır zangır titriyordum. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi.

Sessizliğe kapılıp gitmek istiyordum ama Neralar'ın sürünürken kuyruklarının çıkardıkları sesler, ölümün habercisi gibi yankılanıyordu yer altında.

"Nereye götürdünüz arkadaşlarımı?" Yanımda ilerleyen Nera'ya göz ucuyla baktım. Elinde tuttuğu mızrağın ucu öyle keskin görünüyordu ki ani bir hareket yapsam tek hamlede beni ikiye bölecekmiş gibi duruyordu.

"Dövüş için hazırlanacaklar," dedi yüzüme bile bakmadan. "Yarım saat sonra kafeste hayatları için dövüşecekler. Ve tabii istediğiniz deri için."

"Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Her şeyin bir bedeli vardır. Bizim istediğimiz bedel bu." Daha hızlı sürünerek biraz önüme geçip ilerledi.

Etrafım yılan kadınlarla çevrili olduğundan adımlarımı bile hızlandırmakta tereddüt edip sabit hızda yürümeye devam ettim. Tepemizdeki yüzlerce oyuğun altından geçerken kilometrelerce yol yürümüş gibiydim. Kafes dedikleri arenaya vardığımızda bacaklarımda hiç güç kalmamıştı.

Geldiğimiz yer çöl kumuyla tepelenmiş, bir dövüş arenasıydı. Gladyatör dövüşlerinin yapıldığı Kolezyumlara benziyordu. Yüzlerce Nera'nın seyretmek için çevrelediği kafes büyüktü fakat kaçacak pek fazla yer olduğu da söylenemezdi.

Kafesin dört farklı kapısı vardı. Erin ve Enfer'in hangi kapılardan çıkacağını bilmiyordum. Oval şekilde sıralanmış alanlara dizilen Neralar ölüm ve kan arzusuyla homurdanıyor, tıslıyor ve haykırıyordu.

En başından beri konuştuğumuz siyah saçlı Nera'nın yanındaydım. Kuyruğunu altına kıvırmış şekilde duruyordu. Elindeki mızrağın ucunu yere saplamış, mağrur bir ifadeyle dövüşün başlamasını bekliyordu.

Yarım saati çoktan geçmişti. Her an dövüş başlayabilirdi. Kan beynime sıçrıyordu. Orada Enfer ya da Erin'in öleceği ihtimali ödümü koparıyordu. Dahası onlar öldükten sonra sıranın bana geleceğine şüphem yoktu.

Bir anda çığlıklar yükseldiğinde demir parmaklıklı kapılar büyük bir gürültüyle yukarı kaydı. Önce Erin ve Enfer çıkarıldı alana. İkisine de türlü hakaretler yağdıran seyircilerin gözlerindeki ölüm arzusundan delicesine korktum. Onları savunacak hiçbir gücüm olmadığı için lanetler savurdum içimden.

İkisinin de eline ufacık birer hançer verilmişti. Diyarda öyle güçlü silahlar görmüştüm ki Erin ve Enfer'in elindekiler ancak meyve bıçağı kadar işe yarardı. Mızraklar, kalkanlar, asalar, yaylar, kılıçlar, palalar ya da diğer güçlü silahlar varken bunların tercih edilmesi onların ölümünü garantilemek içindi.

Üzerlerindeki pelerin, tunik ve gömlekleriyle birlikte ayakkabılarını da çıkarmışlardı. Yalnızca siyah bol pantolonları kalmıştı geriye. Adaletsiz sürtükler! En ufak bir hamlenin bile yara açmasını istiyorlardı. Kıyafetlerin bir şekilde engel olmasından endişeliydiler.

Kahretsin, *ölecekler*, kahretsin...

Diğer kapılar açıldı bu kez. İki tane uzun boylu, dev kuyruklu ve ellerinde gıcır gıcır parlayan üç bıçaklı mızrak tutan Neralar çıktığında zafer naraları yükseldi.

Miğferleri diğer Neraların miğferlerine kıyasla çok daha gelişmiş, zırhları daha korunaklı ve bıçakları daha ölümcüldü.

"Bu haksızlık!" Öfkeyle yerimden sıçradığımda arkamdaki ve önümdeki Neralar'ın mızraklarına hedef oldum.

"Haksızlık olan topraklarımıza izinsiz bir şekilde elinizi kolunuzu sallayarak gelmeniz," dedi Nera. "Otur ve izle."

Nera'ya karşı hiç şansım olmadığından dediğini yaptım. Enfer'in kendisini ve Erin'i kurtarmaktan başka şansı yoktu. Ya Erin'i ölüme terk ederse? Aklıma gelen ihtimalle gözlerim karardı bir anlığına.

Kafesteki iki Nera, seyircilerin tezahüratlarıyla coşarken Erin ve Enfer bir köşede savaşmayı bekliyordu. Ne kadar iyi dövüşürlerse dövüşsünler karşılarındaki silahlar karşısında bile hiç şansları olmadığı açıkça ortadaydı.

Kendi aralarında bir şeyler konuşurlarken ne konuştuklarını duymak, yanlarında olmak istedim. Birbirlerinin dirseklerini tutup sıkıca sarılarak veda ettiklerinde gözyaşlarımı tutamadım.

Seyircilerden yükselen homurtular, hakaretler ağzı alınmayacak kadar korkunçtu. Hepsini yok edecek güçte olmayı diledim, yalvardım ama bir tanesine bile en ufak zarar veremeden üçümüzü de yok edebilirlerdi. Gözyaşlarım daha hırçın aktı. Erin ve Enfer'in vedasıyla başlayan yaşlar Neralar'ın hakaretleriyle şiddetlendi.

Yanımdaki Nera liderleri falan olmalıydı. Üç kez mızrağını taşa vurduğunda hepsi birden durulmuştu.

"Kızlarım... Bu üç yabancı bizim kutsalımızı talep ettiler. Bunun için saygısızca adamıza gelip rahatsız ettiler."

"Etmedik," dedim ama duymazdan geldi. O yılan suratını dağıtmak için kalbimde bir alev harlandı.

"Bunun karşılığında kraliçemiz Şahmeran kadar cömert bir teklifte bulundum. Onun mirası cömertlik, bilgelik ve merhamet... Bunları ancak hak edenlere sunmamız gerekir. Bu yüzden de kafesteki iki kız kardeşimiz hepimiz adına, karşılarındaki bu yabancılarla dövüşecek."

Tezahüratlar yükseldi hep bir ağızdan.

"Kazanırlarsa sunağımızdan diledikleri kadar Nera derisi alıp buradan çıkacaklar, kimse kıllarına dahi dokunmayacak. Ama kız kardeşlerimin kazanacaklarına olan inancım tam."

Kafesteki iki Nera da aynı anda selamladı seyircileri.

"Yerlerinizi alın güzeller güzeli savaşçı kızlarım." Kibirle çenesini öne çıkardı.

"Dövüş başlasın!" Üç kez daha mızrağını yere vurduğunda kafesteki Neralar pozisyon aldılar. Kalkanlarını çene hizasında kaldırıp mızraklarını kalkanın hemen bitişinden bizimkilere doğru uzattılar.

Nefesimi tutmuş, buğulu gözlerle izliyordum. Yumruk yaptığım elimin tersiyle gözlerimi sildikçe yaşlar yeniden hücum ediyordu.

Erin ve Enfer'in etrafını sardı Neralar. İkisi sırt sırta verip savunmaya geçtiler. Neralar atak yaptıkça eğiliyor ya da zıplıyor; fırsatını buldukça kaçarak zaman kazanıyorlardı. Ellerindeki bıçakları kullanacakları kadar yaklaşamıyorlardı bile.

Neralar hırçın dövüşüyorlardı. Bir saniye bile boş durmadan sürekli üzerlerine doğru atakta bulunuyor, hem mızrak hem kuyruk darbeleriyle zayıflatmaya çalışıyorlardı.

Bir tanesi kuyruğunun ucuyla Erin'i ayağından yakalayıp sürüklediğinde Enfer'le ayrıldılar fakat Enfer yerde yuvarlanarak attığı taklaların ardından bıçağını Nera'nın kuyruğuna sapladığında acı dolu çığlıkları kafesi inletti.

Seyircilerin hiddeti öyle yükseldi ki bir an hepsi kafese hücum edip bir çırpıda ikisini de yok edecek sandım. Öfkeleri heyelan olup üzerlerine yağacakmış gibiydi.

Kuyruğu yaralı Nera biraz geri çekildi ve diğer Nera'yı savunarak tek taraflı atak yaptılar. Yarım saati aşkın bir süre Erin ve Enfer savunma; Neralar atak yaparak dövüştüler. Enfer'in darbesi dışında iki taraf da pek bir zarar görmemişti.

Erin, yaralı Nera tarafından tekrar köşeye sıkıştırıldığında Enfer diğer Nera'nın mızrağından kaçıp onu kurtarmak için atıldı fakat mızrağın keskin bıçağı koluna isabet ettiğinde seyirciler zafer naralarıyla yükseldi. Enfer acıyla kanayan koluna sarılıp Erin'in yanına ulaştığında daha fazla dayanamadım. İkisi de yorgunluktan mahvolmuştu. Sadece birkaç dakika daha dayanabilirlerdi ama er ya da geç ikisi de keskin mızrakların kurbanı olacaktı.

"Yeter!" diye bağırdım aklıma gelen fikirle. "Durdur bu dövüşü!"

Nera beni duymazdan geldiğinde yerimden fırladım.

"Sana başka bir teklifim var," dedim dişlerimi sıkarak.

Pelerinimin ipleri arasından elimi sokup gömleğimin içindeki kolyeyi dışarı çıkardım. Sonya'nın dediğine göre Neralar ganimet düşkünüydü. Boynumdaki kolyenin ilgilerini epey çekeceğini söylemişti ve şansımı denemeye değerdi.

Saklı Diyar, varisi için göndermişti bu kolyeyi. Beni tüm tehlikeler-

den koruyacak bir güçtü ama eğer arkadaşlarımı koruyamazsam uğruna savaştığım her şey anlamını yitirecekti. Bu yüzden onlar için beni koruyacak bu tılsımlı kolyeden gözümü kırpmadan vazgeçerdim.

"Giz Kolyesi," dedim titreyen sesimle. Ağlamaktan kanlanan gözlerimi kırpıştırdım hızlıca. "Nera Derisi'ne karşılık bu kıymetli kolyeyi veririm." Nera'nın gözleri açgözlü bir ifadeyle parladı. Yılan dili dışarda sallanırken gözlerindeki arzulu bakış karşısında korkuyla yutkundum. "Dövüşü sonlandır hemen," derken sesimin titrememesi için bayağı bir çaba sarf etmiştim.

Gözleri benimle kolye arasında mekik dokudu. Dakikalarca sessiz kalıp teklifimi düşündü.

"Şimdi şartlar değişti," dedi sinsi bir gülüşle. "Eğer dövüşü kaybederlerse buradan sağ çıkmanız için kolyeyi vereceksin." Damarlarımdaki kan tenimi kavuruyordu. "Ya da onlarla birlikte öleceksin."

"Seni adi..." Mızraklar gırtlağıma dayandığında kıpırdamak şöyle dursun nefesimi dahi tutmuştum. En ufak bir hareketimde mızrak etimi yarıp geçecekti.

"Yerine otur seni oyunbozan." Kendi yaptığını bana söylüyordu aşağılık yılan! "Dövüş bitene kadar sesini çıkarma." Kahpe.

Kalbimin hırsıyla inip kalkan göğsüme yetişmeye çalışırken nefesim kesildi. İçimde yanan öfkenin haddi hesabı yoktu ve onu dizginleyecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Kolyeyi çıkar."

Bir fısıltı kulağıma çalındı. Aryen'in fısıltısı...

"Kolyeyi çıkar, özgür bırak taşların ruhunu."

Belki de zihnim bana bir oyun oynuyordu. Aryen'in varlığı bana güç veren tek şeydi. Bu yüzden onun sesiyle karşıma çıkıp beni yönlendiriyor olabilirdi. Zihnimin tekinsiz dehlizlerinden yükselen bu ses gerçekten Aryen'in miydi bilmiyordum; ama verdiği fikir belki de üçümüzün son şansıydı. Dizginlerini nasıl ele alacağımı bilmediğim elementleri kullanmayı başarırsam buradan çıkabilirdik.

Göz ucuyla yanımdaki Neralar'ı kontrol ettim sırayla. Hepsi pür dikkat düelloyu takip ediyordu. Son kez Erin'e ve Enfer'e baktığımda perişan hâlleri, korkumun beni sürüklediği kararsızlığımı silip attı. Elimi göğsüme atar gibi yapıp usulca kolyenin ucunu avucumun içine

aldım. Sonra diğerlerine çaktırmadan kolyeyi boynumdan çekip çıkardığım gibi cebime attım.

Ruhumun üzerine örtülen korların alevlendiğini hissedebiliyordum. Kolyenin üzerimdeki ağırlığı kalkarken uyanan gücümün hırçın dalgaları zihnimin kayalıklarını döverek canlandırıyordu.

"Kapat gözlerini, yum sıkıca. Şimdiye kadar kaçtığın ne varsa, derinliklerine gömdüğün ve sakladığın her şeyle yüzleş."

Kalbim ateşle yanıyor, havayla soluklanıyor, toprakla can bulup suyla yükseliyordu.

"Elementler diz çöküyor önünde, gücünü serbest bırak."

Damarlarımda yükselerek duygularımı peşine katan güçlerim harekete geçtiğinde geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimi hissettim.

"Elini yere vur varisim. Toprak senin hizmetinde."

Fısıltıya kulak verdim ve birden yerimden sıçrayıp tek dizimi yere koydum. Boğazımdan boşanan çığlığım ses tellerimi koparırcasına ortalığı inletirken canımın yanmasına aldırmadan avucumu yere vurdum ve bir heyelan çağrısı sağır etti kulakları.

Toprağın enerjisini kalbimde hissedebiliyordum. Önümde diz çöktüğünü duyuyordum. Gözyaşlarım toprağı besledi, öfkem büyüttü ve kalbim yerden yükselen dev balçık kütlesini yoğurdu.

Enfer ve Erin'e ölümcül atakta bulunmak üzere olan Neralar'ın önüne topraktan bir duvar çektiğimde neye uğradıklarını şaşırdılar. Yerden kafes boyunca yükselen duvarı tek bir hamleyle üzerlerine yığdığımda ikisinin de tam o anda can verdiğini kulaklarımla duydum. Kemiklerinin kırılma seslerini, acı feryatlarını...

Kafesle aramda birkaç oturma sırası kadar mesafe vardı. Yanımdaki Neralar'ın saldırısına uğramam an meselesiydi. Önümde yükselen taşlara basarak koştum ve havaya sıçrayıp kendimi kafesin ortasına savurdum.

Havada attığım taklaları ve kafesin ortasında yükselen toprak yığınına isabet etmeyi yöneten ben değildim. Hareket eden bendim fakat bana göre biçimlenen topraktı.

"Saldırın!" Nera'nın savaş çığlığı tüm Neralar'ı kışkırttı. Mızrak ve kalkan sesleri ölüm naraları atarken Enfer, Erin ve beni çevreleyecek bir duvar ördüm etrafımıza.

Biraz önceki gibi yeniden dizlerimin üzerine çöküp ibadet eder gibi ellerimi toprağa bastırdığımda dışarıda kıyamet koptuğuna yemin edebilirim.

Toprak gürledi, yer sarsıldı ve Neraların son nefesleri gücümü besledi.

Hepsi yarattığım heyelanın enkazında can vermişti. Bizi koruyan duvar tehlike geçer geçmez sakince çekilip önümüzü açtığında geriye sendeledim.

Erin son anda düşmekten kurtardığı için ayaktaydım. Hâlsiz düşen vücudumu zapt etmek zordu.

"Rena..." Erin'in yorgun sesiyle gözlerimi araladım. "Başardın!"

Enfer gururlu gözlerle bana bakarak yanımdan geçip gitti. Onlarca Nera toprağın altında gömülmüştü artık. Arkadaşlarımı kurtardığıma inanamıyordum. Hepsi bir hayal gibiydi. Kaybetmeye ve ölmeye içten içe öyle hazırlanmıştım ki ölü Nera bedenlerinin gerçekliğini sorgulayarak geçirdiğim dakikalar oldukça uzun sürdü.

Heyelanın arasında kalan bedenlerden birinin kuyruğundan elindeki hançerle büyükçe bir parça kopardı Enfer.

"Başardın," dedi elindeki kanlı deriyle yanıma döndüğünde. "Lordumuz sayende kurtulacak."

Mutluluktan akan yaşlar toprağa bulanmış yüzümde ince yollar açarken Erin daha sıkı sarılarak destek oldu bana.

"Artık gidelim," diye mırıldandım cansız sesimle. "Aryen'i kurtaralım."

Saatlerdir nefesimi tutuyormuşum da henüz bırakmışım gibi gevşediğimde zihnim yorgunlukla git gel yaşadı.

Erin ve Enfer'in desteğiyle Nera Adası'ndan çıktık ağır ağır. Tek bir Nera bile kalmamıştı bize engel olabilecek. Hepsi dizginleyemediğim güçlerim ve onu besleyen öfkemden nasibini almışlardı.

Tek sorun... sadece toprak elementini kullandığım için kalbim patlayacak gibi hissetmiş olduğumdu. Böylesi büyük bir gücün tamamı karşısında nasıl duracağımı ya da o güce nasıl hükmedeceğimi bilmiyordum.

Nera Adası'nın dev oyuklarından bir tanesini kullanarak nihayet kendimizi dışarı attığımızda bir daha her ne sebeple olursa olsun yer altına inmemeye yemin ettim.

Vakit kaybetmeden buradan gitmek istediğimi söylediğim için doğrudan yola koyulmuştuk. Üçümüz de bitkin hâldeydik ama bir an önce dönmek istiyorduk.

Biraz soluklanmak için Kara Ormandaki ağaçlardan birine yaslandığımda ikisi de başımdan ayrılmadı. Hâlâ Nera Adası'nda yaşananların şaşkınlığı üzerlerindeydi. Yüzyıllardır diyarın şahit olmadığı element taşları; onların kurtarıcısı olmuştu.

"İnsan dönmesi... Ölmediğine sevindim." Enfer'in keyifli sesiyle gözlerimi açıp onlardan tarafa döndüğümde gülüştüklerini gördüm.

"Hayatımı kurtardın," dedi Erin minnettar bir tebessümle.

"Çünkü bir gün öleceksen seni ancak ben öldürebilirim." Enfer alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Toprağa bulanmış kara yüzleri öyle sevimli geldi ki o an ikisini de kucaklamayı diledim.

"Anlaştık," dedi Erin kahkahalarla. "Bir gün ölmeyi dilersem yanına geleceğim yılan-"

Erin tam hakaret edecekken son söylediği kelimeye aynı anda yüzümüzü buruşturduk.

"Iy!" Senkronize hâlde harfleri uzatarak haykırdığımızda gülüşlerimiz birbirine karıştı.

Daha fazla oyalanmadan Enfer çabucak Alacakaranlık Tapınağı'na ulaşmamız için at formuna dönüştü. Yaralıydı ama lordu için canını hiçe sayarak nefesi çatlayana kadar Erin ve beni taşıdı.

Aryen tapınağa döndüğümüzde bilincini tamamen yitirmişti.

Ateş Çelen ve Kara Ruh, olabildiğince hızlı bir şekilde iksiri hazırlarlarken geçen zaman bir asırdan fazlaymış gibi hissetmiştim. Tapınağın ortasındaki lav avlusunda kaynattıkları iksirin kokusu iğrenç olsa da Aryen'in kurtulmak için başka şansı yoktu.

İksir hazırlandığında içecek hâlde olmadığı için dudaklarından dökmek zorunda kaldık. İksir vücuduna girer girmez etkisini göstermişti. Solmaktan öteye geçerek beyaz bir mermer gibi duran yüzü yeniden canlanmaya başlarken kuruyan dudakları da rengini bulmuş ve vücut ısısı yavaş yavaş yükselmişti.

Kahuna'nın kristal zehrinden onu kurtarmak için bugün yaşadığımız tüm o korkunç anlara değerdi. Kâbus Lordu hepimiz için en kıymetli olandı. Onun varlığının ne denli önemli olduğunu bugün bir kez daha anlamıştık.

Başucunda oturup elini tutuyordum saatlerdir. Zehirden kurtulmuştu ama hâlâ uyanmamıştı. Bir ara yorgunluktan hâlsiz düştüğüm için uyuklar gibi olsam da Aryen sıkıca tuttuğum elini oynatır oynatmaz kendime geldim ve heyecanla doğruldum.

"Aryen," dedim coşkulu çıkan sesimle. "Sonunda uyandın!"

"Rena," dedi uykulu sesiyle. "Benim güzel leydim."

Uzanıp yanağımı okşadığında tüm yorgunluğum toz olup uçtu bedenimden.

"İyisin," dedim titreyen sesimle. "İyileştin." Ağlamak istemiyordum. Mutluluktan bile olsa gözlerimden daha fazla yaş akmasını istemiyordum.

"Her şeyi duydum," dedi çatallı sesiyle. "Baygınken bile benim için yaptığın her şeyi duydum."

"Senin için her şeyi yaparım." Daha önce Aryen'in bana söylediği cümleyi ona sunmuştum. Benim için kendini feda eden adam için her şeyi yapardım. Hayatım pahasına da olsa onu yalnız bırakmazdım. "Beni kafesteyken yönlendiren sen miydin?" diye sordum merakla.

Aryen kaşlarını çattığında haberi olmadığını anladım. Bilinci yerinde olmadığı için hatırlamasa da bağımız sayesinde beni yönlendirmişti belki de. Üzerinde durmayıp omuz silkerek gülümsedim.

"Sana bir can borçluyum," dediğinde elimi çenesine doğru götürüp parmaklarımın üzerine usulca dudaklarını bastırdı.

"Kâbus Lordu pek bir duygusal," diyerek ağlama isteğimi dağıtmak için alaycı bir tavır takındım. "Ama bilmesini isterim ki ölümsüz olan birinin can borcu olamaz."

Aryen'in gülüşü mum ışıklarının yetersizliği yüzünden gölgelerin arasına saklansa da ben o güzel gülüşünü doyasıya izleyecek kadar yakındım.

"Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum, küçüğüm." Yanağımı okşayan parmakları dudaklarımın kıyısında gezinirken gülümsedim.

"Bilirsin ki Keybos kanından olmasam da en az senin kadar kibirli-

yim. Bu yüzden hiçbir zaman sana, seni sevdiğimi söyleyemem." Dudaklarını birbirine bastırırken Yansıyan Ruhlar Vahası'nda bana söylediği sözleri taklit ettiğimi anlaması için haylaz bir ışıltı yerleşti gözlerime. "Ama senin için hayatımı hiçe sayarım, lordum."

Aryen dirseklerinin üzerinde doğrulup küçük bir öpücükle karşılık verdi ve geriye çekildi.

"Kâbuslara hükmeden bir adamın en güzel rüyası olmayı nasıl başardın Rena?" Fısıltısı dudaklarımı okşadı. "Gücümü karanlıktan alırdım eskiden. Artık senin ışığınla güç buluyorum. Bana ne yaptın böyle?"

"Ağzın iyi laf yapıyor Kâbus Gözcüsü," dedim içtenlikle gülerek omzuna vururken. "Yoksa bana âşık mı oldun?" Romantik sözleri hiç beceremezdim. Kaçardım böyle durumlarda ya da alaycı bir tavırla geçiştirirdim.

Gözlerindeki denizde boğulduğumu itiraf edersem tufanına tutulabilirdim.

"Sana deli gibi âşık oldum güzel leydim." Yüzü yavaşça yaklaştı bana. "Bundan böyle kalbim, senin en sadık hizmetkârın."

Kalbimde yanan alevlerin ışığı Aryen'in yüzünde dans ederken ona güzel sözler söylemek istedim ancak yalnızca birkaç kelime gevelemekle kaldım.

"En güzel düşüm oldun lordum. Gülüşün, gözlerin, varlığın..."

Kelimelerin yetersiz kaldığı yerde kalbim beni harekete geçirdi. Aryen'in yüzünü avuçlarımın içine alarak kendime çekip öptüm.

Aşkımı haykırır gibi...

Teslim olur gibi...

Tüm benliğimle ona ait olduğumu tenine kazır gibi Kâbus Lordu'nu doyasıya öptüm.

29

GELECEĞİN ÇAĞRISI

Tan yeli ağarırken gözüme uyku girmeyen bir gecenin daha sabahına ulaşmak üzereydim.

Alacakaranlık Tapınağı'ndan ayrıldığımız günden bu yana kaç gün geçtiğini bilmiyordum. Bir hafta? On gün? Belki de çok daha fazlası... Diyarda her şey yolunda gidiyordu. Nera Adası'ndan sonra güçlerimi bir daha kullanamadığımı saymazsak tabii...

Güçlerim kan kristallerinden çıktığı için üzerimdeki sessizlik laneti kalkmıştı. Yani kim olduğum hakkında rahatça konuşabiliyordum. Aynı zamanda güçlerimle birlikte kalbim zayıflığını yitirmişti. Aryen'le bağımız sürüyordu fakat yanımda olmadığı zamanlar kriz geçirmiyor ya da bayılmıyordum.

Yansıyan Ruhlar Vahası'nda hapsolduğum süre içinde bahar şenlikleri sona ermiş, ruh eşliği ritüeli tamamlanmıştı. Ayas beni unuttuğu için ritüele katılmamıştı çünkü zihnindeki boşluk onu durdurmuştu. Böylelikle ruh eşliğiyle birlikte Ayas'tan da kurtulduğumu düşünüyordum ama yine de sessizliği beni korkutuyordu.

Gökkuşağı Sarayı'nda geçirdiğim günlerde yalnızca iki kez karşılaşmıştık. Birinde koridorda hortlak görmüş gibi yüzüme bakıp kalmıştı. Hiçbir şey konuşmadan tüm yaşananları sorgulayarak geçirdiği dakikaların ardından odasına çekilmişti.

Diğerinde de odama gelip ritüelden nasıl kaçtığımı, evlenme kararı almışken neden hâlâ nişanlı olmadığımızı ve böyle bir şeyin mümkün olmayacağını sayıklayıp durmuştu. Hapsolduğumu bilmediği için yapbozu tamamlayamıyordu adi herif. Tılsım yaptığımdan şüphelense de Giz Kolyesi boynumda olduğu için güçsüz oluşum bu tezini az da olsa çürütmeye yetiyordu.

Kısa sürede öyle çok felaket atlatmıştık ki Ayas'ı dert etmiyordum bile. İkinci karşılaşmamızın üstünden günler geçmişti, belki de artık yakamdan düşmüştü. Sesi soluğu çıkmıyordu.

Gece Kulesi'nde yeni bir günü selamlamak üzereydim. Terasta kollarımı soğuktan ürperen bedenime sarıp aydınlanan ufku izledim. Aryen'in geceleri yanımda olmasına artık ihtiyacım yoktu. Yine de tapınaktan döndüğümden beri geceleri yanıma gelmeye devam ediyor, bazı geceler Gece Kulesi'ndeki odasına yansıyıp gün doğana kadar birlikte kalıyorduk.

Maysa, Gökkuşağı Sarayı'nda büyükbabama da bir oda vermişti. Bu sayede şüpheleri üzerime çekmeden saray dışına rahatça çıkabiliyordum. Büyükbabam kütüphanede sürekli benim için kitap karıştırıyor, güçlerimle ya da eski uygarlıkla ilgili elde ettiği tüm bilgileri not alıp benimle paylaşıyordu.

Bazı günler, gece olmadan buraya gelip Enfer'le dövüş veya büyü talimi yapıyordum. Fiziksel anlamda güçlendiğimi hissetsem de taşların ruhu o günden beri beni terk etmiş gibiydi.

Tüm elementleri ayrı ayrı çalışıyordum fakat hiçbirini kontrol edemiyordum. Ne ufacık bir kıvılcım yakabilmiştim ne de bir damla suya hükmetmeyi becerebilmiştim. Keza diğerleri de aynı şekilde tepkisizdi.

Son zamanlarda iyi gelişen tek bir olay vardı; o da Gece Kulesi'nde Aryen'in hizmetine aldığı Suray'ın doğum yapmasıydı. Ormanda bulup Maysa'dan kaçırdığımız Suray'ın bir peri kızı olmuştu. Minicik bir bebek... Sivri kulaklarıyla öyle sevimliydi ki hayatım boyunca gördüğüm ilk peri bebeği oydu ve dünyanın en güzel şeyiydi.

Yumuk suratı aklıma gelince gülümsemeden edemedim.

Gece kulesinin terası oval şekilde ve üstü açıktı. Arkamdaki masanın üzerinde çalışmam için bir bardak su, tutuşturulmak üzere birkaç kuru çalıyla kâğıt parçası, bir avuç da toprak duruyordu. Saatlerce başında dikildiğim masadan sıkılıp kafamı dağıtmak üzere manzarayı seyre dalmıştım.

Aryen sessizce yanıma sokulup kollarını arkamdan doladığında bir an irkildim. Karnımın üzerinde birleştirdiği elleriyle bedenimi kendine yasladığında inci rengindeki geceliğimin ipek kumaşı Aryen'in çıplak teniyle ısındı.

"Güzelim." Uykuluydu sesi, yeni uyandığı belliydi.

Aryen'i görebilmek için başımı hafifçe yana yatırdığımda yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes çekti içine.

"Yine uyumamışsın." Hayıflansa da sesi yumuşacık bir zarafetle okşadı. "Senin için endişeleniyorum."

"Güçlerim konusunda benim de endişelerim var." Ellerimi karnımın üzerinde duran Aryen'in elleriyle buluşturdum. "O günden beri asla kullanamadım. Taşların ruhunu hissedemiyorum da... sanki yeniden uykuya çekilmişler gibi."

"Belki de elementler bile uyuyup dinlenmen gerektiğini söylemeye çalışıyorlardır." Kollarının arasından çıkmadan dönüp yüzüne baktım.

"Maysa hâlâ nefes alıyor," diyerek uğursuzluk getiren ismini tiksinir gibi sarf ettim. "Onu ortadan kaldırmak istiyorum. Kim bilir daha kaç masum bebeğin kanına girdi ve devam ediyor."

"Hâlsiz düşeceksin," diye üstelediğinde başımı iki yana sallayarak reddettim.

"İyiyim ben." İnandırıcı görünmek için gülümsedim ama yorgun hissediyordum. Bıraksalar günlerce uyuyabilirdim.

Ellerimi Aryen'in göğsüne yerleştirdiğimde dudaklarıma ılık bir öpücük bahşetti. Diyara geldiğim gün cehennemim dediğim, kalbine hançer saplamak için fırsat kolladığım adamın kollarında cıvıldıyordum şimdi, ne garip... Bir öpücüğüyle başımı döndürüyor, yorgunluğumu alıp götürüyordu.

"Gerçekten iyiyim." Aryen'in kuşkucu bakışlarındaki ifade bir türlü gitmedi. "Saraya döndüğümde bir duş alıp kendime gelirim, hiçbir şeyim kalmaz."

"Orada kalmanı istemiyorum daha fazla."

"Ben de istemiyorum ama..."

"Buna bir son vereceğim," diyerek lafımı kesti.

Şaşkınlıkla kuşanan gözlerim Aryen'in gözlerinde asılı kaldı. Yorgunluktan yarı kapalı duran gözkapaklarım birden açılıverdi.

"Nasıl?" diye sorarken sesim tiz bir cıyaklama gibiydi. Daha fazla bela istemiyordum. "Ne yapacaksın?"

"Kâbus Sarayı'nı yeniden yaşanabilir hâle getireceğim." Kirpiklerinin arasına karışan saçını geriye çekerken gülümsedi. "Geldiğimden

beri halkımın ve hanedanımın peşinde oyalanıp durdum; çünkü ailemle yeniden krallığımı kurmak istiyordum." Gözlerindeki hüzün benimkilere yansıdı. "Ama artık sen varsın. Ailem, halkım, leydim... Bu adımı seninle birlikte atabilirim."

Duyduklarımın şaşkınlığıyla afalladım. Dünyaları bahşetmiş gibi ışıldayan gözlerle Aryen'e bakarken gülüşlerimi bastırmak için ellerimi ağzıma bastırdım.

Aryen uzanıp ellerimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Leydi Rena..." dedi duruşunu düzelterek. "Benimle krallığımızı yeniden kurmaya var mısın?"

Tam olarak bununla ne teklif ettiğini anlayamasam da Aryen'le birlikte her şeye var olduğum gibi bunu da gözümü kırpmadan kabul edip boynuna atıldığımda beni kucaklayıp kendi etrafında döndürdü.

"Sen yanımda olduğun sürece ben her şeye varım," dedim gülüşlerimin arasından. "Krallığımızı baştan kuralım lordum."

Aryen ve benim krallığım... Maysa'yı devirdikten sonra Mienas'ın kral ve kraliçesi. Kalbim engel olamadığım, olmak istemediğim coşkusu başımı döndürdü.

"Gökkuşağı Sarayı'nda daha fazla kalmak istemiyordum zaten," dediğim anda aklıma düşen kişiyle coşkumu hızla yitip gitti. Gözlerime düşen hüznün gölgelerini Aryen'den saklayamadım.

"Ne oldu?"

"Liya..." diye mırıldandım. "Keşke benimle gelse, çok alıştım ona."

"Gelir. Neden gelmesin?" Aryen kaşlarını çattı.

"Maysa'ya bana olduğundan çok daha fazla sadık." Keyifsiz bir şekilde dudak büzdüm. "Geleceğini sanmam."

Daha dün gibiydi Liya'yla atışmalarımız. Zamanın bu kadar çabuk geçmesi korkutucuydu. İstemeden ne çok şeye alışmışım geçen tüm bu süreçte... İyisiyle kötüsüyle Mienas'ı diyarım olarak benimsemiştim. Öyle ki onu ve halkı kurtarmak için diyarın kraliçesine savaş açmaya hazırlanıyordum gizliden gizliye.

"Üzüldüğün şeye bak," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. "Sen tüm diyarın leydisi olacaksın, herkesin sadakati bize olacak."

Saklı Diyar varisini istiyor... Düşüncelerin istilasına uğramak iyice keyfimi kaçırmaya başladığından konuyu değiştirmek istedim.

"Gitmem gerekiyor," dedim omuzlarımı düşürerek. "Bir saate Liya kapıma dayanır."

Aryen kıkırdayarak son bir öpücükle dudaklarıma veda ettiğinde buradan gitmeyi hiç istemediğimi fark ettim. Yorgunluktan mı yoksa kafamdaki kargaşadan mı bilmem, saçma bir duygusallık ruhumu ele geçirmişti.

"Hazırsan seni götüreyim," diye fısıldadı.

"Üzerimi değiştirmeme gerek yok. Gider gitmez duş alacağım zaten." Omuz silktim. "Hemen gidebiliriz."

Aryen'in altında beli lastikli, rahat kesim bir pantolon vardı. Üzeri çıplaktı ve giyinmeye niyeti yok gibi görünüyordu. Bileğimden tutup belime sarılmasıyla kendimizi Gökkuşağı Sarayı'ndaki odamda bulduk.

"Bu akşam Maysa'nın verdiği ziyafete katılacak mısın?" diye sorarken bir adım geriye çıktım.

Aryen ilgisini çekmeyen bir konuymuş gibi omuz silkerek odayı kontrol ettikten sonra dönüp bana baktığında, kim bilir neden, gülümsedi.

"Bilmem," dedi lakayt bir gülüşle. "Belki." Yüzünü buruştururken alaycı ifadesi yavaş yavaş soldu. "Sen katılacak mısın?"

"Bilmem. Aynı sarayın içinde olduğumuz için muhtemelen katılmam istenecek." Derin bir soluk bırakarak göz devirdim. "Ama olsun," diyerek toparlandım hemen sonra. "Başımıza türlü felaket gelmesinin yerine süslenip püslenip ziyafetlerde şarap içmeyi tercih ederim."

"Akşam benim için süslen o hâlde," dedi Aryen yanıma sokulup. "Birlikte katılalım ziyafete."

"Pekâlâ..." Harfleri uzatarak mırladım sevinçle. "Görüşürüz o hâlde."

Küçük bir öpücükle dudaklarımız son kez kavuştuğunda aynı anda gülümsedik ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Aryen, Gece Kulesi'ne yansımadan önce son ana kadar çarpık bir gülümsemeyle yüzüme bakmaya devam edip bir adım geriye çıkarak ortadan kayboldu.

Aryen, gitmişti ama onun dudaklarından bulaşan sırıtışım hâlâ dudaklarımdaydı.

Doğrudan kendimi sıcak suyla doldurduğum küvete atıp neredeyse hava tamamen aydınlanıp kuş cıvıltıları odamı doldurana kadar banyoda oyalandım. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu

çözemediğim için günlerdir ancak birkaç saat uyuyor ya da hiç uyuyamıyordum. Zihnimi bulandıran ve güçlerimi perdeleyen her neyse onu bulup ortadan kaldırmalıydım.

Sıcak suyun altında gevşeyen vücuduma söz geçirmek neredeyse imkânsızdı. Küvetin içinde günlerce uyuyabilirdim ama birkaç dakika içinde odama damlaması an meselesi olan Liya'dan önce çıksam iyi olacaktı.

Bornozuma sarılıp saçlarımı da sıkıca havluya sararak banyodan çıktım. Odanın içinde birkaç tur boş boş dolandıktan sonra yapacak bir şey bulamayarak hiç dağılmamış yatağıma yöneldim.

Liya gelene kadar biraz kestirsem iyi olacaktı. En azından bir nebze de olsa vücudum dinlenmiş olurdu. Aldığım kararla birlikte yatağıma girip örtüyü başıma kadar çekerek gözlerimi kapattığım gibi uykuya teslim oldum.

"Öyle az oldu biraz da abartma tozu koy istersen içine, tam olsun!" Erin'in homurtuları odamın mermer taşlarını inletiyordu.

"Ne cüretle benim işime karışıyorsun seni saygısız muhafız!" Liya'nın da ondan kalır yanı yoktu. "Derhal çık dışarı, leydimiz müsait olduğunda gelirsin."

"Liya..." Uyku hâliyle çatallanan sesim Liya'ya ulaşmayınca tekrar seslenmek zorunda kaldım. "Liya."

Kapının girişinde didişen Erin ve Liya aynı anda bana dönüp sessizce yüzüme baktılar.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Hâlâ saçlarımda sarılı olan havluyu çekip kenara attıktan sonra kuruyan ağzımı şapırdatarak miskince yataktan çıktım.

"Neyi paylaşamıyorsunuz?" diye homurdandım huysuzca. "Derdiniz ne?"

Odanın ortasında dikilip bornozumun yakasını düzelttim. Yeni uyanmıştım, ayakta duracak dermanım bile yoktu. Ne kadar yorgun olduğumu ve Aryen'in haklı olduğunu henüz idrak ediyormuş gibi yüzümü buruşturdum.

"Müsait olmadığınızı söyleyip dışarıda beklemesini istedim fakat kendisi ısrarla odaya girmek istiyor leydim."

Liya, uzun örgülerinden birini omzunun gerisine attı. İlk kez saçlarını bu şekilde topladığını görmüştüm. Beyaz cildiyle güzel yüzü ortaya çıktığından gözüme daha sevimli görünmüştü bugün. Tabii öfkeyle kızarmış mavi gözlerini Erin'e dikmemiş olsaydı çok daha sevimli görünebilirdi.

"Erin," diye seslendim kapının eşiğine doğru. "Biraz bekle üzerimi giyineyim, gelirsin." Liya haklı çıkmanın gururuyla duruşuna kibir ekleyip kapıyı yüzüne çarptı.

Oyalanmadan giyinme paravanının arkasına yürürken, "Erin'le iyi geçinmeni istiyorum Liya," diye ikaz ettim. "İkiniz de benim için değerlisiniz. Sizi bu hâlde görmek istemiyorum."

Saraya geldiği ilk gün haylazlık yapan, yeri göğü inleten Rena şimdi bir leydi gibi hizmetindekileri ikaz ediyordu. Bugün ciddi anlamda üzerimde garip bir duygusallık vardı. Özellikle geçmişe dönük bir sabaha uyanmıştım, sürekli eski günleri yad ediyordum.

Başımı iki yana sallayarak aptal duygusallığı bir kenara bırakıp bornozu üzerimden çıkardım. Kenarda benim için hazırlanmış iç çamaşırlarını ve ardından kolları tül, kalanı ipek kumaştan yapılmış sarı yaldızlı beyaz elbiseyi üzerime geçirdim. Benim için hayli gösterişli, Gökkuşağı Sarayı için oldukça gündelik olan elbisenin lastikli kemerini belime oturtup paravanın arkasından çekildim.

Saçlarımı baştan savma bir biçimde toplarken dev pencerelerin çaprazında kalan berjere kendimi attım.

"Çayı önden getirmelerini söyler misin Liya," diye mırıldandım. "Şu Periler Orman'ındaki bitki özlerinden yapılan çaydan istiyorum ama..." İnsan diyarındakinden çok daha farklı olan bu çayı ilk içtiğim günden beri bağımlısı olmuştum. Sabah akşam durmadan içebilirdim. Mienas'ın bana kazandırdığı iki güzel şeyden birisi çayı diğeri şarabıydı. İkisinin de lezzeti daha önce hiç tatmadığım güzellikteydi.

Liya hafifçe diz kırıp kapıya yöneldi. Berjerden kalkıp terasa yönelmeden önce kapıya doğru baktım. O sırada Erin içeri girerken birbirlerine ölümcül bakışlar atmayı ihmal etmediler ve birbirlerini boğmasınlar diye göz kulak olmam gerekti. Tüm yorgunluğuma rağmen beni güldürmeyi başaran iki şapşala da göz devirerek terasa çıktım.

Kraliçeden ve kahrolası oğlundan tüm kalbimle nefret ediyor olabi-

lirdim ama Glander Krallığı'nı seviyordum. Bir gün bu sarayı ve krallığın topraklarını özleyeceğimi biliyordum. Gördüğüm kadarını ve göremediğim diğer yerlerini...

"Rena."

Erin'in sesiyle kolumu sırt kısmına koyup divanda yan dönerek terasın girişine baktım.

"Erin," dedim onunki kadar geniş bir gülümsemeyle. "Gel, günaydın."

"Günaydın." Elinde tuttuğu defter ve üzerinde karalanmış müsvedde kağıtları dikkatimi çekti.

"Onlar ne?" diye sordum merakla.

"Megas amca gönderdi," dediğinde şaşırdım. Büyükbabama tıpkı insan diyarındaki gibi seslenmesi garip gelmişti ve bunun da hüznü kalbime çöreklendi.

Aceleyle Erin'in elindekileri aldım. Defteri dizlerimin üzerine koyup kağıtlara göz atmaya koyuldum.

"Kütüphanede bulduğu bazı önemli bilgilermiş."

Önüme dönüp kağıtlardaki el yazılarında göz gezdirdim. Tümünü okuyamasam da içlerinden birinde element tılsımları yazıyordu, sihir antrenmanı sırasında kullanmak üzere defterin arasına sokuşturdum.

Diğer kâğıtta Saklı Diyar ve Eski Krallıklar hakkında aldığı notlar vardı. Karalama yöntemiyle de olsa çizdiği görseller, krallıklar ve bazı dikili taşları ilgimi çekmişti. İnsan diyarında en gelişmiş medeniyet olarak Atlantis bilinirdi fakat ayna ruhu Atlantis'in de ötesinde bir medeniyetten bahsetmişti. Böyle bir medeniyetin soyundan gelmenin gururu her gün kalbimdeki yerini çoğaltıyordu.

En alttaki kâğıtta da yeryüzünde yaşamış ilk tanrıça Gaia ve zamanın tanrısı Kaos'tan bahsediliyordu.

Daha sonra tümünü detaylıca okumak üzere defterin arasına sıkıştırıp Erin'e döndüm. Enfer'le eğitimlerinin nasıl geçtiğinden, diyardan ve güçlerimin yoksunluğundan bahsettik. Nihayet kahvaltımız hazır olduğunda görüntüsü ve kokusuyla başımı döndüren yiyeceklere bakarken midemden yırtıcı bir hayvan homurtusu yükseldi. Bu kadar aç olduğumu kahvaltıyı görene kadar fark etmemiştim.

İlk on dakika boyunca tek kelime bile konuşmadım. Bir yandan ka-

çıncı fincan olduğunu bilmediğim peri çayımdan içerken diğer yandan önüme geleni ağzıma tıkıştırarak karnımı doyurdum.

Doyumsuzluğum ürkütücü bir boyuta ulaştığında da geriye çekilip biraz nefeslenmek için kendime zaman tanıdım.

"Abarttın," dedi Erin yadırgayan bakışlarla.

"Abarttım," dedim dolu ağzımla konuşarak. "Ama ne yapayım günlerdir çok az uykuyla ve beslenmeyle hayatta kalmaya çalışıyorum. Vücudum iflas etti artık."

Ağzımdan masanın kenarına fırlayan ekmek kırıntısına iğrenir gibi bakarken "Kussaydın!" diye çemkirdiğinde kahkahalarıma engel olamadım ve neredeyse boğuluyordum.

Güçlükle yutabildiğim lokmaların ardından Erin'in omzuna sağlam bir yumruk indirerek "Aptal!" diyebildim. Gülüşlerim daha fazla konuşmama izin vermedi.

Dakikalar geçti, ağırlaşan midemi yatıştırmak için birkaç fincan daha peri çayından içtim. Uzun zamandır kahvaltıda bu kadar fazla vakit geçirmediğimi fark ettim. Korkunç günlerin ardından böyle bir şeye hem mental hem ruhsal açıdan ihtiyacım varmış oysa...

"Maysa'nın büyükbabama sarayda görev vermesi hiç iyi olmadı," diye tatsız bir konuyla sessizliği bozdum.

"Neden?" dedi Erin hayretle. "Ne güzel kraliçenin yakınında bir görev verildi. Zor da değil, danışmanlığını yapıyor."

"Maysa'nın en yakınında olması mı zor değil?" diye çıkıştım. "Asıl zor ve tehlikeli olan bu zaten... O kalpsizin yanında olmasından endişeleniyorum."

"Merak etme," diyerek çayından bir yudum aldı. "Bütün gün kütüphanede kitapları karıştırıyor. Maysa'yı görmüyor bile." Haklıydı ama yine de Maysa'nın hizmetinde olması en başından beri kulağa berbat bir fikir gibi geliyordu.

"Bugün biraz ağlak günümdeyim. Sürekli kendimi dibe çekecek, canımı sıkacak konuları düşünüp duruyorum." Kendi kendime göz devirerek fincanımdaki son yudumu içip geriye çekildim.

"Fazla yoruldun. Kaç kez ölümle burun buruna geldin, çok normal." Erin'i dinlerken ayağa kalktım. "Nereye?"

"Ayas'la konuşmam gerek," dedim tiksinerek.

"Ne konuda?"

"Sessizliği hoşuma gitmiyor. Kafasında ne tilkiler dönüyor öğreneceğim."

Erin nefesini bırakıp saçlarını karıştırarak ela gözlerini üzerime dikti.

"Evlilik meselesini Lord Aryen hâlâ bilmiyor, değil mi?" Yalnızca Erin'le paylaşmıştım bu sırrı. Ayas'ın teklifini kabul ettiğim için bana kızamamıştı bile çünkü mecbur kaldığımı biliyordu.

"Söyleyemem ki," diye fısıldadım.

Hoş fısıldamasam bile güçlerimi aldığımdan beri Aryen'in üzerimdeki koruma ve takip tılsımları kalktığı için beni duyamıyordu; ama yine de kapının ardında kimin ne yaptığını kimse bilemezdi.

"Ayas'ı anında öldürür ve biliyorsun ki bir lordu öldürürse lanetlenir."

"Saçma," dedi Erin öfkeyle. "Ayas denen kansızı öldürmek ödüllendirilmeyi hak ediyor. Hem öyle bir pislikten diyarı kurtarıp hem de lanetlenmek hiç adil değil."

"Ya da elinde kurban verebileceğin biri varsa buyur sen öldür," diye alay ettiğimde gülüşüm neşeden yoksun kalmıştı.

Saçlarımı sıkı bir topuzla derledikten sonra hiç makyaj yapmadan odadan çıkıp üst kata giden merdivenlerin yolunu tuttum. Erin ya da Liya'yı yanıma almamıştım çünkü Ayas'ın konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordum.

Üst katın temizliğiyle uğraşan peri ve cinlerin yanından sakince geçerken selamladılar beni. Herkes için hâlâ Megas Efendi'nin torunu Rena'ydım. Kim olduğumu bilmedikleri için saygıda kusur etmiyorlardı. Tabii Ayas çenesini tutamayıp kim olduğumu ifşa eder de herkes sırrımı öğrenirse o zaman nasıl yaklaşırlardı hiç bilmiyorum.

Muhafızlar, daha önce bir tartışma yaşadığımız için artık onlara bir şey dememe kalmadan koridorun başında beni görür görmez içlerinden biri odaya girip çabucak geldiğimi haber ediyordu.

Bu kez öyle olmadığı için muhafızların yanına varmadan kaşlarım çatıldı.

"Lord Ayas'a geldiğimi haber eder misiniz?" dedim bıkkınlıkla nefesimi bırakarak.

"Lordum odasında değil, Leydi Rena." Muhafız karşıya bakarak konuştu.

"Nerede?" Bir süredir odasından pek çıkmadığı için nerede olduğunu merak etmiştim.

"Kraliçeyle birlikte çıktılar."

Belli belirsiz başımı sallayarak muhafızların yanından ayrıldım. Maysa'yla nereye gittiklerini merak etmiştim fakat buna cevap vereceklerini hiç sanmıyordum. Bu yüzden de sorma gereği duymamıştım.

Hava çok güzeldi. Aryen'in dediği gibi kendi krallığımızı inşa etmeye başlayacaksak çok yakında buradaki yaşantıma veda etmem gerekecekti. Bahçeyle ve rengarenk, güzel çiçekleriyle vakit geçirmek istedim. Avluya vuran güneşin altında insanın içi sıcacık oluyordu. Renk renk çiçeklerin bahar kokusu mest ediciydi. Benim de buna ihtiyacım olduğundan soluğu bahçede aldım.

Avlunun karşısındaki yüksek sazlıkların arasında, kimseyle muhatap olmak zorunda kalmadığın gizli bir bank vardı. Doğrudan o banka yerleşip ayaklarımı uzattım ve söğüt ağacının gölgesinde zaman geçirdim.

Sazlıkların ön cephesindeki bahçe yolundan geçen bir grup muhafızın zırhlarından gelen metal seslerle irkildim. Bir yaz günü sıcağıyla esen rüzgâr öyle mayıştırmıştı ki bankın üstünde uyuyakalmıştım.

Ağacın banka uzanan dalından bir yaprak koparıp parmağıma dolayarak oyalanırken bahçenin güzelliğine dalıp gitmiştim. Huzur dolu sessizliği bıçak gibi kesen ayak seslerini duyunca dikkat kesilerek nefesimi tuttum. Kulağıma gelen sesler nerede olduklarını göremediğim Maysa ve Ayas'a aitti.

"Vilemar Köyü'nde hamile kalan periler olduğunu duydum," dedi Maysa. Öfkesi sesine yansımıştı. "Simav icabına bakmak için bu sabah yola çıktı ama Vilemar doğu kıyılarımızdaki köylerden biri ve Gökkuşağı Sarayı'na oldukça uzak. O ve en iyi adamları sarayda yokken asayişi sağlamak senin görevin."

Maysa'nın fısıltıları tokat gibi çarpıyordu zihnime. "Çok dikkatli olmalıyız Ayas. Kehanet ilerledikçe bozgunluklar artıyor. Ne kadar yansıtmamaya çalışsam da diyar çok zayıfladı, sihri tükeniyor."

"Ne zaman duracaksın?" Ayas'ın sesi de hiddetliydi. "Ne zaman bitireceksin bu saçmalığı? Diyardaki doğumların tümüne nasıl engel olabilirsin?"

"O kalbin taşıyıcısı her kimse ölmeli, anlamıyor musun? Ne hâlde olduğumuzu göremiyor musun?"

Aradığı kişi burnunun ucundaydı ve senin canını almak için Kristal Dağ'da küllerinden yeniden doğmuştu.

"Bu şekilde olmaz," diye karşı çıktı hiç beklemeden. "Böyle devam edemezsin, anne."

"Mienas için yapıyorum." Maysa'nın titreyen sesi, kendi söylediğine inanmadığını açıkça ele veriyordu.

"Krallıklardaki doğumlara bile bulaştığının farkındasın değil mi?" Ayas'ın söylediğiyle nefesimi bir kez daha tuttum. Köylerdeki bebeklere yaptığını krallıklardaki bebeklere de mi yapıyordu? Keybos, Orrenia?

"O mesele başka. Mironlar asil kan, hepimiz soylu lordlar ya da leydilerle evlenerek geleneğimizi sürdürürüz fakat Umar bu düzeni bozdu. Alelade bir köle parçasına âşık olup o peri kızından bir çocuk peydahladı."

Umar... Umar... Kimdi... Ah!

Ruh ve Toprak Sarayı lordu Rodas'ın en büyük oğluydu. Bahar şenlikleri için düzenlenen ziyafetlerden birinde görmüş, tanışmıştım Umar'la. Hatırladığım yüz öyle gençti ki bir bebeğinin olma ihtimali ilginç gelmişti.

Daha da ilginci Umar'ın bir çocuğu olmak üzereyken Maysa onu da mı öldürtmüştü?

"Herkes bebeğin ölü doğduğunu sanırken sen bir lordun bebeğini zehirledin, öldürdün." Ayas'ın suçlayıcı tavrı mide bulandırıcıydı. Sorun bir bebeğin öldürülmesi değildi onun için; krallığa ait bir bebeğin öldürülmesiydi.

"Kehanetin işaret ettiği herkesi öldürürüm Ayas," derken Maysa ayağını yere vurmuş gibi bir ses duymuştum. "Bir kraliçe, her şeyden ve herkesten önce diyarını düşünmeli. Ben de bunun için gereken her şeyi yapıyorum."

Ayas bir şeyler söylemeden önce derin bir solukla tıslad ama konuşmadı.

Duyduklarım korkunç olsa da birer hazine değerindeydi. Orrenia Krallığı ve Lord Umar bebeğini ölü doğdu olarak biliyordu demek. Diyarın yönetimini teslim edip toprakları birleştirecek kadar güvendikleri kraliçelerinin yaptığını öğrendiklerinde ne diyeceklerdi bakalım.

Lord Rodas'la bu durumu konuşursam savaş çıkaracak bir ateşi körüklemiş olurdum. Umar ya da Selen'le konuşmak daha iyi olabilirdi. Orrenia Krallığı'nı arkama alıp Maysa için hazırladığım planıma onların gücüyle devam edebilirdim.

Maysa ve Ayas'ın dakikalar süren tartışması sona erip avludan uzaklaştıklarında vakit kaybetmeden sarayın ana ahırına koştum. Seyis, atımı hazırlarken geçen dakikalar bir ömür gibi gelmişti. Birilerine yakalanmadan ve gizlice daha önce hiç gitmediğim Orrenia Krallığı'na gidip Umar'la görüşmeliydim.

Seyisin atımı getirmesiyle bir saniye bile kaybetmeden yola koyuldum. Beyaz atım hiç yavaşlamadan birkaç saat içinde beni Orrenia Krallığı'nın sınırlarına ulaştırmıştı. Yolun kalanında daha yavaş ve temkinli ilerlemeye dikkat ettim.

Rüzgâr ve Toprak Sarayı yeşilliklerin sarayıydı. Kahverengi moloz taşlardan yapılmış görkemli sarayı tek düzelikten kurtaran sarmaşıklar göğe uzanan kulelerin bedenlerine sarılmış, insanı büyüleyen bir çağrıyla sarayın hangi krallığa ait olduğunu imgelemişti.

Henüz saray kapısına varmadan bir köpek üzerime doğru koştuğunda atım korkuyla şahlanıp panikledi. Neredeyse beni üzerinden atacakken eyerine son anda tutunduğum için büyük bir kazadan kendimi kurtarmış oldum.

Köpek formundan çıkmasının ardından gelenin Lord Rodas'ın baş muhafızı Petra olduğunu anladım. O an aklıma güzeller güzeli Hera'm geldiğinde ağlamamak için yanaklarımı dişledim. Onun casusluk yapan bir peri çıktığına hâlâ inanamıyordum.

Petra, Simav ya da Enfer kadar huysuz olmadığı için Lord Umar'la görüşme isteğimi geri çevirmemiş, gizli bir buluşma ayarlayıp beni sarayın arka bahçesinden içeri alarak Umar'ın yanına götürmüştü.

Saray bahçesindeki hayvan çeşitliliği ve çokluğu harikalar diyarında gibi hissettiriyordu. Orrenia Krallığı'nın kılık değiştirme ve hayvanları hizmetkârları yapacak şekilde büyülü bir evcilleştirme yeteneklerinin olduğunu biliyordum. Aynı zamanda yakın dövüşte oldukça usta oldukları; diğerleriyle kıyaslandığında en iri vücutlara sahip olan krallığın onlar olması da tesadüf değildi.

Umar açık kahve tonlarındaki uzun bir tunik içine beyaz gömlek giymişti. Yine hazırladığımdan çok daha genç ve yakışıklı görünse de onu asıl şekli yapan koyu kahve iri gözleriydi.

"Leydi Rena." Zarif bir selamlama eşliğinde uzanıp elimi öpse de bu hareket karşımda. Bir iki güzel söz ve el öpüşlerine inanıp Ayas'a da bir zamanlar ne kadar iyi bir lord demişim. Başıma gelenlerden sonra diyardaki kimseye iyi sözümü kolayca yapıştıracak değildim.

"Lord Umar," dedim başımla bir onaylayarak. "Buraya çok acil ve izinsiz geldim çünkü sizinle konuşmam gereken önemli bir mesele var."

Umar'ın yüzündeki dalgalanma ve gerginlik doğrudan bana da yansıdı. Konuşan dudaklarını son bir kez yalayıp etrafımızı kontrol ettim. Yalnız olduğumuzu netleştirdikten sonra önüme dönüp bildiğim her şeyi anlatmaya başladım.

Toprağa gömdüğü anılarını yeniden gün yüzüne çıkarmayı hiç istemesem de buna mecburdum. Anne karnındayken bir zehirle ikisinin de hayatına son verilen bebeği ve âşık olduğu peri kızının intikam hırsı Umar'ın gözlerinde alev almıştı. Öfkesini yatıştırmak, planımı anlatıp benimle birlikte hareket etmesi için ikna etmekten çok daha uzun sürse de başarmıştım.

İstediğim olmuştu. Maysa için hazırladığım o muhteşem günde, Orrenia Krallığı'ndan Lord Umar, tüm desteğiyle arkamda olacaktı.

"Demek Simav yeni bahardaki refah için köylere yardım dağıtmaya gitti." Şarabımdan bir yudum alıp kadehi nezaketli görünmek için ağır ağır yerine koydum. Maysa ve Ayas'ın bu sabah bahçedeki konuşmalarını bildiğim hâlde söylediği yalana inanmış gibi davrandım. Herkesin gözünü bu şekilde boyadığına şüphem yoktu.

Maysa Orrenia Krallığı'nı, Aryen'i ve tanımadığım diğer lord ya da leydileri büyük ziyafetine davet etmişti. Bahar şenliği bitmiş olmasına rağmen böyle bir ziyafetin verilme nedenini bilmesem de Maysa'nın herkesi ayakta uyutmasına tahammül edemiyordum.

"Öyle," dedi Maysa da tüm zarafetiyle. Aman ne zarafet, o güzel yü-

yünün altındaki iblisi bilmesem bu melek hâllerine kanabilirdim. "Köylerde yaşayan halkın memnuniyeti hepimizin için çok önemli."

Halkın memnuniyetiymiş, peh. Soylarını kurutmuğu halkın...

Sahte bir gülümsemeyle başımı salladım, midem ancak bu kadarını kaldırabildi. Biraz daha Maysa'yla muhatap olursam üzerine atılıp tek bir tel kalmayana kadar saçlarını yolabilir, elindeki çatalı boğazına saplayabilirdim.

Yemek boyunca lordlardan, leydilerden genel sorunları ve topraklarındaki durumları dinledi Maysa. Zihnim de kulaklarım da konuşulanlara kapalıydı çünkü düşüncelerim yeterince gürültü yaptığından başka bir sese tüm algılarım kapanmıştı.

Maysa'nın sağ çaprazında büyükbabam, Aryen ve ben, sol çaprazında Ayas oturuyordu. Maysa'nın bozuk dölü lanet suratıyla tam karşımda kalıyordu. Sık sık bana baktığını yakaladım ve onun yüzünden açlıktan ölüyor olsam da tek kelime yiyemeden huzursuzca yemeğimle oyalanıp durdum.

Biraz üzüm, kuru meyvelerle açlığımı olabildiğince bastırdım. Önümdeki servis tabaklarında duran lezzetli yemekler, dumanı üstünde tüten çeşitli etler, haşlanmış sebzelerin kokusu burnuma doldukça midem kasılıyordu.

Umar'la konuştuklarımız kafamı kurcalıyordu. Doğrusu ona güvendiğim için tedirgindim. Orrenia Krallığı, Maysa'ya yaranmak için insan diyarına casus göndermişti. Bunu yapan Rodas olsa da Umar onun oğluydu ve nasıl biri olduğunu ancak tanrı bilirdi.

Diğerleri yemeklerin yanında ağır ağır içerken ben şarabı hızlıca içtiğimden midemin yandığını hissediyordum. Daha bir saat olmuştu ziyafet başlayalı. Bu kadar hızlı içmem doğru değildi.

Kadehi bırakıp geriye yaslandığımda Aryen diziyle bacağımı okşadı. Göz ucuyla ona bakarken belli belirsiz bir tebessümle dizini ittim. Dizimi okşayarak yukarı kayan eli kucağımdaki elimi tutunca irkildim. Kimsenin göreceğinden değil ama yüzümden anlaşılmasından korkmuştum.

Kadehime sarılıp yenilenen şarabımın yarısını hızlıca içtikten sonra göz ucuyla hâlâ bana bakan Aryen'e bakıp gülümsedim. Diğerleri diyarın dertleriyle o kadar ilgiliydi ki bizi görecek hâlde değillerdi.

Bugün Aryen için hazırlanmıştım. Tüm vücudumu saran göz alıcı kırmızı bir elbise yerlere kadar uzanıyordu. Belimi incecik gösteren korseyle birlikte elbisenin omuz ve sırt dekoltesini öne çıkarmak için Liya'dan saçlarımı sıkı bir topuz yapmasını istemiştim.

Aryen'i yemek boyunca gözlerini alamayıp her fırsatta bana bakarken yakalamıştım ama bana bakan tek kişi o değildi. Önüme döndüğümde Ayas'ın gözlerini dikmiş bize baktığını görünce korkuyla nefesimi tuttum.

Ayas'ın gözlerinde yanan ateşin sıcaklığı yüzüme vurunca elimi aceleyle çekip kucağıma koydum. Aryen, Ayas'ın yaptıklarını bilmediği için neden böyle bir tepki verdiğimi anlamamıştı.

Ayas hesap sorar gibi başını salladığında sinirlerim bozuldu. Bir süredir koruduğu sessizliği yeterince gererken bir de Aryen'le kaçamak gülüşlerimizi yakalamıştı. Sırrımı bildiği yetmezmiş gibi....

Gözlerini üzerimden çekip minik, mavi ışıltılı bir perinin doldurduğu kadehini eline alarak ayağa kalktı.

"Kraliçem," diyerek Maysa'ya nezaketli bir gülüş gönderdi önce. "Lordlarım, leydilerim." Masadaki diğer konukları da başıyla selamlayıp sessizliğe davet ettikten sonra yönünü bana döndü. Neler döndüğünü anlamıyordum ama kalbimin gürültüsü Ayas'ın sesini bastırmadan dilinin altındaki baklayı çıkarsa iyi olurdu.

Gözlerimin içine bakarken harelerinde yanıp sönen şeytani bir parıltı kanımı dondurdu. Soluğum kesiliyor, kalbim boğazımda atıyordu.

"Kraliçe Maysa'ya böyle güzel bir akşamda hepimizi bir araya getirdiği için teşekkürlerimi sunuyor ve bu güzel daveti bir haberle taçlandırmak istiyorum." Kadehini göğsüne doğru kaldırıp çarpık bir gülüşle üzerimde asılı kalan gözlerini kıstı.

Kadehiyle birlikte masanın etrafını dolaştığında şaşkınlığım artık gizleyemeyeceğim kadar fazlaydı. Herkes aynı ifadeyle Ayas'ı izliyor ve ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Uzun ziyafet masasını dolaşıp yanıma geldiğinde omzumun üstünden Aryen'e baktım. Çenesi kasılmış, gerginliği gözlerine yansımıştı. En ufak bir hareketinde Ayas'ın üzerine atlayacak yırtıcı bir hayvan gibiydi.

"Leydim." Sandalyemden kalkmam için bana doğru uzattığı eline boş boş baktım sadece. "İzin verir misiniz?" Seni oyuncu, düzenbaz, pislik! Tırnaklarımı yüzüne geçirmek istiyordum.

Önce Aryen'e baktım. Hemen sonra diğerlerinin bakışları altında ezildiğim için ayağa kalkmak zorunda kaldım. Sandalyemi bacaklarımla geriye itip kenara çıktığımda Ayas'la yan yana duruyorduk ve sadece kusmak istiyordum.

"Geçtiğimiz ay Leydi Rena'yla birlikte bir karar aldık ve bunu kimseyle paylaşamadık."

Hayır, hayır, hayır... Yapma bunu, yalvarırım.

"Doğru zamanı kolladık belki de bilmiyorum. Fakat böyle bir akşamda tüm diyara duyurmak istedik." Sahte bir gülümsemeyle bana baktığında elimi elinden kurtardım ve sandalyenin kenarından tutundum. Bayılmak üzereydim. Dünya ayaklarımın altından çekiliyor, her şey birbirine girip netliğini kaybediyordu.

Kahretsin, her şeyi mahvedecekti ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Eğer başta Kraliçem, annem ve sonrasında Aynalar Kenti'nin eski efendisi Megas Efendi de kararımızı onaylarsa..." Ayas arsızca uzanıp yeniden elimi tuttu. "Rena bundan sonra leydim, eşim ve günü geldiğinde kraliçem olacak."

Kulaklarımı sağır eden bu uğultular kalabalığın tepkisi miydi yoksa kalbimin göğüs kafesimde tepinmesi mi?

Sesler neden netliğini yitirmişti?

Aryen'in kokusu benden çok uzaklardaydı şimdi. Onun benden gidişini hissedebiliyordum. Zihnindeki puslu ayazın soğuğu beni gafil avlamış, kalbindeki depremlerin enkazı benim üzerime çökmüştü.

Maysa'nın evlilik kararını onayladığını işittim zar zor. Kalabalığın Ayas ve benim şerefime kaldırdığı kadehlerin tokuşturma sesleri çınladı tüm salonda.

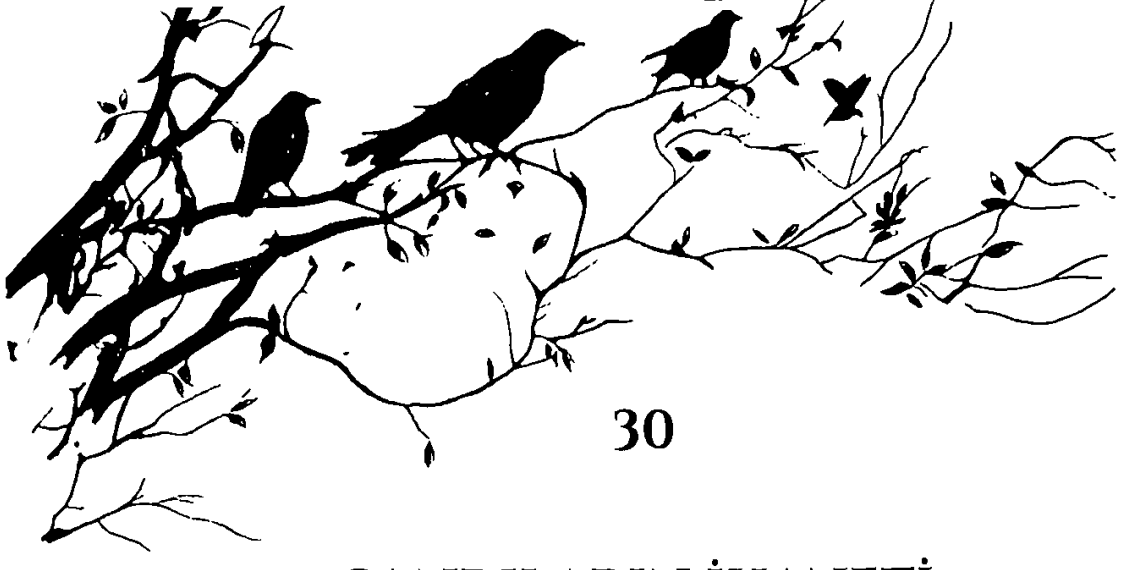
Akrep ve yelkovanın öldürdüğü her dakikanın cesedi zihnime yığılırken Aryen'in kısa süre sonra büyük salonu terk edip gitmesi... Peşinden gitmek, yalvarmak ve her şeyi anlatmak istedim ama dikkatleri üzerime çekerim korkusu o lanet olası masaya çiviledi beni.

Gitmeden önce gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı hiç silinmedi zihnimden. Bedenim yaşamaya devam etti ama ruhum Aryen'in gözlerinde yanan o alevlerin arasında can verdi o gece.

Bana aşkla bakan gözleri... Tenimi, ruhumu ısıtan sıcacık dudakları, ismimi en güzel melodiymiş gibi şakıyan sesi, sarayların en güzeli olan yüce kalbini kaybetmiştim. Aryen'in güveni, aşkı, sadakati yerle bir olmuştu ziyafetin ortasında.

Yıkılan ve yozlaşan tek şey krallığı değildi artık. Kalbi ve duyguları da bu geceyle birlikte yozlaşıp, karanlığa tutsak olmuştu.

Kâbus Lordu'nu sonsuza dek kaybetmiştim.

30

SANRILARIN İHANETİ

Tam yirmi dokuz gün oldu Aryen benden gideli... Kâbus Lordu'ndan haber almadan geçirdiğim koca bir ay. Çaresizlik örümcek ağı misali dört yanımı sararken kaderime boyun eğdim.

Büyük gün gelip çatmıştı. Sonun başlangıcı olacaktı bugün. Yaşamak ve ölmek... Yok olmak ya da hayatta kalmak... Sevilmek ve nefret edilmek... Her şeyin anlamını yitireceği günün sabahındaydık.

Bugün diyarın göreceği en görkemli düğün olacaktı. Ayas ve benim düğünüm. Kaderleri baştan yazılacak, diyarın dengesini değiştirecek düğüne yalnızca birkaç saat kalmıştı.

Her şey yitip gitmişti avuçlarımdan. Düşünceler sus pus olmuş, hırçın dalgalarla göğsümü döven duygularım bataklık gibi benliğimi dibine çekmişti.

Bir ölüden farksız geçirdiğim günlerim geceye, gecelerse kâbusa dönüşmüştü. Uykuya dalmak istediğim her anımda soluğumu kesen bir hançer gibi gırtlağıma yaslanmıştı. Kaç gecenin sabahını görüp de yorgunluktan koltuk tepelerinde bayıldığımı bile saymayı bırakmıştım artık.

Yine o berbat günlerde olduğu gibi pencerelerin önündeki dinlenme köşeme çekilmiştim. Dirseğimi koltuğun kenarına dayamış uzaklardaki Bambu Ormanı ve gökyüzünün cıvıltılı ferahlığını seyrediyordum. Bir nebze dahi olsa huzur beklediğim manzara bile yüreğime ağırlık yapıyordu.

"Leydim."

Liya'nın sesiyle daldığım yerden çıktım ama hiç oralı olmadım. Büyük ölçüde saç ve makyajım tamamlanmıştı. Sadece son rötuşlar için

gelinlik provasına bekliyorlardı ama ben bir saati aşkın süredir bomboş pencerenin önünde oturuyordum.

"Leydim." Liya çekingen bir şekilde seslendiğinden sesi net değildi. "Leydi Rena?"

Dönüp bakmıyordum. Bir peri ve cin grubuyla birlikte odanın ortasında hazırlıkları tamamlamak için beni bekliyorlardı. Dışarıdan gelen koşuşturmalar, müzik sesleri ve şenliğe katılan halkın gürültüsüne lanet okuyordum.

Saray kapıları halka açılmış, diğer krallıklar, bölgeler ve köylerdeki kim varsa Gökkuşağı Sarayı'na akın etmişti. Hepsine de benim isteğim üzerine birer davetiye ulaştırıldığından şimdi Glander topraklarında belki de tarihin en büyük kalabalığı vardı.

Mienas'ın en muhteşem ve görkemli düğününe uzak diyarlardaki bir periden, yakın civarlardaki cinlere ya da ormanlarda yaşayan yoksul bir periden, yatağından çıkamayacak hâldeki yaşlılara kadar herkesin gelmesini özellikle buyurmuştum. Hepsinin şahit olmasını istediğim bir gündü bugün.

Benim düğünüm...

Lord Ayas'ın eşi... Leydi Rena'nın masal gibi geçecek düğünü... *Kanlı bir masal.* Bugünden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

"Rena." Liya yanıma oturup dizimin üstünde duran elimi tuttuğunda iç çekerek önüme döndüm. Liya'nın şefkatli bakışları beni okşadığında güçlükle yutkunarak boğazımdaki canımı yakan düğümlerden kurtulmak istedim. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Hazırlığım için gelen hizmetli grubuna duyurmamak için fısıldadığı kelimeler kalbime ok gibi saplandı.

Başımı eğdim öylece. Aryen'i o kadar çok özlemiştim ve ona bağlı, ona ait olan kalbim öyle acı çekiyordu ki ağzımdan çıkacak en ufak bir kelime birçok şeyin felaketi olabilirdi.

Sustum. Avazım çıkana kadar, ruhum sancıyana, kalbim patlayana kadar sustum ve anlatamadıklarımda boğuldum.

Elimi Liya'nın elinden kurtarıp geriye çekildim. Duruşumu dikleştirerek koltuktan doğrulduğumda benimle birlikte geriye çekildi.

"Her şey hazır mı?" diye sordum düz bir şekilde. "Düğüne çok az kaldı. Hızlı olmalıyız." Kocaman bir gülüşle ayağa kalktım.

Liya'nın sahte mutluluğuma inanmadığını alenen belli eden bakışlarına maruz kalsam da umursamadan kendimi paravanın arkasına attım. Herkes peri masallarına yaraşır gelinliğimi giymem için bekliyordu.

İlerleyen saatlerde olacakları hayal edemiyordum. Günün sonunda diyarın hâlini düşünemiyor, halkın şahit olacakları karşısında tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Ancak her şeyin sonunda benden geriye ne kalacak ya da ben diye bir şey olacak mı emin değildim. Basit bir denklem üzerine kurulu kader çarkı döndüğünde kaç kişi yarın sabahı göremeyecekti, kim bilir.

Belki de hiçbir şey tasarladığım gibi olmayacaktı ve bu düğün sadece benim sonum olacaktı; ki yaşanması en muhtemel olasılık buymuş gibi görünüyordu.

Peri tozlarıyla ışıldıyordu gelinliğin beyaz kumaşı. Sihirli parmakların eseri olduğu her hâlinden belliydi. İnsanı büyüleyen bir parıltısı, sonsuz mutluluğa açılan masalsı bir hayatın kostümüydü bu gelinlik.

Benimse son nefesimde üzerimde hatırlanacak kıyafetim olacaktı. Kendi düğününde ölmek... Ne şairane bir son ama!

Ayas'la düğünümüz tarihin sayfalarına kazınacaktı ve bundan yüzyıllar sonra bile benim de ismim yaşayacaktı. Kimisi için bir hain olarak anılacaktım; kimisi de diyarı kurtaran leydi olarak bahsedecekti adımdan.

Ne varis ne elementlerin ışığı ne leydi... Bugün yalnızca Ölüm Getiren diyeceklerdi bana. Bugün, bu avluda herkes için ölüm kol gezecekti.

Giyinirken başını alıp giden düşüncelerimden sıyrılıp gelinliğe odaklandım. Omuzlarımı tamamen açık bırakan bir modeldi. Tamamı transparan olan göğüs kısımları elmas gibi parlayan taşlarla çok zarif bir şekilde işlenmişti. V şeklinde göbeğe kadar dekolte veren gelinlik fazlasıyla iddialıydı.

Gelinliğin alt kısmı da dize kadar sıkıca kavrayan kumaşıyla vücudumu sergiliyor; aşağısı tül olarak uzunca devam ediyordu. Eteklerindeki işlemeleri ve gelinliğin bütününü detaylıca görebilmek için hızlıca paravanın arkasından çıktım.

Liya'nın hayranlık dolu bakışlarıyla karşılaştığımda yüzümde buruk bir tebessümle baktım.

"Çok güzel oldunuz." Başını iki yana salladı. "Peri kızı gibi..."

Başımı aşağı yukarı sallayarak teşekkür ettim.

Aynanın karşısına geçtiğimde mütevazı olamayacağım kadar güzel olduğumu görünce dakikalarca yansımamı inceledim. Başka hiçbir şeye gerek kalmamıştı. İstediğim zarafet buydu. İnsanların aklında kalmak için bırakacağım son izin bir gelinlik olması ilginç bir tesadüftü.

Saçlarımın topuz yapılmasını istiyordum fakat aynada saçlarımı açık hâliyle de sevmiştim. Kararsızlıkla geçen dakikalar boyunca kendimi izlemeye devam ettim. Odamın kapısı yavaşça açıldığında içeri giren kişiyi aynadan gördüm.

Enfer gelmişti.

Şık bir siyah tunik giymişti. İçine giydikleri de tuniği gibi siyahtı ve saçlarını dağınık bırakmıştı.

"Enfer," dedim kocaman bir gülümsemeyle. Aryen'in ne durumda olduğunu biliyordur ümidiyle koşarak yanına gittim. "Hoş geldin." Onu da uzun zamandır görmediğimi fark edince keyfim tuzla buz oldu. Sadece geçen hafta ayaküstü birkaç dakikalığına konuşma şansım olmuş, sohbet etmek yerine benim için bir şey yapmasını istemiştim.

"Selam." Mesafeli bir tavırla konuştu. Çoğunlukla yüzüme bakmıyordu bile. Aryen'e yaptıklarım yüzündendi. Ayas'la evlendiğim için Enfer de benden nefret ediyordu.

"Senden istediğim şeyi yaptın mı?" diye sordum doğrudan konuya girerek. "Lord Aryen'e düğün davetimi ilettin mi?" Gözleri öfkeyle parıldadı. "Bugün gelecek mi?" Aryen'in de düğünümde olmasını istiyordum. Herkesten çok o görmeliydi beni.

"Bilmiyorum," dedi başını sallayıp. "Lordum bir haftadır hiçbir yerde yok." Bu durumdan beni sorumlu tuttuğu için öfkeyle kaşlarını çattı.

"Olsun," dedim arkamı dönüp gözlerimi havaya dikerek. "Gelmese de izler. Çünkü..." Devam edecek gücüm kalmadı ama güçlükle de olsa cümlemi tamamladım. "O beni hep izlerdi."

Aryen'in hapsolduğu süre boyunca beni izlediği itirafı beynimde yankılandığında ağlamamak için gelinliği inceliyor gibi göründüm ama gözyaşlarımın firar etmesi an meselesiydi.

Enfer'in sessizliği boğucu bir ağırlıkla odaya çökünce aynadan gözlerim onunla buluştu.

"Peki ya sen?" diye sordum çatallanan sesimle. "Sen kalacak mısın?"

"Buralardayım," dedi ellerini iki yana açıp omuz silkip. "Merak etme."

Yanına ulaştım. Elimle omzunu sıvazlarken "İyi ki geldin," dedim içten bir gülümsemeyle. Aryen'le krallığımızı kursaydık eğer Enfer de benim halkımdan olacaktı. Erin, Enfer, Suray ve bebeği, Sonya, belki Liya...

Hepsi bir hayalden de uzaktı şimdi. Düşleyemeyeceğim kadar uzaklarda... Tıpkı Aryen gibi.

"Kutsal Ruh tören için gelmek üzere leydim." Liya'nın sesiyle gözlerimi Enfer'den, daha doğrusu daldığım düş kuyusundan çekip gerçekliğe döndüm.

Başımla onaylayarak son dokunuşlar için terzi cinlerin arasına gidip gelinliğimi toparlamalarına müsaade ettim. Cinler ellerindeki aletlerle bel kısmına, tül kısımlarına ve sırta minik eklemelerle gelinliği son hâline getirmeleri on dakikayı geçmedi.

Kapı birden büyük bir gürültüyle açıldığında odada bulunan herkes korkulu gözlerle kapıya yöneldi. Çığlıklar birbirini bastırdı ve en nihayetinde Erin'in iri iri açılmış şaşkın gözleri bizi buldu.

"Erin?"

Nefes nefese kaldığından yanıma varana kadar konuşamadı bile.

"Ne bu hâlin?"

Biraz daha soluklandıktan sonra vakit kaybetmek istemediğinden elini göğsüne bastırarak yanıtladı.

"O..." dedi güçlükle. "Geldi... geldi."

"Kim?" Kalbim boğazımda atıyordu. "Aryen mi?"

Erin çabucak başını salladığında dizlerimin bağı çözüldü. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki olduğum yere yığılıp sevinçten ağlamak istiyordum. Benim için değil; benden nefret etmek için geldiğini biliyordum. Gelinliğin içinde gördüğünde tiksinir gibi bakacağını da... Sonsuza dek onu kaybetmeden önce vedalaşmaya gelmişti uzaktan uzağa.

İstemsizce kaşlarım çatıldı. Beni bir kez olsun dinlemeyişine, kendimi açıklamama izin vermeyişine kırgındım ama özlemiştim de. Kalbimdeki bu his tufan yaratabilecek kadar güçlüydü.

"Bitti mi?" diyerek Liya'ya döndüm heyecanla. "Çıkabilir miyiz artık?"

"Bir şey daha," dedi Erin çekingen bir tavırla.

"Ne oldu?" Heyecanımın yerini tedirginlik alınca kaşlarım çatıldı.

"Yaklaşık yarım saat önce Işık Yolu Karargâhı'na baskın yapılmış. Çok sayıda Glander askerinin can verdiği söyleniyor." Kulağıma kadar eğilip fısıltıyla konuştu. "Maysa çok öfkeli. Hemen saray birliklerinden destek gönderilmesini istedi ama panik yaratmamak için de saldırı herkesten gizleniyor."

Lord Umar harekete geçmişti demek... Güzel.

Haberim yokmuş gibi davranarak iç çektim. "Nasıl?" Şaşkınlıkla kaşlarım yukarı kaydı. "Ne saldırısı? Kim yapmış?"

"Orasını kimse bilmiyor işte." Omzunun üstünden saray çalışanlarını yokladı. "Sadece her zamankinden çok daha büyük bir saldırı olduğunu duydum. Binlercesi yok edilmiş."

Zafer gülüşünü takınmak için çok erkendi ama kendime engel olamıyordum. Her şey istediğim gibi başlamıştı. Umar'ın karargâha saldırısıyla dikkatleri başka yöne çekmiş, aynı zamanda sarayın en güçlü savunma ayağını yok etmiştim.

"Ve..."

"Yine ne oldu?" Benim düzenlediğim bir saldırı olsa da korkularımı bastıramıyordum.

"Simav görev için uzak diyarlardaki köylere gittiğinden Maysa, saldırıya müdahale etmesi için saray birliğinin başında Megas amcayı göndermiş."

Başımdan aşağı akan kaynar suların hepsi iyi düşüncelerimi yakıp yok ederken geriye yalnızca korku ve kâbuslarımı bıraktı. En büyük korkularım zehir olup kalbime aktı. Kaybetme korkusu... Bu saldırının arkasında ben vardım ve benim yüzümden büyükbabam zarar görebilirdi.

Korkular beni besledi.

"Çıkalım artık," dedim telaşlı bir şekilde. Bir an önce Ayas'la törenimiz gerçekleşmeliydi.

Liya her şeyden habersiz yanıma koşup elindeki parfümü baştan aşağı boca etti. Odanın tamamı ben kokuyordu artık.

"Çok güzelsiniz," dedi hayranlığını gizlemeden. "Diyarın görüp göreceği en güzel leydi oldunuz." Bir adım geriye çekilip etekleri yere kadar değecek kadar eğilerek reverans yaptı. Sonra diğerleri... Erin ve Enfer de buna dahil.

Diz çöken periler ve cinlerin arasından geçip giderken her biri doğrulup peşimden yürümeye başladı. Nedimem olarak hemen yanımda yürüyordu Liya. Birkaç adım arkamda Erin'le Enfer... Gelin alayının ardında onlarca peri neşeyle cıvıldıyor, kıkır kıkır gülüşerek peşimdeki kalabalığa renk katıyorlardı.

Odadan çıkarken bir avuçtuk. Koridorlarda peşime çok daha fazlası takıldığından saray avlusuna indiğimizde diyarın halkını büyük bir gelin alayı karşıladı. Perilerin havalara saçtığı sihirli ışık topları, kuş cıvıltıları, yükselen müzikler ve alkışlar... Her şey istediğim gibi görkemli, kusursuzdu. Yoksul ya da soylu demeden herkesin keyfinin yerinde olduğunu görebiliyordum.

Herkes, her şeyden habersiz mutluydu.

Benim dışımda.

Bugün büyük gün Rena. Kaderleri baştan yazacaksın, kalem senin elinde.

Kaderler ve kederler... Kadere inananlar ve inandığını baştan yazanlar... Yazılanlar ve kalemi kırılanlar... Bugün kalem benim elimde, mürekkepse damarlarımda akıyordu. Diyarın ve kendimin kaderini kanımla yazmam pahasına usul usul ilerledim, onlarca adım ötede beni bekleyen lorduma, Ayas'a doğru.

Bir elini göğsünün tam altına koymuş, törenin gerçekleşeceği yüksek platformun üzerinde tapılası bir heykel gibi duruyordu. Bembeyaz tuniği altın yaldızlarla bezenmiş, güneş kadar sarı ve parlak saçlarını kusursuzca taramıştı. Çok uzakta olmasına rağmen yakışıklı yüzünde masmavi birer inci gibi parlayan gözleri beni buldu. Dudaklarında vakur bir gülüş belirdi. Hah, ne vakur ama! Soylu bir lord gibi beni bekliyordu soysuz!

Kutsal Ruh da diğer tarafta, dört azizeyle beklemekteydi. Tören için yerlerini almışlardı. Kader çarkının dönmesi için eksik olan tek şey benim oraya ulaşmamdı.

Doğrudan karşıya bakmak için kendimle verdiğim savaşı kaybettim. Gözlerim kalabalığın içinde Aryen'i arıyordu. Bir kez olsun görmek istiyordum, benden sonsuza dek nefret etmeden önceki yüzünü.

Bana son kez şefkatle bakmasını ya da aşkla... Hiçbir duyguya ev sahipliği yapmasa da olurdu ama bir kez olsun gözlerinin gözlerime

dokunmasına ihtiyacım vardı. Belki de attığım her adım beni sonuma doğru taşıyordu. Bu yüzden onunla vedalaşmayı gerçekten istiyordum.

Soluklarım daha da derinleşti ve hızlandı. Titreyen vücudumu kontrol edememekten korkuyordum. Başaramamaktan ya da kaybetmekten... Ölümün sıcak nefesi ensemi kavuruyordu.

Platforma birkaç adım kala sol tarafa bir bakış attım. Kalabalığın ilerisinde karanlığın efendisini gördüm. Düş ve Kâbus Sarayı lordunu, düş kırıklığımı... Aryen'i gördüğüm an vücudumdaki gözeneklerin açıldığını hissettim. Bir ürpertiyle sarsılan vücudumdaki tüylerin hepsi şahlandı.

Benimle birlikte gelin alayı da durmak zorunda kalınca bütün gözler üstüme çevrildi.

Ben Aryen'e bakıyordum, tüm diyar bana... Yutkundum.

Koşarak yanına gidip her şeyi anlatmak istesem de bu isteğimi çiğneyip geçtim. Önüme dönerken duruşum çok daha dik, gülüşüm kirliydi. Sahiden Ayas'la mutluluğa doğru adımlıyormuş gibi görünmek için en gerçekçi gülümsememle kalabalığı selamlayarak tören alanının basamaklarını ağır ağır tırmandım.

Yedi basamakla çıktığım tören alanı daire şeklindeydi. Uzaktan göründüğünden çok daha genişti. Doğrudan Ayas'ın yanındaki yerimi aldığımda elimden tuttu hemen. Bir ayağını arkaya atıp hafifçe eğilerek parmaklarımın üzerine dudaklarını bastırırken kusacağımı hissettim. Oynadığım rol her geçen saniye ağırlaşıyor, gelinlik zehirli bir kaftan gibi tenimi yakıyordu.

Saray kapısına varan avlu yolunun başında Maysa ve hizmetlileri göründüğünde tören çanları çalmaya başladı. Tören alanına doğru yürürken diyar halkı onu coşkuyla karşıladı. Onlarca minnet ve hayranlık naraları atan halkın gerçeklikten ne kadar uzak, gözlerinin yaşananlara karşı nasıl da kör olduğunu bilmek ruhumu yoruyordu.

Krallığın en büyük karargâhı yok edilmişti ama o hâlâ burada boy gösterme peşindeydi. Yüzündeki mutluluk öyle gerçek görünüyordu ki kimse bir aksilik olduğunu anlamazdı bile. Bu kadın şeytanın ta kendisiydi.

Platformun yanında kraliçe için hazırlanmış ihtişamlı tahtına yerleşmeden önce dönüp son kez tüm davetlileri selamlayınca daha büyük

bir coşkuyla karşılık aldı. Saçları dalgalar hâlinde beline kadar uzanırken güneş sarısı saçlarının üzerinde parlayan tacı göz kamaştırıyordu.

Tahtın önünde masadan kadehini alıp bir ışık gibi süzülerek öne çıktı. Zarif boynunu iyice kaldırıp omuzlarını geriye atarak tören başlamadan önce konuşmasını yaptı.

"Lordlarım, leydilerim ve sevgili halkım... Mienas'ın kalbi ve ışığı olan sarayıma hepiniz hoş geldiniz!"

Hep bir ağızdan coşkuyla selamlandı Maysa.

"Bugün bildiğiniz üzere Glander Krallığı'nın lordu, gözdesi, diyarın benden sonraki sahibi, oğlum Ayas'la; Aynalar Kenti'ne büyük hizmetleri olmuş, eski dostum Megas Efendi'nin çok kıymetli torunu Rena'nın düğünü için buradasınız."

Kadehler, Ayas ve benim şerefime kalkmaya hazırlandı.

"Biraz sonra Kutsal Ruh ikisinin ruhlarını kutsayacak ve bugünden itibaren Rena, Glander Krallığı'nın leydisi, müstakbel kraliçesi olarak Lord Ayas'la hayatlarını birleştirecek."

Mideme yumruk gibi inen sözler... Acıyla kıvranmamak için tüm gayretimle kendimi zorluyordum.

Maysa lafı kısa kesip kadehini havaya kaldırdığında "Lord Ayas'a!" diye bağırdı. Halkta onunla birlikte kadehini kaldırıp Ayas'ın adını haykırdı. "Leydi Rena'ya!" Maysa'nın sesi saray duvarlarına kadar yankılandı ve ardından halk bu kez benim ismimi haykırdı.

Kadehlerdeki içkiler dudaklara çarptığında oluşan sessizlik bu düğünle birlikte kopacak kıyametin ilk alametiydi.

"Düğünümüz başlıyor karıcığım." Ayas kulağıma eğilip fısıldadı. Tam o an suratının ortasına sağlam bir yumruk indirme güdüsüyle coşan kalbimi güçlükle bastırabildim. Bilerek yaptığını biliyordum ama onun oyununa gelecek değildim.

Maysa yerine otururken Kutsal Ruh bir adım öne çıktı. Koyu yeşil gözlerine teninin beyazlığı vuran orta yaşlı bir adamdı. Azizelerle birlikte Ayas'la karşımıza geçti.

"Öne çıkın kutsal ışığın çocukları. Tanrıların ışığı ruhlarınızı aydınlatırken kalpleriniz birbirine teslim olacak. Bugün yeni bir gün, bugün yüce bir gün, bugün güneşin sizin için doğduğu kutlu bir gün..."

Bizimle konuştuğunu sanıyordum ama öyle değilmiş. Bir çeşit tören konuşması gibi mırıldanıyordu.

"Işığa doğru yürü genç kadın... Işığa doğru yürü genç adam... Işığa doğru yürüyün siz yüce aşıklar..."

Azizelerin şarkısı kulaklarımda uğuldarken törenin bir an önce bitmesi için yalvaracaktım neredeyse.

"Tanrılar ışığını bahşetti... Tanrılar ışığını bahşetti..."

Lütfen, susun artık.

"Güneş doğduğunda ufkun rengi kızıla boyandı; soldu gece, soldu gün..."

Azizeler senkronize şekilde sağa sola sallanarak ruh eşliği şarkılarını söylemeye devam ettiler. Kelimelerin çoğu kulağıma ulaşmadan havaya karışıyordu çünkü bir çınlama sesi beynimi uyuşturuyordu.

"Ruhlar baktı birbirine.

Ruhlar sevdi birbirini.

Ruhlar dize geldi.

Ruhlar bir çatıda birleşti."

Azizelerin sesi yükseldikçe sessizliğin ağırlığı ölüm gibi üzerime çöktü. Kutsal Ruh bir yandan dua ediyor, azizeler ilahilerini seslendiriyordu.

Kutsal Ruh, Ayas'ı kolundan tutup tam karşıma getirdiğinde birbirimizin gözlerinin içine bakmamızı ve el ele tutuşmamızı buyurdu.

Birleşme ritüelinin sonlarına yaklaşıyorduk. Yarım saati aşkın süredir tekrarlanan kelimeler, kutsanan cümleler ve edilen yeminler... Ayas'ın gözlerinde diyarın kıyametini izledim.

Yıkılışı ve yeniden doğuşu...

Zamanın çağrısını ve aynalar çağının yükselişini...

Gökkuşağı Sarayı'nın çöküşü ve Mienas'ın baştan yazılacak kaderini...

Hepsi bir film şeridi gibi okyanus mavisi gözlerinden ağır ağır geçti. Her geçen saniye kalbimin çarpıntısı beynimi zorluyor, zihnimde depremler oluşturuyordu. Onların felaketi olmadan kendi enkazımda can vermekten korkuyordum.

Derin nefes... al ve ver. Dayan Rena.

"Lord, leydisini öptüğünde ruhları birbirini tanıyacak." Kutsal Ruh'un son sözleriydi bunlar.

Omzumun üstünden arkaya doğru baktığımda Aryen'in biraz önce durduğu yerde derin bir boşluk gördüm. Gitmişti. Sonsuza dek... Hafızasında kalacak son görüntüye şahitlik edip gitmişti.

Önüme döndüğümde gözlerimin içine bakan Ayas'ın gülüşünden iğrendim. Onu öpmek zorunda olduğum için gözlerimi sıkıca yumdum. Şeytanın zafer dolu ifadesinin yansıdığı yüzünü görmeye tahammül edemiyordum.

Kafamın içindeki kargaşa bir tufana dönüşüyordu. Zihnimin gürültüsü bastıramayacağım kadar yoğunlaşırken azizelerin şarkısı susmuş, kutsal ruhun duası tamamlanmıştı.

Ayas ellerimi daha sıkı tutarak öne doğru uzandı. Gözlerimi açmamak için kendimle adeta savaştım. Nefesimi bile tutmuştum. Onun dudakları bana dokunacağı için deliriyordum fakat planım için onun leydisi olmaya mecburdum.

Dudakları benimkilere örtündüğünde bir elektrik akımına kapılmış gibi titredim. Dili davetkar bir arzuyla dudaklarımı yoklasa da ona karşılık vermeden durdum öylece.

Ayas öpmeye devam etti, dudakları zehirli ve dikenliydi.

Saniyeler sürdü öpüşmemiz. Işık büyüdükçe büyüdü. Bulutsuz gökyüzünü kaplayan güneşe meydan okuyan ışık ikimizin tepesinde patlayıp tüm davetlilerin üzerine ışık saçan bir duman olup uçuşurken biraz önceki uğultunun yerini çığlıklar aldı.

Şaşkınlıkla dolu fısıltılara eşlik eden kargaşa tamamlanmış, törenin son noktası oldu.

Herkes gibi gürültünün geldiği yöne doğru döndüğümde saray kapılarından girenlerin gerçekliğini sorgulayarak öne çıktım.

Davetlilerin arasından geçen, biraz önce yürüdüğüm yolda Simav ve peşinde adamları vardı. Dahası... Simav'ın bir adım arkasında sürünerek gelen bir Nera'nın gözleri intikam ateşiyle yanıyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen bunu görebilmek felaketi çağırdı.

Dehşet, kalbime sirayet ettiğinde titreyen ellerimi zapt edebilmek için gelinliğimin tülüne tutundum. Tüm Neralar'ı öldürdüğümü sanıyordum ama bir tanesi kanlı canlı üzerime doğru geliyordu. Hem de Maysa'nın en yakın adamı Simav'ın yanında...

Zihnime üşüşen karanlık sanrılar gerçekliğin ayak izleriydi.

Simav, elinde bir zincir çekiştiriyordu ve o zincirin ucunda büyükbabam esir tutulmuş hâlde düşe kalka peşinde sürükleniyordu. Büyükbabamın berbat bir hâlde olduğunu görünce donup kaldım. Kelimeler

boğazımda düğümlendi. Söylenecek her şey ağzımdan çıkmayı reddederken ardından gelen diğerlerine pusu kurdular.

Konuşamadım. Hepsi boğazımda düğümlendi.

Maysa ayağa kalkarken gözlerindeki şaşkınlık ve dehşet diğer herkese yansımıştı.

Simav, büyükbabamın zincirlerini sürüye sürüye Maysa'nın yanına ulaşana kadar nefes bile alamadım. Yalnızca birbirine karışan hayal ve gerçeğin arasına çekilmiş ipin üzerinde ayakta kalmaya çalışıyordum. Bir yanı uçurum diğer yanı alevler... Ne yana düşsem felaket kaçınılmazdı.

Simav kraliçeyi selamladıktan sonra yamacına sokulup hararetle bir şeyler anlattı. Kimsenin duymadığı ama benim tahmin ettikçe kalbimi zehirleyen şeyler...

Simav omzunun üstünden başparmağıyla Nera'yı işaret ettiğinde geriye doğru sendeledim. Ayas tutmuştu belimden. Neler olduğunu tahmin ediyor muydu bilmiyorum ama şaşkınlığı açıkça okunuyordu yüzünde.

Simav geriye çekilip sıkıca tuttuğu zincirleri çekiştirerek büyükbabamı Maysa'nın ayaklarının dibine fırlattığında bir çığlıkla sessizliği dağıttım.

"Durun!" dedim var gücümle. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Platformun merdivenlerine yöneldiğimde Maysa başıyla Ayas'a bir işaret yaptı. Ayas üzerime atılıp güçlü kollarıyla beni sarmaladığında bir adım daha öteye gidemedim. Çırpındım, bağırdım, debelenirken çığlık attım ama nafile... Maysa'nın emrettiği gibi beni alıkoymuştu.

"Hain..." Maysa, büyükbabama doğru tükürür gibi konuştu. "Demek en başından beri bana ihanet ediyordun."

Büyükbabamın ağzından akan kan onu boğuyordu. Konuşacak hâli yoktu, üstü başı darmadağın olmuştu ve zangır zangır titriyordu. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı gibi sağlıklı düşünme yetimi de kaybetmiştim.

Kahretsin... Gözlerimden akan yaşlar yüzünden netliğimi kaybediyordum. Orada olmaya ihtiyacım vardı. Büyükbabamı ellerinden kurtarmalıydım. Ve kendimi...

Erin ve Enfer yanıma gelmek için atıldığında bahçedeki düzeni sağlamak için duran muhafızlardan ikisi mızraklarını onlara doğru uzattı. Her yerden köşeye sıkıştırılmıştık.

Lord Rodas, küçük oğlu Umar ve Selen oturdukları yerden Maysa'ya doğru yürürken Rodas konuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu donuk bir tek düzelikle. "Ne bu rezillik?"

Maysa tahtının üzerindeki şemsiyelerin gölgesinden çıkana kadar yürüdü. Platformun önündeki boşlukta Rodas'la karşı karşıya geldiğinde Maysa yönünü avlu kapısına yani misafirlere döndü.

"Öyle bir şey öğrendim ki... Hiçbir şey bu günahı temizlemeye yetmez Lord Rodas." Sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi. Duyduklarının öfkesiyle titriyordu sesi. "Hepiniz biliyorsunuz ki Mienas'ın kalbi günden güne zayıflıyor. Bir kehanet... diyarın sihrini ve kalbini yavaş yavaş tüketen bir lanet yıllar önce ele geçirdi topraklarımızı."

Halkın arasından bir homurtu yükseldi. Kimisi yeni öğrenmiş, kimisi durumun vahametini henüz kavramış gibiydi.

"Lanetin kırılması için yapılması gereken tek bir şey var. Kehanetin işaret ettiği kalbin taşıyıcısını yok etmek... Yıllardır her yerde o kalbi kimin taşıdığını aradık. İnsan diyarında bile..." Maysa arkasına dönüp Ayas'ın sımsıkı sarıldığı bana nefretle baktı. "Meğer o kalp burnumuzun dibinde yaşıyormuş." Çenesi dikleşti.

"Rena!"

Adımı bir lanet gibi andığında halkın nefret dolu yaygarası o kadar yüksek çıktı ki gözyaşlarım daha yakıcı bir hâle geldi. Gözlerimden çaresizliğin kanı akıyordu.

"Hayır," diyerek çırpındım hızla. "Bırak beni!" Sesimi kimseye ulaştıramıyordum artık. Hepsinin yok etmek istediği kişiydim. Diyarın nefret ettiği kız ellerindeydi.

Diyarın karabulutları üzerime çöktü. Bu koku, bu ses, bu dokunuş... Halkın üzerime yağdırdığı lanet beden bulup üzerime atılmış, boğazımı sıkıyordu.

Ayas'ın kolları mıydı beni hareketsiz kılan yoksa omuzlarımdan bastıran gerçeklik mi?

Bir girdabın ortasında savrulan bedenim zayıf ve güçsüzdü. Surlarında derin gedikler açılmış bir kale gibiydim. Ele geçirilmiş ve kaderi; yok etme arzusuyla tutuşan düşmanların iki dudağı arasında olan.

Belki de yanılmıştım. Mürekkep benim kanımdı ama kalem elime hiç verilmemişti. Ölüm, benim adımı haykırıyordu bugün. Bu avludan

sürüklenecek beden benim, yerinden sökülecek kalp benim, hayatı sona erecek kişi bendim.

"Bana ihanet ettin." Maysa bunu bana mı yoksa büyükbabama mı söylemişti anlayamadım ama ikimize de attığı bakış aynıydı.

Önüne dönüp büyükbabama doğru yürüdü. Ardında bıraktığı Rodas'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Şaşkınlığı suretine yansımış, gözleri beni avlamıştı. Bir idam mahkumuna af çıkması gibi, yoksul bir adamın hazine bulması gibi, seven bir adamın aşkına kavuşması gibi baktı yüzüme.

Doğru ya... Tüm hayatını ve krallığını sürdürebilmesi için diyarın ayakta kalması gerekiyordu. Bunun için de benim ölmem... Onun gözlerinde kendi cenazemi gördüm. Diğer davetlilerin gözünü bürüyen kan, Rodas'ın da gözlerindeydi.

"Diyarın sahibi benim." Maysa'nın sesiyle irkildim. "Ve sen diyarın kraliçesine, bana ihanet ettin Megas Efendi."

"Rena'nın hayatı her şeyden önemli." Büyükbabam ağzındaki kanı tükürdü. "O seçilmiş olan... Elementlerin Varisi... Hepiniz onun önünde diz çökmelisiniz, diyar onu seçti!"

"Hain." Maysa tısladığında nefesindeki ölümün soluğu karıştı havaya. "Senin yüzünden, lanetli torunun yüzünden Mienas ölüyor!"

Halkı galeyana getirmek için sarf ettiği kelimeler yerine ulaştığında hep bir ağızdan çıkan gürültü kulaklarımda uğuldadı.

"Haine ölüm!"

"Lanetli leydiye ölüm!"

Onlarca belki de yüzlerce kez haykırdılar aynı şekilde. Karşımızda benim de büyükbabamın da ölmesini isteyen bir diyar vardı. Kanlı ve zalim bir diyar.

"Megas Efendi'ye ölüm!"

"Leydi Rena'ya ölüm!"

Kutsal Ruh ve azizeler korku içinde kenara pustu. Orrenia Krallığı Lord Rodas'ın ardında olanları izlerken başı boş periler, köylüler ya da diğer toprakların koruyucuları öfke ve merak içinde etrafımızda bir halka oluşturdu.

Ayas var gücüyle beni tutmaya devam ettiği için tören sahasında dizlerimin üzerine çökmüş, büyükbabamın başından dikilen Maysa'ya

bakıyordum. Ağlamak istemiyordum ama ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarım hiç yardımcı olmuyordu.

"Merak etmeyin!" Maysa elini kaldırıp kargaşayı iki kelimeyle bastırdı. "Hiç merak etmeyin. Bu hain ve lanetli torunu cezasını çekecek. Hem de bugün. Mienas yeniden eski günlerine, sihrine kavuşacak!"

Lacivert elbisesinin etekleri hareket etmesini zorlaştırıyordu ama Maysa'nın öfkesi, zafer coşkusuyla harladığından hareketleri daha hızlı ve atikti.

"Diyarın laneti kırılmazsa kaçınılmaz son kapıda. Birazdan topraklarımız bu beladan sonsuza dek kurtulacak." Yüzünde bir şeytanın kahkahası vardı. "Kendi hayatını diyarın önünde tutan bu iki bağnaz periyi ölüm cezasına çarptırıyor ve ona yardım edenleri de Huzursuz Cennet'e sürgün ediyorum."

Bu bir emirdi. Simav'ı derhal harekete geçiren bir emir.

Maysa'nın hiddeti karşısında neye uğradığımı şaşırdım. Duyduklarımı idrak ederken geçen süre bir ömrün tamamına eşdeğerdi. Ayas'ın bile beklemediği bu kararla kolları gevşedi. Boşluğunu bulduğum an ayağa kalkıp büyükbabamın yanına koştum.

Merdivenlerin başında Simav'la birlikte gelen muhafızlar tarafından yolum kesilerek alıkoyulunca çığlıklarım saray bahçesinde yankılandı.

"Bırakın beni!" Gözyaşlarım çığlıklarımın gölgesinde kaldı ve kimse kurtarmaya çalışmadı.

"Maysa..." Büyükbabam dizlerinin üzerinde ona doğru ilerledi. "Lütfen, yapma." Kendi canını zerre kadar umursamayıp benim için yalvardığına adım kadar emindim. "Bırak, gitsin. Onun bir suçu yok."

Maysa doğrudan kalabalığın olduğu yöne bakıyordu. Büyükbabamı umursamadığını belli eden ifadesiyle birlikte gün ışığında göz alan tacını yavaşça düzeltip saçlarını geriye attı.

"İkisi de tüm diyarın önünde idam edilecek. Bu kıyım, bizim yeniden doğuşumuz olacak. Bu büyük zafere herkes şahit olmalı." Maysa haykırdıkça kulaklarım işitme yetisini kaybetti sanki. "Hemen gerekeni yapın."

Askerler önce büyükbabamı kollarından ve zincirinden çekiştirerek ayağa kaldırdı. Merdivenin ucunda beni esir alan askerler de aynı şekilde kollarımdan kavradığında dudaklarımdan acı dolu bir çığlık koptu.

"Dokunma, bırak!"

Aryen'e de güçlerime de ulaşamıyordum. Çaresizlik hiç bu kadar ağır gelmemişti. Sıcak nefesini ölümden daha yakında hissediyordum.

Askerler tarafından çekiştirilerek merdivenlerde sürüklenirken dizlerimi kaç kez çarptığımı sayamadım. Saçlarım darmadağındı ve ağlamaktan yanan gözlerim hiçbir şeyi net göremeyecek hâldeydi.

Korkuyorum Aryen... Ölmekten korkuyorum, yardım et.

Dokunmak bile istemediklerini açıkça belli eden yüz ifadeleriyle askerler etrafımı sarmıştı. Biraz önce Ayas'la ruhlarımızın birleştiği yere öldürülmek için sürükleniyordum ve herkes sadece izliyordu.

Erin ve Enfer de sürgün edilmişti. Askerler onların da başına üşüştüğünden bana yardım edecek kimse kalmamıştı.

"Ayas..." Yanından geçip giderken öylece suratıma baktı. "Yardım et, lütfen!"

Kim olduğu umurumda değildi. Yaşamak için yalvarmam gerekiyordu, ben de yalvardım. Onun ne kadar kalpsiz ve zalim olduğunu bir anlığına unutsam da bana yardım edebileceği umuduna tutundum ama olmadı. Ayas'ın bakışları ifadesiz kaldı.

"Seni kahrolası, zalim piç!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Senin de annen olacak pisliğin de neler yaptığını biliyorum!"

Başka bir boğuşma sesi kalabalığın dikkatini üzerimden çekip aldı. Toprağı döven zincir sesiyle bedenimin yay gibi gerildiğini hissettim. En ufak hücrem bile ölümün ayak sesleriyle sarsılıyordu.

Büyükbabam nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde askerlerden kurtulmayı başarıp Maysa'nın üzerine doğru koşarken gördüğümü hatırlıyordum en son.

Maysa'yı kolundan yakaladığı gibi kendine çekip onun çığlıklarıyla sessizliğe darbe indirdiğinde daha büyük bir kargaşa Maysa'nın sesini bastırdı.

Etrafımızı çevreleyen halkın korkulu iç çekişlerine benim çığlıklarım karıştı.

Maysa'nın birkaç adım ötesinde duran Simav, panikle belindeki kemere uzandı. Uzun hançerini kınından çekti. Maysa'nın boynuna bileğindeki zincirleri dolayıp nefesini kesmeye çalışan büyükbabamın kalbine sapladığında sesler sustu, zaman durdu.

Son hatırladığım, yaslı gözlerine ölüm çökmeden önce dönüp bana bakmasıydı. Vedalaşır gibi uzun uzun baktı ve inandığım her şey adına yemin ederim ki gülümsedi. Kalbini yarıp geçen hançerin zalim soğuğuna rağmen benimle vedalaşırken gülümsedi.

Benim için diyarı terk etmişti büyükbabam.

Beni korumak için insan diyarında bir hayat yaşamış ve yine güçlerimi alabilmem için aynadaki cine kan kristallerini vererek kendinden vazgeçmişti. Büyükbabam hayatının neredeyse tamamını benim için feda etmişti. Ne için?

Bir hiç uğruna...

Benim için yaptığı her şey biraz sonra boşa gidecekti. O ölmüştü. Sıra bendeydi...

Büyükbabam dizlerinin üzerine çöküp olduğu yere yığıldı.

Aynı acı benim de kalbime ulaştığında ayakta durmam imkânsızlaştı. Haykırarak dizlerimin üzerine çöküp yere kapandım. Bedenimin infazından önce kelimelerin infazı yaşandı; zihnim hiçbir zaman söylenemeyecek kelimelerin kimsesiz mezarlığına dönüştü.

Hıçkırıklar nefesimi kesti, büyükbabamın ölümü paslı bir bıçak gibi ruhuma saplandı. Kanadı, kanadı, kanadı... Ve ben kendi kanımda boğulmak suretiyle ölüm karşısında diz çöktüm.

Ellerimi yere koymuştum. Cenin pozisyonunu alıp ellerimin üzerine yaslandım. Kendimi acının kollarına teslim ettiğimde karanlığın beni yuttuğunu alenen hissettim.

Yıllar geçti sanki, mevsimler...

Büyük bir kargaşa çıktı, göremediğim. Bir tufan ya da...

Hâlâ cenin pozisyonunda yerde uzanıyor olsam da kulaklarımda uğuldayan çığlıkları ayırt edebiliyordum.

"Kâbus Lordu..."

"O geldi."

"Lord Aryen geldi."

"Karanlığın efendisi!"

Duyduklarım bir hayal miydi?

Peki öyleyse başlayacak savaşın ortasında kalmaktan korkan diyarın çığlıkları neyin nesiydi? Davetlilerin korkusu da mı hayaldi?

Başımı yasladığım zemin gürledi.

Aryen karanlığa hükmediyordu. Gölgelerse onun yandaşları... O, kaosun efendisiydi. Gücü, varlığı kaostan geliyordu. dKaçılan ve korkulan... Beklenmedik ve başına buyruk olan... Kuralsız ve düzenbaz.

"Rena!" Tören alanındaki ayak sesleri tanıdıktı. Telaşlı ama kuvvetli... Sahiden gelmişti.

Omuzlarımdan tutan eller buz gibiydi. Onun kokusuyla boğazımda tıkanan hava birden dudaklarımdan koptu ve ben uzun zaman sonra ilk kez o an nefes alabildim.

Diyarın topraklarında fırtınalar kopmaya devam etti. Öyle bir sarsıntı başladı ki bir daha açamayacağımı sandığım gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi.

Yüzüme düşmüş darmadağın saçlarımı yana tarayarak, "Yanındayım güzelim," dedi. "Yanındayım küçüğüm, uyan." Yaprak gibi titreyen vücudumu zapt etmek için dizlerini yere koyup üzerime kapandı. Karanlığına gizler gibi... Diyarın zalimliğinden sakınır gibi... Oysaki çok geçti, koruyamamıştı.

Rüzgâr ıslıklarıyla sağır edici bir girdap oluşturdu.

Gürleyen toprağın hiddeti dünyayı ayaklarının altından çekiştirdi.

Toprağın altında fokurdayan alevlerin patlamaya hazır olduğunu kulaklarımla işittim.

Aryen'in gelişiyle gökyüzünden çekilen güneşin yerini alan bulutlar, karanlığın ilahisini söylemeye başladı. Şimşekler çakıyor, yer gürlüyor, fırtınalar esiyordu.

Aryen sıkıca sardı kollarını. Bir tılsım yapıyordu. Kulağımda eski lisanda sözler şakıyordu.

Kalbimin derinlerinden yükselen ses, *"Kapat gözlerini, yum sıkıca. Şimdiye kadar kaçtığın, gömdüğün ve gizlediğin her şeyle yüzleş,"* dedi defalarca kez.

"Elementler diz çöküyor önünde, gücünü serbest bırak."

İlk kez Nera Adası'nda duyduğum bu ses sayesinde toprağa hükmedip Neralar'ı öldürmeyi başarmıştım. Kontrolsüz güç yıkım getirmişti. Bu kez elementlerin tümüne hükmedebilmek ve ölüm getirmek istiyordum. Sadece onlara... Maysa ve Ayas'a... Nasıl olacağını bilmesem de dilediğim tek şey buydu.

Kalbim ateş ve külün şarkısını söylüyordu.

Soluduğum hava öfkemi besleyen fırtınaya itaat ediyordu.

Düşmanlarımın kanıyla sulayacağım toprak sarsılıyor ve kederimin izini silmek için hırçın dalgalarıyla su önümde diz çöküyordu.

Gözlerimi açtığımda ruhuma sarılan dikenli sarmaşıkların dört bir yana savrulduğunu hissettim. Ruhum kanıyor, kalbim sancıyor ama ben hâlâ yaşıyordum.

"Elementler diz çöküyor önünde, gücünü serbest bırak."

Kirpiklerimden kalbime akan nehrin suyu kaynadıkça buz tutmuş ruhum çözüldü. Damarlarımdaki kanın sıcaklığını yeniden hissetmeye başladım. Bunu sağlayan dört krallığın gücü müydü yoksa Aryen'in varlığına tutunarak mı ayağa kalkmaya yeltendim bilmiyorum.

Avuçlarıma batan mermerlerin sertliği bile o an için katlanılamayacak kadar yüksek bir acıydı. Kıpırdandığımı görünce Aryen kollarını iki yanımdan çekip doğruldu. Onunla birlikte yerden destek alarak doğrulduğumda gözlerim ilk onu buldu.

"Rena." Karanlığın içinde ay gibi parlayan yüzü, geceyi esir alan gözleri beni sarıp sarmalamak için yanıp tutuşuyordu. "Konuş benimle güzelim."

Her şey için çok geçti.

"Küçüğüm?" Dizlerinin üzerine çökmüş, gece pelerini etrafını çevirmişti. Bana nefretle bakan gözlerinde aşk yoktu ama hâlime acıyan bir ifade de yoktu. Sadece korku ve endişe gördüğüm gözlerinden bakışlarımı çektim.

Yerden tamamen doğrulana kadar ellerimle destek almaya devam ettim. Ayakta bile zor duruyordum ama ruhumda yanan ateşin sıcaklığı yüzümü kavuruyordu. Ateşin, suyun, toprağın ve havanın gücü hoyratça damarlarımda akıyordu.

Sıkıca yumduğum gözlerimi derin bir soluk eşliğinde açınca önce Maysa'yı gördüm. Büyükbabam öldürülmeden önce Maysa'ya saldırdığı için hâlâ etkisindeydi. Zincirlerin iz yaptığı boğazını tutsa da gözleri, yardım için gelen Aryen'le benim üzerimdeydi.

Aryen benimle birlikte ayağa kalktı. Elementlerin ruhu kalbimde şahlandı.

Merdivenlere yönelmek için arkamı döndüğümde Aryen'i karşımda duvar gibi dikilirken buldum. Temkinli bakışları hem omzumun üstün-

den Maysa'nın etrafındaki askerler kalabalığını yokluyor hem de telaşla yüzümü inceliyordu.

"Yakalayın!" Maysa'nın sesi kırbaç gibi şakladı. "İkisini de... Kâbus Lordu'nu da kızı da yakalayıp öldürün!" Titreyen sesindeki nefret somutlaşıp üzerimize atıldı. "Her kim onları bana getirirse mükafatlandırılacak!"

Kabzasından çekilen kılıçlar, baltalar, hançerler...

Metal sesleri kulaklarımda yankılanırken Aryen'in parmak uçlarından yükselen yaldızlı siyah dumanlar aramızdaki zamanı dondurdu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti ama dudaklarından hızlı hızlı tılsımlı sözler dökülüyordu. Akrep ve yelkovan aramızda yoğunlaşan karanlığın gölgesine sığınmış, kontrolden çıkan havanın ve sarsılan yerin öfkesinden kaçıyordu.

Davetliler arasında bizi yakalamak için harekete geçenlerin, Simav'ın emrindeki askerlerin ayak sesleriyle toprak dövüldü. Şimşekler çakarken hava bir buz kütlesi olup üzerimize yağdı.

"Getirin onları bana." Simav'ın sesiyle askerlerin hiddeti arttı. "Yakalayın! Kraliçemizin canına kasteden o hainlerin kaçmasına izin vermeyin."

Aryen ellerini omuz hizasında iki yana açtığında avuçlarındaki gölgeler gökyüzünü kaplayan geceye karıştı ve insanın nefesini kesen bir kasvet çöktü. Omzumun üstünden son kez Maysa'dan tarafa baktığımda gözlerim büyükbabamın cansız bedeniyle buluştu. O an benliğim beni terk etti. Ne duygularım kaldı bana yön veren ne de düşüncelerim... Hepsi yitip gitti ve geriye yalnızca öfkeyle yanan kalbim kaldı.

Askerler merdivenlere ulaştığında Aryen, onları yok etmek için ellerinde oluşturduğu karanlık girdabı tılsımlı sözleriyle besliyordu.

Elimi kaldırdım. Duygudan yoksun bir ifadeyle yüzüne bakarak durmasını söyledim. Ellerini indirip şaşkınca yüzüme baktığında askerler birkaç adım ötemizde kılıçlarıyla üzerimize geliyordu.

"Elini kaldır varisim. Gökyüzü senin için topluyor, su senin hizmetinde."

"Onlara hükmet."

Nera Adası'nda elementlerin ruhu hem kulağıma fısıldıyor hem bedenimi yönlendiriyordu. Şimdi yalnızca kulağıma fısıldıyordu.

Elimi merdivenden tarafa kaldırdığımda askerler oldukları yere çivi gibi çakıldılar. Herkesle birlikte güçlerimin uyanışına şahit oldum.

Yirmiden fazla askerin kıpkırmızı olan yüzleri, çırpınışları yüreklere korku saldı. Hepsinin ağzından, burnundan... gözlerinden ve kulaklarından kan geldiğini görünce diğer elimi de kaldırdım.

Kalbime kılıcını saplama hevesiyle atağa geçen askerlerin, damarlarında akan kanı karıncalanan parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Kendi kanlarında boğulurken titreyen zavallı vücutlarını, zayıflayan kalplerini... Hepsi avucumun içindeydi ve saniyeler içinde avucumu yumduğum gibi hepsinin hayatları son buldu. Cansız bedenleri merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Kederimle birlikte zayıflığım da terk etmişti vücudumu. Artık kim olduğumu ve neye sahip olduğumu biliyordum. Ben seçilmiş olandım. Diyarın laneti değil, diyarın kaderini baştan yazacak olan... Ben, Elementlerin Varisi'ydim.

Önce Aryen'in yanından geçip gittim gelinliğimin eteklerini sürüyerek. Biraz ötede korkuyla titrediğini belli etmemek için çabalasa da beti benzi atmış yüzünde ölüm korkusu açıkça okunan Ayas'ın yanından geçerken gözlerinin içine baktım.

Kuruyan dudaklarını dehşete kapılmış bir ifadeyle yalarken gözlerine bakmayı bir an bile kesmedim. Bir adım geriye kaçarken önünden geçip gittim ve doğruca merdivenlere yöneldim.

Canını bağışladığımı sandı. Bıraktığı titrek nefesini duydum ama umursamadım.

Ölü bedenlerin arasından geçerken davetlilerden bir grup kraliçenin emriyle beni yakalamak için koşmaya başladı.

Saldırmaya cüret eden ilk askerlerin kaderi onları bulduğunda diğer misafirlerin çığlığı onların ölüm şarkısı oldu. Merdivenleri ağır ağır inerken elimi kapatmamla merdivenin dibine yığıldı cesetleri. Maysa'nın hayatım pahasına biçtiği mükafat uğruna hayatlarından olan bir grup aptaldı onlar.

Merdivenlere bulaşan kan, bembeyaz gelinliğimin eteklerini kırmızıya boyarken başımı kaldırıp Maysa'ya baktım.

"Sana durmanı söylemiştim. Tüm günahlarına ve zalimliğine rağmen kendi suçlarını örtmek için büyükbabama ve bana saldırdın."

Adımlarım yavaş ama sarsıcıydı. Ben yürüdükçe toprak uluyordu. "Onu bırakman için sana yalvardım. Arkadaşlarıma dokunmaman için sana yalvardım." Erin ve Enfer'in alıkoyulduğunu o an hatırlayınca hızla onlardan tarafa baktım.

İki muhafız ellerindeki hançeri ikisinin boğazına yasladığında kalbimdeki sızı bir anlığına nefesimi kesmişti; ama ben acılarıma yenilmek yerine onların hayatlarını kurtarmak için duygularımı terk ettim.

Kanlarında boğmak için parmaklarımı açıp elimin hedefine o iki askeri aldığım an beklenmedik bir şey oldu. Erin de Enfer de öne doğru atıldılar ve onları esir tutan askerler parmak uçlarımdan yükselen cehennem alevinin ortasında çırpınarak can verdiler.

"Cehennem kuyuları kalbindeki ateşi besliyor varisim, kullan onu. Ateş senin hizmetinde."

Diğer askerlerle birlikte etrafındaki davetliler çığlıklarla kaçarken diğer sağ kalan askerler Maysa'nın önüne etten bir duvar ördüler.

Sadece güldüm.

Neşeden yoksun, küçümseyen ve kaçınılmaz olana ışık tutan bir gülüştü bu.

Erin ve Enfer doğrudan Aryen'in yanına gittiklerinde önüme dönüp yürümeye devam ettim.

"Eğer bu kalbi ve sahibini yok etmek istiyorsan..." Maysa'nın boynundaki sarı kolyenin taşı titreyerek ışık saçmaya başladı. "Gel de kendin yap, kimsenin arkasına sığınma." Maysa'ya açıkça meydan okudum.

Maysa'nın tılsımlarla ışığı çağırdığını görebiliyordum. Benimle, kaybedeceği bir savaşa girmeye hazırlanıyordu. Onu tek hamlede yok edebilecek kadar güçlü olduğumu biliyor, hissediyordum.

Diyar ondan yanaydı.

Halk ondan yanaydı.

Ama elementler benim hizmetimdeydi. Maysa'nın hiç şansı yoktu.

"Yıllarca benim peşime düştün. Krallıklarla gizli anlaşmalar yaptın, öldürülmemi emrettin." Kanlı eteklerimi sürüyerek ilerledim. "Mienas'ın kaybettiği güç, benim ölümümle geri dönecekti."

"Öleceksin." Maysa eski lisanda mırıldandığında hiç bilmesem de ne söylediğini anlayabiliyordum.

"Sırf bu yüzden diyarda hiçbir bebeğin doğmasına izin vermedin.

Krallıklar arasında, saf ve asil kan periler dışında diğer halkın neslini sürdürmesini engellemeye çalıştın."

Kalabalığın arasından homurtular yükseliyordu. Hepsi Maysa'nın zalim gerçeğiyle yüzleşiyordu.

"Köylere baskınlar düzenledin, şehirleri yakıp yıktın. Anne karnındaki bebeklere kıydın. Yeni doğanların nefesini kestin." Maysa'dan birkaç adım uzakta omzunun üstünden davetlilerden tarafa baktım.

"İşte!" Ellerimi iki yana açtım. "Sizin önünde diz çöktüğünüz kraliçenizin gerçeği... Laneti kırmak için yıllardır büyük bir kıyımla diyarı, masumların kanıyla sulayan bir zalimin krallığına itaat ediyorsunuz!"

Maysa panikle etrafına bakınırken askerler önünden çekilir diye bekledim ama kraliçelerini korumaya devam ettiler.

Onlara acıdığımı belli eden bakışlar atarak bir adım geriledim.

Ben konuştukça Maysa'nın ellerinde toplanan ışık göz alıcı bir büyüklüğe ulaştı ve tüm öfkesiyle üzerime bir ışık topu fırlattı.

Kendimi savunmak için elimi kaldırdığımda Maysa'nın ışık büyüsünü bir su birikintisine hapsederek yumuşattım. Su dalgasının içinde uçuşan ışık topunu ufak bir hamleyle ağaçların olduğu tarafa fırlattım.

Suyla birlikte ağaçların dibinde parlayan ışık bir anlığına herkesin odak noktası olsa da çok sürmedi.

"Sonun geldi Maysa."

Askerlerin yüzlerine bakarak konuşuyordum. Karşımda olmazlarsa ölmeyeceklerinin garantisini verdiğimi bilmelerini istiyordum ama hâlâ kılıçlarını bana doğru uzatmış, ters ters yüzüme bakıyorlardı.

Maysa bir ışık büyüsüyle daha öfkesini dizginleyemedi. Bu kez parmak uçlarımdan esen rüzgârın yön vermesiyle ışık topu ilerideki çadırlardan birine çarpıp yangın çıkardı. Büyük çadırın altındaki perilerin çığlıkları kulaklarımı tırmaladı.

"Sen saklı olansın Rena, bulunamayansın. Dört elementi özünde saklayan, onlara hükmedensin. Sen beşinci elementsin, varisim."

Beşinci element. Dört elementi özünde saklayan...

Kulağıma dolan bu fısıltı, saray kütüphanesindeki bir kitapta okuduğum bilgilerdendi. Hatta dört elementi yarattıktan sonra beşinci elementin yok olduğu; bu elementlerin beşinci elementin özünden yaratıldığı biliniyordu.

Çadır bezi alevlere teslim olmuştu ve saniyeler içinde benim için bir silaha dönüştüğünden kimsenin haberi yoktu. Ağaçların ötesinden beri esen rüzgârın şiddetini artıracak el kıvrımlarıyla havaya hükmettim.

Yerdeki kum ve yaprakları de peşine katan rüzgâr, çadırı yakıp küle çeviren ateşe sarıldı. Maysa'nın önünde kale gibi duran onlarca askerin üzerine sağanak gibi yağan ateşle yanan etlerinin sıcak kokusu burnuma dolduğunda bunu yapmak zorunda olduğum için üzülsem de artık hiçbir şeyi beni durduramazdı.

Büyükbabam, Maysa yüzünden ölmüştü. Onun intikamını ne pahasına olursa olsun alacaktım.

Askerler rüzgâra karışan ateşle dört bir yana kaçıştığında Maysa'nın önü açıldı. Şimdi karşı karşıyaydık. Davetliler de askerler de müdahale etmekten çekiniyordu artık.

"Hep bugünü bekledim," diyerek yaklaştım Maysa'ya doğru. "Senin canını alacağım günün gelmesini diledim." Gözlerindeki korkuyu görebileceğim kadar yakınındaydım. "İşte o gün gelip çattı."

"Rena." Aryen tören alanından bana seslendi ama oralı bile olmadım.

"Beni öldüremeyeceğini biliyorsun," dedi Maysa titreyen sesiyle. Geriye kaçmaya çalıştığında eteğine takılıp düşmekten son anda kurtuldu. "Eğer beni öldürürsen..." Kekelemekten konuşamıyordu bile.

"Eğer seni öldürürsem diyar beni lanetleyecek." Ben lanetin ta kendisi olarak doğmuşken diyarın bana yapacaklarından mı korkacaktım?

"Benimle birlikte öleceksin."

Ölüm, dudaklarımı çekiştirdiğinde karanlık gülüşüm Maysa'nın üzerine atıldı.

"Denemeye değer." Omuz silkmemle birlikte geriye çekilip ellerimi Maysa'ya doğru uzatarak suyu çağırdım.

Avluda akan su dev bir dalga olup Maysa'yı yuttuğunda ellerimle o dalgaya yön vererek Maysa'yı hapsettiğim dev dalgayı havaya kaldırdım. Çırpınışlarına herkesin şahit olmasını istiyordum.

En çok ateşin gazabına uğramasını isterdim ama çabuk bir ölüm istemiyordum. Ağır ağır... Yaptığı her şeyin bedelini ödeyene kadar can çekişmeliydi. Nefesini kestiği masum bebekler gibi... nefesi kesilmeliydi.

"Rena yapma!"

Aryen bana engel olmak için yanıma ışık hızında ulaştı. Bana do-

kunmasına izin vermedim. Diyarın korktuğu lordu bile kıskıvrak yakalayacak kadar güçlüydüm.

Toprağın altından sivri, dev bir kaya gün yüzüne çıktı önce. Ardından dört bir yandan fırlayan sarmaşıklar Aryen'in sırtını kayaya yaslayıp kollarına ve bacaklarına sarılarak hapsettiler. Ne kımıldayabiliyordu ne de büyüyle bana engel olabiliyordu.

"Rena... Eğer Maysa ölürse, sen de öleceksin." Aryen'in korkusu apaçık ortadaydı. Sahiden beni kaybetmekten bu kadar korkuyor muydu?

Maysa'yı yutan su dalgası dilediğim kadar yükseldikten sonra durdu ve onu boğmaya devam etti. Tekrar tekrar ciğerlerinden boşalan suda yeniden boğuldu. Damarlarındaki kanın çekildiğini, ciğerlerinin şiştiğini ve en ufak hücrelerinin bile yaşamak için yalvardığını duyabiliyordum.

"Suyun altında iletemezsin sesini ama su her şeyi hisseder."

Hissediyordum.

Maysa'nın korkularını, acılarını ve yaşama arzusunu kalbimin derinliklerinde net bir şekilde hissediyordum.

Bir elimle suya hükmederken burnumdan sızan kanın sıcaklığıyla kendime gelip doğruldum. Maysa ölmeden önce görmesini istediğim bir şey vardı.

Biraz önce Ayas'la ruhlarımızın birleştiği yerde Glander Krallığı'nın varisi buz kesmiş şekilde annesinin ölümünü izliyordu.

Sıra Maysa'daydı. Sevdiği birinin ölümüne şahit olma sırası...

Sağ elimi omuz hizamda uzattım. Bileğimden zarif bir hareketle kıvırırken parmaklarım rüzgârın ritmine göre bükülerek tılsımı gerçekleştiren ahengi yakaladıklarında Ayas nefes almak için çırpınmaya başladı.

Kıpkırmızı olmuş yüzünün her yanında şişen damarları patlamak üzereydi. Hava çırpınan bedenini yukarı taşıdı. Ayas'ın ölümüne de herkes şahit olacaktı.

"Rena, dur!" Aryen yalvarıyordu adeta.

"Leydi Rena, yapma!" Rodas ve yanındaki Selen de kraliçeleri için yalvardı. "Kraliçenin ölümü herkesin zararına olacak." *Hah! Sen öyle san.*

"Kan hakkı," diye mırıldandım. Güçlerin ağırlığı altında ezilmeye başlıyordum ama ikisini de öldürmeden bırakamazdım. "Eğer krallık mensubu birini öldürürsem önümde iki yol var." Ölüm sessizliği her yerde kol geziyordu. "Kan hakkı ya da diyarın laneti..."

"Mienas, buna sessiz kalmaz." İsmini bilmediğim bir leydinin tavsiyesi kulağıma ulaştı ama umursamadım.

Maysa'nın da Ayas'ın da ciğerlerindeki sıkışma zihnimi bulandırıyor, kelimeleri seçmekte zorluk çekiyordum. Ölüm onların ismini fısıldamıyor; adeta haykırıyordu.

Herkesi yok sayıp Aryen'e döndüm yüzümü. Ellerimi kullanamadığım için burnumdan akan kanı omzuma silerek gülümsedim; ağzıma dolan metalik tadı, dişlerime bulaşan kanı önemsemeden...

Gülüşüm, ölümün elçisiydi, biliyordum.

"Bir kez olsun beni dinleseydin... konuşmama izin verseydin..." Pişmanlıkla başımı salladım. "Belki de birazdan öleceğim. Ya da zafer bizim olacak, bilmiyorum." Bir anlığına nefesim kesilir gibi olunca yalpaladım ama iyiydim. Taşların altında ezilmeyecektim. Henüz değil... "Ayas sırrımı öğrendiği için kendisiyle evlenmeye zorlamıştı beni."

"Bana bunu neden söylemedin?" diye sordu öfkeyle.

"Söyleseydim onu öldürürdün."

"Senin için herkesi öldürürüm," dediğinde belli belirsiz başımı iki yana salladım.

"Eğer Ayas'ı öylece öldürseydin ona istediği şeyi vermiş olacaktın." Göz ucuyla Ayas'a baktığımda yüzünün tanınmayacak hâlde morarmaya başladığını, gözlerinin kanlandığını görünce elimi indirerek onu serbest bıraktım.

Sonrasında elimi toprağa doğru savurarak Aryen'i esir tutan sarmaşıkların geriye çekilmesini emrettim.

Aryen özgür kalan bileklerini ovalayarak yanıma geldiğinde Maysa hâlâ dalganın içinde boğuluyordu. Konuşulan her şeyi duyduğundan emindim. Özellikle Ayas'ın nefesini kestiğimde gözünden akan yaşları görmekte zorlanmamıştım. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu ona yaşattığım için seviniyordum.

Ayas yerde kıvranıyor, öksürük krizleriyle boğuşuyordu ama yine de bir yere kaçmasın diye etrafına yüksek bir ateş çemberi çekmiştim.

"Ayas'ın evlenme teklifini kabul ettiğimde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu." Sonucunda ne olacağını bilmediğim planımı anlatmaya devam ettim. "Ama sonra... Saray kütüphanesindeki kitapları karıştırırken içlerinden birinde okuduğum şey, benim kurtarıcım olabilir diye düşündüm."

"Ölüm seni kurtarmaz." Uzanıp boşta duran elimi tutmak istedi ama geriye çekildim. Dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. "Elementler seni ele geçiriyor, Rena. Düşünemiyorsun. Ölüyorsun!" Aryen bırakmam için yalvardıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu.

"Kan hakkı talebi ancak kendi hanesinden; öldürdüğü kişiye denk olan birini kurban ettiğinde sağlanır ve böylece kişi diyarın gazabından kurtulur."

"Maysa ve Ayas'a denk kimse yok." Aryen öyle bağırıyordu ki boğazındaki damarlar kabardı. "Diyar, kraliçesinin katilini ancak ölümle cezalandırır Rena, yalvarırım vazgeç!"

"Tam da bu yüzden Ayas'la evlenmeyi kabul ettim," dediğimde herkes nefesini tuttu. "Bugünle birlikte Ayas artık benim hanemden oldu. Aynı krallığın mensubuyuz." Zafer gülüşüm kelimelerin çıkmasına engel oldu. Rodas'tan tarafa kısa bir bakış attığımda planım karşısında hezimete uğradıklarını gördüm.

Aryen'e baktığımda aynı dehşete düşmüş ifade onda da vardı.

"Maysa'dan sonra tahtın tek varisi Ayas. Yani Gökkuşağı Sarayı'nın leydisine denk olan tek kişi o. Benim hanemden olan, evli olduğum lord..." Son kelime dudaklarımdan koparken Maysa'ya baktım. Yüzünde son çırpınışları arasından zekâm karşısında teslim olmuş bir ifade gördüm.

Diyar geriye çekildi.

Halk korkuyla titredi.

Krallıklar tahtını terk etti.

Taçlar yere devrildi.

Lord Ayas ve Leydi Rena'nın düğünü kanlı bir şölene dönüştü. Mienas'ın kurak topraklarını zalimlerin kanıyla sulayarak yeniden yeşerten kanlı bir düğün...

"Bu yüzden Maysa öldüğünde; kendi hanemden Ayas'ı kurban ederek kan hakkını yerine getirmiş olacağım." Ağlamaklı bir iç çekişle cümlem bölündü. "Yani... umarım." Belki de düşündüğüm gibi olmayacak ve onları öldürdüğüm gibi ölecektim. En azından o iki kahrolası bunu göremeyecekti.

Maysa duyması gereken her şeyi duymuştu. Daha fazla pis varlığıyla diyarı kirletmesine tahammülüm yoktu. Suya hükmettiğim elimi sık-

mamla birlikte dalga daraldı. Suyun içinde görünmez eller uzanıp Maysa'nın boynunu kırdığında kırılma sesi Gökkuşağı Sarayı'nın avlusunda defalarca kez yankılandı.

Bardaktan boşanır gibi akan suyla birlikte Maysa'nın cansız bedeni yere yığıldığında gazabımdan korkanlar sarayı terk etmek üzere kaçıştı. Kalanlarsa kraliçenin öldüğünden emin olmak istedikleri kadar hayatta kalmayı da istediklerinden yerlerinden kıpırdamadı.

"Diyarın tahtı da tacı da senin olacak demiştim lordum." Aryen'e titreyen bedenimle reverans yapmak istedim ama neredeyse yeri boyluyordum. Kan artık burnumdan sızmıyor, oluk oluk akıyordu.

"İstediğim tek şey sensin küçüğüm." Koşar adımlarla yanıma geldiğinde ayakta duracak gücümü kaybetmiş, dizlerimin üstüne yığılmıştım.

"Rena!" Aceleyle yanıma çöküp yüzümü ellerinin arasına aldığında avuçlarına kan bulaştı.

"Yalvarırım kurtarın!" Ayas'ın kısık sesi hayatı için yalvarıyordu. "Kimse yok mu? Yardım edin!" Alevler sesini bastırıyordu. Kaçmaya çalıştıkça ateş yükseliyor, buna engel oluyordu. "Rena... Affet beni, yalvarırım bırak!"

"Seni seviyorum diyemem sana..." Zaferin mayhoşluğuyla bedenim uyuşmaya başladı. "Ama senin için diyarı birbirine katarım Aryen."

Ona verdiğim sözü yerine getirmiştim. Yükselecek olan krallık Keybos Krallığı'ydı. Tahta geçecek lord ise Aryen...

"Rena yalvarırım!" Ayas'ın sesini daha fazla duymak istemiyordum.

Parmağımı şaklatmamla birlikte Ayas'ın etrafına ördüğüm ateşten duvar üzerine yıkıldı. Çığlıkları gökyüzündeki karabulutlara dolduğunda daha fazla taşıyamadılar diyarın yasını.

Sağanak yağmurun altında ıslanırken Aryen başparmağıyla dudağımın kenarını okşadı. Yağmur damlalarıyla ıslanan uzun kirpiklerinin arasından bakan gözleri beni kucakladığında göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

"Seni seviyorum küçük kâbus..." Bana beni sevdiğini söylemişti. *İlk kez...*

Kalbime bir ok gibi saplanan kelimelerin heyecanından mı canım bu kadar acımıştı yoksa elementlerin gücüyle bedenim yorgun mu düşmüştü?

Hayır, hayır... Başka bir şey.

Aryen'in gözlerinde gördüğüm şey aşk değildi. Sevgi ve mutlulukla bakmıyordu bana o gözler.

Gökkuşağı Sarayı'nın bahçesinde ölüm kol geziyor demiştim. Önce Maysa'yı aldı ölüm. Ardından Ayas'ı... Doymamıştı. Sıra bendeydi. Ölüm son olarak benim adımı sesleniyordu. Elem çanları benim için çalarken hayatım, aşkımın kollarında son buluyordu.

"Rena!"

Sırtıma saplanıp göğsümü delen okun ucuna bakmak için başımı eğdiğimde soluğum kesildi. Bir ok atılmıştı kalbimin tam ortasına.

Maysa ve Ayas ölmüştü ama ben hâlâ yaşıyordum. Mienas'ın gücünü tüketen lanet hâlâ devam ediyordu. Biri bu detayı unutmamıştı. Ölmem gerektiğini düşünen biri yayını germiş ve tam on ikiden vurmayı başarmıştı.

"Hayır küçüğüm, gitme. Benimle kal Rena..." Titriyordu sesi. "Rena duyuyor musun beni? Rena... beni bırakamazsın, böyle olmaz. Lütfen..."

Başımı kaldırdığımda Aryen'in ağladığını gördüm. Kâbus Lordu, leydisini kaybetmek üzereydi. Keder gözlerinde konaklıyordu, acı kalbini dağlıyor; sonsuza dek kanayacak olan yüreğinde kendine yer ediniyordu.

Son bir gayretle yavaş yavaş dönüp omzumun üstünden arkaya baktığımda Mienas'ı kurtarmak için beni yok eden o kişiyle göz göze geldim.

Ruh ve Toprak Sarayı'nın Lordu... Rüzgâr Avcıları'nın hâkimi... Lord Rodas saniyeler önce bıraktığı okla kalbimi öldürmeyi başarmıştı. Bu başarısını yayının üstünden tedirginlikle izliyordu.

Titreyerek önüme dönmek istediğimde ağzıma dolan kan beni boğdu, yere yığılacakken Aryen buna engel olup bitkin vücudumu kucağına çekti.

Gördüğüm son yüzün ona ait olmasını istedim.

Dudaklarından, ölümün kadehinden son bir yudum almak istedim.

Kalbimi delip geçen okun ucundan damlayan bir damla kanda boğulurken Aryen sıkıca elimden tutsun istedim.

Ölüm beni almaya geldiğinde Aryen, beni kollarının arasına saklasın istedim.

Onun gözyaşı, kirpiklerime düştüğünde yumulan gözlerim tekrar dan açılmadı. Beceremedim, zayıf bedenim ölüm karşısında direnmek yerine teslim olmayı seçti ve karanlık etrafımı sardı.

Ölüm bir sarmaşık gibi ruhuma dolaştığında dikenleri derinlerime saplandı.

Sustu sesler.

Duruldu acılar.

Işıkları söndürdü günahkâr olanlar.

Hiçliğe kavuşan benliğimi kavuran yaslar ve gözlerimden akan yaşlar uğurladı beni diyardan.

Sanrılar ve azaplar ayağıma dolandığında kalbime saplanan okla, tüm krallıkların dileği gerçekleşmiş oldu. Tahtlar, taçlar, saraylar... Uğruna savaşılan hiçbir şeyin önemi yoktu şimdi. Hepsi, Aryen'in gözlerinde kendi matemimi seyrettiğim an değerini yitirdi.

Aryen'in haykırışlarıyla uğurlandığım diyardan ayrılırken beni yolcu eden fısıltılardı.

Sonra kadim bir ses tüm fısıltıları bastırdı.

"İnanılır ki; Mienas'ta ölen kişiler ancak Saklı Diyar'a yansır ve orada yeniden doğar."